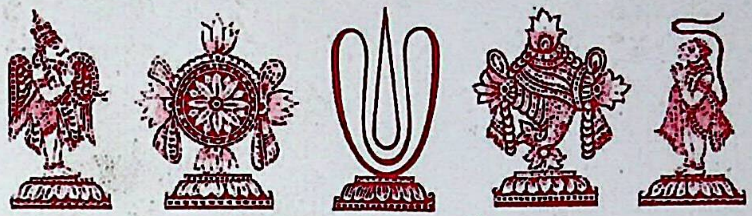
॥ श्रीः ॥

श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकविरचित

श्रीमद्रहस्यत्रयसारः

द्वितीयो भागः

श्रीमदहोबिलमठे द्विचत्वारिंशत्तमपट्टे मूर्द्धाभिषिक्तैः श्रीमद्वेदमार्गप्रतिष्ठापनाचार्य
परमहंसपरिव्राजकाचार्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रोभयवेदान्ताचार्य
श्रीभगवद्रामानुज सिद्धान्तनिर्द्धारणसार्वभौमः श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप
श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रमहादेशिकैः अनुगृहीतया

श्री सारबोधिनी

व्याख्यया संवलितः

श्रीमदहोबिलमठे द्विचत्वारिंशत्तमपट्टे मूर्द्धाभिषिक्तानां श्रीमत्परमहंसेत्यादि सार्थकबिरुदावलीभाजां
श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप श्रीरङ्गशठकोप यतीन्द्र महादेशिकानां
षष्टितम वार्षिक महाराधन महोत्सवे वीक्षारण्यक्षेत्रे नन्दन वर्षे कुम्भ मासे (२८) कृष्ण प्रथमायां
भौम वासरे (२६.२.२०१३) श्रीमत्परमहंसेत्यादि विशेषबिरुदावलीभाजां (४५ पट्टे)
श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप श्रीनारायण यतीन्द्र महादेशिकानां,
(४६ पट्टे) श्रीवण्शठकोप श्रीरङ्गनाथ यतीन्द्र महादेशिकानां च आध्यक्ष्ये प्रकाशितः ।

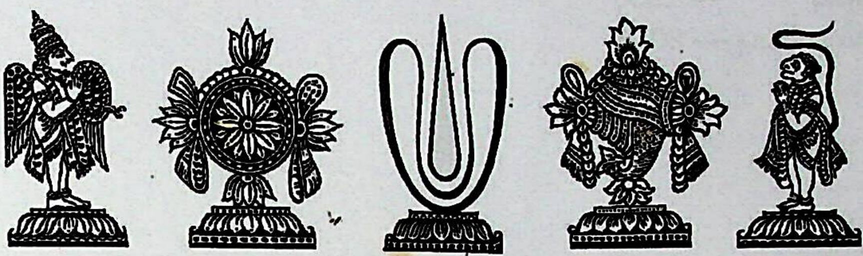
प्रकाशकः

श्रीनृसिंहप्रिया ट्रस्ट्

चेन्नै

நந்தன ஷூ 2013 [மாசி மீ 14 உ க்ருஷ்ண ப்ரதமை]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அருளிய

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

இரண்டாம் பாகம்

ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த
ஸ்ரீமத் வேதமார்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய, பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய,
ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோபய வேதாந்தாசார்ய,
ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ ஸித்தாந்த நிர்த்தாரண ஸார்வபௌம,
ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் (42வது பட்டம்) அநுக்ரஹித்த

ஸ்ரீ ஸாரபோதிநீ

எனும் வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது.

ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த
ஸ்ரீமத் வேதமார்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய,
ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோபய வேதாந்தாசார்ய,
ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ ஸித்தாந்த நிர்த்தாரண ஸார்வபௌம,
ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனின் (42வது பட்டம்) அறுபதாவது வருஷத்திய
ஆராதன மஹோத்ஸவத்தில், ஸ்ரீமத் வேதமார்கேத்யாதி விஶேஷ பிருதாலங்க்ருத
ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீநாராயண யதீந்த்ர
மஹாதேஶிகன் (45வது பட்டம்) ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீரங்கநாத யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்
(46வது பட்டம்) ஆத்யக்ஷ்யத்தில் வீக்ஷாரண்ய க்ஷேத்ரத்தில் நந்தன ௵ மாசி மீ 14ந்தேதி
(26.02.2013) செவ்வாய்க்கிழமை க்ருஷ்ண ப்ரதமையன்று வெளியிடப்பட்டது.

வெளியீடு

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ட்ரஸ்ட் – சென்னை

முதற் பதிப்பு — 1956
இரண்டாம் பதிப்பு — 2013

விலை ரூ. 375/- (பாகம் – 2)

கிடைக்குமிடம்:–

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா,
நெ.30, வெங்கடேச அக்ரஹாரம்,
மைலாப்பூர், சென்னை – 600 004.
போன்: 044 – 2461 1540 / 2461 4402

Printed at:
Elango Achukoodam,
(Old No.40) 83, Mundakakanni Amman Koil Street,
Mylapore, Chennai – 600 004.
Phone: 044 – 2499 1821 / 98841 84061

|| श्री ||

Sri Ahobila Mutt

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்

Camp ______

SRI AHOBILA MATH
8-A, Aarathi Nagar,
(Behind Selaiyur Police Station)
East Tambaram, Chennai-600 059.

Sri ______

Date: 23 - 08 2012

|| श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः ||
|| श्रीमते श्रीवण्शठकोप श्री वेदान्तदेशिक यतीन्द्र महादेशिकाय नमः ||

ஸ்ரீ:

आभगवत्तः प्रथितामनघामाचार्यसन्ततिं वन्दे ।
मनसि मम यत्प्रसादाद्वसति रहस्यत्रयस्य सारोऽयम् ॥

குற்றமற்றதும், ப்ரஸித்தமானதுமான, ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் தொடக்கமாக, ஸ்ரீமதாதிவண்சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் வழியாக ப்ரவஹித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசார்ய பரம்பரைகளின் அநுக்ரஹத்தாலே நம் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யன் அருளிய, எளியதும் - கம்பீரமானதுமான, ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் ஸார, ஸாரதமமான அர்த்தங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அந்த ஆசார்ய பரம்பரைக்கு நம்முடைய ப்ரணாமங்கள்.

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸதாசார்யர்கள் பக்கலிலே காலக்ஷேபமாக பண்ணக்கடவதான க்ரந்த சதுஷ்ட்யங்களில் முக்யமானது ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரங்களின் ஜ்ஞாநம் கொண்டே, ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களை, காலக்ஷேபம் செய்யாமலேயே அறிந்தாலும் அறியலாம். ஆனால், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை மட்டும் காலக்ஷேபம் செய்தால்தான் அறியமுடியும் என்பர் பெரியோர்கள்.

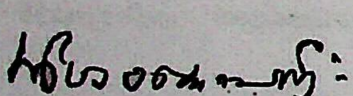
ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயத்தில், நடுநாயகமாய், ஸர்வ சாஸ்த்ர பாரங்கதராய், ஜகத் விக்யாதராய், ஸுப்ரஸித்த வைபவம் உடையவராய், ஸதாசார்யராய் ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானதில் 42-வது பட்டத்தை அலங்கரித்தவராய், எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகா ஸேவக ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீரங்க சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் திருவடியை ஆச்ரயித்து ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களைப் பூரணமாக அப்யஸித்து, பின்னர் ஸ்ரீமத் தேவனார் விளாகம் அழகியசிங்கரின் சேர்த்தியில், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸ்ரீ பகவத் விஷயம், ஸ்ரீ கீதா பாஷ்யம் ஆகியவற்றை அதிகரித்தோம். பல நியமங்களுடன் கூடிய காலக்ஷேப கோஷ்டி. இன்னமும், ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் ஸாதித்தவைகள் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அந்த அழகியசிங்கரின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹமே, நாம் இந்த திவ்யாஸ்தானத்தை ஏற்றதற்கு காரணமாகும்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திற்கு, ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் ஓர் அத்யத்புதமான வ்யாக்யானத்தை அருளியுள்ளார். அதற்கு, "ஸ்ரீ ஸாரபோதினீ" என பெயரிட்டுள்ளார். மணிப்ரவாள நடையில் அமைந்துள்ள இந்த க்ரந்தத்தை, ஸ்ரீஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களும், மற்றுமுள்ள மஹான்களும், ஸ்ரீஅழகியசிங்கரின் வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டு, காலக்ஷேபம் ஸாதித்துள்ளனர். நாமும், பல பேருக்கு சொல்லியுள்ளோம்.

இன்றைய காலத்தில் க்ரந்த பரிசயம் குறைவாக உள்ளதால் தத்கால வித்வான்களும், ஸ்ரீ அழகியசிங்கரின் வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டே காலக்ஷேபம் சொல்ல வேண்டும். கேட்பவர்களும் வ்யாக்யானத்தில் உள்ள ரஸத்தை அனுபவிக்க வேணும் என்கிற எண்ணத்துடன், ஸ்ரீ மாலோலனிடத்திலும், ஸ்ரீஅழகியசிங்கர்கள் திருவடிகளிலும், அசஞ்சலமான பக்தி உடையவரும், ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கரின் பூர்வாச்ரம தௌஹித்ரரும், ஸ்ரீஸந்நிதி ஆஸ்தான வித்வானும் 'ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா'வின் 50 ஆண்டுகாலம் ஸம்பாதகரும், நமக்கு மிகவும் ப்ரிய ஸுஹ்ருத்துமான புரிசை நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனம் ஸ்ரீ. உவே. க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமியிடம் "ஸ்ரீ ஸாரபோதினீ" இரண்டு பாகத்தையும் நாகர அக்ஷரத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட வேணும் என்கிற அபிலாஷையைத் தெரிவித்ததும், அதற்கான செலவை நாமே ஏற்கிறோம் என முன்பணமும் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த ஸ்வாமியும், அதற்கான ஏற்பாடுகளை உடனே செய்தாயிற்று. ஸ்ரீ மாலோலன் அந்த ஸ்வாமியை தன் மலரடிக்கீழ் வைத்துக் கொண்டு விட்டான்.

பல ச்ரமங்களைக் கடந்து தற்போது இரண்டாம் பாகம் வெளிவரப் போவதாகவும், அதற்கான ஸ்ரீமுகத்தை "ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா" டிரஸ்டிகள் ப்ரார்த்தித்ததின் பேரில், இந்த ஸ்ரீகோசம் வெளிவருவதற்கான கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீமாலோலன் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்களின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹங்கள் உண்டாகி, ஸகல ஸௌபாக்கியங்களுடன் இம்மாதிரி கைங்கர்யங்கள் செய்து வரவேணுமாய் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறோம். கூடிய சீக்ரத்தில் இரண்டாம் பாகத்தையும், வெளிக் கொணர வேணும் என ஆசாஸிக்கிறோம்.

त्र्यन्तगुरुभिर्दत्तः सर्वेषां श्रेयसे भवन् ।
रहस्यत्रयसारोऽयं रहस्येषु विशिष्यते ॥

H. H. THE JEER OF
SRI AHOBILA MUTT

॥ श्री ॥

Sri Ahobila Mutt

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்

Camp ____________

SRI AHOBILA MATH
8-A, Aarathi Nagar,
(Behind Selaiyur Police Station)
East Tambaram, Chennai-600 059.

Sri ____________

Date: 23 - 08 2012

॥ श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः॥

॥ श्रीमते श्रीवण्शठकोप श्री वेदान्तदेशिक यतीन्द्र महादेशिकाय नमः॥

॥ श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्य पादुका सेवक श्रीवण्शठकोप श्री नारायण यतीन्द्र महादेशिकाय नम ॥

अहोबिले गारुडशैलमध्ये कृपावशात् कल्पित सन्निधानम् ।
लक्ष्म्या समालिङ्गित वामभागं लक्ष्मीनृसिंहं शरणं प्रपद्ये ॥

நம் ஆஸ்தானத்தில் 42ம் பட்டத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திற்கு ஸாரபோதிநீ என்கிற அத்யத்புதமான வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்தாயிற்று. அதை தேவனூர்விளாகம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் 1954ம் வருஷம் முத்ரணம் பண்ணி ப்ரகாசம் செய்தாயிற்று. நல்ல வித்வான்களுக்குக் கூட மிகவும் கடினமானதை எல்லோருக்கும் புரியும்படியாக மணிப்ரவாளத்தில் அனுக்ரஹித்ததை தற்சமயம் நம் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா மூலம் தேவநாகரீ அக்ஷரத்தில் முத்ரணம் செய்துள்ளது. இந்த ஸ்ரீகோஶத்தை நன்கு பரிசோதித்து அச்சிட்டு வித்வான்களுக்கும், காலக்ஷேபம் செய்கிறவர்களுக்கும் நன்கு புரியும்படியாக வெளியிட்டுள்ள நம் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸம்பாதகர் வில்லிவலம் லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமிக்கும், இக் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்ட மற்றையோர்க்கும் நமது மங்களாசாஸனத்தைச் செய்கிறோம். இதேபோல் நம் ஸந்நிதியில் உள்ள ப்ராசீனமான ஸ்ரீகோஶங்களை அச்சிட்டு லோகோபகாரம் செய்ய அவர்களுக்கு அரோக த்ருட காத்ரத்தையும், ஆயுளையும் அநுக்ரஹிக்க வேணுமாய் நம் ஸ்ரீமாலோலன் திருவடிகளிலும், ஸ்ரீமதாசார்யன் திருவடிகளிலும் ப்ரார்த்தித்து இந்த ஸ்ரீமுகம் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்ரீகோஶத்தை வித்வான்கள் மற்றும் ஸம்ப்ரதாயம் தெரிந்து கொள்ள ஆசை உடையவர்கள் வாங்கி ஸ்ரீமாலோலன், ஸ்ரீதேசிகன், ஸ்ரீமதாசார்யர்கள் அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரபூதர்களாக வேண்டும்.

समस्त मङ्गलानि भवन्तु

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ ரங்கநாத யதீந்த்ர மஹாதேசிக:

46ம் பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்
(ஸாரபோதிநீ)

பொருளடக்கம்

அல்லி மாதர் புல்க நின்ற ஆயிரம் தோளன்

ஸ்ரீ வெள்ளைப் பரிமுகனும், ஸ்வாமி ஸ்ரீ தேசிகனும்

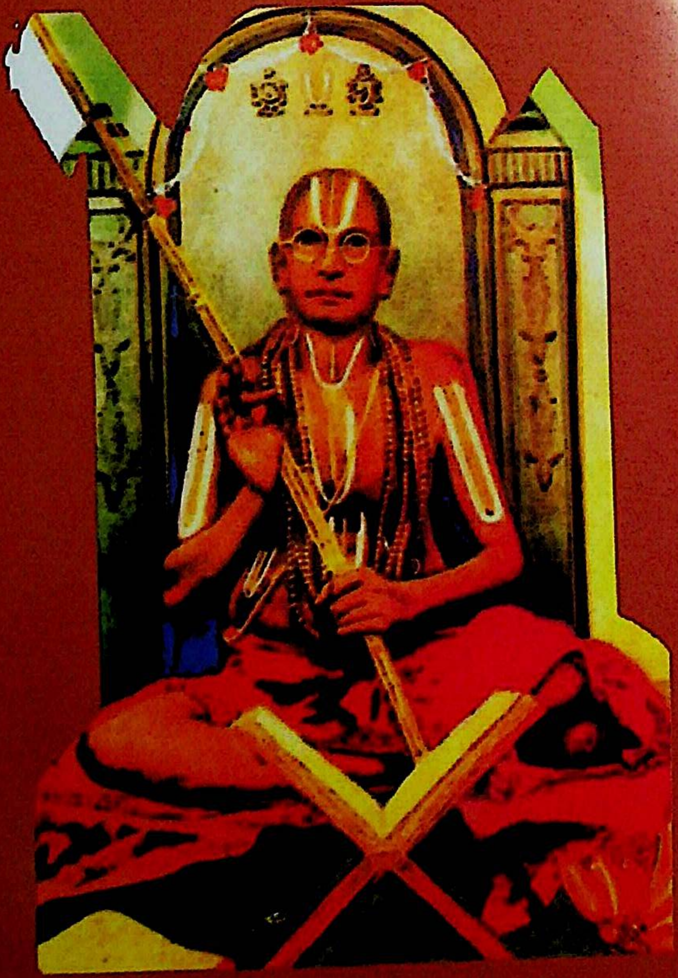
ஸ்ரீமதாதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் (முதல் பட்டம்)

॥ प्रपद्ये निरवद्यानां निषद्यां गुणसंपदाम् । शरणं भवभीतानां शठकोप मुनीश्वरम् ॥

42வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

श्री सारबोधिनी व्याख्यातारः

॥ श्रीमद्रङ्गशठारि योगिनृपतिं श्रेयोनिधिं संश्रये ॥

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகா ஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

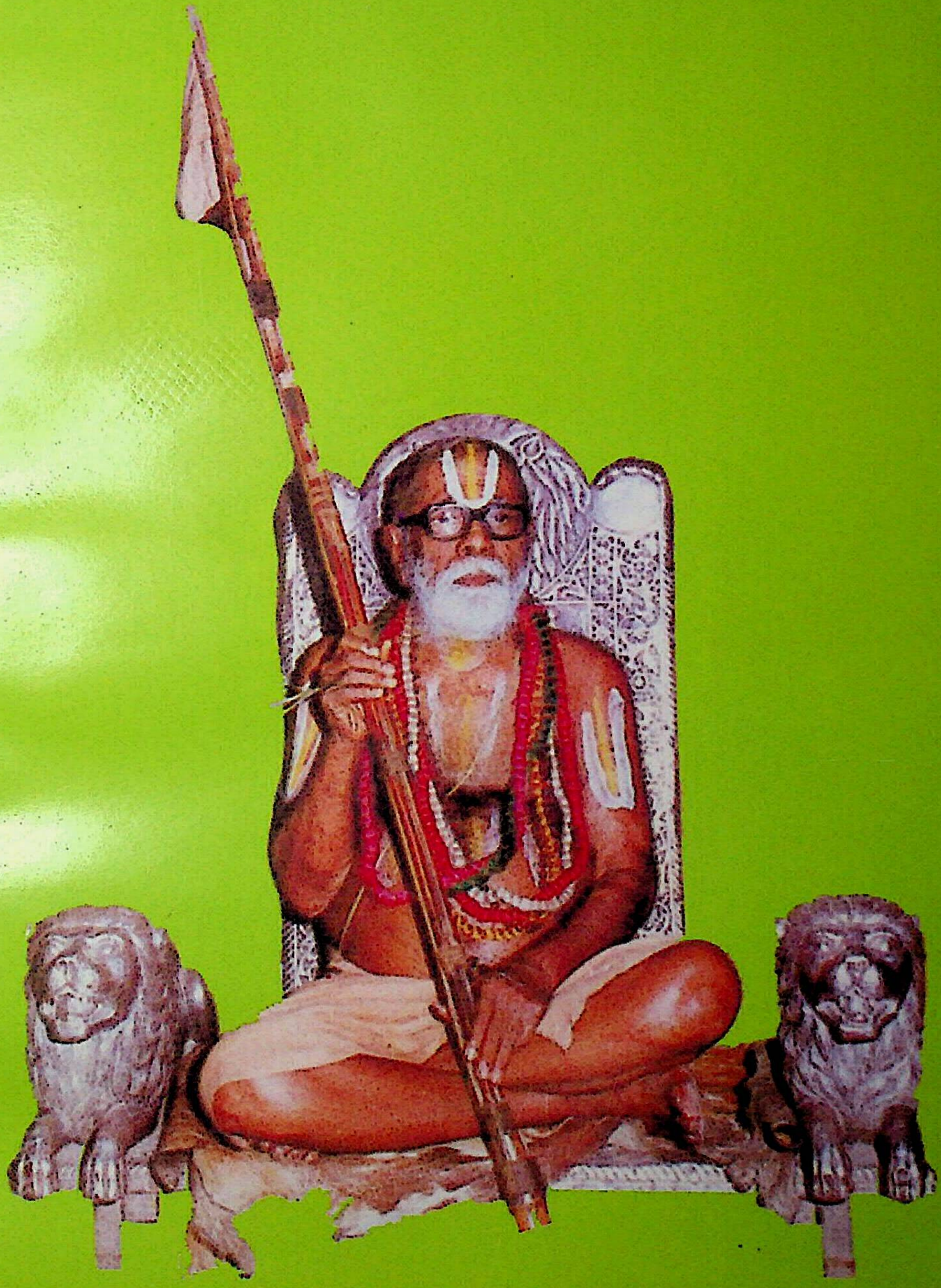
ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

॥ सेवे यतीन्द्रं सकलगुणनिधिं वीरराघवीट् शठारिम् ॥

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீவீரராகவ ஶடகோப
யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

44வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

॥ श्री वेदान्तदेशिक यतीन्द्रं अहं प्रपद्ये ॥

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிக யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

45வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

॥ सेवे रङ्गधुरीणशासनवशं नारायणं यागिनम् ॥

ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீநாராயண யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

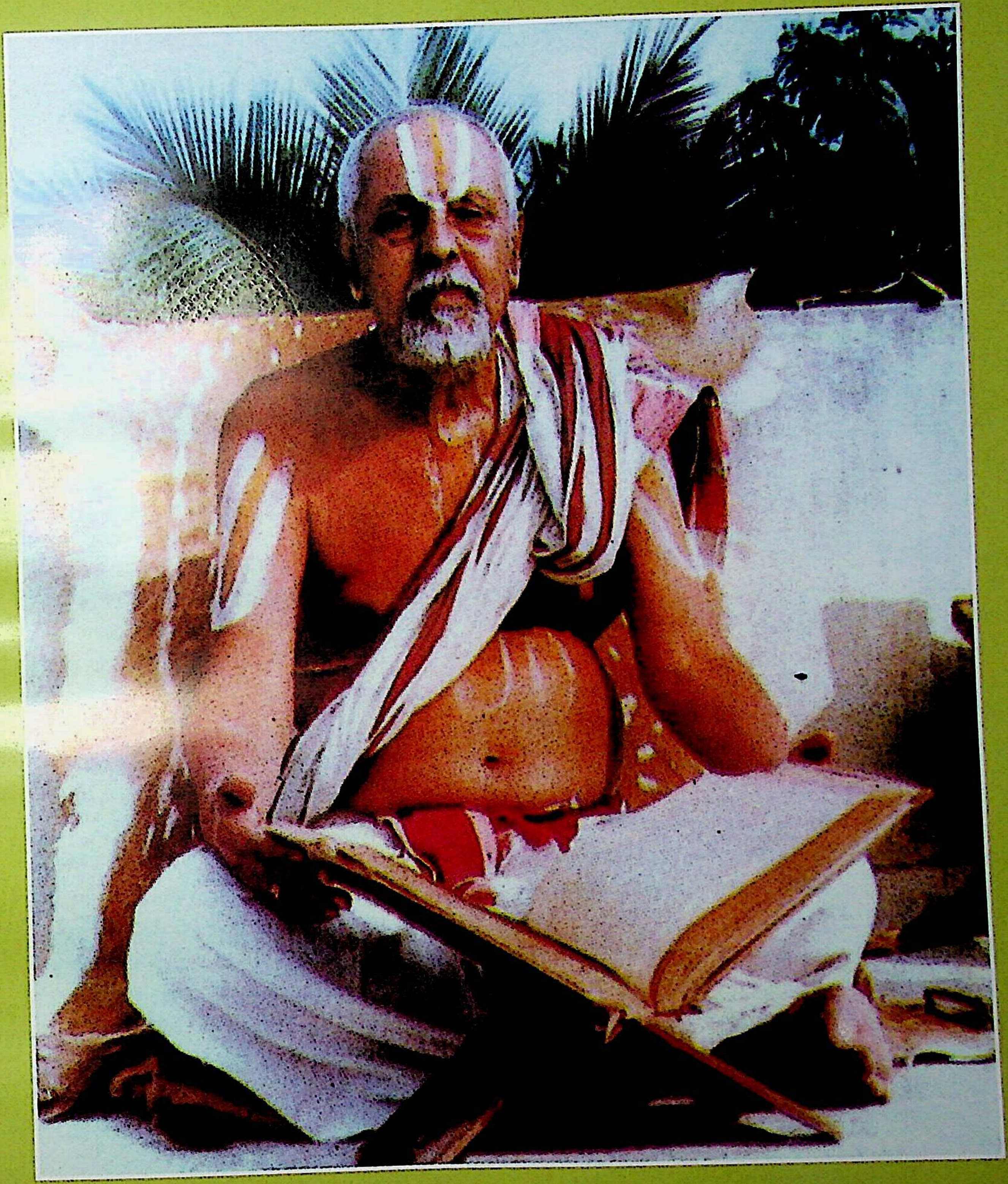
46வது பட்டம் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர்

॥ श्रीरङ्गनाथ यतिशेखरं आश्रयामः ॥

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ ரங்கநாத யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸம்பாதகர்

॥ वन्दे वत्स विभूषणं बुधवरं श्रीकृष्णमार्यं सदा ॥

விஜ்ஞாபனம்

वन्दे नृसिंहजायां अनादिमायां अपोहितुं हेयाम् ।

सुललितसुन्दरकायां सुरेन्द्रमेयाम् सुरऋषिभिर्ध्येयाम् ॥

ச்ரிய: பதியாய், ஸகல கல்யாண குணங்களையுடையனுய், பரம காருணிகனுய்ப் போந்த எம்பெருமான் ஒரு கல்பத்திற்கொரு ஜீவனாவது தன்னையுள்ளபடி அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கக் கடவனென்கிற எண்ணத்தாலே அடிக்கடி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்து ப்ரஹ்மாவுக்கு அடியிலேயே வேதோபதேசாதிகளைப் பண்ணியும், ஸநகாதிகளைக் கொண்டு நிவ்ருத்தி தர்மங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், நரநாராயண கீதாசார்யனுய் தானே வெளி நின்று ஜ்ஞானோபதேசங்களைச் செய்தும், கலியுகாரம்பத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், அது மந்தமதிகளுக்கு ப்ரயோஜனமில்லாதிருந்தமை கருதி, தாமே **வென்றி புகழ் திருவேங்கடநாதனென்றும் குருவாய்** தூப்புலில் அவதரித்து நாத, யாமுன, யதிவராதிகளாலே ப்ரவர்த்திதமான வ்யாஸ ஸித்தாந்தத்தைப் பல க்ரந்தங்களாலும் பலபடியாக ஸ்திரப்ரதிஷ்டிதமாக்கி, ப்ரபத்தியை ஸபரிகரமாய், ஸாதிகாரமாய் மாசற விளக்கும் **ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரமென்னும்** இம் மஹாப்ரபந்தத்தை வெளியிட்டருளினுன்.

பின்னர், **பக்தஸ்ய தாநவ ஶிஶோ: பரிபாலநாய பத்ராம் ந்ருஸிம்ஹ குஹநாமதிஜக்முஷஸ்தே । ஸ்தம்பைக வர்ஜமதுநாபி கரீஶ நூநம் த்ரைலோக்யமேததகிலம் நரஸிம்ஹ கர்பம் ॥** என்னும்படிக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹன், இம் மஹாப்ரபந்தத்தை, அந்தணர் அந்தியர் எல்லையில் நின்ற அனைத்துலகும் அறிய வேண்டி, தன் சக்தி அனுப்ரவேசமாக ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனை அவதரிக்கும்படி அநுக்ரஹித்தான். ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனும், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு இப் ப்ரபந்தத்தை காலக்ஷேபமாக ஸாதித்து, **ரஹஸ்யத்ரயஸாராக்ய ராகா சந்த்ரஸ்ய வாரிதி: । வேதாந்த தேசிகஸ் ஸோऽயம்** என விளங்கினார்.

ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரம் தொடக்கமாக முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களைக் கொண்ட இந்த க்ரந்தம், நான்கு பாகங்களாக – அதாவது – 1. அர்த்தாநுஶாஸன பாகம், 2. ஸ்த்திரீகரண பாகம், 3. பதவாக்ய யோஜநா பாகம் 4. ஸம்ப்ரதாயப்ரக்ரியா பாகம் என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இம் மஹாக்ரந்தத்திற்கு பல மஹான்கள் உரையிட்டருளியுள்ளனர். அவைகளில் ஸாராஸ்வாதிநீ, ஸாரதீபிகை, ஸாரப்ரகாசிகை, ஸாரவிவரணீ, ஸாரதீபிகா ஸங்க்ரஹம் முதலியன வெகு காலத்திற்கு முன் அச்சிடப்பட்டவை. 1920ல் சேட்லூர் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்ட உரை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1980ல் ப்ரஸித்த மஹாவித்வான், உத்தமூர் ஸ்ரீ.உ.வே. வீரராகவாசார்யர் ஸ்வாமி ஸாரவிஸ்தரம் எனும் உரையுடன் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் வேதமார்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய, பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய, ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோபய வேதாந்தாசார்ய, ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ ஸித்தாந்த நிர்தாரண ஸார்வபௌம, ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் "ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார"த்திற்கு அத்யத்புதமான "ஸ்ரீஸாரபோதிநீ" எனும் வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் க்ரந்தத்தை **ஸ்ரீஸாரபோதிநீ** வ்யாக்யானத்துடன் ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் பல சிஷ்யர்களுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தாயிற்று. அவர்களில் ஸ்ரீமதழகியசிங்கரால் **ஸாரஸாரஜ்ஞர்** என அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ. உ.வே. திருக்கள்ளம் நரஸிம்மராகவாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ.வே. பெருக்காரணை சக்ரவர்த்தியாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ.வே. பழவேரி ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி, (ஹிந்தி பண்டிட்) முதலானோர் இதனை ஸ்ரீகோசமாக வெளிவர, ப்ரூப் பரிசோதனைகளைச் செய்து இரு பாகங்களாக ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவண்ஶடகோப ஸ்ரீவீரராகவஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் ஆத்யக்ஷயத்தில் 1954லிலும், 1956லிலும் ப்ரகாஶப்படுத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் புஸ்தகமாக வெளிவருதற்கு முன்னமேயே திருநாட்டை அலங்கரித்தாயிற்று.

பின்னர் அவதரித்த ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் ஸ்ரீஸாரபோதிநீ வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டே ரஹஸ்யத்ரயஸார காலக்ஷேபத்தை ஸாதித்தாயிற்று. ஸ்ரீஸந்நிதி ஆஸ்தான வித்வான்களும் இன்றளவும் ப்ரசாரம் செய்து வருகின்றனர்.

ப்ரக்ருதம் பெரிய ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் பூர்வாச்ரமத்தில் பல இடங்களில் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தாயிற்று. ஸ்ரீஸாரபோதிநீ வ்யாக்யானம் ஓர் ஒப்பற்றதான வ்யாக்யானம். இதில் ஆழங்கால்பட்ட ஸ்ரீமதழகியசிங்கர், பாமரர்களும் அவச்யம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற நோக்கத்துடன் மிகவும் எளிய தமிழில் **ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார விவரணம்** என ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியாவில் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவ அதிகாரம் வரையில் எழுதி அருளியாயிற்று. பலரும் இதை வாசித்து தங்களுடைய ஸந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரம் முதல் ஸ்ரீபரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம் வரை (6 அதிகாரங்கள்) முதல் பாகமாக ஸ்ரீஸந்நிதியிலேயே அச்சிட்டு 1998ல் வெளியிடப்பட்டது. அடுத்த பாகத்தைக் கூடிய விரைவில் வெளியிடவேணும். ஸ்ரீமாலோலன் அநுக்ரஹம் பண்ணவேணும்:

ஸ்ரீஇஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர், **ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்** ஸரளமான மணிப்ரவாள நடையிலமைந்திருப்பதாலும், ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தோடு ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சிரபரிசயம் பண்ணின மஹாப்ராஜ்ஞர்களுக்கும் அறியவரிதான அர்த்தங்களைப் பொதிந்து கொண்டிருப்பதாலும் மந்தப்ராஜ்ஞரோடு மஹாப்ராஜ்ஞரோடு வாசியற குணக்ராஹிகளான ஸர்வ ஜனங்களாலும் கொண்டாடப்படும் ஓர் அற்புத க்ரந்த ரத்னம் என க்ரந்தத்தின் மேன்மையைக் கூறி, ஆகையாலிதை சிரகாலம் மஹாபாக்யலப்த ஸதாசார்ய ஶுஶ்ரூஷையாலே ஸம்யக் க்ரஹணம் பண்ணி, பஹுதா மநநம் பண்ணி, பஹுதா ப்ரவசனம் பண்ணி க்ருதார்த்தனானது மாத்ரமன்றிக்கே இத்தோடு வ்யாக்யாத்ருத்வ ரூப ஸம்பந்தத்தையும் பெற்று க்ருதார்த்தனாகக் கருதி இதற்கு வ்யாக்யானம் எழுதுகிறோம் என தன்னுடைய மனோரதத்தையும் வெளியிட்டாயிற்று.

ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் ஸாரபோதிநீ வ்யாக்யானத்தில் மிகவும் அறிய வேண்டியவைகள் பல. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுகிறோம்.

1. குருபரம்பராஸாரம் தனி க்ரந்தமா? அல்லது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தோடு சேர்ந்ததா?
2. தத்த்வத்ரய சிந்தநாதிகாரத்தில் ப்ரத்யக்த்வ, ஏகத்வாதிகளின் விளக்கமும், விசாரமும்.
3. பரதேவதா பாரமார்த்யாதிகாரத்தில் எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தே மோக்ஷத்துக்கு அநுகுணமான ஆநுஷங்கிக பலன்களைப் பெறலாம் என்பதின் விளக்கம்.
4. அதிகாரி விபாகாதிகாரத்தில் உக்தி நிஷ்டையின் ப்ரபாவத்தை விளக்கும் ப்ரகரணம்.
5. உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் பரபக்தி, பரஜ்ஞான விஷய விளக்கம்.
6. கதிசிந்தநாதிகாரத்தில் விரஜைக்கு அக்கரைப்படுத்தி என்பதற்கு வ்யாக்யானம். இப்படி இன்னும் பல.

இப்படிப்பட்ட அத்புதமான க்ரந்தம் க்ரந்தலிபியில் அமைந்திருப்பதால், அனைவரும் அறிந்து ஸ்திரப்ரதிஷ்டமான ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞானத்தைப் பெறவேண்டும் எனத் திருவுள்ளம் கொண்டவராய், அதனை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் (நாகரத்தில்) வெளியிடும்படி, ஸ்ரீமத்வேதமார்கேத்யாதி ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீநாராயண யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் (45வது பட்டம்) தன்னுடைய மேன்மைக்கு ஸர்வவிதத்திலும் காரணபூதரான ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கரின் 120வது திருநக்ஷத்ரத்தன்று மஹாவித்வான், ஸ்ரீஸந்நிதி ஆஸ்தான வித்வான், ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனம், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸம்பாதகர்(முன்னுள்) ஸ்ரீ.உ.வே புரிசை நடாதூர் க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமியின் வலக்கரத்துக்கு ஸ்வர்ணத்தில் தோடா அநுக்ரஹித்து, நியமித்து பல மந்த்ராக்ஷதை அநுக்ரஹித்தாயிற்று.

ஸ்ரீ.உ.வே. புரிசை ஸ்வாமியும் ஸ்ரீநியமனத்தை சிரமேற்கொண்டு ஏற்பாடுகளைச் செய்தாயிற்று. ஸ்ரீமாலோலன் அந்த ஸ்வாமியை மாக வைகுந்தத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுவிட்டான்.

இப்புஸ்தகம் வெளிவருவதற்கு பலர் உறுதுணையாக இருந்துள்ளனர். மதுராந்தகம் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலை அத்யாபகர்கள் ஸ்ரீ.உ.வே. திருக்குடந்தை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யார், ஸ்ரீ.உ.வே. தையார் லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசார்யார், ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், ஸ்ரீ.உ.வே. குரிச்சி நாராயணாசார்யார், ஸ்ரீ.உ.வே. காவனூர் சக்ரவர்த்யாசார்யார் முதலானோர் பலவிதங்களில் உதவி செய்தனர். அச்சுப்பிழைகள் வராமல் இருக்கவேணும் எனக் கருதி, ஸ்ரீ.உ.வே. வித்வான் புலிக்குன்றம் ஸ்தலசயனாசார்யர் ஸ்வாமியை இப்புத்தகம் முழுவதையும் பார்த்து பரிசோதித்துத் தரவேணுமென ப்ரார்த்தித்தோம். அந்த ஸ்வாமியும் மிகவும் உத்ஸாஹத்துடன் சோதனம் செய்து கொடுத்தார். டாக்டர் ஸ்ரீ.உ.வே. தேவனூர்விளாகம் பத்மநாபாசார்யர் ஸ்வாமியும் இக் க்ரந்தத்தை டைப் செய்வதற்கு சிறந்த நபரை ஏற்பாடு செய்தார். அனைவருக்கும் ஸ்ரீமாலோலன், ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் அநுக்ரஹங்களால் ஸகல க்ஷேமங்களும் ஏற்படவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம். மேலும் ஸ்ரீமான் C. ஸம்பத் பலவிதங்களில் உறுதுணையாக இருந்து கைங்கர்யம் செய்துள்ளார். இவருக்கும் ஸ்ரீ மாலோலன், ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் அநுக்ரஹங்கள் பரிபூர்ணமாக உண்டாக வேணும்.

இப் புஸ்தகத்தை நல்ல முறையில் பல தடவைகள் ப்ரூப் பார்ப்பதற்காக டைப் செய்து கொடுத்த ஸ்ரீ G.பெரியசாமிக்கு நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இப்புஸ்தகத்திற்குத் தேவையான போட்டோக்களை ஏற்பாடு செய்த ஸ்ரீமான்கள் N.கோவிந்தராஜன், S.பார்த்தசாரதி (DTP ஆபரேட்டர்கள்) முதலானோர்க்கு எங்களது நன்றி உரித்தாகுக. நல்ல முறையில் ப்ரிண்ட் செய்து கொடுத்த இளங்கோ அச்சுக்கூடத்தாருக்கும் (மைலாப்பூர்), பைண்ட் செய்து கொடுத்தவர்களுக்கும் எங்களது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இக் கைங்கர்யத்தில் பங்கு கொண்ட அனைவருக்கும் எம்பெருமான், ஸ்ரீஅழகியசிங்கர்கள் அநுக்ரஹத்தால் நீண்ட ஆயுளையும், ஐச்வர்யங்களையும் பெற்று வாழ்வார்களாக. இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் அனுக்ரஹத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகை, பிற்காலத்தில் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ட்ரஸ்டாக உருவாக்கப்பட்டு, ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் நியமனத்துடன் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. மேற்படி ட்ரஸ்டின் நிர்வாகிகள் இக்க்ரந்தத்தை வெளியிடுவதில் உறுதுணையாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் ஸ்ரீமாலோலன், ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் அனுக்ரஹத்தால் ஸகல க்ஷேமங்களும் உண்டாகவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீமாலோலன் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் அநுக்ரஹத்தை அவலம்பித்தே ஆரம்பித்த இக் கைங்கர்யம், பல ச்ரமங்களைக் கடந்து பூர்த்தி பெற்று, நந்தன ஸ்ரீ ஆவணி மீ 25ந் தேதி (10.09.2012) திங்கட்கிழமை திருவாதிரை நக்ஷத்ரம் கூடிய சுபதினத்தில் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் திருக்கரங்களால் வித்வான்கள் முன்னிலையில் புஸ்தகமாக (முதல்பாகம்) வெளியிடப்பட்டது பெரிய பாக்யமே. முதல் ப்ரதியை நாவல்பாக்கம், சதுர்வேதஶதக்ரது மஹாவித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. வரதாசார்யர் ஸ்வாமி பெற்றுக்கொண்டார். இந் நன்னுள் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் பட்டாபிஷேகம் கண்டருளி இருபது ஆண்டுகள் பூர்த்தி பெற்ற தினம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும், ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனின் அறுபதாவது வருஷத்திய ஆராதன மஹோத்ஸவ தினமான நந்தன ஸ்ரீ மாசி மீ 14ந் தேதி (26.02.2013) செவ்வாய்க்கிழமை க்ருஷ்ண ப்ரதமையன்று வீக்ஷாரண்ய க்ஷேத்ரத்தில் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் திருக்கரங்களால் வித்வான்கள் முன்னிலையில் **இரண்டாம் பாகம்** வெளியிடப்பட்டது நாம் பெற்ற பெரும் பாக்யமே. முதல் ப்ரதியை நம் ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஆஸ்தான வித்வான் சோகத்தூர் ஸ்ரீ. உ.வே. ராமாநுஜாசார்யர் ஸ்வாமி பெற்றுக் கொண்டார். ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேடு அழகியசிங்கர் அர்ச்சாவதாரத்தில் எழுந்தருளியிருக்க அம்மஹான் திருமுகப்பே, ப்ரக்ருதம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் எழுந்தருளி வெளியிடப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

மிகுந்த க்ருபையுடன் ஸ்ரீமுகங்கள் அநுக்ரஹித்ததற்கு அடியோங்களுடைய க்ருதஜ்ஞதையை ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் திருவடிகளில் ஸவிநயம் ஸமர்ப்பிக்கிரோம்.

இந்த புஸ்தகம் பிழையின்றி நன்கு அச்சிட்டு வெளியிட்டிருப்பது ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் அனுக்ரஹமே. இத்தருணத்தில், இந்த இரண்டாம் பதிப்பு பிழையின்றி நன்கு வரவேண்டுமென சீரிய நோக்குடன், மிகவும் உத்ஸாஹத்துடன் நன்கு சோதனம் பண்ணிக்கொடுத்த (நான்கு முறை) வித்வான்; புலிக்குன்றம் ஸ்ரீ. உ.வே. ஸ்தலசயனுசார்யர் ஸ்வாமிக்கு ப்ரத்யேகமான அஞ்ஜலிபுரஸ்ஸரமாக க்ருதஜ்ஞதையை ஸமர்ப்பித்துக் கொள்கிறோம். ஏதாவது பிழையிருப்பின் அது அடியோங்களைச் சார்ந்தது.

ஸ்ரீதேசிக ஸம்ப்ரதாய குணக்ராஹிகளான வித்வான்கள் அனைவரும் இக் க்ரந்தத்தை ஸேவித்து, ஏதாவது தவறுகள் இருப்பின், சுட்டிக்காட்டி, சிக்ஷித்து, அநுக்ரஹிக்க வேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிரோம்.

பழவேரி, வில்லிவலம் லக்ஷ்மீ நரஸிம்மதாஸன்
மன்னுர்குடி ராஜகோபாலதாஸன்

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे सिद्धोपायशोधनाधिकारः ॥

युगपदखिलं प्रत्यक्षेण स्वतस्सततं विद-
न्निरवधिदयादिव्योदन्वानशक्यविवर्जितः ।
जलधिसुतया सार्धं देवो जगत्परिपालयन्
परमपुरुषस्सिद्धोपायः प्रतीष्टभरस्सताम् ॥ ५१ ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः ॥

श्रीसारबोधिन्यां

सिद्धोपायशोधनाधिकारः ॥

இப்படி இருபத்திரண்டதிகாரரூபமான अर्थानुशासनभागம் व्याख्यातமாயிற்று. இனி अधिकारचतुष्टयात्मकமான स्थिरीकरणभागத்திற்கு व्याख्यानம் செய்யப்படுகிறது. स्थिरीकरणभाग த்தில் सिद्धोपायशोधनाधिकारமென்றும், साध्योपायशोधनाधिकारமென்றும், प्रभावव्यस्थाधिकार மென்றும், प्रभावरक्षाधिकारமென்றும் நான்கு அதிகாரங்கள் உள்ளன. இவற்றில் முதலில் सिद्धोपायத்தை शोधिக்கக் கருதி, அதன் स्वरूपத்தை श्लोकத்தாலே संग्रहिத்துக் காட்டுகிறார் **युगपदिति** । **अखिलं** – उभयविभूतिகளிலுள்ள सर्ववस्तुக்களையும், **युगपत्** – एक-कालத்தில், இதனால் क्रमिकसाक्षात्कारம் व्यावृत्तिக்கப்படுகிறது. **प्रत्यक्षेण** என்பதனால் अनुमानादिजन्यज्ञानம் व्यावृत्तिக்கப்படுகிறது. **स्वतः** – उपाधिயின்றிக்கே, இதனால் योगज-साक्षात्कारம் व्यावृत्तिக்கப்படுகிறது. **सततं** – सर्वकालம், இதனால் कादाचित्कसार्वज्ञव्यावृत्तिः । **विदन्** – साक्षात्ताக அறியுமவனாய், இவ்வளவால் स्तनन्धयप्रायர்களான நம்முடைய क्लेशங் களை सर्वदा साक्षात्करिத்துக்கொண்டிருக்கும் भगवान् व्याजनिरपेक्षமாக रक्षणोन्मुखனாக வேண்டாவோ என்கிற ஶங்கைக்கு ஹேது சொல்லப்பட்டது. இப்படி நம்முடைய क्लेशங்களை ஸாக்ஷாத்தாக அறிந்தானாகிலும் कारुणिकனாகிலன்றோ रक्षणोन्मुखனாவது என்னவருளிச்செய்கிறார் **निरवधिदयेति** । स्वतः என்பது இங்கும் अन्वयिக்கிறது. निरवधि என்பதால் सावधिकமான प्रसिद्धसमुद्रம் व्यावृत्तिக்கப்படுகிறது. **दयादिव्योदन्वान्** – दयैக்கு दिव्यसमुद्रமாய், दिव्यशब्दத்தாலே स्वरूपतोऽपि समुद्रान्तरம் व्यावृत्तिக்கப்படுகிறது. இதனால் व्याजनिरपेक्षरक्षणोपयुक्तமான परमकारुणिकत्वरूपशङ्काहेतु சொல்லப்பட்டது. இப்படி सर्वज्ञனாய்

அனாதிகாலம் संसरित्துப்போந்த क्षेत्रज्ञன் अवसरप्रतीक्ஷயான भगवत्कृपैயாலே புரிந்து समीचीनशास्त्रमुखத்தாலே तत्त्वहितपुरुषार्थங்களைத் தெளிந்து, मुमुक्षुவாய் स्वाधिकारानुरूपமாயிருப்பதொருவுपायविशेषத்தை परिग्रहिத்து, कृतकृत्यனாய், தன் निष्ठैயைத் தெளிந்து, அதுக்கனுरूपமாகவிங்கிருந்த நாள் यथाशास्त्रं निरपराधமாகப்பண்ணும் कैङ्कर्यरूपपुरुषार्थமிருக்கும்படியும், शरीरपातानन्तरमर्चिरादि-

परमकारुणिकனானாலும் நம்மை ரக்ஷிப்பது शक्यமாகிலன்றோ रक्षणोन्मुखனாவது என்ன வருளிச்செய்கிறார் **अशक्यविवर्जित** इति । अशक्येन विवर्जितः – அவனுக்கு अशक्यமானது ஒன்றுமில்லையென்றபடி. இப்படி सर्वज्ञனாய், परमकारुणिकனாய், सर्वशक्तனாயிருந்தும் व्याजनिरपेक्षமாக रक्षकனாகாமைக்குக் காரணமென்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **देव** इति । **लीलाप्रवृत्त**னாயென்றபடி. स्वत एव रक्षकனாகில் लीलाप्रवृत्तिயே கூடாதாகையால் व्याजसापेक्षனாக ரக்ஷிக்கிறானென்று தாத்பர்யம். அப்படி ரக்ஷிப்பதும் பிராட்டியோடு கூடி என்கிறார் **जलधिसुतया सार्धमिति** । இதனால் ''लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकः'' என்கிற वचनार्थம் सूचितமாகிறது. **जगत्परिपालयन्** – जगத்தை सर्वप्रकारத்தாலும் ரக்ஷிக்கிறவனான. இங்கு ''रक्षणहेत्वोः शतृ'' इति हेत्वर्थத்தில் शतृप्रत्ययம். परिपालनம் பண்ணுகைக்கு என்றபடி. **परमपुरुषः** – ''पुरुषान्न परं किञ्चित्'' என்று சொல்லப்பட்ட पुरुषोत्तमன். **प्रतीष्टभरस्सन्** – अकिञ्चनர்களால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட भरத்தை स्वीकरिத்தவ னாய்க்கொண்டே. இதனால் व्याजसापेक्षனாகவே सिद्धोपायனாகிறான் என்னுமிடம் सूचितம். **सतां** – ब्रह्मज्ञानिகளுக்கு, **सिद्धोपायो भवतीति** । இதனால் व्याजनिरपेक्षனாக सिद्धोपाय னாகமாட்டானென்கிற இவ்வधिकारार्थம் सूचितமாகிறது.

இனி अर्थानुशासनभागத்தில் சொன்ன சிலவर्थங்களை स्थिरीकरणம் பண்ணக்கருதி அந்த भागத்தில் சொன்னவर्थங்களை संग्रहமாகவनुवदिக்கிறார் **अनादिकालमित्यादिना** । **புரிந்து** – संसारान्निवृत्तனாய், இது उपोद्घाताधिकारार्थம். **समीचीनशास्त्रमुखத்தாலே** इति । இது सारनिष्कर्षाधिकारार्थம். **तत्त्वहितपुरुषार्थங்களைத் தெளிந்து** इति । இதனால் प्रधानप्रतितन्त्र, अर्थ पञ्चक, तत्त्वत्रय, परदेवतापारमार्थ्याधिकारங்களினर्थம் अनुवदिக்கப்பட்டது. **मुमुक्षुவாய்** என்ப தால் मुमुक्षुत्वाधिकारार्थம் अनूदितம். **स्वाधिकारानुरूपமாயிருப்பதொரு** என்பதால் अधिकार-विभागाधिकारार्थமும், **उपायविशेषத்தை परिग्रहिத்து** என்பதால் उपायविभागाधिकारம் முதலான अधिकारचतुष्टयार्थமும், **कृतकृत्यனாய்** என்பதால் कृतकृत्याधिकारार्थமும், **தன் निष्ठैயைத் தெளிந்து** என்பதால் स्वनिष्ठाभिज्ञानाधिकारार्थமும், **அதுக்கனுरूपமாக** इत्यादिயால் उत्तर-कृत्याधिकारार्थமும், पुरुषार्थकाष्ठाधिकारार्थமும், **यथाशास्त्र**மென்பதால் शास्त्रीयनियमनाधिकारार्थமும், **निरपराधமாகப்பண்ணு**மென்பதால் अपराधपरिहाराधिकारार्थமும், கீழே **இங்கிருந்த**

गतियாலே अप्राकृतदेशविशेषத்திலே சென்றால் இவனுக்கனவச்छिन्नभगवदनुभव-परीवाहமாக வரும் परिपूर्णकैङ्कर्यरूपपरमपुरुषार्थसिद्धियிருக்கும்படியுஞ்சொன் னோம். இவ்வர்थங்களில் ज्ञातव्यतमமான सिद्धोपायத்தைப்பற்றவும் साद्ध्यो-पायविषयமாகவும் இவ்வுपायप्रभावविषयமாகவும் कर्मवश्यருக்குக்கடுகத்தெளிவு பிறவாமைக்கு स्वतन्त्रனான सर्वेश्वरன் இவர்களுடைய पूर्वापराधத்தாலே யிட்ட நினைப்பீடுமாறுகைக்கு प्रधानकारणம் மூன்றுண்டு. அவையெவை யென்னில்; ''अस्तु मे'' என்றபேक्षित्தால் ''अस्तु ते तयैव सर्वं संपत्स्यते'' என்கிற திருமுகப்பாசுரமும், सदाचार्यानुग्रहமும், सत्संप्रदायसिद्धिயும். இவற்றில் सदा-चार्यानुग्रहத்துக்கு व्याजங்களும் இதின் फलविशेषங்களும் पराशरमैत्रेयसञ्जयाश्वलाय-

---

நாள் என்றதால் स्थानविशेषाधिकारार्थமும், अनुवदिக்கப்பட்டது. **शरीर पातानन्तरம்** என்பதால் निर्याणाधिकारार्थமும், **अर्चिरादिगतियாலே** என்பதால் गतिचिन्तनाधिकारार्थமும், **अप्राकृते**त्यादियால் परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारार्थமும், अनुवदिக்கப்பட்டது. இப்படி अर्थानुशासनभाग த்திலேயே सर्वार्थமும் சொல்லப்பட்டிருக்க स्थिरीकरणभागம் अवश्यकर्तव्यமோ? கீழ்ச் சொன்னவர்थங்களில் தெளிவு உண்டாய் प्रपन्नரானார்களுக்கு उक्तार्थத்தில் கலக்க முண்டாகுமோ? हैतुकரோட்டை संसर्गத்தாலே बुद्धिचलनமும், அதடியாக शङ्कादिகளும் संभविக்கலாமென்னில்; அப்போது எல்லா अर्थத்தையும் स्थिरीकरिக்கவேண்டியிருக்க, सिद्धोपाय साद्ध्योपाय तत्प्रभावमात्रशोधनம் போதுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்थங்களிலி**त्यादिना । **ज्ञातव्यतमமான** इति । இதனால் सिद्धोपायादिகள் प्रधानतमங்களாகையாலே तच्छोधनமே आवश्यकமென்பது ज्ञापितம். **கடுகத் தெளிவுபிறவாமைக்கு** – शीघ्रமாக समीचीननिर्णयமுண்டாகாமைக்கு. **இட்ட நினைப்பு** – இவன் सिद्धोपायादिகளை शीघ्र மாக வறியக்கடவனல்லன் என்கிற भगवत्सङ्कल्पம். **ஈடுமாறுகைக்கு** – निवृत्तिயடை வதற்கு, निवृत्तिपूर्वकமான समीचीनज्ञानोत्पत्तिக்கு என்றபடி. **प्रधानकारणம் மூன்றுண்டு** इति । अप्रधानकारणங்கள் अनेकங்களிருந்தாலும் प्रधानकारणம் மூன்றே என்று திருவுள்ளம். அதின் स्वरूपத்தை प्रश्नपूर्वकமாக விவரிக்கிறார் **அவையெவையென்னிலி**त्यादिना । **अस्तु ते तयैव सर्वं संपत्स्यते என்கிற திருமுகப்பாசுரமும்** – श्रीगद्यத்தில் प्रत्युत्तरம் போலருளிச்செய்யப்பட்ட लक्ष्मियிினுடைய திருப்பவளத்தின் श्रीसूक्तिயும், **सदाचार्यानुग्रहமுமிதி** । இதுவும் अदृष्टविधया समीचीनज्ञानकारणம். **सत्संप्रदायसिद्धिயுமிதி** ॥ இது साक्षात् ज्ञानहेतुவென்பது மேலே विशदம். இம் மூன்றில் प्रथमोद्दिष्टமான திருமுகப் பாசுரத்திற்குக் காரணம் ''अस्तु मे'' என்கிற प्रपत्तिपूर्वकप्रार्थनை யென்றும், फलविशेषம் ''तयैव सर्वं संपत्स्यते'' என்றநுग्रहித்த ज्ञानादिसर्वமென்றும் स्पष्टமாகையாலே द्वितीयोद्दिष्ट-सदाचार्यानुग्रहத்திற்கு हेतुफलங்களைக் காட்டுகிறார் **இவற்றில் सदाचार्यानुग्रहத்துக்கு**

नादिवृत्तान्तங்களிலே கண்டுகொள்வது. सत्संप्रदायसिद्धियாவது; தான் सत्वोत्तरனாய் सम्यगुपसन्नனாய் सावधानனாயிருக்குமवस्थैயிலே ख्यातिलाभपूजानिरपेक्षனாய் कारुण्यपरतन्त्रனான सदाचार्यன் सर्वருக்கும் प्रथमाचार्यனான सर्वेश्वरன் முதலாகவுपदेशपरंपरैயாலே வந்த तत्त्वहितங்களை अनपेक्षितविस्तरமுமपेक्षितसङ्कोचமுமில்லாதபடி [1]"सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः । गच्छध्वमेनं शरणं शरण्यं पुरुषर्षभाः" என்கிற கட்டளையிலேயுपदेशिக்கப்பெறுகை. बहुक्लेशமாய் बुद्धिचलनसंभावனை

इत्यादिना । **व्याजம்** – காரணம். **फलविशेषங்கள்** – सम्यक्ज्ञानादिகள். **पराशरेत्यादि** । पराशरர் विषयத்தில் पुलस्त्यवसिष्ठप्रशासनानुवर्तनம் அவர்களுடைய अनुग्रहத்திற்கு व्याजம்; அதாவது காரணம். परदेवतापारमार्थ्यवेदनादिகள் फलம். मैत्रेयர் विषयத்தில் पराशरानुग्रहத்திற்கு पराशरानुवर्तनம் व्याजம். "त्वत्तो हि वेदाध्ययनमधीतमखिलं गुरो । धर्मशास्त्राणि सर्वाणि तथाङ्गानि यथाक्रमम् ॥ त्वत्प्रसादान्मुनिश्रेष्ठ मामन्येनाकृतश्रमम्" इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட सर्वविषयकसमीचीनज्ञानादिகள் फलம். सञ्जय विषयத்தில் व्यासानुग्रहத்திற்கு व्याजம் तदनुवर्तनம். "व्यासप्रसादाच्छ्रुतवानेतद्गुह्यमहं परम् । योगं योगेश्वरात् कृष्णात्साक्षात्कथयतः स्वयम्" என்று சொல்லப்பட்ட अतीन्द्रियार्थसाक्षात्कारादिகள் फलம். आश्वलायनர் विषयத்தில் शौनकानुग्रहத்திற்கு शौनकानुवर्तनம் व्याजம். ऋग्वेदप्रवर्तनादि हेतुभूतसमीचीनज्ञानादिகள் फलம். இதனால் सदाचार्योपसर्पणத்தால் तदनुग्रहத்தைப் பெற்றவனுக்கு ज्ञानोत्पत्तिविरोधिகளான पापங்கள் கழிந்து समीचीनज्ञानம் உண்டாகுமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. மூன்றாவதாக निर्देशिக்கப்பட்ட सत्संप्रदायसिद्धिயினுடைய स्वरूपத்தை நன்கு விவரிக்கிறார் **सत्संप्रदाय सिद्धियாவது** इत्यादिना **उपदेशिக்கப்பெறுகை** इत्यन्तेन । அஸத்துக்களின் उपदेशம் भ्रमादिजनकமாகையால் तद्व्यावृत्त्यर्थம் सदाचार्यனுपदेशिக்கப்பெறுகையென்கிறது. सदाचार्यனை विशेषिப்பிக்கிறார் **ख्यातिलाभपूजानिरपेक्षனாய் कारुण्यपरतन्त्रனான** इति । शिष्यगुणपूर्तिயில்லாதவன் विषयத்தில் सदाचार्योपदेशமும் समीचीनज्ञानजनकமாகாது என்கிற अभिप्रायத்தாலே அவனை विशेषिப்பிக்கிறார் **தான் सत्वोत्तरனாயி**त्यादिना । **अवस्थैயிலே** – दशैயிலே, उपदेश्यமான अर्थத்தைக் காட்டுகிறார் **सर्वருக்குமி**त्यादिना । उपदेशपरंपरैயாலே வந்த तत्त्वहितங்களை इत्यनेन तत्त्वहितादिகளுக்கு सत्संप्रदायगतत्वம் சொல்லப்பட்டது. उपदेशप्रकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **अनपेक्षितविस्तरமும் अपेक्षितसङ्कोचமுமில்லாதபடி** इति । ஓர் இடத்தை उदाहरिக்கிறார் **सर्वेषामिति** । लोकानामिति अवरतत्त्वமும், पितेत्यादिना परतत्त्वமும் சொல்லப்பட்டது. गच्छद्ध्वमेनं शरणमिति हितம் சொல்லப்பட்டது. शरण्यमिति प्राप्यकथनம். **என்கிற கட்டளையிலே** – என்கிற रीतिயிலே. शास्त्रपरिश्रमமில்லாத आस्तिकர்க்கும் இதுவே प्रधानமென்கிறார் **बहुक्लेशமா**

---

[1] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 192-56.

யுண்டான शास्त्रपरिश्रमத்திலनधिकृतருமாய் परमास्तिकருமாயிருப்பார்க்கிவ்வு पदेशமே प्रधानம். மற்றுள்ளார்க்குத் தாங்கள் தெளிகைக்காகவும் कुतर्कங் களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் समीचीनयुक्तिகளோடே கேட்கप्राप्तம். [2]"आर्षं धर्मोपदेशञ्च वेदशास्त्राविरोधिना । यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः" என்கிறபடியே இவ்வர்थங்களை समीचीनतर्कங்களாலே தெளியாத வர்கள் [3]"काणादशाक्यपाषण्डैस्त्रयीधर्मो विलोपितः" என்கிறபடியே हैतुकராய் वेदविरोधितर्कங்களையிட்டு प्रामाणिकार्थங்களையपहरिப்பார்கள். இவ்வपहारம்

யீत्यादिना । இதனால் "शास्त्रज्ञानं बहुक्लेश" மென்கிற श्लोकம் ज्ञापिக்கப்படுகிறது. **परमा-स्तिकருமாயிருப்பார்க்கிति** । शास्त्रपरिश्रमமின்றிக்கே परमास्तिकராயிருப்பவர்विषयம் இந்த श्लोकம் என்று திருவுள்ளம். இவ்வுपदेशமே प्रधानமாகில் शास्त्रपरिश्रमம் व्यर्थமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **மற்றுள்ளார்க்கிति** । **மற்றுள்ளார்** – शास्त्रपरिश्रमத்தில் अधिकृतராய் परमास्तिकராயுள்ளார். **தாங்கள் தெளிகைக்காகவும்** – तत्त्वहितपुरुषार्थங் களில் सूक्ष्मसूक्ष्मतरसूक्ष्मतमांशங்களைத் தாங்கள் विशदமாக அறிகைக்காகவும். **कुतर्कங் களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும்** – शास्त्राधिकृतரானாலும் मृदुप्रज्ञ ராகையாலே कुतर्कங்களாலே समीचीनार्थनिर्णयமில்லாதாரைத் தன் उपदेशத்தாலே समीची-नार्थनिर्णयமுள்ளவர்களாகச் செய்கைக்காகவும், **समीचीनयुक्तिகளோடே** – कुतर्कनिरसनक्षम மான सत्तर्कங்களோடே, **கேட்கप्राप्तिமிति** । सदाचार्यसकाशத்தில் अवश्यம் श्रवणம் பண்ண வேண்டுமென்று தாத்பர்யம். தான் தெளிகைக்காக शास्त्रार्थங்களை सत्तर्कங்களோடு கேட்கவேண்டுமென்பதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **आर्षमित्यादिना** । **आर्षं** – ऋषिः – वेदः, तदर्थः आर्षः, तं. "तदुक्तं ऋषिणा" என்கிறவிடத்தில் ருஷிशब्दத்தை वेदपरமாக शिष्टர்கள் व्याख्यानம் செய்தார்களிறே. **धर्मोपदेशञ्च** – धर्मशास्त्रार्थத்தையும், **वेदशास्त्राविरोधिना** – प्रत्यक्ष-श्रुतिविरोधமில்லாத, **तर्केण** – समीचीनமான प्रमाणानुग्राहक तर्कத்தைக்கொண்டு, **यः** – யாதொருவன், **अनुसन्धत्ते** – युक्तமான முறையில் निश्चयिக்கிறானோ, **सः** – அவனே, **धर्मं** – श्रुतिस्मृत्युक्तधर्मத்தை, **वेद** – அறிகிறான். **इतरः** – समीचीनतर्कनिष्पाद्यமான शास्त्रार्थनिर्णय மில்லாதவன், **धर्मं न वेद** – पूर्वोक्तधर्मத்தையறியமாட்டான். மேலும் இப்படி समीचीन-तर्कங்களோடு शास्त्रार्थानुसन्धानம் பண்ணாதவர்கள் विपरीतராவார்களென்கிறார் **இவ் வர்थங்களை समीचीनतर्कங்களாலே தெளியாதவர்களीत्यादिना** । **काणादेति** । **काणादैः** – वैशेषिकशास्त्रनिष्ठैः, **शाक्यैः** – बौद्धैः, **पाषण्डैः** – पाशुपतमतस्थैः, **हैतुकராய்** – वेदविरुद्धहेतुवादिகளாய், शुष्कतार्किकர்களாய் என்றபடி. **प्रामाणिकार्थங்களை अपहरिப்பார்கள்** – सत्तर्कसहितप्रमाणங்

---

[2] மநுஸ்ம்ருதி 12-106.

[3] அத்ரிஸ்ம்ருதி.

விபூதியையும் விபூதிமானையும் பற்றவிரண்டு வகையாயிருக்கும். அதில் விபூதிமானை யபஹரிக்கையாவது; ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை இல்லையென்னுதல், வேறொருத்தனை ஈச்வரனாகக் கட்டி ஸர்வேச்வரனை விபூதிகோடியிலே வைத்தல் செய்கை. விபூதியை யபஹரிக்கையாவது; விபூதியையொரு முகத்தாலேயில்லையென்னுதல், உண்டாக்கி யீச்வரனோடு ஸம்பந்தமறுத்து ஸ்வதந்த்ரமென்னுதல், பரதந்த்ரமாக்கித் தன்னோடு பிறரோடு புணைப்புதல் செய்கை. இவ்வபஹாரங்களிலேதேனு மொன்று ஸ்வரூபத்தில் ம்ருதுப்ரஜ்ஞனாயாத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு விபரீதஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமாகில் [4]"दत्तस्य हरणेन च" என்கிற வபஹாரத்திலுங்கொடியதாய் களவு கொண்டு கொடுத்த

களாலே ஸித்தங்களான அர்த்தங்களை இல்லை செய்வார்கள். இவ்வபஹாரத்தை விபஜித்துக் காட்டுகிறார் **இவ்வபஹாரம் விபூதியையும் விபூதிமானையும் பற்ற இரண்டு வகையாயிருக்கு**மிதி । அதில் விபூதிமதபஹாரம் க்ரூரமாகையால் முந்துற அதை நிரூபிக்கிறார் **அதில் விபூதிமானை அபஹரிக்கையாவது** இத்யாதினா । **ச்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை இல்லையென்னுதலி**தி । ஸர்வேச்வரனை யில்லையென்று சொல்வது நிரீச்வரமீமாம்ஸகஸாங்க்யர்களின் மதம். வேறொருத்தனையித்யாதி சைவாதிமதம். விபூத்யபஹாரத்தை நிரூபிக்கிறார் **விபூதியை அபஹரிக்கையாவது** இதி । **ஒரு முகத்தாலே** – வ்யாவஹாரிகஸத்ய மென்கிற பர்யாயத்தாலே, இது மாயிமதம். **உண்டாக்கி ஈச்வரனோடு ஸம்பந்தமறுத்து ஸ்வதந்த்ரமென்னுதலி**தி । **உண்டாக்கி** – ப்ராமாணிகமாக ஒப்புக்கொண்டு; இது விபூதியையும் ஈச்வரனையும் அங்கீகரித்து அவர்களுக்கு நியந்த்ருநியாம்யபாவத்தை ஒப்புக் கொள்ளாத ஸேச்வரஸாங்க்யாதிமதம். **பரதந்த்ரமாக்கித் தன்னோடு பிறரோடு புணைப்புதல் செய்கை** இதி । **தன்னோடு** – போக்த்ரு ஜீவனான தன்னோடு, **பிறரோடு** – தேவதாந்தரத்தோடு, **புணைப்புதல் செய்கை** – சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தத்தைக் கட்டிவைத்தல். இது பகவத்ஸம்பந்தமற்ற கேவல சைவமதம். ஹைதுகஸம்ஸர்க்கம் இவ்வபஹாரங்களுக்கு ப்ரதானகாரணமாகையாலே ஸுதராம் பரிஹரணீயமென்கிறார் **இவ்வபஹாரங்களிலே ஏதேனுமொன்று** இத்யாதினா । அப்ரபந்ந விஷயத்தில் ஹைதுகஸம்ஸர்க்கம் வ்யாமோஹஜனகமாய் பாதகமானாலும் ப்ரபந்நனுக்கு பாதகமாகுமோ வென்ன ஸம்யங்ந்யஸ்தபரனுக்கு பாதகமாகாவிடிலும் ஸம்யங்ந்யஸ்தபரரல்லாதார்க்கு பாதகமா மென்கிறார் **ஸ்வரூபத்தில் ம்ருதுப்ரஜ்ஞனாயி**த்யாதினா । **ம்ருதுப்ரஜ்ஞனாய்** – தன் ஸ்வரூபத்தில் த்ருடமான சேஷத்வ நிச்சயமில்லாதவனாய், **ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினவனுக்கு** – பகவச்சேஷத்வாநுஸந்தான-ரூபமான ஸ்வரூபஸமர்ப்பணம் பண்ணின ப்ரபந்நனுக்கு, **விபரீதஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமாகிலி**தி ।

[4] சாண்டில்யஸ்ம்ருதி.

द्रव्यத்தை மீளக் களவு கொண்டாற்போலேயாம். ஆகையால் बहुविधங்களான व्यामोहकारणங்களில் हैतुक संसर्गம் போர परिहरணீயம்.

இவ்வர்த்தை [5]"पाषण्डिनो विकर्मस्थान् बैडालव्रतिकान् शठान् । हैतुकान् बकवृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत्" [6]"डंभिहैतुकपाषण्डिबकवृत्तींश्च वर्जयेत्" [7]"नासद्भिः किञ्चिदाचरेत्" [8]"त्यज दुर्जनसंसर्गं" [9]"वरं हुतवहज्वालापञ्जरान्तर्व्यवस्थितिः । न शौरिचिन्ताविमुखजनसंवास-वैशस" मित्यादिகளிலே प्रपञ्चித்தார்கள். இந்த हैतुகரோட்டை संभाषणம்

विपरीतसंसर्गத்தாலே पूर्वोक्तपहारान्यतमம் வருமாகிலென்றபடி. **दत्तस्य हरणेन च என்கிற अपहारத்திலுங்கொடியதாயிति** । अपहारம் கொடியது; दत्तापहारம் அதிலும் கொடியது; अपहृतदत्तापहारமதிலுங் கொடியது என்றभिप्रायம். அதை விவரிக்கிறார் **களவு கொண்டு கொடுத்த द्रव्यத்தை மீளக் களவுகொண்டாற்போலேயாமிति** । "योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा" என்கிறபடி अनादि-காலம் भगवच्छेषभूतமான स्वस्वरूपத்தை स्वतन्त्रமாக நினைத்து अपहरिத்துப்போந்தவிவன் भरसमर्पणकालத்தில் भगवच्छेषत्वानुसन्धानरूपस्वरूपसमर्पणத்தைச் செய்து हैतुकसंसर्गத்தால் மறுபடி தன் स्वरूपத்தை स्वतन्त्रமாக எண்ணினால் அது अपहृतदत्तापहारतुल्यமாமென்று திரு வுள்ளம். இது दत्तापहारத்திலும் கொடியதிறே. **ஆகையால்** – अनर्थावहங்களில் प्रधानமாகையால். **बहुविधங்களான व्यामोहकारणங்களில்** – अन्यदोषहैतुकसंसर्गादिरूपங் களான व्यामोहकारणங்களின் मध्यத்தில், **போரப்परिहरणीयம்** – सुतरां परिहरणीयம்.

இதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **இவ்வர்த்தை** इत्यादिना । **पाषण्डिகள்** – योऽन्यं देवं परत्वेन, "ये तु सामान्यभावेन मन्यन्ते पुरुषोत्तमम् । ते वै पाषण्डिनो ज्ञेयाः" என்கிறபடி देवतान्तरத்தை भगवानைக்காட்டிலும் उत्कृष्टமாயும் भगवानுக்கு ஸமமாயும் எண்ணுமவர்கள், **विकर्मस्थர்** – शिखायज्ञोपवीतत्यागिகள். **बैडालव्रतिகர்** – बिडालवत् वञ्चकர்கள், **शठர்** – गूढமாக வஞ்சிக்குமவர்களாய் நாஸ்திகர்களான वेदाप्रामाण्यवादिகள். **बकवृत्तिகள்** – बकம் போல் सन्निहितहिंसकரான डम्भர். **वाङ्मात्रेणापि नार्चयेदिति** । सल्लापस्सहभोजनमित्यादिषु सल्लापस्यापि संसर्गत्वा-भिधानात् । **असत्துக்கள்** – ब्रह्मज्ञानமில்லாதவர்கள். **दुर्जनர்** – सज्जनस्थितिயை ஸஹியா தவர்கள். **हुतवहज्वालपञ्जरान्तर्व्यवस्थितिः** – अग्निज्वालैயால் கட்டப்பட்ட पञ्जरத்தில் இருப் பானது, **वरं** – मनाक् प्रियம். இதாகிலும் किञ्चित् प्रियமாயிருக்கும், "वरं त्रिषु क्लीबे मनाक् प्रिये" என்பது निघण्टु । **शौरिचिन्ताविमुखजनसंवासवैशसमिति** । **संवासवैशसं** – ஸஹவாஸமாகிற

[5] விஷ்ணுபுராணம் 3-18-101. மநுஸ்ம்ருதி 4-30.
[6] யாஜ்ஞ்யல்க்யஸ்ம்ருதி 1-130.
[7]

[8] பாரதம் ஆரண்யபர்வம்.
[9]

[10]"माययापहृतज्ञानाः" என்கிறபடியே கண்டு மதிகெட்டானாக்கி, [11]"चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते श्रुताः" என்று ஈச்வரன் நம்முடையவர்களென்னும் நாலு வகையிலுங் கூடாதே [12]"அளிய நம்பைய" லென்னாதபடி பண்ணி [13]"न मां दुष्कृतिनोमूढाः प्रपद्यन्ते" என்கிற भगवदभिमानबाह्यवर्गத்திலே கோப்புண்ணப்பண்ணும். अशरण्यशरण्यனான सर्वेश्वरனை शरणமாகப்பற்றுகிற परमास्तिकனுக்குச் சிலரோடு சேர்த்தியால் बाह्यதை வாராதாகிலும் அவனுக்குக் கலக்கங்கள் வரவும் அதுக்கு सदाचार्यர்கள் परिहारம் பண்ணவுங்காணா நின்றோம். महर्षिகளும் [14]"एकं यदि भवेच्छास्त्रं ज्ञानं निस्संशयं भवेत् । बहुत्वादिह शास्त्राणां ज्ञानतत्त्वं सुदुर्लभम् ॥" என்றும், [15]"निस्संशयेषु सर्वेषु नित्यं वसति वै हरिः ।

वधம்; दुःखमिति वा । न वरं – ஈஷத்தும் प्रियமன்று. இனி हैतुकसंभाषणத்தின் अनर्थावहत्वத்தைக் காட்டுகிறார் **இந்த हैतुकரோட்டை संभाषण**मित्यादिना । **கண்டு மதிகெட்டானாக்கி** – தெரிந்திருந்தும் புத்திகெட்டவனாகப்பண்ணி. **ஈச்வரன் நம்முடையவர்களென்னும் நாலுவகையிலுங்கூடாதே** – स्वविषयक भक्तिरूपसंबन्धத்தையிட்டு ஈச்வரனாலே நம்முடையவர்களென்று ஆதரிக்கப்பட்ட "आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च" என்கிற நாலு வகையிலுமन्तर्भूतனாகாதே, **அளிய** – स्निग्धனான, **நம்** – நம்முடைய, **பையல்** – குழந்தை, **என்னாதபடி பண்ணி** – என்றபிமானித்துச் சொல்லாதபடி பண்ணி, இப்படி भगवदभिमानविषयत्वத்தை உண்டு பண்ணாதமாத்ரமன்றிக்கே बाह्यवर्गத்திலும் சேர்க்குமென்கிறார் **न मामिति** । भगवद्विमुखர்களுக்கு हैतुकसंसर्गத்தாலே बाह्यतै संभावितமானாலும், वेदान्तश्रवणादिகள் பண்ணி परमास्तिकனாய்ப்போந்தவனுக்கு बाह्यतै வருமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अशरण्यशरण्यனான** इति । **அவனுக்குக் கலக்கங்கள் வரவும்** इत्यादि । எம்பாருக்கு यादवप्रकाशादिसंसर्गத்தாலே देवतान्तरसंसर्गपर्यन्तமான கலக்கம் நேர்ந்ததையும், அவர் பெரிய திருமலை நம்பியினுடைய उपन्यासोपदेशादिகளாலே திருந்தி, परमैकान्तिसार्वभौमரானதையும் இங்கே अनुसन्धिப்பது. இப்படி भगवदाश्रितர்களுக்கும் संशयமுண்டாகுமென்றும், संशयமுண்டானால் भगवान् விலகிவிடுவாரென்றும் महर्षिகளே சொன்னார்களென்கிறார் **महर्षिகளு**मित्यादिना । **एकं यदि** என்கிற वचनம் साधारणமாகையாலது भगवदाश्रितருக்கும் संशयமுண்டாகுமென்பதில் प्रमाणமாகு

---

[10] கீதை 7-15.
[11] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 350-33.
[12] திருமாலை 37.
[13] கீதை 7-15.
[14] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-105.
[15] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 859-71.

ससंशयान् हेतुबलान्नाद्ध्यावसति माधवः ॥'' என்றுஞ்சொன்னார்களிறே. [16]''न क्रोधो न च मात्सर्यं न लोभो नाशुभामति''रित्यादிகளும் आत्मगुणपरिपूर्णाधिकारिविशेषविषयத்திலேயாகக்கடவன. ஆனபின்பு आरुरुक्षुக்களுக்குக் கலக்க முண்டென்னுமிடம் [17]''श्रूयते किल गोविन्दे भक्तिमुद्वहतां नृणाम् । संसारन्यूनताभीतास्त्रिदशाः परिपन्थिनः'' [18]''सत्यं शतेन विघ्नानां सहस्रेण तथा तपः । विघ्नायुतेन गोविन्दे नृणां भक्तिर्निवार्यत'' इत्यादिகளிலே प्रसिद्धम्.

அதில் முற்பட सिद्धोपायத்தைப் பற்ற வருங்கலக்கங்களும் அவற்றின் परिहारங்களுஞ் சொல்லுகிறோம். अनादिकालम् अनादरित्த ஈச்வரன் இன்றொ

மென்று கருத்து. **शास्त्रं एकं भवेद्यदि** – எல்லா शास्त्रங்களும் एककण्ठமாகுமாகில், **बहुत्वात्** – भिन्नाभिप्रायकत्वात्, **नित्यं वसति** – नित्यं सन्निहितो भवति । **नाद्ध्यावसति** – விட்டுப்போகிறானென்கை. இவ்வசனங்களில் शास्त्रतात्पर्यभेदத்தினாலும், हेतुबलத்தினாலும் संशयமுண்டாகுமென்று சொல்லியிருப்பதால் இது भगवदाश्रितருக்கும் संभावितமென்று கருத்து. இப்படியானால் भगवदाश्रितர்களுக்கு संशयादि रूपाशुभबुद्धिயுண்டாகாதென்று சொல்லுகிற ऋषिवचनத்திற்கு கதி என்னவென்னவருளிச்செய்கிறார் **न क्रोधो न च मात्सर्यमित्यादिना । आत्मगुणपरिपूर्णाधि-कारिविशेषविஷயத்திலேயாகக்கடவன** इति । हैतुकர்களுடைய हेतुवादங்களாலும், राजसतामसशास्त्रங்களாலும் கலங்காத सात्त्विक शास्त्रजन्यसमीचीनज्ञानादिरूपात्मगुणपरिपूर्णाधिकारि-विशेषविஷயமென்றபடி. **ஆனபின்பு** – न क्रोध इति वचनम् आरूढனான पूर्णाधिकारि விஷயமான பின்பு, **आरुरुक्षुக்களுக்கு** – भगवद्विषयத்தில் आरोहणम் பண்ண இச்சிப்பவர்களுக்கு, अपूर्णाधिकारिகளுக்கு என்றபடி. **श्रूयत** इत्यादि । **उद्वहतां** – वोढुमिच्छतां, இந்த வசனத்தில் त्रिदशबन्धार्हமான भक्त्युद्वहनम् श्रुतமாகையாலும், सत्यं शतेन என்கிற வசனத்தில் भक्तिशब्दम् निवारणार्हமான भक्तिயைச் சொல்லுகையாலும் இவ்விரண்டு வசனங்களும் आरुरुक्षु விஷயமாக सिद्धिக்கையால் आरुरुक्षुக்களுக்கே भक्तिविघ्नादिகளைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். இதனால் मृदुप्रज्ञர்களுக்கு सिद्धोपायादिविஷயத்தில் கலக்கமுண்டாகுமென்று सिद्धिக்கையால் तत्परिहारार्थम् स्थिरीकरणभागारम्भम् आवश्यकமென்று முடிந்தது.

அதில் सिद्धोपायम् प्रधानமாகையால் तद्विषयகலக்கங்களையும், तत्परिहारங்களையும் முதலில் சொல்லுவதாக प्रतिज्ञैசெய்கிறார் **அதில் முற்படவீत्यादिना** । இந்தக் கலக்கம் ईश्वरனுடைய स्वातन्त्र्यसहजकारुण्यमूलकமாயும் पत्नीसंबन्धविषयकமாயும் गुणविशेष-

---

[16] பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் 254-135.
[17] விஷ்ணுதர்மம் 2-25.
[18] விஷ்ணுதர்மம் 74-94.

ருத்தனை யாத³ரிக்கிறது தன் ஸ்வாதந்த்ர்யமாத்ரத்தாலேயன்றோ; இங்ஙனன்றாகில் [19]''இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னையென்னுள் வைத்தான் அன்றென்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென் செய்வா'' னென்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸர்வேஶ்வரன் [20]''சூழ் விசும்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின'' விதொழிய வேறொரு வுத்தரமருளிச் செய்தானோ; ஆகையால் நாமொரு உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையென்னென்பது, [21]''நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்ற நாத'' னென்கிறபடியே அருள் புரிந்த சிந்தை

संबन्धविशेषमूलकமாயும் மூன்றுவிधமாக வருமென்று उपपादित्து क्रमेण परिहरिக்கக்கருதி அதில் ईश्वरस्वातन्त्र्यसहजकारुण्यमूलकமாக வரும் கலக்கத்தை அனுவदிக்கிறார் **अनादिकाल-मित्यादिना** । ईश्वरன் सिद्धोपायனாய் सर्वदा இருக்கச் செய்தேயும் அனாதிகாலமாக ஆதரிக்காமல் இப்பொழுது ஆதரித்தால் இவ்வாதரத்திற்கு हेत्वन्तरमनुपलब्धिपराहतமாகையாலே स्वातन्त्र्यमात्रமே कारणமாகவேண்டுமென்று கருத்து. हेत्वन्तरம் நமக்குத் தெரியாமல் ईश्वरमात्रज्ञातமாய் संभावितமாகலாமாகையால் அங்கு स्वातन्त्र्यमात्रமே कारणமென்று निर्णयिக்கமுடியுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனன்றாகிலி**ति । स्वातन्त्र्यमात्रமே कारणமென்று ஒப்புக்கொள்ளாவிடில் நம்மாழ்வார் श्रीसूक्तिविरोधத்தைக் காட்டுகிறார் **இன்றி**ति । **இன்று** – இப்பொழுது, **என்னை** – அடியேனை, **பொருளாக்கி** – वस्तुவாக்கி, ब्रह्मज्ञानமுள்ளவனாகப்பண்ணி, **தன்னை** – सर्वोत्कृष्टனான தன்னை, **என்னுள்** – என்னுடைய மனஸ்ஸிலே. **வைத்தான்** – निरन्तरध्यान விஷயமாகும்படி स्थापित्தான். **அன்று** – पूर्वकालத்தில், **என்னை** – एतादृशனாக வேயிருந்த என்னை, **புறம் போக** – बाह्यविषयप्रवणனாகவேபோகும்படி, **புணர்த்தது** – சேர்த்துவைத்தது. **என்செய்வான்** – எதற்காகச் செய்தான். இன்றும் நாம் ஒரு व्याजமனுஷ்டித்ததாகக் காணோம். நீ கண்டாயாகில் சொல்லவேண்டுமென்பது शङ्काभिप्रायம். **விண்ணப்பம் செய்ய** – विज्ञापिக்க, **சூழ்** – व्याप्तமான. **விசும்பு** – आकाशத்திற்கு, **அணி** – अलङ्कारமான, **முகில்** – மேகமாகிற, **தூரிய** – तूर्यवाद्यத்தை, **முழக்கினது** – வாசித்தது, **இது ஒழிய** – परमपुरुषार्थ प्रापणसन्नाहமொழிய, व्याजविषयமாக ஒரு प्रत्युत्तरமும் அருளிச்செய்யவில்லையே, व्याजமிருந்தால் சொல்லானோ என்று கருத்து. **ஆகையால்** – स्वातन्त्र्यातिरिक्त व्याजமில்லையாகையால், **என்னென்பது** – எதற்காக, व्यर्थமென்று கருத்து. இப்படியாகில் स्वातन्त्र्यமனாதியாச்சுதே;

[19] திருவாய்மொழி 10-8-9.
[20] திருவாய்மொழி 10-9-1.
[21] திருவாய்மொழி 1-7-5.

அடியார்மேல் வைத்து அவன் தானே ரக்ஷித்தபோதுகாணுமத்தனை யன்றோ வென்று சிலர் கலங்குவர்கள். இவர்களைத் தெளிவிக்கும் படி, ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனேயாகிலும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யங்களாகிற தோஷங்கள் தனக்குத் தட்டாமைக்காக இவன் பக்கலிலே யொரு வ்யாஜத்தையுண்டாக்கி அத்தை அவலம்பித்துத் தான் ரக்ஷிக்கும். இவ்வர்த்தை [22]"திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தா" னென்றாழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தார். இந்த வ்யாஜந்தானும் ஈச்வரன்ற ன்னாலேயாகிலித்தை முன்பேயுண்டாக்காதே விட்டதென்னென்னில்;

இத்தனை காலம் மோக்ஷம் வாராமைக்கும் இப்போது வருகைக்கும் காரணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்றநாதனி**தி । **நடுவே** மத்யத்தில், இப்போது வருமென்று ஸம்பாவனையில்லாதவேளையிலே யென்றபடி, **வந்து** – ஆகஸ்மிகமாக வந்து, **உய்யக்கொள்கின்ற** – உஜ்ஜீவிவிக்கப்பண்ணுகிற, **நாதன்** – ஸ்வாமி, அனனுயோஜ்யனான ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. **அருள் புரிந்த சிந்தை** – தயா-ஸம்ஶ்லிஷ்டமான திருவுள்ளத்தை, **அடியார்மேல்** – தாஸர்கள் மேல், **வைத்து** – ஸ்வாதந்த்ர்ய மடியாக வைத்து, **அவன்தானே** – அந்த ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமியே, **ரக்ஷித்தபோது காணு மத்தனையன்றோ** – ரக்ஷித்த காலத்திலே காணும் ஃபலம் வருமத்தனையன்றோ? இதற்கு பரிஹாரம் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார் **இவர்களைத் தெளிவிக்கும்படி** இதி । **தெளிவிக்கும்படி** – தெளிவிக்கும் ப்ரகாரம், சொல்லுகிறோமிதி ஶேஷ: । **வைஷம்யம்** – பக்ஷபாதம், அதாவது — நிமித்தமில்லாமலிருக்க ஒருத்தனை பத்தனாகவும், ஒருத்தனை முக்தனாகவும் பண்ணுகை. நைர்க்ருண்யமாவது — காரணமின்றிக்கே ஒருவனை க்லேஶிப் பிக்கை, **அத்தையவலம்பித்துத்தான் ரக்ஷிக்கு**மிதி । அவதாரணார்த்தமான "தான்" ஶப்தத் தால் வ்யாஜாவலம்பனமின்றிக்கே ரக்ஷியானென்று சொல்லப்பட்டது வ்யாஜஸாபேக்ஷனாகவே ரக்ஷிக்கிறானென்பதை நம்மாழ்வாரே அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இவ்வர்த்தை** இத்யாதினா । **திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றெனென்ன** இதி । திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்று உச்சரித்ததை வ்யாஜமாகக்கொண்டென்றபடி. **திரு** – லக்ஷ்மி யினிடத்திலே, **மால்** – வ்யாமோஹத்தையுடைய ஶ்ரிய:பதி, **வந்து** – வ்யாஜோத்தரகாலமே வந்து, **என் நெஞ்சு நிறைய** – என் நெஞ்சு பரிபூர்ணமாகும்படி, **புகுந்தான்** – ப்ரவேஶித்தான். இந்த வ்யாஜத்திற்கு ஈச்வரன் காரணமில்லாவிடில் ஸர்வகாரணத்வபங்கம் வரும், அவன் காரண மாகில் இத்தனைகாலம் இந்த வ்யாஜத்தை யுண்டாக்காதது ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினாலேயே யன்றோ என்று ஶங்கிக்கிறார் இந்த **வ்யாஜந்தானு**மித்யாதினா । உத்தரமருளிச்செய்கிறா்

---

[22] திருவாய்மொழி 10-8-1.

இவ்வாத்மாக்களுக்கநாதியான கர்மப்ரவாஹங்கள் விஷமவிபாகஸமயங்களாய்க் கொண்டு போருகையாலே ஈச்வரன் கர்மானுரூபபலப்ரதனல்லாதபோது வைஷம்ய-தோஷம் வருகையாலே முன்பிதுக்கவஸரமாயிற்றில்லையென்னுமிடம் கார்யவிசேஷதர்சனத்தாலே கல்பிதம். இங்ஙனிசையாத போது ஸர்வஸித்தாந்திகளுக்கு மிதுக்கு முன்பில்லாத மோக்ஷச்ரத்தாதிகளிப்போது பிறக்கைக்கடியென்னென்றாலுத்தரஞ்சொல்லவிரகில்லை. அநாதிகர்மப்ரவாஹவைசித்ர்யத்தாலே யென்னுமுத்தரம் ஈச்வரனை இசைந்தார்க்கு மிசையாதார்க்கும் துல்யம். ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமொரு வ்யாஜத்தைக்கொண்டு அவன் நினைத்தபோதே ரக்ஷிக்கைக்கும்

இவ்வாத்மாக்களுக்கித்யாதினா । **கர்மப்ரவாஹங்கள் விஷமவிபாகஸமயங்களாய்க்கொண்டு போருகையாலே** இதி । இதனால் வ்யாஜம் கர்மவிபாகஜன்யமாகையால் இந்த வ்யாஜஜனகமான கர்மவிபாகம் இத்தனை காலம் உண்டாகவில்லையென்று ஸூசிதம். ஈச்வரன் ஸர்வ-காரணமாகையாலே இந்த வ்யாஜத்தை முன்பே உண்டுபண்ணக்கூடாதோ என்னில்; உத்தரமருளிச்செய்கிறார் **ஈச்வரனி**த்யாதினா । ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸர்வகாரணமாக இருந்தாலும் தன்னிடத்தில் வைஷம்யாதிதோஷம் வாராமைக்காக கர்மானுரூபமாகவே பலத்தைத் தருவதாக ஸங்கல்பித்திருப்பதால் இத்தனை காலம் இந்த வ்யாஜானுகுணமான கர்மபரிபாகம் வரவில்லையென்றும் இப்பொழுது தான் அவ்வித கர்மத்திற்கு பரிபாகம் வந்ததென்றும், வ்யாஜ-ரூபகார்யதர்சனத்தாலே கல்பிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம். இப்படி இந்த வ்யாஜம் விஷமவிபாகஸுக்ருதஸாபேக்ஷமென்றும், ஈச்வரன் தான் ஸுக்ருதஸாபேக்ஷனாகவே வ்யாஜத்திற்குக் காரணமாகிறானென்றும் ஒப்புக்கொள்ளாதபோது பாதகமருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனிசையாதபோது** இத்யாதினா । ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமே மோக்ஷகாரணமென்று சொல்லுமவர்களும் ஸ்வாதந்த்ர்யம் சக்திவிசேஷமென்றால் ஸர்வதா மோக்ஷம்வர ப்ரஸங்கிக்குமாகையாலும் இச்சையென்றால் அது நிர்ஹேதுகமாக வாராதாகையாலும் ஸுக்ருதவிசேஷமூலமாகவே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து. ஈச்வரனையங்கீகரியாதார்க்கு விசித்ரகர்ம ப்ரவாஹமூலத்வேன வ்யவஸ்தை வேண்டுமாகிலும் நாம் ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமடியாகவே வ்யவஸ்தை கொள்ளவேண்டாவோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **அநாதீ**த்யாதினா । ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஈச்வரனிடத்தில் வைஷம்யநைர்க்ருண்யம் தட்டாமைக்காக கர்மஸாபேக்ஷமென்றே கொள்ளவேண்டுமாகையல் ஈச்வரனை இசைந்தார்க்கும் இசையாதார்க்கும் இது துல்யமென்று திருவுள்ளம். ஈச்வரன் வ்யாஜஸாபேக்ஷனாகவே ரக்ஷிக்கிறானென்றால் அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திற்கு நைஷ்பல்யம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யமி**த்யாதினா । ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யம் ரக்ஷணத்தில் வ்யாஜஸாபேக்ஷமானாலும் வ்யாஜமுண்டானவுடனே ரக்ஷிக்கைக்கும் விலக்குவாரில்லாமைக்கும் ஹேதுவாகையால் நிஷ்பலமாகாதென்று கருத்து. இப்படியாகில் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கி"

விலக்கவல்லாரில்லாமைக்குமுறுப்பாம். இப்படியானால் "இன்றெ ன்னை" யென்கிற பாட்டுக்கும் இதுக்கு மூலமான வசனங்களுக்கும் நிர்வாஹ மென்னென்னில்; அது சொல்லுகிறோம்; ஈஶ்வரனுக்கு ஸஹஜங்களான ஸ்வாதந்த்ர்யகாருண்யங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே இவற்றுக்கு வ்யாஜபூதங்களான விஶேஷகாரணங்களை அநாதரித்து பண்டென்னை பராங்முகனாக்குகைக்கும், இன்றென்னை அபிமுகனாக்குகைக்கும் உன் ஸ்வாதந்த்ர்யமும் க்ருபையுமொழிய வேறொரு ப்ரதானகாரணங்கண்டிலேன்; எனக்குக் காட்டாதே ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான நீ கண்டதுண்டாகிலருளிச்செய்யவேணுமென்ன ஈஶ்வரன் நிருத்தரனாயிருக் கிறவிருப்பாலே ஸ்வாதந்த்ர்யக்ருபைகளினுடைய ப்ராதாந்யத்தை நாட்டுக்கு வெளியிடு கிறார். இத்தால், இச்சேதனனை லீலோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதானகாரணம் ஈஶ்வர- ஸ்வாதந்த்ர்யம், இதுக்கு ஸஹகாரிகாரணம் ப்ரவாஹாநாதியான ஸ்வதந்த்ராஜ்ஞாதிலங்கனம், இவனை போகோபகரணமாக்குகைக்கு ப்ரதானகாரணம் ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாபாவிககாருண்யம், இதுக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஈஶ்வரநிக்ரஹத்தை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு ஸஹகாரிகாரணமென்று

என்கிற பாசுரத்தில் நம்மாழ்வார் இப்படி இன்றென்னைப்பொருளாக்குகைக்கு வ்யாஜமென்னவென்று கேட்க அதற்கு ஈஶ்வரன் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாததற்கும், இப் பாட்டுக்கு மூலமான வசனத்திற்கும் அபிப்ராயமென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படியானாலி**த்யாதினா । **ஸ்வாதந்த்ர்யகாருண்யங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலேயிவற்றுக்கு வ்யாஜபூதங்களான விஶேஷகாரணங்களை அநாதரித்து** இதி । ஆழ்வார் இத்திருவாய் மொழியின் ஆரம்பத்தில் "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்" என்று விஶேஷகாரணங்களைத் தாமே சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாதந்த்ர்யகாருண்யங்களினு டைய ப்ராதாந்யத்தாலே அதை அநாதரித்து என்றபடி. **பண்டென்னை** இத்யாதி । ஈஶ்வர- ஸ்வாதந்த்ர்யமே மோக்ஷஹேதுவென்கையும், அது வ்யாஜநிரபேக்ஷமென்கையும், வைஷம்யநைர்க்ருண்யாபாதகமா கையால் யுக்தமன்று. ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப்போல் காருண்யமும் அநாதியாக உள்ளது. சேதனர் களுடைய அநாதரத்திலும் ரக்ஷணத்திலுமிவைகளே ப்ரதானகாரணங்கள். இவையொழிய ப்ரதானகாரணம் வேறுண்டோவென்று ப்ரஶ்நாபிப்ராயம். **ஈஶ்வரனீ**த்யாதி । ப்ரதானகாரணாந்தரமில்லா மையால் ஈஶ்வரன் ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லாமலிருந்தானென்றபடி. இப்படி கேவலஸ்வாதந்த்ர்யமும், கேவலகாருண்யமும் ப்ரதானகாரணங்களாகில் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கமும் வாராதோவென்னில்; ஸஹகாரிகாரணஸாபேக்ஷங்களாகையால் வாராதென்கிறார் **இத்தாலி**தி । **இதுக்கு ஸஹகாரி- காரணம் ப்ரவாஹாநாதியான ஸ்வதந்த்ராஜ்ஞாதிலங்கனமி**தி । இதனால் இச்சேதனனுடைய பந்தத்திற்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ரதானகாரணமாகிலும் இதற்கு ப்ரவாஹாநாதியாக வந்த ஆஜ்ஞாதிலங்கநாதிகள் ஸஹகாரி- காரணங்களாகையால் ஈஶ்வரனுக்கு நைர்க்ருண்யப்ரஸங்கமில்லையென்று ஸூசிதம். இப்படியே

பேர் பெற்றது இவனுடைய सुकृतविशेषद्वारककृपैயடியாக வந்த वशीकरणविशेषங்களென்று ईश्वरனுடைய स्वभावத்தையும் वैषम्यनैर्घृण्यங்களில்லாமையையும் बन्धमोक्षादिव्यवस्थैயையும் प्रमाणप्रतिनियतமானபடியிலே अनुसन्धिத்து स्वतंत्रனுடைய कृपैயிலே யூன்றிப் போரவடுக்குமென்று கருத்து. निष्कृपனுடைய स्वातंत्र्यம் बाधकம். अस्वतंत्रனுடைய कारुण्यம் परர்க்கும் अनुपकारकமாய்த் தனக்கும் क्लेशावहமாயிருக்கும். स्वतंत्रனுடைய कारुण्यம் நினைத்தது முடிக்கையாலே தனக்கு अतिरसமாய் आश्रयिப்பார்க்கெல்லா மன்றேயनिष्टनिवृत्तिக்குமிष्टप्राप्तिக்குமுடலாயிருக்கும். இப்படியாகையாலே अवतारदशैயிலும் [23]"व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः" என்றிப்புடையிற் சொல்லுமவை

ஒருவனுடைய बन्धத்தைக் கழித்து भोगोपकरणமாக்குகைக்கு कारुण्यமே प्रधानकारणமாகிலும் அதற்கு प्रतिबन्धकமான भगवन्निग्रहनिवर्तकங்களான भक्तिप्रपत्तिகள் सहकारिकारणங்களாக अपेक्षितங்களாகையால் அவைகளில்லாவிடில் सर्वमुक्तिप्रसङ्गம் வாராது என்று திருவுள்ளம். भक्तिप्रपत्तिरूपसहकारिकारणங்கள் தான் இத்தனைகாலமில்லாமல் இப்போது உண்டாவானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவனுடைய सुकृतविशेष-द्वारककृपैயடியாக வந்த** इति । सहजकारुण्यத்தாலே यादृच्छिकसुकृतविशेषம் परिपक्वமான दशैயிலே वशीकरणविशेषங்கள் உண்டாமென்றபடி. **स्वभावத்தையும்** – स्वातन्त्र्यकारुण्यरूपமான स्वभावத்தையும், **बन्धमोक्षादिव्यवस्थैயையும்** – आज्ञातिलङ्घनம் பண்ணினால் बन्धं, भक्ति-प्रपत्तिरूपव्याजानुष्ठाने मोक्षமென்கிற मर्यादैயையும், **प्रमाणप्रतिनियतமானபடியிலே** – प्रमाणங்கள் यादृशप्रकारविशिष्टமாகக் காட்டுகின்றனவோ அப்படியே, **अनुसन्धिத்து** – தெளிந்து கொண்டு, **ஊன்றிப் போரவடுக்கும்**இதி । ईश्वरனுடைய स्वातन्त्र्यविशिष्ट कृपैயிலே एकान्तिகளாகப் प्राप्तமென்றபடி. இவைகளில் अन्यतरத்தில் ஊன்றிப் போகலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **निष्कृपனுடைய स्वातन्त्र्यம் बाधकம்**इति । कृपैயில்லாதவனுடைய स्वातन्त्र्यம் बन्धத்துக்கே हेतुவாகுமேயொழிய मोक्षकारणமாகாதென்று திருவுள்ளம். कारुण्यमात्रத்தில் ஊன்றிப்போனால் போதாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अस्वतंत्रனுடைய कारुण्यம்**इति । இப்படி प्रत्येकத்தில் बाधकம் சொல்லி उभयத்தின் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறார் **स्वतंत्रனுடைய कारुण्यம்**इत्यादिना । स्वतन्त्रனுடைய कारुण्यம் தனக்கு रसावहமென்று சொன்னது கூடுமோ? அப்படியாகில் "व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः" என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகனின் कारुण्यம் அவருக்கு शोकावहமாகிறதென்று சொன்னது பொருந்துமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படியாகையாலே** इति । स्वतन्त्रனுடைய कृपै அவனுக்கு रसावहமென்பது लोकसिद्ध

[23] ராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டம் 2-40.

யெல்லாம் अनुग्रहविषयமாயிருப்பார் சிலரை रञ्जिப்பிக்கைக்கும் आसुरप्रकृतिகளை मोहिப்பிக்கைக்குமாகவத்தனை. இவ்வர்த்தை [24]"कालस्य हि च मृत्योश्च जङ्गमस्थावरस्य च । ईशते भगवानेकस्सत्यमेतत् ब्रवीमि ते ।। ईशन्नपि महायोगी सर्वस्य जगतः प्रभुः । कर्माण्यारभते कर्तुं कीनाश इव दुर्बलः ।। तेन वञ्चयते लोकान् मायायोगेन केशवः । ये

மாகையாலே யென்றபடி. **व्यसनेष्विति** । லோகத்தில் அந்த:புரத்திலுள்ளார்க்காவது, திருத்தாயார் திருத்தகப்பனார்மார்களுக்காவது ஒரு வ்யஸநம் ஸம்பவித்தால் அதற்காக தத்ஸம்பந்திகள் து:கிப்பதுண்டு. அப்படியன்றிக்கே நாட்டிலுள்ள மநுஷ்யர்களில் எவர் களுக்கு வ்யஸநம் வந்தாலும் இவர் து:கிப்பாரென்கிறார் **मनुष्याणामिति** । லோகத்தில் ஒரு வ்யஸநம்போல் இரண்டு மூன்று வ்யஸநம் நேர்ந்தால் அநுபவவசத்தாலே து:கம் குறைந்து காணும். அப்படியில்லையிறே இவருக்கு என்கிறார் **व्यसनेष्विति । भृशं दुःखितो भवतीति** । வ்யஸநப்படும் மநுஷ்யனுடைய து:கத்தைக்காட்டிலும் இவர் து:கம் விஞ்சி யிருக்குமிறே. **दुःखितो भवति** – வ்யஸநிகளான மநுஷ்யர்களுக்கு து:கமின்று ஒருபடியாய் மறுநாள் ஒருபடியாய் க்ரமேண ஆறிப்போகும். அப்படியன்றிக்கே நாள்தோறும் து:கித்தேயிருப்பாரிவரென்றபடி. இதரர் படுகிற க்லேசம் தைவவசத்தால் வந்ததாகையால் அது க்ரமேண சாந்தமாகலாம். இவன் படுகிற க்லேசம் தன் காவல் சோர்வாலேயன்றோ அவர்கள் க்லேசிப்பதென்கிற எண்ணத்தாலுண்டானதாகையால் அநுவர்த்தித்துக் கொண்டேயிருக்குமென்று திருவுள்ளம். **रञ्जिப்பிக்கைக்குமிதி** । தன் விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ரஞ்ஜநத்தை, அதாவது ப்ரீதியை யுண்டாக்குகைக்கும், லோகத்தில் ஒருவன் வ்யஸநப்பட்டால் அதைப் பார்த்து ஸுஹ்ருத்தான மற்றொருவன் க்லேசப்படுவா னாகில் அந்த ஸுஹ்ருத்விஷயத்தில் க்லேசப்படுமவனுக்கு நிரவதிகப்ரீதியுண்டாகக் காண் கிறோமிறே! **आसुरप्रकृतिகளை मोहिப்பிக்கைக்குமிதி** । நம்போலே இவனும் து:கிதனாகப்போருகையால் "இவன் ஈச்வரனன்று, இவனை ஜயித்துவிடலா" மென்கிற மோஹத்தை யுண்டுபண்ணுகைக்குமென்றபடி. அவதாரதசையில் து:க ப்ரலாப பலாயநாதிகளெல்லாம் அபிநயமாத்ரங்களேயொழிய ஸ்வாபாவிகங்களன்றென்பதில் ப்ரமாணங் களைக் காட்டுகிறார் **இவ்வர்த்தை** இத்யாதிநா । **कालस्येत्यादि** । **ईशत इति** । வசநவ்யத்யயச்சாந்தஸ: । காலம் முதலான ஸர்வத்திற்கும் பகவான் ஒருவனே ஸ்வதந்த்ரனான நியந்தா என்றபடி. **ईशन् प्रभुरपि** – ஸ்வதந்த்ரனான பலப்ரதனாக இருந்தாலும், **महायोगी** – இது ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணம். மஹத்தான யுக்தியோடு கூடினவனாகையால், दुर्बलः कीनाश इव – துர்பலனான க்ருஷீ-வலனைப்போலே, **कर्माण्यारभते कर्तुं** – தூத்யஸாரத்யாதிகர்மங்களைப்பண்ணவாரம்பிக்கிறான். **महायोगेन** – அசக்த்யகார்யகரணாபிநயரூபமான மாயாயோகத்தாலே, **लोकान्** – ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான

[24] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 67-13,14,15.

तमेवप्रपद्यन्ते न ते मुह्यन्ति मानवाः ॥'' [25]''कृत्वा भारावतरणं पृथिव्याः पृथुलोचनः । मोहयित्वा जगत्सर्वं गतस्स्वं स्थानमुत्तमम् ॥'' [26]''मनुष्यदेहिनां चेष्टामित्येवमनुवर्तते । लीला जगत्पतेस्तस्य छन्दतस्संप्रवर्तत ॥'' इत्यादिகளிலே महर्षिகளறுதியிட்டார்கள். ஆகையால் अवतार-वृत्तान्तங்களிலும் दुःखाभिनयमात्रமேயுள்ளது, அதுதானும் कृपामूलம். இது स्वतंत्रனான தனக்கு லீலையுமாயிருக்கும். கூனர்குறளரைக் கொண்டாடி रक्षिக்கை निरपेक्षரான राजाக்களுக்கு லீலையுமாய் कृपाकार्यமுமாய்க் காணா நின்றோமிறே. இப்படியாகையாலேறே [27]''उपादत्ते सत्तास्थितिनियमनाद्यैश्चि-

ஜனங்களை, वञ्चयते – இவன் ईश्वरனன்று, நம்மைக்காட்டிலும் दुर्बलனான மனித னென்கிற எண்ணத்தை உண்டுபண்ணி मोहिப்பிக்கிறான். य इत्यादि । எவர்கள் அவனையே शरणமடைகிறார்களோ அவர்கள் दूत्यसारथ्यादिकर्मங்களை सौलभ्य सौशील्य-कार्यங்களாக எண்ணி मोहத்தை அடைகிறார்களில்லை யென்றபடி. कृत्वेत्यादि । स्वं स्थानं – परमपदத்தை, इत्येवमनुवर्तते – இப்படியே मनुष्यர்களுடைய चेष्टैயை अभिनयिக் கிறானென்றபடி. लीलेत्यादि । अभिनयरूपமான இந்த लीलैயானது அவனுக்கு स्वेच्छैயாலே யே உண்டாகிறது. इतरன் प्रेरिக்க வந்ததன்றென்றபடி. निगमिக்கிறார் **ஆகையால**ிதி । दुर्बलव्यापारங்களை अभिनयमात्रங்களாக महर्षिகள் சொல்லியிருக்கிறபடியாலென்றபடி. व्यसनेष्वित्यादिகளில் சொன்னது दुःखाभिनयமேயொழிய वस्तुतः दुःखமன்றென்று கருத்து. இப்படி आश्रितरक्षनार्थம் दुःखाभिनयமும் कारुण्यकार्यமென்கிறார் அது தானும் **कृपामूलम**िति । இப்படியாகில் ''लीला जगत्पतेस्तस्य'' என்று அதை லீலையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது स्वतन्त्रனான தனக்கு लीलैயுமாயிருக்கும**ிதி । कृपाकार्यமாய் लीलैயுமாயிருக்குமென்பதை दृष्टान्तத்தாலே காட்டுகிறார் **கூனர**ித்यादि । इतरர்களைக்கொண்டாடி रक्षिப்பது அவர்களுக்கு सन्तोषकरமாயும் இவனுக்கு कृपा-कार्यமுமாய் ஆனாலும் கூனர் குறளரைக் கொண்டாடி ரக்ஷிப்பதை निरपेक्षराजाக் களின் लीलार्थமாகவும் காண்கிறோமென்று கருத்து. जगद्रक्षणादिகள் லீலையானா லும் कृपाकार्यங்களே என்கிற விஷயத்திலும், स्वातन्त्र्यकारुण्यव्याजसापेक्षरक्षकत्वादिகளிலும் अभियुक्तர் பாசுரத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படியாகையாலேயிறே** इत्यादिना । चेतनरक्षणம் लीलैயாயும் कृपाकार्यமுமாகையாலே என்றபடி. सत्तास्थितिनियमनादिகள் चेतनருக்கு हितமாகையால் कृपाकार्यமென்று सिद्धம். चित्तையும் अचित्तையும் स्वार्थமாக स्वीकरि க்கிறான் என்கையால் शेषित्वமும், स्वातन्त्र्यமும், லீலையும் சொல்லப்பட்டது.

[25] பாரதம் மௌஸலபர்வம் 9-34.
[26] விஷ்ணுபுராணம் 5-22-18.
[27] ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரஶதகம் 87.

दचितौ स्वमुद्दिश्य श्रीमान्'' என்றது. இப்படி परहितव्यापाराश्रयமாகையாலே आश्रितர்க்கு रक्षकனுமாய் उपायान्तरस्थाननिवेशத்தாலே उपायமுமாயிருக்கும். रक्षणव्यापारफलाश्रयமாகையாலே शेषिயுமாய் அதடியாக प्राप्यனுமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கை இவனுக்கு स्वरूपप्रयुक्तமென்று धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्धम्. இப்படி रक्षकனான ईश्वरனுக்கு प्रधानமான ज्ञानशक्तिकरुணைகளில் ज्ञानशक्तिகள் निग्रहानुग्रहसाधारणங்கள். कारुण्यமनुग्रहத்துக்கசாधारणம். இங்கு कारुण्यமாவது परहितप्रवणतै । இது त्रिविधचेतनர்களுடைய सत्तास्थितिகளுக்கும், अनुकूलवृत्तिகளுக்கும், नित्यருடைய नित्यानुभवத்துக்கும், मुक्तருடைய अनावृत्तिக்கும்; लीलाविभूतिயில் सामान्यसृष्ट्यादिகளுக்கும், स्वावताररूपैயான शुद्धसृष्टिக்கும், शास्त्र-

---

श्लोकத்தினுடைய पूर्वार्धार्थத்தை ''उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणावतस्त्वां श्रीरङ्गेशय शरणम-व्याजमभजम्'' என்கிற उत्तरार्धार्थத்திற்கு ஹேதுவாகக்காட்டி, उत्तरार्धार्थத்தை யருளிச் செய்கிறார். **இப்படி परहितव्यापाराश्रयமாகையாலே** इत्यादिना । **आश्रितர்க்கு रक्षकனுமாய் उपायान्तरस्थान निवेशத்தாலே उपायமுமாயிருக்கு**மிதி । இதனால் ईश्वरனுக்கு ''उपायोपेयत्वे तदिह'' என்கிறவிடத்தில் उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वरूपोपायत्वம் सूचितம். उपेयत्व-शब्दार्थத்தை விவரிக்கிறார் **रक्षणव्यापारे**त्यादिना । **रक्षणव्यापारफलाश्रयமாகையாலே** इति । उपायानुष्ठानத்தினாலுண்டான கைங்கர்யரூபफलத்திற்கு प्रतिसंबन्धियாயிருப்பதாலென்ற படி. **அதடியாக प्राप्यனுமாயிருக்கும்** – शेषित्वமடியாக उपेयமாயுமிருக்கும். तव तत्त्वமென்பதை விவரிக்கிறார் **இப்படியிருக்கை** इत्यादिना । **இவனுக்கு स्वरूपप्रयुक्तமென்று धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्ध**மிதி । **स्वरूपप्रयुक्तம்** – सहजம். औपाधिकமன்றென்றபடி. कृपैயிலே ஊன்றிப்போரவடுக்கும் என்று சொன்னதற்குக் காரணத்தை उपपादिக்கிறார் **இப்படி रक्षकனான**वित्यादिना । **कारुण्यம் अनुग्रहத்துக்கசாधारण**மிதி । ज्ञानशक्तिகள் निग्रहानुग्रहसाधारणங்களாகையாலும், कारुण्यம் अनुग्रहத்திற்கே असाधारणकारणமாகையாலும் அதிலேயே ஊன்றிப்போரவடுக்குமென்று கருத்து. कारुण्यं परदुःखदुःखित्वமென்றால் अन्यत्र संभावितமானாலும், ईश्वरனுக்கப்போது हेयप्रत्यनीकत्वம் घटियாதாகையால் அதை व्यावृत्तिப்பிக்கிறார் **இங்கு कारुण्यமாவது परहित प्रवणதை** इति । **இங்கு** – ईश्वरனிடத்திலே, **परहितप्रवणதை** – परोपकृतिमनपेक्ष्य, அதாவது निरुपाधिकமாக परனுக்கு ஹிதத்தைப் பண்ணவேண்டுமென்கிற इच्छै । இதின் कार्यविशेषத்தின் परंपरैயைக் காட்டுகிறார் **இது त्रिविधचेतनர்களுடைய सत्तास्थितिகளுக்கு**மித்யாதினா । **सत्ता** – स्वरूप लाभம். **स्थितिः** – लब्ध-स्वरूपस्य कालान्तरानुवृत्तिः । **अनुकूलवृत्तिகள்** – शेषिकैङ्कर्यமும் तदुपयुक्तव्यापारங்களும். त्रिविधचेतनர்களுடைய என்பதை இங்கேயும் கூட்டுவது. **लीलाविभूतिயில் सामान्यसृष्ट्यादिகளுக்கு**மிதி । सृष्टिमात्रे भगवत्कृपैயே காரணம், वैषम्यம் कर्मकृतமென்று கருத்து. आदिशब्दத்தால்

प्रवर्तनத்துக்கும், அதடியாக तत्त्वहितविषयமான ज्ञानத்தைப் பிறப்பிக்கைக்கும், मोक्ष श्रद्धैயை யுண்டாக்குகைக்கும், இது கொடுக்கைக்கு व्याजமான सुकृत-विशेषத்துக்கும், अधिकारानुरूपங்களான निग्रहशमनोपायங்களைக் கொடுக்கைக்கும், இவற்றில் करणप्रेरणदशैயில் सहकारिயாய் நிற்கைக்கும், उपासकனுக்கு अन्तरायம் வந்தால் प्रतिसमाधानம் பண்ணுவிக்கைக்கும், अकिञ्चनர்க்கு उपायस्थानத்திலே நின்று निरपायமாக रक्षिக்கைக்கும், இவ்व्याजங்களைக் கொண்டு प्रसन्नனாய் अनादिकालம் பண்ணின अनन्तमहापराधங்களை अनादरिத்து अनन्तसुखத்திலே विश्रमिக்கும்படி संसारनिवर्तकனாகைக்கும், आर्तप्रपन्नர்க்கப் போதே मोक्षங்கொடுக்கைக்கும், இருந்த நாள் निरपराधனாயிருக்க வேணுமென்று फलங்கோல மறந்த दृप्तप्रपन्नனுக்கு प्रारब्धकर्मवशத்தாலே புகுந்த अपराधத்துக்கனுतापத்தை விளைப்பித்து अधिकारानुरूपமான प्रायश्चित्तविशेषத்திலே மூட்டுகைக்கும், அங்ஙன் मृदुप्रकृतिகளல்லாதார்க்கு यमविषयगमनமும் கோலின फलத்துக்கு प्रतिबन्धமும் வாராதபடி பண்ணி उपक्लेशங்களாலே शिक्षिக்கைக்கும் प्रधानமான सामान्यनिदानமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட

रक्षणसामान्यம் விவக்ஷிதம். **स्वावताररूपैயான शुद्ध सृष्टिக்குமிति** । कारुण्य த்தாலேயேதான் அவதரிக்கிறான் என்றபடி. **शास्त्र प्रवर्तनத்துக்குமிति** । कारुण्यமில்லாவிடில் सकलश्रेयो-हेतुவான शास्त्रத்தை प्रवर्तिப்பிக்கமாட்டானிறே. **அதடியாக तत्त्वहितவிஷயமான ज्ञानத்தைப் பிறப்பிக்கைக்குமிति** । कारुण्यமில்லாவிடில் शास्त्रप्रवर्तनமும் तन्मूलமான तत्त्वहितादिविषयकज्ञानजननமும் घटियाதிறே. **मोक्षश्रद्धैயையுண்டாக்குகைக்குமிति** । सहज-कारुण्यமில்லாவிடில் यादृच्छिकसुकृतादिमूलकमोक्षश्रद्धैயுண்டாகாதிறே. **இது கொடுக்கைக்கு** – मोक्षप्रदानத்திற்கு. **अधिकारानुरूपங்களான** – सकिञ्चनत्वाकिञ्चनत्वरूपाधिकारानु-गुणங்களான, **निग्रहशमनोपायங்களை** – भक्तिप्रपत्तिகளை, **करणप्रेरणदशैயில்** – मन आदि-करणங்களை प्रेरिपித்து उपायानुष्ठानம் பண்ணும் दशैயில், **उपासकனுக்கு अन्तरायம் வந்தால் प्रतिसमाधानம் பண்ணுவிக்கைக்குமிति** । ''अपि चेत् पातकं किञ्चिद्योगी कुर्यात् प्रमादतः । योगमेव निषेवेत'' என்கிறபடி लघुप्रायश्चित्तरूपமான प्रतीकारத்தைப் பண்ணுவிக்கைக்குமென்றபடி. **अकिञ्चनர்க்கு इत्यादि** । भक्तविषयத்தில் अङ्गप्रपत्तिயும் பண்ணி अङ्गिயான उपासनத்தையும் பண்ணினால் ''मोक्षयिष्यामि'' என்று सङ्कल्पத்தைப் பண்ணுமவன் स्वतन्त्रप्रपत्तिயை अनुष्ठिத்தால் अङ्गिயான भक्तिरूपोपायस्थानத்திலே தானே நின்று அதாவது भक्तिरूपोपायமில்லாமலே निरपायமாக रक्षिக்கைக்குமென்றபடி. **प्रधानமான सामान्यनिदानமாயிருக்குமிति** । तत्तदङ्कुरादिகளுக்கு तत्तद्बीजादिகள் विशेषकारणமாகிறாப்போலன்றிக்கே सर्वाङ्कुर-

कृपाविशिष्टனான ईश्वरன் [28]''कृष्णं धर्मं सनातनं'' என்கிறபடியே सिद्धोपायம். இவனுக்குப் प्रसादनங்களான भक्तिप्रपत्तिகள் साध्योपायங்கள். ஓரधिकारिविशेषத்துக்கு कर्तव्यமாக [29]''मामेकं शरणं व्रज'' என்று विधिக்கப்படுகிற प्रपत्तिயை अधिकारिविशेषणமென்று சிலர் சொன்னவிடம் अधिकारिविशेषणத்துக்குச் சொல்லும் लक्षणத்தோடு சேராமையாலே अतिवादம். இங்ஙனல்லாதபோது ईश्वरன் उपायமாய் நிற்க उपासनादिशास्त्रार्थங்களும் अधिकारिविशेषणங்களாம்.

ஆகையால் प्रपत्तिயுங்கூட उपायமன்றென்று சிலர் अतिवादம் பண்ணுகிறதுவும் सिद्धोपायத்தினுடைய प्राधान्यமடியாகவித்தனை. அது प्रधानமான படி; प्रसादनங்களாலே प्रतिबन्धकமான निग्रहம் शमिத்தால் स्वाभाविकानुभवத்து

साधारणமான जलपङ्कादिகளைப்போலே साधारणமாய் प्रधानकारणமுமாயிருக்குமென்றபடி. एतादृशकारुण्यविशिष्टனான भगवाனே अलौकिकश्रेयोरूपमोक्षसाधनமாகையால் அவனே सिद्धोपायமென்கிறார் **இப்படிப்பட்ட** इत्यादिना । **कृष्णमित्यादि** । **सनातनं** – नित्यம். **धर्मं** – अलौकिकश्रेयस्साधनம். **இவனுக்கு प्रसादनங்களான** – भगवाனுடைய निग्रहनिवृत्तिरूप-प्रसादजनकங்களான, प्रपन्नனுக்கு भगवान् उपायமாகையால் प्रपन्नत्वं அதாவது प्रपत्ति, अधिकारि विशेषणமேயொழிய साध्योपायமன்றென்று சிலர் சொல்லுவது अधिकारिविशेषणத்திற்குச் சொன்ன லக்ஷணமில்லாமையால் अतिवादமென்கிறார் **ஓரधिकारिविशेषத்துக்கு** इत्यादिना । लक्षणविरोधத்தை उपपादिக்கிறார் **कर्तव्यமாக** इति । अधिकारिविशेषणம் विधेयமாகாது, विधेयமானது अधिकारिविशेषणமாகாதென்றபடி. विधीयमानक्रियाङ्गतया विधिवाक्यगम्यत्वं हि तल्लक्षणम्'' । उक्तञ्च – ''फलादिभ्यो विभिन्नत्वात् प्रपत्तिर्विध्यनन्वयात् । विधेयान्तरहानेश्च नाधिकारिविशेषण'' मिति । विपक्षத்தில் बाधकத்தைக் காட்டுகிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** इत्यादिना । ईश्वरன் भक्तனுக்கும் सिद्धोपायமாகையால் அவனுடைய उपासनமும் कर्मज्ञानங்களும் अधिकारि-विशेषणங்களாகப் प्रसङ्गिக்குமென்றபடி.

இப்படி प्रपत्तिயும் साध्योपायமென்றால் சில अभियुक्तர் प्रपत्ति उपायமன்றென்று சொல்லுவதற்கு अभिप्रायமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **आदिवादம் பண்ணுகிறதுவுமி**ति । இதனால் அவர்கள் சொல்லுகிறது आदिवादமேயொழிய வாஸ்தவமன்றென்று सूचितம். இந்த आदिवादத்துக்குத் தான் निमित्तமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सिद्धोपायத்தினுடைய प्रधान्यமடியாகவித்தனை** इति । प्रधानமானபடியைக் காட்டுகிறார் **அது प्रधानமானபடி.** इत्यादिना । **प्रतिबन्धकமான**

---

[28] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 71-123.
[29] கீதை 18-66.

க்குப் ப்ரயோஜகமாகையாலே. அதெங்ஙனேயென்னில்; ரத்நத்துக்கு அழுக்கற்றால் வரும் ஸ்வாபாவிகமான ப்ரபாவிகாஸமும் அதுக்கநுரூபமான பகவத்ஸங்கல்ப-மாத்ரத்தாலேயானாற்போலே முக்தனுக்கு வரும் ஜ்ஞானவிகாஸாதிகளும் அதுக்கநுரூபமாய்க்கொண்டு வ்யவஸ்திதமான பகவத்ஸங்கல்பமடியாகலாயிருக்கும். இப்படி நித்யர்க்கும். இவ்வர்த்தத்தை [30]''इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता'' என்று அபியுக்தர் ஸங்க்ரஹித்தார்கள். ஆகையால் ஸித்தோபாயம் ப்ரதானமேயாகிலும் தத்வசீ-கரணார்த்தமான ஸாத்யோபாயாநுஷ்டானத்துக்கு [31]''இன்றென்னை'' இத்யாதிபூர்வாசார்யவாக்ய-

---

நிக்ரஹம் சமித்தாலிதி । இதனால் ஸாத்யோபாயங்கள் நிக்ரஹசமனே உபக்ஷீணங்களாகையால் அப்ரதானங்கள் என்று ஸூசிதம். **ஸ்வாபாவிகாநுபவத்துக்குப் ப்ரயோஜகமாகையாலே** இதி । ஸ்வா-பாவிக பகவதநுபவத்திற்குப் ப்ரயோஜகமாகையாலே என்றபடி. ஸாத்யோபாயங்களாலே நிக்ரஹம் சமித்தால் ஸ்வாபாவிகாநுபவம் தானாக வாராதோ? அதுக்கு ஸித்தோபாயம் ப்ரயோஜகமாக வேண்டுமோ? அழுக்குப்போனால் ரத்நத்துக்கு ஸ்வாபாவிக ப்ரகாசம் தானாக வரக் காணவில்லையோ? என்று சங்கையில் த்ருஷ்டாந்தத்திலும் சிக்ஷணீயாம்சத்தைக்காட்டி உத்தர மருளிச்செய்கிறார் **ரத்நத்துக்கு அழுக்கற்றாலி**த்யாதிநா । **அதுக்கநுரூபமானவிதி** । ரத்நமுள்ளவரையில் இதற்கு ஸ்வாபாவிகப்ரகாசம் இருக்கக்கடவது என்கிற ஈச்வரன் ஸங்கல்பத்தாலே என்றபடி. இதனால் த்ருஷ்டாந்தத்திலும் ஸ்வாபாவிக ப்ரகாசம் பகவத்ஸங்கல்ப ஹேதுகமென்று ஸித்திப்பதால் தார்ஷ்டாந்திகமான முக்தாதிகளுடைய பகவதநுபவத்திற்கும் ஸித்தோ-பயஸங்கல்பமே ப்ரயோஜகமாகவேண்டுமாகையாலே ஸித்தோபாயம் ப்ரதானமாகலாமென்று ஸூசிதம். **இப்படி நித்யர்க்குமிதி** । முக்தனுக்கு வரும் ஜ்ஞானவிகாஸபகவதநுபவாதிகளுக்கு ததநுரூபபக-வத்ஸங்கல்பம் காரணமாகிறாப்போலே, நித்யர்களுடைய நித்யமான பகவதநுபவாதிகளுக்கும் ததநுரூப பகவத்ஸங்கல்பமே காரணமென்றபடி, நனு நித்யருடைய பகவதநுபவம் நித்யமென்று சொல்லிக்கொண்டே அதற்கு பகவத்ஸங்கல்பாதீநத்வம் சொல்லுவது பொருந்துமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்த்தத்தை इच्छात एव** இத்யாதிநா । ''नित्यं प्रियास्तव तु केचन ते हि नित्याः'' என்பது மேல் பாதம். நித்யங்களெல்லாம் நித்யேச்சா ஸித்தங்களாகையால் நித்யமான நித்யர்களுடைய பகவதநுபவமும் நித்யமான பகவத்ஸங்கல்பாதீநமாவது உபபந்நமாக லாமென்று கருத்து. ஸாத்யோபாயாநுஷ்டானத்திற்கு ''இன்றென்னைப் பொருளாக்கி'' இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திவிரோதமில்லையென்று நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலி**த்யாதிநா । ஸித்தோபாயம் ப்ரதானமானா லும் தத்வசீகரணார்த்தம் ஸாத்யோபாயம் அநுஷ்டேயமாகையால் ஸாத்யோபாயாநுஷ்டானத்திற்கு இன்றென்னை

---

[30] வைகுண்டஸ்தவம் 36.

[31] திருவாய்மொழி 10-8-9.

विरोध*மில்லை.* [32]"यो मे गर्भगतस्यापि वृत्तिं कल्पितवान् प्रभुः । शेषवृत्तिविधानेऽपि किं सुप्तस्सोऽथवा मृत" इत्यादि*களும்* रक्षकान्तर*ந்தேடாமைக்குச் சொன்னவை யத்தனை; அல்லாதபோது* भोजनादिव्यापार*ங்களுந் தவிரவேணும்.* [33]"स्वयं मृत्पिण्डभूतस्य परतन्त्रस्य देहिनः" [34]"अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनस्सुखदुःखयोः । ईश्वरप्रेरितो गच्छेत् स्वर्गं वा श्वभ्रमेव वा" [35]"अप्रमेयोऽनियोज्यश्च यत्र काम गमो वशी । मोदते भगवान् भूतैर्बालः क्रिडनकैरिवे" त्यादि*களில் ஜீவனுடைய* पारतन्त्र्य*மும்* ईश्वर*னிவனுடைய*

इत्यादि पूर्वाचार्यश्रीसूक्तिविरोधமில்லை யென்றந்வயம். இப்படியாகில் "यो मे गर्भगतस्यापी" - त्यादिवचनங்களுக்கு भावமென்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **यो मे गर्भगतस्यापीति** । **यः** – प्रभुः, **गर्भगतस्यापि** – கை கால்களை நீட்டவும் முடக்கவும் க்ஷமனன்றிக்கே गर्भத்திலே யிருந்தவனுக்கும், **वृत्तिं कल्पितवान्** – जीवनानुगुणवृत्तियै ஸங்கல்பித்தானோ; **शेषवृत्ति-विधानेऽपि** – बाल्याद्यवस्थैகளில் जीवनविधानத்திலும், किमित्यादि । அந்த ईश्वरன் सुप्तனாயிருக்கிறானோ அல்லது मृतனானானோ என்றபடி. இங்கு सामान्यமாக उपायानुष्ठानத்தை निषेधिப்பதாகத் தோற்றுகையால் मोक्षोपायानुष्ठाननिषेधமும் सिद्धिக்குமென்று पूर्वपक्षिயின் अभिप्रायம். இதின் भावத்தையருளிச்செய்கிறார் **रक्षकान्तरம் தேடாமைக்குச் சொன்னவையத்தனை** इति । நமக்கு अत्यन्ताशक्यமான गर्भवासादिदशैயிலும் रक्षिத்த ईश्वरன் सर्वदा जागरूकனாயிருக்க देहयात्रैக்காக வேறொருவனைத் தேடவேண்டாமென்று சொன்னதத்தனைபோக்கி निर्व्यापारனாக இருக்கவேணுமென்று சொன்னபடியன்றென்று கருத்து. विपक्षे बाधकமருளிச்செய்கிறார் **அல்லாதபோது** इत्यादिना । "स्वयं मृत्पिण्डभूतस्ये" त्यादिகளுக்கு ஜீவன் अत्यन्तपरतन्त्रன் என்பதிலேயே தாத்பர்யம். "अप्रमेय" इत्यादिகளுக்கு ईश्वरன் स्वतन्त्रனாய் कर्मानुगुणமாக ஜீவன்களை प्रवर्तिப்பிக்கிறான் என்பதிலேயே தாத்பர்யமென்கிறார் **स्वयं मृत्पिण्डेत्यादिना** । "स्वरक्षणेऽप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे" என்பது இதின் उत्तरार्धம். **अज्ञः** – ज्ञानशून्यன், **अनीशः** – शक्तिயற்றவன், இந்த இரண்டு श्लोकங்களும் जीवपारतन्त्र्यपरம். **अप्रमेयः** – प्रमातुमयोग्यः । परिपूर्णனென்றபடி. **अनियोज्यः** – इतरप्रेर्यனன்று स्वतन्त्रனென்றபடி. **यत्र कामगमः** – यत्र कामस्तत्र गमः – गमनं यस्य तथोक्तः । **वशी** – वशे सर्वमस्येति वशी । **भूतैः** – कर्मानुगुणप्रवृत्तैः प्राणिभिः, **क्रीडनकैः** – क्रीडापरिकरங்களான कन्तुकादिகளாலே, இப்படி प्राणिகளுக்கு क्रीडनकसाधर्म्यம் சொல்லியிருப்பதால் उपायानुष्ठानம் வேண்டாமென்று ஶங்கிப்பவனினभिप्रायம். இங்கு भूतशब्दம் कर्मानुगुणप्रवृत्तप्राणिपर-

---

[32] விஷ்ணுதர்மம் (?)

[33] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 294-19.

[34] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 12-36.

[35] பாரதம் ஸபாபர்வம் 40-78.

कर्मानुगुणமாக நடத்தும்படியையுஞ்சொன்னவித்தனை. இப்பாட்டுக்கு மிவ்வவசனங்களுக்குமிப்படி तात्पर्यமல்லாதபோது सर्वशास्त्रविरोधமும் पूर्वापरविरोधமும் வரும்.

இப்படி ईश्वरस्वातन्त्र्यसहजकारुण्यங்களடியாக வருங்கலக்கங்களுக்குப் परिहारம் சொன்னோம். संबन्धविशेषமடியாக வரும் கலக்கத்துக்குப் परिहारஞ் சொல்லுகிறோம். ईश्वरன் शेषियायிருக்க, நாம் [36]''गर्भभूतास्तपोधनाः'' யென்னுங்கணக்கிலே स्तनन्धयप्रायராயிருக்க, தாய்முலைப்பாலுக்கார்த்தனா யழுதல்செய்யுமளவன்றிக்கே கூலி கொடுப்பாரைப் போலே நாம் आत्मसमर्पणம் பண்ணுகையும், रक्षिக்க வேணுமென்றபேக்ஷிக்கையும், विश्वसिக்

மாகையாலே उपायानुष्ठानरूपकर्मத்தைப் பண்ணிவைத்து तदनुगुणமாகவே रक्षिக்கு மென்று परिहारतात्पर्यம். विपक्षத்தில் बाधकமருளிச்செய்கிறார் **இப்பாட்டுக்குமி**त्यादिना। **सर्वशास्त्रविरोधமுமி**ति। ''ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते''त्यादि स्वर्गाद्युपायविधायकशास्त्रங்கள் विरोधिக்கு மென்றபடி. **पूर्वापरविरोधமுமி**ति। ''திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றே''னென்கிற ஆரம்பப்பாசுரத்திற்கும் ''இன்றென்னைப் பொருளாக்கி'' என்கிற விப்பாசுரத் திற்கும் विरोधம் வருமென்று கருத்து.

இனி वृत्तத்தை अनुवादம் பண்ணி वक्ष्यमाणத்தை प्रतिज्ञैசெய்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना। **ईश्वरे**त्यादि । ईश्वरன் स्वातन्त्र्यத்தாலே व्याजத்தை अनुष्ठिத்தாலும் रक्षियான்; सहज-कारुण्यத்தாலே व्याजத்தை अनुष्ठियாவிடிலும் रक्षिப்பன். व्याजத்தை ஒப்புக்கொண்டால் स्वतन्त्रனான ईश्वरன் இதை முன்பே ஏன் உண்டாக்கவில்லை. மேலும் அப்போது ईश्वरன் स्वतन्त्रனென்பதற்குக் குறைவு உண்டாகாதோ इत्यादि ஶங்கைகளுக்குப் परिहारம் சொன்னோமென்றபடி. **संबन्ध विशेषமடியாக வரும் கலக்கத்துக்கு** – शेष-शेषिभावसंबन्धमूलकமான वक्ष्यमाणகலக்கத்திற்கு, முதலில் शङ्कैயைக்காட்டுகிறார் **ईश्वरன் शेषियायிருக்க** इति। **गर्भभूतास्तपोधना** इति। இது ராமனைக் குறித்து दण्डकारण्यवासिகளின் वचनம். तपोधनர்களான நாங்கள் உன்னுடைய गर्भप्रायர்களென்கை. **தாய் முலைப் பாலுக்கு आर्तனாயழுதல்செய்யுமளவன்றிக்கே** इति । दार्ष्टान्तिकத்தில் फलापेक्षै வேண்டுவதன்றிக்கே, मुमुक्षामात्रமன்றிக்கே யென்றபடி. **கூலி கொடுப்பாரைப் போல** इति। இந்த दृष्टान्तத்தால் लोकानुभवविरोधமும் औचित्यविरोधமும் सूचितமாகிறது. இதின் भावத்தை दार्ष्टान्तिकத்தில் उपपादिக்கிறார் **आत्मसमर्पणம் பண்ணுகையுமி**ति। இதனால் अज्ञचनुष्ठानमनुचितமென்று காட்டப்பட்டது. अज्ञानुष्ठानங்களும் अनुचितங்

---

[36] ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 1-21.

கையுமென்றாற்போலே சொல்லுகிறவிவையெல்லாம் स्वरूपத்துக்குப் பொருந்துமோவென்று சிலர் सिद्धोपायமுகத்தாலே साध्योपायशरीरத்தையழிக்கப் பார்ப்பார்கள். இவர்களை விலக்கும்படி; परमर्षिகளும் भाष्यकारादिகளும் विश्वासपूर्वकप्रार्थनात्मनिक्षेपादिகளைத் தாங்களும் अनुष्ठित्து இதுக்கு शास्त्रங்களையும் மூதலிப்பித்துக்கொண்டு उपदेशपरंपरैயும் நடத்திப்போருகையாலே शेषित्वादिसंबन्धம் नित्यமேயாகிலும் कर्मவான்களான ஜீவர்கள் விஷயத்தில் ईश्वरனொரு साध्योपायविशेषத்தை முன்னிட்டல்லது रक्षिயானென்று शास्त्रनिष्ठர்க்கு परिग्रहिக்கவேணும். शास्त्रத்தைக்கைவிட்டால் இஸ்संबन्धஞ்சொல்லுகைக்கு ईश्वरனையுங்கிடையாது. ஆனபின்பு संबन्धமடியாக ईश्वरன் रक्षिக்கப் प्राप्तனென்றும், शेषभूतனான இவன் தன்னை रक्षिத்துக்கொள்ள प्राप्तனன்றென்றும் முன்பு சொன்னதுவும் रक्ष्यरक्षकभावத்துக்கு लोकदृष्टप्रक्रियையாலே औचित्यஞ்சொன்னபடி இத்தனை. இவ்வளவே

கனென்று காட்டுகிறார் **रक्षिக்கவேணுமி**ति । இதனால் ஃபலிப்பதை யருளிச்செய்கிறார் **सिद्धोपायமுகத்தாலே** इत्यादि । **இவர்களை விலக்கும்படி** इति । சொல்லுகிறோமிதி शेषः । साध्योपायविशेषத்தை அங்கீகரிக்காவிட்டால் प्राचीनानुष्ठानம் विरोधिக்குமென்கிறார் **परमर्षिகளும் भाष्यकारादिகளுமி**त्यादिना । இப்படியே शास्त्रविरोधமும் उपदेशक्रमविरोध-மும் வருமென்கிறார் **இதுக்கு शास्त्रங்களையும் மூதலிப்பித்துக்கொண்டி**त्यादिना । नित्यமான संबन्धमात्रம் रक्षणத்துக்கு உறுப்பாகாதென்கிறார் **शेषित्वादिसंबन्धம் नित्यமேயாகிலுமி**त्यादिना । **कर्मவாவான்களான** – अनाद्यपराधिகளான, **शास्त्रनिष्ठர்க்கு परिग्रहिக்க வேணுமி**ति । अन्यथा शास्त्रनिष्ठதை கூடாதென்று கருத்து. அதில் इष्टापत्तिயென்னில்; अनिष्टத்தைக் காட்டுகிறார் **शास्त्रத்தைக் கைவிட்டாலி**ति । **இஸ்संबन्धம்** – जीवेश्वरர்களுடைய शेषशेषिभावसंबन्धம், **ईश्वरனையும்** – அந்த संबन्धத்திற்கு प्रतियोगिயான ईश्वर-னையும், **சொல்லுகைக்கு** – प्रतिपादिப்பதற்கு, **கிடையாது** इति । प्रमाणमिति शेषः । இப்படி चेतनனை रक्षिக்கைக்கு ஒரு साध्योपायம் வேண்டுமென்றால் प्रधानप्रतितन्त्राधिकारத்தில் ईश्वरன் शेषिயாகையாலே चेतनரை रक्षिக்கப்प्राप्तன். चेतनர் शेषர்களாகையாலே தங்களை रक्षिத்துக்கொள்ள प्राप्तரல்லர் என்று சொன்னது विरोधिயாதோவென்ன? அந்த वाक्यத்தின் भावத்தையருளிச்செய்கிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । **रक्ष्यरक्षकभावத்துக்கி**त्यादि । शास्त्रसिद्धமாகையாலே व्याजानुष्ठानம் வேண்டுமென்பது ஒருபுறமிருக்கட்டும், लोकन्यायத்தைப் பார்த்தால் शेषिக்கு शेषभूतதனை संबन्धमात्रத்தாலே ரக்ஷிக்கப் प्राप्तिயுண்டென்றும், शेषभूतனான स्तनन्धयனும் உடைமையும் रक्षिத்துக்கொள்ள अप्राप्तர்

**रक्षैக்கு निरपेक्षकारणமென்றபடியன்று. அப்படிக்கொள்ளில் सर्वரும் नित्य-
मुक्तராக प्रसङ्गिக்கும். स्वातन्त्र्यத்தாலே नियमஞ்சொல்லில் முன்பு சொன்ன
படியே वैषम्यनैर्घृण्यங்கள் प्रसङ्गिக்கும். युक्तिमात्रத்தாலிவ்வர்थங்கள் சொல்லு
வார்க்கு संबन्धज्ञानமேயபேक्षितம் रक्षापेक्षादिகள் வேண்டாவென்று சொல்ல
வொண்ணாது. अचिद्रव्यங்களும் पशुमृगपक्ष्यादिகளும் स्तन्धयரும் रक्षापेक्षारहितங்
களானாற்போலே संबन्धज्ञानरहितங்களுமாயிருக்கவவற்றை रक्षिக்கக்
காணாநின்றோமிறே. அப்படிக்கண்டோமாகிலும் शास्त्रबलத்தாலே
இங்கு संबन्धज्ञानம் अपेक्षितமென்னில்; शास्त्रஞ் சொன்ன கட்டளையிலே
ज्ञानविशेषம் स्वीकरिக்கவேணும். தன்னை ईश्वरன் रक्षिக்கும்போது संबन्धத்
தோடே கூட விலக்காமையேவேண்டுவதென்னில்; அதுவுமனுபपन्नம்;**

களென்றும் औचित्यம் சொன்னது मात्रமாகையால் पूर्ववाक्यம் विरुद्धமாகாதென்று
கருத்து. **இவ்வளவே रक्षैக்கு निरपेक्षकारणமென்றபடியன்று** इति । அவ்வधिकारத்தி
லேயே இதற்குமேல் ''रक्षिக்கும்போது कर्मवश्यரை ஒரு उपायத்திலே மூட்டி रक्षिக்கை
ईश्वरனுக்கு स्वसङ्कल्पनियतம்'' என்று சொன்னோமிறே என்று भावம். विपक्षத்தில் बाधक-
மருளிச்செய்கிறார் **அப்படிக்கொள்ளிலிति** । स्वातन्त्र्यத்தாலே சிலரை ரக்ஷிப்பன்,
சிலரை ரக்ஷியானென்றால் सर्वमुक्तिप्रसङ्गம் வாராதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார்
स्वातन्त्र्यத்தாலே इति । अनिष्टத்தை யருளிச்செய்கிறார் **वैषम्यनैर्घृण्यங்கள் प्रसङ्गिக்குமிति** ।
இனி रक्षणத்திற்கு संबन्धज्ञानமே போரும்; रक्षापेक्षादिகள் வேண்டா என்கிற पक्षத்தைச்
சொல்லப்போகிறவறாய் அது युक्तिயினாலா? அல்லது शास्त्रத்தினாலா साधिக்கப்
படுகிறது என்று विकल्पिத்து आद्यपक्षத்தில் संबन्धज्ञानமும் வேண்டாமென்கிறார் **युक्ति-
मात्रத்தாலித்யादिना** । संबन्धज्ञानமும் வேண்டாமென்பதை सदृष्टान्तமுபपादिக்கிறார்
अचिद्रव्यங்களுமித்யादिना । இதற்கு परिहारம் போன்ற இரண்டாம் पक्षத்தை अनुवदिக்
கிறார் **அப்படிக்கண்டோமாகிலும் शास्त्रबलத்தாலே இங்கு संबन्धज्ञानமपेक्षित-
மென்னிலிति** । அதை परिहरिக்கிறார் **शास्त्रஞ்சொன்ன கட்டளையிலே ज्ञानविशेषம்
स्वीकरिக்க வேணுமிति** । ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று शास्त्रம் சொன்ன विधेयज्ञानமே रक्षणो-
पायமென்று अकामனும் स्वीकरिக்கவேணுமென்று கருத்து. सर्वमुक्तिप्रसङ्ग परिहारத்திற்காக
संबन्धத்தோடுகூட விலக்காமையும் வேண்டும்; அதாவது தான் ஒரு व्याजத்தை
अनुष्ठिத்தால் தானே தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுவதாயும் रक्षकனான ईश्वरனை रक्षणம்
செய்யவேண்டாமென்று விலக்குவதாகவுமாகுமாகையால் व्याजानुष्ठानமே கூடா
தென்கிற मतத்தை अनुवदिக்கிறார் **தன்னை** इत्यादिना । परिहरिக்கிறார் **அதுவுமனுபपन्नमिति** ।

सुषुप्त्याद्यवस्थै களிலேயெல்லார்க்கும் मोक्षங்கொடுக்கப் प्रसङ्गिக்கையால். தான் விலக்குகைக்கு योग्यதையுள்ள வவस्थैயிலே விலக்காதொழிகையே अपेक्षितமென்னவுமொண்ணாது. விலக்குகைக்கு योग्यதையில்லாதவசித்தையும் விலக்குகிற पश्वादिகளையும் पुत्रादिகளையும் रक्षिக்கக் காண்கையால். ஆனபின்பு [37]"ये नाथवन्तो हि भवन्ति लोके ते नात्मकर्माणि समारभन्ते । तेषां हि कार्येषु भवन्ति नाथाश्शैब्यादयो राम यथा ययातेः" என்கிற श्लोकத்திலும் नाथशब्दத்தில் व्युत्पत्तिயாலும், निर्भरதைக்கு उपयुक्तமான संबन्धविशेषத்தைச் சொல்லுகிற मतुप्प्रत्ययத்தாலும் याचनமும் आत्मनिक्षेपமும் व्यञ्जितமாயிற்று. அல்லாதபோது अतिप्रसङ्गादिदोषங்கள் வரும். "नाथवन्तः" என்கிறவிடத்திலித்தனை விவக்ஷை கொள்ளாதபோது लोकनीतिயிலுள்ளதெல்லாம் मोक्षशास्त्रத்திலூஹிக்கை वचनविरुद्धம்.

காரணமருளிச்செய்கிறார் **सुषुप्त्यादीति** । இதை परिष्करिத்துச்சொல்லுமவர் पक्षத்தையுமனுவதித்து दृष्टविरोधத்தாலே परिहरिக்கிறார் **தான் விலக்குகைக்கு योग्यதையுள்ள** इत्यादिना । ननु "ये नाथवन्तः" என்கிற श्लोकத்தில் जीवव्यापारம் வேண்டாமென்கிற मतம் தோற்றுகிறதே என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । लोके ये नाथवन्तो भवन्ति ते, **आत्मकर्माणि** – आत्मरक्षणार्थமான व्यापारங்களை, न समारभन्ते हि । **तेषां हि कार्येषु** – அவர்களின் रक्षणरूपकार्यங்களில், **नाथाः** – शेषिகள், **भवन्ति** – समर्थர்களாக ஆகுவார்கள். हे बलराम! शैब्यादयः, **ययातेः** – ययाति என்கிற ராஜாவினுடையை, **कार्ये** – रक्षणरूपकार्यத்தில், **यथा** – எப்படி ஜாகரூகர்களானார்களோ அப்படி என்று अन्वयம். **नाथशब्दத்தில் व्युत्पत्तिயாலும்** – नाथृयाच्ञायाமென்கிற धातुவில் ஏற்பட்ட व्युत्पत्तिயாலும், **संबन्धविशेषத்தைச் சொல்லுகிற मतुप्प्रत्ययத்தாலும்** – भरस्वीकर्तृत्वरूपसंबन्धத்தைச் சொல்லுகிற मतुप्प्रत्ययத்தாலும், **याचनமும் आत्मनिक्षेपமும் व्यञ्जितமாயிற்று** इति । क्रमेणेत्यादिः । नाथवन्तः என்பதற்கு இப்படி अर्थங்கொள்ளாதபோது अनिष्टம் சொல்லுகிறார் **அல்லாதபோது** इति । இந்த श्लोकம் केवललोकसिद्धविषयமாகையாலே இவ்வளவு விவக்ஷை பண்ணவேண்டுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **नाथवन्त इति** । **लोकनीतिயிலுள்ளதெல்லாம் मोक्षशास्त्रத்தில் ஊஹிக்கை वचनविरुद्धமிதி** । लोकसिद्धनीतिயைச்சொல்லும் वचनத்தில் नाथवन्तशब्दத்திற்கு व्युत्पत्तिகளாலே अर्थங்கொள்வது विरुद्धமானால் लोक-नीतिயைச் சொல்லுமதைக்கொண்டு मोक्षार्थமும் उपायानुष्ठानம் வேண்டாமென்று ஊஹிப்பதும் "मामेकं शरणं व्रज" "आत्मानं मयि निक्षिपे" दित्यादि वचनविरुद्धமாம்.

---

[37] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 161-2.

सर्वरक्षकனான ஈஶ்வரனுண்டாயிருக்க स्वरक्षणव्यापारத்தில் நமக்கந்வயமில்லையென்கிற आप्तர் பாசுரத்துக்குத் तात्पर्यஞ் சொல்லுகிறோம். यदर्थन्तु कृतो न्यासस्तदर्थं न पुनः क्रिया । पूर्वमप्यपराधीनप्रवृत्तावस्य नान्वयः ॥ यथाप्रमाणம் स्वरक्षणभर-समर्पणம் பண்ணினவனுக்குப் பின்பு स्वरक्षणार्थव्यापारத்தில் प्राप्तिயில்லை. முன்பு தானும் स्वरक्षणार्थமாகப் பண்ணின समर्पणादिव्यापारமும் सर्वकर्ताவானவன் தானே बीजाङ्कुरन्यायத்தாலே अनादिயாக प्रवर्तिப்பித்த कर्मप्रवाहविपाकविशेषத்திலே வந்ததொரு याद‍ृच्छिकसुकृतादि विशेषकारणத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு பண்ணுவித்தானாகையால் நாமே நம்மை रक्षिத்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கப் प्राप्तिயில்லை. सर्वरक्षकனாக मूलमन्त्रादिகளிலே शिक्षितனான

இவன் स्वरक्षणार्थமாக निक्षेपादिகளைச் செய்யவேண்டுமென்றால் தன்னுடைய रक्षणத்தில் தனக்கந்வயமில்லை யென்கிற பெரியோர் वचनங்களுக்கு गतिயென்ன வென்னவருளிச்செய்கிறார் **यदर्थं त्विति** । யாதொரு फलार्थமாக भरन्यासமானது செய்யப் பட்டதோ? அந்த फलத்திற்காக மறுபடியும் भरन्यासरूपक्रियै பண்ணலாகாது என்பது पूर्वार्धतात्पर्यம். प्रपन्नனின் उत्तरावस्थैயைச் சொல்லுகிறது இந்த आप्तवाक्यமென்று கருத்து. सामान्यமான आप्तवाक्यத்தை उत्तरावस्थापरமாகச் சொல்லலாமோ வென்ன? प्रपत्तिपूर्वदशा-परமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் **पूर्वमप्यपराधीनप्रवृत्तावस्य नान्वयः** என்கிற उत्तरार्धத்தால். முன்பு பண்ணின प्रपत्तिயிலும் இவனுக்கு स्वातन्त्र्येण प्रवृत्तिயில்லையென்பது இதினர்थம். प्रपत्त्यनुष्ठानத்திற்கு முன்பும் स्वाधीनமாயும் स्वार्थமாயும் ஒரு प्रवृत्तिயும் जीवात्माவிற்கில்லை யென்பதிலேயே நோக்குடையது आप्तपासुरமென்றபடி. இந்த कारिகையைத் தாமே விவரிக்கிறார் **यथाप्रमाणमित्यादि**யால். **यथाप्रमाणம்** – प्रमाणம் சொன்னபடி. இதனால் தான் अनुष्ठिத்த भरसमर्पणம் प्रमाणம் சொன்னபடி अनुष्ठिக்கப்படவில்லையென்று தோற்றினால் पुनरपि तदनुष्ठानம் கூடுமென்று सूचितம். பின்பு स्वरक्षणार्थव्यापारத்தில் प्राप्तिயில்லை யென்றதால் आप्तपासुरம் उत्तरावस्थापरமென்கிற पूर्वार्धतात्पर्यம் சொல்லப்பட்டது. उत्तरार्धத்தை யருளிச்செய்கிறார் **முன்பு தானுமित्यादिना** । स्वरक्षणार्थமாக நாம் பண்ணின भरसमर्पणादिव्यापारத்தையும் सर्वकर्ताவான भगवाனே பண்ணிவைத்தானாகில் அதை அவன் முன்பே பண்ணிவைக்கக்கூடாதோ என்கிற ஶங்கையை இதற்கு अनुगुण-மாக सुकृतविशेषपरिपाकம் இப்பொழுதுதான் வந்தது; இதற்கு முன்னாலில்லை யென்று उपपादिத்து परिहरिக்கிறார் **बीजाङ्कुरन्यायத்தாலே** इत्यादिना । **நாமே நம்மை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறோமென்றிருக்கப் प्राप्तिயில்லை** इति । இதனால் स्वरक्षणार्थव्यापारத்தில் நமக்கு அந்வயமில்லை யென்கிற आप्तवाक्यार्थம் स्पष्टीकरिக்கப்பட்டது. இதனாலே

விவன்தானே நம்மையொரு உபாயத்திலே வ்யாபரிப்பித்து அந்த வ்யாபாரத்தாலே ப்ரஸந்நனாய் ரக்ஷிக்கிறானென்றிருக்கப் ப்ராப்தம். स्वामी स्वशेषं स्ववशं स्वभरत्वेन निर्भरम् । स्वदत्तस्वधिया स्वार्थं स्वस्मिन्न्यस्यति मां स्वयम् ॥ இது ஆத்மஸமர்ப்பணதசையில் க்யாதிலாபபூஜாபலஸங்ககர்த்ருத்வோபாயத்வங்களாகிற தூராலற்ற பகவதனுஸந்தானக் கட்டளை. ஆகையால் தாய் முலைப்பால்போலே வருகிற விச்வப்ரஸாதத்துக்கும் ஸ்தனந்தயனுடைய முலையுண்கிற வ்யாபாரம்போலே இவனுடைய அபேக்ஷாதிகள். இத்தால் ஸித்தோபாயஸ்வரூபத்துக்குக் கொத்தை வாராது.

இப்படி நாராயணசப்தத்தில் ஸித்தமான குணவிசேஷஸம்பந்தவிசேஷங்களடியாகப் பிறக்குங் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் உதாஹரித்தோம்; இனி [38]''லக்ஷ்ம்யா ஸஹ

பலிதமான அர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் **ஸர்வரக்ஷகனாக** இத்யாதினா । ரக்ஷிக்கிறானென்றிருக்கும் ப்ரகாரத்தை ந்யாஸதசகச்லோகத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **ஸ்வாமீதி** । **ஸ்வாமீ** – சேஷியான நாராயணன், **ஸ்வசேஷம்** – தனக்கு சேஷபூதனாய், **ஸ்வவசம்**– தனக்கு பரதந்த்ரனாய், இவையிரண்டும் ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களினுடைய அர்த்தங்கள். **ஸ்வபரத்வேன** – தன்னிடத்தில் ந்யஸ்தபரனாக இருக்குகையாலே, **நிர்பரம்** – பரமற்றவனாகப்பண்ணுகைக்கு, அதவா நிர்பரம் யதா ததா ஸ்வபரத்வேன மாம் ந்யஸ்யதீத்யந்வய: । **ஸ்வதத்தஸ்வதியா** – தன்னாலே கொடுக்கப்பட்ட ஸ்வவிஷயகமான பரஸமர்ப்பணரூபபுத்தியாலே, **ஸ்வார்த்தம்** – சேஷியான தன் ப்ரயோஜனத்திற்காகவே, **ஸ்வயம்** – ஸ்வதந்த்ரனான தானாகவே, **ஸ்வஸ்மின்** – தன்னிடத்திலேயே, **ந்யஸ்யதி** – நிக்ஷேபிக்கிறான். இவ்வனுஸந்தானம் ஆத்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணதசையில் ஸங்கரஹிதமாகக் கர்த்தவ்யமென்கிறார் **இது** இத்யாதினா । **தூரால்** – கல்மஷங்கள், ரக்ஷாபேக்ஷை ஆவச்யகமென்பதற்கு கீழ்ச்சொன்ன தாய்முலைப்பால் த்ருஷ்டாந்தம் மிகவும் அநுகுணமென்று உபபாதித்து நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । அங்கு முலையுண்ணும் வ்யாபாரம்போல் இங்கும் ரக்ஷாபேக்ஷாதிகள் ஆவச்யகமென்று கருத்து. ரக்ஷாபேக்ஷாதிகளாலே ஸர்வசக்தத்வாதிகளுக்கு தோஷம் வாராதென்கிறார் **இத்தாலிதி** । **கொத்தை** – தோஷம், இந்த ரக்ஷாபேக்ஷணமும் வைஷம்யநைர்க்ருண்யஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்காதிபரிஹாரார்த்தமாக ஸ்வஸங்கல்பநியதமாகையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யகாஷ்டாபூதமென்று கருத்து.

இனி வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக சிஷ்யாவதானார்த்தம் வக்ஷ்யமாணார்த்தத்தை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறார் **இப்படி** இத்யாதினா । ''குணவிசேஷஸம்பந்தவிசேஷங்களடியாகப் பிறக்கும் கலக்கங்களுக்கு'' என்று முன்சொன்ன கலக்கங்களுக்கு ஹேதுக்களை உதாஹரித்ததால், அந்த கலக்கங்கள் ஸம்பாவிதங்களென்று தோன்றுகிறது. ''பத்நீஸம்பந்தத்தில் வரும் கலக்கங்களுக்கு'' என்று வக்ஷ்யமாணகலக்கங்களை நிர்ஹேதுகங்களாக நிர்தேசித்திருப்பதால் அவைகள் ஸம்பாவிதங்களே

---

[38] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-14.

हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते'' என்கிறபடியே सपत्नीकனாய்க்கொண்டு सर्वरक्षणयज्ञदीक्षितனான सर्वेश्वरனுக்கு श्रीमच्छब्दத்திலே சொல்லுகிற पत्नीसंबन्धத்தில் வருங்கலக்கங்களுக்கு दिङ्मात्रத்தாலே परिहारங் காட்டுகிறோம். சிலர் द्वयத்தில் पूर्वखण्डத்தில் श्रीमच्छब्दமுपलक्षणपरமென்றும்

அன்றென்று सूचितமாகிறது. अत एव दिङ्मात्रத்தாலே परिहारம் காட்டுகிறோம் என்று दिङ्मात्रप्रदर्शनத்தாலே परिहारம் प्रतिज्ञातமாயிற்று. **लक्ष्म्या सहेति** । **हृषीकेशः** – कर्मानुगुणமாக தனக்கு रक्षणीयனாக நினைத்த ஜீவனுடைய इन्द्रियादिகளை तदधिकारानुगुणமாக उपाया-नुष्ठानத்தில் நியமிக்கும் ஈச்வரன், **कारुण्यरूपया** – க்ருபையே வடிவுகொண்டாள்போலிருக்கிற, **देव्या** – தனக்கநுगुणமான विहारத்தையுடைய, **लक्ष्म्या सह** – பெரியபிராட்டியாரோடுகூடியே, **रक्षकः** – ரக்ஷகனாக ஆகிறானென்று, **सर्वसिद्धान्ते** – आगम, मन्त्र, तन्त्र, तन्त्रान्तररूपமான सिद्धान्त चतुष्टयத்திலும், **वेदान्तेऽपि च** – सर्ववेदान्तங்களிலும், **गीयते** – उद्घोषिக்கப்படுகிறானென்கை. இதில் பிராட்டியோடு சேர்ந்தே பகவான் ரக்ஷிக்கிறான், அதாவது अनिष्टनिवृत्तिயையும், इष्टप्राप्तिயையும் செய்விக்கிறான் என்று சொல்லியிருப்பதால் यज्ञத்தில் पत्निக்குக் कर्तृत्वம்போல் பிராட்டிக்கும் रक्षणத்தில் उपायत्वமுண்டென்று स्पष्टமாகத் தோற்றுகையால் वक्ष्यमाण கலக்கம் अतिदुर्बलமென்று ஸூசிப்பித்துக்கொண்டே परिहारप्रतिज्ञैயைப் பண்ணியருளிகிறார் **என்கிறபடியே** इत्यादिना । निरसिக்கவேண்டிய पक्षத்தை अनुवदिக்கிறார் **சிலர் द्वयத்தில்**इत्यादिना । विद्यमानं सद्व्यावर्तकं विशेषणं । यथा गन्धवती पृथिवीत्यादौ गन्धादिः । गन्धமானது पृथिविயில் இருந்துகொண்டே पृथिविயை इतरத்தினின்றும் व्यावर्तिப்பிக்கிறது. अविद्यमानं सद्व्यावर्तकं उपलक्षणं । यथा यत्रायं सारसः स देवदत्त-केदार इत्यादौ सारसादिः । இந்த நம் முன்னிருக்கும் सारसपक्षिயானது முன்பு எந்த வயலிலிருந்ததோ அது देवदत्तकेदारமென்றால் முன்னிருக்கும் सारसம் देवदत्तकेदारத்திலிராமலே அதை इतरव्यावृत्तமாக ज्ञापिக்கிறதிறே. இந்த विशेषणत्वोपलक्षणत्वங்கள் जन्माद्यधिकरण-श्रीभाष्यத்தில் சொல்லப்பட்டதுகள். இந்த उपलक्षणत्वத்தை प्रकृतத்தில் பிராட்டிவிஷயத்திலே एकदेशिகளும் சொல்லுகிறார்களில்லை. சொல்லவும் முடியாது. ''विष्णोश्श्रीर-नपायिनी'' ''श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीः'' इत्यादिवचनங்களில் लक्ष्मिக்கு விஷ்ணுவினிடத்தில் सर्वदासत्वं சொல்லியிருப்பதால் अविद्यमानत्वம் घटियாதிறே. ஆகையால் विशेष्यान्वयिक्रियानन्वयित्वे सति विशेष्यव्यावर्तकत्वं विशेषणत्वம். यथा लंबकर्णमानयेत्यादौ लंबकर्णत्वादेः । विशेष्यान्वयिक्रियानन्वयित्वे सति विशेष्यव्यावर्तकत्वमुपलक्षणत्वं । यथा चित्रगुमानयेत्यादौ चित्रगोत्वादेः என்று परिष्करित्துக்கொள்ள வேண்டும். द्वयத்தில் उत्तरखण्डத்தில் नारायणशब्दोत्तर चतुर्थ्यर्थமான कैङ्कर्यक्रियैயில் प्रतिसंबन्धि-त्वेन ஸ்ரீக்கும் நாராயணனுக்கும் अन्वयம் सर्वसंमतமாகையால் அங்கு विशेष्यभूतनारायणान्व-यिकैङ्कर्य क्रियान्वयित्वे सति विशेष्यभूतनारायणव्यावर्तकत्वात् ஸ்ரீ, विशेषणமென்றும், श्रीमच्छब्दம்

उत्तरखण्डத்தில் श्रीमच्छब्दம் विशेषणपरமென்றும் பிரியச்சொன்னார்கள். இவ்விடத்தில் शब्दம் एकरूपமாயிருக்க स्वारस्यத்துக்கு बाधकமுமன்றிக்கேயிருக்க [39]''स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवत इद''मित्यादिகளிலே प्रसिद्धமான कूटस्थसंप्रदाय

विशेषणपरமென்றும், पूर्वखण्डத்தில் ''शरणं प्रपद्ये'' என்கிற उपायवरणक्रियैயில் उपायமான नारायणனுக்கு मात्रமே அந்வயமுண்டு; அந்த क्रियैயில் उपायமல்லாத ஸ்ரீக்கு அந்வயமில்லையாகையால் विशेष्यान्वयिक्रियानन्वयित्वे सति विशेष्यव्यावर्तकत्वरूपोपलक्षणत्वமே பிராட்டிக்குச்சொல்லவேண்டுமாகையால் पूर्वखण्डத்தில் श्रीमच्छब्दம் उपलक्षणपरமென்றும் एकदेशिகளின் पक्षமென்றபடி. **பிரியச்சொன்னார்கள்** – विभक्तமாகச்சொன்னார்கள். पूर्वखण्डश्रीमच्छब्दம் उपलक्षणपरமென்றும், उत्तरखण्डश्रीमच्छब्दம் विशेषणपरமென்றும்சொல்லுவது शब्दवैलक्षण्यத்தாலோ அல்லது अर्थबाधத்தாலோ என்று விகல்பித்தால் இரண்டு விதமாகவும் சொல்லமுடியாதாகையாலும் कूटस्थसंप्रदायविरुद्धமாகையாலும் இவ்விभागம் अनुपपन्नமென்கிறார் **இவ்விடத்திலி**त्यादिना । **இவ்விடத்தில்** – द्वयத்தில், **शब्दம்** – पूर्वोत्तरखण्डங்களிலுள்ள श्रीमच्छब्दம், **एकरूपமாயிருக்க** – किञ्चिदपि वैलक्षण्यமில்லாததாயிருக்க, **स्वारस्यத்துக்கு बाधकமுமன்றிக்கேயிருக்க** – இரண்டிடத்திலும் श्रीमच्छब्दம் विशेषणपरமானால் स्वरसமான अर्थத்திற்கு बाधकமில்லாமலிருக்க, स्वरूप-मित्यादि । ''स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवत इदं चन्द्रवदने त्वदाश्लेषोत्कर्षाद्भवति खलु निष्कर्षसमये । त्वमासीरातश्श्रीः कमितुरिदमित्थं त्वविभवः तदन्तर्भावात्त्वान्नपृथगभिधत्ते श्रुतिरपि ॥'' என்கிற இந்த श्लोकம் श्रीगुणरत्न-कोशத்தில் भट्टர்அருளிச்செய்தது. अस्यायमर्थः । **हे! चन्द्रवदने! भगवत इदं स्वरूपं** – व्यावर्तकधर्मங்களாலே व्यावृत्तமான भगवானுடைய धर्मिस्वरूपமும், **स्वातन्त्र्यं** – सर्वनियन्तृत्वமும், இது सर्वरक्षकत्वादिகளுக்குமுपलक्षणம். **त्वदाश्लेषोत्कर्षात्** – உன்னுடைய संबन्धத்தாலேயுண்டான महिमையாலே, **निष्कर्षसमये** – ''श्रद्धया देवो देवत्वमश्नुत'' इत्यादिप्रमाणங்களின் विमर्शदशैயில், **भवति खलु** – लब्धसत्ताकமாக ஆகிறது. प्रतीतिக்கும் व्यवहारத்திற்கும் योग्यமாகிறதென்றபடி. உன்னுடைய संबन्धकृतமான उत्कर्षமில்லாவிடில் इतरव्यावृत्तமான भगवत्स्वरूपமும், அதை आश्रयித்திருக்கும் स्वातन्त्र्यादिगुणங்களும் व्यवहारयोग्यங்களாகாதுகளென்றபடி. **आतः** – ஆகையால், **हे श्रीः** – ஓலக்ஷ்மியே! **त्वं** – நீ, **कमितुः** – नायकனான भगवானுக்கு, **इदमित्थंत्वविभवः** – इदमंशமான भगवானிடத்தில் स्वरूपनिरूपकधर्मरूपवैभवமாக, **आसीः** – ஆகின்றாய், எப்படி ஒரு घटத்தை इदमित्थமென்று व्यवहरित्தால் इदमंशமான घटस्वरूपத்தில் घटत्वरूपधर्मம் इत्थं त्वविभवமாகிறதோ அப்படியென்றபடி. **तदन्तर्भावात्** – இப்படி भगवானாகிற प्रकारिயினிடத்தில் நீ प्रकारभूतैயாக अन्तर्भूतैயாகையாலே, **त्वां** – உன்னை, **श्रुतिरपि** – ''सदेव सोम्येदमग्र आसीत् । एकमेव'' इत्यादिकारणश्रुतिயும் **पृथक्** – வேறாக, **नाभिधत्ते** –

---

[39] ஸ்ரீகுணரத்நகோஶம் 28.

विरुद्धமாகப் பண்ணுகிற இவ்விभागமनुपपन्नம். अनन्योपायत्व विरुद्धமான उपाय-द्वित्वप्रसङ्गமிவ்விடத்தில் बाधकமானாலோவென்னில்; अनन्यप्रयोजनत्वविरुद्धமான प्राप्यद्वित्वप्रसङ्गத்தாலே उत्तरखण्डத்திலும் विशेषणत्वந்தவிர प्रसङ्गिக்கும். ஆனாலிரண்டிடத்திலும் उपलक्षणமானாலோ வென்னில்; गुणविग्रहव्यापार-विशेषங்களுமிரண்டிடத்திலுமुपलक्षणங்களாகப் प्रसङ्गिக்கும். उपयुक्तங்களாகையாலேயவை विशेषणங்களென்னில்; இது पूर्वोत्तरखण्डங்களில் पत्नीसंबन्धத்திலும் तुल्यம். उपयोगविशेषங்கள் तत्तद्वस्तुக்களுக்கनुरूपமான படியிலே प्रमाणसंप्रदायங்களாலே கண்டுகொள்வது. वस्त्वनुरूपமாயிறே

சொல்லுகிறதில்லை. भगवाன் धर्मिயாயும், நீ स्वरूपनिरूपकधर्मத்தில் प्रधानैயாயுமிருப்பதால், लोकத்தில் घटरूपधर्मि வேறாக घटत्वरूपधर्मம் வேறாக இருக்கச்செய்தேயும் अयमेको घटः என்று धर्मத்தைப் பிரித்துச்சொல்லாமல் घटத்தை மாத்திரம் व्यवहरिப்பது போல் ''आनीतवातं स्वधया तदेकं'' என்று कारणदशैயில் लक्ष्मीविशिष्टனாகவேறிடத்தில் சொல்லப்பட்ட भगवाனை ''एकमेवाद्वितीयं'' என்று श्रुतिயும் பிரித்துச்சொல்லாமல் சேர்த்துச்சொல்லுகிறது. पृथक्காக உன்னைச்சொல்லவில்லையென்றபடி. इत्यादि-களிலே என்கிறவிடத்திலே आदिपदத்தாலே ''அகலகில்லேன் இறையும்'' ''आश्रयण-दशैயோடு फलदशैயோடு வாசியற ஒரு मिथुनமே उद्देश्यமாயிற்று'' इत्यादिகள் सङ्गृहीतங்கள். **कूटस्थाः** – यामुनभाष्यकारभट्टारकादिகள் இவ்விभागம் अनुपपन्नமிதி । तुल्यங்களான शब्दங்களில் ஒன்றுக்கு असति बाधके विरूपार्थकथनமும், स्वरसार्थत्यागமும், संप्रदायविरोधமும், संभविப்பதால் இப்पक्षம் अनुपपन्नமென்று கருத்து. ''स्वारस्यத்துக்கு बाधकமுமன்றிக்கே இருக்க'' என்று சொன்னது கூடுமோ? बाधकस्य जागरूकत्वात् என்று பங்கிக்கிறார் **अनन्यो-पायत्वे**ति । अनन्योपायत्वविरुद्धமான उपायद्वित्वप्रसङ्गமிதி । उपायद्वित्वம் प्रसङ्गिத்தால் चरमश्लोकத்தில் ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று சொல்லப்பட்ட भगवदनन्योपायत्वம் भग्नமாமென்று கருத்து. இதற்கு प्रतिबन्धिயாலே समाधानமருளிச்செய்கிறார் **अनन्यप्रयोजनत्वविरुद्धமான प्राप्यद्वित्व-प्रसङ्गத்தாலே** इति । प्राप्यद्वित्वம் प्रसक्तமாகில் भगवदेकप्रयोजनत्वம் घटियाதாகையாலே उत्तरखण्डத்திலும் श्रीக்கு विशेषणत्वத்தை விட்டு उपलक्षणत्वத்தையே अङ्गीकरिக்கவேண்டிவருமென்றபடி. इष्टप्रसङ्गமென்று பங்கிக்கிறார் **ஆனாலி**त्यादिயால். इष्टापत्ति செய்தால் வரும் अनिष्टத்தைக்காட்டுகிறார் **गुणविग्रहव्यापारविशेषங்களுமி**ति । प्रतिवादिमुखத்தாலே समा-धानத்தை वचिப்பிக்கிறார் **उपयुक्तங்களாகையாலேயவை विशेषणங்களி**ति । कारुण्यादि-गुणங்களில்லாவிடில் रक्षणादिक्रियைகள் घटियाதாகையால் அவைகளுக்கு उपलक्षणत्वம் கூடாது. विशेषणत्वமே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து. இது श्रीविஷயத்திலும் तुल्यமென்கிறார் **இது पूर्वोत्तरखण्डங்களிலி**ति । पत्नीसंबन्धத்தில் उपयोगமென்ன

उपयोगமிருப்பது. उपायोपेयपरமான वाक्यद्वयத்திலும் श्रुतமான இவ்विशेषणத்தினுடைய उपयोगप्रकारத்தை [40]"வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கு" மென்றும், [41]"நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்" தென்றும் நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தார். [42]"अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात्" என்றும், [43]"अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्ष-

வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **उपयोगविशेषங்களிति । प्रमाणसंप्रदायங்களாலே கண்டு கொள்வது** इति । संप्रदायத்தைப் प्रमाणங்களோடு ஆராய்ந்தால் प्रतिवादिகளுக்கே புலப்படுமென்றபடி. अनुमतिदानத்தாலே உபேக்ஷையைப்போக்கடித்து भगवाனுக்கு "मोक्षयिष्यामि" என்னும் ஸங்கல்பத்தையுண்டுபண்ணுகை விஷ்ணுபத்நியான ஸ்ரீக்கு उपयोगமென்று கருத்து. अनुमन्तृत्वத்தாலே பத்நிக்கும் यागकर्तृत्वமுண்டிறே. उपायदशैயிலும் प्राप्यदशैயிலும் பிராட்டிக்குள்ள उपकारத்தை நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தாரென்கிறார் **उपायोपेयपरமான वाक्यद्वयத்திலுமि**ति । **வேரிமாறாத** इत्यादि । **வேரி** – பரிமளம், **மாறாத** – विच्छेदिயாத, அதாவது सदा பரிமளவத்தான, **பூமேல்** – तामरसपुष्पத்தின்மேல், **இருப்பாள்** – வஸித்துக்கொண்டிருக்கிற பெரியபிராட்டியார், **வினை தீர்க்குமி**ति । இங்கு सङ्कोचकाभावात् उपायविरोधिपापங்களென்ன, प्राप्तिविरोधि-पापங்களென்ன இவையெல்லாவற்றையும் தீர்க்குமென்றர்த்தம் கொள்வதே உசிதமென்று கருத்து. இதனால் पूर्वखण्डप्रतिपाद्यैயான ஸ்ரீக்கு उभयविधपापनिवर्तकत्वरूप-மான उपयोगம் सिद्धिக்கையால் पूर्वखण्डத்தில் श्री विशेषणமாகவே ஆகவேண்டுமென்று सिद्धமாயிற்று. प्राप्तिविरोधिपापनिवर्तकत्वமே उपायत्वமிறே. **நின் திருவருளும்** – தேவரீருடைய ஸ்ரீமத்தான कृपैயையும், **பங்கயத்தாள்** – पङ्कजवासिनिயான பெரிய பிராட்டியாருடைய, **திருவருளும்** – ஸ்ரீமத்தான कृपैயையும், **கொண்டு** – हेतु-வாகக்கொண்டு, **நின் கோயில் சீய்த்து** – தேவரீருடைய दिव्यायतनத்திலே கைங்கர்யம் பண்ணி, இங்கு லக்ஷ்மியினுடைய कृपैக்கும் दिव्यायतन कैङ्कर्यकरणपर्यन्तहेतुभूत-गुणपरिपाकोत्पादकत्वरूपமான उपयोगம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் उत्तरखण्डத்திலும் श्रीमच्छब्दத்திற்கு विशेषणपरत्वமே கொள்ளவேண்டுமென்று निर्धारितமாயிற்று. பிராட்டியினுடைய सर्वविरोधि निवर्तकत्वத்தை ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானும் அருளிச்செய்தாரென் கிறார் **अलमेषा परित्रातुमित्यादि**ना । இது त्रिजटावाक्यம். हे राक्षसिகளே! महत्தான भयத்திலிருந்தும் இவள் உங்களை ரக்ஷிக்க समर्थै என்றபடி. महत्தான விபத்திலிருந்தும்

---

[40] திருவாய்மொழி 4-5-11.
[41] திருவாய்மொழி 9-2-1.
[42] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-44.
[43] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 58-91.

सीगणम्'' என்றும் ஶ்ரீ வால்மீகி भगवान் शरणागतिसारமான आदिकाव्यத்திலே निबन्धित्तान். [44]''संसारार्णवतारिणीं'' என்றும் हिरण्यगर्भकाश्यपादिகளும் சொன்னார்கள். [45]''वाचः परं प्रार्थयिता प्रपद्येन्नियतःश्रियं'' என்று शौनकभगवान् विधित्तான். [46]''आत्मविद्या च देवि त्वं विमुक्तिफलदायिनी'' என்று वसिष्ठपुलस्त्यवरप्रसादलब्ध-

ரக்ஷிப்பளென்றால் இப்போதுண்டாயிருக்கும் प्राणभयத்தினின்றும் ரக்ஷிப்பாளென்பது कैमुतिकन्यायसिद्धமென்று கருத்து. **अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणमिति** । இது வாநர வீரர்களைக் குறித்து ஹநுமாருடைய अनुवादवाक्यம். राघवன் உங்களைக் கொல்ல நினைத்தாலும் அவனிடத்தினின்றும் இவள் உங்களை ரக்ஷிக்க समर्थै என்றபடி. இப்படி सामान्यமாக सर्वभयनिवर्तकत्वமும் இங்கு अभिप्रेतமாகையாலே संसारभयनिवर्तकत्व-மும் सिद्धமென்று கருத்து. **शरणागतिसारமான** इति । शरणागतिः, सारः – सारार्थः, यस्मिन् तत् । **आदिकाव्यத்திலே** – ''न ते वागनृता काव्ये'', ''काव्यं रामायणं कृत्स्नं'' என்று काव्यமாகச் சொல்லப்பட்ட रामायणத்திலே. இப்படி सामान्यமாக सर्वपापनिवर्तकत्वம் सूचितமான வளவன்றிக்கே संसारतारकत्वமே स्पष्टமாகச் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **संसारार्णवतारिणीं என்று हिरण्यगर्भकाश्यपादिகளும் சொன்னார்களீ**ति । ''सर्वकामप्रदानं रम्यां संसारार्णवतारिणीम् । क्षिप्रप्रसादिनीं देवीं शरण्यामनुचिन्तयेत्'' என்பது काश्यपवचनம். **वाचः परमित्यादि** । **वाचः परं** – வாக்குக்கு गोचरமாகாத, ''न तत्र चक्षुर्गच्छति न वाक् गच्छति नो मनः'' என்று श्रुतिயிலே वाचामगोचरமாகச் சொல்லப்பட்ட நாராயணனை, **प्रार्थयिता** – फलமாகப் प्रार्थिக்கிற, प्राप्तुकामः पुरुष इति यावत् । **श्रियं** – லக்ஷ்மியை, **नियतः** – नियमेन, **प्रपद्येदि**ति । नियमविशिष्टस्सन् शरणमुपगच्छेदित्यर्थः । श्रीप्रपत्तिயை अवश्यம் செய்யக்கடவனென்கை. இங்கு वाचः परं जिज्ञासुः என்று சொல்லாமல், प्रार्थयिता – அதாவது प्राप्तिकामன் என்று சொல்லியிருப்பதால் श्रीप्रपत्तिக்கு साक्षान्मोक्षसाधनत्वம் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. शौनकभगावान் विधित्ताனென்றதால் सर्वज्ञரால் விதிக்கப்பட்ட லக்ஷ்மியின் उपायत्वத்தில் अतिஶங்கை செய்வது अनुचितமென்று सूचितம். **आत्मविद्येति** । இங்கு त्वमेव विमुक्तिफलदायिनी என்றந்வயங்கொண்டு நீயே मोक्षरूपफलத்தைக்கொடுக்கிறாய் என்றர்த்ம் சொல்வதே दूरान्वयமில்லாமையால் स्वरसமானது; विमुक्तिफलदायिनी, या आत्मविद्या सा च त्वमेव என்று சொல்வது व्यवहितान्वयदोषदूषितமாகையால் स्वरसமன்று. ஆகையினால் இங்கு லக்ஷ்மிக்கு मोक्षोपायत्वம் कण्ठोक्तமென்னத் தட்டில்லையென்றபடி. पुलस्त्येत्यादिகளான विशेषणங்களாலே पराशरब्रह्मर्षि அருளிச்செய்தது अत्यन्तपरमार्थமென்று ज्ञापिக்கப்படு

[44] காச்யபஸ்ம்ருதி.
[45] ஶௌநகஸம்ஹிதை.
[46] விஷ்ணுபுராணம் 1-920.

परदेवतापारमार्थ्यज्ञानமுடைய श्रीपराशरब्रह्मर्षिயருளிச்செய்தான். ''विमुक्तिफल-दायिनी'' என்கிறவிது आत्मविद्याविशेषणமானாலும் तत्सामानाधिकरण्यத்தாலே அது இவளுடைய विभूतिயாயிற்று. श्रियःपति தானும் [47]''यामालंब्य सुखेनेमं दुस्तरं हि गुणोदधिम् । निस्तरन्त्यचिरेणैव व्यक्तध्यानपरायणाः'' என்று श्रीसात्वतसंहितैயிலே श्रीपतिरूपध्यानத்திலே யருளிச்செய்தான். तत्परங்களான शास्त्रங்கள் நிற்க இம்मध्यस्थशास्त्रங்களतिप्रबलங்கள். ஆளவந்தாரும் [48]''जगत्समस्तं यदपाङ्गसंश्रयं'' என்றும், [49]''श्रेयो न ह्यरविन्दलोचनमनः कान्ताप्रसादादृते संसृत्यक्षरवैष्णवाध्वसु नृणां

கிறது. दूरान्वयத்தையभ्युपगमம் பண்ணினாலும் பிராட்டிக்கு उपायत्वம் कैमुतिकसिद्धமென் கிறார் **विमुक्तिफलदायिनी என்கிற இது आत्मविद्याविशेषणமானாலும்**இதி । **இவளுடைய विभूतिயாயிற்று** इति । सामानाधिकरण्यத்தாலே இவளுக்கு विभूतिயாய்த் தோன்றின आत्मविद्यैக்கு मुक्तिफलदायिनीत्वமிருந்தால் विभूतिमतिயான இவளுக்கு विमुक्तिफलदायिनीत्वம் कैमुतिकसिद्धமாமிறே என்று கருத்து. साक्षात् भगवन्मुखोद्भूतங்களான संहितारत्नत्रयங்களில் ஒன்றான सात्वतसंहितैயில் श्रियःपतिயினுடைய रूपध्यानம் சொல்லுமிடத்தில் श्रियःपतिயே ஸ்ரீக்கு संसारतारणोपायत्वத்தை அருளிச்செய்தானென்கிறார் **श्रियःपतिதானுமி**त्यादिना । ''यामालंब्य, – यां प्रपद्य, गुणोदधिं निस्तरन्ति'' என்கிற समभिव्याहारத்தால் संसारतरणம் श्रीप्रपत्ति-साध्यமென்று தோற்றுகிறதிறே. **तत्परங்களான शास्त्रங்கள் நிற்க இம் मध्यस्थशास्त्रங்களतिप्रबलங்களி**தி । लक्ष्मीस्तोत्रपरங்களான शास्त्रங்களுக்கு अर्थवादपरत्वமும், पक्षपातित्वமும், ஶங்கிக்கக் கூடுமாகையால், அதுகளைக் காட்டிலும் भगवद्रूपध्यान प्रतिपादकங்களாய், अत एव अन्यपरங்களாகையாலே पक्षपातமின்றிக்கே मध्यस्थங்களாய்ப் போந்த सात्व-तादिशास्त्रங்கள் अतिप्रबलங்களென்று கருத்து. இப்படி प्रमाणங்களிருந்தாலும், இதற்கு अनुगुणங்களான पूर्वाचार्यश्रीसूक्त्यादिகள் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆளவந்தாரும் जगत्समस्तमि**தி । **यदपाङ्गसंश्रयमि**தி । எவளுடைய கடாக்ஷத்தை आश्र-யித்து अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिरूपமான अभिलषितத்தையடைகிறதோ என்றபடி. **श्रेय इति ।** अरविन्दलोचनனுடைய मनःकान्तैயான பெரியபிராட்டியாருடைய प्रसादமில்லாமல் ஒரு मनुष्यனுக்கும் संसृतिயிலேயோ, அதாவது संसृतिलभ्यமான ऐश्वर्यத்திலேயோ, आत्मनु-भवरूपकैवल्यத்திலேயோ, वैष्णवमार्गத்திலேயோ, அதாவது अर्चिरादिमार्गगम्य परमपदத்திலேயோ श्रेयஸ்ஸானது கிட்டாதென்றால், (पुण्यश्रेयसी सुकृतं वृषः என்று निघण्टु) அவளுடைய प्रसादமுண்டானால் पुरुषार्थங்களில் श्रेयஸ்ஸுண்டாகுமென்று கிடைக்கையால்

---

[47] ஸ்ரீ ஸாத்வதஸம்ஹிதை 12-84.
[48] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 37.
[49] சதுச்லோகீ 3.

संभाव्यते कर्हिचित्'' என்றுமருளிச்செய்தார். श्रीभाष्यकारரும் श्रीवैकुण्ठगद्यத்திலே [50]''शेषशेषाशनादि सर्वं परिजनं भगवतस्तत्तदवस्थोचितपरिचर्यायामाज्ञापयन्त्या'' என்று भगवत्कैङ्कर्यरूपपरमपुरुषार्थம் இவள் नियोगத்தின்படியே நடத்தவேணுமென்று அருளிச்செய்தார். கூரத்தாழ்வானும் [51]''स्वस्ति श्रीर्दिशतादशेषजगतां सर्गोप-सर्गस्थितीस्स्वर्गं दुर्गतिमापवर्गिकपदं सर्वश्च कुर्वन् हरिः । यस्या वीक्ष्य मुखं तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलं क्रीडेयं खलु नान्यथास्य रसदा स्यादैकरस्यात्तया'' என்று संग्रहித்த अर्थத்தை [52]''देवि त्वन्महिमावधिर्न हरिणा नापि त्वया ज्ञायते'' என்று துடங்கி विस्तरित्தார். भट्टரும் [53]''ऐश्वर्यमक्षरगतिं परमं पदं वा कस्मैचिदञ्जलिभरं वहते वितीर्य । अस्मै न किञ्चिदुचितं

अन्वयव्यतिरेकங்களாலே मोक्षरूपமான परमपदமும் அவளுடைய प्रसादाधीनமென்கிற भावம் स्वरसமாகத் தோற்றுமிறே. இதற்கு तीर्थकाराभिप्रायத்தை வெளியிடுகிறார் **श्रीभाष्यकारர்** इत्यादिना । गद्यभाष्यத்தில் ''नित्यमुक्तविषयं देव्या आज्ञापनं परिचर्याविशेषेष्विच्छोत्पादनमात्रम् । तेषां सर्वज्ञत्वेन ज्ञानोत्पादननैरपेक्ष्यात्'' என்று व्याख्यातம். இங்கு அப்படிப்பட்ட इच्छोत्पादनव्यापारமே नियोगशब्दத்தாலே சொல்லப்படுகிறதாகையால் अर्थभेदமில்லை. नित्यसूरिகளுடைய कैङ्कर्यरूपपुरुषार्थமும் இவளுடைய नियोगाधीनமென்று சொன்னால், इतरர்களுடைய पुरुषार्थமெல்லாம் एतदधीनமென்பது कैमुतिकन्यायसिद्धமாமென்று கருத்து. இவ்விஷயத்தில் श्रीवत्साङ्कमिश्रருடைய श्रीसूक्तियும் प्रमाणமென்கிறார் **கூரத்தாழ்வானும் स्वस्ति श्रीर्दिशतादित्यादिना** । இதில் आपवर्गिकपदं सर्वश्च कुर्वन् हरिः तदिङ्गितपराधीनो विधत्त इत्यादिना भगवान् லக்ஷ்மியினுடைய मुखवीक्षण पूर्वकம் तदनुमतियினாலேயே सर्वத்தையும் செய்கிறானென்று சொல்லியிருப்பதால் भगवानுக்கு அவளோடு கூடியே सर्वकर्तृत्वமென்பது சொல்லப்பட்டதாகிறதென்று திருவுள்ளம். அவளோடு கூடி व्यापारங்களைப் பண்ணும்போதே क्रीडैயானது எம்பெருமானுக்கு ரஸத்தைக் கொடுக்கும், नान्यथा என்று சொல்லித்திறே. **என்று संग्रहித்த अर्थத்தை** – இந்த श्लोकத்தில் संग्रहமாகச் சொன்ன भगवानையும் पराधीनமாக்கும்படியான इङ्गितादिमत्वरूपमाहात्म्यத்தை. **देवि-त्वन्महिमावधिर्न हरिणा नापि त्वया ज्ञायते என்று துடங்கி विस्तरित्தார்**इति । स्वस्तिश्रीः என்கிற श्लोकத்தில் பிராட்டிக்கு भगवानைக் காட்டிலும் मोक्षप्रदत्वமில்லாத परिच्छिन्नமான माहात्म्यம் சொல்லப்பட்டதென்றால் லக்ஷ்மியை भगवानாலும் லக்ஷ்மியாலும் அளவிட்டு அறியமுடியாததான माहात्म्यமுள்ளவளாகச் சொல்லும் ''देवि त्वन्महि-

[50] வைகுண்டகத்யம்.
[51] ஸ்ரீ ஸ்தவம் 1.
[52] ஸ்ரீ ஸ்தவம் 8.
[53] ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் 58.

कृतमित्यथांब त्वं लज्जसे कथय कोऽयमुदारभावः'' என்று श्रुतियிலுदारशब्दத்துக்கு व्याख्यानம் பண்ணினார். श्रीसूक्तभाष्यத்திலே பெரிய ஜீயரும் अपेक्षितार्थங்களெல்லாம் उपपादिத்தார். இப்படி श्रुतिस्मृतिसंप्रदायம் நிற்கிற நிலைகளைக் கொண்டு श्रीमच्छब्दத்திற் சொன்ன विशेषणத்துக்கு विग्रहादिகளுக்குப்போலே वस्त्वनुरूपமான उपयोगविशेषங்களை सहृदयரறிந்துகொள்வது. ★भरस्वीकाररहितं रक्षासङ्कल्पवर्जितम् । गुणादिकमिहेष्टं हि शरण्यस्य विशेषणम् ॥ ऐकरस्यजुषोश्शेषिदंपत्योस्सर्व-कर्मसु । विशेषणविशेष्यत्वं श्रुतं कस्मान्न रोचते ॥ प्रतर्दनादिविद्यासु वेद्येऽपि परमात्मनि ।

मावधिः'' என்கிற श्लोकம் सङ्गतமாகாதென்று திருவுள்ளம். भட்டர் श्रीसूक्तिயை उदाहरिக்கிறார் **ऐश्वर्यमक्षरगतिं परमं पदं वेति** । இங்கு परमं पदं वा वितीर्य என்று विरोधिनिवृत्तिपूर्वकமாக परमपदवितरणத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் उपायत्वம் சொல்லிற்றாயிற்று. **श्रुतियிலுदार-शब्दத்திற்கு व्याख्यानம் பண்ணினார்** – ''श्रियं लोके देवजुष्टमुदारां'' என்கிற श्रुतियிலுள்ள उदारशब्दத்திற்கு व्याख्यानம் பண்ணினார். **பெரிய ஜீயரும்** – नारायणमुनिயென்கிற நஞ்ஜீயரும். **अपेक्षितार्थங்களெல்லாம்** – பிராட்டியினுடைய उपायत्वोपेयत्वादिरूपங்களான अपेक्षितार्थங்களையெல்லாம். இங்கு ''स्वयं वस्तुकुर्वन् जनमिममकस्मात्सरसिज प्रकारौ पद्मायास्तव च चरणौ नश्शरणयन्'' என்று भட்டர் ஸ்ரீலக்ஷ்மீகல்யாணத்தில் நம்மாழ்வார் பாசுரத்திற்கர்थமாக வருளிச்செய்த स्तोत्रத்தின் श्लोकादिகளும் अनुसन्धेयங்கள். இதில் पद्मायास्तव च चरणौ नश्शरणयन् என்று பெருமாளுடையவும் பிராட்டியினுடையவும் திருவடிகளுக்கு उपायत्वம் स्पष्टமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. श्रुतिस्मृतिसंप्रदाय श्रीसूक्तिகள் நிற்கும் நிலையை நன்கு परामर्शिத்தால் श्रीमच्छब्दத்தில் विशेषणமான பிராட்டிக்கும், विशेषणமாகச் சொல்லப்பட்ட गुणविग्रहादिகளுக்குப்போல் तदनुरूपமான भरस्वीकारोपयोगம் உண்டென்பது सहृदयहृदयङ्गमமாகுமென்று निगमिக்கிறார் **இப்படி** इति । श्रुतियாவது द्वयமும் श्रीसूक्तமும். **सहृदयरिति** । अहृदयர்களுக்கு प्रमाणसंप्रदायोपन्यासம் व्यर्थமானாலும் सहृदयர்களுக்கு இது निश्चयजनकமாமென்று கருத்து. भरस्वीकारादिरहितங்களான गुणादिகளுக்கு विशेषणत्वத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற நீங்கள் भरस्वीकारसमर्थैயான பிராட்டிக்கு विशेषणत्वத்தை இசையாமைக்குக் காரணமேயில்லையென்கிறார் **भरस्वीकाररहित-मित्यादिना** । श्लोकद्वयेन । भरस्वीकारமாவது त्वत्प्रयत्नं विना ''अहमेव मोक्षयिष्यामि'' என்கிற ஸங்கல்பம். गोप्तृत्ववरणे कृते गोप्त्री भवानीति ஸங்கல்பமே रक्षासङ्कल्पம். **गुणादिकमिहेष्टं हीति** । भवतामिति शेषः । भरस्वीकाररक्षासङ्कल्पशून्यगुणादिகளுக்கு विशेषणत्वத்தை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற நீங்கள் तत्सहितैயான பிராட்டிக்கு विशेषणत्वத்தை ஒப்புக்கொள்ளாததற்கு ஹேது-வில்லையென்று கருத்து. **सर्वकर्मसु** – आश्रितरक्षणादिसर्वकर्मங்களிலும், **ऐकरस्यजुषोः** – समानसङ्कल्पமுள்ளவர்களான, **शेषिदंपत्योः** – शेषिகளான லக்ஷ்மிக்கும் நாராயணனுக்கும்,

अचेतनवदिच्छामश्चेतनश्च विशेषणम् ॥ इत्थं प्रपत्तिविद्यायां तत्तन्मन्त्रानुसारतः । विभुः पत्न्या गुणाद्यैश्च विशिष्टो विषयोऽत्र नः ॥★

இங்கு கேவலகுதர்க்கங்களையிட்டு ப்ரமாணங்களை பாதிக்கலாகாதென்னு மிடம் முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் யதப்ரமாணம் ஶரண்யாபிப்ராயவிஶேஷா-நுகுணமாக விஶிஷ்டமுபேயமானாற்போலே விஶிஷ்டமுபாயமாகக் குறையில்லை. நாராயணஶப்தத்திலும் சரணஶப்தத்திலுந்தோற்றுகிற குணவிஶேஷவிக்ரஹ விஶேஷாதிவிஶிஷ்டமான ஏகம் உபாயமானாற்போலே துல்யயோகக்ஷேமமான ஸ்ரீமச்சப்தத்தில் தோற்றின நித்யபத்னீஸம்பந்தவிஶிஷ்டமானாலுமுபாயைக்யத்துக்குக் குறையில்லை. உபாயவிஶேஷணங்

ரக்ஷணாதிகளில் ஐகரஸ்யம் சொன்னது பூர்வகண்டத்தில் லக்ஷ்ம்யா: விஶேஷணத்வோபபாதகம்; ஶேஷிதம்பத்யோ: என்பது உத்தரகண்டத்தில் லக்ஷ்ம்யா: விஶேஷணத்வோபபாதகம். **விஶேஷணவிஶேஷ்யத்வமிதி** । விஶேஷ்யத்வமிதி த்ருஷ்டா-ந்தார்த்தம். ஶ்ருதம் – த்வயாதிகளில் ஶ்ருதமாகிற. **கஸ்மான்ன ரோசத** இதி । ருச்யபாவத்திற்குக் காரணமே யில்லையென்று கருத்து. சேதனனுக்கு அசேதனம் விஶேஷணமானாலும் சேதனன் சேதனனுக்கு விஶேஷணமாகக் கண்டதுண்டோவென்ன த்ருஷ்டாந்தப்ரதர்ஶனபூர்வகம் நிகமிக்கிறார் **ப்ரதர்தனாதீதி** । ப்ரதர்தனவித்யையில் பரமாத்மா ப்ராதான்யேன வேத்யனாயிருந்தாலும் அசேதனங்களான முக்யப்ராணாதிகளைப் போலே சேதனனான இந்த்ரனையும் பகவானுக்கு விஶேஷணமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறோ மிறே. அப்படியே ப்ரபத்திவித்யையிலும் குணவிக்ரஹாதிகளைப் போல் பிராட்டியையும் த்வயாதிமந்த்ரானுஸாரத்தாலே விஶேஷணமாக ஒப்புக்கொண்டால் ஒருவிதபாதகமுமில்லையாகை யால் ஸ்ரீவிஶிஷ்டமே நமது ப்ரபத்திவிஷயமென்று கருத்து. உக்தப்ரமாணங்களை உபாயத்வித்வ-ப்ரஸங்காதிகுதர்க்கங்களாலே பாதிப்பது அஶக்யமென்று பூர்வமே சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **இங்கு கேவலகுதர்க்கங்களையிட்டு** இத்யாதினா । **ஆகையாலிதி** । விஶிஷ்டோபாயத்வம் ப்ரமாணஸித்த-மாகையால் என்றபடி யதப்ரமாணம் – பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் சொல்லுகிற பூர்வோதாஹ்ருதப்ரமாணங் களை உல்லங்கனம் செய்யாமல், **ஶரண்யாபிப்ராயவிஶேஷானுகுணமாக** – "अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा", "अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा", नित्यं तद्धर्मधर्मिणी" என்கிற ப்ரமாணப்ரதிபன்னமான ஶரண்யர்களான பெருமாளுடையவும், பிராட்டியினுடையவும் அபிப்ராயவிஶேஷத்துக்கநு-குணமாக, **விஶிஷ்டமுபேயமானாற்போலே விஶிஷ்டமுபாயமாகக் குறையில்லை** இதி । ப்ரமாணங் களும் ஶரண்யாபிப்ராயவிஶேஷமும் ஸ்பஷ்டமாக இருக்க விஶிஷ்டமுபாயமன்றென்றால் விஶிஷ்டமுபேய-மாகவும் ப்ரஸக்தியில்லை யென்கிற ப்ரதிபந்தியிலே த்ருஷ்டாந்தத்திற்குத் தாத்பர்யம். இப்படி பிராட்டிக்கும் உபாயத்வத்தை ஒப்புக்கொண்டால் "मामेकं ஶரணம்" என்று சொல்லுகிற உபாயைக்யத்திற்கு ஹானி வாராதோவென்கிற ஶங்கையை த்ருஷ்டாந்தப்ரதர்ஶனத்தாலே பரிஹரிக் கிறார் **நாராயணஶப்தத்திலுமித்யாதினா** । **நித்யபத்னீஸம்பந்தவிஶிஷ்டமானாலும் உபாயைக்யத்துக்குக் குறையில்லை** இத்யந்தேன । எப்படி நாரஶப்தத்தாலும் சரணஶப்தத்தாலும் தோற்றின குண-

களையெல்லாம் விட்டு उपायत्तையே एकமாக்கவேணுமென்னில்; उपायत्वமும் विशेषणமன்றிக்கேபோம். विशेषणप्रयुक्तமாய் विशेष्यத்துக்கு வருமேற்றத்தால் विशेष्यத்துக்கு वैगुण्यादिகள் வாராதென்று [54]"स्वतःश्रीस्त्वं विष्णोस्स्वमसि तत एवैष भगवान् त्वदायत्तर्द्धित्वेऽप्यभवदपराधीनविभवः । स्वया दीप्त्या रत्नं भवदपि महार्घं न विगुणं न कुण्ठस्वातन्त्र्यं भवति च न चान्याहितगुणम्" என்கிற श्लोकத்திலே निर्णयिக்கப்பட்டது. विशेषणத்தால் विशेष्यத்துக்கு வரும் अतिशयம் போலே विशेष्यத்துக்கு स्वरूपानुबन्धिயான अतिशयமும் [55]"अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा" என்கிற दृष्टान्तத்திலே காணலாம்.

विग्रहादिகளுடன் கூடின नारायणன் ஒருவனே उपायமென்றால் उपायैक्यத்திற்கு हानि வாராதோ, அப்படியே श्रीमच्छब्दத்தில் विशेषणமாகத் தோற்றின ஸ்ரீயுடன் கூடின नारायणன் ஒருவனே उपायமென்றாலும் उपायैक्यத்திற்கு हानि வாராதென்று கருத்து. दृष्टान्तத்திலோ, दार्ष्टान्तिकத்திலோ, उपायத்திற்கு ஒரு विशेषणமிருந்தால் उपायैक्यம் घटिया-தென்றால் अनिष्टமருளிச்செய்கிறார் **उपायविशेषणங்களையெல்லாம் விட்டு** इति । **उपायत्वமும் विशेषणமன்றிக்கேபோமி**தி । "मामेकं शरण" மென்கிறவிடத்தில் प्रति-पन्नமான उपायत्वமும் उपायविशेषणமாக முடிகையால் அதையும்விட்டு निर्विशेषமே उपायமென்னப் प्रसङ्गिக்குமென்று கருத்து. विशेषणसंबन्धத்தால் विशेष्यத்திற்கு ஏற்ற முண்டானால் विशेष्यத்திற்கு गुणहानिயும், स्वातन्त्र्यादिहानिயும் வாராதென்பதை अभियुक्तர் "स्वतःश्रीः" என்கிற श्लोकத்தால் निर्णयिத்தாரென்கிறார் **विशेषणप्रयुक्तமாய்** इत्यादिना । **स्वत** इति । **हे श्रीः! त्वं विष्णोः स्वत एव** – स्वेच्छयैव, **स्वं** – शेषभूतैயாகிறாய். ஜீவனைப்போல் தன் னிச்சை கலசாமல் स्वरूपतः शेषभूतैயன்றென்றபடி. **तत एव** – स्वतः शेषत्वादेव, **एष भगवान्** – உனக்குப் பதியான இந்த भगवाனானவன், **त्वदायत्तर्द्धित्वेऽपि** – அவனுக்கு शेषभूतैயான உனக்கு अधीनமான समृद्धिயுள்ளவனானாலும், **अपराधीनविभवः** – पराधीनविभवனல்லனாக, **अभवत्** – ஆனான். स्वशेषभूतवस्तुவினால் வரும் தன் वैभवம் पराधीनமாகாதிறே. இதில் अनुरूपமான दृष्टान्तத்தைக் காட்டுகிறார் **स्वयेति** । **रत्नं** – रत्नமானது, **स्वया दीप्त्या** – தனக்கு शेषभूतமான कान्तिயினால், **महार्घं भवदपि** – महத்தான விலையுள்ளதானாலும், **विगुणं न भवति** – श्लाघनीयமன்றிக்கே போகாது. एतादृशगुणत्वादेव स्वरूपं परमश्लाघ्यமாமென்றபடி. **न कुण्ठस्वातन्त्र्यं भवति च** – प्रतिहतस्वातन्त्र्यத்தையுடையதாகவுமாகாது. **अन्याहितगुणञ्च न भवति** – தன்னுடைய कान्ति, कान्तिविशिष्ट தன் स्वरूपத்தில் अन्तर्गतமாகையால் तदाहितगुणமானது

---

[54] ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் 31.

[55] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 21-15.

भास्करனுக்கும் प्रभैக்கும் स्वतस्सिद्धமான तेजस्त्वம்போலே இருவர்க்கும் [56]''अनन्याधीनकल्याणं'' என்கிறபடியே स्वभावसिद्धकल्याणதையாலே [57]''अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा'' என்றும், [58]''तव श्रिया'' என்றும், [59]''உன் திரு'' வென்றும், [60]''श्रियःश्रीः'' என்றும், [61]''திருவுக்குந்திரு'' வென்றும் अन्योन्यातिशयावहங்களாக विशेषणविशेष्यங்களை निर्देशिக்கிறதற்குங் குறையில்லை.

எப்படி अन्याहितगुणமாகாதோ அப்படியே இங்குமென்று கருத்து. இப்படி भगवाனுக்கு विशेषणத்தால் வந்த अतिशयமேயொழிய स्वरूपप्रयुक्तமான अतिशयமில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **विशेषणத்தால் विशेष्यத்துக்கு** इत्यादिना । **अनन्येति । भास्करेण** – भाःकरोतीति भास्करः, स्वरूपत एवातिशयितप्रकाशजनकः, तेन, **प्रभा** – प्रकाशभूता प्रभा, **यथा** – எப்படி, **अनन्या** – अपृथक्सिद्धமாகிறதோ, அப்படியே **अहं** – நான் **राघवेण** – अतिशयितप्रभावனான ராமனோடே, **अनन्या** – न विद्यते अन्यः आश्रयः यस्याः सा । अपृथक्सिद्धैயென்றபடி. **दृष्टान्तத்திலே காணலாமிति** । दृष्टान्तத்தில் सूर्यனுக்கு स्वरूपप्रयुक्तமான प्रकाशம் காணப் படுகிறாப்போலே राघवனுக்கும் स्वरूपाधीनातिशयம் सिद्धமாமென்றபடி.

இப்படி பெருமாளும் பிராட்டியும் स्वतस्सिद्धातिशयர்களாகில் அவர்களை परस्परமतिशयावहர்களாக निर्देशिத்திருப்பதற்கு निमित्तமென்ன வென்ன வருளிச்செய் கிறார் **भास्करனுக்கும் प्रभैக்கும் स्वतस्सिद्धமான तेजस्त्वம்போலே** इत्यादिना । **अप्रमेयं हीति । तत्तेजः** – அந்த ராமனாகிற தேஜஸ்ஸானது, **अप्रमेयं हि** – அளவிடமுடியாத माहात्म्यமுடையதன்றோ, **सा जनकात्मजा यस्य** – सर्वोत्कृष्टैயான जनकपुत्रिயானவள் எவனுக்கு शेषभूतैயோ, இதனால் विशेष्यத்திற்கு विशेषणाधीनातिशयம் சொல்லப்பட்டது ''तव श्रिया'' என்பதால் विशेषणத்திற்கு विशेष्यातिशयावहत्वம் சொல்லித்தாயிற்று. ''உன் திரு'' என்பதாலும் அப்படியே. ''श्रियः श्रीः'' என்கிறவிடத்திலும், ''திருவுக்கும் திரு'' வென்கிறவிடத்திலும் विशेषणத்துக்கு विशेष्याधीनातिशयம் निर्दिष्टமாயிற்று. **अन्योन्यातिशयावहங்களாக विशेषणविशेष्यங்களை निर्देशिக்கிறதற்கும் குறையில்லை** इति । स्वतस्सिद्धातिशयங்களான वस्तुக்களுக்கும் धर्मधर्मिभावத்தாலே परस्परातिशयावहत्वமும் प्रामाणिकமென்று கருத்து. எப்படியானாலும் विशेष्यान्वयिक्रियान्वयित्वरूपविशेषणत्वம் பிராட்டிக்குக் கூடுமோ? आत्महविस्समर्पणरूपक्रियैக்கு श्रीமானான நாராயணன் उद्देश्यனானாலும், विशेषण-

---

[56] लक्ष्मीகல்யாணம்.

[57] ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 37-18.

[58] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 38.

[59] பெரியாழ்வார் திருமொழி 10-10-2.

[60] ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் 9.

[61] பெரியாழ்வார் திருமொழி 7-7-1.

श्रुतिबलத்தாலே [62]''द्वौ च सदैकशेषी'' என்கிறபடியே [63]''उभयाधिष्ठानश्चैकं शेषित्वं'' என்றும் சோமாசியாண்டான் षडर्थसंक्षेपத்தில் निष्कर्षिத்தபடியே இருவரு-மேகशेषित्वाश्रयமானபடியாலே हविर्विशेषங்களிலே अग्नाविष्णुप्रभृतिகளுக்குப் போலே आत्महविस्समर्पणप्रतिसंबन्धिகளாகக் குறையில்லை. [64]''युवत्वादौ तुल्ये-ऽप्यपरवशता शत्रुशमनस्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवति गुणान् पुंस्त्वसुलभान्। त्वयि स्त्रीत्वैकान्तान्

மான ஸ்ரீக்கு तदुद्देश्यत्वம் சொல்லலாமோ என்ன அதற்கும் குறையில்லை யென் கிறார் **श्रुतिबलத்தாலே** इत्यादिना। ''पतिं विश्वस्य'', ''अस्येशाना जगतो विष्णुपत्नी'', ''अकारेणोच्यते विष्णुः, सर्वलोकेश्वरो हरिः। उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीरुकारेणोच्यते तथा ॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवलक्षणम्'' என்று இருவருக்கும் शेषित्वம் சொல்லுகிற श्रुतिबलத்தாலே என்றபடி. இது என்கிற படியே என்பதிலும், निष्कर्षिத்தபடியே என்பதிலுமந்வயிக்கிறது. **द्वौ च सदैकशेषीति।** ''लक्ष्म्यास्समस्तचिदचित्प्रपञ्चो व्याप्यस्तदीशस्य तु सापि सर्वं। तथापि साधारणमीशितृत्वं श्रीश्रीशयोर्द्वौ च सदैकशेषी ॥'' என்பது भगवच्छास्त्र वचनம். **द्वौ च** – लक्ष्मीनारायणர்களிருவரும், **सदा** – सर्वावस्थै-யிலும், उपाय दशैயிலும் उपेयदशैயிலுமென்றபடி. **एकशेषी** – एकश्च तत् शेषि च एकशेषी। सामान्ये नपुंसकம். இங்கு एकशब्दம் शेषिविशेषणமானாலும் एकत्वं, परमसुन्दरमित्यादौ सौन्दर्यத்தில் पारम्यமந்வயிப்பதுபோல் शेषित्वத்திலே அந்வயிக்கிறது. एकशेषित्वाश्रयौ என்றபடி. **उभयाधिष्ठानश्चैकं शेषित्वमिति।** जगन्निरूपितशेषित्वம் एकमेव द्वित्वादिवद्व्यासज्यवृत्ति तया उभयाश्रित-மென்றபடி. षडर्थसंक्षेपமென்பது ஒரு ग्रन्थविशेषம். **இருவரும் एकशेषित्वाश्रयமான படியாலே** इति। **हविर्विशेषங்களிலே अग्नाविष्णुप्रभृतिகளுக்குப்போலே** इति। अग्निக்கு प्रमाणान्तरத்தில் विष्णुशेषत्वம் प्रतिपन्नமாயிருந்தாலும் ''आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेत्'' என்கிற श्रुतिविहितமான यागத்தினுடைய हविर्विशेषத்திலே अग्निக்கும் विष्णुவிற்கும் व्या-सज्यवृत्तिயான एकமான उद्देश्यत्वமிருப்பதுபோலென்றபடி. **आत्महविस्समर्पणप्रतिसंबन्धि-களாகக் குறையில்லை** इति। जीवात्मनिरूपितोभयनिष्ठशेषित्वமே उद्देश्यत्वरूपமாகையாலே இரண்டுபேர்களிடத்திலும் जीवात्मरूपहविस्समर्पणप्रतिसंबन्धित्वத்திற்குக்குறையில்லை யென்றபடி. இப்படி இருவர்களும் आत्महविस्समर्पणप्रतिसंबन्धिகளாகில் ''स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'', ''मामेकं शरणं व्रज'', एक एव जगत्स्वामी'' त्यादिகளில் भगवन्मात्रनिर्देशமும், एकत्वव्य-पदेशமும் கூடுவதெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **युवत्वादाविति।** पतिपत्नि-களான உங்களுக்கு युवत्वादिகளான साधारणधर्मங்கள் तुल्यங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் लोकदृष्टप्रक्रियैயாலே अपरवशतादिरूपங்களான पुरुषगुणங்களை भगवानிடத்திலும், मृदिम-

---

[62] ஸாத்வதம்.

[63] षडर्थसंक्षेपम्।

[64] ஸ்ரீ குணரத்நகோசம் 34.

मृदिमपतिपारार्थ्य करुणा क्षमादीन्वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि भिदा" என்கிறபடியே पत्निक्कु नित्यपतिपारार्थ्यத்தாலே यागतन्त्रத்திற்போலே पतिप्रधानமாக शास्त्रங் களிலுपदेशங்களுக்கும் एकன் यजमानனென்னுமாப்போலே एकव्यपदेशத்துக்குங் குறையில்லை.

[65]**"தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்" வென் கிறதற்குமிதுவே तात्पर्यம். [66]"तदन्तर्भावात् त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि என்கிற வழிகளுங் கண்டுகொள்வது. "எம்பெருமானைச் சொன்னவிடத்திலே**

पतिपारार्थ्यादिरूपங்களான स्त्रीगुणங்களை உன்னிடத்திலும் பிரித்துவைத்து परस्परம நுभविக்கைக்காக भेदமङ्गीकृतமென்றபடி. **यागतन्त्रத்திற்போலே** इति । "स्वर्गकामो यजेत", "स्नाति", "अहतं वासः परिधत्त" इत्यादिकर्मத்தில் யஜமானனையே प्रधानமாக निर्देशिத் திருப்பது போலே என்றபடி. **पतिप्रधानமாக शास्त्रங்களிலுपदेशங்களுக்குமிति** । "स्वात्मानं मयि" என்றும், "एकं मां" என்றும் பதியான भगवत्प्रधानமான उपदेशங்களுக் கும், இதுக்குக் குறையில்லை யென்பதோடந்வயம். **एकன் யஜமானனென்னு மாப்போலே एकव्यपदेशத்திற்கும் குறையில்லை** इति । यागத்தில் पतिपत्निகளிருவருக் கும் कर्तृत्वமிருக்கச் செய்தேயும் பதியே प्रधानமாகையால் एकன் யஜமானனென்று प्रामाणिकव्यवहारம்போல் आत्महविस्समर्पणத்தில் उभयोरुद्देश्यत्वமிருந்தாலும், मामेकமென்றும், एक एव जगत्स्वामी என்றும் एकत्व व्यपदेशத்திற்குக் குறையில்லை என்றபடி.

இப்படியே முதலாழ்வார் प्रभृतिகள் दिव्यसूक्तिகளில் एकशब्दத்திற்கும், अवधारणத் திற்கும் विशेष्यप्राधान्यத்திலேயே तात्पर्यமென்கிறார் **தாமரையாள்கேள்வனி**त्यादि- யால். **தாமரையாள்கேள்வன்** – पङ्कजवासिनिயான பெரியபிராட்டிக்குப் பதியான ஸ்ரீமானான नारायणன், **ஒருவனையே** – एकனையே, இங்கு नारायणனொருவனையே என்று சொல்லாமல் लक्ष्मीविशिष्टனான ஒருவனையே என்று विशिष्टवाचकशब्दத்தின் பேரில் एकत्ववाचकशब्दप्रयोगமும், अवधारणமும் சொல்லுகையால் இதற்கு विशेषणविशेष्यो- भयव्यतिरिक्तव्यावर्तकत्वமே கொள்ள வேண்டுமாகையால் प्रपत्तिज्ञानरूपமான உணர்வின் विषयत्वம் विशेषणविशेष्यங்களிரண்டுக்குமே सिद्धिக்களாமென்று तात्पर्यம். निर्वाहान्तरமரு ளிச்செய்கிறார் **तदन्तर्भावात्त्वान्न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपी**ति । भगवाனுக்கு स्वरूपनिरूपकधर्मமான நீ, तत्प्रतीतिव्यवहारங்களிலன்तर्गतैயாகையால் உன்னைத் தனியாகச் சொல்லாமல் तत्प्रधान- மாக श्रुति சொல்லிற்றென்றபடி. **என்கிற வழிகளும் கண்டுகொள்வது** इति । यागத்தில் पतिपत्निகளுக்குள்ளே पति प्रधानனானபடியால் "स्नाति", "अहतं वासः परिधत्ते",

[65] முதல் திருவந்தாதி 67.
[66] ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் 28.

பிராட்டியையுஞ் சொல்லிற்றா'' மென்று துடங்கி உடையவரருளிச் செய்த வார்த்தையை ஆச்சான்பக்கலிலே கேட்டு நஞ்சீயர் संग्रहித்தார். ஆகையாலே काम्यप्रधानமான अधिकारार्चनरूपத்திலும் विष्णुपत्नीत्वம் प्रतिष्ठितமாகையாலே लयभोगार्चनங்களிலே प्रवृत्तராய் अनन्यप्रयोजनரான मुमुक्षुக்களுக்கும் काम्यप्रधानமான भगवद्रूपத்திற்போலே मातृत्वाद्युपाधिकமான प्रणामाद्याचारங்

என்றும், एकன் யஜமானனென்றும் निर्देशமிருப்பதுபோல் ''मामेकं'', ''एक एव जगत्स्वामी'' त्यादिகளில் भगवन्निर्देशமும் एकशब्दनिर्देशமுமென்று निर्वाहம் சொல்லக்கூடிய मार्गान्तरமுண்டென்று திருவுள்ளம். இந்த निर्वाहத்தில் ஒரு ऐतिह्यமருளிச்செய்கிறார் **எம்பெருமானை** इत्यादियால். **உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை** इति । प्रपत्तिर्विश्वास इत्यादिகளான संस्कृतவார்த்தைகளைப்போல் எம்பெருமானைச் சொன்ன इत्यादिद्रामिडவார்த்தையையும் मुक्तकமாக உடையவர் அருளிச்செய்தாரென்று संप्रदायம். **ஆச்சான்பக்கலிலே** – माहानसिकரான கிடாம்பி ஆச்சான் பக்கலிலே, प्रसङ्गात् लक्ष्मी-விஷயத்தில் சில விஷயங்களை उपपादिத்துத் தலைக்கட்டுகிறார் **ஆகையாலே** इत्यादिना । **ஆகையாலே** – லக்ஷ்மிக்கு பெருமாளைச் சொன்னவிடமெல்லாம் தானும் சொன்னதாகும்படியான नित्यपतिसाहित्यமிருப்பதாலே, **काम्यप्रधानமான अधिकारार्चनरूपத்திலுமி**त्यादि । பிராட்டிக்கு अर्चारूपத்தில் लयம், भोगம், अधिकारार्चन-மென்று மூன்று रूपங்களுண்டு. அதில் लयம் திருமார்பிலிருக்கும் நாச்சியார்; भोगம் பக்கத்திலிருக்கும் நாச்சியார்; अधिकारार्चनம் தனிக்கோவில் நாச்சியார். அதில் भोगार्चनरूपம் मोक्षप्रधानமாயிருக்குமென்றும், अधिकारार्चनरूपம் काम्यप्रधानமாயிருக்கு மென்றும், भगवच्छास्त्रம் சொல்லுகிறது. அதில் भोगம் पत्यर्चासहितம். अधिकारार्चनம் तद्रहितம். भगवाனுடைய अर्चारूपமும் काम्यप्रधानமென்றும், मोक्षप्रधानமென்றும் இரண்டு விதம். काम्यप्रधानம் मदनगोपालदिरूपம். मोक्षप्रधानம் रामकृष्णादिरूपம். இப்படி शास्त्रமிருப்ப தால் पत्यर्चारहितமாயும் काम्यप्रधानமுமான தனிக்கோவில் நாச்சியாருக்கு पतिसाहित्यமும், अनन्यप्रयोजनपरमैकान्तिसेव्यत्वமும் கூடுமோவென்கிற मध्यस्थशங்கையைப் परिहरिக்கிறார் **काम्य प्रधानமான अधिकारार्चनरूपத்திலுமி**ति । **विष्णुपत्नीत्वம்** – विष्णुसाहित्यம், **सुप्रति-ष्ठितமாகையாலே** इति । विष्ण्वर्चारहितமானாலும் भास्करप्रभान्यायத்தாலே विष्ण्वविनाभावம் सिद्धமாகையாலென்றபடி. **लयभोगार्चनங்களிலே प्रवृत्तராய் अनन्यप्रयोजनரான मुमुक्षुக்களுக்குமி**ति । இதனால் लयभोगार्चनங்கள் मोक्षप्रधानங்களென்றும், अनन्यप्रयोजनमुमुक्षूपा-स्यங்களென்றும் ज्ञापितம். विष्णुपत्नीत्वமிருந்தாலும் काम्यार्चनைக்கு परमैकान्तिसेव्यत्वம் கூடுவதெங்ஙனே யென்ன? दृष्टान्तप्रदर्शनपूर्वकம் அது கூடுமென்கிறார் **काम्यप्रधान-மான भगवद्रूपத்திற்போலே** इति । काम्यप्रधानமான भगवद्रूपம் मदनगोपालादि । सेव्यत्वे उपायान्तर-

களுக்குக்குறையில்லை. இப்படி मध्यस्थदृष्टियாலே प्रामाणिकार्थங்கள் தோற்றச்செய்தே பற்றினது விடாதொழியில், [67]"दृढपूर्वश्रुतो मूर्खो धर्माणामविशारदः । वृद्धानपृच्छन्सन्देहानन्धश्वभ्रमिवर्च्छति", [68]"अन्यथा मन्दबुद्धीनां प्रतिभाति दुरात्मानां । कुतर्कव्यालदष्टानां विभ्रान्तेन्द्रियवाजिनां" என்கிற दशैயாம். ஆகையால் सिद्धोपायशब्दवाच्यविमर्शத்தில் [69]"नानयोर्विद्यते परं", [70]"यथा सर्वगतो विष्णुस्तथैवेयं द्विजोत्तम",

மருளிச்செய்கிறார் **मातृत्वाद्युपाधिकமான प्रणामाद्याचारங்களுக்குமிதி** । இங்கு ஆதிபதத்தாலே स्वामित्वपरिग्रहः । இப்படி प्रमाणங்களைக்கொண்டும், संप्रदायங்களைக்கொண்டும் தேவரீர் सन्देहமற निरूपिத்தாலும் वादिகள் गृहीतग्राहिகளாகில் முடிவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி मध्यस्थदृष्टियாலே प्रामाणिकार्थங்கள் தோற்றச்செய்தே பற்றினது விடாதொழியிலிதி** । இதற்கு "என்கிற दशैயா" மென்பதோடந்வயம். **दृढपूर्वेति** । இது भारतத்தில் कर्णपर्वத்தில் 72-வது अध्यायத்தில் 54-வது श्लोकம். இது தன்னுடைய प्रतिज्ञापरिपालनधर्मलेशத்திற்காக गुरुतरமான भ्रातृवधத்தில் उद्युक्तனான அர்ஜுநனைத் தெளிவிக்கைக்காக भगवद्वचनम्. **दृढपूर्वश्रुतः** – पूर्वश्रुतः कश्चनापार्थः दृढो यस्य सः । முன்பு கேட்டிருந்த अर्थத்தை விடாதவனாயும், தானாகவும் धर्मसूक्ष्मங்களை विवेचनம் பண்ணுகைக்கு अशक्तனாயும், अत एव धर्मங்களைத் தெரிந்துகொள்ளாதவனாயுமுள்ள ஒருவன் தனக்கு सन्दिग्धமான अर्थங்களைப் பெரியோர்களிடத்தில் கேளாதவனாய்க்கொண்டு குருடனானவன் எப்படி (श्वभ्रमृच्छति) படுகுழியிலே விழுவானோ? அப்படியே अनर्थத்தில் விழுவானென்கை. **अन्यथेति** । இது इतिहाससमुच्चयத்தில் 33-வது अध्याय த்தில் 108-வது श्लोकம். मन्दबुद्धिகளாய், ஸத்துக்களை निन्दिப்பவர்களாய், कुत्सितமான तर्कத்தாலே दुष्टர்களாய், भ्रान्तेन्द्रियர்களான वादिகளுக்கு अन्यथाவாக सर्वार्थங்களும் प्रतिभासिக்கிறதுகள் என்று இதினர்थம். **என்கிற दशैயாமிதி** । இந்த श्लोकद्वयத்தில் சொல்லப்பட்டவர்களின் दशै गृहीतग्राहिகளுக்கு வருமென்றபடி. இப்படி कुतार्किकர்களுக்கு अन्यथाவாகத் தோன்றுகையால் அதை விட்டு सत्वस्थர்க்கு सत्तर्कங்களாலே सिद्धोपायशब्द वाच्यविमर्शத்தில் सप्रमाणமாக सविशेषणமான नारायणशब्दार्थமनुसन्धेयமென்கிறார் **ஆகையாலித்யாदिना** । **ஆகையால்** – कुतार्किकர்களுக்கு अन्यथाவாகத் தோன்றுகையால், **सिद्धोपायशब्दवाच्यविमर्शத்தில்** – यथा प्रमाणம் सिद्धोपायशब्दத்தினர்थपरामर्शத்தில், नानयोर्विद्यते என்கிறதும், यथा सर्वगतो विष्णुः என்பதும் शेषित्वे प्रमाणம். अस्या

---

[67] பாரதம் கர்ணபர்வம் 72-54.
[68] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-108.
[69] விஷ்ணுபுராணம் 1-8-35.
[70] விஷ்ணுபுராணம் 1-8-17.

[71]''अस्या देव्या मनस्तस्मिन् तस्य चास्यां प्रतिष्ठितं । तेनेयं स च धर्मात्मा मुहूर्तमपि जीवति'', [72]''व्यापकावतिसंश्लेषादेकतत्त्वमिवोदितौ'' என்கிறபடியே एकशेषित्वத்தாலும் एकाभिप्रायதையாலும் परस्पर प्रावण्यातिशयத்தாலும் स्वरूपरूपादिகளில் பிரிவற்ற अन्वयविशेषத்தாலும் [73]''गाढोपगूढानि ते'' என்னும்படி सुश्लिष्टமான विशिष्टतत्त्वம் நிற்கிறநிலைகுலையாதபடி सविशेषणமான नारायणशब्दம் प्रतिपादिக்கிறபடியை अनुसन्धिக்கை सत्त्वस्थர்க்குப் प्राप्तம்.

★समस्तपुरुषार्थानां साधकस्य दयानिधेः । श्रीमतः पूर्वसिद्धत्वात्सिद्धोपायमिमं विदुः ॥ भक्ति-प्रपत्तिप्रमुखं तद्वशीकारकारणम् । तत्तत्फलार्थिसाध्यत्वात्साध्योपायं विदुर्बुधाः ॥ साध्योपायोत्तरङ्गेण

देव्या मनस्तस्मिन् என்பது परस्परप्रावण्यातिशयத்திலும், एकाभिप्रायதையிலும் प्रमाणம். ''व्यापकावति संश्लेषात्'' என்பது स्वरूपादिகளின் பிரிவற்ற संबन्धविशेषத்தில் प्रमाणம். **विशिष्टतत्त्वம் நிற்கிற நிலை குலையாதபடி** इति । **विशिष्टतत्त्वம்** – लक्ष्मीविशिष्टமான नारायणतत्त्वம், **நிற்கிற நிலை** – सर्वावस्थैயிலும், सर्वप्रकारத்தாலும், சேர்ந்தேயிருக்கிற இருப்பு, **குலையாத படி** – भग्नமாகாதபடி. **सविशेषणமான नारायणशब्दம்** – द्वयத்தில் पूर्वोत्तरखण्डங்களிலுள்ள नारायणशब्दம், **प्रतिपादिக்கிறபடியை** – श्रीविशिष्टமாகவே சொல்லுகிற प्रकारத்தை.

இனி ஸ்ரீமானான नारायणனே सिद्धोपायனென்றும், भक्तिप्रपत्तिகள் साध्योपायங்களென்றும், सिद्धोपायसाध्योपाययोस्सिद्धत्वसाध्यत्वங்கள் एतादृशங்களென்றும், அவைகளால் வரும் फलங்கள் ईदृशங்களென்றும், सिद्धोपायமே प्रधानமென்றும் कारिகைகளாலே संग्रहिத்துத் தலைக்கட்டுகிறார் **समस्तेत्यादिना** । **समस्तपुरुषार्थानां** – धर्मादिचतुर्विधपुरुषार्थानां, **साधकस्य** – प्रदानसमर्थस्य, **दया निधेः** – तत्प्रदानानुगुणकारुण्यवतः, **श्रीमतः** – लक्ष्मीविशिष्टस्य नारायणस्य । இவ்வளவால் श्रीविशिष्टனுக்கு उपायत्वம் சொல்லப்பட்டது. **पूर्वसिद्धत्वात्** – साध्योपायानुष्ठा-नात्पूर्वமே सिद्धனாக இருக்கையால், அதாவது कृत्यसाध्यனாக இருப்பதால் என்றபடி. **इमं** – पूर्वसिद्धனான नारायणனையே. **सिद्धोपायं विदुरिति** । सांप्रदायिका इति शेषः । இதனால் कृत्यसाध्यत्वे सति उपायत्वம் सिद्धोपायत्वமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. साध्योपायशब्दवाच्यத்தை விவரிக்கிறார் **भक्तिप्रपत्तिप्रमुखमिति** । प्रमुखशब्दத்தாலே परंपरया उपायங்களான कर्मयोगादिகள் संग्रहिக்கப்படுகிறதுகள். **तद्वशीकारकारणं** – ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய वशीकारத்திற்குக் காரணம். இதனால் भक्तिप्रपत्त्यादिகளுக்கு भगवद्वशीकारமே फलமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. **तत्तत्फलार्थिसाध्यत्वात्** – तत्तत्फलार्थिகளுடைய कृतिसाध्यமாகையாலே. **साध्योपाय विदुर्बुधा** इति । இதனால் कृति साध्यत्वे सति उपायत्वம் साध्योपायत्वமென்று ज्ञापिக்கப்

---

[71] ராமா-ஸுந்தர 15-52.
[72] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 4-78.
[73] சதுச்லோகீ 4.

सिद्धोपायस्य शेषिणः । लीलप्रवाहः कारुण्य प्रवाहेण निरुध्यते ॥ तेनैव सर्वे लीयन्ते सिकतासेतु-बन्धवत् । स्वतन्त्रस्यापि सङ्कल्पास्स्वकैङ्कर्यनिरोधकाः ॥ प्रसादनस्योपायत्वे शास्त्रीयेऽपि फलं प्रति । कर्तृत्वाव्यवधानाद्यैस्सिद्धोपायप्रधानता ॥ स्वतन्त्रन्यासनिष्ठानां सिद्धोपाये विभौ स्थितिः । क्षणात्स्वयत्नविरतिव्यक्त्यै प्रोक्ता विशेषतः ॥ अतो यदर्थं स्वभरस्सिद्धोपाये निवेशितः । तदर्थं शान्त-

பட்டது. साध्योपायத்தால் வரும் फलपरंपरैயை யருளிச்செய்கிறார் **साध्योपायोत्तरङ्गेणेति** । सिद्धोपायமான शेषियான नारायणனுடைய कारुण्यप्रवाहமானது साध्योपायங்களான भक्तिप्रपत्ति-களால் उत्तरङ्गமாம், अभिवृद्धமாமென்றபடி. அப்படி अभिवृद्धமான कारुण्यप्रवाहத்தாலே शेषियान नारायणனுடைய लीला प्रवाहமானது தகையப்படும். அந்த लीलाप्रवाहंनिरोधத்தாலேயே भगवत्कैङ्कर्यनिरोधकங்களான स्वतन्त्रனுடைய "क्षिपाम्यजस्रमशुभान्", "मामप्राप्यैव कौन्तेय ततो यान्त्यधमां गति" मित्यादि विपरीतसङ्कल्पங்கள் महाप्रवाहத்தில் மணலணை போல் மறைந்து போமென்றபடி. तथा च साध्योपायத்திற்கு सहजकारुण्योत्तंभनம் फलம். **तत्कार्यम्** – लीलप्रवाहनिरोधம். तत्कार्यம் भगवत्कैङ्कर्यविरोधिகளான स्वतन्त्रனுடைய सङ्कल्पங்களுக்கு विनाशம் என்றதாயிற்று. இதனால் भगवानை सिद्धोपायமாக ஒப்புக்கொண்டால் साध्योपायाभ्यु-पगमத்தால் வரும் फलம் என்னவென்கிற ஶங்கை दूरोत्सारितமாயிற்று. இப்படி प्रसाद-जनकமான साध्योपायத்தை ஒப்புக்கொண்டால் सिद्धोपायமும் வேண்டுமோவென்ன, அதுவே प्रधानமாக வேண்டுமென்கிறார் **प्रसादनस्योपायत्वे शास्त्रीयेऽपि फलं प्रतीति** । **शास्त्रीयेऽपि फलं प्रतीति** । भक्तिप्रपत्तिरूपங்களான प्रसादनங்களுக்கு उपायत्वம் "ब्रह्मविदाप्नोति परं", "मामेकं शरणं व्रज । अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामी" त्यादि शास्त्रங்களில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதுகள் अचेतनங்களாகையால் कर्तृत्वव्यवधानமுள்ளதுகளாகையாலும், भगवदुत्पाद्यங்களாகையாலும், नश्वरங்களாகையாலும், अप्रधानங்களென்றும், श्रीमन्नारायणனாகிற सिद्धोपायத்திற்கு कर्तृत्वव्यवधानादिகளில்லாமையாலும், पूर्वமே सिद्धமாகையாலும் அவனே प्रधान-மென்றும் திருவுள்ளம். भक्त्युपायनिष्ठனுக்கும் இப்படி सिद्धोपायம் வேண்டியிருக்க, स्वतन्त्रप्रपत्ति निष्ठரை மாத்திரம் सिद्धोपायनिष्ठரென்று विशेषित्துச் சொல்லுவதற்குக் காரண மென்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **स्वतन्त्रन्यासनिष्ठानामिति** । **स्वतन्त्रन्यासनिष्ठानां** – अङ्गतया प्रपत्तिயை अनुष्ठित्து अङ्गितया भक्तिயையும் अनुष्ठित्துக் கொண்டு फलप्रदत्वेन सिद्धो-पायத்தையுமபேக்ஷித்திருக்கும் भक्तனைப்போலன்றிக்கே मोक्षार्थமாக स्वतन्त्रतया அதாவது अङ्गितया प्रपत्तिயை மாத்திரம் अनुष्ठित्து भक्तिस्थानத்தில் भगवानையே निवेशिப்பித்திருக்கும் प्रपन्नர்களுக்கு. **सिद्धोपाये विभौ स्थितिः** – सिद्धोपायனான विभुவான भगवानிடத்தில் स्थितिயானது, क्षणादिति । सिद्धोपायத்தை उपायान्तरस्थानத்தில் निवेशिப்பித்தவனந்தரक्षणம் முதல் भक्तனுக்கு आप्रयाणம் उपायानुष्ठानம் வேண்டுவது போலன்றிக்கே मोक्षार्थமாக ஒருவித प्रयत्नமும் வேண்டாமென்று தெரிவிக்கைக்காக

यत्नोऽसौ सिद्धोपायं प्रतीक्षते ॥ प्रपत्तेर्लक्षणे मन्त्रे विधौ वाक्यान्तरेषु च । भाष्यादौ संप्रदाये चोपायत्वं ब्रह्मणि स्थितम् ॥ पूर्वसिद्धस्य देशादेर्धर्मत्वं यद्वदिष्यते । एवं तत्त्वविदः प्राहुः कृष्णं धर्मं सनातनम् ॥★ இஸ்ஸिद्धोपायம் रहस्यत्रयத்தில் प्रथमाक्षरादिस्थानங்களிலே अनुसन्धेयம்.

प्रपन्नன் सिद्धोपायनिष्ठனென்று विशेषित्துச் சொன்னதத்தனைபோக்கி, भक्तனுக்கு सिद्धोपायம் अनपेक्षितமென்று ज्ञापिக்கைக்காக சொன்னபடியன்று என்றபடி. स्वतन्त्र न्यासनिष्ठனுக்கு भगवाனை उपायान्तरस्थानத்தில் निवेशिப்பித்த பிறகு स्वयत्न सामान्यविरति சொன்னது கூடுமோ? प्रपन्नனுக்கும் प्रपत्त्युत्तरம் नित्यनैमित्तिक कैङ्कर्यங்களில்லையோவென்ன, அந்த यत्नशब्दத்தை मोक्षार्थयत्नपरமாக विशेषिப்பிக்கிறார் **अतो यदर्थमिति** । **तदर्थं** – मोक्षार्थம், **शान्तयत्नस्सन्** – प्रयत्नान्तररहितனாய்க்கொண்டு, **सिद्धोपायं प्रतीक्षत** इति । नित्यनैमित्तिक कैङ्कर्यप्रयत्नமானது मोक्षार्थமன்றாகையால் विरोधமில்லையென்று கருத்து. ननु चेतनனான भगवाனுக்கு रक्षकत्वातिरेकेण उपायत्वம் प्रमाणसिद्धமாகிலன்றோ அவனுக்கு सिद्धोपायत्वம் சொல்லலாவது என்ன அதில் प्रमाणங்களைக் காட்டுகிறார் **प्रपत्तेर्लक्षण** इत्यादिना । ''अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वास पूर्वकम् । तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः'' என்கிற प्रपत्तिलक्षण श्लोकத்தில் ''तदेकोपायता याच्ञा'' என்று भगवाனுக்கே मोक्षोपायत्वம் சொல்லப்பட்டது. **मन्त्रे** – द्वयाख्यमन्त्रத்தில் இதில் ''चरणौ'' ''शरणं'' என்று भगवाனுக்கே उपायत्वம் சொல்லப்பட்டது. शरणशब्दம் उपायத்திலும், गृहத்திலும், रक्षकனிடத்திலும் லோகத்தில் प्रयुक्तமாக விருந்தாலும், द्वयाख्यकरणमन्त्रத்திலுள்ள शरणशब्दம் उपायपरமே என்று ''उपाये गृहरक्षित्रोश्शब्दश्शरणमित्ययम् । वर्तते सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः'' என்கிற प्रमाणம் சொல்லுகிறது. **विधौ** – चरमश्लोकத்திலே, ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று भगवाன் தன்னையே उपायமாக அடையச் சொன்னானிறே. **वाक्यान्तरेषु च** – ''कमलनयन..........भव शरणम्'', ''निवासश्शरणं सुहृ''दित्यादि वाक्यங்களில், **भाष्यादाविति** । ''तस्य च वशीकरणं तच्छरणागतिरेव'' என்கிறவிடத்தில் भगवाனுக்கு तदेकोपायत्वाध्यवसायरूपशरणागतिயே वशीकरणமென்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு आदिपदग्राह्यगद्यादिகளில் ''त्वत्पादारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये'' என்று அவனுடைய திருவடிகளே उपायமாகச் சொல்லப்பட்டது. **संप्रदाये** – ''त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्य'' इत्यादि संप्रदायवाक्यத்திலும்; இங்கு प्रतिपाद्यमिति शेषः । **ब्रह्मणि** – निरतिशयोत्कर्षवति नारायणे । இது उपायत्वத்தில் अन्वयिக்கிறது. **उपायत्वं** – उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वம். **स्थितं** – सुप्रतिष्ठितमित्यर्थः । ईश्वरனிடத்திலிருக்கும் केवल रक्षकत्वापेक्षया विलक्षणமான उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वरूपोपायत्वம் उपायान्तरस्थाननिवेशितனான भगवाனுக்கு प्रमाणसंप्रदायங்களாலே सिद्धமென்றபடி. ननु चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म इति विधिवाक्यத்திலே चेतनकृतिसाध्यமாக बोधितமானதற்கே धर्मत्वம் சொல்லுகையாலே कृत्यसाध्यமான भगवाனுக்கு धर्मत्वம் கூடாதாகையால் उपायत्वம் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **पूर्वसिद्धस्य देशादेरिति** । **पूर्वसिद्धस्य** – कृतेः पूर्वमेव सिद्धस्य, **देशादेः** – ''समे यजेत'' इत्युक्तदेशத்திற்கும், आदिपदग्राह्यங்களான ''सायं जुहोति''

மன்னுமனைத்துறவாய் மருண்மாற்றருளாழியுமாய்த்
தன்னினைவாலனைத்துந் தரித்தோங்குந்தனியிறையாய்
இன்னமுதத்தமுதாலிரங்குந் திருநாரணனே
மன்னியவன்சரண்மற்றோர்பற்றின்றி வரிப்பவர்க்கே. (34)

த்யுக்தகாலத்திற்கும், த்ரவ்யக்ரியாதிகளுக்கும், **धर्मत्वं** – அலௌகிகश्रेयस्साधनत्वरूपமான धर्मत्वம். यद्वदिष्यते – यथाभ्युपगम्यते; एवं – இப்படியே, **तत्त्वविदः** – तत्त्वவித்துக்களானவர்கள், **कृष्णं** – कृष्णभगवानை, **सनातनं धर्मं प्राहुः** – कृतिसाध्यமன்றிக்கே, அனாதிसिद्धமான அலௌகிக श्रेय-स्साधनरूपधर्मமாகச் சொன்னார்கள். सनातनனான भगवானுக்கு चोदना लक्षणत्वरूपधर्मत्व-மில்லாவிடிலும், அலௌகிகश्रेयस्साधनत्वरूप धर्मत्वம் देशादिகளுக்குப்போலே अबाधितமா கையாலே सिद्धोपायत्वம் मुख्यतयैवोपपन्नமென்று கருத்து. இங்கு ''तत्त्वविदः प्राहुः'' என்பதால் ''ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः । ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्'' என்கிற प्रमाणवचनம் ज्ञापितம். இனி இந்த रहस्यत्रयத்தில் सिद्धोपाय प्रतिपादकस्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **இஸ்ஸித்தோபாயம் रहस्यत्रयத்திலி**त्यादिना । **प्रथमाक्षरादिस्थानங்களிலே** इति । இங்கு आदिपदத்தால் नारायणशब्दமும் श्रीमन्नारायणादिशब्दங்களும் सङ्गृहीतங்கள்.

இனி सिद्धोपायविषयமாக இவ்வதிகாரத்தில் சொன்ன अर्थங்களையெல்லாம் संग्रहித்து ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **மன்னுமனைத்துறவாயி**ति । **மன்னும்** –नित्यமான, **அனைத்துறவாய்** – ''माता पिता तथा भ्राता निवासश्शरणं सुहृत्'', ''गतिर्नारायण'' इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட सर्वविधसंबन्धத்தையுமுடையவனாய், **மருண்மாற்றருளாழியுமாய்** – மருள் – अज्ञानத்திற்கு, மாற்று – नाशकமான, அருள் – कृपैக்கு, ஆழியுமாய் – समुद्रமுமாய், **தன்னினைவால்** – स्वसङ्कल्पज्ञानத் தாலே, **அனைத்தும்** – सर्वपदार्थங்களையும், **தரித்து** – ''एतस्य वाक्षरस्य प्रशासने गार्गि! सूर्याचन्द्रमसौ विधृतौ तिष्ठत'' इत्युक्तप्रकारத்தாலே தரணம் பண்ணி, இதனால் सर्वज्ञत्वமும், सर्व-शक्तित्वமும் சொல்லப்பட்டது. **ஓங்குந்தனியிறையாய்** – वृद्धिயடையும் अद्वितीय-स्वामिயாய், **இன்** – இனிமையான, **அமுதத்து** – अमृतसमुद्रத்திலே பிறந்த, **அமுதால்** – अमृतस्वरूपैயான பிராட்டியாகிற पुरुषकारத்தாலே, **இரங்கும்** – कृपै பண்ணுமவனான, **திருநாரணனே** – श्रीविशिष्टனான नारायणனே, **மன்னிய** – सिद्धமான, **வன்** – दृढமான, **சரண்** – उपायம், இன்னமுதத்தாலிரங்குமென்றதால் பிராட்டிக்கு पुरुषकारत्वமும், திருநாரணனே மன்னியவன்சரண் என்றதால் அவளுக்கே नारायणविशेषणतया उपायत्व-மும் சொல்லப்பட்டது. எவர்களுக்கென்னில்; அருளிச்செய்கிறார் **மற்றோர் பற்றின்றி வரிப்பவர்க்கே** इति । **மற்றோர்பற்றின்றி** – வேறு उपायமின்றிக்கே, **வரிப்பவர்க்கே** – அவனையே उपायान्तरस्थानத்திலே நிற்கவேண்டுமென்று வரிப் பவர்க்கே. शरणागति பண்ணுமவர்க்கேயென்றபடி.

विश्राम्यद्भिरुपर्युपर्यपि दिवानक्तं बहिर्दर्शनै-
रस्मद्देशिकसंप्रदायरहितैरद्यापि नालक्षितः ।
स्वप्राप्तेस्स्वयमेव साधनतया जोघुष्यमाणश्श्रुतौ
सत्त्वस्थेषु भजेत सन्निधिमसौ शान्तावधिश्शेवधिः ॥ ५२ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
सिद्धोपायशोधनाधिकारः त्रयोविंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

இப்படி श्रीमन्नारायणனே सिद्धोपायமென்று श्रुतिस्मृतिसंप्रदायसिद्धமாயிருக்க இது इतर-संप्रदायस्थர்களுக்குத் தோன்றவில்லை யென்றும் உம்முடைய पूर्वाचार्यसंप्रदायस्थர்களுக்கு மாத்திரம் தோன்றித்தென்றும் சொல்லுவது பொருந்துமோவென்ன निधिदृष्टान्तप्रदर्शनத்தாலே இரண்டும் பொருந்துமென்று சொல்லிக்கொண்டே अधिका-रार्थத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே संग्रहिத்துக்காட்டுகிறார் **विश्राम्यद्भिरिति । दिवानक्तं** – अहोरात्रं, सर्वदा என்றபடி. **उपर्युपरि** – மேலே மேலே, மேலேயே என்றபடி. **विश्राम्यद्भिरपि** – இளைப்பாறுகிறவர்களாயிருந்தாலும், सर्वदा विद्यमानர்களாயிருந்தாலுமென்றபடி. श्रुतिயில் சொல்லியிருக்கும் सञ्चरच्छब्दம் कादाचित्कसंबन्धबोधकமாகையால் அந்த स्थानத்தில் सार्वकालिकसंबन्धबोधकங்களான दिवानक्तपदமும், विश्राम्यत्पदமும், प्रयुक्तங்களாயிற்று. **बहिर्दर्शनैः** – बहिरेव दर्शनं येषां तैः, हिरण्यनिधिसदृशமான आन्तरसिद्धोपायத்தினுடைய दर्शनமின்றிக்கே आपाततः बाह्यपदार्थங்களையே பார்க்குமவர்களாயென்றபடி. **अस्मद्देशिकसंप्रदायरहितैरिति ।** மடப்பள்ளி ஆச்சான் முதலிய நம் सदाचार्यர்களுடைய संप्रदायமாகிற सिद्धाञ्जनरहितர்களான इतरர்களாலே, **अद्यापि** – नाथयामुनभाष्यकारादिभिः सत्संप्रदाये प्रवर्तितेऽपि, **नालक्षितः** – காணப்படாததான, இதனால் ''तद्यथा हिरण्य निधिमक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि सञ्चरन्तो निविन्देयुः एवमेवोमाः प्रजाः अहरहर्गच्छन्त्यः एतं ब्रह्मलोकं न विन्दन्ति । अनृते न हि प्रत्यूढाः'' என்கிற श्रुतिवाक्यம் ज्ञापिக்கப்படுகிறது. ஆனால் இந்த सिद्धोपायरूपமான हिरण्यनिधिயானது எவருக்குத்தான் கிட்டுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **स्वप्राप्तेरिति । स्वप्राप्तेः** – स्वपदप्राप्तिக்கு, **स्वयमेव साधनतया** – सिद्धोपायமானதானே साधनமாக, **श्रुतौ जोघुष्यमाणः** – ''अमृतस्यैष सेतुः । यमेवैष वृणुते तेन लभ्य''

इत्यादिश्रुतिகளிலே उद्घोषिக்கப்பட்டுள்ள, **असौ** – இந்த सिद्धोपायமாகிற, **शान्तावधिः**– அளவிடக்கூடாத, **शेवधिः** – महानिधियானது, **सत्त्वस्थेषु** – केवलसत्वनिष्ठர்களாய் अस्मद्देशिक-संप्रदायनिष्ठர்களான महान्களிடத்தில், **सन्निधिं** – सर्वदा सान्निध्यத்தை, **भजेत** – அடையுமென்கை. இதனால் எப்படி தான் सर्वदा वसिக்கும் பூமியினுள்ளே समीपத்திலேயேயிருக்கும் हिरण्यनिधियானது அதாவது புதையலானது निधिदर्शनसाधनமான सिद्धाञ्जन-शून्यர்களாய் भूमियின் மேலுள்ள पदार्थங்களை மாத்திரம் காண்கிறவர்களான साधारण-मनिதர்களாலே காணப்படமாட்டாதோ, அப்படியே श्रीविशिष्टनारायणरूपமான सिद्धो-पायமாகிற हिरण्यनिधियும் अधिकारारंभத்தில் சொன்ன अन्तर्ज्ञानहेतुவான सत्संप्रदायसिद्धियாகிற सिद्धाञ्जनरहितர்களான सन्निकृष्टसंप्रदायस्थர்களாலே श्रीरामानुजदर्शनம் सर्वतोमुखமாக प्राप्तமான இக்காலத்திலும் நன்றாக அறியப்படாததாய் समीचीनमानहेतुவான सत्संप्रदायसिद्धियுள்ள सत्वस्थர்க்கு सर्वतोमुखமாக अनुभविக்கலாம்படியான सान्निध्यத்தையடையுமென்று சொல்லப்பட்டது.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्रीसारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
सिद्धोपायशोधनाधिकारः त्रयोविंशः ॥

॥ श्रीः ॥
॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥
॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे साध्योपायशोधनाधिकारः ॥

यथाधिकरणं प्रभुर्यजनदानहोमार्चना-
भरन्यसनभावनाप्रभृतिभिस्समाराधितः ।
फलं दिशति देहिनामिति हि संप्रदायस्थितिः
श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिर्नयवतीभिराभाति नः ॥ ५३ ॥

॥ श्रीः ॥
श्रीसारबोधिन्यां
साध्योपायशोधनाधिकारः ॥

श्रीविशिष्टनान नारायणனே सिद्धोपायமென்று கீழதிகாரத்தில் शोधित्तु निष्कर्षित्तार्. இவ்வதிகாரத்தில் तत्प्रसादजनकமான साध्योपायத்தினுடைய स्वरूपाधिकारपरिकरங்களில் வரும் கலக்கங்களை निवर्तिप्पित्तु, साध्योपायशोधनத்தைப் பண்ணப்போகிறவராய் सिद्धोपायनान भगवान् साध्योपायத்தால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டே फलप्रद-னாமென்று अधिकारार्थத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே संग्रहित्तुக்காட்டுகிறார் **यथाधिकरणमिति** । **अधिकरणं** – अधिकारः, यथावस्थितமான साध्योपायज्ञान, तदनुष्ठानशक्ति, शास्त्राभिमतமான जातिगुणादि, आकिञ्चन्यानन्यगतित्व, तत्तत्फलार्थत्वरूपமான अधिकारத்தை अतिक्रमिக்காமலென்றபடி. **यजनं** – यागः, **दानं** – ''हिरण्यं ददाति'' என்று चोदितமான परस्वत्वापादनरूपமான व्यापारம், **होमः** – जुहोति चोदना चोदितமான ஒரு व्यापारம், **अर्चनं** – समाराधनம், एतावत् दृष्टान्तार्थம். भरन्यसनभावनाप्रभृति-भिरिति प्रकृतापेक्षितம். **भावना** – निदिध्यासनம். प्रभृतिशब्दத்தால் कर्मयोगज्ञानयोगादिகளுக்கு ग्रहणம். **समाराधितः** – நன்றாக ஆராதிக்கப்பட்டவனாய், **प्रभुः** – ''अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च'' என்று சொல்லப்பட்ட फलप्रदानसमर्थनान भगवाननानवன் **देहिनां** – அவ்வோ उपाया-नुष्ठानங்களுக்கு साधकங்களான देहங்களையுடையவர்களுக்கு, **फलं दिशति** – फलத்தை கொடுக்கிறான், **इति हि** – என்று प्रसिद्धமான **संप्रदायस्थितिः** – ''फलमत उपपत्तेः'' என்கிற सूत्रத்திலும், तद्भाष्यादिகளிலும் उपदेशपरंपरागतமான संप्रदायத்தினுடைய मर्यादैயானது, **नयवतीभिः** – समीचीनन्यायங்களோடு கூடிய, **श्रुतिस्मृतिगुरूक्तिभिः** – ''स वा एष महानज आत्मा'', ''अन्नादो वसुदानः'', ''स एनं प्रीतः प्रीणाति'', ''स एवैनं भूतिङ्गमयति'', ''यमेवैष वृणुते तेन लभ्य'' इत्यादि

இப்படி सर्वज्ञமாய், सर्वशक्तिயாய், परमकारुणिकமாய், सर्वशेषियாய், सपत्नीक-மாய், सर्वलोकशरण्यமான सिद्धोपायविशेषந்தெளிந்தாலும் [1]''आरोग्यमिन्द्रियौल्बण्य-मैश्वर्यंशत्रुशालिता । वियोगो बान्धवैरायुः किं तद्येनात्र तुष्यति'' என்கிறபடியே विवेकமில்லாதார்க்கு गुणமாய்த் தோற்றினவையும் दोषமானபடி கண்டு संसारवैराग्यம் पूर्णமானாலும், [2]''परमात्मनि यो रक्तः'' என்கிறபடியே प्राप्यरुचि யுண்டானாலும், [3]''महता पुण्यपण्येन क्रीतेयं कायनौस्त्वया । प्राप्तुं दुःखोदधेः पारं त्वर यावन्न भिद्यते'' என்கிறபடியே त्वरை பிறந்தாலும், अनादियாகவनुवृत्तமான वाज्ञातिलङ्घनமடியாகப்

श्रुतिகளாலும், ''लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हि तान्'' इत्यादि स्मृतिகளாலும், ''स एव हि सर्वज्ञः सर्वशक्तिः महोदारः यागदानहोमादिभिरुपासनेन चाराधितः ऐहिकामुष्मिकजातं स्वस्वरूपावाप्तिरूपञ्च फलं दातुमीष्टे'' என்கிற आचार्य श्रीसूक्तिகளாலும், नः – वेदान्तोदयनரான கிடாம்பி ஆச்சானுடைய संप्रदायनिष्ठர்களான நமக்கு, आभाति – स्पष्टமாக விளங்குகிறது.

கீழதிகாரத்தில் शोधितமானபடி सिद्धोपायத்தை ஒருவன் அறிந்தால் ''यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम् । स सर्वविद्भजति मां सर्व भावेन भारत'' என்கிறபடி भगवद्भजनादिरूपसाध्योपायத்தை அனுஷ்டிப்பானாகையால் साध्योपायशोधनமாவश्यकமோவென்ன, पूर्वाधिकारத்தில் நிஷ்கர்ஷித்தபடி सिद्धोपायம் தெளிந்தாலும், संसारத்தில் वैराग्यமுண்டானாலும், प्राप्यरुचियும், उपायத்தில் त्वरैயும் सिद्धமாயிருந்தாலும் साध्योपायविशेषமான प्रपत्तियில் தெளிவில்லாத போது, सिद्धोपायवशीकरणம் घटियாதாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன सर्वமும் व्यर्थமாமென்கிறார் **இப்படியீत्यादिना விரகில்லையீत्यन्तेन । தெளிந்தாலுமிति** । वादिகளால் கலக்க முடியாத தெளிவு உண்டானாலுமென்றபடி. **आरोग्यमिति** । संसारिகளுக்கு गुणवத்தாகத் தோன்றின आरोग्यமும், ऐश्वर्यமும், आयुर्वृद्धियும் விவேகிகளுக்கு इन्द्रियौल्बण्यापादकங்களாகையாலும், शत्रुशालिताजनकமாகையாலும், बन्धुवियोगहेतुவாகையாலும், दुष्टங்களாகத் தோன்றுகையால் இந்த லோகத்தில் விவேகிகளுக்கு सन्तोषजनकமானது ஒன்றுண்டோ? என்பது இந்த श्लोकத்தின் தாத்பர்யம். **महतेति** । இது வராஹபுராணவசநம். **महता** – अत्युत्कृष्टமான **पुण्यपण्येन** – புண்யமாகிற क्रयसाधकद्रव्यத்தாலே **इयं** இந்த **काय नौः** – शरीरமாகிற ஓடமானது, **त्वया** – உன்னாலே, **दुःखोदधेः** – दुःखरूपமான संसारसमुद्रத்தினுடைய, **पारं** – அக்கரையாகிற मोक्षத்தை, **प्राप्तुं** – அடைவதற்காகவே, **क्रीता** – வாங்கப்பட்டது. ஆகையாலே இந்த ஓடம், **यावन्न भिद्यते** – எவ்வளவுपर्यन्तம் உடையாமலிருக்குமோ, அதற்குள்ளேயே, **त्वर** – दुःखसमुद्रத்தின் அக்கரையாகிற மோக்ஷத்தையடைவதற்கு

1

2 பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதி.

3 வராஹபுராணம்.

பிறந்து நிற்கிற बन्धकமான भगवन्निग्रहத்துக்குப் प्रशमनமாக ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று विधिवाक्यத்தாலும், ''प्रपद्ये'' என்றநுष्ठानवाक्यத்தாலுஞ் சொல்லப்பட்ட साध्योपायविशेषந்தெளியாதபோது सिद्धोपायभूतனான सर्वेश्वरனை वशीकरिக்க விரகில்லை. ஆகையால் அதினधिकारத்திலும், स्वरूपத்திலும், परिकरங்களிலும் வரும் கலக்கங்களை शमिப்பிக்கிறோம். இப்प्रपत्तियுமொரு वैदिकधर्मமன்றோ; இதுவுமொரு यागविशेषமாகவன்றோ न्यासविद्यैயிலே ஓதப்படுகிறது; ஆகையாலிது सर्वाधिकारமாககூடுமோ வென்று சிலர் விசாரிப்பார்கள். இது सर्वेश्वरனை सर्वருக்கும் शरणமென்றோதுகிற श्वेताश्वतरश्रुतिबलத்தாலே परिहृतம். இவ்வर्थம் [4]''सर्वलोकशरण्याय'', [5]''सर्वयोग्यमनाया-

त्वरि என்கை – उपायத்தை अनुष्ठि என்றபடி. **वशीकरिக்க விரகில்லையிதி** । ஆகையால் साध्योपायத்தை शोधिத்து அதில் தெளிவை ஸம்பாதிக்கவேண்டுமென்று கருத்து. **ஆகையால்** – தெளியவேண்டுமாகையால், **அதின்** – साध्योपायसंबन्धिகளான, கலக்கங்களை शमिப்பிக்கிறோமிதி प्रतिज्ञा । அதில் उद्देशक्रमத்தாலே முந்துற साध्योपायத்தினுடைய अधिकारविஷயகலக்கத்தை परिहरिக்க நினைத்து ஶங்கையை अनुवदिக்கிறார் **இப் प्रपत्तियுமித்यादिना** । **प्रपत्तियுமொரு वैदिकधर्मமன்றோ** इति । वेदोक्तधर्मமெல்லாம் त्रैवर्णिकाधिकारமாகையாலே இப்प्रपत्तिरूपवैदिकधर्मம் सर्वाधिकारமாகாதென்பது முதல் ஶங்கை. ''सत्यं वद'' என்று सत्यवचनादिகளைப்போலே वैदिकமானாலும் सर्वाधिकारமாகலாமென்னில்; बाधकान्तरத்தை ஶங்கிக்கிறார் **இதுவுமொரு यागविशेषமாகவன்றோ न्यास विद्यैயில் ஓதப்படுகிறது** इति । त्रैवर्णिकाधिकारமான ब्रह्मविद्यैயிலொன்றான न्यासविद्यैயில் சொல்லப்படுகிறபடியாலும், ''तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा'' என்று இந்த प्रपत्ति यागविशेषமாகச் சொல்லப்படுகிறபடியாலும், ''तस्माच्छूद्रो यज्ञेऽनवक्लृप्तः'' என்று शूद्रனுக்கு यागसामान्यத்தில் अधिकारம் निषिद्धமானபடியாலும் सर्वाधिकारत्वம் घटियாதென்று शङ्काभिप्रायம். இதை स्पष्टமாக வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலிது सर्वाधिकारமாகக் கூடுமோவென்று சிலர் விசாரிப்பார்களிதி** । परिहरिக்கிறார் **இது सर्वेश्वरனை सर्वருக்கும் शरणமென்றோதுகிற श्वेताश्वतरश्रुतिबलத்தாலே परिहृतமிதி** । ''सर्वस्य शरणं सुहृत्'' என்பது श्वेताश्वतरश्रुति । இதில் भगवानை अधिकारिविशेषनियमமின்றிக்கே सर्वருக்கும் शरणமாகிறானென்று சொல்லியிருப்பதால் இந்த शरणागतिरूपवैदिकधर्मமானது उत्सर्गापवादन्यायத்தாலே सर्वाधिकारिकமாக सिद्धिக்கையால் முன்பு சொன்ன ஶங்கைகள் परिहृतங்களென்று திருவுள்ளம். இந்த श्रुतिக்கு उपोद्घलकமாக उपबृंहणங்களையருளிச்செய்கிறார் **இவ்வर्थமித्यादिना** । **இவ்வर्थம்** – शरणवरणம் सर्वाधिकारकம் என்கிறவर्थம். **सर्वलोकशरण्याय** – सर्वलोककर्तृकமான शरणवरणार्ह-

[4] ராமா-யுத்த 17-15.
[5]

समप्रमादमनूपमं । प्रपन्नार्तिहरं विष्णुं शरणं गन्तुमर्हसी''त्याद्युपबृंहणங்களாலும், [6]''त्रयाणां क्षत्रियादीनां'' என்று துடங்கி शूद्रपर्यन्तங்களான वर्णங்களை யெடுத்து [7]''प्रपन्नानाञ्च तत्त्वतः'' என்று சொல்லுகிற श्रीसात्त्वतवचनத்தாலும், [8]''कुयोनिष्वपि सञ्जातो यस्सकृच्छरणङ्गतः । तं मातापितृहन्तारमपि पाति भवार्तिहा'' என்றுஞ்சொல்லு கிற सनत्कुमारसंहिता वचनத்தாலும் दृढीकृतம். ஆகையால் உபாஸநம் त्रैवर्णिकाधि-कारமாக अपशूद्राधिकरणத்திலே समर्थितமானாலும் वैदिकங்களான सत्यवचनादि-கள்போலே प्रपत्तिயும் सामान्यधर्मமாகையாலே यथाधिकारம் वैदिकमन्त्रத்தாலே

னான, **सर्वयोग्यमिति** । सर्वलोकங்களுக்கும் ஶரணமடைவதற்கு योग्यனான என்றபடி. அதில் श्रमமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अनायासमिति** । சிலது अनायासமாக வானாலும் सप्रमादமாகும்; இதில் அதுவுமில்லையென்கிறார் **अप्रमादमिति** । இப்படி வேறொன்றும் கிடையாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अनूपममिति** । அனுபமமென்ற படி. सर्वोत्कृष्टமென்றதாயிற்று. இவைகளெல்லாம் भगवानுக்கு विशेषणங்களானாலும் वैयर्थ्यान्यथानुपपत्त्या शरणवरणத்திலும் सिद्धिக்குமென்று கருத்து. இவைகளைக் காட்டிலும் स्पष्टங்களான வசநங்களை प्रपत्तिயின் सर्वाधिकारत्वத்தில் प्रमाणங்களாகக் காட்டுகிறார் **त्रयाणां क्षत्रियादीनामित्यादिना** । இந்த श्लोकத்தில் ''तत्त्वतः प्रपन्नानां'', ''त्रयाणां क्षत्रियादीनां'' என்று क्षत्रियवैश्यशूद्रர்களான மூன்று பேர்களுக்கும் तत्त्वतः प्रपन्नत्वம் சொல்லியிருப்பதால் प्रपत्ते-स्सर्वाधिकारत्वे இந்த सात्वतवचनம் स्पष्टप्रमाणமாமென்று திருவுள்ளம். शूद्रனைக்காட்டிலும் கீழ்ப்பட்ட निषादादिகளுக்கும் प्रपत्तिயில் अधिकारமுண்டென்று சொல்லுகிற सनत्कुमार-वचनத்தை உதாஹரிக்கிறார் **कुयोनिष्वपीत्यादिना** । **குயோநிகள்** – निषादश्वपचादिகள். **दृढीकृतमिति** । இவ்வர்த்தம் दृढीकृतமென்று अन्वयம். प्रपत्तिயும் ब्रह्मविद्यैயாகையாலே இதற்கு सर्वाधिकारत्वம் சொன்னால் अपशूद्राधिकरणविरोधம் வாராதோவென்ன; வாராதென்கிறார் **ஆகையா லித்யாதிநா** । **ஆகையால்** – இப்படி प्रपत्तिरूपब्रह्मविद्याविशेषம் ''सर्वस्य शरणं सुहृ''दित्यादि श्रुति-स्मृति पाञ्चरात्रवचनங்களால் सर्वाधिकारமாக निर्णीतமாகையால் तद्व्यतिरिक्तोपासनात्मकब्रह्मविद्यैயே त्रैवर्णिकाधिकारமாக अपशूद्राधिकरणத்தில் समर्थितமென்று निर्णयिக்கவேண்டுமாகையால் अपशूद्राधिकरणन्यायविरोधமில்லையென்று கருத்து. प्रपत्ति वैदिकधर्मமாகையால் இதின் करणमन्त्रம் वैदिकமாகில் शूद्रादिகளுக்கு अधिकारமில்லாமையாலே सर्वाधिकारत्वविरोधம் வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **वैदिकங்களான सत्यवचनादिகள் போலே** इत्यादिना । ''सत्यं वद'' என்கிற श्रुतिविहितமான सत्यवचनादिகள் सामान्यமாகையால் सर्वाधि-

---

[6] ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2-9

[7] ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2-9

[8] ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

யாதல் तान्त्रिकमन्त्रादिகளாலேயாதல் सर्वருக்கும் प्रपत्त्यनुष्ठानத்துக்கு विरोधமில்லை. काकादिகளும் प्रपन्नராக शास्त्रங்களிலே கேளா நின்றோம். [9]''मां हि पार्थ! व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः। स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम्'' என்று भगवदाश्रयणमात्रம் सर्वसाधारणமாக शरण्यன் தானுமருளிச்செய்தான். उपासनத்துக்கும் प्रारंभம் त्रैवर्णिकशरीरத்திலேயானாலும் अवसानம் सर्वशरीरத்திலும் கூடுமென்னுமிடம் [10]''धर्मव्याधादयोऽप्यन्ये पूर्वाभ्यासाज्जुगुप्सिते। वर्णावरत्वे संप्राप्तास्संसिद्धिं श्रमणी यथा'' என்று श्रीविष्णुधर्मத்திலே சொல்லப்பட்டது. இப்படி उपासनம் त्रैवर्णिकர்க்கே आरंभणीयமானாற்போலே प्रपत्तिயிலொரு नियामकத்

காரமானாற்போலே प्रपत्तिயும் सामान्यமாக पूर्वोक्त श्रुतिस्मृतिसिद्धமாகையால் सर्वाधिकारत्व-विरोधமில்லையென்று கருத்து. இது आचारத்தாலும் सर्वाधिकारகமென்கிறார் **काकादि-களுமி**त्यादिना। गीतैயிலும் இது सर्वाधिकारகமென்று சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **मां हि पार्थे**त्यादिना । இதில் ''व्यपाश्रित्य'' इति आश्रयणशब्दம் प्रपत्तिसाधारणமாகையாலே प्रपत्तिக்கு स्त्रीशूद्राधिकारत्वம் சொன்னதாயிற்றென்று திருவுள்ளம். हे पार्थ! ये पापयोनयः स्त्रियो वैश्या-स्तथा शूद्राः, मां हि व्यपाश्रित्य स्युः। तेऽपि पराङ्गतिं यान्ति என்றந்வயிப்பது. இதில் त्रैवर्णिकனான वैश्यனுக்கு पापयोनित्वकथनம் सत्राधिकारापादकமான आर्त्विज्यानर्हतारूपापकर्षத்தாலே என்று चन्द्रिकायां स्पष्टம். **भगवदाश्रयणामात्रம் सर्वसाधारणமாக शरण्यன் தானுமருளிச்செய்தானி**ति। இங்கு मात्रशब्दத்தாலே भगवदाश्रयणसामान्यம் विवक्षितம். ननु उपासनம் त्रैवर्णिकाधिकारமாகையால் आश्रयणமெல்லாம் सर्वाधिकारமென்று சொல்லப்போமோவென்ன, अपशूद्रा-धिकरणोक्तविशेषनियामकबलத்தாலே उपासनप्रारंभம் त्रैवर्णिकशरीरத்திலே யென்று நிகமிக்க வேண்டியிருப்பதால் அங்கு இந்த வசநம் सङ्कुचितமானாலும் उपासनावसानத்திற்கு त्रैवर्णिकशरीरनियमமில்லாமையால் भक्त्याद्याश्रयणसामान्यம் सर्वसाधारणமாகலாமென்கிற अभिप्रायத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **उपासनத்துக்குமி**त्यादिना। **धर्मव्याधादय** इति। இங்கு आदिपदத்தால் विदुरादिகளுக்கு ग्रहणம். अन्ये धर्मव्याधादयः जुगुप्सिते वर्णावरत्वे सत्यपि, **पूर्वाभ्यासात्** – पूर्वजन्मारब्धभक्तियोगाभ्यासात्, **यथा श्रमणी** – श्रमणीயென்கிற सिद्धतापसिயைப்போலே, **संसिद्धिं संप्राप्ताः** – मोक्षத்தையடைந்தார்கள் என்கை. **विष्णुधर्मத்தில் சொல்லப்பட்டது** इति। विष्णुधर्मமென்பது शौनकभगवान् அருளிச்செய்த ग्रन्थविशेषம். उपासनारंभத்திற்கு त्रैवर्णिक-शरीरமேவேண்டுமென்கிற நியமமிருப்பதுபோலே प्रपत्त्यारंभத்திற்கு இம்மாதிரி நியமமில்லையாகையால் இந்த सामान्यवचनबलத்தால் இது सर्वाधिकारமாகலாமென்று நிகமிக்கிறார் **இப்படி उपासनமி**त्यादिना। ஆனால் प्रपत्तिக்கு विशेषिத்து வேண்டுமதி-

---

[9] கீதை 9-32.

[10] விஷ்ணுதர்மம் 10-2-29.

தாலே ஸாமான்யவசனத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலும் விசேஷவசன ப்ராபல்யத்தாலும் இப்ப்ரபதனம் ஸர்வர்க்கும் யோக்யம். ஆனபின்பு இது தனக்கு விசேஷித்து வேண்டும் அதிகாராம்சமும் முன்பே சொன்னோம்.

★अतस्त्रैवर्णिकत्वादेर्भावोऽभावोऽपि कस्यचित् । नाधिकारः प्रपत्तेस्स्यादाकिञ्चन्यमनाश्रितः ॥

இவ்வர்த்தை [11]"குலங்களாய வீரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலே"னென்கிற பாட்டிலும், [12]"जनित्वाहं वंशे" என்கிற ச்லோகத்திலுங்கண்டு கொள்வது. ஆகையால் சரண்யசரணாகதிஜ்ஞானமும் ஆகிஞ்சன்யாதிகளுடைய ஸர்வஜாதீயர்க்கும் ப்ரபத்த்யதிகாரம் ஸித்தம்.

காரம் என்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । **முன்பே சொன்னோமிதி** । ப்ரபத்தியோக்யாதிகாரத்தில் சொன்னோமென்கை. ஆகிஞ்சன்யம் தவிர வேறு அதிகாரமில்லையென்கிறார் **अतस्त्रैवर्णिकत्वादेः** என்கிற காரிகையாலே. **अतः** – கீழ்ச்சொன்னபடி ப்ரபத்திக்கு ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்தமாகையாலே. **त्रैवर्णिकत्वादेरिति** । आदिपदத்தால் आश्रमादिपरिग्रहः । त्रैवर्णिकत्वादेः कस्यचिद्भावः – सद्भावமானது प्रपत्तेर्नाधिकारस्स्यात्; तथा सति शूद्रादीनां तत्रानधिकारप्रसक्तेः । त्रैवर्णिकत्वादेरभावोऽपि नाधिकारः; तथा सति त्रैवर्णिकानां तत्रानधिकारापत्तेः, **आकिञ्चन्यमनाश्रित इति** । இது ஹேதுகர்ப்பம். आकिञ्चन्यानापादकत्वादिति भावः । இதில் திருமழிசைப்பிரானுடையவும் ஆளவந்தாருடையவும் திவ்யஸூக்திகள் ப்ரமாணங்களென்கிறார் **இவ்வர்த்தை** इत्यादिना । **குலங்களாய** – குலங்களாக ப்ரஸித்தங்களான; **ஈரிரண்டில்** – ப்ராஹ்மணாதிகளான நான்கில், **ஒன்றிலும்** – அன்யதமத்திலும், **பிறந்திலேன்** – ஜனித்தேனல்லேன். இதனால் ஸத்குலப்ரஸூதத்வாபாவேன தத்தத்குலானுரூபகர்மாநுஷ்டானார்ஹத்வரூபமான ஆகிஞ்சன்யம் வ்யஞ்ஜிதம். **जनित्वाहमिति** । இந்த ச்லோகத்தில் ஸத்குலப்ரஸூதத்வமும் அதோகதிநிவர்த்தகமன்றென்று தோற்றுகையாலும், அப்படியிருக்கச்செய்தேயும் சரணத என்று தனக்கும் சரணவரணார்ஹனாகத் தோற்றுகையாலும் சரணாகதியின் அகிஞ்சனாதிகாரத்வம் வ்யஞ்ஜிதமாகிறது. இப்படி ப்ரபத்தியில் அகிஞ்சனருக்கே அதிகாரமென்றால் ஸகிஞ்சனருக்கு அதில் அதிகாரமில்லையென்று தோற்றுகையால் ப்ரபத்திக்கு ஸர்வாதிகாரத்வம் எப்படிக்கூடும் என்கிற சங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டே உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । **ஆகையால்** – ஆகிஞ்சன்யமே அதிகாரமாகையால். **ஆகிஞ்சன்யாதிகளுமுடைய ஸர்வஜாதீயர்க்குமிதி** । ஸர்வாதிகாரத்வவசனம் ஆகிஞ்சன்யாதிவிசிஷ்டஸர்வாதிகாரத்வபரமாகையால் ஸகிஞ்சனர்க்கு அதில் அனதிகாரம் ஏதாத்ருசஸர்வாதிகாரத்வத்திற்கு விருத்தமன்றென்று கருத்து.

---

[11] திருச்சந்தவிருத்தம் 90.
[12] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 61.

இவ்வுபாயஸ்வரூபத்தைப்பற்ற [13]''नारायणं सलक्ष्मीकं प्राप्तुं तच्चरणद्वयं । उपाय इति विश्वासो द्वयार्थश्शरणागतिः'' **என்கிற अभियुक्तர் பாசுரமும் अधिकारகோடியிலும் अङ्गகோடியிலும் நிற்கிற विश्वासத்தினுடைய प्राधान्यஞ்சொல்லுகைக்காக வத்தனை. அப்படியே** [14]''प्रपत्तिर्विश्वासः – सकृत्प्रार्थनामात्रेणापेक्षितं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं प्रार्थनमिति यावत्'' **என்கிற वाक्यமும் प्राधान्यविवक्षैயாலே முதல் विश्वासத்தைச் சொல்லி,** [15]''अनन्यसाध्ये'' **என்கிற भरतमुनिप्रणीतलक्षणवाक्यத்தின்**

இப்படி अधिकारविषयशङ्कैயைப் परिहரித்து प्रपत्तिस्वरूपविषयक शङ्कैகளைப் परिहरिக்கத் துடங்குகிறார் **இவ்வுபாயஸ்வரூபத்தைப்பற்ற** इत्यादिना । வரும் शङ्कैகளைப் परिहरिக் கிறோமிதி शेषः । यद्वा இதற்கு अभियुक्तர் பாசுரமும் என்பதோடந்வயம். **नारायणमिति** । सलक्ष्मीकனான नारायणனை அடைகைக்கு அந்த सलक्ष्मीकனான नारायणனுடைய चरण-द्वयமே उपायமென்கிற நம்பிக்கையே அதாவது चरणद्वयविशेष्यक उपायत्वाध्यवसायமே द्वयத் திற்கு प्रधानமான अर्थம்; அதுவே शरणागति என்பது श्लोकार्थம். இதற்கு समाधानமருளிச் செய்கிறார் **अभियुक्तர் பாசுரமுமி**त्यादिना । **अधिकारகோடியிலுமி**ति । विश्वासवाனே अधि-कारियाகையாலே என்று கருத்து. **अङ्गகோடியிலுமி**ति । ''आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनं । रक्षिष्यतीति विश्वासः''என்று अङ्गகோடியிலும் विश्वासம் படிக்கப்பட்டதிறே. இப்படிப் பட்ட प्राधान्यம் विश्वासத்திற்கிருப்பதால் அதைச் சொல்லுகைக்காகவே विश्वासத்தை द्वयार्थமென்றும், शरणागतिயென்றும் சொல்லிற்றேயொழிய विश्वासமே भरसमर्पणरूप-शरणागतिயென்பதில் श्लोकத்திற்குத் தாத்பர்யமில்லையென்று கருத்து. இப்படியே ''प्रपत्तिर्विश्वासः'' என்கிற भाष्यकारருடைய मुक्तकமான वाक्यத்தையும், विश्वासத்தின் प्राधान्य-कथनपरतया யோஜிப்பிக்கிறார் **அப்படியே** इति । प्रपत्तिर्विश्वासः सकृत्प्रार्थनामात्रेण अपेक्षितं दास्य-तीति विश्वासपूर्वकं प्रार्थनमिति यावत्'' என்பது भाष्यकारருடைய मुक्तकवाक्यமென்று संप्रदायம். இதற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **प्राधान्यविवक्षैயாலே** इत्यादिना । लोकத்திலும் प्रधानाङ्गத்தை अङ्गिशब्दத்தாலே निर्देशिப்பதுண்டிறே. இப்படி विश्वासத்திற்கு प्रपत्तित्वம் சொன்னது अन्यपरமாகையால் அதைவிட்டு प्रपत्तिलक्षणवाक्यपर्यालोचनया विश्वासपूर्वकप्रार्थनैயே प्रपत्ति-யென்று निष्कर्षिத்தாரென்கிறார் **अनन्यसाध्येत्यादिना** । ''अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकं । तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः'' என்றிறே लक्षणवाक्यம். இதில் विश्वासपूर्वकप्रार्थनैயே प्रपत्तिயென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. निक्षेपமே प्रपत्तिயென்று पूर्वம் सिद्धान्तितமாகை யால் இந்த लक्षणवाक्यமும், लक्षणवाक्यानुसारियाன भाष्यकारमुक्तकवाक्यமும், प्रार्थनारूपाङ्गத்தின்

13

14 ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வாக்கியம்.

15 பரதமுநி

படியே விஶ்வாஸபூர்வகं प्रार्थनமென்று நிஷ்கர்ஷித்தது. இவ்வாக்யந்தானும் ஆத்ம-நிக்ஷேபம் அங்கி, இதரங்கள் அங்கங்களென்று சொல்லுகிற [16]"न्यासः पञ्चाङ्ग संयुत" இத்யாதிவசனங்களாலே ப்ரார்த்தனையுமங்கமாகையால் [17]"रक्षापेक्षां प्रतीक्षते" என்கிற படியே ஈஶ்வரன் அபேக்ஷாமாத்ரஸாபேக்ஷனென்றிவ்வங்கத்தின் ப்ராதான்யத்தை விவக்ஷித்துச் சொன்னபடி. சிறிய கத்யத்திலும் விஶ்வாஸபூர்வகப்ரார்த்தனையைப் பண்ணி "नमोऽस्तु ते" என்று முடிக்கையாலும் உபாயவரணஶப்தஸாமர்த்யத்தாலும் நிக்ஷேபமும் ஸித்தம். நமஸ் ஸாத்மநிக்ஷேபபரமென்னுமிடம் [18]"नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदन"मित्यादि-களிலே ப்ரஸித்தம். ஶ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே ப்ரார்த்தனாபூர்வகாத்மநிக்ஷேபம் கண்டோக்தமாயிற்று.

ப்ராஶஸ்த்யபரமென்கிறார் **இவ்வாக்யந்தானுமி**த்யாதினா । ந்யாஸமே அங்கியென்றும், இதரங்கள் அங்கங்களென்றும் சொல்லுகிற ஸ்பஷ்டவசனத்தை உதாஹரிக்கிறார் **न्यासः पञ्चाङ्गसंयुत इत्यादिवचनங்களாலே** இதி । அங்கமான ப்ரார்த்தனையை ப்ரபத்தியாக ப்ரஶம்ஸிக்கக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **रक्षापेक्षां प्रतीक्षते என்கிறபடியே** இதி । சேதனகதங்களான இதராங்கங்களைக் காட்டிலும் ரக்ஷா-பேக்ஷையை மாத்திரம் ஈஶ்வரன் ப்ரதானமாக அபேக்ஷிப்பதால் ஈஶ்வராபேக்ஷிதத்வரூபப்ராதான்யத்தை விவக்ஷித்து ப்ரார்த்தனையை ப்ரபத்தியென்கிறது என்று கருத்து. நனு முக்தகவாக்யம் ப்ரார்த்தனாப்ராஶஸ்த்யபரமென்று நிர்வஹிக்கக்கூடுமோ? பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ஶ்ரீரங்ககத்யத்தில் "विश्वासपूर्वकं भगवते नित्य-किङ्करतां प्रार्थये" என்று ப்ரார்த்தனாமாத்ரமன்றோ அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. ப்ருதக்காக அங்கியான ந்யாஸத்தை அனுஷ்டித்ததாகக் காணவில்லையே; ஆகையாலதுவே அங்கியாக வேண்டாவோ என்ன? அங்கும் "नमोऽस्तु ते" என்று முடிவில் சொல்லுகையாலும், "त्वच्चरणारविन्दयुगलं शरण-महं प्रपद्ये" என்று உபாயவரணஶப்தஸாமர்த்யத்தாலும் ப்ரார்த்தனாதிரிக்தமான அங்கியும் ஸித்தமென்கிறார் **சிறிய கத்யத்திலுமி**த்யாதினா । நமஶ்ஶப்தம் ஆத்மநிக்ஷேபபரமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **நமஸ் ஸாத்மநிக்ஷேபபரமென்னுமிடமி**த்யாதினா । "नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनम् । त्यक्तदुःखोऽखिलान्कामानश्नुते तं नमाम्यहम्" என்பது மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரவசனம். ஆதிபதத்தால் அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாதி-பரிக்ரஹः । அங்கமான ப்ரார்த்தனையும் அங்கியான ஆத்மநிவேதனமும் ஶ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **ஶ்ரீ வைகுண்டகத்யத்திலே** இத்யாதினா । **கண்டோக்தமாயிற்று** இதி । "मामैकान्तिकात्यन्तिकपरिचर्याकरणाय परिगृह्णीष्वेति याचमानः प्रणम्यात्मानं भगवते निवेदयेत्" என்கிற வைகுண்டகத்யவாக்யத்தில் याचमानः என்று ப்ரார்த்தனையும், आत्मानं भगवते निवेदयेत् என்று தத்பூர்வகாத்ம-நிவேதனமும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே.

[16] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-74.
[17] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78.
[18] மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரம்.

ஆகையால் [19]''अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'', [20]''आत्मात्मीयभरन्यास'' इत्यादि**களிலே** अङ्गिविधान**ம். இப்படியல்லாதபோது** [21]''षड्विधा शरणागतिः'' **என்கிற** वाक्य**த்தில**ापातप्रतीति**யைக்கொண்டு** [22]''स्नानं सप्तविधं स्मृत'' मित्यादि**களிற்சொன்ன** स्नानादिभेद**ங்கள் போலே தனித்தனியே** प्रपत्तिविशेष**ங்களாகப்** प्रसङ्गि**க்கும்.** [23]''प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृता'' मित्यादि वचनान्तरबल**த்தாலே** नियमि**க்கப்பார்க்கில் அப்படியே** प्रार्थनाविश्वासादि**களை** प्रपत्ति**யென்று சொல்லுகிற** वचन**ங்களையும்** नियमि**த்து** ''न्यासः पञ्चाङ्गसंयुत'' इत्यादि**களிற்படியே** निक्षेप**மொன்றுமே** अङ्गि । इतर**ங்கள்** अङ्ग**ங்களென்கையு**चित**ம்.** भूयसान्याय**த்தைப்**

अङ्गिविधायकवचनங்களைக் காட்டுகிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – श्रीवैकुण्ठगद्यத்தில் याच्ञैயும், आत्मनिवेदनமும் अङ्गाङ्गिभावेन कण्ठोक्तமாகையால். **अङ्गिविधान**मिति । निर्णीतमिति शेषः । இப்படி अङ्गिविधायकस्पष्टतरवचनங்களிருக்கச்செய்தே ''अनन्यसाध्य'' इत्यादिகளில் अभेदनिर्देशத்தாலே प्रार्थनैயை अङ्गिயாக अङ्गीकरिத்தால் बाधकம் காட்டுகிறார் **இப்படியல்லாதபோது** इत्यादिना । आनुकूल्यसङ्कल्पादिகளுக்கும் षड्विधा शरणागतिः என்று अभेदनिर्देशத்தாலே प्रत्येकம் प्रपत्तित्वம் प्रसङ्गिக்குமென்றபடி. प्रसङ्गदार्ढ्यार्थம் दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **स्नानं सप्तविधं स्मृतमित्यादिகளிற்சொன்ன स्नानादिभेदங்கள் போலே** इति । परனாலே प्रसङ्गपरिहारத்தை वचिப்பித்து அந்த परिहारप्रकारத்தாலேயே निक्षेपமே अङ्गिயென்பது उचितமென்கிறார் **प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृतामित्यादि वचनान्तरबलத்தாலே** इत्यादि । இதில் ஐந்துக்கு अङ्गत्वமும், அந்த पञ्चाङ्गविशिष्टமான ஒன்றுக்கே प्रपत्तित्वமும் சொல்லியிருப்பதால் ''षड्विधा शरणागतिः'' என்று ஆறுக்கும் शरणागतित्वம் சொன்னது विरुद्धமாகுமாகையால் षाड्विध्यवचनம் औपचारिकமென்று நிர்வஹிக்கப்பார்க்கிலென்றபடி. இந்த निर्वाहप्रकारத்தை प्रकृतத்திலதிदेशिக்கிறார் **அப்படியே** इति । அதை விவரிக்கிறார் **प्रार्थनेत्यादिना** । இந்த औपचारिक निर्वाहप्रकारத்தை प्रार्थनाविश्वासादिகளை प्रपत्तिயென்று சொல்லுகிற वचनங்களிலும், ''न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः'' என்கிற वचनानुरोधेन अङ्गीकरिத்து न्यासமே अङ्गी, इतरங்கள் अङ्गங்களென்பதே उचितமென்று கருத்து. ननु ''तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिः'', ''त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिः'', ''तवास्मीति च याचत'' इत्यादि बहुवचनங்கள் प्रार्थनैயே शरणागति என்று சொல்லா நிற்க, निक्षेपமே प्रपत्तिயென்றும், अङ्गिயென்றும்

---

19 ஸாத்யகிதந்த்ரம்.

20 லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-79.

21 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-18.

22

23 லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-11.

பார்த்தாலும் सात्यकितन्त्रलक्ष्मीतन्त्राहिर्बुध्न्यसंहितादिகளில் प्रपत्त्यध्यायங்களிலே निक्षेपம் अङ्गियென்றே प्रसिद्धம். [24]''त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता'' என்கிறதுவும் तत्प्रकरणத்தில் प्रधानமாகச்சொன்ன भरन्यासपर्यन्तமென்னுமிடம் अवधारणसहकृतोपायशब्दத்தாலே व्यञ्जितம். ஒரொரு விவக்ஷைகளாலே अङ्गங்களை प्रधानமாகச் சொல்லுகை लोकத்திலுமுண்டு. आलम्भशब्दம் यागपर्यन्तமானாற்போலே ''शरणं व्रजे'' त्यादिகளில் धातुக்கள் न्यासनिक्षेपत्या-

நிர்ணயிப்பது भूयसान्यायविरुद्धமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **भूयसान्यायத்தைப் பார்த்தாலுமி**त्यादिना । **सात्यकितन्त्रे**त्यादि । संहितैகள் அநேகங்கள்; அவைகளெல்லாவற்றிலும் प्रायिकமாக प्रपत्त्यध्यायமுண்டு. அவைகளில் प्रार्थனைக்கு प्रपत्त्यभेदप्रतिपादकवचनங்கள் बहुவாயிருந்தாலும் प्रार्थனைக்கு अङ्गित्वकण्ठोक्तिயில்லாமையாலும், न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः, अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेदित्यादिबहुवचनங்களில் निक्षेपத்திற்கே अङ्गित्वकण्ठोक्तिயாலும், निक्षेपத்திற்கே अङ्गित्वத்தை प्रतिपादिக்கும் वचनங்களே अनेकங்களென்று கருத்து. प्रपत्तिर्विश्वास इत्यादि वाक्यங்களுக்கு இப்படி निर्वाहத்தையருளிச்செய்து, ''त्वमेवोपायभूतो मे भव'' என்கிற वचनத்திற்கும் निर्वाहம் காட்டுகிறார் **त्वमेवेति** । **तत्प्रकरणத்திலி**ति । இந்த वचनமுள்ள अहिर्बुध्न्यसंहिता प्रकरणத்திலென்றபடி. **प्रधानமாகச் சொன்ன** – ''एवमङ्गैरुपाङ्गैश्च नमनं ते प्रकीर्तितं'' என்று अङ्गியாகச் சொன்ன, **भरन्यासपर्यन्तமென்னுமிடம்** – नमनरूपभरन्यासशिरस्कமென்பது, प्रार्थनान्वितभरन्यासरूपामतिश्शरणागतिरित्येतावत्तात्पर्यकமென்பது इति यावत् । प्रकरणातिरिक्तமான एतादृशतात्पर्यव्यञ्जकத்தையு மருளிச்செய்கிறார் **अवधारणसहकृतोपायशब्दத்தாலே** इति । இங்கு ''त्वमुपायो भव'' என்றிவ்வளவு மாத்திரமின்றிக்கே ''त्वमेवोपायो भव'' என்று सावधारणமாக விருப்பதாலும், இதற்கு भक्तिरूपोपायान्तरத்தை என் தலையில் சுமத்தாமல் तत्स्थानத்தில் நீயே நின்று ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று अर्थமாகையாலும், भरसमर्पणं विना तादृशप्रार्थனை கூடாதாகையாலும் अवधारणशिरस्कமான उपायशब्दம் प्रार्थனைக்கு भरन्यासशिरस्कत्व व्यञ्जकமென்று கருத்து. இங்கு இப்படியானாலும் ''अज्ञानादथ वा ज्ञानादपराधेषु सत्स्वपि । प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम्'' என்கிறவிடத்தில் क्षमस्वेति प्रार्थனைக்கு प्रायश्चित्ताभेदம் (அதாவது) प्रायश्चित्तप्रपदनाभेदம் சொன்னதற்குத் தாத்பர்யமென்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஒரொரு விவக்ஷைகளாலே अङ्गங்களை प्रधानமாகச் சொல்லுகை** इति । **लोकத்திலுமுண்டு** इति । भृत्यप्रधाने मन्त्रिणि प्राधान्यविवक्षया अयमेव राजेति प्रयोगो-दृश्यत इति भावः । ननु ''मामेकं शरणं व्रज'', ''तमेव शरणं गच्छे'' त्यादिகளில் व्रज, गच्छशब्दங்கள் गत्यर्थानां ज्ञानार्थकतया अध्यवसायप्रार्थनात्मकज्ञानवाचिகளாகையாலும், என்னையொருவனையே शरणமாக (அதாவது) உபாயமாக अध्यवसि; அல்லது प्रार्थि என்று स्वरसமாக अङ्गविधि-

---

[24] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-31.

காதிஶப்தங்களாலே சொல்லப்பட்டவாத்மயாகத்தைச் சொல்லுகை வைதிக-மர்யாதைக்குமநுகுணம். யாகமாவது இன்ன தேவதைக்கின்ன ஹவிஸ்ஸென்றிங்ஙனே யொரு புத்திவிஶேஷம். இப்படி யென்னாத்மாவாகிற ஸ்வாதுதமமான ஹவிஸ்ஸு ஶ்ரீமானான நாராயணன் பொருட்டெனென்றிங்ஙனேயிருப்பதொரு புத்தி-விஶேஷமிவ்விடத்திலாத்மயாகம். இவ்வாத்மநிக்ஷேபத்தில் ஸர்வபலார்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமான கர்தவ்யஸ்வரூபம் ரக்ஷாபரந்யாஸமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.

★हविस्समर्पणादत्र प्रयोगविधिशक्तितः।
आत्मरक्षाभरन्यासोऽकिञ्चनस्यातिरिच्यते॥
अतश्श्रीराममिश्राद्यैर्भरन्यासविवक्षया।
स्वप्रवृत्ति निवृत्त्यंशः प्रपत्तिरिति लक्षितः॥

பரத்வம் தோன்றாநிற்க, இந்த ஶப்தங்கள் அங்கியான ஆத்மநிக்ஷேபவிதிபரங்களென்பது க்லிஷ்ட-மாகாதோவென்ன, ''வாயவ்யं श्वेतमालभेत'' என்கிறவிடத்தில் அங்கமான பஶுவிஶஸநத்தைச் சொல்லும் ஆலம்பஶப்தம் அங்கியான யாகவிதிதாத்பர்யகமானாற்போலே இங்கும் அத்யவஸாய-ப்ரார்த்தநாபரங்களான வ்ரஜ, கச்சஶப்தங்கள் ஆத்மநிக்ஷேபரூபயாகத்தைச் சொல்லுகிறதுகளென்பது வைதிகமர்யாதைக்கு அநுகுணமென்கிறார் **आलंभशब्दमित्यादिना**। யாகஶப்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் **யாகமாவது இன்ன தேவதைக்கு இன்னஹவிஸ்ஸென்று இங்ஙனே ஒரு புத்திவிஶேஷமிதி**। இதை த்ருஷ்டாந்தீகரித்து ஆத்மயாகஶப்தத்தை நிர்வசிக்கிறார் **இப்படியித்யாதிநா**। இவ்வாத்மநிக்ஷேபத்தில் ரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் ஸர்வபலார்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமென்பதை ''अत्र रक्षाभर-न्यासस्समस्सर्वफलार्थिनाम्'' என்று ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலேயே சொன்னோமென்கிறார் **இவ்வாத்மநிக்ஷேப த்திலித்யாதிநா**।

நனு ''ओमित्यात्मानां युञ्जीत'', ''न्यासमात्मनः'', ''नमसा योऽकरोद्देवे'', ''अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्। मयि निक्षिप्तकर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति'' என்கிற வசநங்களாலே ஆத்மநிக்ஷேபமே கர்தவ்ய-மாகத் தோன்றுகையால் அகிஞ்சநனான முமுக்ஷுவுக்கும் ததतிரிக்தமான பரந்யாஸம் பண்ண வேண்டுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **हविस्समर्पणादत्रेत्यादिना**। **अत्र** – மோக்ஷார்த்தப்ரபதநத்தில், **प्रयोगविधिशक्तितः** – ''आत्मात्मीयभरं सर्वं निक्षिप्य श्रीपतेः पदे। उपायं वृणु लक्ष्मीशं तमुपेयं विचिन्त्य च॥ हविर्गृहीत्वात्मरूपं वसुरण्येति मन्त्रत'' इत्यादिகளான ப்ரயோகவிதிஸாமர்த்யத்தாலே, **अकिञ्चनस्य** – உபாயாந்தரஶூந்யனான முமுக்ஷுவுக்கு, **आत्मरक्षाभरन्यासः** – ஆத்மரக்ஷாபரந்யாஸமென்கிற அங்கி-யானது, **हविस्समर्पणात्** – ஆத்மஸ்வரூபமான ஹவிஸ்ஸின் ஸமர்ப்பணத்தைக் காட்டிலும், **अति-रिच्यते** – அதிரிக்தமாகவிருக்கிறது. ''आत्मानं मयि निक्षिपे'' दित्यादिகளில் சொன்ன ஸ்வரூப-

अकृते तु भरन्यासे रक्षापेक्षणमात्रतः ।
पश्चात् स्वयत्नविरतिर्न प्रसिद्ध्यति लोकवत् ॥
आकिञ्चन्यभरन्यासोपायत्वप्रार्थनात्मनाम् ।
त्रयाणां सौहृदं सूक्ष्मं यः पश्यति स पश्यति ॥ ★

समर्पणம் समर्थனான भक्तसाधारणமாகையாலும், प्रयोगविधियில் ''आत्मात्मीयभरं सर्वं निक्षिप्य श्रीपतेः पदे'' என்று भरन्यासத்தை अकिञ्चनனுக்கு अवश्यानुष्ठेयமாகச் சொல்லியிருப்பதாலும் अकिञ्चनனான முமுக்ஷுவுக்கு आत्मरक्षाभरन्यासம் अवश्यமாக अनुष्ठेयமென்று கருத்து. இப்படியாகில் சோமாசியாண்டான் முதலானவர்கள் स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिயே प्रपत्तिயென்று சொன்னதற்கு भावமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अतः श्रीराममिश्राद्यैरित्यादिना । अतः** – भरन्यासமே अकिञ्चनमुमुक्षु कर्तृकप्रपत्तिயில் अङ्गिயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டபடியால். **श्रीराममिश्राद्यैरिति ।** राममिश्रர் – உடையவரின் प्रधानशिष्यர்களில் ஒருவரான சோமாசியாண்டான். **भरन्यासविवक्षया** – காரணமான भरन्यासத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே **स्वप्रवृत्तिनिवृत्त्यंशः** – भरन्यासकार्यமான पुरुषप्रवृत्तिनिवृत्त्यंशமே, **प्रपत्तिरिति लक्षितः** – प्रपत्तिயென்று लक्षणैயாலே சொல்லப்பட்டது. ''स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिः प्रपत्तिः'' என்கிற சோமாசியாண்டான் वाक्यத்தில் प्रपत्तिशब्दம் प्रपत्तिकार्यத்திலே लाक्षणिकமென்றபடி. நனு स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिயானது भरन्यासத்தாலேயே உண்டாகவேண்டுமோ? அதன்றிக்கே रक्षापेक्षैயினாலேயே உண்டாகக் கூடாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अकृते तु भरन्यासेत्यादिना ।** भरन्यासத்தைப் பண்ணாமல் रक्षापेक्षैயை மாத்திரம் பண்ணினால் स्वप्रयत्ननिवृत्ति सिद्धिக்காது. அது எப்படியென்றால் **लोकवदिति ।** லோகத்தில் தனக்கு भरமான द्रव्यத்தை ரக்ஷிக்க असमर्थனான ஒருவன் அதை ரக்ஷிக்க समर्थனைக் கிட்டி, இதை நீ ரக்ஷித்துக்கொடுக்க வேணுமென்று प्रार्थिத்து, அந்த भरமான द्रव्यத்தை समर्थனிடத்தில் समर्पिத்து निर्भरனாய், அந்த द्रव्यरक्षणத்தில் स्वप्रयत्नமற்றிருக்கக் கண்டதுண்டு. அப்படியன்றிக்கே அந்த द्रव्यத்தை समर्थனிடத்தில் समर्पिக்காமல் இதை ரக்ஷித்துத்தரவேண்டுமென்று अपेक्षा-मात्रத்தைச் செய்தால் அந்த द्रव्यरक्षणத்தில் தனக்கு प्रयत्नமிருக்கக் காண்கையாலே அங்கு எப்படி स्वप्रयत्ननिवृत्ति सिद्धिக்காதோ அப்படியே भरन्यासம் பண்ணாமல் रक्षापेक्षण-मात्रம் பண்ணினால் स्वप्रयत्ननिवृत्तिயுண்டாகாது என்றபடி. ஆகையால் स्वप्रवृत्तिनिवृत्ति-யானது रक्षापेक्षाकार्यமன்று; किन्तु भरन्यासकार्यமே என்று சொல்லப்பட்டது. நனு प्रपत्त्युत्तर-कालीनस्वप्रयत्नविरतिरूपமான आकिञ्चन्यத்தையும், अङ्गिயான भरसमर्पणத்தையும், अङ्गமான (அதாவது) अङ्गितावच्छेदकமான उपायत्वप्रार्थनैயையும் प्रपत्तिயென்றதற்கு निमित्त-மென்னவென்னவருளிச்செய்கிறார் **आकिञ्चन्येति । आकिञ्चन्यं** – स्वप्रयत्ननिवृत्तिः । **भरन्यासः** उपायान्तरस्थाननिवेशरूपभरसमर्पणம். **उपायत्वप्रार्थना** – भगवानिடம் நீரே उपायமாக ஆகவேண்டு

இப்படி अङ्गपञ्चकसंपन्नமான आत्मरक्षाभरन्यासமே प्रपत्ति शास्त्रமெல்லாத்திலும் प्रधानமான विधेयமென்று श्रीविष्णुचित्तवादिहंसांबुवाहवरदाचार्यादिகள் संग्रहித்தார்கள்.

இவ்விடத்திலே சிலர் शास्त्रार्थतत्त्वं தெளிந்தபோதே शेषत्वानुसन्धानம் பண்ணினானன்றோ; "स्वोज्जीवनेच्छा यदि ते स्व सत्तायां स्पृहा यदि । आत्मदास्यं हरेस्स्वाम्यं स्वभावश्च सदा स्मर" என்றதுவும் परमपुरुषार्थतदुपायங்களை வேண்டியிருந்தாயாகில் நீ दासனாய் ईश्वरன் स्वामिயாயிருக்கிறது स्वभावसिद्धமென்று तत्त्वத்தில் தெளிவோடே वर्तिயென்றபடியன்றோ; ஆனாலிப்போது

மென்று प्रार्थனை, இம்மூன்றுக்கும், **सूक्ष्मं** – स्थूलदृष्टिகளாலே शीघ्रமாக அறியமுடியாததான, **सौहृदं** – सौहार्दத்தை, அதாவது कार्यकारणभावरूपसंबन्धविशेषத்தை, **यः** – समर्थः पश्यति, सः प्रपत्तिशास्त्रार्थं पश्यति । जानातीत्यर्थः । सात्यकितन्त्रलक्ष्मीतन्त्राहिर्बुध्न्यसंहितादिகளில் आत्मात्मीयभरन्यासமே अङ्गिயென்றும், அதுவே प्रपत्तिயென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. तत्कार्यत्वसंबन्धरूप-सौहार्दமிருப்பதால் पाश्चात्यस्वप्रयत्ननिवृत्तिरूपाकिञ्चन्यம் प्रपत्तिயென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியே भरन्यासकारणत्वरूप सौहार्दமிருப்பதால் उपायत्वप्रार्थனையும் प्रपत्तिயென்று சொல்லப்படுகிறது, என்று कार्यकारणभावरूपसंबन्धத்தையிட்டும் स्वरूपप्रयुक्तமுமான प्रपत्तिव्यवहारनिमित्तத்தை எவன் அறிகிறானோ? அவனே प्रपत्तिशास्त्रार्थवेत्ता என்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன अर्थமெல்லாம் संप्रदायसिद्धமென்கிறார் **இப்படி**யீत्यादिना । **श्रीविष्णुचित्तர்** – எங்களாழ்வான், அவர் विष्णुचित्तीयव्याख्याता । **वादिहंसांबुवाहர்** – அப்புள்ளார், **वरदाचार्यர்** – நடாதூர் பெரியம்மாள், **संग्रहித்தார்களி**ति, प्रपन्न पारिजातादिप्रबन्धங்களிலே என்றபடி.

இனி शेषत्वज्ञानमात्रமே प्रपत्तिயென்று சொல்லுகிற पक्षத்தை अनुवदिத்து परिहरिக்கிறார் **இவ்விடத்திலே சிலர்** என்று துடங்கி. **शास्त्रार्थतत्त्वம் தெளிந்தபோதே** – "ज्ञाना-नन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मनः" என்கிறபடி தன்னை परमात्मशेषனாகத் தெளிந்தாலும், இதனால் நமக்கு अपेक्षितங்களான पुरुषार्थतदुपायங்கள் கிட்டுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **स्वोज्जीवनेच्छा यदी**त्यादिना । இதற்கு पूर्वपक्ष्यभिप्रेतமான अर्थத்தை யருளிச்செய் கிறார் **परमपुरुषार्थतदुपायங்களை வேண்டியிருந்தாயாகிலீ**ति । இந்த वचनத்தில் स्वोज्जीवनेच्छा என்கிற पदம் मुमुक्षापरமென்றும், स्वसत्तापदம் मोक्षोपायपरமென்றும், पूर्वपक्षि-யினभिप्रायம். **स्वभावसिद्धமென்று** इति । स्वभावश्च என்கிறவிடத்தில் चकारம் अवधारणार्थक-மென்று திருவுள்ளம். उभयं स्वाभाविकமென்றபடி. **என்றபடியன்றோ** इति । உனக்கு மோக்ஷத்தில் இச்சையுமிருந்து तदुपायத்திலுமாசையிருந்தால் भगवान् स्वामिயென்றும், நீ அவனுக்கு दासனென்றும் सर्वदा स्मरणம் பண்ணு. இந்த शेषत्वानुसन्धानமே उपायமா மென்று சொன்னபடியன்றோ என்றபடி. **ஆனால்** – இது तत्त्वமானால், **இப்போது** –

आत्मसमर्पणமென்றொரு विधेयமுண்டோவென்று சொல்லுவார்கள். இதுவும் वाक्यजन्यज्ञानमात्रத்தாலே मोक्षமென்கை போலே अनादरणीयம்.

★जितकौस्तुभचौर्यस्य सम्राजस्सर्वपाप्मनाम् ।
शिष्टं ह्यात्मापहारस्य निष्कृतिस्स्वभरार्पणम् ॥
परशेषत्वधीमात्रमधिकारिविशेषकम् ।
पश्चादात्मापहारस्य निरोधाय च कल्पते ॥ ★

शास्त्रार्थतत्त्वம் தெளிந்த பின்பு. **आत्मसमर्पणமென்றொரு विधेयமுண்டோ**विति । भगवच्छेषत्वस्मरणம் தவிர ज्ञातृत्वादिभिर्देहेन्द्रियविलक्षणोऽहं मदीयत्वेनाभितश्च सर्वं तुभ्यमेव என்கிறாப்போலே भरन्याससहितமான ஒரு विधेयज्ञानமுண்டோ வென்றபடி. இதை परिहरिக்கிறார் **இதுவும் वाक्यजन्यज्ञानमात्रத்தாலே मोक्षமென்கைபோலே अनादरणीय**मिति । ''तत्त्वमसि'' என்கிற वाक्यजन्यமான अविधेयज्ञानத்தால் मोक्षமென்று சொல்லும் अद्वैतवादம் उपासनविधिवैयर्थ्यादिகளாலே எப்படி अनादरणीयமாகவாயிற்றோ அப்படியே अविधेयமான शेषत्वज्ञानத்தால் मोक्षமென்று சொல்லும் वादமும் ''आत्मानं मयि निक्षिपेत्'', ''आत्मत्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यत'' इति विधिवैयर्थ्यप्रसङ्गादिना सत्त्वस्थர்களுக்கு अनादरणीयமென்றபடி. आत्मरक्षा भरसमर्पणமும் आत्मापहारपापத்திற்கு प्रायश्चित्तமாக शास्त्रத்தில் विधिக்கப்பட்டது. இதற்கு ஹேதுவாய் இதையநுஷ்டிக்கும் अधिकारिக்கு विशेषणமான परशेषत्वज्ञानमात्रமே आत्मापहारप्रायश्चित्तமாகச் சொல்லப்படவில்லையென்பதை இரண்டு காரிகைகளால் संग्रहिக்கிறார் **जितकौस्तु-**भेत्यादिना । जितं कौस्तुभचौर्यं येन सः जितकौस्तुभचौर्यः । ज्ञानानन्दमयமாயும், अत एव निरतिशयभोग्यமாயும் ब्रह्मानुभवितृत्वप्रत्यक्त्वங்களாலே कौस्तुभத்தைக்காட்டிலும் उत्कृष्टமான आत्माவினுடைய अपहारமானது कौस्तुभापहारத்தைக்காட்டிலும் கொடியதாகையால் ''अहं मम'' என்கிற இந்த आत्मापहारத்தால் कौस्तुभापहारம் ஜயிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. अत एव **सर्वपाप्मनां सम्राजः** – महापातकத்தில் प्रथमपरिगणितமான स्वर्णापहारத்தைக்காட்டிலும் सामान्यமான रत्नापहारம் பாபத்தில் உயர்ந்தது. அதிலும் உயர்ந்தது भगवद्वक्षस्थलத்திலிருக்கும் कौस्तुभத்தின் अपहारம். அதையும் ஜயித்திருப்பதால் आत्मापहारம் எல்லா பாபங்களுக்கும் सम्राट् என்றபடி. **शिष्ट**मिति । அப்படிப்பட்ட आत्मापहारத்திற்கு, **निष्कृतिः** – प्रायश्चित्तமாக, **स्वभरार्पणं** – தன்னுடைய भरसमर्पणம், **शिष्टं** – विधिக்கப்பட்டது. तथाच विधेयமான தன்னுடைய भरसमर्पणமே आत्मापहारचौर्यத்திற்கு प्रायश्चित्तமாக शास्त्रங்களில் चोदितமாகையாலே அதுவே अनुष्ठेयமென்று கருத்து. आत्मापहारமாவது आत्मकर्मकात्मकर्तृकापहारம். தன்னை स्वतन्त्रனாக நினைத்திருக்கை யென்றபடி. एतेन स्वभरार्पणमिति शब्दस्यानन्वय प्रसङ्गமில்லை. **परशेषत्वे**ति । भगवच्छेषत्वज्ञानமானது प्रपत्तिக்கு முன்பு तदधिकारिக்கு विशेषण-

शेषत्वादिविशिष्टமான வாத்மதத்த்வத்தை शास्त्रத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு अधिकारविशेषத்தோடும் परिकरविशेषத்தோடும் फलसङ्कल्प विशेषத்தோடுங்கூடின शेषत्वप्रतिसन्धानगर्भமான स्वात्मरक्षाभरन्यासமிறே अनाद्यपराधमूलनिग्रहनिवृत्तिக்குபாய-மாக விதிக்கப்படுகிறவாத்மसमर्पणம். तत्त्वज्ञानத்தாலே मोक्षமென்கிறவிதுவும் ஒரு उपायानुष्ठानத்தை முன்னிட்டென்னுமிடம் ''भजस्व मां, मामेकं शरणं व्रजे'' त्यादि विधिबलप्राप्तம்.

कोटिप्रविष्टமாய் प्रपत्तिக்குப் பின்பும் आत्मपहाररूपदोषம் வாராமைக்கு हेतुவாயிருக்கு மென்பது இதினர்த்தம். இதனால் शास्त्रजन्याविधेयशेषत्वज्ञानமானது अधिकारकोटिप्रविष्टமாய் भरसमर्पणरूपமான अङ्गिக்கு प्रयोजकமாய் भरसमर्पणानन्तरம் आत्मापहारप्रतिबन्धकமானாலும் அதுவே आत्मापहारचौर्यத்திற்கு प्रायश्चित्तமாகாது என்று ज्ञापितம்.

முதல் காரிகையினுடைய अर्थத்தை विशदीकरिக்கிறார் **शेषत्वादिविशिष्टமான आत्म-तत्त्वத்தை शास्त्रத்தாலே தெளிந்தவனுக்கு** इत्यादिना। தெளிந்தவனுக்கே विधेयान्तरம் சொல்லுகையால் शास्त्रத்தின் தெளிவு மாத்திரம் उपायமாகாது என்று सूचितம். **अधि-कारविशेषத்தோடும்** – आकिञ्चन्याधिकारத்தோடு மென்றபடி. **परिकरविशेषத்தோடும்** – आनुकूल्याद्यङ्गங்களோடும், **फल सङ्कल्पविशेषத்தோடும்** – मोक्षार्थமாக भरसमर्पणं करिष्ये என்கிற फल सङ्कल्पविशेषத்தோடும், **கூடின** – சேர்ந்ததான, **शेषत्वप्रतिसन्धानगर्भமான** – ''अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்று विहितமான ''देहेन्द्रियविलक्षणोऽहं तुभ्यमेव'' என்கிற स्वरूप-समर्पणरूपशेषत्वप्रतिसन्धानத்தோடு கூடியதான, **स्वरक्षाभरन्यासமிறே** – ''आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते'' என்கிற प्रमाणத்தில் प्रतिपन्नமான ''मद्रक्षण भरस्तुभ्यमेव'' என்கிற स्वात्मरक्षा-भरसमर्पणமே என்றபடி. **अनाद्यपराधमूलनिग्रहनिवृत्तिக்கு उपायமாக விதிக்கப்படுகிற आत्म-समर्पणमिति**। இந்த भरन्यासरूपात्मसर्पणமில்லாவிடில் केवलशेषत्वज्ञानमात्रத்தால் अनाद्यपराधमूल-निग्रहம் निवृत्तिக்க வழியில்லையென்று கருத்து. तत्त्वज्ञानத்தால் मोक्षமென்று शास्त्रம் சொல்லியிருப்பதால் शास्त्रजन्यशेषत्वज्ञानमात्रத்தாலே मोक्षம் வரவேண்டாவோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **तत्त्वज्ञानத்தாலேயி**त्यादिना। **ஒரு उपायानुष्ठानத்தை முன்னிட்டு என்னுமிடமி**ति। तत्त्वज्ञानात् मोक्षமென்கிறவிடத்தில் तत्त्वज्ञानपदம் केवलशास्त्रजन्यशेषत्वज्ञान-பரமாகில் அது भक्तिप्रपत्त्यन्यतरानुष्ठापनद्वारकமாகவே मोक्षजनकமென்றே சொன்னதாகு மென்றபடி. அதற்கு नियामकமருளிச்செய்கிறார் **भजस्व मां, मामेकं शरणं व्रजेत्यादि विधिबल-प्राप्तமி**ति। तत्त्वज्ञानात् मोक्षமென்கிறவிடத்தில் शास्त्रजन्यशेषत्वज्ञानத்திற்கு साक्षात् मोक्षजनकत्वத்தை ஒப்புக்கொண்டால் ''भजस्व मां, मामेकं शरणं व्रजे'' त्यादि विधिகளுக்கு वैयर्थ्यம் வருமென்று கருத்து.

★ज्ञानान्मोक्षोपदेशो हि तत्पूर्वोपासनादिना ।
उपासनादिरूपाद्वा ज्ञानान्मोक्षो विवक्षितः ॥ ★

शास्त्रजन्यமான शेषत्वज्ञानमात्रம் निवृत्तिधर्मங்களான न्यासोपासनादिகளெல்லாத்துக்கும் பொதுவாயிருக்கும். शेषवृत्तिरूपமான कैङ्कर्यமே मुमुक्षुவுக்கு पुरुषार्थकाष्ठैயாகையாலே शेषत्वமறியாதே मोक्षोपायமனுஷ்டிக்கை घटियाதிறே. शेषत्वज्ञानமன்றிக்கே मोक्षार्थமாக विधिத்த धर्मங்களையனுஷ்டித்தானாகிலும் இத்धर्मங்கள்தானே शेषत्वज्ञानத்தையுமுண்டாக்கி पूर्णानुष्ठानमुखத்தாலேயிறே मोक्षहेतुவாவது. ஆகையால் இங்கு विधेयமான समर्पणம் शेषत्वज्ञानमात्रமன்று; மற்றெதென்னில்; शेषत्वज्ञानादियुक्तமான स्वरक्षाभरन्यासம்.

ज्ञानान्मोक्षமென்கிற वाक्यத்திற்கு ஒரு காரிகையாலே இரண்டு विधமாக निर्वाहமருளிச் செய்கிறார் **ज्ञानान्मोक्षोपदेशे हीति** । तत्त्वज्ञानपदம் शेषत्वज्ञानपरமாகில் அது तत्पूर्वकोपासनप्रपत्त्यन्यतरद्वारा मोक्षजनकமென்றர்थம் கொள்ளவேண்டுமென்பது पूर्वार्धार्थம். तत्त्वज्ञानपदம் यथावस्थितोपासनप्रपत्त्यन्यतरज्ञानपरமாகில் அது साक्षात् मोक्षजनकமென்று "तत्त्वज्ञानान्मोक्षः" என்கிற वाक्यतात्पर्यமென்பது उत्तरार्धार्थம். किञ्च शेषत्वज्ञानमात्रம் निवृत्तिधर्मसामान्यங்களுக்குப் பொதுவாகையாலே साक्षान्मोक्षोपायமன்றென்கிறார் **शास्त्रजन्यமான शेषत्वज्ञानमात्रமி**त्यादिना । **निवृत्तिधर्मங்கள்** – सात्विकत्यागयुक्तधर्मங்கள். सात्विकत्यागம் शेषत्वज्ञानघटितமாகையாலே तादृशन्यासोपासनादिகளுக்கும் शेषत्वज्ञानமபேக்षितமாகையால் அது साक्षान्मोक्षापायமாகாதென்று கருத்து. இப்படி निवृत्तिधर्मरूपतया उपासनादिகளுக்கு शेषत्वज्ञानமபேक्षितமென்று சொல்லி उपासनादिफलरूपமான शेषवृत्तिरूपकैङ्कर्यமும் शेषत्वज्ञानघटितமாகையாலே அதில்லாவிடில் फलज्ञानपूर्वकोपायानुष्ठानம் घटियाதென்கிறார் **शेषवृत्तिरूपமான** इत्यादिना । ननु शेषत्वज्ञानமில்லாமலே मोक्षार्थधर्मानुष्ठानம் பண்ணினால் ஒரு फलமும் सिद्धियाதோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **शेषत्वज्ञानமன்றிக்கே** इत्यादिना । **இத் धर्मங்கள் தானே शेषत्वज्ञानத்தையுமுண்டாக்கி** इत्यादि । இது शेषत्वज्ञानसात्विकत्यागरहितமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தாலும் मोक्षार्थம் विहितधर्मமாகையாலே स्वरूपतोऽनुष्ठानमात्रத்தாலே "स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते महतो भयात्" என்கிற கணக்கிலே शेषत्वज्ञानத்தை யுண்டாக்கி भक्तिप्रपत्तिरूपोपायानुष्ठानपूर्तियாலே मोक्षहेतुவாமென்றபடி. तथाच शेषत्वज्ञानம் अन्ततो गत्वापि उपायजननद्वारा मोक्षजनकமேயொழிய साक्षान्मोक्षहेतुவன்றென்று கருத்து. शेषत्वज्ञानमूलமான आत्मरक्षाभरन्यासமே प्रपत्तिशास्त्रार्थமென்பதை निगमिக்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । भगवान् उपायமென்கிற ज्ञानमात्रமே प्रपत्तिः ।

★वाक्यमात्रेण सिद्धत्वात्सिद्धोपाय इहोच्यते ।
प्रपत्तिरिति वादोऽपि विधिनात्र विहन्यते ॥ ★

"शरणं व्रज" என்கிறவிது "इममर्थं जानीहि" என்கிற मात्रமாய் ஒரு कर्तव्योपायविधिपरமன்றிக்கேயொழிந்தாலோவென்னில்; இது शब्दस्वारस्यविरुद्धம். "प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृता" मित्यादिகளான सपरिकरस्फुटतरप्रपत्तिविधिகளோடும் विरोधिக்கும். ईश्वरன் मोक्षोपायமென்கிறவிவ்வளவேயிங்கு वक्तव्यமாய் मोक्षाधिकारिக்கு विधेयान्तरமன்றிக்கேயொழிந்தால் இவ்விடம் प्रस्तुतமான भक्तियोगத்துக்கபேக்ஷிதமான तत्त्वोपदेशमात्रமாம். இங்கு तत्त्वज्ञानமுடையவனுக்கு स्वरक्षणार्थस्वव्यापारनिवृत्तिயே प्रपत्तिயாய் सर्वधर्मस्वरूपत्यागमात्रம் साध्यமாக विधिக்கப்படுகிறதென்பார்க்கு निवृत्तिरूपமேயாகிலும் साध्यமாக

அதுவும் शरणशब्दोपश्लिष्टமான वाक्यमात्रத்தாலே सिद्धமாகையால் सिद्धोपायமெனப்படும் என்னும் பக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார் **वाक्यमात्रेणेति** । **वाक्यमात्रेण सिद्धत्वात्** – भगवाனே उपायமென்கிற ज्ञानம் भगवानेव शरणமென்கிற वाक्यमात्रத்தாலே सिद्धமாகையால், पुरुषप्रयत्नाधीनकेवलवाक्यजन्यज्ञानरूपமாகையாலென்றபடி. **इह** – प्रपत्तिशास्त्रத்தில் **सिद्धोपायः** – कृत्यसाध्योपायமாக, **प्रपत्तिः** – प्रपत्तिरेव, **उच्यते** – சொல்லப்படுகிறது. **इति** – என்கிற, **वादोऽपि** – वादமும், **अत्र** – प्रपत्तिविषयகமான, **विधिना** – शरणं व्रज என்று स्वरसतः प्रतीयमानமான विधिप्रत्ययத்தோடு, **विहन्यते** – विरुद्ध्यत इत्यर्थः । இந்த वाक्यத்திற்கு विधिயிலே தாத்பர்யமில்லையென்று ஶங்கிக்கிறார் **शरणं व्रज என்கிறவிது इममर्थं जानीहि என்கிற मात्रமாயித்யாதினா** । शरणं व्रज என்கிற वाक्यம் நானொருவனே उपायமென்று தெரிந்து கொள் என்பதில் நோக்குடையதென்றபடி. ஆகையால் இங்கு विधिविरोधமில்லையென்று கருத்து. परिहरिக்கிறார் **இது शब्दस्वारस्यविरुद्धமிதி** । लोट् मध्यमனுக்கு विधिயிலே தாத்பர்யம் स्वरससिद्धமாகையாலே तद्विरुद्धமென்றபடி. अर्थान्तरपरமாக நயிப்பிக்கமுடியாத प्रमाणविरोधத்தையருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत** इत्यादिना । "प्रपत्तिं प्रयुञ्जीत" என்கிற विधिवाक्यம் अन्यथानेतुमशक्यமென்று கருத்து. चरमश्लोकத்தில் विधिயின்றிக்கே போனால் बाधकान्तरமருளிச்செய்கிறார் **ईश्वरனிதி** । **भक्तियोगத்துக்கபேக்ஷிதமான तत्त्वोपदेशमात्रமாமிதி** । तथाच गीतैயில் प्रपत्तिरूपोपायविवक्षैயன்றிக்கே நானொருவனே उपायமென்று தெரிந்துகொண்டு भक्तिயைப் பண்ணு என்று சொன்னதாகுமென்று கருத்து.

पक्षान्तरத்தையனுவதித்து परिहरिக்கிறார் **இங்கு** इत्यादिना । **तत्त्वज्ञानமுடையவனுக்கு** – मूलमन्त्रத்தில் शिक्षितமான अत्यन्तपारार्थ्यपारतन्त्र्यज्ञानமுடையவனுக்கு, **स्वरक्षणार्थस्वव्यापार निवृत्तिயே प्रपत्तिயாய்** – पारार्थ्यपारतन्त्र्यज्ञानமுடையவனுக்கு स्वरक्षणार्थस्वव्यापारनिवृत्तिயானது

विधिக்கப்பட்ட सर्वधर्मत्यागந்தான் स्वरक्षणार्थस्वव्यापारமாகையாலே स्ववचन-विरोधமும், साङ्गप्रपत्तिविधायकமான वाक्यविरोधமும் வரும். प्रपत्तिக்கு साधनत्व-மாதல் सिद्धसाधनसहकारित्वமாதல் கொள்ளில் सिद्धोपायமானவீश्वरனுடைய एकत्वं, सिद्धत्वं, परमचेतनत्वं, परमकारुणिकत्वं, सर्वशक्तित्वं, निरपेक्षत्वं முதலான स्वभावविशेषங்களுக்கு विरुद्धமாமென்னும் प्रसङ्गங்கள் श्रुतिस्मृतिविरोधव्याप्ति-शून्यत्वादिदोषங்களாலே तर्काभासங்கள். இவற்றை सत्तर्कங்களாக நினைக்கில்

स्वतः प्राप्तமாகையாலே, अविधेयமான அதுவே प्रपत्तिशब्दवाच्यமாய், **सर्वधर्मस्वरूपत्यागमात्रம் साध्यமாக விதிக்கப்படுகிறதென்பார்க்கு** – ''स्नात्वा भुञ्जीत'' என்கிறவிடத்தில் भुजिधा-तूत्तरविधिप्रत्ययத்திற்கு स्नानविधितात्पर्यकत्वம்போல் व्रजधातूत्तरविधिप्रत्ययத்திற்கும் सर्वधर्मस्वरूपत्याग विधितात्पर्यकत्वம் கொண்டால் विधिप्रत्ययवैयर्थ्यமில்லையென்று சொல்லுமவர்க்கு, निवृत्ति-रूपமேயாகிலுமित्यादि परिहारपरம். सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் अभावरूपமாயிருந்தாலும் அது कृति-साध्यமாக விதிக்கப்பட்டால் அதுவே स्वरक्षणार्थस्वव्यापारமாக முடிகையால் இவ்வङ्गसत्वे स्वरक्षणार्थस्वव्यापारनिवृत्तिरूपाङ्गिயே கடியாதாகையால் सर्वधर्मस्वरूपत्यागपूर्वक स्वरक्षणार्थस्वव्यापार-निवृत्तिरूपाङ्गिसिद्धिயே विरुद्धமாகையால் தன்னுடைய वाक्यமே विरुद्धமாமென்று கருத்து. विरोधान्तरமருளிச்செய்கிறார் **साङ्गेति** । स्वरक्षणार्थस्वव्यापारनिवृत्तिயே प्रपत्तिயாகில் अङ्गपञ्चक-संपन्नமான भावरूपप्रपत्तिயை விதிக்கிற ''प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृता'' மென்கிற वचन-विरोधம் दुष्परिहरமாமென்றபடி. सिद्धोपायனான भगवान் இருக்கச்செய்தே साङ्गமான प्रपत्तिக்கும் मोक्षसाधनत्वத்தையோ सिद्धोपायसहकारित्वादिகளையோ ஒப்புக்கொண்டால் वादिகள் சொல்லும் प्रसङ्गங்களெல்லாம் तर्काभासங்களென்கிறார் **प्रपत्तिக்கு साधनत्व-மாதலी**त्यादिना । அவர்கள் சொல்லும் प्रसङ्गத்தையनुवदिக்கிறார் **ईश्वरனுடைய एकत्व-**मित्यादिना । प्रपत्तिயையும் उपायமாக ஒப்புக்கொண்டால் ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று சொல்லப்படுகிற भगवन्निष्ठोपायैक्यத்திற்கு विरुद्धமாமென்றபடி. **सिद्धत्वमिति** । सिद्धोपायसहकारित्वத்தை ஒப்புக்கொண்டால் सिद्धोपायத்திற்கு किञ्चिदतिशयाधायकतया सहकारित्वம் கொள்ளவேண்டு மாகையால் तादृशातिशयविशिष्टवेषेण भगवானுக்கு साध्यत्वம் प्रसङ्गिப்பதால் सिद्धत्वविरुद्धமா மென்று கருத்து. **परमचेतनत्वमिति** । साध्योपायाधीनातिशयभाक्त्वे अनन्याधीनधर्मत्वरूपமான परम-चेतनत्वம் கடியாதென்று திருவுள்ளம். **परमकारुणिकत्वमिति** । व्याजनिरपेक्षपरदुःखनिवर्तकत्वरूप-மான परमकारुणिकत्वம் उपायान्तरसापेक्षत्वे विरुद्धமாமென்றபடி. **सर्वशक्तित्वमिति** । सहकार्यन्तरम-नपेक्ष्य रक्षितुमशक्तत्वात् सर्वशक्तत्वம் கூடாதென்று கருத்து. **निरपेक्षत्वमिति** । शक्तस्यैव सतः सहकारि-सापेक्षत्वे निरपेक्षत्वம் போமென்று கருத்து. **श्रुतीत्यादि** । ''अमृतस्यैष सेतुः'' என்கிற श्रुति भग-வானையே सिद्धोपायமென்று சொல்லியிருக்கச்செய்தேயும் ''ओमित्यात्मानं युञ्जीत'', ''प्रणवो धनुश्शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते । अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत्'' என்கிற श्रुतिகள்

उपासनத்துக்கிசைந்த साधनभावादिகளிலுமிப்प्रसङ्गங்கள் வரும். उपासनந்தானும் साधनமன்றென்னில்; ''सर्वधर्मान् परित्यज्य'' என்கிறவிடத்திலுपासनத்தையும் धर्मशब्दार्थமாக व्याख्यानம் பண்ணுகையாலே स्ववचन विरोधமுண்டாம். செருக் கடக்குகைக்காக வேண்டாச்சுமைகளையெடுத்துகையாலே अन्यपरமான

साध्योपायத்தையும் விதிக்கையால் तद्विरुद्धமாகச் சொல்லும் प्रसङ्गமெல்லாம் तर्काभास-மாம். அப்படியே ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று ஶ்ருதியில் भगवानையே उपायமாக விதித்திருக்கச் செய்தேயும் ''भक्त्या परमया वाऽपि प्रपत्त्या वा महामते । प्राप्योऽहं'' என்று प्रपत्तिயையும் साध्यமான मोक्षसाधनமாகச் சொல்லியிருப்பதால் तद्विरुद्धமாகையாலே वादिகள் சொல்லும் प्रसङ्गங்கள் तर्काभासங்கள். ஶ்ருதியிலும் ஸ்ம்ருதியிலும் भक्तिप्रपत्तिகள் भगवत्प्रसादनங்களாக विहितங்களானாலும் सिद्धोपायனான भगवाனுடைய एकत्वத்திற்கோ, सिद्धत्वத்திற்கோ विरोधமில்லையென்று கருத்து. सहकारित्वपक्षेऽपि यत्र सहकारिसापेक्षत्वं, तत्र एकत्व सिद्धत्व परमचेतनत्वाभावः என்கிற व्याप्त्यादिகள் இல்லையாகையாலும் இந்த प्रसङ्गங்களெல்லாம் तर्काभासங்களென்று கருத்து. இவைகள் सत्तर्कங்கள் என்று நினைத்தால் प्रति-बन्दियாலே अनिष्टமருளிச்செய்கிறார் **இவற்றை सत्तर्कங்களாக நினைக்கில**ிति । **उपासनத்துக்கிசைந்த साधनभावादिகளிலுமிப் प्रसङ्गங்கள் வரு**மிति । उपासनத்தை साधन-மாக वादिகளுமிசைந்திருப்பதால் அதற்கு साधनभावமுண்டானாலும் सिद्धोपायத்திற்குள்ள सिद्धत्वैकत्व परमचेतनत्वाद्यभावप्रसङ्गங்கள் अनिवार्यங்களாமென்றபடி. उपासनத்திற்கு साधनत्वத்தை அङ्गीकरித்தாலும் இப்प्रसङ्गங்கள் வருகையால் उपासनம் साधनமன்றென்பது இஷ்டம் தானென்னில்; वादिகளின் चरमश्लोकव्याख्यानविरोधத்தைக்காட்டுகிறார் **उपासनந் தானும் साधनமன்றென்னில**ीत्यादिना । **उपासनத்தையும் धर्मशब्दार्थமாக व्याख्यानம் பண்ணுகையாலே स्ववचनविरोधமுண்டா**மிति । ''सर्वधर्मान्परित्यज्य'' என்கிறவிடத்தில் अलौकिक श्रेयस्साधनங்களான इतरधर्मங்களுக்குப்போல் अलौकिकश्रेयस्साधनமான उपासनरूप-धर्मத்திற்கும் स्वरूपतः त्यागம் विहितமென்று சொல்லுவதற்காக उपासनத்துக்கு साधन-भावத்தை (அதாவது) अलौकिकश्रेयोरूपमोक्षसाधनत्वத்தை अभ्युपगमம் பண்ணிச்சொன்ன व्याख्यानरूपस्ववचनத்திற்கு विरोधமுண்டாமென்று கருத்து. वस्तुवृत्त्या उपायங்களல்லாத कर्मयोगज्ञानयोग भक्तियोगங்களையே கீதையில் अर्जुनனுடைய गर्वத்தையடக்குகைக்காக उपायங்களாக விதித்திருப்பதால் அந்த விதியினாலே भ्रान्तனான अर्जुनனுடைய बुद्धि-யாலே धर्मங்களாக गृहीतங்களான कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगங்களை धर्मत्वेनानुवादம் பண்ணி तत्त्यागத்தை இவ்விடத்தில் விதிக்கிறபடியால் तदनुसारेण उपासनத்தையும் धर्मकोटिயில் निवेशம் பண்ணி व्याख्यानம் பண்ணினதேயொழிய, वस्तुतः व्याख्याताவிற்கு उपासनம் धर्म-மாக अभिमतமன்றென்று ஶங்கிக்கிறார் **செருக்கடக்குகைக்காக** इत्यादिना । இப்படி

வுபதேசத்தாலே பிறந்த வர்ஜுனன் புத்தியாலே தர்மமென்று தோற்றினவற்றை "ஸர்வதர்மாந்" என்றநுவதிக்கிறதென்னில்; [25]"இஜ்யாऽऽசாரதமாऽஹிம்ஸாதானஸ்வாத்யாய-கர்மணாம் । அயந்து பரமோ தர்மோ யத்யோகேனாத்மதர்சனம்", [26]"ஸர்வேஷாமேவ தர்மாணாமுத்தமோ வைஷ்ணவோ விதி:", [27]"ந விஷ்ணவாராதனாத்புண்யம் வித்யதே கர்மவைதிகம்"மித்யாதிகளாலே பரமதர்மங்களாகப்ரஸித்தங்களான நிவ்ருத்திதர்மங்களை தர்மங்களன்றென்றால் கைமுதிகந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி-தர்மங்களும் தர்மங்களன்றிக்கே ஸர்வசாஸ்த்ரங்களுக்கும் ப்ராமாண்யமில்லாதபடியாய் பரபாஹ்யகுத்ருஷ்டிபக்ஷங்களிலே ப்ரவேசமாம். ஆனாலும் உபாஸநாதிகள் போலே சரண-வரணமும் தர்மசப்தவாச்யமாகையாலே இங்கு ஸர்வசப்தஸங்கோசம் வாராமைக்காக இதுவும் ஸாதனத்வ வேஷத்தாலே த்யாஜ்யமன்றோ; ஆகையால் ப்ரபத்திக்கும் ஸாதனத்வமாதல் ஸித்தஸாதனஸஹகாரித்வமாதல் கொள்ளுகை யிவ்வசனந்தனக்கும் விருத்தமன்றோ

நிவ்ருத்திதர்மங்களான உபாஸநாதிகளும் தர்மமன்றென்றால் ப்ரவ்ருத்திதர்மங்களுக்கு கைமுதிகந்யாயத்தாலே தர்மத்வாபாவமும் ஸர்வசாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ராமாண்யாபாவமும், அதனால் ப்ராமாண்யமில்லாத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களில் ப்ரவேசமுமுண்டாமென்று பரிஹரிக்கிறார் **இஜ்யாऽऽசாரதமாऽஹிம்ஸாதான-ஸ்வாத்யாயகர்மணாமித்யாதினா** । **இஜ்யா** – பகவதாராதனம், **ஆசார:** – ஸந்த்யாத்யநுஷ்டானம், **தம:** – இந்த்ரியநிக்ரஹ: ப்ரஸித்த: । **அஹிம்ஸா** – உத்தரகாலத்தில் அதிசயிதஸுகத்திற்கு ஹேதுவல்லாத தாத்காலிகது:கஜனகவ்யாபாரோ ஹிம்ஸா, தத்பின்ன: । இதனால் யாகத்தில் பசுவிசஸநாதிகளும், லோகத்தில் சிகித்ஸாதிகளும் ஹிம்ஸை யன்றென்று ஸூசிதம். **தானம்** – ஸ்வகீயஸ்ய த்ரவ்யஸ்ய பரஸ்வத்வாபாதனம். **ஸ்வாத்யாய:** – வேதாத்யயனம், **கர்மணாம்** – ஏதாத்ருசகர்மங்களைக் காட்டிலும், பஞ்சம்யர்தே ஷஷ்டீ । **யோகேனேதி** । யோகேனாத்மதர்சனமிதி யத், அயந்து பரமோ தர்ம இத்யந்வய: । இங்கு யோகசப்தம் ஜ்ஞானயோகம் பக்தியோகம் இவ்விரண்டையும் சொல்லுகிறது. அபேதே த்ருதீயா । ஆத்மதர்சனசப்தம் ஸ்வாத்மஸாக்ஷாத்காரத்தையும் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் சொல்லுகிறது. **அயந்து** – இந்த தர்சனமே, **பரமோ தர்ம:** – பரோ மா யஸ்மாத் பரம: । ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தர்மமென்றபடி. விதீயத இதி விதி: । **வைஷ்ணவவிதி:** – விஷ்ணுஸம்பந்திதயா விஹிதமான தர்மம். **உத்தம:** – ஸர்வோத்க்ருஷ்ட:, விஷ்ணவாரா-தனத்தைக்காட்டிலும் வேதவிஹிதமான புண்யகர்மமில்லையென்கை. இப்படி உபாஸனத்திற்கும் அதுபோலே ப்ரபத்திக்கும் ச்ரேயஸ்ஸாதனத்வத்தையும், ஸித்தஸாதனஸஹகாரித்வத்தையும் ஒப்புக் கொண்டாலும் சரமச்லோகத்தில் ஸர்வசப்தத்திற்கு ஸங்கோசம் வாராமைக்காக ப்ரபத்திரூபதர்மத் திற்கும் ஸ்வரூபத: த்யாகம் விஹிதமென்று இசையவேண்டுமாகையாலே இந்த சரம-ச்லோகத்தோடு விரோதம் வாராதோவென்று சங்கிக்கிறார் **ஆனாலுமித்யாதினா** । **ஆனாலும்** – பக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் ஸாதனத்வாதிகளை ஒப்புக்கொண்டாலும், **ஸாதனத்வமாதல்**

---

[25] யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 1-8.
[26] பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் 36-24.
[27] வ்யாஸஸ்ம்ருதி.

வென்னில்; இங்கு साक्षात्साधनत्वबुद्धियைவிடவேணுமென்னும்போது भक्तियोगादिகளிலும் तुल्यம். प्रसादनत्ववेषத்தாலும் धर्मत्वமிதுக்கு விடவேணு மென்னில்; सर्वशब्दसंकोचம் வாராமைக்காகவே [28]"कृष्णं धर्मं सनातनम्" इत्यादि-களிற்படியே धर्मமான सिद्धोपायத்திலும், साधनत्वबुद्धियை விட प्रसङ्गिக்கும். இவ்வாக்யத்தில் प्रतिपाद्यமான धर्मத்தையொழிந்த धर्मங்களன்றோ त्याज्यங் களாவன வென்னில்: இங்கு விஹிதையான शरणागतिயிலும் तुल्यம். उपास-नादिகளைப்போலே தனக்குत्पादकமாகவாதல், वर्धकமாகவாதல், सहकारि-

सिद्धसाधनसहकारित्वமாதல் கொள்ளுகை இவ் वचनம் தனக்கும் विरुद्धமன்றோ வென்னிலிति । கீழ்ச்சொன்ன प्रमाणங்களாலே भक्तिக்குப்போலே प्रपत्तिக்கும் साधन-त्वத்தை ஒப்புக்கொண்டாலும் அது साधनங்களெல்லாம் त्याज्यமென்கிற "सर्वधर्मान् परित्यज्य" என்பதோடு विरुद्धமாமென்பது शङ्काभिप्रायம். प्रपत्तिயில் साक्षान्मोक्षसाधनत्वबुद्धियை விடவேண்டுமோ? उत परंपरया मोक्षसाधनत्वबुद्धियை விடவேண்டுமோ? என்கிற விகல்பத்தை हृदि निधाय आद्यपक्षத்தில் தூஷணமருளிச்செய்கிறார் **இங்கு साक्षान्मोक्षसाधनत्व-बुद्धियை விடவேண்டுமென்னும் போது** इत्यादिना । **भक्तियोगादिகளிலும் तुल्य**मिति । भक्तियोगादिகளுக்கும் साक्षात्साधनत्वமில்லையாகையால் साक्षात्साधनत्वबुद्धित्यागपूर्वकानुष्ठानம் भक्तियोगादिகளுக்கும் साधारणமாகையால் प्रपत्तिயே सर्वधर्मत्यागपूर्वकம் अनुष्ठेयமென்கிற भगव-दभिमतம் सिद्धियாதென்று கருத்து. द्वितीयपक्षத்தை प्रतिबन्दिயாலே निरसिக்கிறார் **प्रसादनत्व-वेषத்தாலும் धर्मत्वமிதுக்கு விடவேணுமென்னிலி**ति । प्रतिबन्दिயை யருளிச்செய் கிறார் **सर्वशब्दसङ्कोचம் வாராமைக்காகவே** इत्यादिना । **धर्मமான** – सनातनधर्मமான, **सिद्धो-पायத்திலும்** – सिद्धोपायனான भगवाனிடத்திலும், **साधनत्वबुद्धियை விட प्रसङ्गिக்கு**मिति । साधनत्वबुद्धिसामान्यத்தை விடவேண்டுமென்பது "सर्व धर्मान् परित्यज्य" என்பதற்கு अर्थ-மாகில் सनातनधर्मமான भगवाனிடத்திலே யுள்ள साधनत्वबुद्धियையும் விட प्रसङ्गिக்கு மென்றபடி. இப் प्रतिबन्दिக்கு प्रतिवादिमुखத்தாலே समाधानத்தை वचिப்பிக்கிறார் **இவ் वाक्यத்திலி**त्यादिना । **இவ் वाक्यத்தில்** – चरमश्लोकपूर्वार्धरूपமான "सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज" என்கிற இவ்வாக்யத்தில், **प्रतिपाद्यமானधर्मத்தையொழிந்த धर्मங்களன்றோ** इति । இவ்வாக்யத்தில் शरणமாக प्रतिपादिக்கப்பட்ட (அதாவது) मोक्षसाधनமாகச் சொல்லப் பட்ட धर्मத்தை யொழிந்த धर्मங்களன்றோ? भगवाனைக்காட்டிலும் व्यतिरिक्तங்களான धर्मங்களன்றோ என்றபடி. **त्याज्यங்களாவன வென்னிலி**ति । நீ सर्वधर्मங்களையும் விடு, भगवान् ஒருவனையே धर्मமாக அடை. (அதாவது) उपायமாக அடை, என்று ஒரு वाक्यமிருந்தால் அதில் அடையும்படி சொன்ன धर्मத்தைக்காட்டிலும்

[28] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 71-123.

**யாகவாதல், द्वारமாகவாதலொன்றாலपेक्षैயறும்படி नित्यமாய் उपचयापचय-
रहितமாய் सर्वदापरिपूर्णமான सहजकारुण्यादिகளையுடைத்தாய் सङ्कल्पமுண்டான
போது द्वारनिरपेक्षமாக कार्यம் பிறக்கும்படி सत्यसंकल्पமாயிருக்கிற सिद्धोपायத்
துக்கு भक्तिप्रपत्तिகள் எவ்வாகாரத்தாலுपकारकங்களாகின்றன வென்னில்;
இவையனாதியான अपचारपरंपरैயாலே யுत्पन्नமாய் संसार हेतुவாய்க்கிடக்கிற
निग्रहத்தை शमिப்பித்துக்கொண்டுபகரிக்கின்றன. இவை फलान्तरத்துக்-
குपायங்களாம்போது ज्योतिष्टोमादिகளைப் போலே तत्तदनुगुण प्रीतिविशेषங்களை
யுत्पादिத்துக்கொண்டம்முகத்தாலே उपकारकங்களாம். मुमुक्षुவுக்கு साध्योपायங்**

व्यतिरिक्तங்களாகவன்றோ விடும்படி சொன்ன सर्वधर्मங்களிருக்கவேண்டும். ஆகை
யால் सर्वधर्मशब्दத்தை भगवद्व्यतिरिक्तधर्मपरமாகவே கொள்ளவேண்டுமென்னிலென்றபடி.
இங்கு விஹிதையான शरणागतियिலும் तुल्यமிதி । **இங்கு** – இந்த वाक्यத்தில்,
விஹிதையான – अवश्यकर्तव्यமாக விதிக்கப்பட்ட. **शरणागतियिலும்** – शरणवरणरूप-
साध्योपायத்திலும், **तुल्यம்** – இந்த न्यायம் तुल्यமென்றபடி. இந்த वाक्यத்தில் நீ सर्वத்தை
யும் விடு; भगवाனையே उपायமாக शरणवरणம் பண்ணு என்று சொல்லியிருப்பதால்
सर्वधर्मपरित्यागशब्दத்தாலே விஹிதமான शरणवरणरूपप्रपत्तिव्यतिरिक्तसर्वधर्मपरित्यागமே சொல்லப்
படுகிறதென்று प्रतिवादिயும் अभ्युपगमம் பண்ணவேண்டுமென்று கருத்து. सिद्धोपायனான
भगवाனுக்கு साध्योपायங்களான भक्तिप्रपत्तिகள் எப்படி उपकरिக்கின்றனவென்பதை प्रश्न-
पूर्वकமுபபாதிக்கிறார் **उपासनादिகளைப்போலே தனக்கு उत्पादकமாகவாதலீ**त्यादिना ।
उपासनादिகளைப் போலே என்பது व्यतिरेकदृष्टान्तம். कार्यங்களான उपासनादिகள் எப்படி
स्वोत्पादकापेक्षங்களோ அப்படி नित्यமான सिद्धोपायம் स्वोत्पादकापेक्षமன்றென்றபடி.
वर्धकமாகவாதலீதி । उपचयापचयமில்லாமையால் वर्धकापेक्षமுமன்றென்றபடி. **सहकारि-
யாகவாதலீதி** । सर्वदा परिपूर्णமாகையால் सहकार्यपेक्षமுமன்று என்கை. **द्वारமாகவா
தலீதி** । தனக்கு ஸங்கல்பமுண்டானபோது द्वारनिरपेक्षமாக कार्यம் பிறக்கும்படி सत्य-
सङ्कल्पனாயிருப்பதால் द्वारापेक्षமுமன்றென்றபடி. **सिद्धोपायத்திற்கு** – இப்படி இருக்கிற
सिद्धोपायத்திற்கு, **भक्तिप्रपत्तिகள்** – साध्योपायங்களான भक्तिप्रपत्तिகள், **எவ்வாகாரத்தாலு
पकारकங்களாகின்றன வென்னிலீதி** । ஓர் ஆகாரத்தாலும் उपकारकங்களாகாதென்பது
प्रश्नाभिप्रायம். उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இவை** इत्यादिना । **निग्रहத்தை शमिப்பித்துக்
கொண்டு उपकरिக்கின்றன** इति । இந்த साध्योपायங்கள் सिद्धोपायप्रसादजनकங்களாய்,
अनाद्यपराधपरंपराजनितभगवन्निग्रहத்தைப் போக்கடித்துக்கொண்டு उपकारकங்களாமென்றபடி.
இந்த भक्तिप्रपत्तिகள் फलान्तरத்திற்கு साधनமாகும் प्रकारத்தையருளிச்செய்கிறார் **இவை
फलान्तरத்திற்கு** इत्यादिना । **ज्योतिष्टोमादिகளைப்போலே तत्तदनुगुणप्रीतिविशेषங்களை**

களாகிற व्याजमात्रத்தாலே शान्तनिग्रहமான सिद्धोपायம் निग्रहफलமான ज्ञानसङ्कोचादिகளைக் கழித்து परिपूर्णकैङ्कर्यपर्यन्त फलத்தைக் கொடுத்து यावदात्मभावियாக उपकरिக்கும். ஆகையால் मुमुक्षुவினுடைய सर्वानिष्टनिवृत्तिपूर्वकமாய் परिपूर्ण कैङ्कर्यपर्यन्तமான फलपरंपरै யெல்லாம் सिद्धोपाय कार्यமென்றும் प्रसादनமான साध्योपायமடியாக வருகிறதென்றுஞ் சொல்லுகிற प्रमाणங்களிரண்டும் सुसङ्गतங்கள். ஆனாலும் இப்प्रपत्तिயாகிற उपायविशेषத்தை शास्त्रம் विधिக்கவேணுமோ; लोकத்தில் தன்னை रक्षिத்துக்கொள்ள விரகில்லாதே யழுந்துவானொருவன் அப்போது सन्निहितனான रक्षणसमर्थனைப் பற்றுமாப்போலே தன்னை

युत्पादिத்துக்கொண்டு इति । स्वर्गफलத்திற்காக ज्योतिष्टोमादिकर्मங்களைச்செய்தால் அவைகள் सिद्धोपायனான भगवाனுக்கு ''स एनं प्रीतः प्रीणाति'' என்கிறபடி प्रीतिविशेषத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு फलजननத்தில் उपकारकங்களாகிறதுகள். அப்படியே स्वर्गादिफलान्तरத்திற்காக अनुष्ठिக்கப்பட்ட भक्तिप्रपत्तिகள் सिद्धोपायத்திற்கு ज्योतिष्टोमाद्यनुष्ठानजनितமான प्रीतिக்கு सदृशமான प्रीतिविशेषத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு सिद्धोपायத்தாலே स्वर्गादिफलान्तरसाधने उपकारकங்களாமென்றபடி.

இனி मुमुक्षुக்களுக்கு साध्योपायங்களால் வரும் उपकारங்களையும், सिद्धोपायத்தால் வரும் उपकारங்களையும் विविच्य प्रदर्शनம் பண்ணுகிறார் **मुमुक्षुவுக்கு** इत्यादिना । **शान्तनिग्रहமான** इति । இதனால் साध्योपायத்தால் வரும் உபகாரம் सिद्धोपायनिग्रहशमनமே என்றதாயிற்று. **ज्ञानसङ्कोचादीत्यादि** । இதனால் सिद्धोपायத்தால் வரும் உபகாரம் ज्ञानसङ्कोचनिवर्तकत्वமும் यावदात्मभावियான परिपूर्णकैङ्कर्यपर्यन्तफलप्रदत्वமும் என்றதாயிற்று. இப்படி सिद्धोपायமே अनिष्टनिवृत्तिயையும் इष्टप्राप्तिயையும் செய்கிறதென்னில்; साध्योपायத்தாலே अनिष्टनिवृत्तिயும் इष्टप्राप्तिயும் வருவதாகச் சொல்லும் वचनங்கள் सङ्गतங்களாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – अनिष्टनिवृत्तिपूर्वकेष्टप्राप्तिயானது साध्योपायवशीकृतனான सिद्धोपायकार्यமென்று निष्कर्षिக்கையால், **सिद्धोपायकार्यமென்றும் प्रसादनமான साध्योपायமடியாகவருகிறதென்றுஞ்சொல்லுகிற प्रमाणங்களிரண்டும் सुसङ्गतங்களி**ति । अनिष्टनिवृत्तिயும் इष्टप्राप्तिயும் सिद्धोपायकार्यமென்கிற वचनம் साक्षात्सिद्धोपायकार्यत्वतात्पर्यकமாகையாலும், இவையிரண்டும் साध्योपायकार्यங்கள் என்கிற वचनம் परंपरया (அதாவது) भगवत्प्रसादद्वारा साध्योपायकार्यங்களென்று तात्पर्यकமாகையாலும் परस्परविरुद्धங்களென்றென்று திருவுள்ளம். இப்படியானாலும் लोकसिद्धप्रक्रियैயினாலேயே असमर्थன் समर्थனை आश्रयिப்பதாகிற शरणागति उपपन्नமாகாநிற்க அதற்கு विधि வேண்டுமோ? ஆகையால் चरमश्लोकம் अकिञ्चनனான தன் स्वरूपத்தையும் ईश्वरனையும் அறிந்தவனுக்கு अर्थसिद्धार्थानुवादकமேயொழிய विधायकமன்றென்கிற पक्षத்தை अनुवदिத்து निरसिக்

யுமீश्वरனையும் सिद्धपरமான शास्त्रத்தாலே தெளிந்தால் தானேயவனை शरणமாகப் பற்றானோ; ஆகையால் अकिञ्चनனுக்கு भक्तिस्थानத்திலே प्रपत्तिயை विधिக்கக்கூடாதேயென்றுஞ்சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் औचित्यमूल-மான अतिवादம். எங்ஙனேயென்னில்; लोकத்திலொருவனையொருவனா - श्रयिக்கும்போது இன்னபடியே யாश्रयिத்தாலிவனிரங்குமென்னுமிடத்தை யொருप्रमाणத்தாலேயறிந்தாश्रयिக்குமாப்போலே, இங்கு ईश्वरனையின்ன प्रकारத்தாலே இன்ன अधिकारि பற்றினாலிவனை ईश्वरன் रक्षिக்குமென்னு மிடமறியும்போது कर्तव्यपरமான शास्त्रமொழிய வேறோரு प्रमाणமில்லை. நாமாश्रयिக்க रक्षिக்குமென்றனுமானத்தாலே அறுதியிட்டாश्रयिக்கில் ईश्वरतत्त्व-ज्ञानமுடையாரெல்லார்க்குமப்படியனுஷ்டிக்கலாமாகையாலே उपासनविधायक-

கிறார் **ஆனாலுமி**त्यादिना । **அழுந்துவானொருவன்** – முழுகிப்போவானொருவன். ஒருவன் கிணற்றிலே விழுந்து முழுகித் தன்னைத் தானே ரக்ஷித்துக் கொள்ள असमर्थனான போது கிணற்றின் கரையில் सन्निहितனாய் தன்னை ரக்ஷிக்க समर्थனான ஒருவனை आश्रयिயிப்பது கண்டதுண்டிறே. இதற்காக भक्तिस्थानத்திலே प्रपत्तिயை विधिக்கவேண்டாமென்பது घट्टाभिप्रायம். இதை परिहरिக்கிறார் **இதுவுமி**त्यादि । **இதுவும்** – विधिவேண்டாமென்கிறவிதும், **औचित्यमूलமான अतिवादமி**ति । समर्थனை असमर्थன் आश्रयिப்பதில் யாதொரு औचित्यமுண்டோ, तन्मूलकமான अधिकोक्तिயேயொழிய वस्तुस्थितिயில் विधि வேண்டாமென்றபடியன்றென்று தாத்பர்யம். विधानம் வேண்டாமென்பதற்கு अतिवादत्वद्योतनाय प्रपत्तिविधानावश्यकதையைக் காட்டுகிறார் **எங்ஙனேயென்னிலீ**त्यादिना । दृष्टान्तार्थம் लोकसिद्धप्रक्रियையை முதலிலருளிச்செய்கிறார் **लोकத்திலொருவனை** इत्यादिना । லோகத்தில் ஒரு ராஜாவை ஒருவன் आश्रयिப்பதற்காகப் போகும் போது இந்த ராஜா सन्तुष्टனாயிருக்கும் ஸமயம் இன்னாரை पुरुषकारமாககொண்டு सोपहारனாய் आश्रयिத்தால் இவன் निश्चयமாக कृपै பண்ணுவானென்று आप्तोपदेशरूप-प्रमाणத்தாலே அறிந்து आश्रयिப்பது प्रसिद्धமென்பது दृष्टान्तार्थம். இந்த प्रक्रियையை प्रकृतத்திலும்காட்டி विधिशास्त्रமின்றிக்கே प्रपत्तिயை अनुष्ठिக்க வழியில்லையென்கிறார் **இங்குமி**त्यादिना । **இன்ன प्रकारத்தாலேயி**ति । आनुकूल्याद्यङ्गपञ्चकविशिष्टवेषத்தாலேயென்றபடி. **இன்னவधिकारि** – आकिञ्चन्यानन्यगतित्वविशिष्टன், **कर्तव्यपरமான शास्त्रமொழிய வேறொரு प्रमाणமில்லையி**ति । ‘‘प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृताम्’’, ‘‘सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रजे’’ त्यादियான विधिशास्त्रமொழிய வேறொன்றும் प्रमाणமாகாதென்கை. अनुमानம் प्रमाणமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **நாமாश्रयिக்க रक्षिக்குமென்ற अनुमानத்தாலே யறுதியிட்டு** इति । **அறுதியிட்டு** – निश्चयिத்து, **ईश्वरतत्त्वज्ञानமுடையாரெல்லார்க்குமி**ति । सकिञ्चनाकिञ्चनभेदமின்றிக்கே என்றபடி. **अनुष्ठिக்கலாமாகையாலே** इति ।

शास्त्रங்கள் நிரர்थகங்களாம். ஸமர்थன் उपासनादिகளைப்பண்ண, அவற்றில் ஸமர்थனல்லாதவன் प्रपत्तिயைப்பண்ணவென்று विशेषित्तु नियமிக்கை அனுமானத் தால் கடப்படாது. மற்றுள்ள उपायங்களில் ஸமர்थனன்றிகேயொழிந்தால் அவற்றினுடைய स्थानத்திலே प्रपत्तिயைப்பண்ணுவது என்று शास्त्रம் விதி- யாதபோது முன்பு விதித்த उपायத்துக்கनर्हனானபடியாலே அதின் फलத்தை இழக்கும்படியாம். எங்ஙனேயென்னில்; लोकத்தில் राजसेवादिகளும் தத்- फलங்களும் காணச்செய்தே मालाकरण, दीपारोपण, स्तुतिनमस्कारादिகளை शास्त्र निरपेक्षமாக அनिष्ठத்தால் अपचारங்கள் வரும்படியாயிருக்கையாலே परिकर- नियमங்களோடே கூடின भगवत्सेवादिप्रकारங்களும், தத்फलங்களும் நியதங்

அனுஷ்டிக்கக்கூடுமாகையாலே என்றபடி. **उपासनविधायकशास्त्रங்கள் நிரர்थகங்களாமிதி** । அனுமானத்தாலே லघுவான ईश्वराश्रयणம் எல்லோருக்கும் ஸம்பவிக்கலாமாயிருக்க குருவான ईश्वरोपासनविधायकशास्त्रங்கள் व्यर्थங்களாமென்றபடி. उपासनसमर्थன் उपासनத்தையே அனுஷ்டிக்கவேண்டும்; அதில் असमर्थன் प्रपत्तिயை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று அனுமிக்கக் கூடாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **समर्थனித்யாதினா** । **விசேஷித்து நியமிக்கை அனுமா- னத்தால் கடப்படாது** இதி । லोकத்தில் तादृशहेतुसाध्यव्याप्तिகள் காணப்படவில்லை யென்று கருத்து. இப்படி அனுமானத்தால் मोक्षार्थप्रपत्तिव्यवस्थै கூடாதாப்போலே ''यद्येन कामकामेने'' त्यादिகளிற்சொன்ன सर्वफलार्थप्रपत्तिயும் அனுமானத்தாலே घटिயாதென்கிறார் **மற்றுள்ளவுபாயங்களிலித்யாதினா** । ஒருவன் ஒரு फलத்தை ஆசைப்பட்டு அதற்கு हेतुவாக शास्त्रங்களில் விதிக்கப்பட்ட उपायத்தில் असमर्थனாயிருந்தால் அவன் தன்னால் அனுஷ்டிக்கமுடியாத उपायस्थानத்திலே ईश्वरप्रपत्तिயைப் பண்ணினால் அவனுக்கு அந்த फलம் सिद्धिக்குமென்பது यद्येन कामाकामेनेत्यादि शास्त्रத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த शास्त्रமில்லாவிட்டால் அனுமானத்தால் एतादृशமான प्रपत्ति सिद्धिக்கவே வழியில்லையாகை யால் அந்த फलकामनாவான் तादृशफलத்தை யிழந்தே போகவேண்டிவருமென்கை. एतावता शास्त्रம் விதியாதபோது ईश्वरविषयप्रपत्तिயே सिद्धिயாதென்று சொன்னதாயிற்று. இதை प्रश्नपूर्वकமாக सदृष्टान्तம் விவரிக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலித்யாதினா** । முதலில் दृष्टान्तத்தை யுபபாதிக்கிறார் லोकத்தில் **राजसेवादिகளும் தத்फलங்களும் காணச்செய்தே** இதி । இதனால் லோகத்தில் यत्किञ्चिद्दृष्टान्तदर्शनमात्रம் மற்றோரிடத்தில் शास्त्रीयकर्मानुष्ठानத் திற்கு साधकமாகாதென்று सूचितம். **मालाकरणेत्यादि** । லோகத்தில் शास्त्रीयनियमமில்லாத राजसेवा தத்फलங்களைப் பார்த்து अर्चावतारविषयத்தில் फलोद्देशेन शास्त्रीयनियमமின்றிக்கே मालाकरणादि கைங்கர்யங்களையநுஷ்டித்தால் फलம் கிடையாததோடு अपचारங்களும் நேருமாகையால் शास्त्रங்களைக்கொண்டு तत्तत्कैङ्कर्यनियमங்களையறிந்து भगवत्सेवैயை

களாக शास्त्रங்கொண்டறிகிறாப்போலே, இங்கும் லோகத்தில் प्रपत्तिயும் तत्फलங்களுங் கண்டுபோந்தாலும் सदाचार्योपदेशसापेक्षमन्त्रविशेषादिகளோடே கூடின प्रपत्तिக்கும் फलविशेषங்களுக்கும் साध्यसाधनभावம் शास्त्रங்கொண்டறிய வேண்டுகையால் அவ்வோ फलங்களுக்காக सेवाविशेषங்களை विधिக்கிறாப் போலே प्रपत्तिயையும் विधिக்கிறது. இங்ஙனல்லாதபோது राजसेवैயைப் போலே भगवत्सेवैயையும் विधिக்கவேண்டாதொழியும். प्रपत्तिக்கும் सदाचार्यो-पदेशपूर्वकमन्त्रग्रहणादिகளபேக்ஷிதங்களாக प्रसङ्गिங்கிக்கும். मन्त्राद्यनर्हர்க்கும் शरण्य-विशेषफलविशेषानुबन्धिயான अन्यूनानधिककर्तव्यविशेषத்தினுடைய अध्यवसायத்துக்கு अनन्यथासिद्धமான अनुमानங்கிடையாது. ஆகையால் सपरिकरसेवाविशेषங்கள் போலே सपरिकरभरसमर्पणமுமிங்கு विधेयமாகக்குறையில்லை.

இப்படி यथाधिकारம் शास्त्रம் विधिத்தவற்றிலும் उपासनादिகள் स्वरूपविरुद्धங் களென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுவும் प्रपत्तिயை स्तुतिக்கைக்காக

எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ என்பது दृष्टान्तार्थம். दार्ष्टान्तिकத்தை उपपादिக்கிறார் **இங்குமிதி** । **இங்கும்** – प्रपत्तिस्थलத்திலும், **லோகத்தில் प्रपत्तिயும் तत्फलங்களுங்கண்டு போந்தாலுமி**त्यादि । शास्त्रीयनियमமின்றிக்கே असमर्थன் समर्थனிடத்தில் प्रपत्ति பண்ணு வதையும், समर्थனவனை ரக்ஷிப்பதையும் கண்டிருந்தாலும் मोक्षादिफलविशेषங்களைக் குறித்து प्रपत्ति பண்ணும்போது सदाचार्योपदेशलब्धमन्त्रத்தைக்கொண்டே பண்ணவேண்டு மென்று तादृशप्रपत्तिக்கும் मोक्षादि फलங்களுக்குமே कार्यकारणभावம் நியதமென்றும் शास्त्रம் கொண்டே அறியவேண்டுமென்பது दार्ष्टान्तिकश्रीसूक्त्यर्थம். விபக்ஷத்தில் दृष्टान्ते बाधक மருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** इति । अर्थादिरागप्राप्तங்களான राजसेवादिகளை எப்படி विधिக்கவேண்டாமோ அப்படியே भगवत्सेवादिகளையும் विधिக்கவேண்டா தொழியும் என்றபடி. दार्ष्टान्तिकத்தில் बाधकமருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्तिக்குமி**त्यादिना । वैदिकमन्त्राद्यनर्हருக்கும் कर्तव्यமான अन्यूनातिरिक्तप्रपत्तिरूपाध्यवसायமும் शास्त्रं विना अनुमानத் தாலே सिद्धिயாதென்கிறார் **मन्त्राद्यनर्हர்க்குமி**त्यादिना । हेतुसाध्यव्याप्त्यभावात् என்று கருத்து प्रपत्तिயின் शास्त्रविधिसापेक्षत्वத்தை நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना ।

இப்படி प्रपत्तिरूपसाध्योपायस्वरूपादिகளில் வரும் கலக்கங்களை शमिப்பித்து भक्तिरूप-साध्योपायத்தில் வரும் கலக்கங்களை ஶமிப்பிக்கப்போகிறவராய், முதலில் प्रपत्तिயே अत्यन्तपरतन्त्रமான स्वरूपத்திற்கு अनुगुणैயென்றும், उपासनादिகள் स्वरूपविरुद्धங்களென்றும் சொல்லுகிற पक्षத்தை अनुवदिத்துப் परिहरिக்கிறார் **இப்படி यथाधिकारமி**त्यादिना । **शास्त्रம் विधिத்தவற்றிலுமி**ति । शास्त्रविधि उभयत्र तुल्यமாயிருக்க ஒன்று स्वरूपविरुद्धैயென்றும்,

अतिवादம் பண்ணினார்களாமித்தனை; எங்ஙனேயென்னில்; नित्यமான आत्मस्वरूपத்துக்கு இவை नाशकங்களாய்க்கொண்டு स्वरूपविरुद्धங்களென்ன வொண்ணாது. प्रपत्त्यनुष्ठानத்திலும் कैङ्कर्यத்திலும்போலே भक्त्यादिகளிலும் [29]''कर्ता शास्त्रार्थवत्वात्'', [30]''परात्तु तच्छ्रुतेः'' என்கிறபடியே भगवदधीनकर्तृत्वமுண்டா கையாலும், आत्मस्वरूपமத்யந்தनिर्व्यापारமென்னும்போது सत्त्वलक्षणமான अर्थ-क्रियाकारित्वமில்லாமையாலே तुच्छत्वம் प्रसङ्गिக்கையாலும் ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्ना-श्रयत्वरूपமான कर्तृत्वமில்லையாக்கி आत्माவுக்கு सन्निधिमात्रமே व्यापारமென் னில் भोक्तृत्वादिகளுமன்றிக்கே இவனுக்கு संसारமும் मिथ्याவாய் मोक्षोपाय-नैरपेक्ष्यादि प्रसङ्गம் வருமாகையாலும் साङ्ख्यादिகள் சொல்லுமாப்போலே स्व-रूपத்தில் कर्तृत्वமில்லாமையாலே उपासनादिகள் स्वरूपविरुद्धங்கள் என்று

ஒன்று स्वरूपानुगुणैயென்றும் சொல்லுவதற்கு नियामकமில்லையென்று கருத்து. निरसिக் கிறார் **இதுவுமிதி** । **இதுவும்** – भक्ति स्वरूपविरुद्धैயென்கிற இதுவும், **प्रपत्तिயை स्तुतिக் கைக்காக अतिवादமிதி** । न हि निन्दान्यायமிங்கு अनुसन्धेयமென்று கருத்து. இப்படி स्तुति-परत्वத்தை இசைந்து सामरस्यத்தை स्थापिக்கவேண்டுமேயொழிய उपासनादिகளுக்கு स्वरूपविरुद्धत्वத்தை निर्वहिக்கமுடியாதென்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**त्यादिना । उपा-सनादिகளுக்கு स्वरूपविरुद्धत्वமாவது आत्मस्वरूपनाशकत्वமோ, आत्मस्वरूपத்தில் असंभावितत्वமோ, आत्मस्वरूपத்தில் अनर्थावहत्वமோ என்கிற विकल्पத்தை हृदयத்திலெண்ணி முதல் पक्षத்தில் दूषणமருளிச்செய்கிறார் **नित्यமான आत्मस्वरूपத்துக்கு** इत्यादिना । नित्यமான என்பது हेतुगर्भविशेषणம். आत्मनो नित्यत्वात्, उपासनादिகள் आत्मस्वरूपத்திற்கு नाशकங்களென்று சொல்ல முடியாதென்றபடி. द्वितीय विकल्पத்தில் दूषणமருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्त्यनुष्ठानத்திலுமி**त्यादिना । आत्माவுக்கு कर्तृत्वமில்லாமையால் उपासनादिकर्तृत्वமसंभावितமென்றால் ''एष हि द्रष्टा श्रोता मन्ता बोद्धा कर्ता'', ''कर्ता शास्त्रार्थवत्वात्'', ''परात्तु तच्छ्रुतेः'' इत्यादिश्रुतिसूत्रार्थங்கள் विरुद्धங் களாமென்றபடி. कर्तृत्वानभ्युपगमे अनिष्टத்தைக் காண்பிக்கிறார் **आत्मस्वरूपம் अत्यन्त-निर्व्यापारமென்னும்போது** इति । **सत्त्वलक्षणமான अर्थक्रियाकारित्वமில்லாமையாலே** इति । फलजनकयत्किञ्चिद्व्यापारवत्वம் सत्त्वம்; அது सन्निष्टம். **तल्लक्षणமான** – तत्स्वरूपமான, सत्वस्व-रूपமான என்றபடி. **तुच्छत्वம் प्रसङ्गिக்கையாலுமிதி** । असत्त्वம் प्रसङ्गिக்கையாலுமென்ற படி. सन्निधिमात्रமே व्यापारம்; அது आत्माவுக்குமுண்டாகையாலே तुच्छत्वமில்லை; ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नरूपமான व्यापारமில்லையாகையால் कर्तृत्वமसंभावितமென்னும் पक्षத்தை दूषिக்கிறார் **ज्ञानचिकीर्षे**त्यादिना । இந்த पक्षத்தில் मोक्षोपायनैरपेक्ष्यादि प्रसङ्गம் வருமாகையாலே

[29] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33.
[30] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-40.

சொல்லவுமொண்ணாது. [31]"अचेष्टमानमासीनं श्रीः कश्चिदुपतिष्ठति । कर्मी कर्मानु-सृत्यान्यो न प्राश्यमधिगच्छति" **என்றதுவும்** शास्त्रचोदितोपाय**ங்களினுடைய** नैरर्थक्य**ஞ் சொன்னபடியன்று;** पूर्वानुष्ठितकर्मविशेष**ங்களினுடைய** फलविशेष**ஞ்சொன்ன படியத்தனை.** मोक्षप्रतिकूल**ங்களான** रागाद्युपाधि**களாலே வந்த** काम्यनिषिद्ध**ங்கள்போலே** बन्धक**ங்களல்லாமையாலும்** मोक्षार्थि**தனக்கே** विधि**க்கையாலும்** उपासनादि**களுக்கு** शास्त्रमुख**த்தாலே** अनर्थावहत्वरूप**மான** स्वरूपविरोध**ஞ் சொல்ல வொண்ணாது. ஆகையால்** आत्मस्वरूप**த்தைப்பற்ற** उपासनादि**களுக்கு** नाश-कत्वासंभावितत्वानर्थावहत्व**ங்களில்லாமையாலே யொருபடியாலும்** स्वरूप-विरोधप्रसङ्ग**மில்லை.**

ஆனாலும் आत्मा देहादिविलक्षण**னாகையாலே** स्वरूप**த்தில்** वर्णाश्रमादि-**களில்லை யென்று தெளிந்தவனுக்கு** "ब्राह्मणोऽहं, क्षत्रियोऽहं" **என்றாற் போலே வரும்** अभिमान**ங்களடியாக** कर्तव्य**ங்களான** वर्णाश्रमादिधर्म**ங்களும்**

उपासनादिகள் स्वरूपविरुद्धங்களென்று சொல்லமுடியாதென்று கருத்து. मोक्षोपायनैर्थक्यம் वचनसिद्धமன்றோ என்று ஶங்கித்து परिहरिக்கிறார் **अचेष्टमानमित्यादिना । अचेष्टमानमासीनं** – उपायप्रवृत्तिயின்றிக்கே தூணிமிருக்கிற ஒருவனை, **श्रीः** – ஸம்பத்தானது, **उपतिष्ठति** – उपस्थानம் பண்ணுகிறது. அடைகிறதென்றபடி. இவ்வசனத்திற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **என்றதுவுமிதி** । இந்த வசனம் शास्त्रचोदितமான उपायங்களுடைய नैरर्थक्यத்தை சொல்லவந்ததன்று; किन्तु पूर्वमनुष्ठितங்களான कर्मங்களுடைய फलावश्यंभावित्वத்தைச் சொல்லுகிறதென்று भावம். विकल्पितமான மூன்றாவது शिरஸ்ஸிற்கு उत्तरமருளிச் செய்கிறார் **मोक्षप्रतिकूलங்களான** इत्यादिना । **काम्यनिषिद्धங்கள் போலே बन्धकங்களல் லாமையாலுமிதி** । काम्यनिषिद्धங்கள் फलान्तरकामनामूलकங்களாகையால் फलान्तरजनन द्वारा எப்படி अनर्थावहங்களோ அப்படியல்லாமையாலே என்றபடி. **मोक्षार्थिதனக்கே** इति । अन्याधिकारिக்கு विहितமான कर्मத்தை अन्यனநுஷ்டித்தால் अनर्थसंभावவனை உண்டானாலும் "ब्रह्मविदाप्नोति परं" என்று परप्राप्तिकामनावाனுக்கே विहितமான ब्रह्मवेदनरूपोपासनம் அவனுக்கு अनर्थावहமாகாதிறே என்று கருத்து. उपासनादिகளுக்கு आत्मस्वरूपविरुद्धत्वம் மூன்றுபடி யாலும் கூடாதென்பதை निगमिக்கிறார் **ஆகையாலித்யாதினா** ।

ननु उपासनादिகள் त्रैवर्णिकाधिकारங்களாக शारीरकத்தில் स्थापितங்களாகையால் स्वरूपத்தில் ब्राह्मणत्वाद्यभिमानवान्களுக்கே அவைகளிலதிகாரம் சொல்லவேண்டுமாகையால் देहात्माभिमानமில்லாதார்க்கு तत्कर्तृत्वம் असंभावितமாகாதோ வென்று ஶங்கிக்கிறார்

---

[31] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 339-15.

அவற்றோடே துவக்குண்டான उपायान्तरங்களும் अनुष्ठेयங்களல்லாமை யாலே இவ்वर्णाश्रमादि निबन्धनங்களான धर्मங்கள் स्वरूपविरुद्धங்களென்னக் குறையென்னெனில்; இதுவும் अनुपपन्नம். எங்ஙனேயென்னில்; स्वरूपத் தில் ब्राह्मणत्वादिகளில்லையென்று தெளிந்தானேயாகிலும் कर्मविशेषங் களடியாக ब्राह्मणत्वादिविशिष्ट शरीरத்தோடே संबद्धனாயிருக்கையாலே அச் शरीरसंबन्धமேயடியாக வருகிற क्षुत्पिपासादिகளுக்கு परिहारம் பண்ணுகிற கணக்கிலே அச் शरीरம் விடுமளவும் அவ்வோ वर्णाश्रमादिகளுக்கும் தன் शक्तिக்கும் अनुरूपமாக अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिகளைப் பற்ற शास्त्रங்கள் विधिத்த धर्मங் களை விடவொண்ணாது. ஆகையால் இத் धर्मங்களை देहात्मविवेकமடி யாக स्वरूपविरुद्धங்களாக்கி இவற்றுக்கு त्याज्यதை சொல்லவொண்ணாது. देहात्मविवेकமுடையவனுக்கே पारलौकिकभोगसाधनமான धर्मத்தில் अधिकारமாகை யால் இத்धर्मங்களுடைய अनुष्ठानத்துக்கு स्वरूपத்தில் ब्राह्मण्यादि भ्रम மधिकार-மன்று; ब्राह्मण्यादिविशिष्ट शरीरसंबन्धமே अधिकारம். ஆகையால் सर्वधर्मानुष्ठानத்துக் கும் उपयुक्तமான प्रकृत्यात्मविवेकமடியாக उपासनादिகளுக்கு विरोधங்கண்டிலோம்.

ஆனாலுமித்யாதிநா। அவற்றோடே துவக்குண்டான उपायान्तरங்களுமிதி। "सर्वापेक्षा च यज्ञादि श्रुतेः" என்கிற सूत्रத்தில் சொன்னபடி वर्णाश्रमधर्मங்களோடு अधिकतया संबद्धமான उपायान्तरங்களுமென்றபடி. இவ்वर्णाश्रमादिनिबन्धनங்களான धर्मங்களிதி। आत्मस्वरूपத் தில் वर्णाश्रमादिभ्रममूलங்களான धर्मங்களென்றபடி. இந்த பங்கையை परिहरिக்கிறார் இதுவுமनुपपन्नமிதி। அதை उपपादिக்கிறார் எங்ஙனே யென்னிலித்யாதிநா। देहविलक्षण-மாக आत्मस्वरूपத்தை "ज्ञानानन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मन" इत्यादिशास्त्रங்களாலே தெளிந்த வனான प्राज्ञன், आत्मस्वरूपத்தில் ब्राह्मणत्वादिभ्रमத்தாலே वर्णाश्रमादिधर्मங்களையும் तदङ्गங் களான उपासनादिகளையும் अनुष्ठिக்கிறானில்லை; किन्तु पुण्यकर्म विशेषமடியாக வந்த ब्राह्मणत्वादिविशिष्टशरीरத்தோடே यथार्थமாக संबद्धனாயிருப்பதால் அந்த संबन्धज्ञानமடியாக वर्णाश्रमादिधर्मங்களையும் तदङ्गक उपासनादिகளையும் अनुष्ठिக்கிறானாகையால் वर्णाश्रमादि-धर्मानुष्ठानங்களுக்கெல்லாம் भ्रान्तिमूलत्वकल्पनமும் स्वरूपतः त्याज्यत्ववर्णनமும் असङ्गतமென்பது परिहारग्रन्थाभिप्रायம். आत्मस्वरूपத்தில் ब्राह्मणत्वादिभ्रमமே अधिकारமென்றால் दोषமருளிச் செய்கிறார் देहात्मविवेकமுடையவனுக்கே इत्यादिना। आत्मा இந்த देहத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; இவன் இந்த देहம் போனபிறகு स्वर्गादिलोकத்திற்குச் சென்று भोगानु-भवம் பண்ண योग्यதையுள்ளவனென்கிற ज्ञानமுடையவனுக்கே पारलौकिकभोगसाधन-धर्मानुष्ठानத்தில் अधिकारமென்று சொல்லவேண்டியிருக்க तद्विरुद्धமாக आत्मस्वरूपத்தில்

उपासनादिகள் अहङ्कारगर्भங்களென்னுமிடம் शास्त्रமிசையாதிருக்கச்செய்தே आरोपित्தார்களத்தனை. कर्मोपार्जितங்களான करणकलेबरங்களாகிற उपाधि-களைக்கொண்டனுष्ठिக்கையாலே कर्मयोगादिகள் निरुपाधिकस्वरूपविरुद्धங்களென் பார்க்கும் स्वरूप ज्ञानद्वयश्रवणादिகளும் मनःप्रभृतिसापेक्षங்களாகையாலே तुल्य-दोषங்களாம். ஆனாலும் शेषभूतனாகையாலே தன்னைத் தான் रक्षित्துக் கொள்ளப் प्राप्तனுமன்றிக்கே अत्यन्तपरतन्त्रனாகையாலே தன்னைத்தான் रक्षित्துக்கொள்ள शक्तனுமன்றிக்கேயிருக்கிறவிவனுக்கு स्वरक्षणार्थமாக कर्तव्यமென்றொரு उपायத்தை विधिக்கையும் அதிவனுக்கு साध्यமாய் साध्यो-पायமென்று பேர் பெறுகிறதென்று சொல்லுகையும் उपपन्नமோ? ஆன பின்பு भक्तियोगादिகள் शेषत्वानुरूपங்களல்லாமையாலே स्वरूपத்திற்கनिष्टावहங் களென்றும், अत्यन्तपारतन्त्र्यविरुद्धங்களாகையாலே असंभावितங்களென்றுஞ் சொல்லவொண்ணாதோவென்னில்; இது सर्वमोक्षप्रसङ्गादिகளாலே முன்பே परिहृतம். இவன் செய்ததொரு व्याजங்கொள்ளாதே मुक्तனாக்கில் अनादि-யாக मुक्तனாகப் प्रसङ्गिக்கும். ईश्वरன் केवलस्वातन्त्र्यத்தாலே நினைத்தபோது मुक्तனாக்கில் वैषम्यनैर्घृण्यादिदोषங்களும் வரும். मोक्षोपायविधायकங்களான शास्त्रங்களுமெல்லாம் निरर्थकங்களுமாம். ஆகையால் இச்शेषत्वத்தால்

ब्राह्मणत्वादिभ्रमமுள்ளவன் अधिकारिயென்பது असङ्गतமாமென்றபடி. शास्त्रसंमतமான अधि-कारத்தை दृढीकरिக்கிறார் **ब्राह्मण्यादीति** । सर्वधर्मानुष्ठानத்திற்கும் காரணமான देहात्मविवेकத்தை उपासनाद्यनुष्ठानविरुद्धமாகச் சொல்வது दृष्टविरुद्धமென்கிறார் ஆகையாலீत्यादिना ।

अहङ्कारगर्भமாகையாலே उपासनादिகள் स्वरूपविरुद्धங்களென்கிற पक्षத்தை अनुवदित्து परिहरिக்கிறார் **उपासनादिகளீत्यादिना । शास्त्रமிசையாதிருக்கச்செய்தே** इति । फलसङ्गकर्तृत्वादि-त्यागरूपமான सात्विकत्यागத்தை शास्त्रம் சொல்லியிருப்பதால் अहङ्कारगर्भत्वத்தை शास्त्र-மிசையவில்லை என்று கருத்து. उपासनादिகள் करणकलेबरादिகளான उपाधिகளால் अनुष्ठिக் கப்படுவதால் निरुपाधिकस्वरूपविरुद्धங்கள் என்பதை अनुवदित्து निरसिக்கிறார் **कर्मोपार्जितங் களான** इत्यादिना । स्वरूपज्ञानेत्यादि परिहारपरம். प्रकारान्तरத்தாலே असंभावितत्वानर्थावहत्वरूपமான स्वरूपविरोधத்தை ஶங்கித்து முன்பே परिहृतமென்கிறார் **ஆனாலுமீत्यादिना । अनिष्टावहம்** – शेषत्वத்திற்கு हानिकरம். पूर्वोक्तपरिहारத்தையே स्पष्टीकरिக்கிறார் **இவன் செய்ததொரு व्याजमित्यादिना** । ஶங்கிதங்களான अनिष्टावहत्वासंभावितत्वங்களை परिहरिக்கிறார் **ஆகையா லீत्यादिना** । शेषत्वशेषित्वங்களுக்கு उचितமாக வரும் प्रयोजनத்தை யருளிச்செய்கிறார்

வகுத்த விஷயத்தைப்பற்றுகையில் औचित्यமும், உடையவன் உடைமையை ரக்ஷிக்கையில் औचित्यமுமுண்டாம். अत्यन्तपारतन्त्र्यத்தால் அவன் கொடுத்த स्वातन्त्र्यத்தைச் சுமந்து அவனுக்கபிமதங்களான उपायங்களை अनुष्ठिக்கையும் फलம் பெறுகைக்கவன் கைபார்த்திருக்கவேண்டுகையும் सिद्धिக்கும். இச்शेषत्वपारतन्त्र्यங்களிரண்டும் फलदशैயிலவனுகந்த कैङ्कर्यத்தை அவனிட்ட வழக்காக நடத்துகைக்குமுறுப்பாம். இவையடியாக स्वरक्ष-णार्थस्वव्यापारமாகாதென்பார்க்குத் தாங்கள் यथाशास्त्रं भगवत्प्रीत्यादिफलத்தைக் கோலி अनुष्ठिக்கிற कैङ्कर्यத்திலும் साध्यமாக विधिக்கப்படுகிற प्रपत्तिதன்னிலும் स्वरूपविरोधबुद्धिயாலே अधिकारமில்லையாம். वाक्यजन्यமான संबन्धज्ञानादिमात्रத்திற்காட்டில் अतिरिक्तமாக “शरणं व्रज” என்று विधेयமாகையாலே साध्यமாயிருக்கும் प्रपत्तिस्वरूपமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் शेषभूतனுமாய் परतन्त्रனுமான இவனுக்கு यथाधिकारம் स्वरक्षणार्थस्वव्यापारம் பண்ணக்குறையில்லை. ஆனாலும் अनन्यार्हशेषभूतனாகத் தன்னைத் தெளிந்து परमैकान्तिயாயிருக்கிற இவனுக்கு देवतान्तर द्वारकங்களான वर्णा-श्रमधर्मங்களும் அவற்றையितिकर्तव्यதையாகவுடைத்தான भक्तियोगादिகளும் ऐकान्त्यविरुद्धங்களன்றோ; शुद्धयाजिகளுக்கன்றோ परमैकान्तित्वங்கூடுவதென்னில்; இது भाष्यादिகளில் निष्कर्षந்தெளியாமையடியாக வந்த चोद्यம். எங்ஙனே யென்னில்; प्रतर्दनादिविद्यैகளில் परमात्मा इन्द्रादिशरीरகனாக

இச் शेषत्वத்தால் வகுத்த விஷயத்தை इत्यादिना । अत्यन्तपारतन्त्र्यकार्यத்தைக் காட்டுகிறார் अत्यन्तपारतन्त्र्यத்தாலीत्यादिना । प्रसङ्गात् शेषत्वपारतन्त्र्यங்களுக்கு फलदशैயில் उपयोगத்தைக் காட்டுகிறார் இச் शेषत्वपारतन्त्र्यங்களிரண்டுமित्यादिना । शेषत्वपारतन्त्र्यங்களை बाधकங்களாக ஒப்புக்கொண்டால் मुमुक्षुदशैயில் यथाशास्त्रம் भगवत्प्रीत्यादिफलமாக अनुष्ठिக்கும் कैङ्कर्यத்திலும், साध्यமான प्रपत्तिயிலுமधिकारமில்லையாமென்கிறார் இவையடியாகவीत्यादिना । वाक्यजन्यशेषत्वज्ञानमात्रமே யன்றோ प्रपत्ति; அது साध्यமன்றே என்ன வருளிச் செய்கிறார் वाक्यजन्यமான इत्यादिना । उक्तार्थத்தை निगमिக்கிறார் ஆகையாலीत्यादिना । पारमैकान्त्यविरुद्धत्वात् भक्त्यादिகள் परमैकान्तिயான தன் स्वरूपத்திற்கு विरुद्धங்களாமென்று ஶங்கிக்கிறார் ஆனாலுமित्यादिना । पारमैकान्त्य विरोधத்தை उपपादिக்கிறார் देवतान्तर द्वारकங்களான वर्णाश्रमधर्मங்களுமित्यादिना । देवतान्तरद्वारकங்களான என்பது हेतुगर्भविशेषणம். देवतान्तर द्वारकங்களாகையால் ऐकान्त्यविरुद्धங்களன்றோ என்பது प्रश्नाभिप्रायம். परिहरिக்கிறார் இது भाष्यादिகளில் निष्कर्षந்தெளியாமையடியாக வந்த चोद्यமिति । भाष्यादिनिष्कर्षத்தை

முமுக்ஷுவுக்கு உபாஸ்யனென்றறுதியிட்டார். வித்யாங்கமான வர்ணாச்ரமதர்மங்களிலும் அவ்வோ தேவதைகளை சரீரமாகக் கொண்டு நிற்கிற பரமாத்மாவே ஆராத்ய-னென்று நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆகையால் ஸ்வதந்த்ரமாக சில தேவதைகளைப் பற்றி னாலும் ஃபலாந்தரகாமனையாலே தன்னுடைய நித்யநைமித்திகங்களுக்குப் புறம்-பான தேவதாந்தராந்வயம் வரிலும் பரமைகாந்தித்வத்துக்கு விருத்தமாம். ஃபலாந்தரஸங்கமு மன்றிக்கே பரமாத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக தேவதைகளை வைத்து அக்ந்யாதி-சப்தங்களை விசேஷ்யபர்யந்தமாக அனுஸந்தித்தும் [32]"ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமினி:" என்கிற ந்யாயத்தாலே அக்நீந்த்ராதிசப்தங்களை ஸாக்ஷாத்பகவத்வாசகங்களாக அனுஸந்தித்தும் ஸ்வதர்மானுஷ்டானம் பண்ணுமிடத்தில் விதிபலத்தாலே பரமைகாந்தித்வவிரோதமில்லை.

उपपादिक्கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**त्यादिना । प्रतर्दनविद्यैயில் इन्द्रशरीरकपरमात्मावैயே मुमुक्षुவான प्रतर्दनனுக்கு उपास्यனாக निष्कर्षिக்கையால் परमात्मोपासनத்திற்கு देवतान्तरद्वार-कत्वம் पारमैकान्त्यबाधकமன்றென்று भाष्याभिप्रायம். विद्याङ्गங்களான वर्णाश्रमधर्मங்களிலும் देवतान्तरशरीरकपरमात्माவே आराध्यனாகையால் तदनुष्ठानத்தாலும் पारमैकान्त्यभङ्गமில்லை யென்றே திருவுள்ளம். ஆனால் எவ்விதமான देवतान्तरसंबन्धம் पारमैकान्त्यबाधकமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । स्वतन्त्रतया देवतान्तरस्पर्शம் வந்தாலும் स्वर्गादि-फलकाम्यकर्मங்களில் स्वतन्त्रமாகவோ परतन्त्रமாகவோ देवतान्तरस्पर्शம் வந்தாலும் पारमै-कान्त्यविरोधம் வருமென்று கருத்து. எப்படி वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानம் பண்ணினால் पारमैकान्त्य-भङ्गம் வாராது என்னில்; तादृशप्रकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **फलान्तरसङ्गமுமன்றிக்கே परमात्माவுக்கு विशेषणங்களாக देवतैகளை வைத்து** इत्यादिना । **विशेष्यपर्यन्तமாக अनुसन्धित्துமி**ति । अग्न्यादिशरीरकपरमात्मपर्यन्तமாக अनुसन्धित्துமென்றபடி. वस्तुतः औपासनादिकर्मங் களில் "अग्नये स्वाहा" என்கிற शब्दத்தைச் சொல்லி होमம் பண்ணும்போது अग्निशब्दம் अग्निशरीरकपरमात्माவையே उद्देश्यமாகக்காட்டுகையால், अग्निக்கு परमात्मशरीरतया நிற்கை யொழிய हविस्समर्पणोद्देश्यत्वம் தோன்றாமையாலும் विशेषणतया देवतान्तरसंबन्धம் विधिबल-प्राप्तமாகையாலும் पारमैकान्त्यம் भग्नமாகாதென்று கருத்து. अनन्यथासिद्धजीवादिलिङ्गமில் லாதபோது अग्न्यादिशब्दங்கள் अग्रं नयतीत्यादिव्युत्पत्तिகளாலே साक्षात् परमात्मबोधकங்களாகை யாலும், विशेषणतयापि देवतान्तरज्ञापकங்களன்றாகையாலும் तादृशशब्दार्थानुसन्धानपूर्वकधर्मानुष्ठा-னத்தில் पारमैकान्त्यभङ्गம் இல்லையென்றருளிச்செய்கிறார் **साक्षादप्यविरोधं जैमिनि**रित्यादिना ।

---

[32] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-2-29.

ஆனாலும் अभिचारादिகளை விதித்த கட்டளையிலே शास्त्रप्रोचनादिகளி லபிसन्धियாலே अधिकारिविशेषத்திலே उपासनादिகளை விதித்ததத்தனை யன்றோ; मुमुक्षुவுக்கு प्राप्यप्रापकங்கள் एकமாகையாலே प्राप्यानुरूपமான उपायம் सर्वेश्वरனொருவனுமே; ஆகையாலேயன்றோ [33]"अथ पातकभीतस्त्वं सर्वभावेन भारत । विमुक्तान्यसमारंभो नारायणपरो भव" என்று धर्मदेवதை தன் पुत्रனுக்கு उपास-नादिகளை प्राप्यविरोधिகளென்று நினைத்து निन्दिத்ததென்னில்; அதுவும் अनुपपन्नம். எங்ஙனேயென்னில்; अभिचारादिகள் फलविशेषமடியாகவிறே

वत्सलतरமான शास्त्रம் इतरशास्त्रप्रोचनार्थம் அதாவது — इतरशास्त्रानुष्ठानத்தில் विश्वासपूर्वक-प्रवृत्तिயை யுண்டுபண்ணுவதற்காக (अभिचारத்தை) शत्रुवधहेतुभूतமான यागविशेषத்தை விதித்ததுபோல், भक्तिயும் प्रपत्तिயில் प्ररोचனை யுண்டுபண்ணுவதற்காக विहितैயாகை யால் अभिचारம்போல் स्वरूपविरुद्धமென்கிற पक्षத்தையுபக्षेपिக்கிறார் **ஆனாலும் अभिचा-रादिகளை விதித்த கட்டளையிலே** इत्यादिना । अभिचारம் இந்த जन्मத்திலே दृष्टமான शत्रुवधरूपமான फलத்தை யுண்டுபண்ணி इतरशास्त्रத்தில் विश्वासपूर्वकமாக प्रोचनादिகளை உண்டுபண்ணக்கூடுமானாலும் भक्तिயானது अदृष्टமான मोक्षरूपफलजनकतयैव विहितैயா கையாலே இந்த ஜந்மத்திலேயே फलத்தையுண்டுபண்ணி विश्वासद्वारा प्ररोचकமாகா தாகையாலே दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकங்கள் विरूपங்களாகையாலே अभिचारம்போலே भक्ति, स्वरूपविरुद्धமன்றென்னில்; அதைவிட்டு पक्षान्तरத்தை उपक्षेपिக்கிறார் **मुमुक्षुவுக்கு** इत्यादिना । **प्राप्यप्रापकங்கள் एकமாகையாலே** इति । प्राप्यமான सिद्धोपेयமே प्रापकமான सिद्धोपायமாக விருக்கவேண்டும். सिद्धोपायव्यतिरिक्तभक्त्यादिகள் उपेयविरूपங்களாகையாலே मुमुक्षुவுக்கு पातकமாமென்பது एतत्पक्षाभिप्रायம். இதற்கு उपोद्बलकமாக सिद्धोपायव्यतिरिक्तभक्त्यादिகளை पातकங்களாகச்சொல்லுகிற स्पष्टமான वचनத்தைக் காண்பிக்கிறார் **ஆகையாலே யன்றோ "अथ पातकभीतस्त्व"** मित्यादिना । ஓ! भरतवंशोद्भवனான युधिष्ठरனே! पातकங்களான भक्त्यादिகளினின்றும் भयந்தாயானால் அவைகளின் अनुष्ठानसंरंभத்தை விட்டு सिद्धोपाय னான नारायणனையே प्राप्यனாகவும் पापकனாகவும் நினை என்கை. **धर्मदेवतै** – धर्मराजा, **தன் पुत्रனுக்கு** – धर्मपुत्रனுக்கு, இந்த பக்ஷங்களை प्रतिक्षेपिக்கிறார் **அதுவுமनुपपन्नமிति** । अभिचारादिகளை விதித்த கட்டளையில் उपासनादिகளையும் விதித்ததத்தனை என்கிற விடத்தில் उपासनादिகள் अभिचारादिகளைப்போல் विरुद्धफलजनकतया स्वरूपविरुद्धங்களென்று अभिप्रेतமோ? भक्तिविधि प्रपत्तिप्ररोचनार्थமாகையாலே फलजनकत्वाभावेन आयासमात्रहेतुतया स्वरूप-विरुद्धமென்றभिप्रेतமோ? என்கிற விகல்பத்தை हृदयத்திலே வைத்து प्रथमशिरஸ்ஸை

[33] விஷ்ணுதர்மம் 66-72.

अनर्थहेतुக்களாயிற்று. இங்கு फलம் मोक्षமானபடியாலே அம்मुखத்தால் अनर्थप्रसङ्गமில்லை. एकाधिकारिविषयத்திலே एकफलத்துக்கு गुरुவாயிருப்ப தொன்றை उपायமாகக் காட்டி लघुவாயிருப்பதொன்றிலே रुचिயைப் பிறப்பிக்கிறதென்கை विवक्षितविपरीतம். अङ्गத்திலே अङ्गिफलनिर्देशமாய் स्तुतिमात्रமாயிறே அப்போது फलिப்பது. प्राप्यத்துக்கின்னதनुरूपமென்னுமிடம் शास्त्रवेद्यமாகையாலே युक्तिमात्रத்தாலே प्राप्यविरोधஞ்சொல்லவொண்ணாது. आगमसिद्धங்களிலொன்றை विरुद्धतर्कங்களாலே बाधिக்கில்; तुल्यन्यायத்தாலே सर्वशास्त्रங்களும் प्रपत्ति शास्त्रந்தானும் प्रमाणமன்றிக்கே யொழியும்.

दूषिக்கிறார் **अभिचारादिகள் फलविशेषமடியாகவிறே अनर्थहेतुக்களாயிற்று** इत्यादिना । अभिचारம் शत्रुवधद्वारा नरकजनकமிறே. उपासनத்தில் அதற்குப் प्रसक्तिயே இல்லை யென்கிறார் **இங்கு फलमि**त्यादिना । இரண்டாவது ஶிரஸ்ஸை दूषिக்கப்போகிறவராய் இப் பக்ஷத்தில் अभिचारविधि दृष्टமான शत्रुवधरूपफलத்தைக் காண்பித்து तन्मुखத்தாலே सर्वशास्त्रத்திற்கும் எப்படி प्रोचकமாகிறதோ அப்படி अदृष्टமான मोक्षத்தை फलமாகவுடைய भक्तिயானது स्वफलप्रदर्शनத்தாலே प्रपत्तिविधि प्रोचकமாகாதென்கிற दूषणம் स्पष्टமாகையாலே அதை உபேக்ஷித்து दूषणान्तरமருளிச்செய்கிறார் **एकाधिकारिविஷயத்திலே** इत्यादिना । भक्तिप्रपत्तिகளிரண்டும் परस्परம் निरपेक्षोपायங்களாகில் लघूपायமான प्रपत्तिயிலே स्वरसतः प्रवृत्ति-யுண்டாகுமாகையால் भक्तिविधिயையிட்டு प्रपत्तिயில் प्रोचिப்பிக்கவேண்டியதில்லை. अन्यतरம் अनुपायமானாலும் आलस्यादिகளால் प्रवृत्तिயில்லாத புருஷனை लघुவிலே முதலில் प्रवर्तिப்பித்து பிறகு गुरुவிலே प्रवर्तिப்பிக்கவேண்டுமேயொழிய गुरुவான भक्तिயில் प्रवर्तिப்பித்து பிறகு प्रपत्तिயில் प्रवर्तिப்பிக்கிறதென்பது கூடாதாகையால் ஒரு अधिकारिவிஷயத்தில் एकफलத்திற்காக விஹிதங்களான भक्तिप्रपत्तिகளில் भक्तिविधि प्रपत्ति-प्रोचकமென்றது. कर्माङ्गस्तुति कर्मप्रशंसाद्वारा तत्प्रोचकமானாற்போலே प्रपत्त्यङ्गभक्तिस्तुति प्रपत्ति-प्रशंसया प्रपत्तिप्रोचनापरமென்றொப்புக்கொள்ளவேண்டுமாகையால் அப்போது भक्तिக்கு अङ्गतया उपादेयत्वமே अभ्युपगन्तव्यமாகையால் वाद्यभिमतமான अनुपादेयत्वம் सिद्धिக்காதென்று கருத்து. கீழ்ச்சொன்ன मुमुक्षुவுக்கு इत्यादि இரண்டாம் பக்ஷத்தை प्रतिवदिக்கிறார் **प्राप्यத்துக்கு இன்னது** इत्यादिना । **युक्तिमात्रத்தாலே प्राप्यविरोधம் சொல்லவொண்ணாது** इति । ‘‘यमेवैष वृणुते’’, ‘‘भक्त्यात्वनन्या शक्य’’ इत्यादिशास्त्रங்கள் प्राप्यனான भगवाனுக்கு अनुरूपமாகவே तत्प्रसादद्वारा प्रापकமான भक्तिயைச் சொல்லியிருப்பதால் प्राप्यभिन्नत्वमात्रத்தாலே भक्ति, प्राप्यविरुद्धமென்று சொல்லுவது साहसமென்று கருத்து. शास्त्रங்கள் भक्तिயை भगवत्प्रसाद-द्वारा तत्प्राप्तिहेतुவாகச் சொல்லியிருந்தாலும் அதை युक्तिயினால் बाधिக்கலாகாதோ வென்ன अनिष्टமருளிச்செய்கிறார் **आगमसिद्धங்களிலி**त्यादिना । यौक्तिकமாக प्राप्यविरुद्धत्वம்

''अथ पातकभीतस्त्वं'' என்கிறவிடத்திலும் பாதகशब्दத்தாலே उपासनादिகளை निन्दिக்கிறதென்கைக்கும் प्रमाणமில்லை. ஆகையால் मुमुक्षुவுக்கு विहितங் களாகையாலே भक्तिप्रपत्तिகளிரண்டும் यथाधिकारं परिग्राह्यங்கள்.

विहितங்களேயாகிலும் आचार्यरुचिपरिगृहीतங்களல்லாதபடியாலே अतिथि-सत्कारादिகளிலே विहितங்களான गवालंभादिகள் போலே उपासनादिகள் शिष्टपरि-ग्रहविरुद्धங்களாகையாலே अनादरणीयங்களன்றோ வென்கையும் निरूपक-वाक्यமன்று; सर्दाचार्यपरिग्रहமில்லாதபோதன்றோ [34]''अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्म-

சொன்னாலன்றோ இப்படி अनिष्टापादनம் செய்வது; ''अथ पातकभीतस्त्व'' மென்கிற प्रमाणத்திலேயே पातकशब्दத்திலே उपासनादिகள் विवक्षितங்களாகையாலே அவை களுக்கு प्राप्यविरुद्धत्वம் தோன்றவில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अथ पातक-भीतस्त्वमित्यादिना** । எடுத்த வசனத்தில் पातकशब्दம் उपासनादिपरமென்பதற்கு अनन्यथासिद्धप्रमाण-மில்லையென்கிறார் **पातकशब्दத்தாலே** इत्यादिना । இந்த श्लोकம் भक्तिप्रकरणस्थமானாலும் पातकशब्दத்தாலே भक्तिनिवृत्तिप्रतिबन्धकங்களான अनादिकालसञ्चितங்களான पातकங்களே சொல்லப்படுகிறதுகள். நாம் उपासनादिகளிலிழிந்தால் उपासननिष्पत्तिप्रतिबन्धकங்களான பாபங்களாலே उपासनம் निष्पन्नமாகாவிடில் செய்வதென்? அதற்கு प्रायश्चित्तமாக कृच्छ्र, चान्द्रायण, कूश्माण्ड, वैश्वानर, व्रातपति, पवित्रेष्टि முதலியவைகளைச் செய்வதும் अशक्य-மாச்சுதே என்று எண்ணி उपायविरोधिपापத்தில் நின்றும் பயந்தாயேயாகில் अन्यो-पायालंभनसंभ्रमத்தை விட்டு நாராயணனையே उपायமாகப்பற்று என்பது प्रमाणानुगुणமான श्लोकार्थமாகையால் तद्विरुद्धமாக ''राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमं । प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तु-मव्ययम् ॥'' என்று भगवानாலே पवित्रமாகக்கொண்டாடப்பட்ட उपासनத்தை धर्मदेवतै पात-கமாக निन्दिத்ததென்பது प्रमाणविरुद्धமாமென்று கருத்து. இப்படி भक्ति, स्वरूपविरुद्ध மென்பது सर्वात्मना असङ्गतமாகையாலே अकिञ्चनனுக்கு प्रपत्तिபோலே शक्तனுக்கு भक्ति-யும் परिग्राह्यமென்கிறார் **ஆகையால் मुमुक्षुவுக்கு** इति ।

ननु भक्त्यादिகள் विहितங்களாகிலும் आचार्यरुचिपरिगृहीतங்களல்லாதபடியாலே स्वरूप-विरुद्धங்களென்கிற பக்ஷத்தை अनुवदिத்து நிரஸிக்கிறார் **विहितங்களேயாகிலுமित्यादिना** । **अतिथिसत्कारादिகளிலே विहितங்களான गवालंभादिகள் போலே** इति । ''समांसो मधुपर्कः'', ''मधुपर्के तु गोवध'' इत्यादि विहितங்களான गोवधங்கள் போலே என்றபடி. இந்த பக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறார் **என்கையும் निरूपकवाक्यமன்று** इति । அதையுபபாதிக்கிறார் **सर्वाचार्य-परिग्रहமில்லாதபோதன்றோ** इत्यादिना । **अस्वर्ग्यमिति** । **लोकविद्विष्टं** – सर्वलोकद्वेषविषयीकृतம்.

[34] யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 1-156.

मप्याचरेन्न तु'' என்று கழிக்கலாவது. இங்கு [35]''तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय'' என்னும்படி श्लाघ्यரான पराशरादि पूर्वाचार्यர்களனுஷ்டிக்கையாலே सर्वशिष्टबहिष्कारஞ் சொல்லவொண்ணாது. இப்படி युगान्तरங்களிலிவை धर्मங்களானாலும் कलियुगத்தில் यथोक्तமான परमात्मोपासनादिகளுக்கधिकारिகள் दुर्लभராகையாலே இவை இக்காலத்துக்குப்பொருந்துமவையன்று. ஆகையாலேயன்றோ [36]''कलौ संकीर्त्य केशवम्'' என்றும், [37]''कलेर्दोषनिधे राजन्नस्ति ह्येको महागुणः। कीर्तनादेव कृष्णस्य मुक्तबन्धः परं व्रजेत्'' என்றுஞ்சொல்லுகிறதென்னவுமொண்ணாது. [38]''कलौ कृतयुगं तस्य कलिस्तस्य कृते युगे। यस्य चेतसि गोविन्दो हृदये यस्य नाच्युतः'' என்கிறபடியே இக்காலத்திலும் उपासनादिகளுக்கधिकारिகள் स्वयं प्रयोजनयोगनिष्ठ-ரான पूर्वाचार्यர்கள் போலே संभावितரிறே. இங்ஙனல்லாதபோது संकीर्तन-

सर्वलोकैरननुष्ठितमिति यावत्। अतएव **अस्वर्ग्यं** – अलौकिकश्रेयस्साधनताशून्यம், **धर्ममपि** – चोदितमपि, न **त्वाचरेत्** – नैवाचरेत् என்கை. कतिपयशिष्टापरिग्रहம் पराशरादिகள் अनुष्ठिக்காததாலே प्रपत्तिக்குமுண்டு. ஆகையால் सर्वशिष्टापरिग्रहமே बाधकமாகக் கொள்ளவேண்டும். அது श्लाघ्यரான पराशरादिகள் अनुष्ठिக்கையால் भक्तिக்குமில்லையென்று கருத்து. श्लाघ्यரான என்பதால் कतिपयशिष्टपरिग्रहापरिग्रहसंमेलने परमाप्ततया सर्वश्लाघनीयशिष्टपरिग्रहமுपादेयतानियामकமென்று सूचितம். भक्तिக்கு स्वरूपविरुद्धत्वம் இல்லாமற்போனாலும் கலியுகத்தில் இதை अनुष्ठिக்குமधिकारिகள் கிடையாதாகையால் இது இக்காலத்திற்குப் பொருந்தாது என்கிற पक्षத்தை अनुवदिத்து निरसिக்கிறார் **இப்படி युगान्तरங்களிலி**त्यादिना। **இவை இக்காலத்திற்குப் பொருந்துமவையன்று** इति। **பொருந்துகை** उपायமாக ஆகுகை. कलियुगத்தில் भक्त्यनुष्ठानம் अशक्यமாகையாலே भक्तिफलமான मोक्षத்திற்கு लघुவான उपायान्तरத்தை शास्त्रம் சொல்லுகிறதென்கிறார் **ஆகையாலேயன்றோ** इत्यादिना। **कलौ सङ्कीर्त्य केशवमिति**। ''ध्यायन् कृते यजन् यज्ञैस्त्रेतायां द्वापरेऽर्चयन्। यदप्नोति तदप्नोति'' என்பது கீழ் பாதங்கள். இதனால் कलियुगத்தில் लघुவான केशवसङ्कीर्तनம் मोक्षोपायமேயொழிய अशक्यங்களான भक्त्यादिகள் उपायங்களாகமாட்டாதென்று सूचितம். **कलेर्दोषनिधेरिति**। कीर्तनादेव என்கிற अवधारणத்தாலே भक्तिக்கு मोक्षोपायत्वம் व्यवच्छेदिக்கப்படுகிறதென்பது पूर्वपक्ष्यभिप्रायம். **என்னவுமொண்ணாது** इत्यादि। என்று சொல்லுவதும் उपपन्नமன்று என்பது प्रतिज्ञा। அதில் सप्रमाणம் हेतुவைக் காண்பிக்கிறார் **कलौ कृतयुगं तस्ये**त्यादिना। **स्वयंप्रयोजनयोगनिष्ठரான पूर्वाचार्यர்கள்** – नाथमुनि,

[35] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 4.
[36] விஷ்ணுபுராணம் 6-2-17.
[37] ஸ்ரீ பாரதம் 11-3-51.
[38] விஷ்ணுதர்மம் 109-57.

व्यतिरिक्तैயான प्रपत्तिக்கும் [39]**"किन्तु तस्य च मन्त्रस्य कर्मणः कमलासन । न लभ्यतेऽधिकारी वा श्रोतुकामोऽपि वा नर" इत्यादिகளிற்படியே महाविश्वासादियुक्तரானவधिकारिகள் தேட்டமாகையாலே அவ்விடத்திலும் இப்प्रसङ्गம் வரும்.**

ஆனபின்பு उपासनादिகளுக்கு வேறொரு विरोधமில்லாமையாலே यथा-शास्त्रं आतुरादिகளுக்கவगाहिनादिகள் போலே இவை [40]**"अकिञ्चनोऽनन्यगतिः"**

குருகைக்காவலப்பன் முதலான पूर्वाचार्यர்கள். **संभावितரிறே** इति। இதனால் கலியில் अधिकारिदौर्लभ्यात् भक्त्यनुपायம் என்றுசொன்னது सङ्गतமாகாதென்றதாயிற்று. இப்படி யன்றிக்கே अधिकारिदौर्लभ्यத்தாலே भक्तिக்கு अनुपादेयत्वம் சொல்லில் प्रपत्तिக்கும் अनुपादे-यत्वप्रसङ्गம் வருமென்கிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** इत्यादिना । **सङ्कीर्तनव्यतिरिक्तैயான प्रपत्तिக்குமிति** । இதனால் कीर्तनादेव என்கிறவிடத்தில் अवधारणத்திற்கு अन्ययोगव्यवच्छेद-परत्वம் கொண்டால் सङ्कीर्तनव्यतिरिक्तैயான प्रपत्तिக்கும் मोक्षोपायत्वத்தைத் தவிர प्रसङ्गिக்கு மென்று सूचितம். இப்படி एवकारத்திற்கு अन्ययोगव्यवच्छेदकत्वம் கொண்டால் भक्तिप्रपत्ति-களிரண்டுக்குமே अनुपादेयत्वம் प्रसङ्गिக்குமாகையாலும் அது वादिप्रतिवादिகளிருவருக் கும் अनिष्टமாகையாலும் செய்வதென்னென்னில்; "तमेव विदित्वाऽतिमृत्युमेति" என்கிற விடத்தில் एवकारத்திற்கு अन्योगव्यवच्छेदपरत्वம் கொண்டால் நம் सिद्धान्तरीत्या सगुणोपासनம் सिद्धिக்காதாகையால் एवकारத்தை भिन्नक्रमமாக்கி तं विदित्वैव என்றந்வயிப்பது போல் இங்கும் एवकारத்தை भिन्नक्रमமாக்கி कृष्णस्यैव कीर्तनात् என்று அந்வயித்தால் उभयवादि-களுக்கும் अनिष्टप्रसङ्गம் வாராதென்று गूढाभिप्रायம். भक्तिக்குப்போல் प्रपत्तिக்கு अधिकारि-दौर्लभ्यம் இல்லாமையாலே अनुपादेयत्वம் சொல்லமுடியுமோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் **किन्तु तस्य च मन्त्रस्येति** । **किन्तु** – किन्तु, **न लभ्यतेऽधिकारी वेत्यादि** । वा शब्दोऽवधारणार्थः । न लभ्यत एवेत्यर्थः । लघूपायத்திற்கும் अधिकारिदौर्लभ्यமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **महाविश्वासादियुक्तரான अधिकारिகள் தேட்டமாகையாலே** इति। **தேட்டமாகையாலே** – दुर्लभமாகையாலே.

ஆனால் भक्तिस्वरूपविरुद्धமென்பதை ஒரு படியாலும் निर्वहिக்கமுடியாதோவென் னில்; प्रमाणान्तराविरोधेन स्वरूपविरुद्धत्वத்தை निर्वहिத்துக்காட்டுகிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना। आतुरादिகளுக்கு अवगाहनம் எப்படி स्वाधिकारविरुद्धமோ? அப்படியே अकिञ्चनனுக்கு भक्ति स्वाधिकारविरुद्धैயென்றபடி. இப்படி भक्तिக்கும் मोक्षोपायत्वம் உண்டென்றால் "नरस्य बुद्धिदौर्बल्यादुपायान्तरमिष्यते" என்று भक्तिயை उपायமாக स्वीकरिக்கையை बुद्धिदौर्बल्यकार्यமாகச் சொன்ன वचनம் विरोधिயாதோவென்ன அதின் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்

---

[39] பௌஷ்கரஸம்ஹிதை.

[40] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 22.

என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு स्वाधिकारविरुद्धங்களென்னப் प्राप्तம். இவ்வதிகார-விரோधமறியாதே उपासनादिகளிலே प्रवर्तिக்குமவனைப் பற்ற [41]''नरस्य बुद्धि-दौर्बल्यादुपायान्तरमिष्यते'' என்றது. ஆகையால் இவ்வुपासनादिகளும் अधिकार्य-न्तरத்திற்கு यथाधிकारமனுगुणங்கள். அவற்றுக்கு सामर्थ्यமில்லாமையாதல் विलक्षणமல்லாமையாதல் இப்प्रपत्तिயை स्वतन्त्रोपायமாகப்பற்றினவனை [42]''செய்தவேள்விய'' னென்றும், [43]''कृतकृत्य'' னென்றும், [44]''अनुष्ठितक्रतुशत'' னென்றும், இவனுக்கு मरणान्तமாக நடக்கிறव्यापारங்களை अवभृथपर्यन्तकर्तव्य-कलापங்களாக स्तुतिத்தும் क्रत्वन्तरानुष्ठानம் பண்ணினவனுக்கு மேலுள்ள नित्य-नैमित्तिकங்கள் போலே இவனுக்கு स्वतन्त्रविधिயாலே वर्णाश्रमादिधर्मங்கள் நடவா நிற்கச்செய்தேயும் अनुष्ठितात्मयागफलத்தைப்பற்ற कर्तव्यान्तरनिरपेक्षனாகவும் ஆழ்வார்களும், महर्षिகளும், भगवच्छास्त्रங்களும், वेदங்களும் घोषिया நின்றன.

இவ்வதிकारविरोधமறியாதே इत्यादिना । **இவ்வதிकारविरोधம்** – தனக்குள்ள आकिञ्चन्याद्यधि-कारविरोधம், तथाच अकिञ्चनனான வதிकारिக்கு उपायान्तरपरिग्रहம் स्वाधिकारविरुद्धமாகையாலே बुद्धिदौर्बल्यकृतமென்று இந்த श्लोकத்தில் சொல்லப்பட்டதேயொழிய भक्तिக்கு अनुपायत्वம் இதில் சொல்லப்படவில்லையென்று கருத்து. अकिञ्चनனுக்கு स्वाधिकारविरुद्धமாகை யாலே अनुपायமான भक्तिயே समर्थனுக்கு फलोपायமாகுமென்கிறார் **ஆகையாலித்யாதினா** । **ஆகையால்** – अकिञ्चनाधिकारिக்கே भक्ति, स्वाधिकारविरुद्धமாகையால். இப்படி भक्तिயும் शक्तனுக்கு मोक्षोपायமாகில் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனை उत्कृष्टனாக ஆழ்வார் முதலானவர்கள் स्तोत्रம் செய்வதற்குக் காரணமென்ன வென்னவருளிச்செய்கிறார் **அவற்றுக்கு सामर्थ्यமில்லாமையாதலித்யாதினா** । **செய்தவேள்வியனிதி** । நன்றாகவநுஷ்டிக்கப் பட்ட यज्ञங்களையுடையவன், இது ஆழ்வாருடைய उद्घोषம். **कृतकृत्यனிதி** । कृतं कृत्यं येन, कर्तव्यமான मोक्षोपायानुष्ठानம் எவனாலே अनुष्ठिக்கப்பட்டதோ அவன் என்றபடி. இது महर्षिகளின் उद्घोषம். **अनुष्ठितक्रतुशतனிதி** । अनुष्ठितं क्रतुशतं येन, இது भगवच्छास्त्रोद्घोषம். **இவனுக்கித்யாதி** । ''तस्यैवं विदुषः'' என்று ஆரம்பித்து ''यन्मरणं तदवभृथ'' इत्यन्तமாக प्रपन्नனு டைய व्यापारங்களையெல்லாம் ஸ்தோத்தரித்து என்றபடி. இது உபநிஷதினுद्घोषம். இவைகளின் भावத்தை யருளிச்செய்கிறார் **क्रत्वन्तरानुष्ठानம் பண்ணினவனுக்கு** इत्यादिना । क्रत्वन्तरத்தையநுஷ்டித்தவனுக்குப்போலே तदनुष्ठानान्तरकालिकनित्यनैमित्तिककर्मங்கள்

---

[41] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-17.
[42] திருவாய்மொழி 5-7-5.
[43] ஸாத்யகிதந்த்ரம்.
[44] அஹிர்புத்ந்யஸம் 37-49.

ஆகையால் [45]**''तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः । कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुने'' त्यादिகளாலே प्रवृत्तिधर्मங்களிற்காட்டில் निवृत्तिधर्मங்கள் श्रेष्ठங்களானாற்போலவும், அவை தன்னில் आत्मविषयமான योगம் श्रेष्ठமானாற்போலவும், योगங்களிற்காட்டில்** [46]**''योगिनामपि सर्वेषां'' என்கிறபடியே वसुदेवनन्दनविषयமான योगம் श्रेष्ठமானாற்போலவும் परमात्मविषयविद्याविशेषங்களெல்லாத்திலும் न्यासनिक्षेपादिशब्दங்களாலே சொல்லப்பட்ட विद्याविशेषமே सुकरत्व सकृत्कर्तव्यत्व शीघ्रफलप्रदत्वादिகளாலே श्रेष्ठतमம். न्यासविद्यैயிலே कण्ठोक्तமான இவ்வர்த்தை** [47]**''तेषां तु तपसां न्यासमतिरिक्तं तपश्श्रुतं''** [48]**''सत्कर्मनिरता-**

स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கும் ''विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि'' என்கிறபடி अवश्यानुष्ठेयங்களானாலும் आत्मयागफलத்தைப்பற்றி அவைகள் अनपेक्षितங்களென்று திருவுள்ளம். இப்படி भक्तिनिष्ठனைக்காட்டிலும் प्रपन्नனை उत्कृष्टனாக ஆழ்வார் முதலானோர்கள் घोषिக்கையாலே भक्त्यपेक्षया प्रपत्ति श्रेष्ठतमமென்பதை सदृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலी**त्यादिना । **ஆகையால்** – प्रपन्नனை भक्तापेक्षया उत्कृष्टனாக स्तुतिக்கையால். **तपस्विभ्य** इत्यादि । **योगी** – आत्मविषयकयोगवान् । आत्मविषयकமான योगத்தைப் பண்ணுகிறவன், **तपस्विभ्यः** – केवलकृच्छ्रचान्द्रायणादिप्रवृत्तिधर्मनिष्ठனைக்காட்டிலும் **अधिकः** – उत्कृष्टः, **ज्ञानिभ्यः** – आत्मव्यतिरिक्तज्ञानवान்களைக் காட்டிலும், **अधिको मतः** – उत्कृष्टனாகக் கருதப்பட்டான். **कर्मिभ्यश्च** – अश्वमेधादिकर्मनिष्ठரைக்காட்டிலும், **अधिकः** – उत्कृष्टः, तस्मात् आत्मविषयकयोगवान् भव என்பது श्लोकार्थம். **प्रवृत्तिधर्मங்களிற்காட்டில் निवृत्तिधर्मங்கள் श्रेष्ठங்களானாற்போலவும் அவைதன்னில் आत्मविषयமான योगம் श्रेष्ठமானாற்போலவுமி**ति । இது இந்த श्लोकத்தின் शब्दार्थமன்று. किन्तु अभिप्रेतार्थம். **योगिनामपि सर्वेषामि**ति । पञ्चम्यर्थे षष्ठी । अपिना तपस्विप्रभृतिग्रहणம். **वसुदेवनन्दनविஷயமான योगம் श्रेष्ठமானாற்போலவுமி**ति । கீழ் उदाहरिத்த श्लोकங்களில் धर्म्युत्कर्षकथनத்தாலே धर्मश्रैष्ठ्यம் सिद्धिக்குமாப்போலே என்றபடி. கீழ் उदाहरिத்த आत्मयोगादिகளுக்கு अतिशयितफलसाधनतया उपर्युपरि श्रैष्ठ्यம் सिद्धिத்தாலும் समानफलकமான भक्तिயைக் காட்டிலும் प्रपत्तिக்கு श्रैष्ठ्यம் सिद्धिப்பது கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सुकरत्वे**त्यादिना । एतादृशமான प्रपत्तिயின் श्रैष्ठ्यம் न्यासविद्यैயிலே ''तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः'' என்கிற वाक्यத்திலே स्पष्टமாகச் சொல்லப்பட்டதென்றும், அந்த वाक्यार्थம் संहितावचनங்களாலே उपबृंहिக்கப்பட்டதென்றும் அருளிச்செய்கிறார் **न्यासविद्यैயிலேயி**त्यादिना । **कण्ठोक्तமான இவ்வர்த்தை** – अतिरिक्तपदத்தாலே स्पष्टமாகச் சொல்லப்பட்ட प्रपत्तिயின்

---

[45] கீதை 6-46.
[46] கீதை 6-47.
[47] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-36.
[48] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-62.

ஶுத்³தா⁴ஸ்ஸாங்க்²யயோக³வித³ஸ்ததா² । நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த²ஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி'' என்று भगवच्छास्त्र- முபப்³ருஂஹித்தது. அவகா³ஹநாதி³களில் ஸமர்த²னல்லாதவனுக்கு [49]''மானஸம் விஷ்ணுசிந்தனம்'' என்று भगवच्चिन्तनத்தை ஸ்நானமாக விதித்தாலது ஸ்நாநாந்தரங்கள் பண்ணுகிற ஶுத்³தி⁴யையும் பண்ணி, பாபாந்தரங்களையும் ஶமிப்பித்து அப்போதே भगवद- நுப⁴வரஸத்தை யுண்டாக்குமாப்போலே உபாஸநாதி³களில் ஸமர்த²னல்லாதவனு க்கு ப்ரபத்தியை விதித்தாலும் இப்ப்ரபத்திதானே அவைகொடுக்கும் ப²லத்தை யுமவைதன்னையுங்கொடுக்கவற்றாய் அகிஞ்சனனுக்குத்தாரகமாய் அவன பேக்ஷித்த காலத்திலே ப²லாவிநாபா⁴வத்தையுமுடைத்தாயிருக்கையாலே அதி⁴க- ப்ரபா⁴வமாயிருக்கும்.

ஶ்ரைஷ்ட்²யரூபமான இவ்வர்த்²தத்தை. இதனால் ஶ்ருதியில் அதிரிக்தபத³ம் கேவலபே⁴த³போ³த⁴கமன்று; கிந்து ஶ்ரைஷ்ட்²யரூபவைலக்ஷண்யபோ³த⁴கமென்றதாயிற்று. நனு ''ஏஷாம் தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தமாஹு:''என்று சொல்லி யிருப்பதால் அந்த ப்ரகரணத்தில் ''ஸத்யம் தபோ த³மஶ்ஶம:'' என்று அதீ⁴தமான தபஸ்ஸைக் காட்டிலும் ந்யாஸத்திற்கு உத்கர்ஷமேற்பட்டாலும் ப⁴க்த்யபேக்ஷயா உத்கர்ஷம் ஸித்³தி⁴க்கவில்லையே என்ன உபப்³ருஂஹணப³லத்தாலே ப⁴க்திஶ்ரைஷ்ட்²யமும் ஸித்³தி⁴க்குமென்கிறவபி⁴ப்ராயத்தாலே உபப்³ருஂஹணவசனத் தையருளிச்செய்கிறார் **தேஷாம் த்வித்யாதி³நா** । ந்யாஸமென்று நபும்ஸகத்வம் ஆர்ஷம். ப்ரத²மார்தே² த்³விதீயேதி யாவத் । **ஸத்கர்மநிரதா:** – நிவ்ருத்திதர்மரூபகர்மயோக³நிஷ்டா²: । **ஸாங்க்²யயோக³வித³:** – ஸாங்க்²யவித்துக்களாவார் ஜ்ஞானயோக³நிஷ்டா²ர், யோக³வித்துக்களாவார் ப⁴க்தியோக³நிஷ்டா²ர். இந்த உபப்³ருஂஹணஸஹிதமான ஶ்ருதியாலே ப்ரபத்திக்கு ஸர்வோத்கர்ஷம் ஸித்³த⁴மென்று கருத்து. ''நார்ஹந்தி ஶரணஸ்த²ஸ்ய'' என்று சொன்ன ப்ரபத்தியின் ப்ரபா⁴வத்தை ஸத்³ருஷ்டாந்தமாக உபபாதி³க்கிறார் **அவகா³ஹநாதி³களில் ஸமர்த²னல்லாதவனுக்கு** இத்யாதி³நா । ஸமர்த²னல்லாதவனுக்கு இத்யநேன மானஸஸ்நானம் முக்²யமான வாருணஸ்நானாபேக்ஷயா கௌ³ணமென்று ஸூசிதம். அப்படி அது கௌ³ணமானாலும் முக்²யஸ்நானத்தைக்காட்டிலும் அதற்குள்ள உத்கர்ஷத் தைக்காட்டுகிறார் **ஸ்நாநாந்தரங்களீத்யாதி³நா** । **உபாஸநாதி³களிலீத்யாதி³நா** । தா³ர்ஷ்டாந்திகோத்கர்ஷகத²நம். இங்கு ஆதி³ஶப்³த³த்தால் உபாயவிரோதி⁴பாபநிவர்தநம் சொல்லப்படுகிறது. **இப் ப்ரபத்தி தானே அவை கொடுக்கும் ப²லத்தையும் அவை தன்னையும் கொடுக்கவற்றாயிதி** । அவை கொடுக்கும் ப²லத்தையும் என்பதால் உபாஸநஸாம்யம் சொல்லப்படுகிறது. அவை தன்னையும் கொடுக்கவற்றாய் என்று ''ஸுது³ஷ்கரேண ஶோசேத்³ய:'' என்கிறபடி உபாயவிரோதி⁴பாப- நிவ்ருத்தித்³வாரா உபாஸநாதி³ஸர்வப²லப்ரத³த்வம் சொல்லுகையால் உபாஸநாத்³யுத்கர்ஷமும் சொல்லப்படுகிறது. அகிஞ்சனனுக்கு என்று வர்ணாத்³யனபேக்ஷை சொல்லப்படுகிறது. இத்தால் ஸர்வாதி⁴காரத்வரூபோத்கர்ஷம் ஸித்³தி⁴க்கிறது. **அவன் அபேக்ஷிதகாலத்திலே** இத்யாதி³நா அவிளம்பி³தப²லத்வ, அமோக⁴ப²லத்வ ப்ராரப்³த⁴நாஶ- கத்வரூபோத்கர்ஷம் சொல்லப்படுகிறது.

---

[49] கார்க்யஸ்ம்ருதி

இப்படி இவ்வுபாயத்தினதிகாரத்திலும் स्वरूपத்திலும் வரும் கலக்கங்கள் शमिப்பித்தோம்; இனிமேல் परिकरங்களில் வரும் व्यामोहம் शमिப்பிக்கிறோம். இவ்வுपायத்துக்கு आनुकूल्यसङ्कल्पादिகள் வேணுமோ; [50]''आर्तो वा यदि वा दृप्तः'' என்றும், [51]''मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन । दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितं'' என்றும், [52]''यदि वा रावणस्स्वयं'' என்றுஞ்சொல்லுகிற रिपूणामपि वत्सलரான शरण्यன் शरणागतனுடைய दोषங்களைப் பார்க்குமோ; [53]अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यனென்றன்றோ पूर्वர்கள் பாசுரம். ஆகையாலிவை संभावितस्वभावங்களாமித்தனையன்றோவென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதுக்கு प्रपत्त्युत्तरकालத்தில் आनुकूल्यादिகள் अनुवर्तिயாதொழியிலும் प्रतिसमा-

இனி उक्तानुवादपूर्वकமாக वक्ष्यमाणத்தை प्रतिज्ञै பண்ணுகிறார் **இப்படி** इत्यादिना । परिकरविषयத்தில் வரும் ஶங்கையைக்காட்டுகிறார் **இவ்வுपायத்துக்கி**त्यादियால். ''दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितं'' என்று शरणागतविषयத்தில் दोषமுண்டானாலும் அவனையங்கீகரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிற शरण्यன் विषयத்தில் अनुकूलाचरणமும் प्रतिकूलाचरणமும் दोषமாகாதையால் अनुकूलाचरणமும் प्रातिकूल्यवर्जनமும் प्रपत्तिக்கு अङ्गமாகாதென்று शङ्काभिप्रायம். **अनालोचितेति** । अनुकूलाचरणप्रतिकूलाचरणरूपविशेषத்தை யாலோசிக்காமலே अनुकूलप्रतिकूलरूपமான सर्वलोकத்திற்கும் शरण्यனென்றபடி. **ஆகையாலிவை संभावितस्वभावங்களாமி**त्यादि । **ஆகையால்** – आश्रितர்களுடைய दोषादोषங்களை ஶரண்யன் கணிசியானாகையால், **இவைகள்** – आनुकूल्यसङ्कल्पादिகள், **संभावितस्वभावங்களீ**ति । प्रपत्तेः पूर्वமவश्यம் இருந்தே தீரவேண்டுமென்கிற निर्बन्धமில்லை; किन्तु संभावितस्वभावங்கள். அதாவது – ஒருவன் ஒருவனிடத்தில் प्रपत्तिசெய்யும்போது प्रपत्तव्यன் விஷயத்தில் प्रायशः अनुकूलனாகவே இருப்பானென்பதும் प्रतिकूल्याचरणம் செய்யானென்பதும் लोकத்தில் संभावितங்களென்றபடி. एतावता आनुकूल्यसङ्कल्पादिகளுக்கு प्रपत्त्यङ्गत्वம் सिद्धियாதென்று கருத்து. उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இதுக்கு** इत्यादिना । ''प्रपत्तिं तां प्रयुञ्जीत स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृतां । एवमङ्गैरुपाङ्गैश्च नमनं ते प्रकीर्तितम्'' ॥ ''न्यासः पञ्चाङ्गसंयुत'' इत्यादिप्रमाणங்களில் आनुकूल्यसङ्कल्पादिகளை प्रपत्त्यङ्गங்களாகச் சொல்லியிருக்கையால் அவைகள் अङ्गங்களன்றென்றும் संभावितस्वभावங்களென்றும் சொல்லுவது प्रमाणविरुद्धமாகையால் இந்த अभियुक्तवाक्यத்திற்கு प्रपत्त्युत्तरकालம் प्रपन्नனுக்கு आनुकूल्याद्यङ्गங்களின் अनुवृत्तिயில்லாவிடிலும் प्रतिसमाधान

[50] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-28.
[51] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-28.
[52] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 14-34.
[53] ஶரணாகதிகத்யம்.

தானம் பிறந்து ப்ரபத்திபலமுங்குறைவற்றிருக்குமென்கையிலே தாத்பர்யங் கொள்ளலாம். இங்ஙனலாதபோது [54]"षड्विधा शरणागतिः" என்றும் [55]"न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः" என்றும், [56]"स्वाङ्गैः पञ्चभिरावृतां" என்றும் அங்காங்கிகளை விபஜித்துச் சொல்லுகிற பல ப்ரமாணங்களுக்கும் விருத்தம். லோகத்தில் ரக்ஷ்யத்ரவ்ய-ஸமர்ப்பணமர்யாதைக்கும் பொருந்தாதென்றும் இவ்வங்கங்களுடைய ஸக்ருத்கரணாதி-ப்ரகாரங்களும் முன்பே சொன்னோம். ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் ஸ்வாங்கஸாபேக்ஷமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் [57]"प्रपत्तेः क्वचिदप्येवं परापेक्षा न विद्यते । सा हि सर्वत्र सर्वेषां सर्वकाम-फलप्रदा" என்றதுவும் தர்மாந்தரநைரபேக்ஷ்யஞ்சொன்னபடி. இப்படியல்லாத போது இவர்களிசைந்த மஹாவிச்வாஸத்தையுமிக்கட்டளையிலே ஸம்பாவித-ஸ்வபாவமாக்கலாம்.

முண்டாய் ப்ரபத்திபலாவிநாபூதமாகுமென்பதிலேயே தாத்பர்யம் கொள்ளவேண்டுமே யொழிய, ப்ரபத்தே: பூர்வமானுகூல்யாத்யங்கங்கள் வேண்டாமென்பதில் தாத்பர்யமென்று சொல்வது யுக்தமன்றென்று கருத்து. விபக்ஷத்தில் பாதகத்தைக் காட்டுகிறார் **இங்ஙனல்லாத போது** इति । **அங்காங்கிகளை விபஜித்துச் சொல்லுகிற** इत्यादि । "न्यासः पञ्चाङ्गसंयुत" इत्यादि-களில் ந்யாஸசப்தவாச்யம் அங்கியென்றும், ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் அங்கங்களென்றும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதால் ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் ஸம்பாவிதஸ்வபாவங்கள் அங்கங்களன்று என்று சொன்னால் அந்த ப்ரமாணவிரோதம் துருத்தரமாமென்றபடி. லோகரீதியிலும் ரக்ஷ்யத்ரவ்யஸமர்ப்பணகாலத்திலேயே ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் வேண்டுமென்றும் இவைகளின் ஸக்ருதநுஷ்டானப்ரகாரத்தையும் முன்பே சொன்னோமென்கிறார் **லோகத்திலி**त्यादिना । ப்ரஹ்மாஸ்த்ரதுல்யமான ப்ரபத்திக்கு அன்யாபேக்ஷை ஸஹ்யமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் ஸ்வாங்கஸாபேக்ஷமாயிறே இருப்பது** इति । ஸ்வாங்கமான மந்த்ரோச்சாரணாத்யபாவே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் கார்யகரமாகாதென்று கருத்து. இப்படி ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும் ஸ்வாங்காதிரிக்தபராபேக்ஷாசூன்யமாகையாலே தத்துல்யமான ப்ரபத்தியினுடைய ப்ரபாவத்தைச்சொல்லுகிற "प्रपत्तेः क्वचिदप्येवं परापेक्षा न विद्यते" என்கிற வசனத்தில் பரசப்தத்தை ஸ்வாங்காதிரிக்தபரமாக ஸங்கோசிக்கவேண்டுமென்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **தர்மாந்தரநைரபேக்ஷ்யம்** – ஆனுகூல்யஸங்கல்பாத்யங்கவ்யதிரிக்ததர்மநிரபேக்ஷத்வம், விபக்ஷத்தில் அங்கமாக அவர்களிசைந்த மஹாவிச்வாஸமும் அங்கமாகாதொழியுமென்கிறார் **இப்படியல்லாதபோது** इत्यादिना । பரசப்தம் விச்வாஸ-ஸாதாரணமாகையாலென்று கருத்து.

---

[54] அஹிர்புத்ந்யஸம் 37-18.
[55] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-74.
[56] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-11.
[57] ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

இவ்வவகாஶத்திலே வேறே சிலர் आस्तिकனுக்கு शास्त्रार्थविश्वासம்பிறக்கு மதுக்கு மேற்பட महाविश्वासமென்றென்றுண்டோ; ஆகையால் இதுவும் सर्वशास्त्रार्थसाधारणமாமத்தனை போக்கி प्रपत्तिக்கு विशेषित्தङ्गமாகவற்றோ வென்று நினைப்பர்கள். அதுவும் [58]''न विश्वसेदविश्वस्ते विश्वस्ते नातिविश्वसे'' दित्यादिகளிலே विश्वासतारतम्यம் प्रसिद्धமாகையாலும் இவ்விடத்திலதிशयित-विश्वासம் अङ्गமென்கிற वचनத்தாலும் परिहृतம். இப்படி पुरुषविशेषங்களிலே विश्वासतारतम्यமுண்டென்னுமிடத்தை श्रीमदष्टाक्षर ब्रह्मविद्यैயிலே [59]''यस्य यावांश्च विश्वासस्तस्य सिद्धिश्च तावती । एतावानिति नैतस्य प्रभावः परिमीयते'' என்று श्री नारदभग-वानருளிச்செய்தான். मन्दविश्वासரான प्रपन्नाभासரையும் முடிவிலே सर्वेश्वरன் रक्षिக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; [60]''सकृदुच्चरितं येन हरिरित्यक्षरद्वयम् । बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रती''त्यादिகளிலும் இவற்றையடியொத்தின [61]''त्वमङ्घ्रिमुद्दिश्य''

महाविश्वासமும் प्रपत्त्यङ्गமன்றென்கிற पक्षத்தை उपक्षेपिக்கிறார் **இவ்வவகாஶத்திலே** इत्यादिना । **இவ்வவகாஶத்திலே** – महाविश्वासप्रस्तावமுள்ள இந்த समयத்திலே, இந்த पक्षத்தை विकल्पिத்து निरसिக்கிறார் **அதுவுமிதி** । இங்கு विश्वासतारतम्यத்தில் प्रमाणமில்லை யென்று अभिप्रेतமோ? அன்றிக்கே महाविश्वासமென்பது உண்டானாலும் அது प्रपत्त्यङ्ग-மென்பதில் प्रमाणமில்லை யென்றभिप्रेतமோ என்கிற விகல்பம் अभिप्रेतம். तारतम्यத்தில் प्रमाणத்தைக்காட்டுகிறார் **न विश्वसेदिति** । महाविश्वासம் प्रपत्त्यङ्गமென்பது वचनबलसिद्ध-மென்கிறார் **अतिशयितविश्वासம் अङ्गமென்கிற वचनத்தாலுமிதி** । ''रक्षिष्यत्यनुकूलान्न इति या सुदृढा मतिः'', ''अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम्'' इत्यादिवचनங்கள் இங்கு अभिप्रेतங்கள். आश्रयிக்கும் पुरुषभेदத்தாலே विश्वासतारतम्यத்தை अष्टाक्षरब्रह्मविद्यैயிலே नारदभगवानருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இப்படி पुरुषविशेषங்களிலே** इत्यादिना । ஆனால் मन्दविश्वासர்களுக்கு प्रपत्ति सफलமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **मन्दविश्वासரான प्रपन्नाभासரையும் முடிவிலே सर्वेश्वरன் रक्षिக்குமிதி** । இதை सप्रमाणமாக उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனே யென்னிலிதி** । **बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रतीति** । இதில் हरिशब्दोच्चारणத்தை परिकरமாகச் சொல்லுகையால் இது पूर्णप्रपत्तिद्वारा मोक्षजनकமென்றதாயிற்று. **இவற்றையடியொத்தின** इत्यादि । एतत्समानतात्पर्यकங்களான என்றபடி. एतन्मूलकங்களான என்னவுமாம்.

---

[58] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 38-9.
[59] நாரதீயகல்பம் 1-14.
[60] விஷ்ணுதர்மம் 70-84.
[61] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 28.

[62]''उदीर्णसंसार'' என்கிற ஶ்லோகங்களிலும் [63]''மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று'' इत्यादिகளிலுமभिप्रेतமானபடியே இவன் फलसिद्धिக்குக்கோலின காலத்துக்குள்ளே उपायपूर्तिயையுண்டாக்கி रक्षिக்குமென்னுமிடத்தை நினைத்து [64]''वृथैव भवतो याता भूयसी जन्मसन्ततिः । तस्यामन्यतमं जन्म सञ्चिन्त्य शरणं व्रज'' என்று देवलனைக்குறித்து श्री शाण्डिल्यभगवाனருளிச்செய்தானிறே. [65]''शरण्यं शरणञ्च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः'' என்றதுவும் महर्षिகளுக்கே विश्वासங் கூடுவது இவர்கள் वाक्यத்தையிட்டு मन्दविश्वासரைத்தெளிவிக்கவேணு மென்றபடி. இப்படி विश्वास तारतम्यமுண்டாகையால் यथाशास्त्रं महाविश्वासம் प्रपत्त्यङ्गமாகக்குறையில்லை.

अभिप्रेतமானபடியே इति । ''त्वदङ्घ्रिमुद्दिश्य'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் अञ्जलिக்கும், ''उदीर्णसंसार'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் अनुरागத்திற்கும், ''மொய்த்த வல்வினை'' என்கிற பாட்டில் गोविन्दनामसङ्कीर्तनத்திற்கும் साक्षान्मोक्षजनकत्वம் प्रतीतமானாலும் ज्ञानान्मोक्षத்தைச்சொல்லு கிற प्रमाणाविरोधेन पूर्ण प्रपत्तिद्वारा मोक्षजनकत्वமே अभिप्रेतமானாற்போலே என்றபடி. **இவன்** – मन्दविश्वासமுள்ளவன், **கோலின காலத்துக்குள்ளே** – मन्दविश्वासத்தோடு अनुष्ठित्त प्रपत्तिயின் सङ्कल्पத்திலே प्रार्थितकालத்துக்குள்ளே, **उपायपूर्तिயை யுண்டாக்கி** – महा-विश्वासगर्भமான पूर्णप्रपत्तिயை யுண்டாக்கி, **ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்தை நினைத்து** – मन्दविश्वासரையும் ரக்ஷிக்குமென்னுமிடத்தை மனஸ்ஸில் निश्चयित्तுக்கொண்டு, **वृथैवेत्यादि** । இது देवलனைக்குறித்து शाण्डिल्यवाक्यம். ஓ! देवलனே! உனக்கு अनेकजन्म-सन्तति मोक्षமின்றிக்கே वृथाவாகப்போய்விட்டது. वृथाவாகப்போன जन्मसन्ततिमध्यத்தில் இப்போதுள்ள जन्मத்தையும் ஒரு ஜந்மமாக எண்ணி विश्वासमान्द्यமிருந்தாலும் शरणागतिயைச் செய் என்பது இதினர்थம். இதனால் मन्दविश्वासத்தோடேயாகிலும் இவனுபாயத்தை अनुष्ठित्तால் அது महाविश्वासगर्भமான पूर्णप्रपत्तिயை யுண்டாக்கி ரக்ஷித்து விடுமென்பதே शाण्डिल्यருடைய अभिप्रायமே தவிர मन्दविश्वासத்தோடு प्रपत्त्यनुष्ठानம் பண்ணால் இந்த जन्मம் वृथाவாகப்போம் என்பதில் अभिप्रायமில்லையென்று ज्ञापिக் கப்படுகிறது. இப்படி महाविश्वासம் प्रपत्तिக்கு अङ्गமாக सिद्धिத்தாலும் எல்லோருக்கும் तादृशविश्वासपूर्वकप्रपत्ति सिद्धिக்குமோ? ''शरण्यं शरणञ्च त्वामाहुर्दिव्या महर्षयः'' என்கிற வசனத்தில் दिव्यரான महर्षिகளே भगवाனை शरणமாகச் சொல்லுகிறார்கள் அதாவது उपायமாகச்

---

62 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 29.

63 திருமாலை 4.

64 ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி.

65 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 120-18.

சிலர்க்கிவற்றில் விश्वासங்குலையும்படியும் அதுக்கு परिहारமுஞ்சொல்லுகிறோம். भक्तिप्रपत्तिகள் बुद्धिभेदத்தாலே ऐश्वर्यमोक्षங்களாகிற विरुद्धफलங்களைக்கொடுக்ககூடுமோ; விரைக்கிறவனுடை अभिसन्धिभेदத்தாலே ஒரு விரை வேறொரு फलத்தைக் கொடுக்கக் கண்டோமோவென்று சிலர் பார்ப்பர்கள், இதுக்குப் परिहारம்; न्यायங்களாலே बाधिக்கவொண்ணாதபடி प्रत्यक्षादिகளைப்போலே स्वविषयத்தில் प्रमाणமான शास्त्रங்காட்டுகையாலிப்படிக்கூடும். लोकத்திலும் धर्मशीलனாயுदारனான राजाவுக்கு விலையாக

சொல்லுகிறார்கள் என்றிருப்பதாலும் இந்த उपायत्वोक्ति ''यद्धि मनसा ध्यायति तद्वाचा वदति'' என்கிறபடி मानसिकज्ञानपूर्वकமாகவே உண்டாகவேண்டுமாகையாலும் दिव्यमहर्षिகளுக்குமாத்ரமன்றோ महाविश्वासம் सिद्धिப்பது; प्रपन्नसामान्यத்திற்கு அது கூடாதே என்கிற ஶங்கையில் அந்த वचनத்தின் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் **शरण्यं शरणञ्च त्वामा- हुर्दिव्या महर्षयः என்றதுவுமி**त्यादिना । **महर्षिகளுக்கே विश्वासங்கூடுவது** इति । वचनத்தில் ''महर्षयः'' என்பது सावधारणம் என்று திருவுள்ளம். ஆனால் इतरர்களுக்கு तत्सिद्धि கூடுவதெங்ஙனே யென்ன? तत्सिद्ध्युपायத்தையருளிச்செய்கிறார் **இவர்கள் वाक्यத்தையிட்டு मन्दविश्वासரைத் தெளிவிக்கவேணுமென்றபடி** इति । महाविश्वासाङ्गत्वத்தை நிகமிக்கிறார் **இப்படி विश्वासतारतम्यமுண்டாகையாலி**त्यादिना ।

இனி भक्तिप्रपत्तिகளில் विश्वासशैथिल्यத்திற்கு ஹேதுவான சில ஶங்கைகளைக் காட்டி परिहरिக்கப்போகிறவராய் सङ्गत्यर्थம் प्रतिज्ञै செய்கிறார் **சிலர்க்கிவற்றிலி**त्यादिना । विश्वासशैथिल्यहेतुக்களை उपपादिக்கிறார் **भक्तिप्रपत्तिகளி**त्यादिना । **विरुद्धफलங்களைக்கொடுக்கக்கூடுமோ** इति । ஒரே भक्ति ऐश्वर्यादिकामनैயுள்ளவர்களுக்கு बद्धदशैயில் अनुभाव्यமான ऐश्वर्यத்தையும் मोक्षकामனுக்கு बन्धराहित्यदशैயில் अनुभाव्यतया तद्विरुद्धமான मोक्षफलத்தையும் கொடுக்கக்கூடுமோ என்றபடி. கூடுமென்னில் दृष्टान्तத்தை प्रदर्शनம் பண்ணி அது लोकानुभवविरुद्धமென்கிறார் **விரைக்கிறவனுடைய अभिसन्धिभेदத்தாலே ஒரு விரை** इति । **விரை** – बीजम्, இதற்கு शास्त्रप्रक्रियैயினாலே परिहारமருளிச்செய்கிறார் **न्यायங்களாலே बाधिக்கவொண்ணாதபடி** इति । **स्वविषयத்தில் प्रमाणமான शास्त्रங்காட்டுகையாலிப்படிக்கூடுமி**ति । எப்படி चक्षुरादिप्रमाणங்களாலே காட்டப்பட்ட रूपादिகளை न्यायத்தைக் கொண்டு இல்லை செய்யமுடியாதோ அப்படியே अतीन्द्रियமாய் शास्त्रैकवेद्यமான विषयத்தை शास्त्रம் சொன்னால் அதை युक्तिகளாலே बाधिக்கமுடியாதென்று திருவுள்ளம். लोकरीत्या शङ्कितமான विरोधத்திற்கு लोकरीतिயினாலும் परिहार- மருளிச்செய்கிறார் **लोकத்திலுமி**त्यादियाल். **उदारனான राज्ञाவுக்கு** इति । இந்த இரண்டு पदங்களால் மேல் சொல்லப்போகிற பெருவிலை கிடைக்குகைக்கும்

ஏதேனுமொன்றைக்கொடுத்தால் பெரும்விலைகிடைக்கவும் அது தன்னையே उपहारबुद्धियாலே கொடுத்தால் வேண்டுவதெல்லாங்கிடைக்கவும் காணாநின்றோம். இப்भक्तिप्रपत्तिகள் प्रयोजनान्तरपरனுக்கு प्रवृत्तिधर्म-कोटियிலே நிற்கும். भगवच्चरणार्थिகளுக்கு निवृत्तिधर्मங்களாம். இவ்வர्थம் नित्यनैमित्तिकादिகளிலுமொக்கும்.

இப்படியே आवृत्त्यनावृत्त्यादिகளாலே विषमस्वभावங்களான उपासनप्रपदनங்கள் एकफलसाधनமாகக்கூடுமோவென்னில்; இதுக்குத्तरமும் अधिकारिविशेषத்தாலே लोकवेदங்களிற்படியே सिद्धம். मुमुक्षुக்களாய் स्वतन्त्रप्रपत्तिபண்ணினவர்களுக்குपायமும் मोक्षமுமேகரூपமாயிருக்கச்செய்தேயும் संसारத்திலடிச்சூட்டால் வரும் त्वரையின் तारतम्यத்துக்கீடாகத் தந்தாமிச்சையாலே कालங்

வேண்டிற்றெல்லாம் கிடைக்குகைக்கும் हेतुக்களான गुणங்கள் सूचितங்கள். **விலையாக** – मूल्यबुद्ध्या என்றபடி. **उपहारबुद्धियாலே கொடுத்தா**லிதி । **उपहारம்** – காணிக்கை. இதை दार्ष्टान्तिकத்தில் उपपादिக்கிறார் **இப் भक्तिप्रपत्तिகளீ**त्यादिना । **प्रयोजनान्तरपरனுக்கு** इति । मोक्षव्यतिरिक्तैश्वर्यादिकामனுக்கென்றபடி. இதனால் ஒரேவிதமான भक्तिप्रपत्तिகள் कामना-भेदத்தால் अर्वाचीनफलजनकங்களாய் प्रवृत्तिधर्मतुल्यங்களாயும் நிற்குமென்றதாயிற்று. **भगवच्चरणार्थिகளுக்கு निवृत्तिधर्मங்களாமி**ति । भगवच्चरणप्राप्तिकामनावान्களுக்கு निवृत्तिधर्म-कोटिप्रविष्टங்களாய் मोक्षसाधनங்களாமென்றபடி. இந்த न्यायத்தை अन्यत्रातिदेशம் பண்ணுகிறார் **இவ்வர्थம் नित्यनैमित्तिकादिகளிலுமொக்குமி**ति । **இவ்வர्थம்** – भक्तिप्रपत्तिகளுக்கு कामनाभेदத்தால் विभिन्नफलजनकत्वरूपமான இவ்வர्थம். आदिपदத்தாலே अनुज्ञाकैङ्कर्यग्रहणம். तथा च आश्रमधर्मतया नित्यமான अग्निहोत्रादिகளுக்கும் कामनाभेदத்தாலே स्वर्गादिफलजनकत्वமும் भक्तिद्वारा मोक्षफलजनकत्वமுமுண்டாகையால் அவைகளும் भक्तिप्रपत्तितुल्यங்களாமென்றதாயிற்று.

இப்படி ஒன்றுக்கே விஷமமான फलद्वयसाधनत्वासंभव ஶங்கையைப் பரிஹரித்து இனி விஷமங்களான भक्तिप्रपत्तिகளிரண்டிற்கும் एकफलसाधनत्वासंभव ஶங்கையை अधिकारिभेदத்தாலே பரிஹரிக்கிறார் **இப்படியே** इत्यादिना । **अधिकारि विशेषத்தாலே** इति । सकिञ्चनाकिञ्चनरूपाधिकारिविशेषத்தாலே என்றபடி. **लोकवेदங்களிற்படியே सिद्धமி**ति । शक्ताशक्तभेदेन लोकத்தில் कृषिवाणिज्यங்கள் एकफलसाधकங்களாகவும், वेदத்தில் वारुणमानसस्नानங்கள் एकफलसाधनங்களாகவும் सिद्धமென்று கருத்து. இங்கு वाणिज्यமும் वारुणस्नानமும் शक्ता-धिकारिकமிறே. முமுக்ஷுக்களாய் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठர்களான आर्तदृप्तர்களிருவர்க்கும் भगवान् ஒருவனே உபாயமாகவும் फलமாகவுமிருக்க फलத்தில் विलंबाविलंबங்கள்

குறிக்கிறதிலேற்றச் சுருக்கத்தாலே ஃபலத்தில் விலம்பாவிலம்பங்கள் கூடும். ஆழ்வார்கள், நாதமுனிகளுள்ளிட்டார்க்கு பகவத்ஸாக்ஷாத்காராதிகளுண்டாயிருக்க சிலர்க்கிவையன்றிக்கேயொழிகைக்குக் காரணம் ப்ரபத்திகாலத்தில் ஃபல ஸங்கல்பத்தில் வைஷம்யம், ப்ராரப்தஸுக்ருத விசேஷமாகவுமாம். முன்பு கோலின ஃபலாம்சம் ஸக்ருத்ப்ரபத்தியாலே ஸித்தமானாலும் கோலாத அம்சத்தைப்பற்றப்பின்பு தீவ்ரஸம்வேகம்பிறந்தார்க்குபுன:ப்ரபத்திபண்ணவுமாம். வேறே சிலர் த்ருஷ்டார்த்தப்ரபத்திகளிலே சில ஃபலியாதொழியக் கண்டு ஸகலஃபலஸாதனமான ப்ரபத்தியிலே அதிசங்கை பண்ணுவர்கள். அவர்களையும் அல்லாத சாஸ்த்ரார்த்தங்களிற்படி

கூடுவதெங்ஙனே யென்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் முமுக்ஷுக்களாயித்யாதினா। **ஸம்ஸாரத்தில் அடிச்சூட்டால் வருமி**தி। **அடிச்சூடு** – க்ரீஷ்மகாலத்தில் ஆதித்யகிரணதப்தங்களான பாம்ஸுக்களில் நடக்கும்போது வரும் பாதோஷ்ண ஸத்ருசமான ஸம்ஸாரதாபமென்றபடி. **த்வரையின் தாரதம்யத்துக்கீடாக** இத்யாதி। ஸம்ஸாரதாபமாந்த்யாத்த்வராமாந்த்யமும், ததாதிக்யாத்த்வராதிக்யமும், த்வராமாந்த்யத்தாலே ஃபலத்திற்கு விப்ரக்ருஷ்டகாலத்தை அவதித்வேன ஸங்கல்பித்தால் ஃபலவிலம்பமும், த்வராதிக்யத்தாலே ஸமீபகாலத்தை அவதித்வேன ஸங்கல்பித்தால் ஃபலாவிலம்பமும் உபபன்னமாகலாமென்று கருத்து. இப்படி ஒன்றுக்கு விஷமஃபலஸாதனத்வானுபபத்தியும், விஷமமான இரண்டுக்கு ஏகஃபலஸாதனத்வானுபபத்தியும், ப்ரபன்னர்களுக்குள்ளே ஃபலவிலம்பாவிலம்பானுபபத்தியும் பரிஹ்ருதங்கள். இனி ப்ரஸங்காத் இங்கிருந்த காலத்தில் சில ப்ரபன்னர்களுக்கு பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம் வருவதும் சிலருக்கு வாராததுமாகிற வைஷம்யத்திற்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **ஆழ்வார்களி**த்யாதினா। **பகவத்ஸாக்ஷாத்காராதிகளி**தி। ஆதிபதத்தால் அதனாலுண்டான ஆனந்தாதிகள் சொல்லப்படுகிறதுகள். **ப்ரபத்திகாலத்தில் ஃபலஸங்கல்பத்தில் வைஷம்யம், ப்ராரப்தஸுக்ருதவிசேஷமாகவுமாமி**தி। एतद्देहावसानपर्यन्तविशदतमभगवत्साक्षात्कारपूर्वकं तदवसाने मोक्षार्थं आत्मरक्षाभरसमर्पणं करिष्ये என்று ஸங்கல்பித்து ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களுக்கு இங்கிருந்த காலத்திலேயே ஸாக்ஷாத்காரம் வரும். அப்படி யன்றிக்கே தேஹாவஸானே மோக்ஷஸித்தியை மாத்திரம் ஸங்கல்பித்து ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களுக்கு இங்கிருந்த காலத்தில் பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம் வாராது. அதிசயிதப்ராரப்த ஸுக்ருதசாலிகளுக்கு ப்ரபத்திகாலத்தில் ஸங்கல்பமின்றியே பகவத்ஸாக்ஷாத்காரம் இங்கேயே உண்டாகுமென்று திருவுள்ளம். ஸிம்ஹாவலோகனந்யாயேன கீழ்ச்சொன்ன மந்தமான ஆர்த்தியையுடைய த்ருப்தப்ரபன்னனுக்கு ப்ரபத்த்யனந்தரம் ஆர்த்யதிசயத்தாலே ஃபலத்தில் த்வரையுண்டானால் பூர்வப்ரபத்தியில் தேஹாவஸானபர்யந்தம் அப்யுபகதமான ப்ராரப்தாம்சமும் கழியவேண்டுமென்று மறுபடியும் ஒரு ப்ரபத்தி பண்ணலாமென்கிறார் **முன்பு கோலின ஃபலாம்சமி**த்யாதினா। **கோலாத வம்சத்தைப் பற்ற** இதி। இதனால் பூர்வப்ரபத்திக்கும் இப்போது செய்யும் ஆர்த்தப்ரபத்திக்கும் ஃபலபேதமிருப்பதால் यदर्थन्तु कृतो न्यासस्तदर्थं न पुनः

களிலே कर्मकर्तृसाधनवैगुण्यத்தை வெளியிட்டுத் தெளிவிக்கவேணும். இங்கு कर्मवैगुण्यமாவது; महाविश्वासादिகள் குறைகை. कर्तृवैगुण्यமாவது; प्रपत्तिக்குச் சொன்ன अधिकारம் न्यूनமாகை. साधन वैगुण्यமாவது; यथाशास्त्रம் प्रपत्त्यनुष्ठानத்து க்கு மூலமான सदुपदेशादिகளன்றிக்கே யொழிகை. இவ் वैगुण्यங்களற प्रपत्ति- பண்ணினபோது तत्फलங்களாகக் கோலின दृष्टங்களும் सिद्धिக்கக் காணா நின்றோம்.

வேறே சிலர் प्रपत्तिशास्त्रத்தோடு शास्त्रान्तरங்களோடு வாசியற सर्वशास्त्रங் களுக்கும் प्रवर्तकரான व्यासादिகள் [66]''आलोड्य सर्वशास्त्राणि विचार्य च पुनः पुनः । इदमेकं सु निष्पन्नं ध्येयो नारायणस्सदा'' என்றும் [67]''हरिरेकस्सदा ध्येयो भवद्भिस्सत्वसंस्थितैः''

क्रिया'' என்கிற वचनविरोधமில்லையென்று सूचितம். இனி दृष्टार्थமான சில प्रपत्ति फलिயாமை யைக் கண்டு சிலர்க்கு सकलफलसाधनமான प्रपत्तिविषयத்திலே अतिशங்கை யுண்டாகு மென்று சொல்லி, அதை परिहरिக்கவேண்டிய प्रकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **வேறே சிலரி**त्यादिना । **அல்லாத शास्त्रங்களிற்படிகளிலே** इति । **அல்லாத शास्त्रங்கள்** – प्रपत्ति- भिन्नமான ''वृष्टिकामः कारीर्या यजेत'' ''पुत्रकामः पुत्रेष्ट्या यजेत'' इत्यादि शास्त्रங்கள். प्रपत्तिविषयத் தில் कर्मवैगुण्यादिகளை क्रमமாகக் காட்டுகிறார் **இங்கு कर्मवैगुण्यமாவது** इत्यादिना । **अधि- कारம் न्यूनமாகை** – आकिञ्चन्यानन्यगतित्वादिகளில் குறைவு. **सदुपदेशादिகளீ**ति । उपदेशத் திற்கு सत्त्वமாவது परंपराप्राप्तत्वம். आदिपदத்தால் गुणवदाचार्यवत्वம் विवक्षितம். वैगुण्यत्रय- மில்லாதபோது दृष्टार्थप्रपत्तिயும் सफलமாக दृष्टமென்கிறார் **இவ் वैगुण्यங்களற प्रपत्ति பண்ணினபோது** इत्यादिना ।

सर्वशास्त्रप्रवर्तकர்களான व्यासादिகள் ''ध्येयो नारायणस्सदा'' என்று असकृदावृत्तज्ञानத்திற்கே मोक्षसाधनत्वத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் अनावृत्तமான प्रपत्तिக்கு मोक्षसाधनत्वம் கூடாது. चरमश्लोकादिகளில் सर्वपापनिवर्तकமாகச் சொன்ன प्रपत्ति ''मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति त'' इत्यादिகளிற்படியே भक्तिக்கு अङ्गभूतமாய்க்கொண்டு परंपरया सर्वपापनिवर्तकமென்றே சொல்ல வேண்டுமென்கிற வேறே சிலருடைய पक्षத்தை अनुवदिத்துப் परिहरिக்கிறார் **வேறே சிலரி**त्यादिना । **இதுவு**மனுपपन्नமித்யாதி परिहारपरம். शरणமித்யாதி । ध्यानयोगविवर्जितர் களாய் எவர்கள் உன்னையே मोक्षार्थமாக शरणமாகப்பற்றுகிறார்களோ அவர்களும் संसारத்தை अतिक्रमिத்து वैष्णवपरमपदத்தையடைகிறார்களென்று श्लोकार्थம். இதில் भक्ति- योगத்தை अनुष्ठिக்காதவர்களும் अनावृत्तமான शरणागतिயாலே मोक्षத்தையடைகிறார்

---

[66] பாரதம் ஆநுஶாஸநிகபர்வம் 178-11.
[67] ஹரிவம்ஶம் 132-14.

என்றும் [68]"स्मर्तव्यस्सततं विष्णुः" என்றுமிப்படி நிஷ்கர்ஷியா நிற்க ஸக்ருத்ப்ரபத்திமாத்ரத் தாலே மோக்ஷமாகக்கூடுமோ; [69]"मामेव ये प्रपद्यन्त" इत्यादिகள் அங்கப்ரபத்திவிஷயங் களானாற்போலே சரமச்லோகாதிகளும் ஸபரிகரப்ரபத்தியை பக்த்யங்கமாக விதிக் கிறனவாகவேண்டாவோவென்று சொல்லுவர்கள், இதுவுமநுபபந்நம்; [70]"शरणं त्वां प्रपन्ना ये ध्यानयोगविवर्जिताः । तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य यान्ति तत् वैष्णवं पदम्" என்றும், [71]"यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः । मुमुक्षुणा यत् सांख्येन योगेन न च भक्तितः ॥ प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते यतिः । तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने ॥ परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः" என்றும் इत्यादिवचनங்களாலே स्वतन्त्रप्रपत्ति ஸித்தித் தால் இந்நிஷ்டையுடையவனுக்கு ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திற்படியிலே ஸ்வயம்ஃபலமாக [72]"ध्येयो नारायणस्सदा" என்கிறவர்த்தத்தில் தன் விழுக்காடன்வயத்துக்கு விரோத-மில்லை. இது அரோகனுக்கும் ஆரோக்யார்த்திக்கும் க்ஷீரம் ஸேவ்யமென்றதோடொக்கும்.

களென்று சொல்லியிருப்பதாலும், இதை अङ्गप्रपत्तिயாகச்சொல்ல வழியில்லாமை யாலும், स्वतन्त्रप्रपत्तिக்கே साक्षान्मोक्ष साधनत्वத்தை अकामனும் ஒப்புக்கொள்ளவேணு மென்று கருத்து. **यद्येनेति** । कामकामेन येन साधनान्तरैः यत्फलं न साध्यं, येन मुमुक्षुणा कर्मयोग ज्ञानयोग भक्तियोगैः मोक्षाख्यं यत्फलं न साध्यं तेन – कामकामனாலும், तेन च – मुमुक्षुவாலும் तत् – प्रयोजनान्तर-மும், तच्च – मोक्षமும், न्यासेनैवाप्यते – न्यासத்தாலேயே யடையப்படுகிறது. पुरुषोत्तमः परमात्मा च तेनैव साध्यते என்பது श्लोकार्थம். இந்த श्लोकங்களில் "न च भक्तितः" என்றும் "न्यासेनैव" என்றும் சொல்லியிருப்பதால் स्वतन्त्रप्रपत्तिக்கே साक्षान्मोक्षसाधनत्वம் சொல்லப் பட்டதென்று திருவுள்ளம். **स्वतन्त्रप्रपत्तिसिद्धिத்தாலிति** । अङ्गप्रपत्तितया नयिப்பிக்கமுடியாத படி स्वतन्त्र प्रपत्ति सिद्धिத்தாலென்றபடி. இப்படியாகில் सर्वाधिकारिக்கும் साधारणமாக "ध्येयो नारायणस्सदा" என்று निरन्तरचिन्तनையை விधिக்கிற वचनத்துக்கு गतिயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இந் நிஷ்டையை யுடையவனுக்கு** इत्यादिना । தன் விழுக்காடன்வயத் திற்கு विरोधமில்லையிति । **தன் விழுக்காடன்வயத்திற்கு** – स्वतः प्राप्तமான अन्वयத்துக்கு, उपायफलसाधारणமாக "ध्येयो नारायणस्सदा" என்று विहितமான ध्यानरूपार्थத்தில் शक्तனுக்கு उपायतयान्वयத்துக்கும், अशक्तனுக்கு फलतयान्वयத்திற்கும் विरोधமில்லையென்றபடி. ஒரு वाक्यத்தில் விஹிதமான ஓரர்த்தத்தில் उपायतया ஒருவனுக்கும் फलतया ஒருவனுக்கும்

---

[68] ஹரிவம்ஶம் 132-14.
[69] கீதை 7-14.
[70] ப்ராஹ்மபுராணம்.
[71] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-25.
[72] பாரதம் ஆநுஶாஸநிகபர்வம் 178-21.

साङ्गமான ध्यानविशेषம் सर्वाधिकारமன்றேயாகிலும் भगवद्विषयத்தில் अधिकारानुरूपமாக வறியலாமளவும் [73]“நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டுமே” इत्यादिகளிற்படியே अनुसन्धिக்கவுங் குறையில்லை. भाष्यकारருமிவ் வுபாய-निष्ठैயை சிறிய गद्यத்திலும் பெரிய गद्यத்திலுமருளிச்செய்து श्रीवैकुण्ठगद्यத் திலுமிந் निष्ठैயைச் சுருங்கக்காட்டி இருந்தநாள் प्राप्यरुचि குலையாதே வளர்ந்து போரும்படிக்கீடான अनुसन्धानविशेषத்தை [74]“ततश्च प्रत्यहमात्मो-ज्जीवनायैवमनुस्मरेत्” என்று துடங்கி அருளிச்செய்தார். இப் प्रपन्नனுக்கு [75]“பூசித்தும்போக்கினேன் போ” தென்கிற अनन्यप्रयोजनமான पूजाविशेषத்தை [76]“अथ परमैकान्तिनो भगवदाराधनप्रयोगं वक्ष्ये, भगवत्कैङ्कर्यैकरतिः परमैकान्ती भूत्वा” என்று

अन्वयம் கண்டதுண்டோ? வென்ன दृष्टान्तप्रदर्शनத்தாலே இப்படி உண்டென்கிறார் **இது अरोगனுக்கும் आरोग्यार्थिக்கும் क्षीरம் सेव्यமென்றதோடொக்குமிதி** । वैद्यशास्त्रத்தில் क्षीरம் सेव्यமென்று क्षीरसेवै अरोगனுக்கும், आरोग्यार्थिக்கும் तन्त्रेण विधिக்கப்பட்டதென்று திருவுள்ளம். अत्रैवर्णिकர்களிலும் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठர்கள் உண்டாகையால் அவர்களுக்கு अष्टाङ्गभक्तिயில் अधिकारமில்லையாகையால் फलतयापि அதில் अन्वयம் கூடாதே என்ன வருளிச்செய்கிறார் **साङ्गமான ध्यानविशेषம் सर्वाधिकारமன்யேறாகிலுமிதி** । **अधिकारानु-रूपமாக** – त्रैवर्णिकत्वात्रैवर्णिकत्वरूपाधिकारानुगुणமாக, **निरந்தரமிதி** । **निरந்தரம்** – सर्वकालத்தி லும், **நினைப்பதாக** – உன்னை ध्यानம் பண்ணும்படி. **நீ நினைக்கவேண்டுமே** – நீ सङ्कल्पिக்கவேண்டுமென்கை. **अनुसन्धिக்கவும் குறையில்லை** इति । त्रैवर्णिकராகில் स्वाधिकारानुगुणமாக अष्टाङ्गयोगरूपानुसन्धानத்தைச் செய்யவும், अत्रैवर्णिकராகில் स्वाधिकारानु-रूपமாக प्रेमभक्तिरूपानुसन्धानத்தைச் செய்யவும் குறைவில்லையென்றபடி. श्रीभाष्यकारர் शरणागतिगद्यத்தில் स्वतन्त्रप्रपत्ति निष्ठैயை विस्तारமாகவும், श्रीरङ्गगद्यத்தில் संग्रहமாகவும் அருளிச் செய்து இந்த निष्ठैயையுடையவனுக்கே “ध्येयो नारायणस्सदे” त्यादिகளில் विहितமான ध्यानविशेषத்தை प्रत्यहமனுस्मरणीयமாக அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **भाष्यकारருமி**त्यादिना । அப்படியே नित्यத்தில் “अथ परमैकान्तिनो भगवदाराधनप्रयोगं वक्ष्ये” என்று இந்த निष्ठैயை யுடைய परमैकान्तिக்கே अनन्यप्रयोजनपूजाविशेषத்தைச் சொல்லத்துடங்கி अत्यर्थप्रियेत्यादिना । இந்த ध्यान विशेषத்தையேயருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இப் प्रपन्नனுக்கு** इत्यादिना । स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு ध्यानம் स्वयंप्रयोजनமாக அந்வயிக்கிறது என்றார். ध्यानपरीवाहங்

---

[73] திருச்சந்தவிருத்தம் 101.

[74] வைகுண்டகத்யம்.

[75] நான்முகன் திருவந்தாதி 63.

[76] நித்யம்.

துடங்கி நித்யத்திலே [77]''अत्यर्थप्रियाविरतविशदतमप्रत्यक्षरूपानुध्यानेन ध्यायन्नासीत'' என்றுமருளிச்செய்தார். இப்படி अनन्यप्रयोजन निरन्तर भगवदनुसन्धान परीवाह- மான கைங்கர்யத்திலே भगवच्छास्त्रोक्तமுமாய் व्यासदक्षादि महर्षिमतங்களோடும் सङ्गत- மாய், [78]''மறந்திகழு'' மென்கிற பாட்டிலும் [79]''இருமுப்பொழுதேத்தி'' யென்ற பாசுரத்துக்கு विवक्षितமாக आचार्यர்கள் व्याख्यानம்பண்ணின கால- विभागத்தை [80]''अभिगच्छन् हरिं प्रातः पश्चाद्द्रव्याणि चार्जयन् । अर्चयंश्च ततो देवं ततो मन्त्रान् जपन्नपि । ध्यायन्नपि परं देवं कालेषूक्तेषु पञ्चसु ॥ वर्तमानस्सदा चैवं पाञ्चकालिकवर्त्मना । स्वार्जि- तैर्गन्धपुष्पाद्यैः शुभैश्शक्त्यनुरूपतः ॥ आराधयन् हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान्'' என்று भाष्यकारரருளிச்செய்யக் கேட்டு வங்கிபுரத்து நம்பி நித்யத்திலே संग्रहித்தார்.

களான पाञ्चकालिककैङ्कर्यங்களை स्वयंप्रयोजनध्यानघटितங்களாகவே कालविभागप्रदर्शनपूर्वकம் வங்கிபுரத்து நம்பி, भाष्यकारர் उपदेशித்தபடி தன் नित्यத்தில் संग्रहித்தாரென்கிறார் **இப்படி अनन्यप्रयोजनेत्यादि**யால். **भगवदनुसन्धानपरीवाहமான கைங்கர்யத்தி**லிதி । अभिगमनादि- களிலென்றபடி. இதற்கு कालविभागத்தை என்பதோடந்வயம். கைங்கர்யத்தில் कालविभागத்தை संग्रहித்தாரென்று சொன்னதால் अभिगच्छन्नित्यादिवाक्यத்தில் अभिगमनादिकैङ्कर्यமும் तदुचित- कालமும் सङ्गृहीतமென்றதாயிற்று. இப்படி இவர் कालविभागादिகளைச் செய்வதற்கு प्रमाणம் வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **भगवच्छास्त्रोक्तமுமாயி**தி । இதற்கு भगवच्छास्त्रம் प्रमाणமென்றபடி. ஆனால் இது எட்டாகவும் பதினைந்தாகவும் காலங் களைப் பிரித்து கைங்கர்யங்களை யருளிச்செய்த व्यासदक्षादिमतங்களோடு முரண் படாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **व्यासदक्षादिमहर्षिमतங்களோடும் सङ्गतமாயி**தி । कालविभागங்களில் ஏற்றச்சுருக்கங்களிருந்தாலும் கைங்கர்யங்கள் சங்கிலித்துவக் காய் व्यासदक्षादिस्मृतिகளிலும், पाञ्चरात्रादिகளிலும் सङ्गतங்களாகவே இருக்கின்றன வென்று கருத்து. **மறந்திகழுமி**தி । பெருமாள் திருமொழி முதற்பத்து ஏழாம் பாட்டு. **இருமுப்பொழுதேத்தி** – पञ्चकालங்களிலும் स्तोत्रம் பண்ணி, **कालविभाग- த்தை** – पञ्चकालविभागத்தை, **मन्त्रान् जपन्नपि** – मन्त्रजपरूपस्वाध्यायं कुर्वन् என்றபடி. ''गमयिष्यामि वासरान्'' என்று भाष्यकारர் அருளிச்செய்யக்கேட்டு என்கிற श्रीसूक्तिயைப் பராமர்ஶித் தாலும், संग्रहித்தாரென்பதை நோக்கினாலும் ''अभिगच्छन् हरिं प्रातः'' என்பது முதல் ''गमयिष्यामि वासरान्'' என்கிற पर्यन्तம் श्रीभाष्यकारருடைய श्रीसूक्तिயென்று தோற்றுகிறது.

---

[77] நித்யம்.
[78] பெருமாள் திருமொழி 1-7.
[79] பெருமாள் திருமொழி 1-7.
[80] வங்கிபுரத்துநம்பிகாரிகை 34-36.

இப்படி பெரிய ஜீயருள்ளிட்டார் नित्यங்களிலுங்கண்டுகொள்வது. இவற்றிலுள்ள वैषम्यங்கள் அவ்வோ संहिताविशेषங்களிலே சொல்லும் विकल्पங்களாலே सङ्गतங்கள்.

இப்படியாகையாலே [81]''न देवलोकाक्रमणं'' [82]''भवांस्तु सह वैदेह्या'' [83]''यत्र कुत्र कुले वासो येषु केषु भवोस्तु मे । तव दास्यैकभोगे स्यात् सदा सर्वत्र मे रतिः ॥ कर्मणा मनसा वाचा शिरसा वा कथंचन । त्वां विना नान्यमुद्दिश्य करिष्ये किञ्चिदप्यहं'' [84]''தனக்கேயாக வெனைக் கொள்ளுமீதே'' யென்கிறபடியே भगवत्प्रीतिमात्रம் प्रयोजनமான

संप्रदायज्ञाः प्रमाणம். **नित्यத்திலே** – पञ्चशतकारिकारूपமான தன் नित्यத்திலே, நம்பிகாரி கையிலே என்றபடி. **பெரிய ஜீயர்** – நஞ்சீயர், श्रीभाष्यकारसंप्रदायस्थர்களான तच्छिष्य-प्रशिष्यர்களுடைய नित्यங்களில் वैषम्यங்கள் வந்ததெப்படியென்னவருளிச்செய்கிறார் **இவற்றிலுள்ள वैषम्यங்கள் அவ்வோ संहिताविशेषங்களிலே சொல்லும் विकल्पங் களாலே सङ्गतங்களி**ति । இங்கு விகல்பங்களாலே என்று சொன்னதால் संहितैகளி லெல்லாம் वैषम्यம் எதனால் என்கிற ஶங்கை परिहृतம்.

இப்படி अभिगमनादि ध्यानान्तकैङ्कर्यங்களுக்கு सांप्रदायिकत्वத்தைப் प्रदर्शनம் பண்ணி अभिगमनादिகளை स्वयंप्रयोजनமாகப் பண்ணவேண்டுமென்பதை उपपादिக்கிறார் **இப்படி யாகையாலே** इत्यादिना । **இப்படியாகையால்** – स्वयं प्रयोजनமாக விஹிதமாகையா லென்கை. **न देवलोकाक्रमणमिति** । ''नामरत्वमहं वृणे । ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना'' என்பவை மேல் पादங்கள். **देवलोकाक्रमणं** – ''देवानां पूरयोध्या'' என்று சொல்லப்பட்ட परमपदத்தையும், **त्वया विना न वृणे** – உன்னுடைய கைங்கர்யமில்லாவிடில் இச்சிக் கிறேனில்லை. **अमरत्वं** – कैवल्यத்தையும், त्वया विना न वृणे । **लोकानां ऐश्वर्यं** – மூன்று லோகத் தினுடைய ऐश्वर्यத்தையும், அதாவது ब्रह्मत्वத்தையும், त्वया विना न कामये என்பது ஶ்லோ-कार्थம். உன்னை விட்டு மோக்ஷத்தையும் ஆசைப்படாத நான் ऐश्वर्यकैवल्यங்களை ஆசைப்படமாட்டேன் என்றभिप्रायம். **भवांस्त्विति** । இது பிராட்டியோடு சேர்த்தியிலே कैङ्कर्याभिलाषैயைச் சொல்லுகிறது. **यत्र कुत्रेति** । இது இரண்டாவது जितन्तास्तोत्रத்தில் எட்டாவது ஶ்லோகம். எந்தக் குலத்திலே நான் வஸித்தாலும், எந்தக் குலத்தில் பிறந்தாலும் உம்முடைய कैङ्कर्यानुभवத்திலேயே ஸர்வகாலத்திலும் सर्वदेशத்திலும் எனக்கு प्रीतिயுண்டாகவேண்டுமென்பது இதினர்थம். **कर्मणेति** । कायिककर्मத்தாலேயும்,

[81] ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 31-5.
[82] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 114-15.
[83] இரண்டாவது ஜிதந்தா 8.
[84] திருவாய்மொழி 2-9-4.

कैङ्कर्यத்திலே स्वाचार्योपदिष्टமாயிருப்பதொரு. शास्त्रीयप्रक्रियையைக்கொண்டு यथाकालமन्वयिக்கப்प्राप्तம். இப்படி नित्यமாக विधिக்கிற भगवदभिगमनादिகளில் लोकातीतரைப்போலே ख्यातिलाभपूஜைகளுக்காகவாதல், तत्वज्ञानवैराग्यादि-களில்லாதாரைப்போலே प्रयोजनान्तरத்துக்காகவாதல், पूर्णोपायரல்லாதாரைப் போலே मोक्षार्थமாகவாதலன்றிக்கே मुक्तரைப்போலே स्वाम्यभिमतத்தை நடத்தவேணுமென்கிற रुचियாலே यथाशास्त्रं स्वयंप्रयोजनமாக விழிந்தால் இவ்வभिगमनादिகள் अन्याभिगमनமும், अन्यार्थप्रवृत्तिயும், अन्ययजनமும், अन्यशब्दங் களும்; अन्यचिन्तैயுமாகிற छिद्रங்கள் புகாமைக்குக்கடகமாயிருக்கும். अन्याभिगमनமாகாதென்னுமிடத்தை [85]“இனிப்போயொருவன்றனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின் சாயை யழிவுகண்டா” யென்று பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தார். अन्यार्थप्रवृत्तिயாகாதென்னுமிடத்தையும்

मनஸ்ஸினாலேயும், வாக்காலேயும், शिरஸ்ஸினாலேயும் உன்னை விட்டு अन्यனை யுद्देशित्तु ஒரு கார்யத்தையும் निर्बन्धित्தாலும் செய்யமாட்டேனென்கை. **தனக்கே யாகவெனைக்கொள்ளு மீதே** – உம்முடைய கைங்கர்யத்திற்காகவே என்னைக் கிங்கரனாகக்கொள்ளவேண்டும்; என்னுடைய प्रयोजनसिद्ध्यर्थமாக வேண்டாம்; இதையே நான் உம்மைப் प्रार्थिப்பதென்கை. **स्वाचार्योपदिष्टेत्यादि** । भगवत्प्रीतिमात्रप्रयोजन-மான கைங்கர்யங்கள் शास्त्रங்களில் பலபடி சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் स्वाचार्यरुचि-परिगृहीतங்களான கைங்கர்யங்களில் அந்வயிக்கையே உசிதமென்று கருத்து. இப்படி नित्यமாக विधिக்கப்பட்ட अभिगमनादिகளை ख्यातिलाभाभिलाषैயையும், प्रयोजनान्तरेच्छैயை யும், मोक्षोपायत्वबुद्धिயையும் விட்டு मुक्तரைப்போலே भगवत्प्रीत्येकप्रयोजनமாக நடத்திப் போந்தால் அவைகள் अन्याभिगमनादिछिद्रங்களுக்கும் निवारकங்களாயிருக்குமென் கிறார் **இப்படி नित्यமாக** इत्यादिना । **கடகமாயிருக்கும்** – கோட்டையாயிருக்கும். प्रतिबन्धकமாயிருக்குமென்றபடி. अन्याभिगमनादिகளின் त्याज्यतैயைப் பெரியாழ்வார் முதலானவர்கள் அருளிச்செய்தார்களென்கிறார் **अन्याभिगमनமாகாதென்னுமிடத் தை** इत्यादिना । **இனிப்போயி**ति । தேவரீருடைய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடும்படி யான भाग्यம் பெற்ற நான், **இனி** – இனிமேல், **போய்** – இந்தக் கைங்கர்யத்தை விட்டுப்போய், **ஒருவன் தனக்கு** अप्राप्तனான ஒருவனுக்கு, **பணிந்து** – ஸேவை செய்து, **கடைத்தலை** – தலைக்கடை, पादपरिसरத்திலென்றபடி. **நிற்கை** – நிற்கை யானது. **நின் சாயையழிவு கண்டாய்** – உன் தேஜஸ்ஸுக்கு ஹாநி கண்டாய்.

---

[85] பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-6-3.

[86]"கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை" யென்றருளிச்செய்தார். अन्य-यजनமாகாதென்னுமிடத்தை [87]"உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழா ளவனையல்லா" லென்றும் [88]"தேவனெம்பெருமானுக்கல்லாற் பூவும் பூசனையுந் தகுமே" யென்றும், [89]"ஈன்றோளிருக்க மணைநீராட்டி" யென்றும், [90]"மற்றிங்கோர் புதுத் தெய்வங்கொண்டாடுந்தொண்டீர்! பெற்ற தாயிருக்க மணை வெந் நீராட்டுதிரோ மாட்டாத தகவற்றீரே" யென்றும் इत्यादिகளாலே யருளிச்செய்தார்கள். सप्तर्षिसंवादத்திலும்

अन्यार्थप्रवृत्तिயாகாதென்னுமிடத்தையுமிति । भगवदाराधनव्यतिरिक्तप्रयोजनத்திற்காக प्रवृत्ति கூடாதென்பதையும் என்றபடி. **கூறை சோறிவை** इति । **கூறை** – वस्त्रம், **சோறு** – அன்னம், இவை வேண்டுவதில்லை. भगवदाराधनानुपयुक्तமான अन्नवस्त्रादिகள் வேண்டா மென்றபடி. **अन्ययजनமாகாதென்னுமிடத்தை** – भगवद्व्यतिरिक्तपूजै கூடாதென்பதை, **உன்னித்து** इति । **உன்னித்து** – மனஸ்ஸாலே நினைத்து, **அவனையல்லால்** – அவனையன்றிக்கே, **மற்றொரு தெய்வம்** – देवतान्तरத்தை, **தொழாள்** – ஸேவி யாள், பூஜியாளென்றபடி. **தேவனிति** । नाभिकमलத்தில் चतुर्मुखனைப் படைத்த நம் स्वामिக்கல்லது பூவும் பூசனையும் தகுமோ? சடையாண்டிக்குப் பூ தகாது, பிச்சை யாண்டிக்குப் பூசனை தகாதென்கை. **ஈன்றோளிति** । **ஈன்றோள்** – பெற்றதாயார், **இருக்க** – இருக்கும்போது, **மணை** – संबन्धமற்ற ஒரு अचेतनமான மணையை, அதாவது மரப்பாச்சியை, தன்னைப் பெற்ற தாயிருக்க மணையை நீராட்டுவது போல் தன்னை सृष्टித்தவனான எம்பெருமானிருக்க संबन्धமற்ற देवतान्तरத்தைப் பூஜிப்பதே! என்று ஆழ்வார் விஸ்மயப்படுகிறார். **இங்கு** – இந்த லோகத்தில், **மற்று** – नारायणव्यतिरिक्तமான, **ஓர்** – संबन्धமற்ற, **புதுத்தெய்வம்** – புதியதாகக் கல்பித மான தெய்வத்தை, **கொண்டாடும்** – பூஜிக்கும், **தொண்டீர்** – शब्दादिविषयचपलர் களே! **பெற்ற தாயிருக்க** – பெற்ற தாயார் இருக்கும்போது, **மணைவெந் நீராட்டுதிரோ** – மணைக்கு வெந்நீர் விட்டு உபசரிக்கிறீர்களோ? **மாட்டாத தகவற்றீரே** – भगवत्कैङ्कर्यம் செய்யமாட்டாதபடி க்ருபையையிழந்தீர்களே என்கை. अन्ययजनம் கூடாதென்பதை इतिहाससमुच्चयத்தில் சொன்னார்களென்கிறார் **सप्तर्षिसंवादத் திலுமித்यादिना** । ஒரு कालविशेषத்திலே पुष्करादिक्षेत्रங்களில் महाक्षामம் வந்து तीर्थादिகளும்

---

[86] பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-4.
[87] திருவாய்மொழி 4-6-10
[88] திருவாய்மொழி 2-2-4.
[89] திருவாசிரியம் 6.
[90] பெரியாழ்வார் திருமொழி 11-6-6.

[91] ''विष्णुं ब्रह्मण्यदेवेशं सर्वलोकनमस्कृतम् । त्रैलोक्यस्थितिसंहारसृष्टिहेतुं निरीश्वरम् ॥ आधातारं विधातारं सन्धातारं जगद्गुरुम् । विहाय स भजत्वन्यं बिसस्तैन्यं करोति यः ॥ विष्णुधर्मपरो न स्याद्विष्णुधर्मपराङ्मुखः । कुधर्मवृत्तशीलस्स्याद्बिसस्तैन्यं करोति यः'' என்றுஞ்சொல்லப் பட்டது. अन्यकीर्तनமாகாதென்னுமிடத்தை [92] ''வாயவனையல்லது வாழ்த்

வற்றிப்போனவளவிலே புஷ்கரத்திலிருந்து ஏழு மஹர்ஷிகள் அந்தப் புஷ்கரிணி யிலுள்ள தாமரைக் கிழங்குகளை ஆஹாரமாகக் கொண்டு ஜீவித்திருந்தார்கள். அந்த ஸமயம் தேவேந்த்ரன் இவர்களிடத்திலிருந்து अतिरहस्यार्थங்களை அறிந்து கொள்ள நினைத்து வ்ருத்தப்ராஹ்மணரூபியாக வந்து ஸப்தர்ஷிகளின் காலக்ஷேபகோஷ்டியில் சென்று க்ஷுத்பீடிதன் போல் தள்ளாமையோடு உட்கார்ந்து தனக்கு ஆஹாரம் வேண்டுமென்று யாசித் தான். அவர்களும் தங்கள் ஆஹாரத்தில் கொஞ்சம் கொடுத்து உம்மை ஆராதிக் கிறோம், நீர் இவ்விடத்திலேயே இரும், நாங்கள் ஸ்வல்பதூரம் போய் மத்யாஹ்நக்ருத்யங் களைச் செய்துவிட்டு பகவதாராதனம் பண்ணி வருகிறோம் என்று சொல்லிவிட்டு ஸ்வல்பதூரத்திலுள்ள தீர்த்தத்திற்குப் போனார்கள். அவர்கள் போனதை ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிந்து கொண்ட இந்த்ரன் ஏழு ஆச்ரமங்களிலும் சென்று அவர்கள் பகவதாராதனார்த்தம் வைத்திருந்த தாமரைக்கிழங்குகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஒரு பள்ளத்தில் போட்டு மூடிவிட்டு முன்போலசக்தபாவனையைப் பண்ணிக்கொண்டு படுத்திருந் தான். பின்பு மஹர்ஷிகள் மாத்யாஹ்நிகாந்தக்ருத்யத்தைச் செய்துவிட்டு ஆச்ரமத்திற்கு வந்து திருவாராதனத்திற்கு உபக்ரமித்தார்கள். போஜ்யாஸனம் ஸமர்ப்பித்தவாறே, தாங்கள் பகவந்நிவேதனார்த்த-மாக வைத்திருந்த பிஸத்தை அதாவது தாமரைக்கிழங்கைக் காணாமல் தங்களுக் குள்ளேயே ஒருவர் பிஸத்தைத் திருடிவிட்டதாக நினைத்து எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ப்ராஹ்மணனாக வந்த இந்த்ரன் முன்னிலையில் பிஸஸ்தைந்யம் பண்ணினவனைப்பற்றி ஶபிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அந்த சாபரூபமான ச்லோகங்களை ஸப்தர்ஷிஸம்வாதமென்கிறது. **விஷ்ணுமிதி । ब्रह्मण्यदेवेशं** – ப்ராஹ்மணஸமூஹத்திற்கும் தேவதைகளுக்கும் ஈச்வரனை, **निरीश्वरं** – தனக்கு ஈச்வராந்தரரஹிதனை. இந்த ச்லோகங்களில் த்ரைலோக்யேத்யாதிகள் வ்யஷ்டிஸமஷ்டிஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் சொல்லு கையால் பௌனருக்த்யமில்லை. **विष्णुधर्मपर** இத்யாதி । இந்த ச்லோகங்களில் பிஸஸ்தைந்யம் செய்தவன் விஷ்ணுவை விட்டு அன்யனை பஜனம் பண்ணக்கடவனென்றும், விஷ்ணுதர்மபரனன்றிக்கே குதர்மபரனாகக் கடவனென்றும் சொல்லியிருப்பதால் தாத்ருசபாபகார்யமான அன்யபஜனம் கூடாதென்பதில் இந்த ச்லோகங்கள் ப்ரமாணங்களாமென்று திருவுள்ளம். **अन्यकीर्तन-மாகாதென்னுமிடத்தை** – பகவத்வ்யதிரிக்தகீர்த்தனம் கூடாதென்பதை, **வாயவனை**

[91] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 12-77.
[92] முதல் திருவந்தாதி 11.

தாது''[93] ''சொன்னால் விரோத'' மித்யாதிகளிலே யருளிச்செய்தார். அன்ய-சிந்தனமாகாதென்னுமிடத்தை [94] ''சிந்தை மற்றொன்றின்றிறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியு'' மென்றும், [95] ''வருதேவர் மற்றுளரென்றென் மனத்திறையும் கருதே'' னென்றுமருளிச்செய்தார்.

இஸ் ஸமராதனாதிக்ரமங்களிலனதிக்ருதர்க்குமிக்காலங்களெல்லாத்திலும் தங்களுக்கு யோக்யமான நித்யநைமித்திகங்களாலும், ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலும் ஸமாராத-

யல்லது வாழ்த்தாது இதி । வாகிந்த்ரியம் நாராயணனை விட்டு வேறொருவனை வாழ்த் தாது என்றபடி. இது முதல் திருவந்தாதி பதினோராம்பாட்டு, **சொன்னால் விரோதமிதி । இது** – ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் கவிபாடுகிற உங்களை இப்படி கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறவிது, உங்களுக்கு விரோதமாய்த் தலைக்கட்டுமிதென்ற படி. இந்தப்பாட்டில் ''என்னாவிலின் கவியானொருவருக்கும் கொடுக்கிலேன்'' என்றிருப்பதால் அன்யகீர்த்தனம் கூடாதென்று சொல்லித்தாயிற்றென்று திருவுள்ளம். இது மூன்றாம்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி முதல் பாட்டு. **அன்யசிந்தனமாகா தென்னுமிடத்தை** – பகவத்வ்யதிரிக்த சிந்தனம் கூடாதென்பதை, **சிந்தை** இதி । இது ஏழாம்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி பத்தாம்பாட்டு. திருவாறன் விளையொழிய வேறொன்றில் ப்ராப்யபுத்தியில்லையென்பதை ஸர்வேச்வரன் அறியுமென்றபடி **வருதேவ ரித்யாதி** । இது பெரிய திருமொழி எட்டாம்பத்து இரண்டாம் பாட்டு. ப்ரலயம் வந்த போதாக உன் வயிற்றிலே போய் புக்கு நீ வெளிநாடுகாண புறப்பட்டவிட்ட வாறே நான் ஆச்ரயணீயனென்று வரும் வேறுபட்டதேவதைகளை, **உளரென்று** – இருக்கிறார்களென்று, **மனத்து** – மனதில், **இறையும்** – ஈஷத்தும், அதாவது பூர்வபக்ஷ-த்வேநாபி, **கருதேன்** – எண்ணியறியேன்.

''जपस्तपस्तीर्थसेवा प्रव्रज्या मन्त्रसाधनम् । देवताराधनञ्चेति स्त्रीशूद्रपतनानि षट्'' என்று ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளு க்கு தேவதாராதநம் நிஷித்தமாயிருப்பதால் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டர்களான அவர்களுக்கு ஸமாராதனம் கூடாதே? அப்படியே வார்த்தக்யாதிதசைகளிலும் அது சக்யமன்றே? இவர்களுக்கு அச்சித்ர-பாச்சகாலிககைங்கர்யம் ஸித்திப்பது எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இஸ்ஸமாராதநாதி க்ரமங்களிலநதிக்ருதர்க்குமித்யாதிநா । அநதிக்ருதர்க்கும்** – ஸ்த்ரீசூத்ராதிகளுக்கும், அவர்களுக் கும் பாச்சாத்காலிககைங்கர்யஸித்திப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இக்காலங்களெல்லாத்தி லுமித்யாதிநா । தங்களுக்கு யோக்யமான நித்யநைமித்திகங்களாலும் ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலுமிதி ।**

---

[93] திருவாய்மொழி 3-9-1.
[94] திருவாய்மொழி 7-10-10.
[95] பெரியதிருமொழி 8-10-2.

नादियोग्य*ரான* परमभागवत*ர்க்கு* परतन्त्र*ராய்* यथाधिकारம் வல்ல தேவை செய்து *மிக்*कैङ्कर्य*மிழவாதொழியலாம்.* இவ்வர்த்தை [96]''आराधनानां सर्वेषां विष्णोराराधनं परम् । तस्मात्परतरं प्रोक्तं तदीयाराधनं परम्'' என்றும், [97]''குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடுமொன்றி நின்ற சடகோபனுரைசெய'' லென்றும், [98]''ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாற்றியிருப்பார் தவ'' மென்று மருளிச்செய்தார்கள்.

उत्थान गुरुपरंपरानु सन्धान द्रमिडगाथानुसन्धान नित्यस्नान नैमित्तिकग्रहणादिस्नान द्वादशोर्ध्वपुण्ड्रधारण पुष्पाद्याहरण मालाकरण दीपारोपण भगवन्मिन्दिरमार्जन सङ्कीर्तनादिरूपங்களான कर्मங்களாலுமென்றபடி. सङ्कीर्तनादिகள் ஒருவருக்கும் निषिद्धங்களன்றிறே. **समाराधनादियोग्यரான परमभागवतர்க்கு परतन्त्रராய் यथाधिकारம் வல்லதேவைசெய்து** इति । இங்கு यथाधिकारமென்றதால் भागवतकैङ्कर्यமும் தன் अधिकारத்தை மீறிச் செய்யலாகாதென்று சொல்லப்பட்டது. **இக் கைங்கர்யமிழவாதொழியலாम**िति । இப் पाश्चकालिककैङ्कर्यத்தை யிழந்து போகாதபடி यथाकथञ्चिदनुष्ठिக்கலாமென்றபடி. भागवतர்கள் विषयத்தில் अत्यन्तपारतन्त्र्यத்தால் செய்யும் कैङ्कर्यமே सर्वोत्कृष्टமாகையால் அதனால் अभिगमनादिसिद्धियுண்டென்பதை எண்ணி भागवताराधनத்தின் सर्वोत्कृष्टतैயில் प्रमाणங்களை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்த்தை** इत्यादिना । **இவ்வர்த்தை** – भगवदाराधनसिद्धिहेतुभूतोत्कर्षம் भागवताराधनத்தில் உண்டென்கிற अर्थத்தை, **குன்றமி**त्यादि । गोवर्द्धनपर्वतத்தையெடுத்து गोगोपர்களுக்கு उपकारकனான கண்ணனுடைய, **அடியாரொடு** – दासர்களான भागवतர்களோடு, **ஒன்றி நின்ற சடகோபன்** – कैङ्कर्यकरणத்தில் एकीभविத்துநின்ற சடகோபன், ஏழாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி பதினோராம்பாட்டு. **ஏத்தீ**ति । நான்முகன் திருவந்தாதி பதினெட்டாம்பாட்டு, **ஏத்தியிருப்பாரை** – भगवानை स्तोत्रம்பண்ணியிருப்பாரை **வெல்லும்** – வென்றிருக்கும், अतिशयिத்திருக்குமென்றபடி. **மற்றவரை** – भगवद्व्यतिरिक्तர்களான भागवतரை, **சாற்றியிருப்பார்** – आराधिத்திருப்பார், **தவம்** – தபஸ், भगवानை स्तोत्तरिத்திருப்பாரையும் भागवतரைப்பூஜித்திருப்பாருடைய தபஸ்ஸானது (புண்யமானது) ஜயிக்குமென்றபடி.

---

96 பாத்மோத்தரம் 29-81.
97 திருவாய்மொழி 7-4-11.
98 நான்முகன் திருவந்தாதி 18.

இக் கைங்கர்யங்களை अनुष्टित्तुकप्पार्क्कुमितुकण्डुकप्पार्क्कुम्, जगद्व्या-पारम् பண்ண अधिकृतனான ईश्वरனுக்கும் मुक्तருக்கும் போலே भोगमेकरूपम्. [99]''धर्मश्श्रुतो वा दृष्टो वा स्मृतो वा कथितोऽपि वा । अनुमोदितो वा राजेन्द्र! पुनाति पुरुषं सदा'' என்கிற पावनत्वம்போலே भोग्यत्वமுமேकरूपமாகக் குறையில்லை.

அப்படியே [100]''तस्मात्सप्रणवं शूद्रो मन्त्रनामानि न कीर्तयेत्'' என்று महाभारतத்தி லும், [101]''अष्टाक्षरजपस्त्रीणां प्रकृत्यैव विधीयते । न स्वरः प्रणवोऽङ्गानि नाप्यन्यविधयस्तथा ॥

இப்படி अभिगमनादिकैङ्कर्यங்களை अनुष्टिப்பவர்களுக்குப்போலே இவ்வनुष्टानोपका-रகர்களுக்கும் फलம் एकरूपமென்று சொல்லி இக் கைङ्कर्यங்களை अनुष्टित्तु உகப் பார்க்கும், அவ்வनुष्टानத்தைக் கண்டுகப்பார்க்கும் आनन्दமேकरूपமென்கிறார் **இக் கைங்கர்யங்களை** इत्यादिना । अनुष्टित्तुகப்பார்க்கும் அதைக்கண்டுகப்பார்க்கும் आनन्दம் एकरूपமாக இருக்குமோ வென்ன? இருக்குமென்பதில் दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **जगद्व्यापारமि**त्यादिना । शास्त्रवश्यतैயில்லாத मोक्षदशैயில் भोगமேकरूपமாயிருக்கலாமென்று प्रमाणबलத்தாலே ஒப்புக்கொண்டாலும் संसारदशैயில் कैङ्कर्यம் பண்ணுகிறவனுக்கும் அதைப் பார்த்துகக்கிறவனுக்கும் आनन्दமேकरूपமாகுமோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் **धर्मः श्रुतो** वेत्यादिना । இந்த श्लोकத்தில் धर्मानुष्टातृविषयத்திலும், இதைக் கேட்பவன் முதலானோர் विषयத்திலும் पावनत्वம் एकरूपமென்று சொல்லியிருந்தாலும் भोगமே करूपமாகுமோவென்ன? तुल्यन्यायத்தாலே அதுவும் एकरूपமாகலாமென்கிறார் **पावनत्वம் போலே भोग्यत्वமும் एकरूपமாகக் குறையில்லை** इति । अनुष्टानத்தாலுண் டான स्वामिயினுடைய प्रीतिக்குத் तुल्यமாகவே इतरனுடைய धर्मத்தை உகப்போடு दर्शनம் பண்ணினாலும் स्वामिप्रीतिயுண்டாகுமாகையால் धर्म विशेष्यैकैकविधप्रीतिहेतुत्वबुद्ध्या अनुष्टातृश्रोत्रोः एकविधानन्दம் உண்டாகலாமென்று திருவுள்ளம்.

இப்படி सर्वருக்கும் पूजासिद्धिप्रकारத்தைச் சொல்லி सर्वोपजीव्यமான प्रणवचतुर्थिயில்-லாத मूलमन्त्रத்தாலே सर्वருக்கும் स्वाध्यायसिद्धिபோலே எல்லா प्रपन्नர்களுக்கும் सर्वकालத் திலும் फलरूपமான भगवदनुस्मरणात्मकयोगத்திற்கு अधिकारமுண்டென்கிறார் **அப்படியே तस्मात्सप्रणवमि**त्यादिना । இது भारतம் आश्वमेधिकपर्वம் நூற்றுப்பதினெட்டாவது अद्ध्यायம் பதினான்காவது श्लोकம். **अष्टाक्षरजपस्त्रीणामि**ति । இது नारदीयकल्पம். **प्रकृत्यैव** – प्रणवं विना सप्ताक्षरमात्रेण, **विधीयते** – उपदेश्यतया जप्यतया च विधीयते, **न स्वरः** – उदात्तादिस्वरो नोपदेश्यः, न जप्यश्चेत्यर्थः ।

---

[99] பாரதம் ஆச்வமேதிக 96-31.

[100] பாரதம் ஆச்வமேதிக 118-14.

[101] நாரதீயகல்பம்.

स्त्रीणान्तु शूद्राजातीनां मन्त्रमात्रोक्तिरिष्यते'' என்று நாரதீயாதிகளிலும் [102]''नमो नारायणेत्युक्त्वा श्वपाकः पुनरागमत्'' என்று ஸ்ரீवराह புராணத்திலும், [103]''வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பி'' யென்றும், [104]''நாமஞ்சொல்லில் நமோ நாராயணமே'' யென்றுஞ் சொல்லுகிற படியே திருமன்த்ரமாகிற எட்டுக்கண்ணான கரும்பிலே வேர்பற்றுந் தலையாடையுங் கழிந்தால் நடுவுள்ள அம்ஶம் ஸர்வோபஜீவ்யமாகிறாப்போலே ப்ரபத்தி-நிஷ்டரெல்லார்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் भगवदनुस्मरणரஸத்துக்கும் விரோதமில்லை. ஸபரிகரமான விலக்ஷணभक्तियोगமாகிலிறே சிலர்க்கு விரோதமுள்ளது. க்ஷணமாத்ர ஸாத்யமான ப்ரபதனம் ஸித்தமானவளவிலும் [105]''द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता''

अङ्गानि – अङ्गन्यासकरन्यासरूपाङ्गानि, नेत्यनुषज्यते । **अन्यविधयः** – होमतर्पणपुष्पाञ्जलिप्रदानपुरश्चरणादयः । **नमो नारायणेत्युक्त्वेति** ''मूलमन्त्रं समुच्चार्य श्वपाकः पुनरागमत्'' என்று சொல்லாமல் ''नमो नारायणे-त्युक्त्वा'' என்று इतिकारம் பண்ணி சொல்லியிருப்பதால் நம்பாடுவானுடைய மந்த்ரோச்சா-ரணம் ப்ரணவசதுர்த்தீரஹிதமென்றே ஏற்படுவதால் தாத்ருஶர்களுக்கு ப்ரணவசதுர்த்தீஸஹிதமந்த்ரோச்சாரணத்-தில் அதிகாரமில்லையென்று ஸித்தம். **வாயினாலிति** । தமிழில் நாரணஶப்தம் நாராயணஶப்த-பர்யாயம். **எட்டுக்கண்ணான கரும்பிலே** – கண் – கணுவு, அதாவது பர்வம். **வேர்ப் பற்று** – மூலபாகம், **தலையாடை** – அக்ரபாகம், இங்கு ஶூத்ராதிகளுக்கு ப்ரணவம் கூடா தென்பதில் ப்ரமாணம் மஹாபாரதவசனம். ஸ்வராதிராஹித்யே ப்ரமாணம் நாரதீயவசனம். ப்ரணவசதுர்த்தீரஹிதமந்த்ரத்-தில் ஸர்வருக்குமதிகாரமுண்டென்பதில் ப்ரமாணம் வராஹவசனம். ஸர்வப்ரகாரோச்சாரணத்திற்கும் பல-ப்ரதிபாதகம் வாயினாலித்யாதி பாசுரம். **ஸர்வோபஜீவ்யமாகிறாப்போலே** इति । இது த்ருஷ்டாந்த-கதனம். **ஸர்வகாலத்திலும் भगवदनुस्मरणரஸத்துக்கும்** – ''ध्येयो नारायणस्सदा'' என்று விஹித மான பலரூபभगवदनुस्मरणத்திற்கும், **விரோதமில்லை** इति । யோககாலத்தில் விரோதமில்லை யென்றபடி. மூலமந்த்ரம் ப்ரணவரஹிதமானபோது எப்படி ஸர்வயோக்யமாகிறதோ அப்படியே பரிகரரஹிதமான பலரூபத்யானயோகம் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டரெல்லாருக்கும் யோக்யமாகுமென்றபடி. ஸாதனபக்தியில் சிலர்க்கு விருத்தாம்ஶத்தை உபபாதிக்கிறார் **ஸபரிகரமான விலக்ஷணेत्यादिना । பரிகரம்** – यज्ञादि, **वैलक्षण्यं** – नैरन्तर्यादि, ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டன் செய்யும் இவ்வனுஸந்தானம் உபாயமன்று, किन्तु பலமென்பதில் भगवदुक्तियும் ப்ரமாணமென்கிறார் **க்ஷணமாத்ரஸாத்யமான ப்ரபதனம் ஸித்தமான வளவிலுமித்யாதினா** । ''अनन्य शरणस्त्वत्पादारविन्दयुगळं शरणमहं प्रपद्ये'' என்கிறவிடத்திலேயே

---

102 வராஹபுராணம் 139-53.
103 பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-5-2.
104 பெரிய திருமொழி 6-10-1.
105 ஶரணாகதிகத்யம்.

என்று ஶரண்யனருளிச்செய்தானிறே. ஆகையால் ''ध्येयो नारायणस्सदा'' என்றதுவும் यथाधिकारம் சிலர்க்கு उपायமாகவும் சிலர்க்கு फलமாகவுங் கொள்ளுகையாலிது स्वतन्त्रप्रपत्तिக்கு विरुद्धமன்று. இப்ப्रपत्ति अङ्गமான वेषத்தை भाष्यादिகளிலே उदाहरित्तருளினார். स्वतन्त्रமான वेषத்தை गद्यத்திலே யருளிச்செய்தார் [106]''क्लेशानाञ्च क्षयकरं योगादन्यन्न विद्यते'' [107]''न कर्मणां क्षयो भूप! जन्मनामयुतैरपि । ऋते योगात्कर्मकक्षं योगाग्निः क्षपयेत्पर'' मित्यादिகளும் स्वतन्त्रप्रपत्तिविधि-बलத்தாலே अधिकार्यन्तरविषयங்களாகக் கடவன. இப்படி साध्योपायविषयமாக

प्रपदनம் सिद्धமென்று திருவுள்ளம். **द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्तेति** । ''अर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता'' என்பதால் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கும் सर्वदा भगवदनुसन्धानம் சொல்லித்தாயிற்று. परमप्रकृतार्थத்தை उपसंहरिக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । **ஆகையால்** – अभिगमनादिகளைப் போலே ध्यानமும் फलरूपமாகையாலென்றபடி. **இது स्वतन्त्रप्रपत्तिக்கு विरुद्धமன்று** इति । **இது** – ''ध्येयो नारायणस्सदा'' என்று சொன்னவிது, இப்படி स्वतन्त्रप्रपत्तिயென்பது ஒன்றுண்டாகில் गीताभाष्यத்தில் चरमश्लोकव्याख्यानावसरத்தில் ஶரணவரணத்தை अङ्गप्रपत्तिपर-மாகச் சொல்லுவானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்ப्रपत्ति अङ्गமான वेषத்தை भाष्यादिகளிலே उदाहरित्तருளினார். स्वतन्त्रமான वेषத்தை गद्यத்திலே யருளிச் செய்தாரிதி** । गीतैயில் साधनभक्तियोगप्रस्तावம் நடந்து வருவதாலும், முன் ஶ்லோகத்தில் ''मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु । मामेवैष्यसि सत्यन्ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥'' என்று भक्तियोगம் சொல்லப்பட்டபடியாலும் प्रकरणानुरोधेन सर्वफलसाधनமான प्रपत्तिயை भक्तिக்கு साधनமாக उदाहरित्तார். அதனால் प्रपत्तिக்கு स्वातन्त्र्येण मोक्षसाधनत्वமில்லையென்று भाष्यकारருக்கு अभिप्रेतமன்று. ஆகையாலேயே स्वतन्त्रமான वेषத்தை அதாவது स्वातन्त्र्येण मोक्षसाधन-त्वத்தை गद्यத்திலே யருளிச்செய்தாராகையால் श्रीभाष्यकारருக்கு उभयமும் அதாவது अङ्गत्वமும் स्वतन्त्रत्वமும் तत्तत्प्रकरणानुरोधेन अभिप्रेतமாகையால் ஒரு विधविरोधமுமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி स्वतन्त्रप्रपत्ति सर्वकर्मक्षयपूर्वकं मोक्षजनकமென்றால் साधनभक्तिव्यति-रिक्तத்திற்கு क्लेशादिनाशकत्वமில்லையென்று சொல்லுகிற वचनங்களுக்கு गति யென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **क्लेशानाञ्च क्षयकरमित्यादिना** । भक्तियोगத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட मोक्षप्रदமான उपायமில்லையென்பது वचनार्थம். **न कर्मणामित्यादि** । भक्ति-योगத்தை விட்டு जन्मायुतங்களாலும் कर्मक्षयமுண்டாகாது. भक्तियोगமாகிற அग्निயே कर्मसमूहத்தை நாஶம் செய்யுமென்பது இதினர்த்தம். இவ்வசனங்கள் ''शरणं त्वां प्रपन्ना ये'', ''यद्येन कामकामेने'' त्यादिभक्तियोगं विना स्वतन्त्रप्रपत्तिக்கு मोक्षकारणत्वप्रतिपादकवचनबलத்தாலே

---

106 விஷ்ணுபுராணம் 6-7-25.

107 விஷ்ணு தர்மம் 102-4.

மற்றும் பிறக்குங் கலக்கங்களுக்குப் परिहारம் निक्षेपरक्षै யிலே கண்டு கொள் வது. இஸ் साध्योपायம் இங்கு शोधितமான கட்டளையிலே रहस्यत्रयத்தில் यथास्थानமनुसन्धेयம்.

வரிக்கின்றனன் பரன் யாவரையென்னு மறையதனில்
விரிக்கின்றதுங்குறியொன்றால் வினையரையாதலினாம்
உரைக்கின்ற நன்னெறியோரும்படிகளிலோர்ந்துலகம்
தரிக்கின்ற தாரகனார் தகவாற் றரிக்கின்றனமே. (35)

शक्ताधिकारिவிஷயங்களென்று समाधानமருளிச்செய்கிறார் **स्वतन्त्रप्रपत्तिविधिबलத்தாலே अधिकार्यन्तरவிஷயங்களாகக் கடவன** इति । இப்படி இவ்வधिकारத்தில் शोधितமான வளவாலே स्वतन्त्रप्रपत्ति விஷயத்தில் प्रपत्तिस्वरूपமே दुर्निरूपமென்றும், मानसवाचिककायिकरूपங்களான प्रपत्तिகளுக்கு अनुगतलक्षणம் घटियाதென்றும், இது अननुष्ठानपराहतமென்றும் संप्रदायविरुद्धமென்றும் சொல்லுகிற वादिகளுடைய आक्षेपங்களுக்குப் परिहारம் சொல் லப்படவில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி साध्योपायவிஷயமாக** इत्यादिना । **निक्षेपरक्षैயிலே கண்டுகொள்வது** इति । निक्षेपरक्षैயிலே सिद्धान्तकथनावसरத்தில் प्रायशः वादिகளுடைய आक्षेपத்திற்கு समाधानம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அங்கேயே கண்டுகொள்வதென்று கருத்து. ஆனால் இங்கு இவ்வளவு शोधनத்திற்கு प्रयोजन-மென் என்ன? शोधितप्रकारத்தாலே रहस्यत्रयத்தில் नमःपदादिகளில் अनुसन्धानமே प्रयोजन-மென்கிறர் **இஸ்साध्योपायமி**त्यादिना ।

இனி ''यमेवैष वृणेते तेन लभ्यः''; என்கிற श्रुतिயில் இந்த भगवान् எவனைத் தன்னை யடையவேண்டுமென்று வரிக்கிறானோ அவனாலேயே भगवान् அடையப்படு கிறானென்று சொல்லியிருப்பதால் भगवत्प्राप्तिக்கு भगवद्वरणமே हेतुவாகத்தோன்றுகை யால் भक्तिप्रपत्तिகள் मोक्षத்திற்கு उपायங்களாகுமோ? ஆனாலன்றோ அந்த साध्यो-पायங்களை முன் சொன்னபடி शोधिக்கவேண்டுவதென்கிற शङ्कैயை परिहरिया-நின்றுகொண்டு अधिकारार्थத்தை ஒரு பாட்டாலே संग्रहिக்கிறார் **வரிக்கின்றனனி**त्यादि । **பரன்** – परमात्मा, **யாரை வரிக்கின்றனனென்று** – யாதொரு புருஷனை வரிக் கின்றனனென்று, **மறையதனில்** – ''यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः'' என்கிற वेदத்திலே, **விரிக் கின்றதும்** – विस्तरिத்துச் சொல்லப்படும் वरणமும், **குறியொன்றால்** – ஒரு व्याजத் தையிட்டு अन्यथा सर्वमुक्तिप्रसङ्गம் வரும் என்று கருத்து. **வினையரை** – अपराधिகளை, இது हेतुगर्भविशेषणம். अपराधित्वात् என்றபடி. **ஆதலில்** – ஆகையாலே, **நாம்** – वयं, **உரைக்கின்ற** – शास्त्रங்களிலே சொல்லப்படுகிற, **நன்னெறி** – भक्तिप्रपत्तिरूप நல்ல

तत्तद्धैतुकहेतुके कृतधियस्तर्केन्द्रजालक्रमे
बिभ्राणाः कथकप्रधानगणने निष्ठां कनिष्ठाश्रयाम् ।
अध्यात्मश्रुतिसंप्रदायकतकैरद्धा विशुद्धाशया-
स्सिद्धोपायवशीक्रियामिति हि नस्साद्ध्यां समध्यापयन् ॥ ९४ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
साध्योपायशोधनाधिकारः चतुर्विंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

मार्गங்களிலே, **ஓரும் படிகளில்** – शास्त्रங்களில் சொல்லும் प्रकारங்களிலே, शास्त्रोक्त-प्रकारेणेत्यर्थः **ஓர்ந்து** – सिद्धोपायமே प्रधानம், भक्तिप्रपत्तिरूपसाध्योपायங்கள் तद्वशीकरणஹேதுக்கள் என்று தெளிந்து, **உலகம்** – லோகங்களை, **தரிக்கின்ற** – अन्तर्यामियाக धरिத்துக் கொண்டிருக்கிற, **தாரகனார்** – उत्तारकனான भगवाனுடைய, **தகவால்** – मुख्योपाय-மாகச் சொல்லப்பட்ட कृपैயாலே, **தரிக்கின்றனமே** – विश्वसिத்து आत्मधारणம் பண்ணு கிறோமென்றபடி.

இவ்வர்थமெல்லாம் हेतुवादिகளுடைய तर्केन्द्रजालத்தில் तीक्ष्णबुद्धिகளாயும் वावदूकप्रधानர் களாயும், वेदान्तपरिचयातिशयத்தாலே विशुद्धमनस्कர்களாயுமுள்ள நம்மாचार्यர்களால் उपदेशिக்கப்பட்டதென்று ஒரு श्लोकத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **तत्तद्धैतुकेति । तत्तद्धैतुक-हेतुके** – हेतुमात्रத்தாலே स्वाभिलषितத்தை साधिக்கிறவர்கள் हैतुकர்கள். ते ते हैतुकाः तत्तद्धैतुकाः, त एव हेतवः कारणभूताः यस्मिन्, பலபடியான हेतुवादिகளாலே प्रवर्तिப்பிக்கப்பட்ட, அதாவது केवलशुष्कतार्किकர்களாலே प्रवर्तिப்பிக்கப்பட்ட என்றபடி. **तर्केन्द्रजालक्रमे** – कुतर्कங்களாகிற इन्द्रजालविद्यैயின் रीதியிலே, **कृतधियः** – நன்றாக परीक्षिக்கப்பட்ட बुद्धिயையுடையவர் களாய், இதனால் परमतத்தின் मर्मம் தெரிந்தவர்களாகையாலே பரர்களால் கலக்க முடியாமை सूचितமாகிறது. अत एव **कथकप्रधानगणने** – कथकाः – वाक्यार्थकुशलाः, तेषां प्रधानगणने – அவர்களுக்குள்ளே प्रधानர்களை எண்ணும்போது, அதாவது இவர்கள் कथकप्रधानர் கள் இவ்வளவு सङ्ख्यैயை யுடையவர்களென்று விரல்களால் எண்ணும்போது, **कनिष्ठाश्रयां निष्ठां** – விரல்களால் எண்ணும்போது कनिष्ठाङ्गुलिயிலேயே उपक्रमिக்க வேண்டியதால் नियमेन कनिष्ठाश्रयமான स्थितिயை, **बिभ्राणाः** – भरिக்கிறவர்களாயும்,

அதாவது अनिष्ठाङ्गुल्या प्रथमगुणनीयतामाश्रयन्तः என்றபடி. இதனால் பரர்களுடைய व्यमोह-शामकत्वம் सूचितமாகிறது. अध्यात्मश्रुतिसंप्रदायकतकैरिति । இப்படி वाग्व्यापारमात्रத்தாலே प्रसिद्धர்களாயிருப்பதுமாத்ரமன்றிக்கே **अद्ध्यात्मश्रुति** – उपनिषद्रूपங்களான श्रुतिகளுடைய, **संप्रदाय** – अविच्छिन्नोपदेशपरंपरैயாகிற, **कतकैः** – தேத்தாங்கொட்டைகளாலே, **अद्धा** – நன்றாக, **विशुद्ध** – परिशुद्धமான, அதாவது — अपार्थरूपपङ्करहितமான, **आशयाः** – மனஸ்ஸையுடையவர்களாயும், இத்தாலே सत्संप्रदायसिद्धि सूचितமாகிறது. एतादृशा अस्मादाचार्या इति शेषः । **साध्यां** – साध्योपायமான, **सिद्धोपायवशीक्रियां** – सिद्धोपायனான श्रियःपतिயினுடைய वशीकारहेतु-வான भक्तिप्रपत्तिகளை, **इति हि** – இந்த अधिकारத்தில் சொன்னபடியே, **नः** – अस्मान्, **समध्यापयंन्** – सम्यगध्यापयन् ।

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्रीसारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
साध्योपायशोधनाधिकारश्चतुर्विंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे प्रभावव्यवस्थाधिकारः ॥

स्वरूपं यद्यादृग्गुणविभवलीलादि च विभो-
स्तदाज्ञासेतुश्च श्रुतिभिरवसेयं तदखिलम् ।
तथा तद्भक्तानां तदुपसदनादेश्च महिमा
यथाधीतं सद्भिर्यतिपतिमुखैरध्यवसितः ॥ ५५ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिन्यां

प्रभावव्यवस्थाधिकार व्याख्या ॥

இனி उपायप्रभावव्यवस्थाधिकारத்திற்கு व्याख्यानம் செய்யப்படுகிறது. उपायप्रभावव्यवस्थै-யாவது शास्त्रीयமான उपायप्रभावத்தை यतिक्रमिத்து சிலரால் சொல்லப்படும் उपायத்தின் अधिकप्रभावத்தை शास्त्रीयमर्यादैயை यतिक्रमिக்காமல் स्थापिக்கை. அதாவது प्रपन्नருக்கெல்லாம் शूद्रत्वादिजातिபோய்விடுமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். அதை उपायप्रभावம् श्लाघ्यताहेतुमात्रமேயன்றி वर्णव्यत्यासத்திற்குக் காரணமன்றென்று यथाशास्त्रம் स्थापिக்கை முதலானது. இப்படி சொல்லப்போகிற अधिकारार्थத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **स्वरूपमिति । विभोः** – ஈச்வரனுக்கு, यत्स्वरूपमस्ति, तच्च **यादृक्** – यादृशस्वभावமோ, **गुणविभवलीलादि च** – सत्यत्वज्ञानत्वादिस्वरूपनिरूपकगुणங்களென்ன, ज्ञानबलैश्वर्यादिनिरूपितस्वरूप-विशेषणगुणங்களென்ன, विभूतिகளென்ன, जगत्सृष्ट्यादिव्यापारங்களென்ன, आदिपदத்தாலே दिव्यमङ्गलविग्रहादिகளுக்கு ग्रहणம். இவையெல்லாம் **यच्च यादृक्च** – यादृशस्वरूपமோ यादृश-स्वभावமோ, **तदाज्ञासेतुश्च** – அந்த भगवाனுடைய आज्ञारूपமான सेतु போலே व्यवस्थित-மான धर्मமும், यः यादृशश्च, **तदखिलं** – அவையெல்லாவற்றையும், यथेति शेषः । **श्रुतिभिः** – वेदरूपप्रमाणங்களாலேயே, **अवसेयं** – निश्चयिக்கவேண்டுமோ, **तथा** – அப்படியே, **तद्भक्तानां** – அந்த भगवானையாश्रயித்தவர்களுடையவும், **तदुपसदनादेश्च** – அந்த भागवताश्रयणத்தினுடையவும், அந்த भागवतकर्तृकமான भक्तिप्रपत्त्यादिभगवदुपसदनத்தினுடையவுமென்னவுமாம். **महिमा** – माहात्म्यமானது, **यतिपतिमुखैः** – श्रीभाष्यकारप्रभृतिகளான, **सद्भिः** – ब्रह्मज्ञानिகளாலே, **यथाधीतं** – श्रुतिயில் अधीतமான क्रमத்தை यतिक्रमिக்காமல், **अध्य-वसितः** – निर्णयिக்கப்பட்டது. இதனால் भाष्यकारादिब्रह्मज्ञர்களால் निर्णयिக்கப்படாததும் अधीतक्रमத்தை यतिक्रमिத்துமிருக்கிற उपायप्रभावம் अनुपादेयமென்று सूचितம்.

இப்படி த்வயத்தில் द्वितीयान्तपदங்களாலே प्रकाशितமான सिद्धोपायविषयமாக வும் आख्यातपदத்தாலே சொல்லப்பட்ட साध्योपायविषयமாகவும் பிறக்கும் व्याकुलங்கள் शமிப்பிக்கும் வழி காட்டினோம். இவ்வுपायप्रभावविषयமாக प्रमाणங்கள் காட்டினவளவுக்கு ஏற நினைத்துங் குறைய நினைத்தும் வருங் கலக்கங்கள் शமிப்பிக்கவேணும். [1]"आस्फोटयन्ति पितरः प्रणृत्यन्ति पितामहाः । वैष्णवो नः कुले जातस्सनस्सन्तारयिष्यति" என்றும், [2]"கேசவன்றமர் கீழ் மேலெமரேழெழுபிறப்பும் மாசதிரிதுபெற்" றென்றுஞ்சொல்லு கிறபடியே अनुबन्धिகளுக்குமுत्तारकமான प्रभावத்தை யுடையனாயிறே யிவ்வுपायनिष्ठनிருப்பது. [3]"यो ह्येनं पुरुषं वेद देवा अपि न तं विदुः" என்று भगवद्-ज्ञानமுடையவனுடைய प्रभावம் देवர்களாலும் परिच्छेदिக்கவொண்ணா தென்றார்களிறே.

सङ्गत्यर्थம் पूर्ववृत्तங்களான अधिकारद्वयங்களினர்த்தை अनुवदिக்கிறார் **இப்படி த்வயத்தி லி**त्यादिना । **द्वितीयान्तपदங்களாலே** – श्रीमन्नारायणचरणौ என்கிற பதத்தாலும் शरणமென்கிற பதத்தாலும், **आख्यातपदத்தாலே** – प्रपद्ये என்கிற आख्यातान्तपदத்தாலே, இதனால் सिद्धो-पायसाध्योपाय शोधनங்களுக்கு पाठक्रमமே पौर्वापर्यक्रमहेतुவென்று சொல்லப்பட்டது. **शமிப் பிக்கும் வழி காட்டினோமி**ति । उपायம் கலக்கமற शोधितமானாலல்லது उपायप्रभाव-व्यवस्थैயைப் பண்ணமுடியாதாகையால் காரணமான साध्योपायशोधनத்தை முன்பு செய் தோமென்றபடி. இந்த वृत्तकथनத்தால் सङ्गति சொல்லப்பட்டது. वर्तिष्यमाणத்தை प्रतिज्ञै செய்கிறார் **இவ்வுपायप्रभावविषयமாக** इत्यादिना । **ஏற நினைத்துங்குறைய நினைத்துமி**ति । ஏற நினைப்பதால் வரும் கலக்கங்களை இவ்வधिकारத்திலும், குறைய நினைப்பதால் வரும் கலக்கங்களை மேலधिकारத்திலும் शமிப்பிக்கிறோ மென்றபடி. सति कुड्ये चित्रकर्म என்கிறபடி இவ்வுपायनिष्ठனுக்கு प्रभावமிருந்தாலன்றோ அதற்கு व्यवस्थै பண்ணவேண்டியதென்று எண்ணி उपायप्रभावातिशयங்களைச் சொல்லும் प्रमाणங்களைக் காட்டுகிறார் **आस्फोटयन्तीत्यादिना** । இது वराहपुराणம். **आस्फोटनं** – भुजा-स्फालनம், அதாவது தோள்தட்டுகை. **கேசவன்தமரி**त्यादि । **எமர்** – நம்முடைய वंशத்திலுண்டானவர்கள், **கீழ்** – முன்பும், **மேல்** – மேலேயும், मध्यத்திலுமென்பது अर्थसिद्धம். **ஏழெழுபிறப்பும்** – सप्तपुरुषपर्यन्तம், இருபத்தோரு தலைமுறைபர்யந்த மென்றபடி. **கேசவன்தமர்** – என்னுடைய संबन्धத்தாலே केशवனுக்கு दासரானார்

---

[1] வராஹபுராணம்.
[2] திருவாய்மொழி 2-7-1.
[3] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 191-29.

ஆனாலும் இதுக்கு விருத்தமல்லாத ப்ரமாணபலத்தாலே முற்பட ஜாதிவ்யவஸ்தை- சொல்லுகிறோம். [4]"न शूद्रा भगवद्भक्ता विप्रा भागवतास्स्मृताः । सर्ववर्णेषु ते शूद्रा ये ह्यभक्ता जनार्दने" என்று பகவத்பக்தியாகிற குணவிசேஷஸதஸத்பாவங்களாலே அபக்ருஷ்ட- ஜாதீயரை உத்க்ருஷ்டஜாதீயவாசகசப்தத்தாலே சொல்லியும், உத்க்ருஷ்டஜாதீயரை அபக்ருஷ்ட- ஜாதீயவாசகசப்தத்தாலே சொல்லியுமிருந்தது, இதடியாக பகவத்பக்தரெல்லா ரும் ஏகஜாதீயரன்றோவென்று ம்ருதுப்ரஜ்ஞர் நினைப்பர்கள். இங்ஙனேயாகில் பாகவதப்ராஹ்மணனின்னபடியே வர்திப்பான், பாகவதசூத்ரனின்னபடியே வர்திப் பானென்று ஆசாரநியமங்கள் சொல்லும் ஸர்வசாஸ்த்ரங்களும் விரோதிக்கும்.

கள், कुलं तारयते तात सप्त सप्त च सप्त च", "दश पूर्वान् दशापरानात्मानञ्च" என்றதிறே. **மாசதிரிதுபெற்று** – பகவத்தாஸ்யமாகிற இந்த மஹத்தான சாதுர்யத்தைப் பெற்று, **நம்முடைய வாழ்வு** – நம்முடைய ஸம்பத்து, **வாய்க்கின்றவா** – ப்ராப்தமான ப்ரகாரத்தைப் பாரீ ரென்கை. **இவ்வுபாயநிஷ்டனிருப்பது** इति । இதெல்லாம் உபாயத்தின் ப்ரபாவமென்று கருத்து. **यो ह्येनमिति** । यः – எவனொருவன், एनं पुरुषं – இந்த பரமபுருஷனான க்ருஷ்ணனை, वेद – ஸரியாகத் தெரிந்துகொள்கிறானோ, तं – அவனை, தாத்ருசப்ரபாவசாலியை யென்றபடி. **देवा अपि** – नित्यसूरிகளும்; **न विदुः** – பரிச்சேதித்தறியமாட்டார்கள். புருஷவேதன ப்ரயுக்தமாகையாலே இது உபாயப்ரபாவமென்று கருத்து.

உபாயப்ரபாவம் இப்படி அபரிச்சேத்யமானால் அதற்கு வ்யவஸ்தை சொல்லமுடியுமோ என்ன? தாத்ருசப்ரபாவாவிரோதேன ப்ரமாணபலத்தாலே சில வ்யவஸ்தைகள் செய்யப்போகிறவராய் முற்பட ஜாதிவ்யவஸ்தையைச் செய்கிறோமென்கிறார் **ஆனாலுமிதி** । முதலில் உபாயநிஷ்டனுக்கு ஜாதிவ்யவஸ்தையில்லை யென்னுமவர்கள் சொல்லும் மூலவசனத்தைக் காட்டுகிறார் **न शूद्रा** इति । பகவத்பக்தர்கள் शूद्रा न भवन्ति किन्तु भागवताः, **विप्राः स्मृताः** – ப்ராஹ்மணர்களாகவே நிச்சயிக் கப்பட்டார்கள், **सर्ववर्णेषु** – நான்கு வர்ணங்களிலும், **ते** – அவர்கள், **शूद्राः** – சூத்ரர்கள், **ये हि** – எவர்கள், जनार्दने **अभक्ताः** – பக்தியில்லாதவர்களோ என்பது இதினர்த்தம். பூர்வபக்ஷத்தை உபன்யஸிக்கிறார் **இதடியாக** इत्यादिना । **இதடியாக** – இந்த ச்லோகத்தில் ஆபாததः ப்ரதீதமான அர்த்தமடியாக, **ம்ருதுப்ரஜ்ஞர் நினைப்பர்களிதி** । **ம்ருதுப்ரஜ்ஞர்** – க்ஷோதக்ஷமரல்லாத மந்தமதிகள், **இங்ஙனே யாகிலிதி** । இந்த ச்லோகத்தில் ஆபாததः ப்ரதீதமானபடி பாகவதர்களெல்லாம் ஏகஜாதீயர் களாகில், **ஆசார நியமங்கள்சொல்லும் ஸர்வசாஸ்த்ரங்களும் விரோதிக்குமிதி** । சேஷஸம்ஹிதையில் "ब्राह्मे मुहूर्ते चोत्थाय" என்றாரம்பித்து "गच्छेचाथ नदीं तथा", "सच्छिद्राण्यूर्ध्वपुण्ड्राणि पवित्रञ्च द्विजोत्तम" इत्यादि த்விஜாதிபாகவதனுக்கு ஆசாரநியமங்களைச் சொல்லும் சாஸ்த்ரங்களுக்கும்,

---

[4] பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 118-32.

केवलब्राह्मणனுக்கும் केवलशूद्रனுக்குமுள்ள எல்லை भागवतब्राह्मणனுக்கும் भागवतशूद्रனுக்குங்கொள்ளவேணுமென்றும், இவர்களை समரென்கிற शास्त्रங்களும் परमपुरुषार्थसाम्यादिகளாலே யென்றும் கிடாம்பியப்புள்ளா ரருளிச்செய்தார்.

[5]"குலந்தரு" மென்கிற பாட்டுக்கு व्याख्यानம் பண்ணின अभियुक्तரும் जन्मத்தால் वृत्तத்தால் குறைந்தானொருத்தனுக்கு भगवत्संबन्धமுண்டானால் அவனை இவையுடையானொருத்தன் தாழ நினைக்கக் கூசும்படியா யிற்று भगवत्प्रभावமிருக்கும்படி; ஆனால் அவர்களோடு பெண் கொடுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையே யென்னில்; அது जातिनिबन्धनம்; श्लाघै गुण निबन्धनै-

"स्त्रीशूद्राणां विधं वक्ष्ये सम्यक् प्रणववर्जितं । ब्राह्मे मुहूर्ते" என்றாரம்பித்து "प्रणवं वर्जयेत्सम्यक् विधिस्स्यात्सर्वकर्मसु । मूलमन्त्रेण विरजां स्मृत्वा स्नानं विधीयते । एवं नियमयुक्तानां स्त्रीशूद्राणां तथैव च । भगवद्भक्तियुक्तानां स्त्रीशूद्राणां चतुर्मुखे" त्यादिகளாலே भागवतशूद्रர்களுக்கு आचारनियमங்களைச்சொல் லும் शास्त्रங்களுக்கும் विरोधம் வருமென்றபடி. இப்படி शास्त्रविरोधத்தைச் சொல்லி पूर्वाचार्यवचनविरोधமும் வருமென்கிறார் **केवलब्राह्मणனுக்கு**मित्यादिना । **எல்லை** – जातिव्यवस्थै, இப்படி व्यवस्थै கொண்டால் भागवतரெல்லோரும் समரென்கிற शास्त्रங்களுக்கு पुरुषार्थसाम्यத்திலே தாத்பர்யம் கொள்ளலாமென்று அப்புள்ளார் அருளிச்செய்தா ரென்கிறார் **இவர்களை** इत्यादिना । இதனால் व्यवस्थै கொள்ளாவிடில் அப்புள்ளார் वचनविरोधம் வருமென்று सूचितம்.

திருமொழிக்கு व्याख्यानம் பண்ணின பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் குலந்தரு மென்கிற பாட்டின் व्याख्यानத்தில் जातिव्यवस्थै குலையாதபடி भागवतप्रभावத்தையருளிச் செய்தாரென்கிறார் **குலந்தரு**मित्यादिना । **குலந்தரும்** – ஸ்ரீ வைஷ்ணவ குலத்தில் अन्तर्भावத்தைத் தரும். **இவையுடையான்** – जन्मवृत्तங்களையுடையவன். இப்படி शूद्रजातीयருக்கும் ब्राह्मणजातीयருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவकुलान्तर्भावமுண்டாய் எல்லோரும் समரானால் ஏன் பெண் கொடுப்பது முதலான संबन्धமில்லையென்றாக்ஷேபித்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் **ஆனாலி**त्यादिना । **அது जातिनिबन्धन**मिति । **அது** – कन्यादानादिसंबन्धம், **जाति निबन्धनம்** – ब्राह्मण्यादि समान जातिनिबन्धनம். இதனால் श्रीवैष्णवकुलान्तर्भूतர் களான भागवतர்களுக்கே संबन्धहेतुभूतமான ब्राह्मण्यादिजातियானது व्यवस्थितமென்று சொல் லிற்றாயிற்று. அப்படியாகில் भगवद्भक्ता न शूद्राः என்றுசொன்னதற்கு भावமென்னென்ன

[5] பெரியதிருமொழி 1-10.

யென்று निष्कर्षित्தார்கள். "குலந்தரு" மென்றதுவும், [6]"பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்" தென்றதுவும் தொண்டக்குலத்திலுத்कर्षஞ் சொன்ன படி. देवतान्तरादिसङ्कीर्णகுலமன்றேயிவனது. [7]"मा जनिष्ट स नो वंशे जातो वा द्राग्विपद्यताम् । आजन्ममरणं यस्य वासुदेवो न दैवतम्" என்றிறே एकान्तिகுலத்திற் பாசுரம். இப்படி வேறொரு குலமானாலும் जातिशब्दமும் குலशब्दமும் भिन्नार्थமாகவும் प्रयुक्तமாகையாலே जाति भेदियाது. திருசுரभियானாலும் गोत्वங்கழியாதிறே.

வருளிச்செய்கிறார் **श्लाघै गुण निबन्धनै**யிதி । भगवद्भक्ता न शूद्राः; किन्तु विप्राः स्मृता इत्यादिகள் स्तोत्रपरங்கள்; அந்த स्तोत्रமும் भगवद्भक्त्यादिगुणनिबन्धनமென்றபடி. **निष्कर्षित्தார்களிति** । இதனால் अभियुक्त निष्कर्षविरुद्धமான पक्षங்களெல்லாம் अनादरणीयங்களென்று सूचितम். ஆனால் "குலந்தருமென்றும்", "பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்" தென்றும் குலம் வருவதாயும், குலம் போவதாயும் சொல்லுவதற்கு भावமென்னவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **தொண்டக்குலத்திலுத்कर्षஞ்சொன்னபடி** इति । **தொண்டக்குலம்** – भगवदेकदासகுலம். **பண்டைக்குலம்** – देवतान्तरपरसङ्कीर्णகுலம். தொண்டக் குலத்தினுத் கர்ஷத்திற்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **देवतान्तरादिसङ्कीर्णகுலமன்றேயிவனது** इति । सङ्कीर्णகுலத்திற்கு भागवताभिमानबाह्यதையைக் காட்டுகிறார் **मा जनिष्टेति** । **यस्य** – யாதொரு புருஷனுக்கு, **आजन्मरणं** – ஜன்மமாரம்பித்து மரணபர்யந்தம், **वासुदेवः** – भगवाனானவன், **दैवतं न भवति** – आराध्यदेवதையாக ஆகிறானில்லையோ, **सः** – அந்த पापिष्ठனானவன், **नो वंशे** – परमैकान्तिகளான நம்முடைய குலத்தில், **मा जनिष्ट** – பிறக்க வேண்டாம். நம் पापविशेषத்தாலே ஒரு வேளை, **जातो वा** – ஜனித்தானாகிலும், **द्राग्विपद्यतां** – शीघ्रமாகவே மரிக்கக்கடவன் என்பது இதினர்த்தம். குலமென்பது ஒருவகைப்பட்டவருடைய (கும்பல்) ஸமூஹம். ஜாதியென்பது संस्थानविशेषம்; ஆகையால் குலம் भेदித்தாலும் ஜாதி भेदियாதென்கிறார் **இப்படி வேறொரு குலமானாலு**मित्यादियाल். ब्राह्मणகுலம், ब्राह्मणजाति, शूद्रகுலம், शूद्रजाति என்று குலशब्दமும் जातिशब्दமும் पर्यायம்போல் व्यवहरिக்கப் படுகிறதே என்னவருளிச்செய்கிறார் **जातिशब्दமும் குலशब्दமும் भिन्नार्थமாகவும் प्रयुक्तமாகையாலே जाति भेदियाது** इति । "देशजातिकुलधर्मा आम्नायैरविरुद्धाः प्रमाणं" என்கிற விடத்தில் जातिகுலशब्दयोस्सहप्रयोगाद्भिन्नार्थकत्वம் கொள்ளவேண்டுமாகையால் குலशब्द-वाच्यव्यतिरिक्तமான जातिशब्दवाच्यமான संस्थानம் भेदियाதென்று கருத்து. இதில் अनुरूप-दृष्टान्तத்தை யருளிச்செய்கிறார் **திருசுரभियானாலும் गोत्वம் கழியாதிறே** इति । **திருசுரभि** – கோயில்பசு. सामान्यसुरभि போலன்றிக்கே भगवत्संबन्धத்தாலே महाप्रभावத்தை

[6] திருப்பல்லாண்டு 5.
[7] வராஹபுராணம்.

மஹர்ஷிகளும் [8]"स शूद्र इति मन्तव्य" इत्यादिகளிற்படியே प्रतिपत्ति विशेषங்களைப் பற்ற उत्कृष्टர்பக்கல் अपकृष्टशब्दமும், अपकृष्टர்பக்கல் उत्कृष्टशब्दமும் प्रयोगित्தார் களத்தனை. ஆகையால் भगवद्भक्तரல்லாத ब्राह्मणர் शूद्रர்களைப்போலே அனாதரணீயரென்றும், भगवद्भक्तரான शूद्रர்கள் ब्राह्मणரைப்போலே श्लाघनीय-ரென்றும் शास्त्रतात्पर्यம். இங்ஙனல்லாதபோது [9]"चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा

யடைந்து திருசுரபியென்று व्यवहरिக்கும்படியானாலுமென்றபடி. இப்படியாகில் न शूद्रा என்கிற श्लोकத்தில் निकृष्टரான भागवतशूद्रரிடத்தில் विप्राः என்கிற उत्कृष्टशब्दத்தையும் अभक्तர்களான उत्कृष्टர்கள் விஷயத்தில் निकृष्टமான शूद्रशब्दத்தையும் प्रयोगिப்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் **மஹர்ஷிகளுமி**त्यादिना । **प्रतिपत्तिविशेषங்களைப்பற்ற** इति । शूद्रன் भागवतனானால் அவனை विप्रனென்று எண்ணவேண்டும், भक्तिயில்லாதவனை शूद्रனென்று எண்ணவேண்டும்; என்று प्रतिपत्तिविशेषार्थம் उत्कृष्टापकृष्टशब्दங்களை प्रयोगित्தார்களேயொழிய जात्यपगमத்தை நினைத்து प्रयोगित्தார்களன்றென்றபடி. जाति மாறிவிடுமென்று எண்ணி அப்படி प्रयोगित्திருக்கக் கூடாதோ? प्रतिपत्तिविशेषार्थமே प्रयोगित्தார்களென்பதில் लिङ्गமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **स शूद्र इति मन्तव्य इत्यादिகளிற்படியே** इति । **सः** – तिर्यक्पुण्ड्रधारिயான அந்த ब्राह्मणன், **शूद्र इति मन्तव्यः** – शूद्रனாக எண்ணத்தகுந்தவன். இதில் स शूद्रः என்று சொல்லாமல் शूद्र इति मन्तव्यः என்று சொன்னதால் वस्तुतः அந்த ब्राह्मणன் शूद्रனாகான்; किन्तु शूद्रனென்று எண்ணத்தகுந்தவன் என்று प्रतिपत्तिविशेषार्थமாகவே शूद्रशब्दம் प्रयुक्तமாயிற்றிறே. அது போல विप्रा भागवताः என்கிற விடத்திலும் विप्रशब्दத்திற்கு विप्रர்களாக எண்ணத்தகுந்தவர்கள் என்றே अर्थம் கொள்ளவேண்டுமாகையால் जात्यपगमवादம் युक्तமன்றென்று கருத்து. இப்படியாகில் न शूद्रा என்பதற்கு निष्कृष्टार्थமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – जाति போகாதாகையால், **भगवद्भक्तரல்லாத ब्राह्मणர் शूद्रர்களைப்போலே அனாதரணீயரென்றுமி**ति । இப்படி अर्थம் கொள்ளாமல் अभक्तब्राह्मणர்கள் शूद्रர்களாகவே ஆகிறார்கள் என்று अर्थங்கொண்டால் अभक्तब्राह्मण-ரெல்லோருக்கும் मुख्यशूद्रत्वமே உண்டாய் वैदिककर्मங்களெல்லாம் व्याकुलங்களாமென்று கருத்து. இப்படியே மேலுங்காணலாம். இப்படி யங்கீகரியாவிடில் बाधकமருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** इत्यादिना । **இங்ஙனல்லாதபோது** – वचनத்தில் சொன்னபடி शूद्रत्वापगमத்தையும் ब्राह्मणत्वागमनத்தையும் ஒப்புக்கொண்டாலென்றபடி. **चण्डालमपी**ति । "न जात्या पूजितो राजन्! गुणाः कल्याणकारणाः" என்பது இதற்கு

---

[8] பாரமேஷ்ட்யஸம்ஹிதை.

[9] பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 116-8.

ब्राह्मणं विदुः'', [10]''चण्डालाः प्रत्यवसिताः परिव्राजकतापसाः'', [11]''न तेन वृद्धो भवति येनास्य पलितं शिरः । बालोऽपि यः प्रजानाति तं देवास्स्थविरं विदुः'' *என்றிப்புடைகளிலே* निन्दाप्रशंसै*பண்ணுகிற* वाक्य*ங்களைக்கொண்டு* सर्वमर्यादै*களுங் கலங்கும் படியாம்.*

***ஆனபின்பு* ★''प्रतिपत्तिविशेषार्थमन्यत्रान्यत्वकीर्तनम् । विशेषविधिसाकांक्षास्तत्र तत्तत्प्रवृत्तयः'' ॥ *என்றிங்குற்றைக்கும்* समाधान*ம்.* श्रीविदुर*ரும்* स्वजात्यनुरूप*மாக* विवाहादि*கள் பண்ணினார்கள்.* [12]''भुक्तवत्सु द्विजाग्र्येषु निषण्णः परमासने । विदुरान्नानि**

पूर्वार्धம். ஓ ராஜனே! ஒருவன் ஜாதியினாலே பூஜிக்கப்படுகிறானில்லை; பூஜாதி-கல்யாணங்களுக்குக் காரணம் क्षान्त्यादिगुणங்களே. **तं** –क्षान्त्यादियुक्तனான, **वृत्तस्थं चण्डालमपि** – தன்னுடைய धर्मத்திலிருக்கும் चण्डालனையும், **देवा ब्राह्मणं विदुः** – देवதைகள் ब्राह्मणனென்றே அறிகிறார்கள். **चण्डाला इति । परिव्राजकतापसाः** – सन्यासिகளும் वानप्रस्थர்களும், **प्रत्यवसिताः** – स्वधर्मभ्रष्टाः, आरूढपतिता इत्यर्थः । चण्डाला भवन्तीत्यन्वयः । **न तेनेति । येन** – எந்த வயஸ்ஸினுடைய आधिक्यத்தாலே, **अस्य** – ஒரு புருஷனுடைய, **शिरः** – ஶிரஸ்ஸானது, **पलितं** – நரைத்திருக்கிறதோ, **तेन** – அதனாலே, **वृद्धो न भवति** – वृद्धனாக ஆகமாட்டான். बालனாயிருந்தாலும் எவன் நன்றாக तत्त्वங்களையறிகிறானோ அவனை देवதைகள் वृद्धனாக அறிகிறார்கள் என்பது இதினர்த்ம். उक्तवचनங்களில் यथाश्रुतार्थस्वीकारத்தில் अनिष्टங்களை விவரிக்கிறார் **என்றிப்புடைகளிலே** इत्यादिना ।

उक्तार्थத்தை कारिकैயினால் संग्रहिக்கிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । **प्रतिपत्तीति । अन्यत्रान्यत्वकीर्तनं** – उत्कृष्टे अपकृष्टत्वकीर्तनமும் अपकृष्टे उत्कृष्टत्वकीर्तनமும், **प्रतिपत्तिविशेषार्थं** – ब्राह्मणனிடத்தில் शूद्रனென்கிற बुद्धिபண்ணுவதற்காகவும், शूद्रனிடத்தில் ब्राह्मणனென்கிற बुद्धि-பண்ணுவதற்காகவுமே, **तत्र तत्तत्प्रवृत्तय इति** । இங்கு प्रवृत्तिशब्दம் निवृत्तिக்குமுपलक्षणம். **तत्र** – भागवतब्राह्मणे, **तत्तत्प्रवृत्तयः** – अन्यकर्तृकप्रणामादिप्रवृत्तिகளும், स्वकर्तृकसन्ध्यावन्दनादिप्रवृत्ति-களும், शूद्रादि भागवतனிடத்திலே तन्निवृत्तिகளும், **विशेषविधिसाकांक्षाः** –विशेषविधि साकांक्षங்கள், ''ब्राह्मणेभ्यो वेदविद्भ्यो दिवेदिवे नमस्कुर्यात्'', ''अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयेत्'', ''अहरहस्सन्ध्यामुपासीत'', ''शूद्र एकजातिर्न च संस्कारमर्हती'' त्यादिविशेषविधिயை अपेक्षिத்துவரக்கடவன. शास्त्रानुगुण-प्रवृत्ति வேண்டுமே தவிர प्रतिपत्त्यनुगुणप्रवृत्ति கூடாதென்று கருத்து. **இங்குற்றைக்கும் समाधानமிதி** । बालன், परिव्राट् முதலானவர்கள் விஷயத்தில் स्थविरत्वचण्डालत्वादिकथनादि-களுக்கும் समाधानமென்றபடி. शिष्टाचारத்தாலும் जात्यपगमமில்லை யென்றறியலா

[10] தக்ஷஸ்ம்ருதி 4-20.
[11] மநுஸ்ம்ருதி 2-156.
[12] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 93-43, 45.

बुभुजे शुचीनि गुणवन्ति च'' என்றிதைக் கேட்டு दुर्योधनன் [13]''भीष्मद्रोणावतिक्रम्य माञ्चैव मधुसूदन। किमर्थं पुण्डरीकाक्ष! भुक्तं वृषलभोजनम्'' என்று கேட்க, [14]''द्विषदन्नं न भोक्तव्यं द्विषन्तं नैव भोजयेत्। पाण्डवान् द्विषसे राजन्! मम प्राणा हि पाण्डवाः'' என்றுத்தர-மருளிச் செய்கையாலே श्रीविदुरருக்கு दुर्योधनன் சொன்ன जातिविशेषத்தை भगवाனிசைந்தானாயிற்று. ஆனால் ब्राह्मणர்க்கும் क्षत्रियர்க்கும் शूद्रனுடைய पक्वान्नத்தை भुजिக்கை निषिद्धமன்றோவென்னில்; [15]''आर्याधिष्ठिता वा शूद्रा अन्नसंस्कर्तारस्स्युः'' என்று आपस्तंबादिகள் சொல்லுகிறபடியே युगान्तरங்களில் आर्यपरतन्त्रரான गुणवच्छूद्रர்கள் आर्यர்க்கन्नसंस्कारம் பண்ண अनुज्ञातராகையாலே

மென்கிறார் श्रीविदुरரும் स्वजात्यनुरूपமாக विवाहादिகள் பண்ணினார்களிதி। भागवत-शूद्रர்களுக்கு साक्षात् ब्राह्मणत्वமே வருமென்பவர் पक्षத்தில் महाभागवतரான विदुरர் ब्राह्मणனாகவே ஆகிவிட்டபடியால் ब्राह्मणकुलத்திலேயே विवाहादिகளைப் பண்ணி யிருக்கலாமே என்று கருத்து. जाति போகாதென்பதில் लिङ्गदर्शनமுமுண்டென்கிறார் भुक्तवत्स्विति। दुर्योधनன் ''भीष्मद्रोणावतिक्रम्य माञ्चैव मधुसूदन। किमर्थं पुण्डरीकाक्ष भुक्तं वृषळभोजनम्'' என்று கேட்க, भगवाன் पूर्वार्धத்தில் கேட்ட भीष्मद्रोणदुर्योधनाद्यन्नातिक्रमप्रश्नத்திற்குமாத்திரம் ''द्विषदन्नं न भोक्तव्यं द्विषन्तं नैव भोजयेत्। पाण्डवान् द्विषसे राजन् मम प्राणा हि पाण्डवाः'' என்று उत्तर-மருளிச்செய்கையாலே उत्तरार्धத்தில் विदुरருக்கு दुर्योधनன் சொன்ன वृषलत्वத்தை அதாவது शूद्रत्वத்தை ''अप्रतिषिद्धमनुमतं'' என்கிறபடி अभ्युपगमம் பண்ணினதாக ஏற்படு கையால் இதுவே महाभागवतர்க்கும் जाति போகாதென்பதற்கு पर्याप्तமான लिङ्गமென்று திருவுள்ளம். இப்படி जात्यनपगमத்திற்கு अनुकूलமான இந்த लिङ्गத்தை ஒப்புக்கொண் டால் இது भगवाனுக்கே दोषावहமாகாதோ என்று शङ्किத்து समाधानமருளிச்செய் கிறார் ஆனாலித்யாதினா। शूद्रனுடைய पक्वान्नத்தை भुजिக்கை निषिद्धமன்றோ வென்னிலிதி। ''मृतसूतकपुष्टाङ्गं द्विजं शूद्रान्नभोजिनं। अहन्तु नैव जानामि कां कां योनिङ्गमिष्यति'' என்கிற पराशरादिवचनத்தை இங்கு अनुसन्धिப்பது. समाधानமருளிச்செய்கிறார் आर्याधिष्ठिता वेत्यादिना। अधिष्ठिताः – आर्यपरतन्त्रतया आर्यैः शिक्षिता इत्यर्थः। अन्नसंस्कारம் பண்ணவनुज्ञातரா கையாலே அவ்விடத்தில் निषेधமில்லை इति। இதனால் आर्यपरतन्त्रர்களான शूद्रர் களால் दृष्टமாயும் स्पृष्टமாயும் संस्कृतமாயுமுள்ள अन्नத்திற்கு निषेधமில்லை யென்ற தாயிற்று. विदुरர் भगवत्परतन्त्रராகையாலும், ब्रह्मवित्तमராகையாலும், निवृत्ताहंकारममकार-ராகையாலும் पूर्वमेव सर्वं द्रव्यजातं भगवते समर्पितमेव। भगवदागमनानन्तरं भगवदनुज्ञया भगवदीयं द्रव्यं पक्वं

[13] பாரதஸாவித்ரீ.
[14] பாரதம் உத்யோக 91-27.
[15] ஆபஸ்தம்பஸூத்ரம் 2-2-4.

அவ்விடத்தில் निषेधமில்லை. இது [16]"शुचिस्तु प्रयतो भूत्वा विदुरोऽन्नमुपाहरत्" என்று श्रीविदुरருடைய गुणविशेषங்கள் சொல்லுகையாலே सूचितம். ब्रह्मवित्துக்களான இவர் योगप्रभावத்தாலே देहन्यासம் பண்ணின பின்பு प्राप्तனான धर्मपुत्रன் செய்த संस्कारविशेषம் तूष्णीமனுष्ठितமாதல், व्यक्तिविशेष नियतமாதலா

कृतमिति न तत्प्रतिग्रहदोषोऽपि । இது – सूत्रத்தில் சொன்ன आर्याधिष्ठितत्वமானது. **गुणविशेषங்கள் சொல்லுகையாலே सूचितமிதி** । शुचित्वप्रयतत्वरूपकार्यगुणविशेषங்கள் சொல்லியிருப்பதால் காரணமான आर्याधिष्ठितत्वம் सूचितமென்று கருத்து. विदुरருக்கு वृषलत्वம் போகவில்லை யென்னில்; அவர் देहान्यासத்திற்குப்பிறகு क्षत्रियனான धर्मपुत्रர் அவருக்கு ब्रह्ममेधसंस्कारம் பண்ணினது எப்படிப்பொருந்துமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ब्रह्मवित्துக்களான விவரிत्यादिना** । **प्राप्तனான धर्मपुत्रன்** – संस्कारம் பண்ணுவதற்காக அவ்விடம் வந்த धर्मपुत्रன், **செய்த संस्कारविशेषம்** – अनुष्ठितமான त्यागरूपसंस्कारம், **तूष्णीமனुष्ठितமாதல்** – अमन्त्रकमनुष्ठितமாதல், समन्त्रकமாக अनुष्ठित्தாரென்பதில் अनन्यथासिद्ध प्रमाणமிருந்தாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **व्यक्तिविशेषनियतமாதலாமிதி** । இங்கு ब्रह्ममेधமென்று पूर्वपक्षिகளின் वाक्यத்தை அப்படியே अनुवदिக்காமல் संस्कारविशेषமென்று अनुवदिக்கையால் धर्मपुत्रர் विदुरருக்கு ब्रह्ममेधसंस्कारம் செய்யவில்லையென்றும், भारतத்திலாश्रमवास-पर्वத்தில் "धर्मराजश्च तत्रैनं संचस्कारयिषुस्तदा । दग्धुकामोऽभवद्विद्वानथ वागभ्यभाषत ॥ भो भो राजन्न दग्धव्यं एतद्विदुरसंज्ञकम् । कळेबरमिहैवन्ते धर्म एषस्सनातनः ॥ लोको वैकर्तनो नाम भविष्यत्यस्य भारत । यतिधर्म-मवाप्तोऽसौ नैष शोच्यः परन्तप ॥ इत्युक्तो धर्मराजस्स विनिवृत्य ततः पुनः । राज्ञो वैचित्रवीर्यस्य तत्सर्वं प्रत्यवेदयत्" என்று विदुरருடைய देहन्यासानन्तरம் दाहसंस्कारம் பண்ணுவதாக அங்குவந்த धर्मपुत्रரைக் குறித்து ஓர் अशरीरवाक् "ஓ ராஜனே! இந்த विदुरருடைய कळेबरம் दाहसंस्कारयोग्यமன்று; இவர் वैकर्तनलोकத்திற்கு அதாவது यमलोकத்திற்கு अधिपतिயாகப் போகப்போகிறார்; இவர் தன்னுடைய योगप्रभावத்தாலே यतितुल्यராகிவிட்டார்" என்று சொன்னவுடனே அவர் அவரை त्यागம் பண்ணிவிட்டுத் திரும்பிவந்து धृतराष्ट्रனுக்கு அந்த वृत्तान्तத்தைச் சொன்னாரென்றிருப்பதால் त्यागसंस्कारமே பண்ணினாரென்றும் அதுவும் तूष्णी-மென்றும் ஏற்படுகையால் இந்த लिङ्गத்தைக்கொண்டு विदुरருக்கு ब्राह्मण्यம் வந்ததாகச் சொல்வது अपरामर्शमूलம். ஆனால் दीपिकादिव्याख्यानங்களில் ब्रह्ममेधशब्दघटितமாக अवतारि-काप्रदर्शनம் எப்படி सङ्गतமென்னில்; அது निमीलितनेत्रரான पूर्वपक्षिகளின் वाक्यानुवादமாகையாலே बाधकமாகாது. இப்படி भागवतोत्तमராய் अशरीरिவாக்காலே கொண்டாடப்பட்ட विदुरருக்கு நடந்த संस्कारத்தைக்கொண்டு எல்லா शूद्रभागवतர்விஷயத்திலும் இந்த न्यायத்தை संचरिப்பிக்கக்கூடாதென்றும் அப்படி सञ्चरिப்பித்தால் प्रतिबन्दिயாலே प्रबल-

---

[16] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 91-43.

மித்தனை. இது கொண்டு व्यक्त्यन्तरங்களில் न्यायसञ्चारம் பண்ணவொண் ணாது. இங்ஙனல்லாத்போது धर्मोत्तरரான பாண்டவர்களுக்கொரு नियतिविशेषத்தாலே வந்த दारसाधारण्यத்தைக்கொண்டு सर्वलोकமும் व्याकुल-மாம்படியாம். ஆகையால் தந்தாம் जातिகளை விடாதே நின்றவ்வோ जातिகளுக்குசிதप्रक्रियैயாலே यथाधिकारं भगवत्कैङ्कर्यம் பண்ணப் प्राप्तம்.

मोहनशास्त्रங்களிற்சொன்ன जात्युद्धारादिகளை प्रामाणिकர் நினைக்கலாகாது. चरुव्यत्यासादिகளான சில विशेषनिदानங்களாலே வருகிற विश्वामित्रादिகளுடைய நிலை வேறு சிலர்க்குக் கூடுமென்கை वचनविरुद्धம்.

निष्टம் प्रसज्जिக்குமென்றும் அருளிச்செய்கிறார் **இதுகொண்டு** इत्यादिना । **सर्वलोकமும் व्याकुलமாம்படியாமி**त्यन्तेन । **ஒரு नियतविशेषத்தாலே வந்த दारसाधारण्यத்தைக்கொண்டு** इति । द्रौपदी पूर्वजन्मங்களில் नळायिनियாய், इन्द्र सेनैயாய் उग्रமான தபஸ்ஸை செய்து तत्प्रीतனான रुद्रனாலே "वरं वरय सुश्रोणि वरदोऽहमिहागतः" என்று சொல்லப்பட்டவளாய், कामार्तैயான அவளும் "इन्द्रसेना ततश्शंभुं वरं वव्रे समाहिता । पतिन्देहि पञ्चवारं" என்று पञ्चवारம் கேட்டதாயும், रुद्रன் "भविष्यन्ति च ते भद्रे पतयः पञ्च सुव्रताः" வரப்போகிற ஜந்மத்தில் உனக்கு ஐந்து पतिகள் உண்டாகப் போகிறார்களென்று வரம் கொடுத்ததாகவும் भारतகதை. तादृशமான वरप्रदानरूपनियतिविशेषத்தாலே வந்த दारसाधारण्यத்தைக்கொண் டென்றபடி. இப்படி भागवतशूद्रனுக்கு शूद्रत्वजातिபோய் ब्राह्मण्यं வாராதென்றால் अनर्हता प्रयुक्त சில भगवत्कैङ्कर्यहानि வாராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – शास्त्रத்தாலும் न्यायத்தாலும் जाति போகாதென்று निश्चितமாகையால், **यथाधिकारம் भगवत्कैङ्कर्यம் பண்ணப் प्राप्तமி**ति । शूद्रत्वம் போய் ब्राह्मणत्वादिகள் வாராவிடிலும் शूद्रभागवतர்களுக்கு அவர்கள் जातिக்கநுகுணமான भगवत्कैङ्कर्यம் செய்யலாமாகையால் हानिயில்லையென்று கருத்து.

ननु शैवागमादिகளில் "दीक्षाप्रवेशमात्रेण ब्राह्मणो भवति ध्रुवम् । कापालं व्रतमास्थाय यतिर्भवति मानवः" என்று जात्याश्रमागमादिகளைச் சொல்லிற்றில்லையோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **मोहनशास्त्रங்களில் சொன்ன** इत्यादिना । **जात्युद्धारம்** – जात्यपगमः । **प्रामाणिकர் நினைக்க லாகாது** इति । அது मोहनशास्त्रமாகையால் அதில் சொன்னது प्रामाणिकமாகாதென்று கருத்து. विश्वामित्रருக்குத் तपोबलத்தாலே औत्पत्तिकமான क्षत्रियत्वம் போய் ब्राह्मणत्वம் வரவில்லையோ? அப்படியே भगवद्भक्तिबलத்தாலே शूद्रभागवतர்க்கும் शूद्रत्वம் போய் ब्राह्मणत्वம் வரலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **चरुव्यत्यासादिகளான** इत्यादि-யால். இங்கு आदिशब्दத்தாலே "वीतिहव्यस्त्रायस्वे"ति श्रुत्युक्तब्राह्मणाशीर्वादग्रहणம். चरुव्यत्यास-

மாவது: – आनुशासनिकपर्वத்தில் धर्मपुत्रர் भीष्मரைக் குறித்து ''ब्राह्मण्यं यदि दुष्प्रापं त्रिभिर्वर्णैर्नराधिप । कथं प्राप्तं महाराज क्षत्रियेण महात्मना ॥ विश्वामित्रेण धर्मात्मन् ब्राह्मणत्वं नरर्षभ'' என்று கேட்க, भीष्मரும், ''श्रूयतां पार्थ तत्वेन विश्वामित्रो यथा पुरा । ब्राह्मणत्वं गतस्तात ब्रह्मर्षित्वं तथैव च'' என்றாரம்பித்து गाधिवंशத்தைச் சொல்லி, அவர் अनपत्यராயிருந்ததாயும், पुत्रार्थियாய் காட்டிற்குச் சென்று சில நியமங்களோடிருந்ததாயும், பிறகு அவருக்கு ஸத்யவதியென்று ஒரு अद्भुतैயான கன்னிகை ஜநித்தாளென்றும், அவளை ऋचीकரென்கிற महर्षिக்குக் கொடுத்தாரென்றும், அவளுக்கும் पुत्रोत्पत्तिயில்லாமலிருக்க ऋचीकர் क्षत्रियवीर्योपबृंहितமான ஒரு சருவையும் ब्राह्मणतेजोपबृंहितமான ஒரு சருவையும் பண்ணி, महामन्त्रங்களாலே अभिमन्त्रिத்துத் தன்னுடைய भार्यैயான ஸத்யவதியைக் கூப்பிட்டு இரண்டு சருக்களையும் அவர் கையில் கொடுத்து இந்த சருவை உன் தாயாரிடத்தில் கொடு, இந்த சருவை நீ भक्षणம் பண்ணு; பிறகு अश्वत्थத்தை உன் தாயார் प्रदक्षिणம் பண்ணக் கடவள்; उदुंबरத்தை நீ परिष्वङ्गம் பண்ணி प्रदक्षिणம் பண்ணு என்று स्पष्टமாகச் சொல்ல, அவளும் தாயாரிடத்தில் சென்று वृत्तान्तத்தைச் சொல்லி சருக்களைக் காண்பிக்க, தாயாரும் ''तामुवाच ततो माता सुतां सत्यवतीं तदा । पुत्रि पूर्वोपपन्नायाः कुरुष्व वचनं मम । भर्त्रा य एष उत्तस्ते चरुर्मन्त्रपुरसकृतः । एनं प्रयच्छ मह्यं त्वं मदीयं त्वं गृहाण च ॥ व्यत्यासं वृक्षयोश्चापि करवाव शुचिस्मिते । यदि प्रमाणं वचनं मम मातुरनिन्दिते ॥ स्वमपत्यं विशिष्टं हि सर्व इच्छत्यनाविलम् ॥ व्यक्तं भगवता चात्र कृतमेवं भविष्यति । ततो मे त्वच्चरौ भावः पादपे च सुमध्यमे ॥ कथं विशिष्टो भ्राता मे भवेदित्येव चिन्तय'' என்று சொல்லி அவ்விருவராலும் ''तथा च कृतवत्यौ ते माता सत्यवती च सा'' என்கிறபடி उपयोगिக்கப்பட்டது என்றும் சொன்னார். तादृशமானதே चरुद्रव्यव्यत्यासம். **विश्वामित्रादिகளுடைய நிலை** इति । இங்கு आदिशब्दத்தாலே वीतिहव्यग्रहणம். वीतिहव्यனாவான் மனுபுத்ரனான शर्यातिवंशத்தில் பிறந்த ஹைஹயனென்கிற ஒரு क्षत्रियன். அவனுக்கு वीतिहव्यனென்று नामान्तरம். அவனுக்கு பத்து भार्यैகளிடத்தில் நூறு புத்ரர்களுண்டானார்கள். அவன் काशीराजாவோடு பல தடவை போர் புரிந்து हतம் செய்துவந்தான். அந்த काशीराजवंशத்தில் दिवोदासனென்று शूरனான ஒரு ராஜா இருந்தான். அவனையும் ஹைஹயனான वीतिहव्यன் யுத்தத்தில் ஜயித்து ஓட்டிவிட்டான். அவன் भरद्वाजரை शरणமடைந்து அவருடைய प्रसादத்தால் पराक्रमशालिயான प्रतर्दनன் என்கிற ஒரு புத்ரனைப் பெற்றான். அவன் தன் पराक्रमத்தாலே वीतिहव्यपुत्रர்களையெல்லாம் नाशம் செய்துவிட்டு भृग्वाश्रमத்தில் ஓடி மறைந்த वीतिहव्यனையும் கொல்லுவதற்காக भृग्वाश्रमத்திற்குச்சென்று वीतिहव्यனை விடும்படி भृगुவைக்கேட்டான். அவரும் ''नेहास्ति क्षत्रयः कश्चित् सर्वे हीमे द्विजातयः'' என்று சொன்னார். அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு प्रतर्दनன் यथागतம் போய்விட்டான். பிறகு वीतिहव्यனும் ''भृगोर्वचनमात्रेण स च ब्रह्मर्षितां गतः । वीतिहव्यो महाराज ब्रह्मवादित्वमेव च'' என்று சொல்லுகிறபடி ब्रह्मर्षिயானானென்பது आनुशासनिकपर्वத்திலுள்ள भारतकதை. இப்படி चरुव्यत्यासத்தாலும். तीव्रतपस्सन्तुष्टवेधोवसिष्ठवचन बलத்தாலும் विश्वावचनविरुद्धமிति ।

விதுராதிகளிலுமுத்க்ருஷ்டப்ரபாவரான ஆழ்வார்களுடைய வ்ருத்தாந்தவிசேஷங்களை நம்மநுஷ்டாநத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்கலாகாது. அவர்கள் வ்ருத்தாந்தங்களையுமா ராய்ந்தால் ஸ்வஜாதிநியமத்தைக்கடந்தமையில்லை. [17]''விஷ்ணுர்நித்யம் விஜயா தாத

மித்ரருக்கு ப்ராஹ்மண்யாபாதகமாக வந்த தசையும், பகவானையே சபிக்கும்படியான தபःப்ரபாவத்தையுடைய ப்ருகுமஹர்ஷியின் தபோபலோபப்ரும்ஹிதவசநவிசேஷத்தாலே ப்ராசீநஸுக்ருதசாலியாயும் ருக்வேத-ப்ரஸித்தனாயுமுள்ள வீதிஹவ்யனுக்கு வந்த தசையும் ஸ்துதிபரங்களாய் அந்யதாஸித்தங்களாயிருக்கும் ''ந சூத்ரா பகவத்பக்தா'' இத்யாதிவசநங்களாலே ப்ரதிபாத்யமான பக்திவிசேஷமுடைய இதாநீந்தந-வ்யக்திகளுக்கு வரலாமென்று சொல்வது அதிஸாஹஸம். அப்படிச் சொல்வது முன் உதா-ஹரித்த ப்ராஹ்மணபாகவதனின்னபடி வர்த்திப்பான் சூத்ரபாகவதனின்னபடி வர்த்திப்பானென்று பாகவதர்களுக்குள்ளே ஆசாரவ்யவஸ்தையைச் சொல்லும் சேஷஸம்ஹிதாதிவசநங்களுக்கு விருத்தமாய் தத்தஜ்ஜாதீயபாகவதரைக் குறித்தே ஸூதகாசாராதிவிதாயகவசநங்களுக்கும் விருத்தமாமென்றபடி.

ப்ராஹ்மணோத்தமரான மதுரகவிகள் சதுர்த்தவர்ணத்தில் அவதரித்த நம்மாழ்வாரை ஆச்ரயித்து ''மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப்பாடி என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்'' என்றருளிச்செய்யவில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் விதுராதிகளிலுமி த்யாதிநா। **உத்க்ருஷ்டப்ரபாவரான ஆழ்வார்களுடைய** இத்யாதி। விதுராதிகளிலும் ஆழ்வார்கள் உத்க்ருஷ்டப்ரபாவர்களாகையால் அவர்களுடைய வ்ருத்தாந்தங்கள் உத்க்ருஷ்டதமங்களாகவே இருக்கக் கூடுமாகையால் அதை நம்மாசாரத்திற்குப் ப்ரமாணமாக்கக்கூடாதென்று கருத்து. அவர்கள் வ்ருத்தாந்தம் வ்யக்திவிசேஷநியதமென்று கருத்து. ''கிமப்யத்ராபிஜாயந்தே யோகிநஸ்ஸர்வயோநிஷு। ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம்சிந்த்யம் குலாதிகம்'' என்றிறே ப்ரமாணவசநம். விசாரித்தாலுமவர்களுக்கு ஸ்வஜாத்யாசாராதிக்ரமமில்லை யென்கிறார் **அவர்கள் வ்ருத்தாந்தங்களையுமாராய்ந்தாலி**த்யா-திநா। அவர்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஓரிடத்திலும் ப்ரணவோச்சாரணம் பண்ணினார்களில்லை யாகையாலும், திருமழிசைப்பிரான் பெரும்புலியூர் திவ்யதேசத்தில் வேதாத்யயநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு க்ருஹத்தின்வழியாய்ச்செல்ல, அவர்களும் இவர் த்ரைவர்ணிகரன்றேயென்றெண்ணி அவர் செவியில் படாதபடி வேதாத்யயநத்தை நிறுத்த, அந்த அபசாரத்தாலே அவர்களுக்கு மேல் வாக்யம் ஸ்புரிக்காமல் திருமழிசையாழ் வாரைக்கிட்டி இதற்குமேல் வாக்யம் ஸ்புரிக்கவில்லையே யென்று ஸவிநயமாகக்கேட்க, அவரும் அவ்வாக்யத்தைச்சொல்லாமல் அங்கு உலர்த்தியிருந்த கருப்பு நெல்லை நகத்தாலே பிளந்துக்காட்ட, அதைப்பார்த்ததும் ஸாங்காத்யாயிகளான ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்கு ''க்ருஷ்ணாநாம் வ்ரீஹீணாம் நகநிர்பிந்நம்'' என்கிற மேல் வாக்யம் ஸ்புரித்ததாக்ச் சொல்லும் அவர் சரித்ரத்தாலும் அவர்கள் ஸ்வஜாதிநியமத்தை அதிலங்கநம் செய்தார்களில்லை யென்று

[17] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 323-88.

ईड्यस्तस्मात् ज्ञानं नित्यरूपं वरेण्यं । प्राप्यं ज्ञानं ब्राह्मणात्क्षत्रियाद्वा वैश्याच्छूद्राद्वापि नीचादभीक्ष्णम्'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் भगवज्ज्ञानமவஶ்யம் संपादनीयமாகையாலே पूर्वपूर्वालाभத்தில் மற்றுள்ளார் பக்கலிலும் ज्ञानमात्रம் विशदமாக संपादनीयமென்றிவ் வளவு சொல்லிற்று. இப்படியானாலும் विद्यामन्त्रादिகளுடைய ग्रहणம் ब्राह्मणादिविषयத்திலேயாகவேணுமென்னுமிடம் [18]''शूद्रयोनावहं जातो नातोऽन्यद्वक्तुमुत्सहे'' என்ற श्रीविदुरवाक्यத்தாலே सिद्धம்.

तुलाधारधर्मव्याधादिகளும் धर्मसन्देहங்கேட்க வந்த ब्राह्मणரைத் தாங்கள் संभाविத்து तीर्थयात्रैயிலே வழிதிகைத்தாரை வழியிலே சேர்த்தமாத்ரமவர்களைத்

தோன்றுகிறது என்றபடி. நம்மாழ்வாருடைய ஆசார்யத்வம் व्यक्तिविशेषनियतமாகையால் अतिप्रसङ्गமில்லை. அதுவும் ஆபத்காலத்தில் ஶாஸ்த்ராநுமதமென்கிறார் **विष्णुर्नित्यमित्यादिना ।** **विष्णुः** – भगवानானவன், **विद्यया** – ज्ञानத்தாலே, **नित्यमीड्यः** – नित्यமாக பூஜிக்கத்தக்கினவன், **तस्मात्** – ஆகையாலே, **नित्यरूपं** – नित्यமான भगवानை விஷயமாகவுடைய ज्ञान, **ज्ञानं** – ब्रह्मज्ञानமானது, **वरेण्यं** – उत्कृष्टமானது; **ज्ञानं** – तादृशज्ञानமானது, **ब्राह्मणात्** – उत्कृष्टवर्णமுடைய ब्राह्मणனிடத்தில் நின்றாவது, तदलाभे **क्षत्रियाद्वा** – क्षत्रियனிடத்தில் நின்றாவது, तदलाभे **वैश्यात्** – वैश्यனிடத்தில் நின்றாவது, तदलाभे **शूद्रात्** – शूद्रனிடத்தில் நின்றாவது, तदलाभे **नीचात्** – நான்குவர்ணத்திலும் கீழ்ப்பட்டவனிடத்தில் நின்றாவது, **अभीक्ष्णं** – விலம்பமின்றிக்கே, प्राप्यமென்பது இதினர்த்தம். இஶ்ஶ்லோகத்தைத்தாமே விவரிக்கிறார் **भगवज्ज्ञानமிதி । ज्ञानमात्रம் विशदமாக संपादनीयமென்றிவ்வளவு சொல்லிற்றிதி ।** वित्यैயினாலே विष्णुவை ஆராதிக்கவேண்டுமென்றும், ஆகையாலே ज्ञानம் प्राप्यமென்றும் சொல்லியிருப்பதால் सर्वं वाक्यं सावधारणं என்கிற न्यायத்தாலே भगवद्भजनहेतुभूतविशदज्ञानमात्रமே पूर्वपूर्वालाभे उत्तरोत्तरர்களிடத்தினின்றும் संपादनीयமென்று ज्ञापितமாகிறது. ज्ञानवैशद्यத்தைமாத்திரம் यस्मात्कस्माच्चित् संपादिக்கலாமானாலும் वित्यैயையும் मन्त्रத்தையும் ब्राह्मणादिகளான उत्कृष्टர் பக்கலிலேயே ग्रहिக்கவேணுமென்கிறார் **இப்படியானாலுமித்यादिना । शूद्रयोनाविति । शूद्रयोनावहं जातः** – நான் शूद्रयोनिயிலுண்டானவன், **अतः** – கீழ்ச்சொன்னதைக்காட்டிலும் **अन्यत्** – வேறான நீர் கேட்கும் விஷயத்தை, **वक्तुं** – சொல்லுகைக்கு, **नोत्सहे** – இஷ்டப்படுகிறேனில்லை.

ननु धर्मव्याधரிடத்திலும் तुलाधारரிடத்திலும் ब्राह्मणர்கள் उपदेशம் பெற்றார்களென்று भारतकथैயில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **तुलाधारधर्मव्याधादिகளுமித்யादिना ।** இங்கு आदिपदத்தால் सूतपरिग्रहம். **संभाविத்து** – பூஜித்து, இதற்கு அவர்களை தெளிவித்து

---

[18] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 41-5.

தெளிவித்துவிட்டார்களித்தனையல்லது முக்யமான ஆசார்யகம் பண்ணி னார்களன்று. இப்ப்ரகாரங்களிவ்விதிஹாஸங்களிலே கண்டுகொள்வது.

விட்டார்களித்தனை என்பதோடந்வயம். இதற்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் **தீர்த்தயாத்ரையிலே** இத்யாதியால். ஒருவர் கங்காதி தீர்த்தயாத்ரை செய்ய ஸங்கல்பித்து ப்ரயாணம் செய்யும் போது வழி தப்பி வேறு வழியாகச் செல்ல, அந்த தீர்த்தத்தின் வழியறிந்த ஒருவன் இது தீர்த்தத்தின் வழியன்று, அதோ போகிற வழியே தீர்த்தமார்க்கமென்று உபதேசித்து மார்க்கத் திலே சேர்த்ததுபோல் என்பது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். **அல்லது** – அப்படியல்லது, **முக்யமான வாசார்யகம் பண்ணினார்களன்று** இதி । **ஆசார்யகம்** – மந்த்ரோபதேசாதிகளான ஆசார்யக்ருத்யத்தை, இப்படி நீர் சொல்வதற்கு நியாமகமென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப் ப்ரகாரங் களிவ் விதிஹாஸங்களிலே கண்டு கொள்வது** இதி । இதிஹாஸவசனங்களே நியாமகங் களென்றபடி. பாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் இருநூற்றறுபத்தேழு முதலான அத்யாயங் களில் ஜாஜலி என்கிற ஒரு ப்ராஹ்மணன் தீர்த்தயாத்ராபரனாய் ஸர்வத்ர ஸஞ்சரித்து ஜலமத்யத்தில் நின்றே தபஸ் செய்ததாலும் சில க்லேசஸஹனத்தாலும் ''आस्फोटयत्तदाकाशे धर्मं प्राप्तो मयेति च'' என்கிற படி தனக்கு தர்மஸித்தியுண்டானதாக உத்கோஷித்தான். அப்பொழுது ஆகாசத்தில் ''धर्मेण न समस्त्वं वै तुलाधारस्य जाजले'' என்று ஒரு வாக் உண்டாச்சுது. அதைக்கேட்டு அமர்ஷவசமாபன்னனாய் அவரைப் பார்க்க காசிக்குப்போய் பண்யவிக்ரயணம் செய்யும் அவரைப்பார்த்தான்; அவரும் இந்த ப்ராஹ்மணனைப் பார்த்து உத்தானாதிகளைப்பண்ணி ஸ்வாகதாதிகளாலே பூஜித்து நீர் வரும்போதே எனக்கு, அசரீரிவாக்யத்தைக்கேட்டு கோபாவிஷ்டராய் வந்தீ ரென்று தெரிந்துவிட்டதென்று சொன்னார். ஜாஜலியும் விஸ்மயப்பட்டு ரஸவிக்ரயணம் பண்ணுகிற உமக்கு இம்மாதிரி புத்தி எப்படி உண்டாயிற்று? அதை நன்றாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார். தத்த்வமறிந்த அந்த வைச்யரும் தபஸ்ஸாலே க்லிஷ்டனாயும் ஜ்ஞானதரித்ரனாயுமுள்ள அந்த ஜாஜலியைப்பார்த்து ''वेदाहं जाजले धर्मं सरहस्यं सनातनम्'' என்றாரம்பித்து ''स्पर्धां जहि महाप्राज्ञ ततः प्राप्स्यसि यत्फल'' மித்யந்தத்தாலே பூதஹித- பரத்வ பூதாத்ரோஹாவஞ்சன ஸர்வஸௌஹார்த ஸ்பர்தாசூன்யத்வாதிரூபங்களான அந்தந்த தர்மங்களைச்சொல்ல, ஜாஜலி அதைக்கேட்டு தானும் சாந்தியையடைந்தான் என்றிவ்வளவே சொல்லி யிருப்பதால் அந்த கட்டத்தைப் பார்த்தால் துலாதாரர் ஜாஜலி ப்ராஹ்மணனுக்கு ஆசார்யகம் பண்ணினாரில்லையென்று தெரிந்துகொள்ளலாமென்று திருவுள்ளம். அப்படியே ஆரண்யபர்வாந்தர்கதமார்க்கண்டேயஸமாக்யாபர்வணி பாதிவ்ரத்ய மாஹாத்ம்யப்ரச்னாந்தர்கததர்மவ்யாதோபாக்யானத்தில், ''मार्कण्डेयः– कश्चित् द्विजाति प्रवरः वेदाध्यायी तपोधनः । तपस्वी धर्मशीलश्च कौशिको नाम भारत'' என்றாரம்பித்து, தர்மசீலனாய் தபஸ்வியாய் கௌசிகனென்கிற ஒரு ப்ராஹ்மணனிருந்தான். அவன் ஒரு வ்ருக்ஷமூலத்தில் வேதாத்யயனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மேலே இருந்த கொக்கு அவன் மேல் எச்சில் செய்தது. பிறகு அவன் அந்த பலாகத்தைக்கோபத்துடன்

பார்த்தான். அவன் कोपाग्नियினால் दग्धமான கொக்கு பூமியில் விழுந்தது. பிறகு அவன் அதன் ஸமீபத்திற்குப்போய் இறந்துபோன அதைக்கண்டு शोकाविष्टனாய் अकार्यத்தைச் செய்துவிட்டேனே என்று परितपित्து यथाकालம் भिक्षार्थமாக ग्रामத்திற்குப் போய் ஒரு ब्राह्मणगृहத்தில் சென்று ''भवति भिक्षां देहि'' என்று याचित्தான். அந்த गृहத் திலிருந்த पतिव्रतोत्तमैயான ஒரு स्त्री स्वल्पकालமிரும், பிக்ஷையைக்கொண்டுவருகிறே னென்று சொல்லி உள்ளே நுழைந்தாள். அதே ஸமயத்தில் अतिप्रियतमனான அவளுடைய भर्ता अतिक्षुधार्तனாய் உள்ளே வந்து சேர்ந்தான். पतिदेवतैயான அந்த स्त्री தன் भर्त्ताவை अर्घ्यपाद्यादिகளாலே आराधित्து भोजनादिகளாலே तृप्तिபண்ணிவைத்து அவன் तृप्तனானவுடன் भिक्षैயையெடுத்துக்கொண்டு कौशिकனிடத்திற்கு வந்தாள். (ப்ராஹ்மணனான) कौशिकனும் ''ब्राह्मणा न गरीयांसः गरीयांस्ते पतिः कृतः । गृहस्थधर्मे वर्तन्ती ब्राह्मणानवमन्यसे'' (உனக்கு ப்ராஹ்மணர்கள் உயர்ந்தவர்களல்லர்; पतिயே உயர்ந் தவன்; गृहस्थधर्मத்திலிருந்து நீ ப்ராஹ்மணர்களை अवमानப்படுத்துகிறாய்) ''ब्राह्मणा ह्यग्निसदृशाः दहेयुः पृथिवीमपि'' (ப்ராஹ்மணர்கள் अग्नितुल्यர்கள். கோபத்தினால் பூமியை யும் दहित्துவிடுவார்கள்) என்று சொல்ல, அவளும், ''नाहं बलाका विप्रर्षे त्यज क्रोधं तपोधन । अनया क्रुद्धया दृष्ट्या क्रुद्धः किं मां करिष्यसि ॥ मास्म क्रुद्धचो बलाकेव न वध्यास्मि पतिव्रता'' (ஓ ப்ராஹ் மணனே! நான் கொக்கன்று; கோபத்தை விட்டுவிடும்; இந்த கோபக்கண்ணாலே நீர் என்னை என்ன செய்யமுடியும்; இப்படி நீர் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம்; पतिव्रतैயான நான் உம்மாலே அந்த கொக்குபோலே वधம்பண்ண शक्यैயன்று) என்று சொல்லி அவனுக்கு ப்ராஹ்மணலக்ஷணத்தை उपदेशित्து ''यदि विप्र न जानीषे धर्मं परमकं द्विज । धर्मव्याधं ततः पृच्छ गत्वा तु मिथिलां पुरीं'' (ஓ ப்ராஹ்மணனே உமக்கு परमधर्मம் தெரியாவிடில் மிதிலபுரிக்குப்போய் धर्मव्याधரைக் கேட்டு தெரிந்து கொள்ளும்) என்று சொன்னாள். कौशिकனும் நமக்கும் भगवाனுக்கும் மாத்திரம் தெரிந்ததான बलाकावृत्तान्तத்தை இவள் எப்படியறிந்தாளென்று आश्चर्यப்பட்டு தன்னுடைய दुर्गुणங் களையும் கோபத்தையும் நினைத்து आत्माவை निन्दित्து ग्रामात् ग्रामமாகவும் वनाद्वन- மாகவும் மிதிலைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்கு मांसविक्रयणம் செய்துகொண்டி ருக்கிற धर्मव्याधரைப் பார்த்தான். जनसंबाधத்தால் அவரைக் கிட்டி வார்த்தை சொல்ல முடியாமல் தனியாக ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்தான். व्याधரும் அவன் வந்ததைத் தெரிந்து கொண்டு அவன் ஸமீபத்திற்குச்சென்று ''अभिवादये त्वा भगवन् स्वागतं ते द्विजोत्तम । अहं व्याधस्तु भद्रन्ते किं करोमि प्रशाधि मां'' என்றும், ''एकपद्न्या यदुक्तोऽसि गच्छ त्वं मिथिलामिति । जानाम्येतदहं सर्वं यदर्थं त्वमिहागतः'' என்றும் சொல்ல ''द्वितीयमिदमाश्चर्यमित्यचिन्तयत द्विजः'' (ப்ராஹ்மணனும் இது இரண்டாவது आश्चर्यமென்று நினைக்க) பிறகு जनसंबाधமுள்ள அவ்விடத்தை விட்டு தன் गृहத்திற்கு ब्राह्मणனை யழைத்துச் சென்று यथोचितमुपचरित् தான். பிறகு कौचिकனும் ஓ व्याधரே! இப்படிப்பட்ட माहात्म्यமுள்ள உமக்கு एतादृशमांस-

[19]"भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छेऽपि वर्तते । तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स च पूज्यो यथा ह्यहम्" என்றதுவும் कन्याप्रदानादिपरமன்று – ज्ञानप्रदानादि परமென்று व्याख्यानம் பண்ணினார்கள். "पूज्यः" என்கிறशब्दமும் साधारणமாகையாலே भागवतत्व-முண்டானால் सर्वரும் शास्त्रஞ்சொன்ன மட்டுக்களிலே आदरणीयர், இவர் களை सजातीयரோடொக்க நினைத்தவஜ்ஞை பண்ணின போது नरकமாமென் றிவ்வளவிலே तात्पर्यம். இவ்வர்த்தை [20]"यश्शूद्रं भगवद्भक्तं" என்று துடங்கி महर्षि संग्रहित्தான். ஆகையால் जातिव्यवस्थै குலையாதே நிற்க भागवतप्रभावம்

विक्रयणकर्मாவானது தகுந்ததன்று என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த कुत्सितமான உம்முடைய कर्मாவாலே நான் अनुतापப்படுகிறேன் என்று சொல்ல, व्याधரும், "कुलो-चितमिदं कर्म पितृपैतामहं महत् । वर्तमानस्य मे धर्मे स्वे मन्युं मा कृथा द्विज" என்றாரம்பித்து स्वजात्य-नुगुणधर्मமपरित्याज्यமென்றும் मातापितृशुश्रूषै अवश्यकर्तव्यமென்றும் சொல்லி சில धर्मங்களை யுமுபதேசித்தார் என்றிவ்வளவே சொல்லியிருப்பதால் कौशिकருக்கு धर्मव्याधரும் आचार्यகம் பண்ணினாரில்லையென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று திருவுள்ளம்.

நனு "भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छेऽपि वर्तते । तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स च पूज्यो यथा ह्यहम्" என்கிற श्लोकத்தில் म्लेच्छனுக்கு भक्तिயிருந்தாலும் அவனிடத்தில் दानप्रतिग्रहங்கள் செய்யலா மென்றும், அவன் என்னைப்போலே பூஜிக்கத்தக்கினவனென்றும் சொல்ல வில்லையோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **भक्तिरष्टविधा ह्येषा** इत्यादिना । இங்கு देय-शब्दத்துக்குப் प्राचीनव्याख्यानத்தைக் காட்டுகிறார் **कन्याप्रदानादिपरமன்று; ज्ञानप्रदानादिपर-மென்று** इति । இதில் समभिव्याहृताधिकार्यनुगुणமாக पूज्यशब्दத்திற்கு तात्पर्यங்கொள்ள வேண்டுமென்றருளிச்செய்கிறார் **पूज्यः என்கிற शब्दமுமி**त्यादिना । शास्त्रம் சொன்ன வளவிலே आदरणीयत्वத்திலேயே पूज्यशब्दத்திற்குத் தாத்பர்யமேயொழிய शास्त्राति-क्रान्तविषयத்தில் தாத்பர்யமில்லையென்று கருத்து. पूज्यशब्दத்திற்கு आदरणीयत्वத் திலே தாத்பர்யம்போல் अनादरणीयत्वाभावத்திலும் தாத்பர்யமென்கிறார் **இவர்களை** इत्यादिना । அவர்களை अनादरिக்கக்கூடாதென்பது प्रमाणसिद्धமென்கிறார் **இவ்வர்த்தை** इत्यादिना । **यश्शूद्रं भगवद्भक्तं என்று துடங்கி महर्षि संग्रहित्**தானிதி । निषादं श्वपचं तथा । वीक्षते जातिसामान्यात्स याति नरकं नरः" என்பது மேல் பாதங்கள். முற்பட जातिव्यवस्थै செய்கிறோ மென்று प्रतिज्ञै செய்ததை யுபஸம்ஹரிக்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । कारिகைகளாலே

---

[19] காருடபுராணம்.

[20] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 27-26.

கண்டுகொள்வது. अतो जातेर्निकृष्टायास्सर्वस्या वा विनाशतः । साजात्यं विष्णुभक्ताना-मिति मन्दमिदं वचः ॥ वैष्णवत्वेन मान्यत्वं समानं मुनि सम्मतम् । जात्यादिध्वंसतस्साम्यं मुक्ति-काले भविष्यति ॥

भगवद्गीतादि*களிலும்* [21]"स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम्", [22]"स्वे स्वे कर्मण्यभिरतस्संसिद्धिं लभते नरः । स्वकर्मनिरतस्सिद्धिं यथा विन्दति तच्छृणु । स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ।", [23]"तस्मात्सप्रणवं शूद्रो मन्त्रनामानि न कीर्तयेत्", [24]"वर्णाश्रमाचारवता

उक्तार्थங்களை संग्रहिக்கிறார் अत इति । **अतः** – पूर्वोक्त யுக்திகளாலே, **निकृष्टाया जातेः** – निकृष्ट-மான शूद्रत्वादिजातिயினுடையவும், **सर्वस्या वा जातेः** – निकृष्टமாயுமுत्कृष्टமாயுமுள்ள सर्वजातिயினுடையவும், **विनाशतः** – விநாசத்தாலே, **विष्णुभक्तानां** – विष्णुभक्तர்களுக்கு, **साजात्यं** – समानजातिमत्वமுண்டாகிறது. **इति** – என்கிற, **इदं वचः** – இந்த पूर्वपक्षिகளின் वचनமானது, **मन्दं** – युक्तियुक्तமன்று. அதாவது சிலர் ஒரு निकृष्टனான शूद्रादिभागवतன் विष्णुभक्तனானால் அவனுக்கு भक्तिमाहात्म्यத்தாலே निकृष्टजाति போய் उत्कृष्टजातिயுண்டாய், ब्राह्मणादिसाजात्यமுண்டாகிறது என்று சொல்லுவர்கள். சிலர் ஒருவனுக்கு भक्ति-யுண்டானால் அவனிடத்திலுள்ள ब्राह्मणत्व शूद्रत्वादिसर्वजातिயும் போய் विष्णुभक्तர் களெல்லோருக்கும் जातिसामान्यशून्यत्वம் साजात्यமுண்டாகிறது என்று சொல்லுவர்கள். இவ்விரண்டு பேர்களுடைய वचनமும் முன் சொன்ன हेतुக்களாலே युक्तियुक्तமன்றென்று தாத்பர்யம். இங்கு वस्तुस्थितिயை யருளிச்செய்கிறார் वैष्णवत्वेनेति । **वैष्णवत्वेन** – विष्णु-भक्तனாயிருக்கையாலே, **मान्यत्वं** – पूजार्हत्वம், **समानं** – सर्वजातीयभागवतர்களுக்கும் तुल्य-மென்றே, **मुनिसम्मतं** – स च पूज्यो यथा ह्यहं என்கிற वचनप्रणेताக்களான ऋषिகளுக்கு ஸம்மதம். ஆனாலும் வந்தேறியான जातिகள் போய் साम्यமெப்பொழுதுமுண்டாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் जात्यादि ध्वंसतस्साम्यं मुक्तिकाले भविष्यतीति । இங்கு आदिपदத்தாலே अविद्याग्रहणம். बन्धकालத்தில் सत्वरजस्तमोमयशरीरसंबन्धமிருப்பதால் அவையுள்ள வரையில் ब्राह्मण्यादिजाति போகாதாகையால் प्रकृतिसंबन्धம் விட்டபிறகே ब्राह्मण्यादिजाति ध्वंसமுண்டாய் सर्वभागवतருக்கும் साम्यமுண்டாமென்றபடி.

भागवतர்களுக்குள்ளேயே जातिवृत्तव्यवस्थैயைப் பல प्रमाणங்களாலே உபபாதிக்கிறார் **भगवद्गीतादिகளிலுமि**त्यादिना । "स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्राः" என்பது भगवदाश्रयणம் பண்ணினவர் களுக்கு जातिव्यवस्थैயில் प्रमाणம், "स्वे स्वे कर्मण्यभिरतः" என்பது वृत्तव्यवस्थैயில் प्रमाणம்.

---

[21] கீதை 9-32.
[22] கீதை 18-45, 46.
[23] பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 118-14.
[24] விஷ்ணுபுராணம் 3-8-9.

पुरुषेण परः पुमान् । विष्णुराराध्यते पन्था नान्यस्तत्तोषकारकः", [25]"न चलति निजवर्णधर्मतो य" इत्यादिகளாலே भागवतனுக்கே यथापूर्वं जातिव्यवस्थैயுமதுக்கனுரூபமான वृत्तव्यवस्थैயும் सुस्पष्टமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி भागवतत्वமாகிற गुणமும், அதடியாக வரும் पुरुषार्थ विशेषமும் समानाமாயிருக்க जातिविशेषங்களும் वृत्तिविशेषங்களும் नित्यव्यवस्थिங்களென்னுமிடம் [26]"शूद्रस्साधुः कलिस्साधु" रित्यादिகளாலும் प्रसिद्धம். [27]"तमश्शूद्रे रजः क्षत्रे ब्राह्मणे सत्वमुत्कट" मित्यादिகளிற் சொல்லுகிறபடியே सत्वादिगुणतारतम्यவத்தான शरीरத்தில் ब्राह्मण्यादिகள் வேறே;

भागवतர்களுக்குள்ளேயே शूद्रभागवतர்க்குச் சில कर्मनिषेधத்தைக் காட்டுகிறார் **तस्मात्सप्रणवमिति** । भागवतोत्तमர்களுக்கும் தங்கள் தங்கள் वर्णाश्रमोचितकर्मங்களாலேயே भगवान् आराध्यனென்று சொல்லுகிற वचनத்தையுदाहरिக்கிறார் **वर्णाश्रमाचारवतेति** । वैष्णवोत्तमன் தன் वर्णधर्मத்தினின்றும் चलिக்கக்கூடாதென்கிறார் **न चलति निजवर्णधर्मतो य इति** । எடுத்த वचनங்களுக்கு सङ्गलय्य भावமருளிச்செய்கிறார் **इत्यादिகளாலே भागवतனுக்கே इत्यादि** । இப்படி जातिव्यवस्थैயிலும் वृत्तव्यवस्थैயிலும் प्रमाणங்களையுपन्यसिத்து तदनुग्राहकतर्कप्रतिपादकवचनத்திலும் இவ் व्यवस्थै प्रसिद्धமென்கிறார் **இப்படி भागवतत्वமாகிற गुणமுமித्यादिना** । सर्वजातीயர்களுக்கும் भागवतत्वமும் அதனால் வருகிற मोक्षरूपपुरुषार्थமும் तुल्यமாயிருக்க, प्रातिस्विकமாக शूद्रभागवतனுக்கு शूद्रत्वजातिயைச் சொல்லி लघूपायवत्तया அவனை प्रशंसिக்கிற शूद्रस्साधुः என்கிற वचनமே प्रमाणानुग्राहकतर्कप्रतिपादकवचनமென்றும், அதிலேயே जातिव्यवस्थैயும் वृत्तव्यवस्थैயும் सुप्रसिद्धமென்றும் திருவுள்ளம். இந்த वचनத்தில் शूद्रன் शूद्रत्वजातिमान्, ब्राह्मणादिகளைப் போலே अग्निहोत्रादिகளைப் பண்ணி क्लेशத்தாலே पुरुषार्थத்தை संपादिக்காமல் लघुவான தன் वर्णोचितधर्मத்தாலே पुरुषार्थத்தை संपादिக்கையால் साधुः – அதாவது इतरர்களால் गुरुतरोपायसाध्यपुरुषार्थத்தை लघूपायத்தாலே साधिப்பவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். இதில் भागवतர்களுக்கெல்லாம் निकृष्टजाति போகுமானால் शूद्रत्वजातिயும் तत्प्रयुक्तलघूपाय साध्यपुरुषार्थवत्वरूपसाधुत्वமும் घटिயாதென்கிற तर्कमभिप्रेतம்.

"न शूद्रा भगवद्भक्ता विप्रा भागवताः स्मृताः" इत्यादि प्रमाणங்களில் शूद्रனுக்கே विप्रत्वம் வாராதாகையால் विप्रशब्दத்திற்கு लक्षणया विप्रवदादरणीयரென்று अर्थங்கொண்டு जातिव्यवस्थैயை स्थापिத்தார் கீழ். இனி ब्राह्मण्यம் शारीरம் मानसமென்று இரண்டு विधமென்றும், அதில் मानसब्राह्मण्यம் जन्मसिद्धமாய் आमरणமிருக்கிற शारीरब्राह्मण्यம் போலன்றிக்கே सर्वजातीயருக்கும் आगन्तुकமாய் இருக்குமாகையால் शूद्रभागवतர்க்கே शारीरशूद्रत्वமிருக்கச் செய்

---

[25] விஷ்ணுபுராணம் 3-7-20.
[26] விஷ்ணுபுராணம் 6-2-6.
[27] பாரதம் ஆச்சமேதிகபர்வம் 40-11.

மனஸ்ஸில் सत्वादिगुणविशेषமடியாக सर्वजातिகளிலும் प्रशंसावाक्यங்களாலே சொல்லப்பட்ட ब्राह्मण्यादिகளும் வேறே. இவற்றில் शारीरगुणविशेषமடியாக व्यवस्थितங்களான शारीरजातिविशेषங்கள் उत्पत्तिसिद्धங்களாய் मरणान्तமாக स्थिरங்களாயிருக்கும். मानसமான सत्वादिगुणोन्मेषமடியாகச் சொல்லுகிற ब्राह्मण्यादिகள் सर्वजातिகளுக்கும் संभावितங்களாய் प्रह्लादादिகளுக்கு जन्मसिद्धங் களாய், நீக்கியுள்ளார்க்கு आचार्यसंबन्धादिहेतुக்களாலே आगन्तुकங்களாயிருக் கும். இதில் शारीरजातिविशेषங்களையிட்டு சில शास्त्रங்கள் नियतங்களாம். मानसமான ब्राह्मण्यादिகளையிட்டு அவற்றுக்கனுரூபமான पुरुषार्थतदुपायங்களும் प्रशंसादिகளும் सर्वजातिயிலும் संभावितங்களாம். இதில் ब्राह्मणादिகள் பக்கலிலே मानसமான विपरीताकारங்கள் வந்தால் शमदमादियोग्यமாக शास्त्रसिद्धமான जन्मத் திலே பிறந்து தப்பினானென்று மிகவும் निन्दै கிடைக்கும். जात्यन्तरங் களிலே பிறந்து गुणोत्तरனாய்ப்போந்தானாகில் [28]''एतैस्समेतैश्शूद्रोऽपि वार्धके-

---

தேயே भगवद्भक्तियாலே मानसब्राह्मण्यம் வரக்கூடுமாகையால் विप्रा भागवताः என்கிற விடத்தில் विप्रशब्दம் लक्षणैயன்றிக்கே ब्राह्मणवाचियாகவேயாகலாமென்றும் अभिप्रायங் கொண்டு முதலில் शारीरब्राह्मण्यप्रतिपादकवचनத்தையுदाहरिக்கிறார் **तमश्शूद्र** इत्यादिना । **शूद्रे** – शूद्रशरीरத்தில், **उत्कटं तमः** – उत्कटமான தமஸ் உள்ளது.. **क्षत्रे** – क्षत्रशरीरத்தில் **उत्कटं रजः** – उत्कटமான रजोगुणமேயுள்ளது. **ब्राह्मणे** – ब्राह्मणशरीरத்தில் **उत्कटं सत्वं** – उत्कटமான सत्वगुण- முள்ளது. இது समतापन्नरजस्तमोवत्वம் वैश्ये என்பதற்கு முபலக்ஷணம். இங்கு उत्कटत्व- மாவது इतरगुणद्वयाभिभावकत्वம். அதாவது इतरगुणद्वयங்களை कार्यकरமன்றிக்கே செய்கை. **सत्वादिगुणतारतम्यवத்தான शरीरத்தில் ब्राह्मण्यादिகள் வேறே** इति । सत्वादिगुणतारतम्यवத் தான शरीरத்தில் ब्राह्मण्यादिகள் என்கிற वचनव्यक्त्या उत्कटसत्वरजस्तमोगुणान्यतमवत्वமே शारीरक- ब्राह्मण्यादिகளென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இதனால் विराट्रूपத்தினுடைய मुखबाहूरु- पादங்களினின்றும் उत्पन्नர்களான ब्राह्मणादिகளுக்கும் कलशोद्भवரான अगस्त्यருக்கும், अग्न्युत्पन्नனான धृष्टद्युम्नனுக்கும், व्याधोत्पन्नரான व्यासருக்கும், இன்னும் சிலர்க்கும் ब्राह्मण्यां ब्राह्मणादुत्पन्नत्वादिरूपब्राह्मणादिलक्षणம் दुर्निरूपமானாலும் ब्राह्मण्यादिजातिसिद्धिக்கு बाधकமில்லை யென்று ज्ञापितமாயிற்று. मानसब्राह्मण्यादिகளை उपपादिக்கிறார் **மனஸ்ஸில் सत्वादिगुण- विशेषமடியாக** इत्यादिना । **प्रशंसावाक्यங்களாலே சொல்லப்பட்ட** इति । प्रशंसावाक्यங் களாவன — ''चण्डालमपि वृत्तस्थं तं देवा ब्राह्मणंविदु'' रित्यादिகள். **ब्राह्मण्यादिகளும் வேறே** इति । आदिपदात् मानसक्षत्रियत्ववैश्यत्वशूद्रत्वங்களுக்கு ग्रहणம். शारीरमानस ब्राह्मण्यादिகளிலுள்ள

---

[28] யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 1-116.

मानमर्हती'' त्यादिகளிற்படியே प्रशंसै மிகவும் நடக்கும். இவற்றில் शारीरமாயும் मानसமாயும் வருமுत्कर्षம் गर्वहेतुவாமாகிலनर्थकरமாம். இவ்விரண்டு வழியாலுமுள்ளपकर्षம் [29]''குலங்களாய்வீரிரண்டி'' லென்கிறபாட்டிலும், [30]''जनित्वाहं वंशे'' என்கிற श्लोकத்திலுஞ்சொல்லுகிறபடியே தான் நின்ற நிலை தெளிந்து कार्पण्यத்தை விளைத்து अकिञ्चनाधिकारமான उपायविशेषத்திலே மூட்டுமாகில் पुरुषार्थकारणமாகையாலே श्लाघ्यமாம். இப்படிக்கு जाति-व्यवस्थैயும் जात्यनुरूपமான वृत्तव्यवस्थैயுமுண்டானாலும் सर्वருக்கும் भागवतत्व-निबन्धनமாக முன்பு समर्थित्त उद्देश्यत्व प्रतिपत्तिக்கு विरोधமில்லை.

விருधर्मங்களை उपपादिக்கிறார் **இவற்றிலி**त्यादिना । **स्थिरங்களாயிருக்குமி**ति । शरीरत्व-व्यापकங்களாயிருக்குமென்றபடி. **आगन्तुकங்களாயிருக்குமி**ति । मनस्त्वाव्यापकங்களாயிருக்குமென்றபடி. शास्त्रीयकर्मविशेषங்களெல்லாம் शारीरजातिनियतங்களாமென்கிறார் **இதில் शारीरजातिविशेषங்களையிட்டு சில शास्त्रங்கள் नियतங்களாமி**ति । ''वसन्ते ब्राह्मण-मुपनयीत'', ''राजा राजसूयेन यजेते'' त्यादिशास्त्रங்கள் शारीरकब्राह्मण्यादिमत्पुरुषविஷயத்திலேயே प्रवर्तिக்குங்களென்றபடி. मानसब्राह्मण्यादिகளுக்கு उपयोगங்களைக் காட்டுகிறார் **मानस-மான ब्राह्मण्यादिகளையிட்டு** इत्यादिना । **அவற்றுக்கனுरूपமான पुरुषार्थतदुपायங்களும்** – ''ऊर्ध्वं गच्छन्ति सत्वस्था मध्ये तिष्ठन्ति राजसाः । जघन्यगुणवृत्तस्था अधो गच्छन्ति तामसाः'' என்று சொல்லப்பட்ட तत्तद्गुणानुगुणपुरुषार्थतदुपायங்களும், **प्रशंसादिகளும்** – विप्रा भागवताःस्मृता इत्यादिகளில் சொன்ன प्रशंसादिகளும், आदिपदात् ''सर्ववर्णेषु ते शूद्रा'' इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட निन्दादिகளுக்கு ग्रहणம். **सर्वजातिயிலும்** – अनुलोमप्रतिलोमजातिகளுமுட்பட सर्व-जातिகளிலும், निन्दाप्रशंसाप्रयोजकங்களானவாकारங்களை யருளிச்செய்கிறார் **இதில் ब्राह्मणादिகள் பக்கலிலே** इत्यादिना । **ब्राह्मणादिகள் பக்கலிலே** – शारीरकब्राह्मण्यवान्கள் பக்கலிலே, शमदमादीत्यादिना । निन्दाप्रयोजकமும் निन्दाप्रकारமும் சொல்லப்படுகிறது. **जन्मத்திலே பிறந்து** – शारीरब्राह्मण्यமுள்ளவனுடைய जन्मத்திலே பிறந்து, जात्यन्तरங்களிலே इत्यादिना । प्रशंसाप्रयोजकाकारமும் तत्प्रकारமும் சொல்லப்படுகிறது. **एतैस्समेतैरि**ति । मिश्रितैरेतैश्शमदमादिगुणैश्शूद्रोऽपि वार्धके बहुमानमर्हतीत्यर्थः । இந்த இரண்டு ब्राह्मण्यादिகளும் अहङ्कारहेतुக்களாகில் अनर्थமுண்டாகுமென்கிறார் **இவற்றிலி**त्यादिना । இரண்டுவகையான अपकर्षமும் அதாவது – शारीरशूद्रत्वादिகளும் मानसशूद्रत्वादिகளும் आकिञ्चन्यानुसन्धान-द्वारा उपायहेतुவாகில் श्लाघ्यமாமென்கிறார் **இவ்விரண்டுவழியாலுமுள்ளपकर्षमि**त्यादिना । ''குலங்களாய'' என்கிற பாட்டு இரண்டுவிதமான अपकर्षानुसन्धानத்திற்கு

---

[29] திருச்சந்தவிருத்தம் 90.

[30] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 61.

இப் भगवत्पररில் [31]''ऐकान्त्यं भगवत्येषां समानमधिकारिणाम्'' என்கிறபடியே देवतान्तरस्पर्शமற்றவர்கள் एकान्तिகள். அவர்களில் வைத்துக்கொண்டு [32]''ज्ञानी तु परमैकान्ती'' என்கிறபடியே प्रयोजनान्तरस्पर्शமுமற்றவர்கள் परमै-कान्तिகள். அவர்களில் வைத்துக்கொண்டு விலंबाक्षமராய் सर्वशक्तिயான शेषिபக்கலிலே भरन्यासம் பண்ணிச் செய்கிற कैङ्कर्यத்துக்கு प्रयोजनान्तरங் கோலுகை பொலிசைக்கிடுவார் मात्रமென்கிற श्रुत्यर्थத்தைத் தெளிந்து

उदाहरणம். ''जनित्वाहम्'' என்கிற श्लोकம் मानसापकर्षानुसन्धानத்திற்கு उदाहरणம். இப்படி जातिव्यवस्थैயும் तदनुगुणवृत्तव्यवस्थैயுமுண்டானாலும் அவைகளின் तारतम्यத்தாலே भागव-तत्वமடியாக வருகிற शेषित्वानुसन्धानத்திற்கு विरोधமில்லையென்கிறார் **இப்படிக்கு** इत्यादिना । **जातिव्यवस्थैயும்** – शारीरजाति व्यवस्थैயும், जात्यनुरूपமான वृत्तव्यवस्थैயும் – शारीर-जात्यनुरूपवृत्तव्यवस्थैயும்.

இப்படி शारीरजातियில் उत्कर्षापकर्षरूपव्यवस्थाप्रसङ्गத்தாலே भागवतர்களிடத்திலேயும் उत्कर्षापकर्षங்களை निरूपिக்கிறார் **இப் भगवत्परரிலிति** । **ऐकान्त्यमिति** । **एषां** – இந்த पूर्वोक्तர்களான, **अधिकारिणां** – ऐश्वर्यकैवल्यमोक्षार्थिகளான வधिकारिகளுக்கு, **भगवति** – भगवाனிடத்திலேயே, **ऐकान्त्यं** – एकस्मिन् अन्तः – उपायत्वनिश्चयः यस्य सः एकान्ती, तस्य भावः ऐकान्त्यम्, **समानं** – तुल्यம், ऐश्वर्यकैवल्यमोक्षार्थिகளெல்லோருக்கும் स्वापेक्षितफलोपायत्वनिश्चयம் समानமென்றபடி. **அவர்களில் வைத்துக் கொண்டு** इति । அவர்களுக்குள்ளே என்றபடி. **ज्ञानी तु परमैकान्तीति** । **ज्ञानी तु** – ''आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च'' என்று विलक्षणமாகச் சொல்லப்பட்ட ज्ञानिயோ வென்றால், **परमैकान्ती** – एकस्मिन् अन्तः – उपायत्वोपेयत्वनिश्चयः यस्य सः एकान्ती, अतएव ऐश्वर्य कैवल्यங்களில் उपेयत्वबुद्धिயும், भगवाனிடத்திலே उपायत्वबुद्धिயுமுள்ள एकान्तिகளான आर्तप्रभृतिகளைக் காட்டிலும் परमः । तथा च प्रयोजनान्तरपरभागवतரைக்காட்டிலும் भगवाனையே फलமாகவுமுपायமாகவுமுद्देशिக்கும் भागवतர்கள் उत्कृष्टர்களென்றதாயிற்று. एतादृशज्ञानि-யாகிற भक्तனுடைய पारमैकान्त्यத்தைக்காட்டிலும் प्रपन्नனுடைய पारमैकान्त्यம் षोडशवर्ण-सुवर्णத்திற்கு समानமென்கிறார் **அவர்களில் வைத்துக்கொண்டு विलंबाक्षமராயीति** । **शेषिபக்கலிலே भरन्यासம் பண்ணி** इति । தனக்கு भरமான भक्तिस्थानத்திலே शेषिயை நிறுத்தி என்றபடி. **பொலிசைக்கிடுவார் मात्रமென்கிற श्रुत्यर्थத்தை** इति । **பொலி சைக்கிடுவார்** – वृद्धिக்குக்கொடுப்பார், அதாவது – वृद्धिக்குக் கடன் கொடுப்பார், **என்கிற श्रुत्यर्थத்தை** – ''अयि भो भगवन्तं याचेत; न भो इत्याह, आश्रयितव्यो भगवान्भवति न त्वेव याचितव्यः'' என்கிற एकायनश्रुत्यर्थத்தை, ''कुसीदमेके विहरन्ति सर्वं य आशीर्वदन्तो ददत्यत्र किञ्चित् ।

[31] கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 28.
[32] கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 32.

இக் கைங்கர்யத்துக்கு மோக்ஷமும் ப்ரயோஜனமென்று கோலாதே கைங்கர்யைகப்ரயோஜனராயிருக்குமவர்களுடைய பரமைகாந்தித்வம் ஷோடஶவர்ணஸ்வர்ணத்தோடொக்கும். இம்மாற்றறியும் மஹர்ஷிகள் மஹாபாரதாதிகளிலே இப் பரமைகாந்திகளுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் ப்ரபஞ்சித்தார்கள்.

இவன் ப்ரபாவத்தைப் பற்ற [33]"नारायणैकनिष्ठस्य या या वृत्तिस्तदर्चनम् । यो यो जल्पस्सस जपस्तद्ध्यानं यन्निरीक्षणम् ॥ तत्पादांब्वतुलं तीर्थं तदुच्छिष्टं सुपावनम् । तदुक्तिमात्रं मन्त्राग्र्यं तत्स्पृष्टमखिलं शुचि" என்கிற ஶ்லோகங்கள் ப்ரமாணமேயாகிலும், இங்கு "या या वृत्तिस्तदर्चनं" என்றது ஶாஸ்த்ரவிருத்தவ்ருத்தியைச் சொன்னபடியன்று; தேஶகாலாதி-வைகுண்யத்தாலே [34]"आपत्स्वनन्तरा वृत्तिः" என்கிற நிலையிலே நின்றாலும் அது

पर्यन्तलोकास्त्विह ते भवन्त्यनाशिषस्तु विजयायानन्ताय" என்கிற ஶ்ருத்யர்த்தத்தை யென்னவுமாம். ஷோடஶவர்ணஸ்வர்ணத்தோடொக்குமிதி । தேவதாந்தரஸ்பர்ஶரஹிதராய் ப்ரயோஜநாந்தரபரராக பகவானைப் பற்றுமவர்கள் ஏகாந்திகள். ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்ஶரஹிதராய் பகவானையே ப்ரயோஜனமாக எண்ணி அவனையே ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள் பரமைகாந்திகள். பகவானையே ப்ரயோஜனமாகவும், ஸித்தோபயமாகவும் எண்ணி ஸாத்யோபாயமான பக்தியையும் விட்டு தத்ஸ்தானத்திலே பகவானை நிவேஶித்து ப்ரபந்நராய் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுமவர்கள் பரமைகாந்திஸார்வபௌமர்கள். இவர்களுடைய பாரமைகாந்த்யம் பதினாறுமாத்து ஸுவர்ணஸத்ருஶமாமென்றபடி. இம்மாத்தறியும் மஹர்ஷிகள் பரமைகாந்திகளின் ப்ரபாவத்தை வெளியிட்டார்களென்கிறார் இம்மாற்றறியுமித்யாதிநா । ப்ரபஞ்சித்தார்களிதி । "याः क्रियास्संप्रयुक्तास्स्युरेकान्तगतबुद्धिभिः । तास्सर्वाश्शिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्", "सत्कर्मनिरताश्शुद्धास्सांख्य योगविदस्तथा । नार्हन्ति शरणस्थस्य कलां कोटितमीमपि" த்யாதிகளில் என்றபடி.

இனி பரமைகாந்திகளின் மாஹாத்ம்யப்ரதிபாதகவசநங்களில் அந்யதமமான "नारायणैकनिष्ठस्य या या वृत्तिस्तदर्चनम्" என்கிற வசநத்தினர்த்தத்தை ஶாஸ்த்ராவிரோதேந ப்ரபஞ்சிக்கிறார் இவன் ப்ரபாவத்தைப் பற்ற நாராயணைகநிஷ்டஸ்யேத்யாதிநா । ப்ரமாணமேயாகிலுமிதி । யாமுனாசார்யப்ரப்ருதிகளாலே உதாஹரிக்கப் படாமையால் இவைகள் ஸம்ப்ரதிபந்நப்ரமாணங்களன்றென்று கருத்து. ஆகையாலேயே தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் "यातयामं गतरसम्" என்கிற ஶ்லோகவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் "यदपि कैश्चित्पठ्यते, नारायणैकनिष्ठस्य" என்று ஆப்தர்களான ருஷிபிந்நர்களாலே படிக்கப்பட்டது களாகச் சொல்லப்பட்டதுகள். ஸாமாந்யமான வ்ருத்திஶப்தத்திற்கு ஶாஸ்த்ரவிருத்தார்த்தநிஷேதபூர்வகம் ஶாஸ்த்ராநுகுணார்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார் இங்கு யா யா வ்ருத்திஸ்ததர்ச்சநமித்யாதிநா । இங்கு விதேய-

[33] விகஹேந்த்ரஸம்ஹிதை.
[34]

समाराधनोपयुक्तமான सम्यगुपादानமாமென்றபடி. [35]"मन्निमित्तकृतं पापमपि धर्माय कल्पते" என்றதுக்குமிதுவே தாத்பர்யம். இங்ஙனல்லாதபோது अतिप्रसङ्गம் வரும். "या या चेष्टा" என்று பாठமானாலும் अर्थप्राप्तशास्त्रप्राप्तங்கள் போலே स्वभावप्राप्तங்களான निमेषोन्मेषादिகளும் समर्पणीयங்களாக रहस्यशास्त्रसिद्धமாகை

प्राधान्यात्तदिति नपुंसकप्रयोगः। **विरुद्धवृत्तियை** इति। शास्त्रविरुद्धமான चौर्यादिवृत्तियை யென்றபடி. **आपत्स्वनन्तरा वृत्तिरिति**। देशकालवैगुण्यத்தாலே அதாவது राज्यक्षोभத்தாலும் क्षामकालத்தாலும் स्वस्ववृत्तिயிலிருந்து देहयात्रैயை நடத்திக்கொள்ள முடியாதபடி பலவித ஆபத்துக்கள் நேரும்போது அடுத்த वृत्तिயானது (அதாவது) ब्राह्मणனுக்கு स्ववृत्तिயிலிருந்து देहयात्रै செய்ய முடியாவிடில் द्रोणाचार्यादिகளைப்போலே अनन्तरமான क्षत्रियवृत्तिயும், क्षत्रियனுக்கு स्ववृत्तिயில் देहयात्रै செய்யமுடியாவிடில் वैश्यवृत्तिயும், அப்படியே அவனுக்கு स्ववृत्ति நடவாவிடில் शूद्रवृत्तिயும் கொள்ளத்தக்கதென்றபடி. இது ब्राह्मणादिகளுக்கு स्ववृत्तिயும், அடுத்த क्षत्रियादिवृत्तिயும் கிடையாதபோது तदनन्तरवैश्यादिवृत्तिகளும் கூடுமென்பதற்கு முபலக்ஷணம். **என்கிற நிலையிலே நின்றாலுமி**ति। என்று शास्त्रம் சொல்லும் वृत्तिயிலே நின்றாலுமென்றபடி. अर्चनமென்பது सांस्पर्शिक सान्दृष्टिकाभ्यवहारादि भोगसमर्पण-रूपமன்றோ? देहयात्राशेषभूतமான இந்த वृत्ति अर्चनமாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அது समाराधनोपयुक्तமான सम्यगुपादानமாமென்றபடி** इति। இங்கு अर्चनपदம் भगवदाराधनोप-युक्तद्रव्योपादानத்தை लक्षणया சொல்லுகிறதென்று கருத்து. ननु भगवदर्थமாகப் பாபம் செய்தாலும் அது धर्मமாகும் என்று मन्निमित्तकृतமென்கிற வசனம் சொல்லுகையால் भागवतர்கள் செய்யும் विरुद्धवृत्तिயும் अर्चनமாகாதோவென்ன அந்த வசனத்திற்கு भाव-மருளிச்செய்கிறார் **मन्निमित्तकृतं पापमपि धर्माय कल्पते" என்றதுக்குமிதுவே தாத்பர்ய மி**ति । अनापத்தில் ब्राह्मणனுக்கு பாபமாகச் சொல்லியிருக்கிற शस्त्रग्रहणादिरूपक्षत्रियवृत्त्यादि களும் ஆபத்தில் भगवदाराधनोपयुक्तधर्मங்களாகவே முடியுமென்பதே मन्निमित्तेत्यादिवचनங் களுக்கும் भावமென்றபடி. विपक्षத்தில் बाधकமருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனல்லாத போது** इति। இப்படி वृत्तिशब्दघटितपाठத்தில் "आपत्स्वनन्तरा वृत्तिः" என்கிற वचनानुरोधेनार्थ-वर्णनம் सङ्गतமானாலும் चेष्टाशब्दघटितपाठத்தில் अर्थसाङ्गत्यமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **या या चेष्टा என்று பாठமானாலு**मित्यादिना। **अर्थप्राप्ते**ति। **अर्थप्राप्तங்கள்** – यादृश-व्यापारங்களில்லாவிடில் देहधारणம் घटियாதோ அவைகள், **शास्त्रप्राप्त**ங்கள் – शास्त्रविहितங் களான सन्ध्यावन्दनादिकर्मங்கள். இவைகள் नारायणैकनिष्ठரல்லாதவர்களுக்கும் धर्मसाधन-மான शरीरधारणार्थமாகையாலும் अकरणे प्रत्यवायकरங்களாகையாலும் भगवदर्चनरूपங் களாகையாலே அவைகளை இங்கு दृष्टान्तமாகச் சொன்னது. **समर्पणीयங்களாக**

35

யாலே தத் அர்சநமென்னலாம். இது நிஷித்தத்தில் ப்ரஸங்கியாது. ப்ரதிஷித்தமல்லாத ஸ்வபாவார்த்தஶாஸ்த்ரப்ராப்தங்களிறே ஸமர்ப்பணீயங்களாகவோதபட்டது. இதினுபப்ருஹ்மணமான [36]"யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி" என்கிற ஶ்லோகத்துக்கும் இப்படி ஶாஸ்த்ரவிரோதமில்லாதவிஷயத்திலே தாத்பர்யம். இவற்றில் ஶாஸ்த்ரவிருத்தங்கள் வந்தால் அதிகாராநுரூபமான நைமித்திகம் நிக்ரஹஶமநகார்யம்.

"யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஸ ஜப:" என்றதுவும் [37]"பாருஷ்யமதிவாதஶ்ச பைஶுநஞ்சை வஸர்வஶ: । அநிபத்தப்ரலாபஶ்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்விதம்" என்று ஶாஸ்த்ரப்ரதிஷித்தமான வ்ருதாஜல்பத்தைச்

ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே இதி । ரஹஸ்யஶாஸ்த்ரம் – கோபநீயமான பாஞ்சராத்ரஶாஸ்த்ரம், பாஞ்சராத்ரஶாஸ்த்ரத்தில் "காயேந வாசா மநஸேந்த்ரியைர்வா புத்த்யாத்மநா வா ப்ரக்ருதே: ஸ்வபாவாத் । கரோமி யத்யத்ஸகலம் பரஸ்மை நாராயணாயேதி ஸமர்ப்பயாமி" என்று ஸ்வபாவப்ராப்தவ்யாபாரங்களுள்பட எல்லா வ்யாபாரமும் பகவாநிடத்தில் ஸமர்ப்பணீயமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. இப்படி நிமேஷோந்மேஷாதிஸ்வபாவப்ராப்தவ்யாபாரமும் ஸமர்ப்பணீயமாகச் சொல்லப்படுகையால் சேஷ்டாஶப்தம் அதைச் சொல்லுமேயொழிய நிஷித்தத்தில் பர்யவஸிக்காதென்கிறார் **இது நிஷித்தத்தில் ப்ரஸங்கியாது** இதி । ப்ரஸங்கியாமைக்கு யுக்தி யருளிச்செய்கிறார் **ப்ரதிஷித்தமல்லாத** இதி । ப்ரதிஷித்தங்கள் எங்கும் ஸமர்ப்பணீயங்களாகச் சொல்லப்படாமையால் தத்வ்யதிரிக்தமான ஸமர்ப்பணீயமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வபாவப்ராப்தவ்யாபாரத்திலேயே அர்சநஶப்தஸமபிவ்யாஹ்ருதசேஷ்டாஶப்தத்திற்கு ப்ரஸங்கமுண்டென்று கருத்து. **ஓதப்பட்டது** இதி । தாத்பர்யசந்த்ரிகோபாத்தங்களான 'யத்கரோமி யதஶ்நாமி யஜ்ஜுஹோமி ததாமி யத் । யத்தபஸ்யாமி பகவந் தத்கரோமி த்வதர்ப்பண" மித்யாதிமந்த்ரங்களிலே சொல்லப்பட்டதென்றபடி. "யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி" என்கிற கீதாவசநத்திற்கும் ஶாஸ்த்ரவிருத்தேதரவிஷயத்திலேயே தாத்பர்யமென்கிறார் **இதின் உபப்ருஹ்மணமான** இத்யாதிநா । சேஷ்டாஶப்தத்திற்கு நிஷித்தவ்யாபாரமுமர்த்தமென்றால் ப்ரபந்நனைக்குறித்தே ப்ரவ்ருத்தங்களான "அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரே" தித்யாதிவசநங்கள் விருத்தங்களாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **இவற்றில் ஶாஸ்த்ரவிருத்தங்கள் வந்தாலி**தி ।

"யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஸ ஜப" இத்யத்ராபி ஜல்பஶப்தம் நிஷித்தவ்ருதாஜல்பபரமன்று; கிந்து தத்வபுபுத்ஸுகதையான வாதபரமென்கிறார் **யோ யோ ஜல்பஸ்ஸ ஸ ஜப: என்கிறதுவுமி**த்யாதிநா । **பாருஷ்யமிதி** । **பாருஷ்யம்** – க்ரூரமான பாஷணம், **அதிவாத:** – அநுத்க்ருஷ்டே உத்கர்ஷகதநம், **பைஶுநம்** – பரபீடார்த்தமந்யகர்ணே ஜப:, கோள்சொல்லுதலென்றபடி. **அநிபத்தப்ரலாப:** – அஸங்கதமான வார்த்தை, **தத்த்வேத்யாதி** । இப்படி ஜல்பஶப்தம் நிஷித்தவ்ருதாஜல்பபரமாகாதாகையாலும் விஜிகீஷுகதாரூபஜல்பஶப்தமுக்யார்த்தம் வீதராகநிடத்தில் கூடாதாகையாலும் உக்திப்ரத்யுக்திஸாதர்ம்யால்லக்ஷணயா தத்த்வபுபுத்ஸுகதாரூபவாதபரமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கக்

---

[36] கீதை 9-27.

[37] மநுஸ்ம்ருதி 12-6.

சொன்னபடியன்று; तत्त्वहितविषयமாக शिष्यगुरुसब्रह्मचारिशिष्टश्रेयोर्त्थिகளோடே अज्ञातज्ञापनार्थமாகவும், ज्ञातस्थिरीकरणार्थமாகவும், संशयनिराकरणार्थமாகவும் பண்ணுமுக्तिप्रत्युक्तिपरंपரैகளைச் சொல்லுகிறது. [38]“न विगृह्य कथां कुर्यात्” என்று सामान्येन சொல்லச் செய்தேயும் [39]“यथाशक्ति निगृह्णीयाद्देवतागुरुनिन्दकान्” என்று विशेषித்து धर्मशास्त्रसिद्धமாகையாலே बाह्यकुदृष्टिகளைப் பற்ற विजिगीषु-வாகச் சொல்லும் वाक्यपरंपரैயை जल्पமென்றதாகவுமாம். “तद्ध्यानं यन्नि-रीक्षणं” என்றது निषिद्धनृत्तादिदर्शनத்தைச்சொன்னபடியன்று; कैङ्कर्यार्थமாகப் प्रवर्तिக்கும்போதிவன் கண்ணுக்கிலக்கான पदार्थங்களெல்லாம் [40]“अहं हरिस्सर्वमिदं जनार्दन” इत्यादिகளிற்படியே [41]“நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமா” லென்று ब्रह्मात्मकமாய்த் தோன்றும் प्रकारத்தைச் சொன்னபடி. “तत्पादांब्व-तुलं तीर्थं” என்றதுவும் प्राप्तविषयத்திலே गुणाधिक्यஞ்சொல்லுகிறது पादोदकம் तीर्थமாகச் சொன்னவிஷயத்தில் नारायणैकनिष्ठत्वமுண்டாயிற்றாகில் அது सर्वाधिकतीर्थமென்றபடி; அல்லது भागवतனுடைய पादத்திலே यादृच्छिकமாகப்

கருதி அந்த கथैயின் स्वरूपத்தை யருளிச்செய்கிறார் **शिष्यगुरुसब्रह्मचारिशिष्टश्रेयोर्त्थि-களோடே** इत्यादिना । இதனால் “तं शिष्यगुरुसब्रह्मचारिशिष्टश्रेयोर्थिभिरभ्युपेयात्” என்கிற वाद-विषयन्यायसूत्रம் ज्ञापितமாயிற்று. विजिगीषुकथारूपजल्पशब्दार्थमुख्यार्थத்தை अंगीकरித்து भाव-மருளிச்செய்கிறார் **न विगृह्येत्यादिना** । **विगृह्यकथा** – शत्रु निग्रहार्थமாகவே பண்ணும் कथै । **तद्ध्यानमित्यादि** । निषिद्धशब्दம் हेतुगर्भविशेषणம். **நிற்கின்றதெலாம்** – கண்ணுக்கு இலக்காக நிற்கிற पदार्थங்களெல்லாம், **நெடுமால்** – “ज्योतींषि विष्णुः” என்கிறபடி भगव-दात्मकங்களென்றபடி. तथा चा नारायणैकनिष्ठனுக்கு सर्वமும் भगवदात्मकமாய் தோன்று கையால் அவனுடைய निरीक्षणமெல்லாம் भगवद्ध्यानமாக முடியுமென்று கருத்து. “तत्पादांब्वतुलं तीर्थं” என்பதை விவரிக்கிறார் **तत्पादांब्विति** । **प्राप्तविஷயத்திலிலே गुणा-धिक्यஞ் சொல்லுகிறது** इति । प्रायश्चित्तकालத்திலேயோ श्राद्धकालத்திலேயோ विहितமான ब्राह्मणश्रीपादतीर्थம் नारायणैकनिष्ठனுடையதானால் “ब्राह्मणाः पादतो मेध्याः” என்று சொல்லப் பட்ட तीर्थत्वमात्रமின்றிக்கே अतुलமான तीर्थமாமென்று சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம். இதை விவரிக்கிறார் **पादोदकம் तीर्थமாகச் சொன்ன விஷயத்திலीत्यादिना** । இங்கு

---

[38] மநுஸ்ம்ருதி 4-72.
[39]
[40] விஷ்ணுபுராணம் 1-22-87.
[41] நான்முகன் திருவந்தாதி 54.

பட்ட நிர்மால்யஜலாதிகளும் அதுலமான தீர்த்தமென்றபடியன்று. "தदुच्छिष्टं सुपावनं" என்றதுவும் புனருபநயநாதிப்ரகரணங்களிலே பாவநமாக ஶாஸ்த்ரப்ராப்தமான உச்சிஷ்டவிஶேஷத்துக்கு இக்குணவிஶேஷமடியாக பாவநத்வாதிஶயஞ் சொன்னபடி; மற்றும் ஶிஷ்யபுத்ராதிகளுக்கு நாராயணைகநிஷ்டத்வமுண்டானால் ஆசார்யாதிகளுக்கு-மவர்களுடைய உச்சிஷ்டம் ஸுபாவநமென்றபடியன்று. [42]"निर्माल्यं भक्षयित्वैव-मुच्छिष्टमगुरोरपि । मासं पयोव्रतो भूत्वा जपन्नष्टाक्षरं सदा । ब्रह्मकूर्चं ततः पीत्वा पूतो भवति मानवः" என்று பகவத்தர்மநிஷ்டனுக்கு ஸமயாசாரஞ்சொல்லுகிற ஸநத்குமாரஸம்ஹிதாவசநத்தை ஆகமப்ராமாண்யத்திலே ஆளவந்தார் உதாஹரித்தருளினார். ஆகையாலே [43]"போனகஞ் செய்த சேடந்தருவரேற்புனிதமன்றே" யென்றதுவும் குருவிஷயமாமித்தனை. பொதுவானாலும் பகவத்ஸங்கீர்த்தநபரர் தேஶகாலாதிவைகுண்யத்தாலே ஊநவ்ருத்திகளுமாய் ஊநகாரகர்களுமாயிருந்தார்களேயாகிலும்

अर्थान्तरத்தை व्यवच्छेदக்கிறார் **அல்லது** इत्यादिना । **நிர்மால்யஜலாதிகள்** – देवतान्तराभिषेकोपयुक्त-ஜலாதிகள், "तदुच्छिष्टं सुपावनं" என்பதும் ப்ராப்தவிஷயத்தில் குணாதிக்யபரமென்கிறார் **तदुच्छिष्टं सुपावनं என்றதுவுமிதி** । உச்சிஷ்டத்திற்கு ப்ராப்தியையருளிச்செய்கிறார் **புனருபநயநாதிப்ரகரணங்களிலே** इत्यादिना । **இக் குணவிஶேஷமடியாக** – नारायणैकनिष्ठसंबन्धित्वरूपगुणविशेषமடியாக, सुपावनमित्यत्र सुशब्दलब्धार्थमाह **பாவநத்வாதிஶயமிதி** । अप्राप्तस्थलத்தை व्यवच्छेदिக்கிறார் **மற்றும் ஶிஷ்யபுத்ராதிகளுக்கு** इत्यादिना । अविहितोच्छिष्टभोजनத்தில் भगवद्धर्मनिष्ठனுக்கே प्रायश्चित्तविधायक-மான सनत्कुमारसंहितावचनத்தை आगमप्रामाण्यத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாரென்று ஸவசநமாக வருளிச்செய்கிறார் **निर्माल्य भक्षयित्वैवमित्यादिना** । **निर्माल्यं** – देवतान्तरத்திற்கு निवेदितமான அன்னம் முதலியவை **उच्छिष्टमगुरोरपीति** । आचार्यपितृज्येष्ठभ्रातृपतिव्यतिरिक्तர்களுடைய உச்சிஷ்டமென்றபடி. **போனகஞ்செய்த சேடந்தருவரேல்** – தாங்களமுதுசெய்து மிகுந்த ஶேஷத்தை தருவராகில், **அன்றே** – அப்போதே, **புனிதம்** – புனிதமாம். பஞ்சகவ்யாதிகளைப் போலன்றிக்கே ஶீக்ரமாகவே புனிதமாமென்றபடி. **குருவிஷய மாமித்தனை** इति । இதுவும் ப்ராப்தமான गुर्वाद्युच्छिष्टभोजनத்திற்கே உத்கர்ஷம் சொன்னதென்று கருத்து. नामसङ्कीर्तनपरभागवतसामान्यவிஷயமான இந்த காதைக்கு गुरुविषयत्वம் சொல்வது ஸ்வரஸமாகுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **பொதுவானாலுமி**त्यादिना । **ஊநவ்ருத்திகள்** – ஆபத்திலே க்ருஷ்யாதிகளைச் செய்யுமவர்கள், **ஊநகாரகர்கள்** – இந்த ஊநவ்ருத்தியைப் பிறருக்கும் உபதேஶித்துச் செய்விக்குமவர்கள், **இருந்தார்களேயாகிலுமிதி** । ஆபத்காலத்தில் இப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தார்களேயாகிலுமென்ற

---

[42] ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.
[43] திருமாலை 42.

தாங்களமுதுசெய்த சேடந்தருவராகில் புனிதமாமென்றதித்தனை. இதில் ஶேஷஶப்தம் ''अन्नशेषः किं क्रियतामिष्टैस्सह भुज्यता'' மித்யாதிகளில் ந்யாயத்தாலே भाण्डस्थविषयமானால் விரோதமில்லை. உச்சிஷ்டஶப்தந்தானும் ஶ்ருத்யாதிகளிலே भुक्त-शिष्टமாய் पाकपात्रस्थமானதிலும் प्रयुक्तம் [44]''परित्यजेदर्थकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ । धर्मं चाप्यसुखोदर्कं लोकसंरुष्टमेव च'' என்று மன்வாதிகள் வ்யவஸ்தை பண்ணினார்கள்.

படி. தாங்களித்யாதி "போனகஞ்செய்த சேட" மென்பதற்கு வ்யாக்யானம். இங்கு ''दिव्यैरवेद्यविभवेति यदि ब्रुवन्ति माध्वी मनोज्ञतुळसीक यदीति चाहुः । ऊनक्रिया अपि परानपि कारयन्तो भुक्ता-धिकं ददति चेन्ननु तत्पवित्रम् ॥'' என்கிற தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலுபாத்தமான இந்த பாட்டுக்கு ஸமா-நார்த்தமான ஶ்லோகமனுஸந்தேயம். இந்த இரண்டாவது பக்ஷத்தில் போனகஞ்செய்த சேடம் என்பது भागवतभुक्तभाण्डस्थशेषமானால் शास्त्रविरोधமில்லை யென்கிறார் **இதில் ஶேஷஶப்தமி** त्यादिना । ''अन्नशेषः किं क्रियतां'' என்கிறவிடத்தில் ஶேஷஶப்தம் भाण्डस्थशेषपरமென்பது सर्व-संप्रतिपन्नமாகையால் அதற்கு दृष्टान्तत्वकथनம். **विरोधமில்லை** इति । இந்த ஶேஷஶப்தம் भाण्ड-स्थशेषपरமாகையாலும் ''उच्छिष्टमगुरोरपि'' என்கிறவிடத்தில் உச்சிஷ்டஶப்தம் भुक्तोच्छिष्टपर-மாகையாலும் விரோதமில்லை யென்று கருத்து. ''तदुच्छिष्टं सुपावनं'' என்கிறவிடத்திலும் உச்சிஷ்டஶப்தம் भुक्तशिष्टமான पात्रस्थशेषपरமென்று நிர்வஹிக்கக்கருதி ஶ்ருத்யாதிகளில் पात्रस्थशेषத்திலும் உச்சிஷ்டஶப்தம் प्रयुक्तமென்கிறார் **உச்சிஷ்டஶப்தந்தானுமி**त्यादिना । **ஶ்ருத்யாதி-களிலீ**ति । ''अदितिः पुत्रकामा साध्येभ्यो देवेभ्यः ब्रह्मौदनमपचत्तस्या उच्छेषणमददुः'', ''सा रोतो धत्त'' इत्यादि श्रुतिகளிலே என்றபடி. तथा च ஶ்ருத்யாதிகளில் உச்சிஷ்டஶப்தம் पात्रस्थभुक्तशेषपरமாயும் प्रयुक्तமாகையாலே तदुच्छिष्टं सुपावनं என்கிறவிடத்திலும் ''दंपत्योः शेषभोजनं'' என்று विहित-மான भुक्तशिष्टभाण्डस्थशेषभोजनம் नारायणैकनिष्ठविஷயமானால் गुणाधिक्यம் சொன்னதா மென்று திருவுள்ளம். இப்படி இந்த ஶ்ருதியில் உச்சிஷ்டஶப்தம் भाण्डस्थशेषपरமாயும் ''उच्छिष्टं मे पीतं स्यात्'' என்கிற ஶ்ருதியில் भुक्तशेषपरமாயும் प्रयुक्तமாகையாலே ''तदुच्छिष्टं सुपावनं'' என்கிறவிடத்தில் உச்சிஷ்டஶப்தத்தை पाकभाण्डस्थभुक्तशेषपरமாகவே சொல்ல வேண்டுமென்பதில் நியாமகமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் परित्यजेदित्यादिना । இந்த வசனத்தில் धर्मமாகிலும் लोकानभिमतமானால் त्याज्यமென்று சொல்லியிருப்பதால் लोकसंरुष्टगुरुभिन्नभागवतभुक्तोच्छिष्टभोजनம் त्याज्यமென்பது कैमुतिकन्यायसिद्ध-धर्मत्वसन्देहமுள்ள மாகையால் இதுவே ''तदुच्छिष्टं सुपावनं'' என்கிறவிடத்தில் உச்சிஷ்டஶப்தம் भाण्डस्थशेषपर மென்பதற்கு पर्याप्तமான நியாமகமென்று கருத்து.

---

[44] மநுஸ்ம்ருதி 4-176.

''तदुक्तिमात्रं मन्त्राग्र्यं'' என்றது இவன் தஞ்சமாக உபதேசித்த भाषावाक्यங்களும் திருமன்त्रம்போலே आदरித்தनुसन्धिக்கவேணுமென்றபடி; அல்லதிவன் சொல்லும் लौकिकव्यवहारங்கள் जपादियोग्यங்களென்றபடியன்று. ''சொல்லுமவிடு சுருதியா'' மென்றதுக்குமிப்படி हितार्थமான वाक्यமே विषयம். ''तत्स्पृष्टमखिलं शुचि'' என்றது आतुरविषयத்தில் स्पृष्ट्वास्नानம்போலவும், दीक्षाकालத்தில் विष्णुहस्तप्रदानाख्यस्पर्शம்போலவும், திருप्रतिष्ठैயில் महाभागवतस्पर्शம்போலவும் மற்றும் स्पर्शம் विहितமானவிடங்களிலே இவனுடைய स्पर्शம் பெற்றதாகில் स्पृष्टமானவையெல்லாம் परिशुद्धமாமென்றபடி;

''तदुक्तिमात्रं मन्त्राग्र्यं'' என்பதற்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் **तदुक्तिमात्रं मन्त्राग्र्यं என்றது** इत्यादिना । **தஞ்சமாக உபதேசித்த** – रक्षकமாக உபதேசித்த, व्यवच्छेद்தைக் காண்பிக்கிறார் **அல்லதிவன்சொல்லுமி**त्यादिना । இப்படியாகில் भागवतர்கள் சொல்லும் परिहासवार्त्तैயும் श्रुतिயாமென்று சொல்லுகிற ''சொல்லுமவிடுசுருதியா'' மென்கிற பாட்டுக்கு विषयமெதென்ன வருளிச்செய்கிறார் **சொல்லுமவிடுசுருதியா மென்றதுக்குமி**त्यादिना । **இப்படி हितार्थமான वाक्यமே विषयमि**ति । அவிடுशब्दம் परिहासवार्तार्थकமானாலும் இங்கு तत्त्वहितविषयकமான परिहासवार्तापरமாகவே கொள்ள வேண்டுமென்று கருத்து. तत्स्पृष्टमखिलं शुचि என்பதற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **तत्स्पृष्टमकिलं शुचि என்றது** इत्यादिना । இதுவும் प्राप्तविषयத்திலேதான் शुचित्वप्रतिपादकமென்று சொல்லுகைக்காக प्राप्तिயை उपपादिக்கிறார் **आतुरविषयத்தில் स्पृष्वा स्नानம் போலவுமி**त्यादिना । **आतुरன்** – रोगपिडितன், स्पृष्वास्नानம் – ''आतुरस्नान उत्पन्ने दशकृत्वो ह्यनातुरः । स्नात्वा स्नात्वा स्पृशेदेनं ततश्शुद्ध्येत्स आतुरः ॥ आतुरा चेदृतुमती सूतिका वा तथाविधा । स्पृष्ट्वा तामपरा स्नायात् द्वात्रिंशद्वारमेव वा'' इत्याद्युक्तம், **दीक्षाकालத்தில் विष्णुहस्तप्रदानाख्यस्पर्शம் போலவுமி**ति । ''करेण संस्पृशन्गात्रंमन्त्रविद्भावयेत्तु यत् । एषा सा सर्वमन्त्राणां दीक्षेत्याह मुनिः स्वयम्'' என்று वचनத்தில் சொல்லப்பட்ட दीक्षाचार्यकर्तृकமான विष्णुहस्तप्रदानமென்கிற दीक्षणीयனுடைய उरोदेशस्पर्शம் போலவுமென்றபடி. **திருप्रतिष्ठैயில் महाभागवतस्पर्शம்போலவுமி**ति । ''अधिवासादिकं कर्म यथावत्कर्तुमक्षमः । महाभागवतस्पर्शमेकं वा कारयेत्सुधीः'' என்று சொல்லப்பட்ட भगवद्दिव्यमङ्गलविग्रहकर्मकमहाभागवतकर्तृकस्पर्शம்போலவுமென்றபடி. **மற்றும் स्पर्शம்** विहितமானவிடங்களிலே – வேறு எவ்விடங்களில் स्पर्शம் विहितமோ அவ்விடங்களிலே, இவனுடைய स्पर्शம் பெற்றதாகில் – नारायणैकनिष्ठனுடைய स्पर्शம் பெற்றதாகில், **स्पृष्टமானவையெல்லாம் परिशुद्धமாமென்றபடி** इति । இங்கு स्पृष्टமானவையெல்லாமென்பதாலும், परि என்கிற उपसर्गத்தாலும் अखिलशब्दம் स्पृष्टान्वितமாய் அவனாலே தொடப்பட்ட सर्ववस्तुவும் என்கிறவर्थத்தையும் अखिलं शुचि என்று शुचिविशेषणமாய் खिलமில்லாதபடி

அல்லது [45]"उदुंबरं न खादेत्तु, [46]"कालिङ्गोदुंबरालाबु बिंबानि परिवर्जयेत् । तान्यश्नतस्तु सततं नित्यं दूरतरो हरिः ॥ वृन्ताक कतकालिङ्ग बिल्वादुंबरभिस्सटाः । यो भक्षयति संमोहात्तस्य दूरतरो हरिः ॥ कालिङ्गीं क्षुद्रवार्ताश्च दग्धान्नं मौसलीं तथा । तुंबिकाफलमश्नीयात्तस्य दूरतरो हरिः ॥ योऽत्ति वार्ताक कालिङ्ग मसूरबिसकान्यपि । अन्तकाले जगन्नाथं गोविन्दं न स्मरिष्यति ॥", [47]"तुंबंकोशात-कञ्चैव पलण्डुं ग्रञ्जनं तथा । छत्राकं विड्वराहञ्च भुक्त्वा चान्द्रायणां चरेत् ॥", [48]"नालिकाचण छत्राक कुसुंभालाबु विड्भवान् ॥ कुंभी कञ्चुक वृन्ताक कोविदारांश्च वर्जयेत् ॥ क्षीरं लवणसंमि-श्रमुच्छिष्टेपि च यद्घृतं । पानं रजकतीर्थे च सुरापानसमं विदुः ॥", [49]"आरनाळं न सेवेत कदाचिद्भग-वत्परः । सुराकल्पं हि तद्ज्ञेयं तस्माद्यत्नेन वर्जयेत् ॥", [50]"प्रमादादपि कीलालं यस्स्पृशेद्वैष्णवो नरः । उपचार शतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे ॥", [51]"एकादश्यां सुरश्रेष्ठ यो भुङ्क्ते द्विजजन्मवान् । प्रति-ग्रासमयं भुङ्क्ते किल्बिषं श्वानविट्समम् ॥", [52]"एकादश्यान्तु यो भुङ्क्ते शक्तस्सन्निरुपद्रवः । सुरापानसमं पापं भवेत्तस्य न संशयः ॥ मद्यपानात्सुरश्रेष्ठ पातैव नरकं व्रजेत् । एकादश्यन्नकामस्तु पितृभिस्सह मज्जति ॥", [53]"अन्नदोषादशमनान्नानाविषयदर्शनात् । देहशौचादिविरहात् समलं जायते

(एकदेशமில்லாதபடி) परितश्शुद्धமாமென்கிற अर्थத்தையும் बोधिக்குமென்ற கருத்து வெளியிடப்பட்டது. व्यवच्छेद्यமான अर्थத்தை வெளியிடுகிறார் **அல்லது** इत्यादिना । उदुंबरमित्यादि । **उदुंबरं** – அத்திக்காய், **कालिङ्ग** – கொம்மட்டி, **अलाबु** – சொறைக்காய், **बिंबं** – கோவைப்பழம், **वृन्ताकः** – வெண்கத்தாரி, **कतकं** – தேத்தாங்கொட்டை, **भिस्सटा** – காந்தல், **क्षुद्रवार्ता** – சிற்றவளை, **मौसली** – நிலப்பனை, **तुंबिका** – சொறைக்காய், **मसूरं** – अन्तर्दशाहपयोत्पन्नामिक्षा, கன்றுபோட்ட பத்துநாட்குட்பட்ட பசு முதலானவைகளின் பாலாலுண்டான இளந்தோச்சலென்றபடி. **बिसकं** – தாமரைக்கிழங்கு, **कोशातकी** – பீர்க்கங்காய், **पलण्डु** – ஈருள்ளிக்கிழங்கு, **ग्रञ्जनं** – வெள்ளுருள்ளி, **छत्राकं** – நாய்க் கொடை, **विड्वराहं** – ஊர்ப்பன்றி, **नालीकं** – தேங்காய் முளை, **चणं** – சணப்பின் கீரை, **कुसुंबं** – குஸும்பக்கீரை, **विड्भवन्** – விஷ்டையிலுண்டானதும், அதிலே பட்டதும், **कुंबी** – கூழ், **कन्तुकं** – वर्तुलமான சொறைக்காய், **कोविदारं** – கொன்றைக்

---

[45]
[46] பாரதம் ஆநுஶாஸநிகபர்வம் 161-97.

[47]
[48] பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 112-44.

[49]
சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 2-51.
[50]
வராஹபுராணம்.
[51]
ஸாத்வத ஸம்ஹிதை.
[52]

[53]
ஸ்ரீ ரங்கமாஹாத்ம்யம் 47-10.

मनः ॥'', [54]''आलस्यादन्नदोषाच मृत्युर्विप्रान् जिघांसती'' त्यादிகளாலே निषिद्धமானவை யெல்லாம் இவன் தொட்டவாறே शुद्धமாமென்றபடி யன்று. இப்படி विषयव्यवस्थै பண்ணாதபோது परिगृहीततमங்களான बहुशास्त्रங்களோடும் शिष्टा-नुष्ठानத்தோடும் विरोधिக்கையாலே अतिवादमात्रமாய்விடும். महाप्रभावனான परमैकान्ति பக்கலிலும் இச் शास्त्रीयनियमம் குலையாதென்னுமிடம் नाथमुनि-கள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானாருள்ளிட்ட परमाचार्यர்களுடைய अन्तिम-दिवसावधिயான வனுष्ठानங்களைக் கேட்டுத்தெளிந்துகொள்வது.

वेदवैदिकशास्त्रங்களிற் சொல்லுகிற नियमங்களை बाह्यரும் कुदृष्टिகளும் भ्रान्तिயாலே விடுகிறவிடம் तामसत्यागமென்னுமிடத்தை [55]''नियतस्य तु सन्यासः कर्मणो नोपपद्यते। मोहात्तस्य परित्यागस्तामसः परिकीर्तितः'' என்கிற श्लोकத்

கீரை, आरनालं – காடி, कीलालं – रक्तம், अन्नदोषादिति, दुष्टान्नभोजनத்தாலுண்டான दोषத்தா லென்றபடி. अशमनं – கிடைக்காதவிஷயத்தில் ஆசை, नारायणैकनिष्ठस्येत्यादिवचनங் களுக்கு இம்மாதிரி व्यवस्थै கொள்ளாமல் आपातप्रतीतार्थத்தையே கொண்டால் வரும் अनिष्टத்தைக் காட்டுகிறார் இப்படி विषयव्यवस्थैபண்ணாதபோது इत्यादिना । परिगृहीत-तमங்களான इति । இதனால் இவ்வசனங்கள் परिगृहीतங்களன்றென்று सूचितம். बहुशास्त्रங் களோடுமிதி । இதனால் भूयसां न्यायத்தாலே कतिपयवचनங்களில் व्यवस्थै बाधकமாகா தென்று सूचितம். अतिवादमात्रமாய்விடுமிதி । இப்படி व्यवस्थै செய்தால் प्राप्तविषयங் களில் नारायणैकनिष्ठனுடைய संबन्धமுண்டானால் उत्कर्षம் सिद्धिக்கையாலே இந்த वचनங் கள் प्रमाणங்களாம்; அன்றிக்கே सामान्यविषयமாக்கில் बहुशास्त्रविरोधமும் बहुशिष्टाचार-विरोधமும்வருகையால் तत्स्पृष्टमित्यादि वचनங்கள் केवलप्रशंसापरங்களாய் प्राप्तविषयविशेषத்தில் नाम நியமித்த प्रभावமும் இல்லாதொழியுமென்றபடி. परमैकान्तिसार्वभौमனும் இந்த शास्त्रीयनियमनத்தை अतिक्रमिக்கலாகாதென்பதில் प्राचीनशिष्टाचारத்தைக் காட்டுகிறார் महा-प्रभावனான इत्यादिना । परमाचार्यர்களுடைய इति । परमैकान्तिसार्वभौमனானாலும் परमाचार्यர் களின் अनुष्ठानங்களைக்கேட்டுத் தெளிந்து शास्त्रार्थங்களை तदविराधेनानुष्ठिக்கவேண்டு மென்று கருத்து.

இப்படியாகில் சிலர் सर्वधर्मங்களும் स्वरूपतः त्याज्यங்களென்றும் அது चरमश्लोकादि-களில் विवक्षितமென்றும் சொல்லுகிறார்களே யென்னில் அது समीचीनமன்றென்றும் चरमश्लोकத்தில் सात्विकत्यागமே विवक्षितமென்றும் சொல்லக்கருதி गीतोक्तங்களான तामस राजस सात्विकत्यागங்களின் स्वरूपத்தை யருளிச்செய்கிறார் वेदवैदिकशास्त्रங்களிற் சொல் லுகிற नियमங்களை इत्यादिना। भ्रान्तिயாலே விடுகிற விடமிதி। இதனால் அந்த

[54] மநுஸ்ம்ருதி 5-3.
[55] கீதை 18-7.

தாலே யருளிச் செய்தான். குடும்பभरणादிகளுக்கலைந்து सन्यासादिகளைப் பற்றுவாரைப்போலே दुःखरूपैகளான प्रवृत्तिनिवृत्तिகளுக்குச்சோம்பிவிடு கிறவிடம் राजसत्यागமென்னுமிடத்தை [56]"दुःखमित्येव यः कर्म कायक्लेशभयात्त्यजेत् । स कृत्वा राजसत्यागं नैव त्यागफलं लभेत्" என்றருளிச்செய்தான். தன்னधिकारानु-रूपமாகத் தவிர வேண்டுமவை தவிர்ந்து செய்யவேண்டுமவை செய்யு மிடத்தில் நான் स्वतन्त्रனாய்ச்செய்கிறேனென்றும் எனக்கிக்கर्मம் शेषभूत-மென்றும் எனக்கின்ன फलத்துக்கிதுதானே साधनமென்றும் பிறக்கும் நினைவை மாற்றி सर्वेश्वरன் செய்விக்க அவனுக்கு शेषமான कैङ्कर्यத்தை அவனுகப்பே प्रयोजनமாக अनुसन्धिத்தனுष्ठिக்கை सात्विकत्यागமென்னுமிடத்தை [57]"कार्यमित्येव यत्कर्म नियतं क्रियतेऽर्जुन । सङ्गं त्यक्त्वा फलञ्चैव स त्यागस्सात्विको मतः" என்றருளிச்செய்தான். இப் भगवत्प्रीतिप्रयोजनமாக अनुष्ठिக்கிற விடத்திலே இப் प्रीतिக்கு मोक्षமும் फलமாகக்கோலாதே पूर्वप्रपत्तिயால் பிறந்த परमकारुणिकன்

त्यागம் प्रमामूलமன்றாகையால் प्रामाणिकமன்றென்று ज्ञापितமாகிறது. **मोहात्तस्य परित्याग इति ।** नियतமான कर्मத்தின் त्यागம் मोहकृतமாகையாலே तामसமென்று சொல்லப்பட்டதென்கை. राजसत्यागस्वरूपத்தை भगवानருளிச்செய்தானென்கிறார் **குடும்பभरणादिகளுக்கலைந்து** इत्यादिना । यः, कर्मदुःखमित्येव बुद्ध्या कायक्लेशभयात्त्यजेत् सः त्यागफलं न लभेदित्यर्थः । सात्विकत्यागस्वरूपத்தை யருளிச்செய்கிறார் **தன்னधिकारानुरूपமாக** इत्यादिना । **स्वतन्त्रனாய்ச் செய்கிறேனென்றுமிति** । இதற்கு நினைவை மாற்றி என்பதோடந்வயம். இதனால் செய்யும் कर्मத்தில் कर्तृत्वत्यागம் சொல்லப்பட்டது. **எனக்கு இக்कर्मம் शेषभूतமென்றுமிति** । இதற்கும் நினைவை மாற்றி என்பதோடந்வயம். இதனால் सङ्गत्यागம் சொல்லப் பட்டது. மேலும் இப்படியே யந்வயிப்பது. **எனக்கின்ன फलத்துக்கு இது தானே साधनமென்றுமிति** । இதனால் फलत्यागம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி தனக்கு कर्तृत्वादिகள் இல்லையென்று எண்ணுவதோடு இக்कर्मத்திற்கு भगवानே कर्ता, இது அவனுக்கே शेषभूतம், இதற்கு அவனுகப்பே फलமென்றுமெண்ணவேண்டுமென்கிறார் **सर्वेश्वरன் செய்விக்க** इत्यादिना । இதை ஒரு श्लोकத்தாலே भगवानருளிச்செய்தானென்கிறார் **कार्यमित्येवेत्यादिना** । இவ்வளவால் सात्विकत्यागம் காட்டப்பட்டது. இனி प्रपन्नனுடைய सात्विकत्यागம் काष्ठाभूमिயென்கிறார் **இப் भगवत्प्रीतिप्रयोजनமாக** इत्यादिना । **இப்प्रीतिக்கு मोक्षமும் फलமாகக்கோலாதே** इति । இதனால் भक्तனுடைய सात्विकत्यागத்தைக்காட்டி

---

[56] கீதை 18-8.
[57] கீதை 18-9.

प्रसादத்தாலே मोक्षம் सिद्धமென்று நினைத்து मुक्तனுடைய कैङ्कर्यம்போலவும் अरोगனுடையபால்வார்த்துண்கை போலவும் अनुष्टिக்கை सात्विकत्यागத் தினெல்லை நிலமாகக்கடவது. இது பசித்துண்பார் मात्रம்; இங்ஙனல் லாதபோது ஒட்டத்துக்கப்பம் தின்பார் मात्रம்.

''सर्वधर्मान् परित्यज्य'' என்கிறவிடத்தில் प्रथमयोजनैயில் बुद्धिविशेषरूपமான सात्विकत्यागஞ் சொல்லுகிறதென்று भाष्यकारருளிச்செய்தார். இப் बुद्धि-विशेषம் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்திலும் பின்பு स्वयंप्रयोजनமாயு-பாயத்தோடு துவக்கற்ற उत्तरकृत्यத்திலுபஜீव्यம். द्वितीयोजनैயில் अल्पशक्तिயாய் विलंबाक्षमனானவனுக்கு दुष्करமாய் चिरकालसाध्यமான उपायान्तरத்தைப் பார்த்து

லும் व्यावृत्ति சொல்லப்பட்டது. भक्तனுடைய कर्मानुष्ठानத்தாலே வரும் भगवत्प्रीतिக்கு भक्तिनिर्वृत्तिद्वारा मोक्षம் फलமாகுமிறே. இப்படி प्रपन्नனுடைய सात्विकत्यागपूर्वकानुष्ठानத்தில் दृष्टान्तद्वयமருளிச்செய்கிறார் **मुक्तனுடைய कैङ्कर्यம்போலவும் अरोगனுடைய பால் வார்த்துண்கைபோலவுமிதி** । இதில் मुक्तனுடைய என்பது प्रयोजनान्तराभिसन्ध्यभावத் தில் दृष्टान्तம். अरोगனுடைய என்பது स्वयंप्रयोजनत्वाभिसन्धिயிலே दृष्टान्तம். ननु नित्यनैमित्तिक-कर्मங்கள் अकरणे यः प्रत्यवायः तन्निवृत्तिफलकங்களாயிருக்க स्वयंप्रयोजनங்களென்னப்போமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது பசித்துண்பார்मात्रமிதி** । எப்படி ஒருவன் பசி யினாலே मृष्टान्नभोजनம் செய்தால் அந்த भोजनமே स्वयं प्रयोजनமாய் அதனால் வரும் क्षुण्णिवृत्ति आनुषङ्गिकமாகிறதோ அப்படி யென்றபடி. अधिकार्यन्तरத்தில் वैपरीत्यத்தைக் காட்டுகிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** इत्यादिना । स्वयंप्रयोजनமாக अनुष्टियाதபோது என்றபடி. **ஒட்டத்துக்கித்யादि** । **ஒட்டத்துக்கு** – பந்தயத்திற்கு, அதாவது — ஒருவன் பூர்ணமாக भोजनம் செய்தபிறகு, நீ இப்பொழுது பத்து ஸொஜ்ஜியப்பம் சாப்பிடுவாயாகில் பத்து ரூபாய் கொடுப்பேன் என்று மற்றொருவன் பந்தயம் வைக்க, அதற்காக, **அப்பம் தின்பார்** मात्रம் – अतिभोज्यமான ஸொஜ்ஜியப்பத்தை யும் பணத்திற்காகக் கஷ்டப்பட்டு சாப்பிடுவதுபோலேயாகும். அவர்களுக்கு अपूपभक्षणத்தில் स्वयंप्रयोजनत्वबुद्धिயில்லை; பந்தயத்தில் வரும் பணத்திலேயே दृष्टिயா மென்று கருத்து.

இப்படி त्रिविधமான त्यागம் गीतैயில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அது भक्तमात्रविषय மன்றோ வென்ன? गीताभाष्यத்தில் प्रथमयोजनैயில் बुद्धिविशेषरूपமான सात्विकत्यागம் भक्त-मात्रविषयமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் प्रपन्नனுக்கும் சிலவிடத்தில் அது उप-जीव्यமென்கிறார் **सर्वधर्मान्परित्यज्य என்கிறவிடத்திலீत्यादिना । प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்திலுமிதி** ।

ஶோகம் பிறக்க, அவனுடைய ஶோகாபனோதனார்த்தமாக ஸுகரமாய் ஸக்ருத்கர்தவ்யமுமான உபாயாந்தரத்தை விதித்ததாக்கி நீ உபாயாந்தரத்திலலையவேண்டா வென்கிற தென்றருளிச் செய்தார். இப் ப்ரபத்த்யனுஷ்டானத்துக்கு பூர்வாவஸ்தையிலுபாயாந்தரானன்வயம் தைவாதாகதமாய் ப்ரபத்த்யதிகாரத்திலே சொருகக்கடவது. உத்தராவஸ்தையிலுபாயாந்தரா-னன்வயம் ஶாஸ்த்ராதாகதமாயிப் ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்திலே நிற்கக்கடவது. ''பரித்யஜ்ய'' என்கிறவிது அனுவாதமென்பார்க்கு அதிகாரஞ்சொல்லுகிற தென்று தாத்பர்யம். விதியென்பார்க்கு ப்ரபத்தியாகிற உபாயத்தினுடைய

''ஸ்வாமீ ஸ்வஶேஷம் ஸ்வவஶம் ஸ்வபரத்வேன நிர்பரம் । ஸ்வதத்தஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மின்ன்யஸ்யதி மாம் ஸ்வயம்'' என்கிற வ்யவஸாயம் வேண்டுமென்றபடி. ப்ரஸங்காத் த்விதீயயோஜனையையும் காட்டுகிறார் **த்விதீயயோஜனையிலிதி**த்யாதினா । **உபாயாந்தர த்தைப்பார்த்து ஶோகம் பிறக்க** இதி । ''மன்மனா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் சொன்ன துஷ்கரசிரகாலஸாத்யமான பக்தியோகத்தை பர்யாலோசித்து, அதாவது பக்தியோகோத்பத்திக்கு விரோதிகளான பாபங்களனந்தங்களாச்சுதே; அவைகளை ப்ராயஶ்சித்தங்களாலே போக்கடித்துக்கொள்ளுவோமென்றால் அவைகள் க்ருச்ச்ரசாந்த்ரா-யணகூஶ்மாண்டாதிரூபேண அனந்தங்களாய் சிரகாலஸாத்யங்களாச்சுதே என்று பர்யாலோசித்து ஶோகம் பிறக்க என்றபடி. **அவனுடைய ஶோகாபனோதனார்த்தமாக** – உபாயவிரோதிபாபநிவர்தகப்ராயஶ்சித்தத்தின் பாஹுல்யசிரகாலஸாத்யத்வப்ரயுக்தமான அர்ஜுனனுடைய ஶோகம் போகுகைக்காக, **ஸுகரமாய் ஸக்ருத்கர்தவ்யமுமான உபாயாந்தரத்தை விதித்ததாக்கி** – தத்தத்ப்ராயஶ்சித்தஸ்தானத்திலே பகவானை நிவேஶிக்கையாகிற அங்கப்ரபத்தியை ஸர்வதர்மான் என்கிற பூர்வார்த்தத்தில் விதித்ததாகச் செய்து, **நீ உபாயாந்தரத்திலலையவேண்டாவென்கிறதென்றருளிச்செய்தா**ரிதி । நீ, சிரகால-ஸாத்யமாய் விக்னபஹுலமான ப்ராயஶ்சித்தரூபோபாயாந்தரங்களிலே கஷ்டப்படவேண்டாமென்ற ருளிச்செய்தாரென்றபடி. அஶக்தனான இவனுக்கு ப்ராயஶ்சித்தரூபோபாயாந்தரானன்வயம் ப்ரபத்திக்கு முன்பும் பின்பும் வேண்டுமென்கிறார் **இப் ப்ரபத்த்யனுஷ்டானத்துக்கு** இத்யாதினா । முன்பு வரும் உபாயாந்தரான்வயத்திற்கு ஹேதுவையும் ப்ரயோஜனத்தையுமருளிச்செய்கிறார் **தைவாதாகதமாய் ப்ரபத்த்யதிகாரத்திலே சொருகக்கடவது** இதி । பின்புவரும் ததனன்வயத்திற்கு ஹேதுவையும் ப்ரயோஜனத்தையும் காட்டுகிறார் **ஶாஸ்த்ராதாகதமாயிப் ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்திலே நிற்கக் கடவது** இதி । ''மாமேகம்'' என்கிற ஶாஸ்த்ரத்தாலே அவகதமாய்க்கொண்டு ப்ரபத்தி-யினுடைய நிரபேக்ஷதாயாம் ஹேதுவாமென்றபடி. இந்த அதிகாரமும், நைரபேக்ஷ்யமும் பரித்யஜ்ய என்கிற ல்யபந்தத்தினுடைய யோஜனாபேதத்தாலே ஸித்தமென்கிறார் **பரித்யஜ்யே**த்யாதினா । **அனுவாதமென் பார்க்கு** – வர்தமானः என்கிற பதத்தை அத்யாஹரித்து பரித்யஜ்ய வர்தமானः என்றன்வயித்தால், பரித்யஜ்ய என்பது அனுவாதமாமென்று சொல்லுவார்க்கு, **அதிகாரம் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யமிதி** । ஸர்வதர்மபரித்யாகஸ்வரூபமான ஆகிஞ்சன்யரூபாதிகாரம் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்ய

नैरपेक्ष्यादिகளைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம்.. இப்படி "परित्यज्य" என்கிறவிடத்திலधिकारம் विवक्षितமானால் "मामेकं" என்கிறவிடத்திலே नैरपेक्ष्यம் अनुसन्धिக்கப் प्राप्तம். "परित्यज्य" என்று नैरपेक्ष्यம் विवक्षितமானால் "मा शुचः" என்கிற शोकनिषेधத்தாலே अकिञ्चनனாய் நிற்கிற நிலை தோற்றுகையாலே अधिकारமுமர்थसिद्धமாகக்கடவது.

அப்போது ★प्रकृतोपासन न्यायात्तदङ्गानामुपस्थितौ । अन्येषाञ्चैतदङ्गत्व त्यागोऽत्र प्रतिपाद्यते ॥★ एकशब्दம் सात्विकत्यागத்தாலே தன் பக்கலில் पराधीनकर्तृत्वादिகளை विवक्षिத்தல், फलोपायैक्यத்தைச் சொல்லுதல், एकமே सर्वोपायस्थानத்திலே

மென்றபடி. **विधिயென்பார்க்கி**त्यादि । परित्यागविशिष्टशरणवरणத்திலே விधியாகையால் विशेषणांशத்திலும் विधिயென்று சொல்லுவார்க்கு, **प्रपत्तिயாகிற उपायத்தினுடைய नैरपेक्ष्यादिகளைச் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யமி**ति । இரண்டு प्रकारத்தாலும் स्वरूपत्यागविधिप्रसङ्गமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி अधिकारமும் नैरपेक्ष्यமும் சொல்ல வேண்டுகையால் परित्यज्य என்பதில் अन्यतरம் सिद्धமாகும்போது மற்றொன்று सिद्धिக்குமிடத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி "परित्यज्य" என்கிற விடத்திலி**त्यादिना । இப்படி परित्यज्य என்பதில் अधिकारம் विवक्षितமாகும்போது एकशब्दத்தாலே नैरपेक्ष्यம் सिद्धिத்தாலும் परित्यज्य என்பதில் नैरपेक्ष्यம் विवक्षितமாம்போது अधिकारம் सिद्धिக்கும்படி யெங்ஙனே யென்ன? अधिकारம் सिद्धिக்கும் வழியைக் காட்டுகிறார் **"परित्यज्य" என்று नैरपेक्ष्यம் विवक्षितமானாலி**ति ।

नैरपेक्ष्यप्रतिपादनத்திற்குப் फलத்தையருளிச்செய்கிறார் **அப்போது** इत्यादियால். **प्रकृतेति । प्रकृतोपासनन्यायात्** – गीतैயில் प्रस्तुतமாய் उपदेशिக்கப்பட்டுவருகிற भक्तियोगத்தினுடைய न्यायத்தாலே, **तदङ्गानां** – भक्त्यङ्गங்களான वर्णाश्रमधर्मादिகளுக்கு, **उपस्थितौ** – न्यासविद्यैயிலும் अङ्गत्वेन प्राप्तिயுண்டாகும்பொழுது, **अन्येषाञ्च** – आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यतिरिक्तங்களான वर्णाश्रमधर्मादिகளுக்கெல்லாம், **एतदङ्गत्वत्यागः** – प्रपत्त्यङ्गत्वत्यागமானது, **अत्र** – परित्यज्य என்பதில், **प्रतिपाद्यते** – विधिக்கப்படுகிறது என்கை. இப்படி परित्यज्य என்பதில் नैरपेक्ष्यம் विवक्षितமாகில் एकशब्दத்திற்கு कार्यமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **एकशब्दம் सात्विकत्यागத்தாலே** इत्यादिना । என்னை शरणமாக அதாவது मोक्षोपायமாக அடையென்று भगवान् சொல்ல, शरणागतिயைத் தான் अनुष्ठिக்கையாலே தனக்கும் मोक्षोपायत्वம் உண்டோ வென்று ப்ரங்கை வர सात्विकत्यागத்தில் சொல்லுகிறபடி शरणागतिकर्तृत्वமும் உனக்கு पराधीनமாகையால் मामेकं शरणं व्रज (என்னை ஒருவனையே मोक्षोपायமாகப் பற்று) என்று சொல்லுகிறதென்றால் एकशब्दத்தாலே ஜீவனிடத்தில் पराधीनकर्तृत्वத்தை விவக்ஷிக்கலாமென்று கருத்து. **फलोपायैक्यத்தைச் சொல்லுதல்** – फलமுமுபாயமுமொன்றென்று

நிற்கிற நிலையைக்காட்டுதல் செய்யக்கடவது. प्रपत्तिக்காக வொன்று மநுஷ்டிக்கவேண்டாமாகிலும் स्वतन्त्राधिकारத்தாலே किङ्करனான இவனுக்கு स्वामिயினுடைய वाज्ञातिलङ्घनமாகாதென்று समर्थिத்தார்கள். ★आज्ञाविरोधिभिस्स्वार्ह प्रायश्चित्तपराङ्मुखैः । स्वाधिकारोचितस्सर्वैः प्रत्यवायो दुरत्ययः ॥ आज्ञानुपालने तत्तत्प्रत्यवाय निवारणम् । स्वामिसन्तोषतः प्रीतिरिति लाभद्वयं स्थिरम् ॥ अनिच्छातो निवर्तेत स्वर्गाद्यं कर्मणां फलम् । अमर्यादस्य दुर्वारः प्रत्यवायोऽन्यहेतुकः ॥ ★இப் प्रपत्ति भक्तियोगाङ्गமாக வருளிச்

சொல்லுதல், **एकமே** इत्यादि । सर्वोपायங்களையும் விட்டால் तत्तत्फलம் सिद्धिக்கவேண்டுமே என்று ஶங்கை வர, सर्वधर्मस्थानத்தில் என்னை யொருவனையே शरणமாக அடை-யென்றால் सर्वोपायस्थानத்திலும் भगवान् ஒருவனே நிற்பதாக एकशब्दம் காட்டு மென்றபடி. இந்த नैरपेक्ष्यविधिपक्षத்தில் प्रपत्त्यर्थமாக ஒரு कर्मवும் செய்யவேண்டிய தில்லையானாலும், "विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि" என்று सूत्रकारादिகளாலே समर्थितங்களான स्वतन्त्राज्ञासिद्धकर्मங்களை स्वरूपतस्त्यागம் பண்ணால் प्रत्यवायமுண்டென்கிறார் **प्रपत्तिக்காக** इत्यादिना । उक्तமான अर्थத்தை कारिकैயாலே संग्रहिக்கிறார் **आज्ञाविरोधिभिरित्यादिना** । **आज्ञाविरोधिभिः** – आज्ञैயை यतिक्रमिக்கையாலே आज्ञाविरोधिகளாய், அப்படியிருந்து **स्वार्हप्रायश्चित्तपराङ्मुखैः** – தன்னधिकारानुगुणமான प्रायश्चित्तங்களைப் பண்ண எண்ணமில்லாதவர் களுமான सर्वர்களாலும், **स्वाधिकारोचितः प्रत्यवायः** – प्रपन्नனான தன் अधिकारத்துக்கு उचित-மான खञ्जत्वकाणत्वादिகளான क्लेशानुभवहेतुவானது, **दुरत्ययः** – अतिलंघनம் பண்ண शक्यமாகா தென்கை. आज्ञानुपालनம் செய்தால் இரண்டு लाभமுண்டென்கிறார் **आज्ञानुपालन** इत्यादिना । **तत्तत्प्रत्यवायनिवारणं** – तत्तदकरणे यः प्रत्यवायः, तन्निवारणमित्यर्थः । **स्वामिसन्तोषतः प्रीतिः** – स्वामिसन्तोषத் தாலுண்டான தன் सन्तोषம். आज्ञानुपालनத்தில் लाभद्वयமென்று சொன்னதால் अनुज्ञा-पालनத்தில் स्वामिसन्तोषतः प्रीति யொன்றே फलமென்பது ज्ञापितமாகிறது. இப்படி कर्मங் களனுஷ்டேயங்களானால் प्रपन्नனுக்கும் तत्तत्कर्मफलங்கள் வாராதோ? அது इच्छिக்காவிடில் வாராது, फलेच्छाया अधिकारत्वात् என்னில்; அப்போது फलेच्छैயன்றிக்கே पापத்தையும் செய்யலாமே என்ன வருளிச்செய்கிறார் **अनिच्छात** इत्यादिना । **कर्मणां** – कर्मங்களுடைய, **स्वर्गाद्यं फलं** – स्वर्गம் முதலான फलம், **अनिच्छातः** – तत्तत्कर्मानुष्ठानसङ्कल्पकालத்தில் இச்சை யில்லாவிடில், **निवर्तेत** – வாராதென்றபடி. அதாவது विनियोगपृथक्त्वन्यायத்தாலே ஒரு कर्मத்திற்கு नानाफलத்தில் विनियोगமுண்டு. ஆகையால் எந்த फलத்தை उद्देशिத்து कर्मा-नुष्ठानம் செய்யப்படுகிறதோ அதனால் அந்த फलமே வரும்; மற்றது வாராது. प्रकृतத்தில் प्रपन्नன் பண்ணுகிற कर्मமானது भगवत्प्रीतिरूपफलத்தை उद्देशिத்தே செய்யப் படுகிறபடியால் प्रपन्नனுக்கு அந்த फलமே सिद्धिக்கும்; स्वर्गादिफलोद्देशन कर्मங்கள் செய்யப் படாமையால் அது सिद्धिக்காதென்றபடி. இப்படி पापத்திலுமாகாதோ வென்ன

செய்தது प्रपत्ति सकलफलसाधनமானபடியை प्रकृतமான भक्तियोगமாகிற फलத்திலே उदाहरित्तபடி. இங்கு द्वितीयोजनैயில் दुष्करங்களான भक्तियोगपर्यन्तोपायங்களினு டைய स्थानத்திலே நிற்கிற उपायविशेषமும் प्रथमयोजनैயில் बुद्धिविशेषपूर्वकமான प्रपत्त्यनुष्ठानமும் कृतोपायனுடைய स्वयंप्रयोजनமான कैङ्कर्यமுமனுसन्धेयம். ★किञ्च सुदुष्करेण शोचेद्यो येन येनेष्टहेतुना । स स तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ॥ भावाभावौ न धर्माणां प्रपत्तेरङ्गमिष्यते । स्वतन्त्रशिष्ट्या शक्येहा शेषाभावोधिकारगः ॥ क्रत्वनङ्गतया ये तु तदानीमननुष्ठिताः । स्वकाले स्वविधेरेव कार्यास्ते तद्वदत्र नः ॥ ★

வருளிச்செய்கிறார் **अमर्यादस्येति** । **अमर्यादस्य** – பாபத்தை அனுஷ்டிப்பவனுக்கு **अन्यहेतुकः**– பாபத்தை ஹேதுவாகவுடைய, **प्रत्यवायः** – नरकादिप्राप्तिरूपः, **दुर्वारः** – प्रायश्चित्तம் பண்ணாவிடில் தடுக்கமுடியாதது. पुण्यकर्मங்களால் फलம் வரவேண்டுமானால் तदनुष्ठानத்தில் फलेच्छैயே अधिकारமாம். पापकर्मங்களுடைய फलेच्छै ஒருவனுக்குமுண்டாகாதாகையால் तदनुष्ठा-नத்திலது अधिकारமாகாதாகையால் அந்த இச்சையின் अभावத்தால் नरकाद्यभावरूपफलம் सिद्धिக்காதென்று கருத்து. ननु स्वतन्त्रप्रपत्तिயென்பதொன்றுண்டென்று भाष्यकाराभिमत-மானால் गीताभाष्यத்தில் द्वितीययोजनैயில் अङ्गप्रपत्तिमात्रத்தையே யருளிச்செய்ததிற்கு भावமென்ன என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப் प्रपत्तिயை** इत्यादिना । **भक्तियोगமாகிற फलத்திலே उदाहरित्तபடி** इति । இதனால் स्वतन्त्रप्रपत्तियुமுपलक्षितமென்று सूचितமாகிறது. प्रपत्तिக்கு भक्त्यङ्गत्वம் சொல்லும்போது द्वितीययोजनैயில் उपायविरोधिपापनिवर्तकமான प्रायश्चित्त-रूपोपायान्तरस्थानத்திலே நிற்கிற நிலை சொல்லப்பட்டது; அது उदाहरणमात्रமாகையாலே प्राप्तिविरोधिपापनिवर्तकभक्त्याद्युपायान्तरस्थानத்திலே நிற்கிற நிலையும் विवक्षितமென்று கருத்து. அப்படியே प्रतमयोजनैயில் भक्त्यङ्गமான कर्मங்களின் सात्विकत्यागத்தை யருளிச் செய்தார். அது स्वतन्त्रप्रपत्तिயிலும் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுடைய उत्तरकृत्यங்களிலும் विवक्षित-மென்று கருத்து. उपलक्ष्याकारங்களைக் காட்டுகிறார் **இங்கு द्वितीययोजनैயில் दुष्करங் களான** इत्यादियाल். இப்படியே चरमश्लोकத்தில் द्वितीयोजनैயில் विवक्षितமான सारार्थத்தை संग्रहिக்கிறார் **किञ्चेत्यादिना** । **यः** – யாதொருவன், **सुदुष्करेण**– பண்ணமுடியாததான **येन येन** – எந்தெந்த, **इष्ट हेतुना** – फलसाधनத்தாலே, **शोचेत्** – शोकिக்கிறானோ, அதின் सुदुष्क-रत्वத்தை நினைத்து दुःखिக்கிறானோ என்றபடி. **तस्य** – அவனுக்கு, **स सः** – அந்தந்த फलसाधनம், **अहमेव** – நானே அந்தந்த फलसाधनस्थानத்திலே என்னை நிறுத்தி शरणवरणம் பண்ணால் நானே फलसाधनமாவேனென்று கருத்து. **इति** – என்று, **चरमश्लोकसंग्रहः** – चरमश्लोकத்தில் विवक्षितமான सारार्थங்களுடைய சுருக்கமென்றபடி. இப்படியாகில் नैरपेक्ष्यविधिपक्षத்தில் वर्णाश्रमधर्माणां कथमनुष्ठानமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **भावाभावाविति** । **धर्माणां भावाभावौ** – वर्णाश्रमधर्मங்களுடைய भावமுமभावமும், **प्रपत्तेर्नाङ्गमिष्यते** – प्रपत्तिக்கு

[58]''त्यज धर्ममधर्मञ्च'' என்கிறதுவும் காம்யங்களையும் நிஷித்தங்களையும் விடச் சொன்னபடி. ''त्यज सत्यानृते अपि'' என்கிறதுவும் आत्मानुभवத்தையும் ऐश्वर्यத்தையும் प्रयोजनமாகக் கோலாதே கொள்ளென்றபடி. वाचिकங்களை विशेषित्துச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இதினருமை தோற்றுகைக்காக ''उभे सत्यानृते त्यक्त्वा'' என்றநுவதிக்கிறது. त्यागத்தில் कर्तृत्वமும் पराधीनமென்று

अङ्गமாக ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறதில்லை. இங்கு धर्माभावம் अङ्गமன்று என்பது दृष्टान्तार्थம். **स्वतन्त्रशिष्ट्या** – स्वतन्त्रனான பகவானுடைய शासनத்தாலே, **शक्येहा** – शक्य-மான कर्मங்களுடைய अनुष्ठानம், ईहचेष्टायां என்பது धातु । प्रपत्त्यङ्गतयानुष्ठानप्राप्त्यभावेऽपि स्वतन्त्र-னான பகவானுடைய आज्ञैயினாலே कर्मानुष्ठानம் नैरपेक्ष्यपक्षத்திலும் सिद्धिக்குமென்று கருத்து. **शेषाभावोधिकारग** इति । अशक्यமான कर्मங்களுடைய त्यागமானது आकिञ्चन्य-रूपाधिकारकोटिप्रविष्टமாமென்றபடி. प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்தில் तदवरुद्धமாய் अननुष्ठितங்களான सन्ध्यावन्दनादिகளின் अनुष्ठानकालத்தை सदृष्टान्तமருளிச் செய்கிறார் **क्रत्वनङ्गतयेति** । **क्रत्वनङ्गतया** – ज्योतिष्टोमादिक्रतुக்களுக்கு अङ्गமில்லாமையாலே, **तदानीं** – क्रतुकालத்தில், **ये तु** – எந்த औपासनसन्ध्यावन्दनादिகள், **अननुष्ठिताः** – अनुष्ठितங்களன்றோ, **ते** – அதுகள், **क्रतुवै** – अनुष्ठितத்த பிறகு, **स्वकाले** – தன்னுடைய காலத்திலே, **स्वविधेरेव** – தன்னுடைய स्वतन्त्राज्ञारूपविधिயினாலேயே, **कार्याः** – எப்படி कर्तव्यங்களோ, **अत्र** – प्रपत्त्युपरुद्धமான वर्णाश्रमधर्मविषयத்தில், **नः** – प्रपन्नர்களான நமக்கும், **तद्वत्** – அப்படியே, प्रपत्त्यनुष्ठानोत्तरம் विहितकालங்களிலே प्रपत्त्यनुपरुद्धமான कर्मங்கள் कार्यங்களென்றபடி.

''त्यज धर्ममधर्मञ्चे'' त्यादि वचनங்களிலே सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் தோற்றுகையால் तदनुरोधेन चरमश्लोकத்திலும் सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் சொல்லப்பட்டதாக स्वीकरिக்கவேண்டாவோ என்ன, त्यज धर्ममित्यादिवचनங்களுக்கு यथावस्थितार्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **त्यज धर्ममधर्मञ्च என்கிறதுவும் காம்யங்களையும் நிஷித்தங்களையும் விடச்சொன்னபடி** என்று. ''त्यज सत्यानृते अपि'' என்பதற்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் **त्यज सत्यानृते अपि என்கிறதுவமிதி** । आत्मवाचिயான सत्यशब्दம் तदनुभवलाक्षणिकமென்றும், अनृतशब्दம் नश्वरமான शब्दा-द्यनुभवरूपैश्वर्यलाक्षणिकமென்றும் திருவுள்ளம். सत्यशब्दம் सत्यवचनपरமாய் अनृतशब्दம் मिथ्यावचनपरமானாலும் बाधकமில்லையென்கிறார் **वाचिकங்களை विशेषित्துச் சொல் லிற்றாகவுமாமிதி** । இங்கு सत्यத்தை விடுகையாவது: – भूतहितமல்லாத यथार्थवचनத்தையும் விடுகை. अनृतத்தை விடுகையாவது:– अनृतसामान्यत्यागः । सत्यानृतங்களை விடச்சொல்லி மீளவும் அந்த त्यागத்தையநுவதிப்பதற்கு भावத்தைக் காட்டுகிறார் **இதின் அருமை தோற்றுகைக்காக** इति । येन त्यजसि तत्त्यज என்றதற்கு प्रयोजनமருளிச்

---

58 பாரதம் சாந்திபர்வம் 339-44.

அனுஸந்திக்கைக்காக "येन त्यजसि तत्त्यज" என்கிறது. இப்படியானால் आज्ञातिलङ्घनத்துக்கொரு விரகன்றிக்கே யிருக்க சிலர் [59]"तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य चोदनां प्रतिचोदनां। प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च श्रोतव्यं श्रुतमेव च ॥ मामेकमेव शरणमात्मानं सर्वदेहिनाम्। याहि सर्वात्मभावेन यास्यसि ह्यकुतोभयम्" என்று निवृत्तिயையுங்கூட விடச்சொன்ன படியாலும் "सर्वधर्मान् परित्यज्य" என்கிறவிடத்தில் सर्वशब्दத்தை सङ्कोचि-யாமைக்காகவும் निवृत्तिरूपधर्मங்களையும் கூட விடவேண்டுகையால், அவற்றை விடுகையாவது निषेधिத்தவை யெல்லாத்திலும் यथाशक्त्यनुष्ठान-மாகையால் இந்த निषिद्धानुष्ठानம் विधिबलप्राप्तமாகையாலே प्रपन्नனுக்கு बुद्धि-पूर्वोत्तराघமும் लेपिயாதென்று भ्रमिப்பார்கள். இது மிகவும் परिहसनीयம்; எங்ஙனேயென்னில்; अलेपकர் पापம் பண்ணினால் लेपिயாதென்பார்கள்; இவர்கள் पापமவश्यம் अनुष्ठिக்கவேணுமென்றார்களாயிற்று.

செய்கிறார் **त्यागத்தில் कर्तृत्वமும் पराधीनமென்றநுஸந்திக்கைக்காக** इति। **येन त्यजसि** – எந்த स्वातन्त्र्याभिमानத்தாலே धर्मादिகளை விடுகிறாயோ, **तत्** – அந்த स्वातन्त्र्याभिमानத்தை, **त्यज** – விடு. இதனால் त्यागप्रयोजकமான कर्तृत्वமும் पराधीनமென்றதாயிற்று. இந்த श्लोकத்திற்கு वास्तवமான अर्थத்தை स्वीकरिத்தால் सर्वधर्मस्वरूपत्यागरूपाज्ञातिलङ्घनத்திற்கு இது प्रमाणமாகாமலிருக்க आपातप्रतीतिயைக் கொண்டு இதற்கு उपोद्बलமாக उद्धवगीतावचनங்களை उदाहरिத்து சிலர் भ्रमिப்பார்களென்கிறார் **இப்படியானாலி**त्यादिना। **तस्मादिति**। **चोदना** – विधिरूपமான शास्त्रம். அதாவது "अहरहस्सन्ध्यामुपासीते" त्यादिகள். **प्रतिचोदना** – निषेधशास्त्रம், "न कलञ्जं भक्षयेदि" त्यादिகள். **प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च** – இந்த शास्त्रமிரண்டாலும் विहितமாயும் निषिद्धமாயுமுள்ள सत्कर्मप्रवृत्तिயையும் इतरनिवृत्तिயையும், **श्रोतव्यं** – பின்பு श्रोतव्यமான अर्थத்தையும், **श्रुतं** – முன்பு श्रुतமான अर्थத்தையும், அதாவது तत्तदङ्गजातத்தையுமென்றபடி. चकारத்தாலே – अनुक्तसर्वधर्मसंग्रहः। **उत्सृज्य** – விட்டு, **सर्वदेहिनामात्मानं** – सर्वदेहिகளுக்குமாத்மாவான, **मामेकमेव** – என்னையொருவனையே, **सर्वात्मभावेन** – सर्वात्मकतया, **शरणं याहि** – उपायமாகப் பற்று. **अकुतोभयं** – कुतोऽपि भयं यत्र नास्ति तदकुतोभयम्। परमपदமென்றபடி. இது श्लोकங்களின் वास्तवार्थம். இதில் पूर्वपक्षिகள் சொல்லும் अपार्थத்தை निरसिக்கக்கோலி, அவர்கள் சொல்லுவதை अनुवदिக்கிறார் **निवृत्तिயையும் கூட விடச் சொன்னபடியாலுமிति**। निरसिக்கிறார் **இது மிகவும் परिहसनीयமிति**। परिहसनीयांशத்தை उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**त्यादि। अलेपकர் என்பவர் சிலர், அவர்கள் சொல்லுவதாவது:– அம் मतनिष्ठन் पापம் பண்ணினால் அவனிடத்தில்

---

[59] ஸ்ரீ பாகவதம் 11-12-14.

இது [60]"भक्ष्योत्तमप्रतिच्छन्नं मत्स्यो बलिशमायसम् । अन्नाभिलाषी ग्रसते नानु बन्धमवेक्षते" என்கிற கணக்காம். இவையெல்லாத்தையும் நினைத்து [61]"अहो बत महत्कष्टं विपरीतमिदं जगत् । येनापत्रपते साधुरसाधुस्तेन तुष्यति" என்று மஹர்ஷி நிர்விண்ணனானான். இவர்கள் சொல்லுகிறபடியர்த்தமானால் யாவஜ்ஜீவமிருந்தநுஷ்டிக்கும் நிஷித்தா-நுஷ்டானமெல்லாம் ப்ரபத்திக்கங்கமாகையால் ஸாங்கப்ரபதனம் ஸக்ருத்கர்தவ்யமென்னுமிடங் கழியும். ப்ரபத்திக்ஷணத்தில் எல்லா நிஷித்தங்களும் அநுஷ்டிக்கையசக்யம். அப்போது யதாசக்தி நிஷித்தாத்யனுஷ்டானம் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரபத்தி பண்ணவுங்கண்டறியோம்.

அந்த பாபம் லேபியாது என்பது; இதுவே பரிஹஸனீயம். அவன் பண்ணின பாபமும் அவனிடத்தில் லேபியாதென்பதற்குக் காரணமில்லாமையால். அவர்கள் போலு மன்றிக்கே இவர்கள் அவஶ்யம் பாபமநுஷ்டேயமென்றும் சொல்லும் நிரநுஶயராயிற்று. ஆகையாலிது ஸம்ஸாரவர்தகதயா மிகவும் பரிஹஸனீயமென்று கருத்து. இம் மதத்தின் ஸம்ஸார-வர்தகத்வத்தில் த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் **இது भक्ष्येति** । **भक्ष्योत्तमप्रतिच्छन्नं** – பக்ஷ்யோத்தமமான மாம்ஸாதிகளாலே மறைக்கப்பட்ட, **आयसं** – இரும்பாலே செய்யப்பட்ட, **बलिशं** – தூண்டில் முள்ளை, **अन्नाभिलाषीसन्** – அதனீயமான மாம்ஸாதிவஸ்துவிலே அபிலாஷையையுடையதாய், **ग्रसते** – விழுங்குகிறது. **अनुबन्धं** – அந்த இரும்பு முள்ளால் குத்தப்பட்டு தனக்கு உண்டாகப் போகிற மரணரூபபலத்தை, **नावेक्षते** – பார்க்கிறதில்லை என்கை. **என்கிற கணக்காமி**தி । மத்ஸ்யமானது தனக்கு வரப்போகிற மரணத்தை யோசிக்காமல் தாத்காலிகமான ருசியை மாத்திரம் அபிலஷித்து பலிஶமாம்ஸத்தை பக்ஷித்து மரணமடை கிறாப்போலே இவர்களும் வரப்போகிற நரகாதிகளை யோசிக்காமல் யதேச்சாவிஹா-ராதிகளை தர்மமாக எண்ணிப் பண்ணி ததனுபந்திகளான நரகாதிகளை அனுபவிப்பார்கள் என்ற தாமென்றபடி. இனி இம் மதஸ்தர்களின் லஜ்ஜிக்க வேண்டிய வ்யாபாராதிகளைப் பற்றி மஹர்ஷிநிர்விண்ணரானாரென்கிறார் **இவை யெல்லாத்தையும் நினைத்து** இத்யாதினா । **इदं जगत्** – இந்த உலகமானது, **विपरीतं** – விபரீதமாக வர்த்திக்கிறது. **अहो बत महत्कष्टं** – சொல்லமுடியாத கஷ்டமென்றபடி. கஷ்டத்தைக் காட்டுகிறார் **येनेति** । **येन** – யதொரு பாபகர்மத்தாலே, **साधुः** – ஸஜ்ஜனனானவன், **अपत्रपते** – லஜ்ஜிக் கிறானோ, **तेन** – அந்த பாபகர்மத்தாலேயே. **असाधुः** – துர்ஜனனானவன், **तुष्यति** – ஸந்தோஷிக்கிறான். இந்த பக்ஷத்தில் பாதகமருளிச்செய்கிறார் **இவர்கள் சொல்லு கிறபடி யர்த்தமானாலி**த்யாதினா । இதில் நிவ்ருத்திரூபதர்மத்தையும் விடச்சொல்லியிருப்ப தால் அதை விடுகையாவது யாவஜ்ஜீவம் நிஷித்தானுஷ்டானரூபமாகையால் நிஷித்தானுஷ்டானமெல்

---

[60] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 34-13.

[61] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 2-64.

இப் पक्षத்தில் पापங்களுமग्नीषोमीयहिंसै போலே पापशब्दवाच्यமல்லாமையாலே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தையுங்கூட்டி ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கிறவிடத்துக்குத் தாங்கள் व्याख्यानம் பண்ணின प्रकारமும் विरुद्धமாம். यथाशक्ति त्रिविधापचारங்கள் कर्तव्यங்களாகவும் प्रसङ्गिக்கும். இது पूर्वानुष्ठानத்துக்கும் पूर्वसंप्रदायத்துக்கும் स्वानुष्ठानத்துக்கும் மற்றுமிப்போது காண்கிற मुमुक्षुக்களுடைய अनुष्ठानத்துக்கும் विरुद्धம். இப்படிச் சொல்லுமவர்கள் தம்மையொரு प्रपन्नர் अर्थ-कामங்களடியாக நலியப்புக்கால் இது प्रपन्नधर्मமன்றோ வென்றிவரை யுகந்திருக்கப் प्राप्तமாம். இது अनन्तप्रमाणங்களுக்கு विरुद्धமாமளவே யன்றிக்கே இங்கெடுத்த वचनங்களுக்கு विवक्षितமுமன்று.

லாம் प्रपत्तिக்கு अङ्गமாக வேண்டி வரும்; அப்போது साङ्गप्रपत्तिसकृत्कर्तव्यமென்கிற शास्त्रம் विरुद्धமாம். எல்லா निषिद्धங்களையும் प्रपत्तिकालத்திலேயே अनुष्ठिத்துவிட்டால் साङ्गप्रपत्ति सकृत्कर्तव्यமாகலாமேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्तिक्षणத்தில் எல்லா निषिद्धங்களுமனுஷ்டிக்கை यशक्यமி**ति । यथाशक्ति तत्कालसंभावितानिषिद्धानुष्ठानம் अङ्गமானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அப்போது** इत्यादिना । **கண்டறியோமி**ति । அது लोकदृष्टविरुद्धமென்றபடி. இவையெல்லாவற்றிற்கும் साधारणदूषणத்தையருளிச்செய்கிறார் **இப் பக்ஷத்தில் பாபங்களுமி**त्यादिना । **पापशब्दवाच्यமல்லாமையாலே** इति । சில निषिद्धங்களுக்கு अनुष्ठानமशक्यமானாலும் निषिद्धसामान्यமும் विहितமாகையாலே पापशब्द-वाच्यமாகாதென்று கருத்து. மற்றுமொரு दूषणமருளிச்செய்கிறார் **यथाशक्ति त्रिविधाप-चारங்களி**त्यादिना । इष्टप्रसङ्गமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது पूर्वानुष्ठानத்துக்குமி**त्यादिना । पूर्वர்களில் இம்மாதிரி अनुष्ठानसंप्रदायங்கள் இல்லையென்பது सर्वलोकप्रसिद्धமென்று கருத்து. **स्वानुष्ठानத்துக்குமி**त्यादि । त्रिविधापचारங்களைத்தாங்களும் इतरमुमुक्षुக்களும் सुतरां वर्जिக்கக்காண்கையாலென்று கருத்து. असमाधेयமான बाधकान्तरமருளிச்செய்கிறார் **இப்படிச்சொல்லுமவர்கள் தம்மை** इत्यादिना । **உகந்திருக்கப் प्राप्तமாமி**ति । प्रपन्न-னுக்கு यथाशक्ति निषिद्धानुष्ठानம் कर्तव्यமாகையால் அவன் செய்யும் अतिक्रमத்தையும் உகக்கவேண்டுமேயொழிய வெறுக்கக்கூடாதென்று கருத்து. இவ்வளவாலே இப்பக்ஷத்தில் बाधकத்தை யருளிச்செய்து இதற்கிவர்களெடுத்த वचनங்கள் साधकங்களுமாகாதென்கிறார் **இது अनन्तप्रमाणங்களுக்கு विरुद्धமாமளவேயன்றிக்கே இங்கெடுத்த वचनங்களுக்கு विवक्षितமுமன்று** इति ।

निषिद्ध निवृत्तिरूपங்களெல்லாம் सर्वधर्मशब्दத்தாலே संगृहीतங்களென்னு மிடம் धर्मशब्दार्थமறியாமற்சொன்னபடியென்று சிலவாचार्यர்கள் निर्वहिப் பார்கள். எங்ஙனேயென்னில்; निवृत्तिகளிலேயொரு फलத்துக்கு साधन- மாக नियमविशेषங்களுடனே செய்தவை धर्मशब्दार्थமாம். सामान्यமானவहिंसादि- मात्रம் पापाभावமாமித்தனைபோக்கி धर्मशब्दத்துக்கு मुख्यार्थமன்று. ஆகை யால் फलविशेषनियमविशेषங்களோடே கூடின अहिंसादिகளை விடுகையாவது फलங்களையும் नियमங்களையும் விடுகை. மற்றும் निवृत्तिशास्त्रத்திற் சொன்ன निवृत्तिகளை விடுகைக்கு விரகில்லை. नियमविशेषादिகளோடே கூடாத अहिंसादिमात्रமும் धर्मशब्दार्थமென்னும் पक्षத்திலுஞ்சொல்லுகிறோம்.★ अधर्म- परिहारेऽपि धर्मत्वेन विवक्षिते। स्यात्स्वतन्त्रविधेरेव नित्यं तस्य परिग्रहः ॥ இப்படியற்ற

विवक्षितत्वाभावத்தை சில आचार्यர்கள் पक्षத்தாலேயுपपादिக்கிறார் **निषिद्धनिवृत्तिरूपங் களெல்லாமி**ति । निर्वाहप्रकारத்தை उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**ति । यद्यपि "सायमाद्यन्तयोरह्नोस्सायं प्रातश्च मध्यमे। उपवासफलप्रेप्सुः जह्यात् भुक्तचतुष्टयम् ॥ ऐश्वर्यं सन्ततिं स्वर्गं मुक्तिं वा यद्यदिच्छति । एकादश्युपवासेन तत्सर्वं लभते नरः" என்று சொல்லப்பட்ட नियमविशेषத்தோடும் फलसङ्कल्पविशेषத்தோடும் கூடின निषिद्धமான भोजननिवृत्तिरूपैकादश्युपवासादिகளுக்கு अलौकि- कश्रेयस्साधनत्वமிருக்கிறபடியாலே धर्मशब्दवाच्यत्वம் கூடும்; नियमविशेषफलविशेषங்களோடு கூடாத निषिद्धहिंसानिवृत्तिरूपाहिंसैக்கு अलौकिकश्रेयस्साधनत्वமில்லாமையாலது धर्मशब्दार्थமா காது. அப்படி फलविशेषनियमविशेषयुक्तनिषिद्धनिवृत्ति धर्म शब्दवाच्यமானாலும் फलविशेषनियम- विशेषयुक्तமான भोजननिवृत्तिरूपोपवासம் परित्यज्याவிற்கு விஷயமாய் निषिद्धமான भोजनம் सिद्धिக்காது; निषेधशास्त्रप्राबल्यात् । किन्तु नियमविशेषफलविशेषरूपधर्मங்களே அதற்கு விஷயாங் களாம். एवञ्च सति विशेषणपरित्यागाद्विशिष्टपरित्यागம் सिद्धिக்குமிறே என்பது घट्टार्थம். फलनिय- मरहितமான अहिंसादिमात्रமும் धर्मशब्दार्थமானாலும் प्रकारान्तरेण परिहारம் சொல்லுகிறோ மென்கிறார் **नियमविशेषादिகளோடே கூடாத** इत्यादिना । **अधर्मपरिहारेऽपि** – केवलनिषिद्धनिवृत्ति யும், **धर्मत्वेन विवक्षिते** – सर्वधर्मान् परित्यज्य என்கிறவிடத்தில் धर्मशब्दार्थமாக விவக்ஷிக்கப் பட்டாலும், **स्वतन्त्रविधेरेव** – स्वतन्त्रனான भगवाனுடைய "मनीषी वैदिकाचारं मनसापि न लङ्घयेत्" என்று प्रपन्नனைக் குறித்தே சொல்லும் विधिயினாலேயே, **नित्यं** – नित्यமாக, **तस्य** – अधर्मपरिहारத்துக்கு **परिग्रहः स्यात्** – परिग्रह एव स्यात्, निषिद्धनिवृत्तिसामान्यம் धर्मशब्दार्थமானா லும் न हिंस्यात्सर्वा भूतानि என்கிறவிடத்தில் सर्वभूतशब्दம் अग्नीषोमीयपशुव्यतिरिक्तपरமானாப் போலே सर्वधर्मान् परित्यज्य என்கிறவிடத்திலும் सर्वधर्मशब्दத்தை विहितமான निषिद्धनिवृत्ति- रूपधर्मव्यतिरिक्तधर्मपरமாகவே अङ्गीकरिக்கவேண்டுமாகையால் निषिद्धनिवृत्तिरूपமான धर्मம்

பின்பு "चोदनां प्रतिचोदनाम्" என்கிறவிடத்தில் आनुकूल्यपरित्यागं प्रातिकूल्यपरिग्रहं । ★प्रपत्त्यङ्गं प्रतिज्ञातुं न शक्यं साधुसंसदि ॥ प्रपन्नमधिकृत्यैव सदाचारानतिक्रमः । प्रपत्त्यध्यायपठितः प्रतिसन्धीयतामिह ॥ प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च என்கிறவிடத்திலும் प्रपत्तिக்கங்கமாக வொன்றும் स्वीकरि க்கவேண்டாரென்றதாமித்தனை. मुमुक्षुमात्रத்தைப் பற்ற [62]"त्रैवर्गिकांस्त्यजेद्धर्मान्" என்கிற கட்டளையிலே फलान्तरसाधनமாக चोदितैகளான प्रवृत्तिनिवृत्तिகளையும் அவற்றுக்குறுப்பான शास्त्रங்களையும் விடச்சொன்னதாகவுமாம்.

இங்ஙனன்றிக்கே नित्यनैमित्तिकादिகளுடைய स्वरूपत्यागம் विवक्षितமென்னில் முன்பு சொன்ன सर्वविरोधமும் प्रसङ्गिக்கும். இந்த निष्कर्षம் सत्त्वनिष्ठராய்

परित्यज्य என்பதற்கு விஷயமாகாதென்று கருத்து. **இப்படியற்றபின்பு** – निषिद्ध-निवृत्तिरूपधर्मம் परित्यज्य என்பதற்கு விஷயமாகாதபோது, "तस्मात्त्वमुद्धवोत्सृज्य चोदनां प्रति-चोदनाम्" என்கிறவிடத்தில் चोदनामुत्सृज्य என்பதால் சொன்ன आनुकूल्यपरित्यागத்தையும், प्रतिचोदनामुत्सृज्य என்பதால் சொன்ன प्रातिकूल्यपरिग्रहத்தையும், मामेकं शरणं याहि என்று विहित-மான प्रपत्तिக்கு अङ्गமென்று साधुगोष्ठियில் प्रतिज्ञैபண்ணமுடியாதென்கிறார் **आनुकूल्यपरि-त्यागமித्यादिना** । विधिनिषेधशास्त्रங்கள் प्रपन्नेतरविषयங்களாக்கூடாதோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **प्रपन्नमधिकृत्यैवेत्यादिना** । लक्ष्मीतन्त्रத்தில் साङ्गप्रपत्तिயைச் சொல்லுகிற प्रपत्त्यध्यायத் தில் प्रपन्नனை யுத்தேசித்தே "मनीषी वैदिकाचारं मनसापि न लङ्घयेत्" என்று सदाचारानतिक्रमம் विहितமாகையாலே विधिनिषेधशास्त्रங்களை प्रपन्नेतरவிஷயங்களாகச் சொல்லுவது अप्रामा-णिकமென்று கருத்து. இனி प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च उत्सृज्य என்பதற்கு तात्पर्यத்தைக் காட்டு கிறார் **प्रवृत्तिश्चेत्यादि**யால், अर्थान्तरமருளிச்செய்கிறார் **मुमुक्षमात्रதைப்பற்ற** इत्यादिயால். **फलान्तरसाधनமாக चोदितैகளான प्रवृत्तिनिवृत्तिகளையுமிति** । अनन्यगतित्वरूपाधिकारानुगुणமாக प्रयोजनान्तरार्थप्रवृत्तिகளையும் விடச்சொன்னதாமென்றபடி. அவற்றுக்குறுப்பான शास्त्रங்களையுமென்னது चोदनां प्रतिचोदनां என்பதை நினைத்து.

இப்படியன்றிக்கே இங்கு सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் विवक्षितமென்றால் पूर्वोक्तविरोधங்கள் जागरूकங்களென்கிறார் **இங்ஙனன்றிக்கே** इत्यादिना । இம்மாதிரியான प्रमाणங்களின் अर्थनिष्कर्षத்தை எல்லோருமொப்புக்கொள்ளவேண்டுமேயென்ன வருளிச்செய் கிறார் **இந்த निष्कर्षமித्यादिना** । सत्वगुणप्राचुर्यமில்லாததினால் सारासारविवेकமில்லாத சில ரங்கீகரிக்காவிட்டாலும் दोषமில்லையென்று கருத்து. இந்த निर्णयத்தை ஆயர்பாடிச் செல்வச்சிறுமியர்கள் சொன்னதாக ஸ்ரீ ஆண்டாளும் நம்மாழ்வார் முதலானவர்

---

[62] விஷ்ணுபுராணமென்று முன்னோர்கள்.

விவேகிகளாயிருப்பார் தெளிந்தங்கீகரிப்பார்கள். இவ்வர்த்தை [63]''செய் யாதன செய்யோந்தீக்குறளை சென்றோதோ'' மென்றும், [64]''செய்யேல் தீவினையென்றருள்செய்யு'' மென்றுமருளிச்செய்தார்கள். [65]''நாயி னேன் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ஞாலநாதனே'' என்றதுக்கும் தாத்பர்யத்தைப் பார்த்தால் க்ஷமிக்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தபடியாகையாலே

களுமருளிச்செய்தார்களென்கிறார் **இவ்வர்த்தை** इत्यादिना । **செய்யாதன** – செய் யப்படாத கார்யத்தை, அதாவது அக்ருத்யங்களை, **செய்யோம்** – செய்யமாட்டோம். **தீக்குறளை** – க்ரூரமான கோள்வார்த்தைகளை, **சென்று** – अवश्यकर्तव्यமாக எண்ணிச் சென்று, **ஓதோம்** – ஒருவன் காதிலே சொல்லோம், செய்யாதன செய்யோ மென்றதால் மானஸிககாயிகபாபங்களைச் செய்யோமென்றும், தீக்குறளை என்றதால் வாசிகபாபங்களைச் செய்யமாட்டோமென்றும் சொன்னதாயிற்று. **செய்யேலித்யாதி** । **தீவினை** – க்ரூரமான பாபங்களை, **செய்யேல்** – பண்ணாதே கொள், **என்றருள் செய்யும்** – என்று க்ருபை பண்ணும் என்கை. இப்படியாகில் நாயினேன் என்கிற பாட்டில் நீசனான அடியேன் பண்ணின குற்றத்தை குணமாகக்கொள்ளவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ வென்ன, அதின் பாவத்தையருளிச்செய்கிறார் **நாயினே னிதி** । **ஞாலநாதனே** – ஜகத்துக்கு நாதனே, **நாயினேன்** – நீசனான நான், **செய்த குற்றம்** – குற்றத்தை, **நற்றமாகவே கொள்** – நற்றம் – குணம், உபசாரமாகவே அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்கை. நீ சேஷியாகையாலே சேஷனான அடியேன் பண்ணின அபராதத்தை உபசாரம் போல் ஸ்வீகரிக்கவேண்டுமென்றபடி. **தாத்பர்யத்தைப் பார்த்தால் க்ஷமிக்கவேணுமென்றபேக்ஷித்தபடியாகையாலே** इति । संप्रदायान्तरस्थர் சொல்லுகிறபடி ஆழ்வார் செய்வதெல்லாம் அர்ச்சனமாய் புண்யமாயிருக்க அப்படியே ஆழ்வார்களும் அறிந்திருக்க தான் பண்ணின கார்யத்தைக் குற்றமாக அவர் சொல்லுவதையே யோசித்தாலும் அவர்கள் சொல்லும் ப்ரபந்நசாஸ்த்ரப்படி அவர் பண்ணின கார்யத்தை யெல்லாம் பகவான் குணமாகவே கொள்ளுவனென்று அவருக்குத் தெரிந்திருக்கச் செய்தேயும் பிஷ்டபேஷணந்யாயத்தாலே குணமாகவே கொள்ளவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்ததை பராமர்சித்தாலும் என்னுடைய அபராதத்தை க்ஷமிக்கவேண்டுமென்று அபேக்ஷித்ததாகவே முடியுமென்றபடி. க்ஷமிக்கமுடியாத அவர் குற்றத்தை க்ஷமாவிஷயமாகக்கொள் வதே குணமாகக் கொள்ளுவதாமிறே. ப்ரபந்நனுக்கும் அபராதம் புகுந்தால் க்ஷமாபணமே

---

[63] திருப்பாவை 2.
[64] திருவாய்மொழி 2-9-3.
[65] திருச்சந்தவிருத்தம் 111.

प्रपन्नனுக்குமपराधம் புகுந்தால் [66]"अज्ञानादथवा ज्ञानादपराधेषु सत्स्वपि । प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम्" என்கிறபடியே क्षमै கொள்ளப் प्राप्तம்.★ "प्रायश्चित्तान्तराशक्तः कालक्षेपाक्षमोऽपि वा । पुनः प्रपद्यते नाथमभिन्दन् लोकसंग्रहम् ॥

मुमुक्षुत्वமேயடியாக बुद्धिपूर्वनिषिद्धங்கள் புகுராவென்னும் वार्त्तैயும் [67]"विद्यते ब्राह्मणे दमः" என்னுமாப்போலே औचित्यத்தாலே சொன்னபடியத்தனை. मुमुक्षुவுக்கு बुद्धिपूर्वनिषिद्धங்கள் புகுந்து परिहारங்கள் பண்ணுகை महर्षिகள் பக்கலிலும் ऋषिप्रायர்பக்கலிலுமுள்படக்கண்டுபோராநின்றதிறே.

युक्तமென்று शास्त्रம் சொல்லுகிறதென்கிறார் **प्रपन्नனுக்குமपराधம் புகுந்தாலी**त्यादिना । **अज्ञानादि**त्यादि । **अज्ञानात्** – पापत्वाज्ञानात्, இந்த क्षमस्वेति प्रार्थनारूपप्रायश्चित्तமும் अधिकारिविशेष-विषयத்திலென்கிறார் **प्रायश्चित्तान्तराशक्त** इत्यादिना । **प्रायश्चित्तान्तराशक्तः** – प्रतिपदोक्त-प्रायश्चित्तத்தில் அதாவது प्राजापत्यचान्द्रायणादिகளில் अशक्तனும், அதில் शक्तिயிருந்தாலும் **कालक्षेपाक्षमोपि वा** – कालविलंबத்தை सहियातவனும், **नाथं पुनः प्रपद्यते** – नाथனான भगवाனை उत्तराघनिवृत्त्यर्थமாக पुनः प्रपद्यते, बहुकालसाध्यप्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तानुष्ठानाशक्तனுக்கு प्रतिपदोक्तம் செய்ய முடியாதாகையால் पुनः प्रपदनமே प्रायश्चित्तம். **अभिन्दन् लोकसंग्रहमिति** । இவர்களில் कालक्षे-पाक्षमन் शक्तனாயும் व्यपदिष्टனாயுமிருந்தால் அவனுக்கு प्रायश्चित्तप्रपदनमात्रம் போராது. कालक्षेपक्षमனான शक्तप्रपन्नனும் அப்படியே செய்வானாகையால் लोकसंग्रहம் வாராது. ஆகையாலே शिष्टतया व्यपदेश्यனாய் कालक्षेपाक्षमனாய் शक्तனாயிருக்குமவன் कालक्षेपाक्ष-मत्वेन स्वात्मसाक्षिकமாக प्रायश्चित्तप्रपदनத்தை पूर्वமநுஷ்டித்து प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तத்தாலே लोकसंग्रहத்தையும் செய்யக்கடவன் என்று கருத்து.

मुमुक्षुவுக்கு बुद्धिपूर्वपापம் புகுராதென்று पूर्वர்களின் வார்த்தையிருக்க प्रपन्नविषयத்தில் அது புகுருமென்றும், அதற்கு प्रायश्चित्तம் पुनः प्रपत्तिயென்றும் சொல்லலாமோவென்ன அவ் வார்த்தைக்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **मुमुक्षुत्वமே யடியாக** इत्यादिना । **औचित्यத்தாலே சொன்னபடி யத்தனை** इति । इन्द्रियनिग्रहरूपदान्तिशून्यர்களாக சில ब्राह्मणர்களிருக்கச் செய்தேயும் उत्तमसत्त्वगुणவானான ब्राह्मणனிடத்தில் प्रायशः "शमो दमस्तपश्शौचं" என்கிறபடி दमादिகள் संभावितங்களென்றெண்ணி "विद्यते ब्राह्मणे दमः" என்று சொல்லுகிறாப்போலே मुमुक्षुவுக்கு बुद्धिपूर्वकनिषिद्धம் புகுராதென்கிற வார்த்தையும் तापत्रयाभिहत-னாய் दोषसप्तकविशिष्टமான सांसारिक सुखத்தினின்றும் विरक्तனான मुमुक्षुவுக்கு प्रायशः तादृश-மான अपराधம் புகுராதென்று औचित्यத்தையெண்ணிச் சொன்னதென்று திருவுள்ளம்.

---

[66] வங்கீபுரத்துநம்பிகாரிகை.

[67] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 16-9.

இங்ஙனன்றாகில் உபாஸகர்களும் முமுக்ஷுக்களாகையாலே அவர்களுக்கும் புத்திபூர்வோத்தராகம் கடியாமையாலே உத்தராகாச்லேஷம் ப்ராமாதிகவிஷயம்; புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கு க்ஷந்தவ்யத்வமில்லையென்று வ்யவஸ்தை பண்ணவொண்ணாதொழியும். உபாஸகனுக்கும், ப்ரபந்நனுக்கும் வர்ணாச்ரமஜாதிகோத்ரப்ரவரசரணகுலதேசகாலாவஸ்தாகுண ஸம-

இப்படி பூர்வர்களின் வார்த்தையை நிர்வஹிக்காவிடில் பாதகமருளிச்செய்கிறார் **முமுக்ஷு-வுக்கே** இத்யாதி । **கண்டு போராநின்றதிறே** இதி । சாஸ்த்ரத்திலும் லோகத்திலுமென்றபடி. சாஸ்த்ரத்தில் மஹர்ஷிகள் பக்கலில் கண்டதாவது:– வஸிஷ்டருக்கு சண்டாலக்ருஹபோஜனமும் தத்ப்ராயச்சித்தமும். துர்வாஸஸ்ஸிற்கு அம்பரீஷபாரணாவிகடனமும், அம்பரீஷனிடத்தில் அபசாரக்ஷாபணமும். லோகத்தில் கண்டுபோந்தது:– ரிஷிப்ராயரான லோகஸாரங்கமாமுனிக்குத் திருப்பாணாழ்-வார்விஷயத்தில் சிலாப்ரஹாரணமும் தத்க்ஷாபணாதிகளும். முமுக்ஷுமாத்ரத்திற்கே புத்திபூர்வகமான அபராதம் வாராதென்னில் இப்படி த்ருஷ்டவிரோதமாத்ரமின்றிக்கே பாதகாந்தரமும் வருமென் கிறார் **இங்ஙனன்றாகில்** இத்யாதினா । உபாஸகர்களுக்கும் புத்திபூர்வாபராதம் வாராதென்று சொன்னால் அநிஷ்டமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **உத்தராகாச்லேஷம் ப்ராமாதிகவிஷயமி** த்யாதி । ''तदिदमश्लेषवचनं प्रामादिकविषयं मन्तव्यम् । नाविरतो दुश्चरितादित्यादिभिश्शास्त्रैराप्रयाणादहरहरुत्पद्य-मानायाः उत्तरोत्तरातिशयभागिन्याः विद्यायाः दुश्चरितविरतिनिष्पाद्यत्वावगमात्'' என்று தததிகமாதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரமாதிகபாபமே ச்லேஷிக்காதென்றும், புத்திபூர்வோத்தராகம் உபாஸனத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகையாலே அது அச்லேஷவிஷயமாகாதென்றும் வ்யவஸ்தை பண்ணினது கூடாதொழியுமென்றபடி. உபாஸகனுக்கு வர்ணாச்ரமதர்மங்களில் உபாஸநாங்கத்வபுத்தியும், அங்கதயைவாநுஷ்டானமும், ப்ரபந்நனுக்கு வர்ணாச்ரமதர்மங்களில் கைங்கர்யத்வபுத்தியும், ஸ்வயம்ப்ரயோஜனதயாநுஷ்டானமும் பின்னமாக இருப்பதுபோல், உபாஸகனுக்கு புத்திபூர்வாகம் லேபிக்கும்; ப்ரபந்நனுக்கு லேபியாது என்று விசேஷித்துச் சொல்லவொண்ணாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **உபாஸகனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கு** மித்யாதி । ''ब्राह्मणो न सुरां पिबेत्'' என்பது வர்ணத்தை உபாதியாகக்கொண்டு சொன்ன நிஷேதம். ''यतिर्द्वयेन पतति'' என்பதும், ''ब्रह्मसूत्रपरित्यागाद्ब्रह्मचारी गृही वनी । परिव्राट् चापि पतती'' த்யாதிகளும் ஆச்ரமத்தை உபாதியாகக்கொண்டு சொன்ன நிஷேதம். ''न स्वरः प्रणवोऽङ्गानी'' த்யாதி ஜாதியை உபாதியாக்கொண்டு சொன்ன நிஷேதம். ''दानं दद्यात्सगोत्राय कन्यादानन्तु वर्जये'' दित्यादि கோத்ரத்தையுபாதியாகக்கொண்டு சொன்ன நிஷேதம். ''समप्रवरगोत्रञ्च विधुरं ब्रह्मचारिणम् । देवार्थे वरयेद्विद्वान् पित्रर्थे वरणं त्यजे'' दित्यादि ப்ரவரத்தையுபாதியாகக்கொண்டு சொன்ன நிஷேதம். ''बह्वृचाः श्रवणे कुर्युः श्रावणं न तु पर्वणी'' த்யாதி சரணநிமித்தகமான நிஷேதம். ''मृतबन्धोर्दशाहानि कुल-स्यान्नं निषिध्यत'' இத்யாதி குலத்தை உபாதியாகக்கொண்டு சொன்ன நிஷேதம். ''नाप्सु नैवांभसस्तीरे न श्मशाने समाचरेत् । उत्सर्गं वै पुरीषस्य मूत्रस्य च विसर्जन'' மித்யாதி தேசநிமித்தகநிஷேதம். ''न भोक्तव्यं न भोक्तव्यं संप्राप्ते हरिवासर'' இத்யாதி காலநிமித்தகநிஷேதம். ''एकादश्यां न भुञ्जीत शक्तस्सन्निरुपद्रवः'' என்பது அவஸ்தோபாதிகமான நிஷேதம். ''नातिकेशामकेशां वा नातिकृष्णातिपिङ्गलाम् । निसर्गतोऽधिकाङ्गां वा न्यूनाङ्गां

யாதிகளை உபாதியாகக்கொண்டு சொன்ன நிஷித்தங்கள் தவிருமிடத்தில் விசேஷமில்லை. நிஷித்தங்கள் புகுந்தால் ப்ராயச்சித்தம் யதாதிகாரமாகையாலே வைஷம்யமுண்டு.

[68]"என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தா" ரென் கிறதுவும் அபராதம் புகுருமென்கைக்கு லிங்கம். இங்கு "செய்தாரேல் நன்று செய்தா" ரென்றதுக்கு ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்தால் நாமே க்ஷமிப்பு தோம், புத்திபூர்வகமாகப்புகுந்தால் அவர்கள் க்ஷமைகொள்ளாதவளவிலும் சிக்ஷாவிசேஷங்களாலே நாமே சமிப்புதோம், ஒரு படிக்குங்கைவிடோ மென்று தாத்பர்யம். "நன்றுசெய்தாரென்பர்போலு" மென்று சொல்லு

வாபி நோத்வஹே" दित्यादि गुणनिमित्तकनिषेधம். "अस्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्ममप्याचरेन्न त्वि" त्यादि समयनिमित्तकनिषेधம். "न भ्रातरौ नियुञ्जीत श्राद्धे पितृसुतावपी" त्यादि आदिशब्दग्राह्यसंबन्धनिमित्तकनिषेधம். **தவிருமிடத்தில் விசேஷமில்லை** इति । एतादृशनिषिद्धங்களை அனுஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் பக்தனுக்கும் ப்ரபன்னனுக்கும் லேபாலேபரூபவிசேஷமில்லையென்றபடி. இப்படி புத்திபூர்வகமாக நிஷித்தங்களை அனுஷ்டித்தால் இரண்டு பேருக்கும் பாபலேபமுண்டென்றால் "सत्कर्मनिरताश्शुद्धास्साङ्ख्ययोगविदस्तथा । नार्हन्ति शरणस्थस्य कलां कोटितमीमपि" என்று கொண்டாடப்பட்ட ப்ரபன்னனுக்கு விசேஷமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **நிஷித்தங்கள் புகுந்தால் ப்ராயசித்தம் யதாதிகாரமாகையாலே வைஷம்யமுண்டு** इति । "न प्राग्वद्बुद्धिपूर्वाघे न चात्यन्तमनुग्रहः । लघुर्दण्डः प्रपन्नस्य राजपुत्रापराधवत्" என்று சொன்னபடி லகுதண்டமும், "प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत्" என்று லகுப்ராயச்சித்தமும் ப்ரபன்னனுக்கு விசேஷமென்றபடி.

प्रतिबुद्धனானவனுக்குமபராதம் ஸம்பவிக்கலாமென்பதில் லிங்கமுண்டென்கிறார் **என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தாரி**ति । இந்த வாக்யம் அடியார்களுக்கும் அபராதம் புகுமென்பதில் ப்ரமாணமானாலும், செய்தாரேல் நன்று செய்தாரென்று அவர்கள் செய்த அபராதத்தை நல்லதாகச் சொல்லவில்லையோ வென்ன அதின் பாவத்தையருளிச்செய்கிறார் இங்கு **செய்தாரேலி**त्यादिना । அவர்கள் செய்த அபராதம் க்ஷமாவிஷயமாகக்கூடுமாகையாலும், ஸர்வதா பரித்யாஜ்யதாஹேதுவன்றாகை யாலும் நல்லதாமென்று திருவுள்ளம். அடியாருடைய அபராதம் க்ஷமாவிஷய மாகும் ப்ரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார் **ப்ராமாதிகமாகப் புகுந்தாலி**त्यादिना । இது க்ஷமைக்கு விஷயமாகிறபடியால் நல்லதென்று விவக்ஷிதமேயொழிய வாஸ்தவமாகவே நல்லதென்று விவக்ஷிதமன்றென்பதில் லிங்கமருளிச்செய்கிறார் **நன்று செய்தா ரென்பர் போலும் என்று சொல்லுகையாலி**त्यादिना । இங்கு போலுமென்பது

---

[68] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-2.

கையாலே இது வஸ்துவ்ருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம். [69]"अपायसंप्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत् । प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत्" என்று சொல்லு கையாலே புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் ஈச்வரனுக்கு நிக்ரஹேச்சையுதியாதென்னவொண் ணாது. ஸர்வசக்தியானவனுக்கு நிக்ரஹேச்சை பிறந்தால் க்ஷமை கொள்ளாத போது பலஸித்தியில்லை யென்னவுமொண்ணாது. ஈச்வரனுக்கு ப்ரீத்யபாவ-மாத்ரம் பிறக்குமத்தனையென்றால் தனக்கத்தால் மேலொரு ப்ரத்யவாயமில்லை யாகில் புன:ப்ராயச்சித்தம் பண்ணவேண்டா. தனக்கும் ப்ரீத்யபாவம் பிறக்கு மத்தனையென்றாலும் ப்ரத்யவாயம் ஸித்தமாயிற்று. அதிலும் கழிந்ததுக்கு

வாஸ்தவமாகவே நன்றன்று என்பதற்கு லிங்கமென்று திருவுள்ளம். ப்ரபந்நனிடத்தில் புத்திபூர்வோத்தராகம் லேபிதென்பதற்கென்னவபிப்ராயம்? புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் ஈச்வரனுக்கு நிக்ரஹேச்சை ப்ரபந்நவிஷயத்தில் உண்டாகாதென்றா? நிக்ரஹேச்சையுண்டானாலும் நிக்ரஹபலமில்லை யென்றா? ஈச்வரனுக்கு ப்ரீத்யபாவம் பிறக்கும்; கர்த்தாவுக்கு ப்ரத்யவாயமொன்றுமில்லை யென்றா? ஈச்வரப்ரீத்யபாவத்தாலே, தனக்கும் ப்ரீத்யபாவமுண்டாம்; வேறு ப்ரத்யவாயமில்லை யென்றா? என்று நான்கு விதமாக விகல்பித்துமுதல் விகல்பத்தில் தூஷணமருளிச் செய்கிறார் **अपायसंप्लव** इत्यादियाल் **ஈச்வரனுக்கு நிக்ரஹேச்சை உதியாதென்னவொண்ணாது** इति । ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகள் ஈச்வராஜ்ஞாரூபங்களாகையாலே அவைகளில் ப்ரபந்நனுடைய புத்திபூர்வோத்த-ராகத்துக்கு ப்ராயச்சித்தம் சொல்லுகையாலும், ப்ராயச்சித்தம் நிக்ரஹநிவ்ருத்த்யர்த்தமாகையாலும் நிக்ரஹேச்சையுதியாதென்பது ப்ரமாணவிருத்தமாமென்றபடி. த்விதீயவிகல்பத்தை தூஷிக்கிறார் **ஸர்வசக்தியானவனுக்கு** इत्यादिना । ஸர்வசக்தனின் நிக்ரஹத்திற்கு பலமில்லையென்றால் ஸர்வசக்தித்வமே போய்விடுமென்று திருவுள்ளம். மூன்றாவது விகல்பத்தை தூஷிக் கிறார் **ஈச்வரனுக்கு ப்ரீத்யபாவமாத்ரமித்யாதினா** । தனக்குண்டாகும் ப்ரத்யவாயநிவ்ருத்த்யர்த்தம் புன: ப்ரபத்தி-விஹிதமாகையால் மேலே தனக்கொரு ப்ரத்யவாயமில்லையென்றால் வ்யர்த்தமாக புன:ப்ரபத்தி பண்ணவேண்டாமென்று கருத்து. நான்காவது விகல்பத்திற்கு ஸமாதானமருளிச் செய்கிறார் **தனக்கும் ப்ரீத்யபாவம் பிறக்குமத்தனையென்றாலுமிதி** । **ப்ரத்யவாயம் ஸித்தமாயிற்று** इति । ஸ்வாமியினுடைய ப்ரீத்யபாவமூலமாகத் தனக்கும் ப்ரீத்யபாவமுண்டா னால் அதுவே குருவான ப்ரத்யவாயமென்று கருத்து. பகவதப்ரீதிமூலகமான தன்னுடைய ப்ரீத்யபாவம் ப்ரத்யவாயமானாலும் தன்னுடைய புத்திபூர்வகபாபத்தாலுண்டான பகவதப்ரீதிமூலக மனோவைரஸ்யரூபமான தன் அப்ரீதியில் கதாம்சத்துக்கு ப்ராயச்சித்தம் வேண்டாம்; இனி அநுவர்த்திக்கிற ப்ரீத்யபாவத்துக்கே ப்ராயச்சித்தம் என்று சொன்னால் துல்யயோகக்ஷேமமாக சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட

69 லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-91.

प्रायश्चित्तम् வேண்டா. மேலுமனுவृत्तिमாய் வரப்புகுகிற प्रीत्यभावத்தைப்பற்ற प्रायश्चित्तமென்றால் இத்தோடு तुल्ययोगक्षेमतैயாலே यथासंभवம் श्रुत्यादिसिद्धங் களான उपक्लेशங்களும் வருமென்று भीतனாய் प्रायश्चित्तம் பண்ணப்प्राप्तम्. ஆகையாலுपक्लेशங்களும் இங்குற்ற भगवदनुभवத்துக்கு करणाशक्तिज्ञानसङ्कोच-दुःखादिகளடியாக வரும் विच्छेदसङ्कोचங்களும் नियतायुस्सुக்களல்லாதார்க் कायुर्वृद्धियாலே परमफलத்துக்கு विलंबமும் प्रसङ्गियாமைக்கு पुनःप्रपदनம் பண்ணு கிறது. இது வேண்டாவென்பார்க்கும் निषिद्धங்களை क्षमिக்கிற न्यायத்தாலே இதுவும் क्षमाविषयமாகையாலேயிதுவேயுचितம். बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு மேற்கவே प्रपत्तिபண்ணவொண்ணாதென்னுமிடமும் முன்பு கோலின फलமொழிய फलान्तरार्थமாக प्रपत्त्यन्तरம்பண்ணுகையில் विरोधமில்லையென் னுமிடமும் முன்பே समर्थिத்தோம். இப்படி भगवदाज्ञासिद्धமான सदाचारानु-पालनத்திலும் विरोधமில்லாமை கண்டு கொள்வது.

उपक्लेशादिகளுக்கும் पुनःप्रपदनம் प्रायश्चित्तமாகலாமென்கிறார் **அதிலும் கழிந்ததுக்கு प्रायश्चित्तம் வேண்டா** इत्यादिना । **प्रायश्चित्तம் பண்ணப்प्राप्त**मिति । प्रपन्नனுடைய बुद्धिपूर्वोत्त-राघத்தாலே अनुवृत्तமான भगवदप्रीतियும் तन्मूलமான தன்னுடைய अप्रीतियும் शमिப்பதற் காக प्रायश्चित्तம் வேண்டுமென்றால் उपक्लेश शास्त्रத்தில் சொல்லும் उपक्लेशத்திற்கு பயந்து पुनः प्रपत्तिபண்ணுவதும் उचितமென்றபடி. बुद्धिपूर्वकोत्तराघத்தைப் பண்ணின சில प्रपन्नர் களுக்கு उपक्लेशादिகளைக் காணோமேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலு पक्लेशங்களு**मित्यादिना । उपक्लेशशब्दம் भगवदनुभवकैङ्कर्यविच्छेदादिகளுக்கு उपलक्षणமென்று கருத்து. प्रपन्नனுக்கு निषिद्धानुष्ठानம் வந்தாலும் அது क्षमाविषयமாக வேண்டுமே யொழிய प्रायश्चित्तத்தையனுष्ठिப்பது उचितமாகாதுபோல் தோன்றுகிறதே என்பார்க்கு நீ சொல்லுகிற निषिद्धங்கள் போல் இந்த प्रायश्चित्तமும் क्षमाविषयமாகுமாகையால் प्रायश्चित्तம் செய்வதே उचितமென்கிறார் **இது வேண்டாவென்பார்க்கு**मित्यादिना । अनभ्युपगतप्रारब्धविशेषத்திற்குப்போல் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கும் சேர்த்து முதலிலேயே प्रपत्ति பண்ணலாகாதோ? முன் பண்ணின प्रपत्ति पुनःप्रपत्तियை सहिக்குமோ? என்கிற கேள்விகளுக்கு முன்பே अपराधपरिहाराधिकारத்திலேயே उत्तरம் उक्तமென்கிறார் **बुद्धि-पूर्वोत्तराघத்துக்கு**मित्यादिना । एतादृशप्रकारம் भगवदाज्ञासिद्धसदाचारத்திலும் सिद्धமாமென்கிறார் **இப்படி** इति । निषिद्धம் क्षमाविषयமாகிறாப்போலே वादिमतப்படி परित्याज्यமான सदाचार-மும் अनुष्ठितமாய்க்கொண்டு क्षमाविषयமாகலாமாகையால் तदनुष्ठानமே மிகவுமுचित மென்று கருத்து.

★प्रपन्नस्य निषिद्धैरप्यलेपमुपपादयन् । यथाभिमतसद्वृत्तनिष्ठेभ्यः किमसूयति ॥ आज्ञातिलङ्घने यस्य रक्षकत्वं न भज्यते । आज्ञानुपालेने तस्य कथन्तदुपरुद्ध्यते ॥ न चाचारं विना किञ्चित्कैङ्कर्य-मुपपद्यते । न हि शौचमकृत्वैव समाराधनमर्हति ॥ आचारप्रभवो धर्मो धर्मस्य प्रभुरच्युतः । इति पञ्चमवेदेऽपि सर्वशास्त्रार्थ ईरितः ॥ प्रपत्तिप्रतिसन्धानमाप्तैर्यदुपदिश्यते । तत् स्वाधिकार नियत-हानोपादानसिद्धये ॥ प्रतिसन्धानतो हि स्यादधीपूर्वेष्वलेपधीः । बुद्धिपूर्वेष्वपि पुनः प्रपत्तेरेव संग्रहः ॥

முன்பு சொன்ன अर्थविशेषத்தைக் காரிகைகளாலே संग्रहिக்கிறார் प्रपन्नस्येत्यादिना । प्रपन्नனிடத்தில் बुद्धिपूर्वकமாக अनुष्ठिத்த பாபமும் லேபியாதென்று उपपादनம் பண்ணுகிறவன் भगवाனுக்கு अत्यन्ताभिमतரான सदाचारनिष्ठர்கள் விஷயத்தில் எதற்காக அஸூயைப் படுகிறான் என்கை. அவன் மதப்படி सदाचारம் பாபமானாலும் तदनुष्ठानத்தாலே प्रपन्नனுக்கு லேபம் வாராதாகையாலும் आज्ञाकैङ्कर्यம் सिद्धिக்குமாகையாலும் அவனைக் குறித்து அஸூயைப்படுவது மிகவும் अनुचितமென்று கருத்து. आज्ञातिलङ्घने इति । यस्य – प्रपन्नர்களிடத்தில் ப்ரேமையையுடைய யாதொரு ईश्वरனுக்கு. आज्ञातिलङ्घने – प्रपन्नர்களால் आज्ञातिलङ्घनம்செய்யப்பட்டாலும், रक्षकत्वं न भज्यते – रक्षकत्वமானது போக்கடிக்கப் படாதோ, तस्य – आज्ञातिलङ्घनेऽपि रक्षकனான அந்த ईश्वरனுக்கு, आज्ञानुपालने – आज्ञासिद्ध-कैङ्कर्यानुष्ठानத்தில், तत् – அந்த रक्षकत्वமானது, कथं – எப்படி, उपरुद्ध्यते – போக்கடிக்கப் படும்? அதுவும் निषिद्धம் போலே क्षान्तिவிஷயமாகாதோ என்று கருத்து. सदाचार-மில்லாவிடில் ஒரு கைங்கர்யமும் घटिயாதென்கிறார் न चाचारं विनेति । அதில் दृष्टान्त-மருளிச்செய்கிறார் न हि शौचमकृत्वैवेति । आचारமே सर्वधर्ममूलமென்பது महाभारतादिसिद्ध-மென்கிறார் आचारप्रभवो धर्म इति । ननु प्रपन्नனுக்கு बुद्धि पूर्वापराधம் புகுந்தால் पूर्वप्रपत्तिயை நினைக்கவேண்டுமென்று ஆப்தர்சொன்னதற்கு भावமென்னென்ன, அதின் भावத்தைக் காரிகைகளால் संग्रहिக்கிறார் प्रपत्ति प्रतिसन्धानमित्यादिना । प्रपन्नस्य धीपूर्वापराधे संभवति सतीत्यादिः । प्रपत्तिप्रतिसन्धानं – முன்பு பண்ணின प्रपत्तिயினுடைய स्मरणம், कर्तव्यमिति शेषः । आप्तैः – यथाशास्त्रार्थवादिभिः, यदुपदिश्यते – யாதொன்று சொல்லப்படுகிறதோ, तत् – அந்த ஆப்த வசநமானது, स्वाधिकारनियतहानोपादानसिद्धये – प्रपन्नனான தன்னுடைய अधिकारத்துக்கு नियतமான, (नियमसिद्धமான) சிலவற்றின் हानமும் சிலவற்றின் उपादानமும் सिद्धिப்பதின் பொருட்டே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு प्रायश्चित्तமாகவன்று என்றபடி. स्वाधिकारानुगुणமாக எதற்கு हानம். எதற்குபாதானமென்னிலருளிச்செய்கிறார் प्रतिसन्धानत इति । पूर्वप्रपत्तिप्रति-सन्धानத்தாலென்றபடி. प्रपन्नस्य स्वस्येति शेषः, अधीपूर्वेष्वलेपधीः – बुद्धिपूर्वமல்லாத பாபங்கள் லேபியாதென்கிற ज्ञानம். स्याद्धि – உண்டாகுமன்றோ? அதனால் अबुद्धिपूर्वपापத்தில் प्रायश्चित्तहानம் सिद्धिக்குமென்று கருத்து. बुद्धिपूर्वेष्वपि – बुद्धिपूर्वकपापங்களின்விஷயத் திலோவென்றால், पुनः प्रपत्तेरेव संग्रहः – पुनःप्रपत्तिக்கே उपादानம்; அதாவது ஒருவனுக்கு

अतो निरपराधेन वर्तितव्यं कृतात्मना । अपराध प्रसङ्गे च पुनः प्रपदनं क्षमम् ॥★ அடியிலே निरपराधனாகவேணுமென்று கோலி प्रपत्ति பண்ணினவனுக்கும் பின்பிதுக்காக प्रपत्त्यन्तरம் பண்ணினவனுக்குமுत्तरकृत्यம் निरपराधமாகவே நடக்கும். इतिहासपुराणங்களில் சில वृत्तान्तदर्शनमात्रத்தைக்கொண்டு वचनविरोधத்தை अनादरित्து भागवतனுடைய बुद्धिपूर्वोत्तराघம் क्षन्तव्यமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள்; இதுவும் அவ்வோ प्रकरणங்களிலभिप्रायமறியாமல் வந்தது. महाराजர்க்குமுள்பட समयातिलङ्घनमात्रமான अपराधம் பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே शोकाभिभवத்தாலே प्रतिभासित्து, [70]''न च सङ्कुचितः पन्था येन वाली हतो गतः । समये तिष्ठ सुग्रीव मा वालिपथमन्वगाः ।'' என்றருளிச்செய்யக்கேட்டு, இளைய பெருமாள், பெருமாள் தாமே தணியவிடவேண்டும்படி சீறியருளி

நான் प्रपन्नன் என்கிற प्रतिसन्धानமுண்டானால் அவன் अबुद्धिपूर्वकपापம் நேர்ந்தால் இது நமக்கு लेपिயாது, இதற்கு प्रायश्चित्तம் வேண்டா என்று எண்ணி प्रायश्चित्तம் செய்யான். बुद्धिपूर्वोत्तराघம் நேர்ந்தால் இது நமக்கு लेपिக்கும் என்று எண்ணி प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तादि-களில் அலையமாட்டான். पुनःप्रपदनरूपप्रायश्चित्तத்தையே செய்வன். तदर्थமே प्रपत्त्यनु-सन्धानமென்கை. निगमिக்கிறார் **अत इति** । स्पष्टोऽर्थः निरपराधेन वर्तितव्यம் என்று சொன்னது கூடுமோ? அது शक्यமன்றே என்ன அதற்கு உபாயமருளிச்செய்கிறார் **அடியிலே निरपराधனாக வேணுமென்று கோலி** इति । அப்படிச் செய்ய மறந்தவனுக்கும் உபாயமருளிச்செய்கிறார் **பின்பிதுக்காக** इति । சிலர் श्रीमद्रामायणादिகளிலுள்ள பெருமாள் பிராட்டி முதலானவர்கள் महाराजரையும் राक्षसिகளையும் க்ஷமித்தது முதலான वृत्तान्तத்தைக்கொண்டு बुद्धिपूर्वोत्तराघம் क्षन्तव्यமென்றுசொல்லுவார்கள். இதுவும் அவ்வோ प्रकरणங்களில் आपातदर्शनத்தாலே வந்ததென்கிறார் **इतिहासपुराणங்களிலीत्यादिना** । **वचनविरोधத்தையனादरित्து** इति । प्रपन्नனுக்காகவே வந்த ''मनीषी वैदिकाचारं मनसापि न लङ्घयेत्'' என்கிற वचनத்தின் विरोधத்தை अनादरित्து என்றபடி. **क्षन्तव्यमिति** । पूर्वकृतप्रपत्तियினாலேயே க்ஷமாவிஷயமாமென்றபடி. அதில் महाराजருடைய वृत्तान्त-प्रकरणத்தின் वास्तवार्थத்தைக் காண்பிக்கிறார் **महाराजர்க்குமுள்பட** इत्यादिना । **समयाति-लङ्घनம்** – தவணையிட்ட कालातिक्रमणம். **शोकाभिभवத்தாலே** – शोकाभिभवाभिनयத்தாலே என்றபடி. **தணியவிடவேண்டும்படி** – பொறுக்கச்செய்யவேண்டும்படி. **कृता-पराधस्येति** । अञ्जलिबन्धம் பண்ணி லக்ஷ்மணனுடைய प्रसादनம் தவிர வேறு योग्यமான உபாயத்தை நான் பார்க்கிறேனில்லை என்கை. **ऐन्द्रव्याकरणपण्डितன்** – नवव्याकरणज्ञ-

---

[70] ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 30-81.

கிஷ்கிந்தையிலே செல்ல, [71]“कृतापराधस्य हि ते नान्यत् पश्याम्यहं क्षमम् । अन्तरेणाञ्जलिं बध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात्” என்று ஐந்த்ரவ்யாகரணபண்டிதன் மஹாராஜர்க்குபதேசித்தானிறே. அவ்வளவில் மஹாராஜருமிசைந்து [72]“यदि किञ्चिदतिक्रान्तं विश्वासात् प्रणयेन वा । प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे न कश्चिन्नापराध्यति” என்று விண்ணப்பஞ்செய்யவேண்டிற்று. அப்போதிளையபெருமாளுக்கும் தாம் மிகுதியாகச் சொன்ன வார்த்தை களுக்கு [73]“यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितम् । मया त्वं परुषाण्युक्तस्तच त्वं क्षन्तुमर्हसि” என்று க்ஷமைகொள்ளவேண்டிற்று. இப்படி ப்ரபந்நனுக்கும் ப்ராரப்தகர்மவிசேஷங்களாலே புத்திபூர்வோத்தராகம் புகிறவுங்கூடும்; அவை புகுந்தா லநுதப்தனாய் க்ஷமைக்கொள்ளவும் வேணும். [74]“न धर्मनिष्ठोऽस्मि”, [75]“குளித்து மூன்றனலையோம்புங்குறிகொளந்தணமை தன்னையொளித்திட்டேன்” இத்யாதிகளும் கர்மயோகாதிகளுக்கு ஶக்தியில்லாமை சொல்லுகிறனவத்தனை. யதாஶக்தி பகவதாஜ்ஞாநுபாலனத்தைத் தவிரச்சொல்லுகிறனவன்று. ஆகையால்

னாகையாலே ஐந்த்ரவ்யாகரணத்தையுமறிந்தவனான ஹநுமான். **அவ்வளவில்** – அந்தக் காலத்தில்; **विश्वासात्** – ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஸ்வல்பஸ்கா₂லித்யமிருந்தாலும் பெருமாளுக்கு நிக்₃ரஹம் உதியாதென்கிற என்னுடைய நம்பிக்கையால், **प्रणयेन वा** – பெருமாளுக்கு என்னிடத்திலிருந்த ஸதா₃ஸ்மர்யமாணப்ரீதியினாலேயுமென்றபடி. **மிகுதியாகச் சொன்ன** – அபராதத்திற்குத் தக்கதன்றிக்கே அதிகமாகச் சொன்ன என்றபடி. உபபாதிதமான இதிஹாஸப்ரகரணார்த்தத்தை ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் ஏறிட்டுக்காட்டுகிறார் **இப்படி ப்ரபந்நனுக்குமிதி** । ஆளவந்தாரும் ஆழ்வாரும் “न धर्मनिष्ठोऽस्मि” என்கிற ஶ்லோகத்திலும் “குளித்து மூன்றனலை” இத்யாதி பாசுரங்களிலும் ப்ரபந்நர்களான தாங்கள் ஆஜ்ஞாதிலங்க₄னம்பண்ணி யிருப்பதாக பகவானிடத்தில் விண்ணப்பம் செய்யவில்லையோவென்ன, அவை களின் பாவத்தையருளிச்செய்கிறார் **ந தர்மநிஷ்டோऽஸ்மீதி** । **குளித்து** இதி । **மூன்றனலை** – ஆஹவனீயம், கார்ஹபத்யம், த₃க்ஷிணாக்₃நியென்கிற த்ரேதாக்₃நியை, **ஓம்பும்** – ஓம்புகை – பரிசரிக்கை. **குறிகொளந்தணமை தன்னை** – அவதானத்தோடநுஷ்டிக்கவேண்டிய ப்₃ராஹ்மணக்ருத்யத்தை, குறி – அவதானம். **ஒளித்திட்டேன்** – ஶக்தியில்லாமையாலே பரிஹரித்தேன். இதனால் கர்மயோகஶூந்யதையாகிற வாகிஞ்சந்யம் சொல்லப்பட்டது. எடுத்த ஶ்லோகத்திற்கும் பாட்டுக்கும்

---

[71] ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 32-11.
[72] ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 36-11.
[73] ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 36-28.
[74] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 22.
[75] திருமாலை 25.

प्रपन्नனுக்கும் ब्राह्मण्यादि विशिष्टशरीरம் விடுமளவுமவ்வோ जात्यादिகளுக்கிடான भगवदाज्ञानुपालनம் कर्तव्यம். ★आहारग्रहमन्त्रार्थ जात्यादि नियमैर्युतः । कुर्याल्लक्ष्मीशकैङ्कर्यं शक्त्यानन्यप्रयोजनः ॥ आचारात्मगुणोपायपुरुषार्थविशेषतः । अधिकारिणि वैशिष्ट्यं प्रकृष्येतोत्त-रोत्तरम् ॥★ இப் प्रभावनियमம் रहस्यत्रத்தில் ईश्वरனுடைய प्रशासितृत्वादिगुणानुबन्धமாக अनुसन्धेयம்.

भावமருளிச்செய்கிறார் **इत्यादिகளும் कर्मयोगादिகளுக்கு शक्तिயில்லாமை சொல்லு கிறனவத்தனை** इति । इतरர்கள் சொல்லுமपार्थத்தை निरसिக்கிறார் **यथाशक्ति भगवदाज्ञानु-पालनத்தைத் தவிரச் சொல்லுகிறனவன்று** इति । அவர்கள் சொல்லும் अपार्थங்களாவன:– न धर्मनिष्ठोऽस्मि – धर्मनिष्ठனன்றோ உனக்கு उपेक्षणीयன்; அடியேன் உன் आज्ञासिद्धமான कर्मज्ञानभक्तिகளாகிற कर्मத்தினின்றும் सर्वात्मना निवृत्तனன்றோ? ஆகையாலே அடியேனன்றோ रक्ष्यकोटि என்பது. அப்படியே அவர்கள் **குளித்து** என்கிற பாட்டுக்குச் சொல்லும் अपार्थம்:– स्नानाद्यनुष्ठानங்கள் பண்ணி त्रेताग्निயை परिचरिக்கையாகிற सावधानமான ब्राह्मणकृत्यங்களைச் செய்கிறவர்களன்றோ உனக்கு उपेक्षणीयர்கள். प्रपन्नனான வடியேன் அந்த ब्राह्मणकृत्यादिகளை सर्वात्मना परित्यागம் பண்ணிவிட்டேனாகையால் रक्षणीयனன்றோ என்பது. आज्ञाकैङ्कर्यமவश्यानुष्ठेयமாகில் प्रपन्नனுக்கு प्रपत्त्युत्त-रक्षणம் முதலாக फलदशैயாகையாலே இங்குள்ள आज्ञाकैङ्कर्यம் मुक्तिकालத்திலும் अनुष्ठेय-மாக प्रसज्ञियாதோவென்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு परमप्रकृतத்தையுபஸம்ஹரிக்கிறார் **ஆகையால் प्रपन्नனுக்குமி**त्यादिना । **ब्राह्मण्यादिविशिष्टशरीरம் விடுமளவுமி**ति । मुक्तिदशैயில் वर्णाश्रमादिகளில்லாமையால் அங்கும் वर्णाश्रमादिनियताज्ञा-कैङ्कर्याद्यनुवृत्तिप्रसङ्गம் வாராதென்று கருத்து. கைங்கர்யம் செய்யுமிடத்தில் நியமங்களைக் காட்டுகிறார் **आहारेति** । இங்கு द्वंद्वान्ते श्रूयमाणनियमशब्दம் आहारादिषु सर्वत्रान्वेति । आहारनियमமாவது जात्याश्रयनिमित्तங்களாலदुष्टமாய் शास्त्रोक्तமாய் भगवन्निवेदितமாயுள்ள यज्ञशिष्टान्नத்தையே भुजिக்கை. गृहनियमமாவது भगवत्क्षेत्रமாய் भागवतोत्तरமான स्थलத்திலேயே வஸிக்கை. यद्वा ग्रहनियमः – आचार्याल्लब्धज्ञानத்தாலேயே कर्म कार्यம் என்கிற நியமம். मन्त्रनियमமாவது पूर्वपूर्वोपदेशप्राप्तங்களான भगवन्मन्त्रத்தையும் भगवदाप्तवर्गங்களான गरुडसुदर्श-नादिमन्त्रங்களையுமே ஜபிக்கை. अर्थनियमமாவது ''कुलटाषण्डपतितवैरिभ्यः काकणीमपि । आपद्यपि न गृह्णीयात्'' इत्याद्युक्तनिषिद्धप्रतिग्रहமின்றிக்கே शुद्धர்களிடத்தினின்றும் न्यायार्जित-மான द्रव्यத்தாலேயே कर्म कर्तव्यமென்கிற நியமம். ஜாதிநியமமாவது ब्राह्मण्यादि-जात्यनुगुणமாகவே விஹிதங்களான कर्मங்கள் कर्तव्यங்களென்கிற நியமம். आदिशब्दத்தாலே आश्रम कुलगोत्र चरणादिக்ளுக்கு संग्रहம். एतादृशनियमங்களோடே, **युक्तः** – கூடினவனாயும்; **अनन्यप्रयोजनः** – प्रयोजनान्तररहितனுமான प्रपन्नன், **लक्ष्मीशकैङ्कर्यं** – लक्ष्मीविशिष्टனான

தகவாற்றரிக்கின்ற தன்னடியார்களைத் தன்றிறத்தில்
மிகவாதரஞ்செய்யுமெய்யருள்வித்தகன்மெய்யுரையின்
அகவாயறிந்தவராரண நீதிநெறிகுலைதல்
உகவாரெனவெங்கடேசிகருண்மையுரைத்தனரே. (36)

भगवानुடைய கைங்கர்யத்தையே, **शक्त्या** – यथाशक्ति, **कुर्यात्** –பண்ணக்கடவன். लक्ष्मीरहितकेवलभगवत्कैङ्कर्यத்தையும் देवतान्तरव्यापारத்தையும் செய்யக்கடவனல்லன் என்று फलितம். இப்படி நியமத்தோடு கைங்கர்யம் பண்ணுமவர்களில் முமுக்ஷுவாய் अनन्य-प्रयोजनனான प्रपन्नன் उत्तरोत्तरம் प्रकृष्टனென்று அருளிச்செய்கிறார் **आचारेति** । द्वंद्वान्ते श्रूय-माणविशेषशब्दம் द्वंद्वघटकयावत्पदங்களிலும் प्रत्येकமந்வயிக்கிறது. सामान्यமான आचार-வானைக் காட்டிலும் कर्मान्तरार्हतापादकமான चत्वारिंशत्संस्काररूपाचारவானிடத்தில், **वैशिष्ट्यं** – அதாவது உத்கர்ஷம், **प्रकृष्येतेति** । केवलाचारविशेषவான்களைக் காட்டிலும் ''दया सर्वभूतेषु क्षान्तिरनसूयाशौचमनायासो मङ्गलमकार्पण्यमस्पृहा'' என்கிற गौतमोक्तமான आत्मगुणமுள்ளவனிடத்தில் उत्कर्षம் प्रकृष्येत । இவனைக்காட்டிலும் मोक्षरूपपुरुषार्थविशेषத்தை விரும்புகிற முமுக்ஷு-வான अधिकारिயினிடத்தில் उत्कर्षம் प्रकृष्येत । இப்படியே न्यायसाम्यத்தாலே भक्तனைக் காட்டிலும் प्रपन्नனுக்கு, अविलंबेन मोक्षसाधकமான प्रपत्तिरूपोपायविशेषத்தாலும், भक्तिद्वारा मोक्ष-फलத்தைக் கோலாதே भगवत्प्रीत्येक प्रयोजनனாக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணுகையாலும் உத்கர்ஷம் सिद्धिக்குமென்றுதாத்பர்யம். இந்த प्रभावनियमத்துக்கு रहस्यत्रयத்தில் अनु-सन्धेयस्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்प्रभावनियमமித்யादि** । **गुणानुबन्धமாக** – गुणங்களையநுஸரித்து. प्रशासितृत्वादिगुणங்கள் தோற்றும் नारायणादिपदங்களிலே என்றபடி.

प्रपन्नனுக்கும் वर्णाश्रमधर्मपरिपालनமாவश्यकம்; அதின் परित्यागம் மஹான்களுக்கு உகப்பாக இராது என்கிற இவ்வधिकारार्थத்தை நம்மாचार्यர் उपदेशिத்தாரென்கிறார் **தகவாலிதி** । **தகவால் தரிக்கின்ற** – भगवत्कृपैயாலே आत्मधारणம் பண்ணுகிற, भगव-त्कृपैயை अवलंबिத்து आत्मधारणம் பண்ணுகிற என்றபடி. **தன்னடியார்களை** – தனக்கு शेषभूतர்களான प्रपन्नர்களை, **தன் திறத்தில்** – திறம் – स्वभावம், स्वस्वभावप्रदानத்தில் स्वसमानभोगप्रदत्वத்தாலே என்றபடி. **மிகவாதரம் செய்யும்** – மிகவும் आदरம் செய்கிற, **மெய்யருள் வித்தகன்** – अमोघकृपैயினாலே विस्मयनीयனான கண்ணனுடைய, **மெய் யுரையின்** – यथार्थवचनமான चरमश्लोकத்தினுடைய. **அகவாயறிந்தவர்** – हृदयத்தை யறிந்தவர், तात्पर्यத்தையறிந்தவர்களான व्यासादिகளென்றபடி. **ஆரண நீதிநெறி** – वेदान्तोदितமான नीतिमार्गத்தினுடைய, **குலைதல்** – भङ्गத்தை, **உகவார்** – உகக்கமாட்டார்கள். இதனால் अर्वाचीनர் சொல்லும் सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் चरमश्लोककर्ताவாய் तत्तात्पर्य-वेत्ताவுமான व्यासர் முதலானவர்களுக்கு உகப்பானதன்றென்று सूचितம். **எங்கள் தேசிகருண்மையுரைத்தனரே** – अस्मदाचार्यர்களான वादिहंसांबुवाहाचार्यादिகள் सत्य-மான अर्थத்தை उपदेशिத்தார்களென்கை.

चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रममुखे भेदे यथावस्थिते
वृत्तन्तन्नियतं गुणानुगुणया वृत्त्या विशिष्टं श्रिताः ।
त्यागोपप्लवनित्यदूरशरणव्रज्याविधौ कोविदा-
श्चिन्तामभ्युपगन्तुमन्तिमयुगेऽप्येकान्तिनस्सन्ति नः ॥ ५६ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
प्रभावव्यवस्थाधिकारः पञ्चविंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

இப்படி प्रभावव्यवस्थैயைப் பண்ணி- अज्ञानुज्ञाकैङ्कर्यங்கள் अवश्यकर्तव्यங்களென்று स्थापित्ततற்கு प्रयोजनமுண்டோ? இந்த கலியுகத்தில் सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் செய்து यथेच्छமாக सञ्चरिப்பதிலேயே रुचिயுள்ளவர்கள் भूयिष्ठமாயிருக்க உம்முடைய चिन्तैயை अङ्गीकरिப்பவர்தானுண்டோ வென்ன? இக்காலத்திலும் यथावस्थितமான நம்முடைய चिन्तैயை अङ्गीकरिப்பவர் உண்டென்கிறார் चातुर्वर्ण्येति । चतुर्णां वर्णानां भावः चातुर्वर्ण्यं – ब्राह्मण्यादि जातिகள், चतस्रः विधाः येषां, चतुर्विधाः, चतुर्विधाश्च ते आश्रमाश्च चतुर्विधाश्रमाः, ते मुखानि यस्य, எந்த कुलचरण-देशादि भेदத்திற்கு चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रमங்கள் मुखங்களோ அந்த चातुर्वर्ण्यचतुर्विधाश्रममुखமான भेदமானது, यथावस्थिते सति – शास्त्रोक्तप्रकारமாக व्यवस्थितமாயிருக்க, तन्नियतं वृत्तं – அந்தந்த जात्यादिகளுக்கு नियतமான आचारத்தை, गुणानुगुणया वृत्त्या – प्रपन्नत्वपरमैकान्तित्ववैष्णवत्वादिरूप-गुणங்களுக்கு अनुरूपமான आज्ञानुज्ञाकैङ्कर्यानुष्ठानरूपமான व्यापारத்தோடு, विशिष्टं – विशिष्ट-மாக, श्रिताः – आश्रयिத்திருப்பவர்களாய், त्यागेत्यादि । त्यागமாவது धर्माणां स्वरूपतः त्यागம். அதுவாகிற उपप्लवத்துக்கு उपद्रवத்திற்கு, नित्यदूरமான – सर्वदा दूरத்திலிருக்கும், सर्वात्मना-त्यागसंबन्धமற்றிருக்குமென்றபடி. शरणव्रज्याविधौ – यथाशास्त्रமாக शरणागतिயினுடைய अनुष्ठानத்தில், कोविदाः – समर्थர்களாயுமுள்ள, एकान्तिनः – परमैकान्तिகளான சில மஹான்கள், अन्तिमयुगेऽपि – यथेष्टसञ्चारத்திற்கு आस्पदமான கலியுகத்திலும், இப்போதுமென்றபடி.

नश्चिन्तामभ्युपगन्तुं – நம்முடைய ப்ரபாவவ்யவஸ்தாரூபசிந்தையை யங்கீகரிக்கைக்கு, **सन्ति** – நமக்கு ஸஹாயமாக இருக்கிறார்களென்றபடி. ஆகையால் நம்முடைய இந்த விசார-மும் ஸபலமாமென்று திருவுள்ளம்.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
प्रभावव्यवस्थाधिकारः पञ्चविंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे प्रभावरक्षाधिकारः ॥

शिलादेः स्त्रीत्वादिर्विपरिणतिरस्त्वद्भुतमिदं
ततोप्येतच्चित्रं यदुत दहनस्यैव हिमता ।
तृणस्यैवास्त्रत्वं रिपुषु निहतेरेव हितता
पदत्रेणैवेह त्रिभुवनपरित्राणमिति च ॥ ५७ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिन्यां

प्रभावरक्षाधिकारः ॥

கீழதிகாரத்தில் उपायप्रभावத்திற்கு जातिनाशकत्वादिகளில்லாதபடி व्यवस्थै செய்யப் பட்டது. இவ்வதிகாரத்தில் प्रपत्तिக்கு प्रारब्धनाशकत्वம் இல்லையென்று சொல்லும் पक्षத்தை निराकरिத்து उपायप्रभावத்தை रक्षणம்பண்ணக்கருதி अधिकारार्थத்தை श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் शिलादेरिति । आदिपदத்தாலே கரிக்கு संग्रहம். स्त्रीत्वादिः । இங்கு आदिपदத்தால் पुंस्त्वத்திற்கு ग्रहणம். विपरिणतिः – வேறு அவஸ்தை, रामावतारத்தில் रामपादधूलीस्पर्शத்தாலே ஒரு ஶிலைக்கு अहल्यात्वरूपस्त्रीत्वपरिणामமும், அப்படியே श्रीकृष्णावतारத்திலும் श्रीकृष्ण-भगवाனுடைய स्पर्शத்தாலே उत्तरागर्भத்திலிருந்து விழுந்த ஒரு கரிக்கு पुरुषत्वरूपपरि-णामமுண்டாயிற்றிறே. अश्वत्थामाவின் अस्त्रத்தினாலே दहिக்கப்பட்டு उत्तरागर्भம் ஒரு கரியாக விழ அதை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திருவடிகளால் स्पर्शिக்க அந்த கரி பரீக்ஷித் என்னும் ராஜகுமாரனாக विपरिणमिத்ததென்பது भारतकथाप्रसिद्धம். इदं – विपरिणतिरूपवस्तु-வானது, अद्भुतमस्तु – भगवत्प्रभावத்தாலே உண்டாய் लोकातीतமாயிருக்கையாலே अत्या-श्चर्यமாக இருக்கட்டும், ततोपि – அதைக்காட்டிலும், एतत् – वक्ष्यमाणமானது, चित्रं – महादाश्चर्यம். அதெதென்னில்; दहनस्यैव सतः – हिरण्यादिविषये दहनस्यैव सतः, दाहकமாகவே இருக்கிற अग्निக்கு, हिमतेति यत् – प्रह्लादविषयத்தில் शैत्यமென்பது யாதொன்றுண்டோ அது, "तातैष वह्निः पवनेरितोऽपि न मां दहत्यत्र समन्ततोऽपि । पश्यामि पद्मास्तरणास्तृतानि शीतानि सर्वाणि दिशोमुखानि ॥" என்றானிறே प्रह्लादன். முன்பு சொன்ன स्त्रीत्वादिविपरिणामம் शिलात्वकरी-षत्वप्रहाणத்தாலே வந்ததிறே. இங்கு ஒருவன் विषयத்தில் दहनत्वமிருக்கச்செய்தேயே மற்றொருவன் विषयத்தில் हिमत्वமும் एककालத்தில் இருக்கையால் पूर्वोक्तத்தைக்

उपायप्रभावव्यवस्थै சொன்னோம்; இனிமேல் उपायप्रभावத்தை सङ्कुचितமாகப் பார்த்துவருந் தப்புகள் परिहरिக்கிறோம். [1]"अत्युत्कटैः पुण्यपापैरिहैव फलमश्नुते" என்கிற கணக்கிலே [2]"उपायभक्तिः प्रारब्धव्यतिरिक्ताघनाशिनी । साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री प्रारब्धस्यापि भूयसी" என்கையாலே प्रारब्धங்களையுங்கூடவமுக்கித் தன்

காட்டிலுமிது अत्यद्भुतமென்று கருத்து. இப்படியே மேலும் கண்டு கொள்வது. तृणस्यैवास्त्रत्वमिति । காகவிஷயத்தில் போடப்பட்ட तृणமே ब्रह्मास्त्रत्वத்தை யடைந்ததிறே. "स दर्भं संस्तरादृह्य ब्राह्मेणास्त्रेण योजयत्" என்றதிறே ராமாயணம். रिपुषु – शत्रुக்கள்விஷயத்தில், निहतेरेव – हननத்திற்கே, हितता – पुरुषार्थसाधनत्वம், அதாவது:— ஜய விஜயர்களான द्वारपालकர்கள் विप्रशापத்தாலே மூன்று தலைமுறை हिरण्यकशिपु प्रभृतिகளாகப் பிறந்து மூன்று தலைமுறையிலும் भगवत्कर्तृकहननத்தாலேயே परिशुद्धர்களாய் தங்கள் பதங்களாகிற पुरुषार्थத்தைப்பெற்றார்களிறே. ஆகையால் भगवत्कर्तृकहननமே ஹிதமாயிற்றென்று கருத்து. இதை "सत्सङ्गजानि निधनान्यपि तारयन्ति" என்று महाकविயும் சொன்னானிறே. पदत्रेणैव – திருவயோத்தியில் अभिषिक्तமான தம்முடைய पादुका-युगलத்தாலேயே, त्रिभुवनपरित्राणमिति च – மூன்று லோகங்களுடைய रक्षणமென்பது யாதொன்றுண்டோ இதுவும், ततोपि चित्रं – पादुकात्वावस्थाप्रहाणமின்றிக்கே भुवनरक्षणமதி-चित्रமென்றபடி. இப்படி भगवत्प्रभावத்தாலே अतिविचित्रமான कार्यங்கள் நடந்தபடியால் भगवद्विषयप्रपत्तिக்கு भगवत्संबन्धத்தாலே प्रारब्धनाशकत्वादिகள் कैमुतिकन्यायसिद्धங்களென்று கருத்து.

सङ्गतिप्रदर्शनार्थம் पूर्वाधिकारोक्तार्थத்தை संग्रहिக்கிறார் उपायेति । वक्ष्यमाणाधिकारार्थத்தை संग्रहिத்துக்காட்டுகிறார் இனிமேலித्यादिना । முதலில் सिद्धान्तिகள் சொல்லும் उपायप्रभावத்தை अनुवदिத்து அதின் பேரில் पूर्वपक्षिகள் சொல்லும் उपायप्रभावसङ्कोचप्रकारத்தை प्रदर्शिப்பிக்கிறார் अत्युत्कटैरित्यादिना । என்கிற கணக்கிலே इति । जन्मान्तरத்திலே फलத்தைக் கொடுக்கும் पुण्यपापங்கள் போலன்றிக்கே उत्कटமான पुण्यपापங்கள் இந்த जन्मத்திலேயே फलத்தைக் கொடுக்குமென்று சொல்லுகிற ரீதியிலே, उपायेति । उपायभक्तिः – उपायरूपै-யான भक्ति, அதாவது:— मोक्षसाधनமான भक्तियोगம். प्रारब्धव्यतिरिक्ताघनाशिनी – फलத்தைக் கொடுக்க வாரம்பித்திருக்கிற कर्मங்களைக்காட்டிலும் வேறு पापங்களையே அதாவது सञ्चितादिகளையே नाशஞ்செய்யும். साध्यभक्तिस्तु – साध्या भक्तिः यया (யாதொரு प्रपत्ति-யினாலே) सा साध्य भक्तिः, स्वतन्त्रप्रपत्ति யென்றபடி. सा भूयसी – இது हेतुगर्भविशेषणம். அது महाप्रभावவத்தாகையாலே என்றபடி. प्रारब्धस्यापि – प्रारब्धकर्मத்திற்கும், हन्त्री –

---

1 விஹகேந்த்ரஸம்ஹிதை
2

ஃபலத்தைக்கொடுக்கவற்றான ப்ரபத்தியைப்பண்ணினவனுக்கு விद्यान्तरन्यायத் தாலே उत्तरपूर्वाघங்களும் இவ்விधैக்குத் தன்னேற்றமான सामर्थ्यத்தாலே प्रारब्धकर्मஃபலத்தைப் பற்ற உண்டானவார்த்தியிலே யெல்லைக்கீடாக क्षणान्तर-दिवसान्तरजन्मान्तराद्यनुवृत्तियுங் கழியக்கடவதென்று ''मा शुचः'' என்கிற वाक्यத்துக்கभिप्रायம். இவ்வர்த்தம் तत्त्वமாகில் प्रारब्धकर्मविशेषமாய்க் கொண்டு வருகிற दुःखங்களும் दुःखकारणங்களான कर्मங்களினுடைய आर्जनமுங் கழியவேண்டாவோ; आर्तனாய் पुरुषனர்த்திக்கக் கொடுக்க வேணுமென்னில் आनुषङ्गिकமான पङ्क्तिपावनत्वादिகளைப்போலே अनभिसंहितங்களையுங்கூட हितैषिயான ईश्वरன் தானே கொடுக்கத் தட்டென்; இப்படி செய்யக் காணாமையால் शोकविषयமான अंशமெல்லாம் निश्शेषமாக प्रपत्तिயாலே கழியுமென்றவிடம் प्रपत्तिप्रभावातिशयத்தைப்பற்ற स्तुतिபண்ணினபடியென்று சிலர் இதின் प्रभावத்தை வரையிட்டுப்பார்ப்பர்கள்; இதுக்குत्तरம்; अनुग्रह-शीलனாய் आश्रयिப்பார்க்கு प्रपत्तिवाक्योच्चारणप्रारंभத்திலே கடுக मोक्षம் கொடுக்க

நாரிகையாகிறது என்கை. அமுக்கி – நசிப்பித்து, கொடுக்கவற்றான – கொடுக்க समर्थैயான, विद्यान्तरन्यायத்தாலே – न्यासेतरविद्यैகளுக்குச்சொன்ன न्यायத்தாலே, தன்னேற்றமான – தனக்கே ஏற்றமான அதாவது अनितरसाधारणமான, आर्तिயிலேயெல்லைக் கீடாக इति । पुरुषभेदத்தாலே आर्तिभेदமும் எல்லையின் भेदமும் लोकसिद्धமிறே. मा शुचः என்கிற वाक्यத்துக்கு अभिप्रायமிதி । இவ்வளவு सिद्धान्तिमतानुवादம். இதில் पूर्वपक्षिயின் ஶங்கையைக் காட்டுகிறார் இவ்வர்த்தம் तत्त्वமாகிலித்யாதினா । இந்த ஶங்காமध्यத்தில் सिद्धान्तरीत्या ஓர் ஶங்கை பண்ணுகிறார் आर्तனாய் पुरुषனர்த்திக்கக் கொடுக்கவேணு மென்னிலிதி । देहावसानத்தில் मोक्षத்தைக் கோலின दृप्तप्रपन्नன் देहावसानத்திற்குள் प्रारब्ध-कर्मविशेषफलமாக வரும் दुःखங்களுடையவும் பாபங்களுடையவும் निवृत्तिயை आर्ति-யோடு யாசிக்காமையாலது வாராதென்றभिप्रायம். இதற்கு पूर्वपक्षी समाधानம் சொல்லு கிறார் आनुषङ्गिकமான इत्यादिना । आनुषङ्गिकம் – उद्दिष्टप्रधानफलव्यतिरिक्तமான अवान्तरफलம். अनभिसंहितங்களையும் – अप्रार्थितங்களான दुःखनिवृत्त्यादिகளையும், கொடுக்கத் தட்டென் – கொடுப்பதற்கு प्रतिबन्धकமென்னென்றபடி. प्रभावातिशयத்தைப்பற்ற स्तुति பண்ணினபடியென்று इति । வாஸ்தவமாகவே प्रपत्ति प्रारब्धनाशकமாகில் प्रपत्त्युत्तरம் प्रारब्धफलங்களான दुःखादिகள் வரக்கூடாதாகையாலும் प्रपन्नர்களுக்கும் प्रपत्त्युत्तरकालம் प्रायिकமாக दुःखादिகள் வரக்காண்கையாலும் प्रपत्तिக்கு प्रारब्धनाशकत्वத்தைச் சொல்லும் வசனம் ''आदित्यो यूपः'' என்கிறாப்போலே प्रत्यक्षविरोधத்தை अनादरித்து

त्वरिக்கிற ईश्वरன் இவனுடைய நசையாலே சிறிது காலமிங்கே வைக்க இசைந்த வளவிலே இவ்விடத்திலுள்ள சிற்றின்பங்களை दुःखप्रसङ्गरहित-மாக அநுபவிப்பிக்குமாகில் இவனுக்கிந்நசை யொருக்காலும் மாளாது. भगवदनुभवத்தில் भोग्यताबुद्धियும் கொழுந்துவிட்டு வாராது. ஆகையால் [3]"यस्यानुग्रहमिच्छामि धनं तस्य हराम्यहम् । बान्धवैश्च वियोगेन सदा भवति दुःखितः ॥ तेन दुःखेन संतप्तो यदि मां न परित्यजेत् । तं प्रसादं करिष्यामि यस्सुरैरपि दुर्लभः" என்கிறபடிகளிலே दुःखादिகளுக்குக் காரணமான प्रारब्धकर्मविशेषத்தை सन्निहितமான कशादि-களைப்போலே துணையாகக்கொண்டு पित्रादिகளைப்போலே शिक्षकனான ईश्वरன் சில कठिनप्रकृतिகளுக்குப்பண்ணுகிற अनुग्रहविशेषமிதென்றநுसन्धिக்கை उचितம்.

ஒரு व्याधिविशेषத்தை யுண்டோவென்று ராஜா கேட்க அவருமொரு उपाद्ध्यायருண்டென்று भट्टरருளிச்செய்தார். आयुस्सு வளர்க்கவொண்ணாதபடி नियतायुस्ஸானவனுக்கு உள்ளத்திலுத்வேகம் பிறக்கைக்காகவும்

स्तोत्रம் பண்ணிற்றென்றே கொள்ளவேண்டுமென்றபடி. **வரையிட்டுப் பார்ப்பர்கள்** – परिच्छेदित्துப் பார்ப்பர்கள். **இதுக்குத்தரமி**ति । சொல்லுகிறோமிति शेषः । **मोक्षங்கொடுக்க त्वरिக்கிற ईश्वरனி**ति । விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் என்றபடி इत्यादिः । **இங்கே வைக்க விசைந்த வளவிலே** – தமக்கு त्वरैயிருந்தாலும் प्रपित्सुவினுடைய நசையை யநுஸரித்து அவனை இந்த लीलाविभूतिயில் சிறிது காலம் வைக்க இசைந்தபோது, **சிற்றின்பங்களை** – शब्दादिகளான அல்ப सुखங்களை, **கொழுந்து விட்டு வாராது** – अभिवृद्धமாகாது. **ஆகையாலி**ति । दुःख-संबन्धமின்றிக்கே भोगप्रदानம் பண்ணுவது ஹிதைஷியான भगवानுக்கு उचितமில்லாமையாலென்றபடி. तं प्रसादं करिष्यामि என்பதற்கு முன் तादृशपुरुषविषयத்தில் என்று கூட்டுவது. **இது** – अभ्युपगतान्तर्गतமான சில प्रारब्धांशத்தைப் போக்காமை, अनुग्रहविशेषமென்ற अनुसन्धिக்கை உசிதமென்றந்வயிப்பது.

दुःखங்கள் शिक्षाविशेषங்களாகையால் ஹிதங்களென்பதில் ஓர் ஐதிஹ்யமருளிச்செய்கிறார் **ஒரு व्याधिविशेषத்தை** इत्यादिना । ஒரு ராஜா ஒரு व्याधिविशेषத்தை निर्देशित்து இது தேவரீருக்குண்டோவென்று भट्टரைக்கேட்க, "அவருமொருவுபாध्यायருண்டென்று भट्टरருளிச்செய்தாரென்பது ஐதிஹ்யவார்த்தை. சிற்றின்பத்தை அதிகமாக

[3] பாகவதம்

अनियतायुस्सुक्कளுக்காயுष्कामीयங்களையிட்டு வளர்க்க நினையாமைக்குமாக दुःखादिகளிவனுக்குபாद्ध्यायர்கள். இது ஆழ்வானுள்ளிட்டார்பக்கலிலே प्रसिद्धம். अपचारங்களையும் तत्फलங்களையுஞ் சிலர்க்குக்காட்டி மறைக் கிறவிதுவும் [4]''பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போலே தாங்கா

ஆசைப்படவிடாதபடி शिक्षकமாகையால் व्याधिயும் उपाध्यायரென்று கருத்து. व्याधि சிற்றின்பத்தின் ஆசையைத் தடுக்கையாலதை उपाध्यायரென்று சொல்லலாமாகிலும் प्रपन्नனுக்கு उत्तरकालத்தில் வரும் दुःखங்கள் उपाध्यायர்களாகக் கூடுமோவென்னவருளிச் செய்கிறார் **आयुस्सु வளர்க்கவொண்ணாதபடி** इत्यादिना । **नियतेत्यादि** । मनुष्यர்கள் नियतायुஸ்ஸுக்களென்றும் अनियतायुஸ்ஸுக்களென்று இருவகைப்பட்டவர்கள். அதில் नियतायुஸ்ஸுக்கள் आयुष्यहोमादिகளாலும் வளர்க்கமுடியாதபடி ज्योतिषர்களால் இவ்வளவே இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸென்று சொல்லப்பட்ட ஆயுஸ்ஸையுடைய வர்கள். अनियतायुஸ்ஸுக்களாவார், आयुष्कामेष्ट्यादिகளைப் பண்ணினால் வளருமா யுஸ்ஸையுடையவர்கள். அதாவது இவனுக்கு இருபதாவது வயதில் गण्डம்; आयुष्यहोमादिகளாலே அந்த गण्डம் தப்பினால் நாற்பதாவது வயதில் गण्डம்; அதுவும் शान्त्यादिகளாலே தப்பினால் ஐம்பத்தைந்தில் गण्डம் என்று ज्योतिषர்கள் சொன்னால், அவர்கள் சொன்னபடி आयुष्कामेष्ट्यादिகளாலே வளர்ந்துவருமாயுஸ் ஸையுடையவர். அதில் आयुष्कामीयங்களாலும் வளர்க்கமுடியாத नियतायुஸ்ஸுக் களுக்கு இந்த ஆயுஸ்ஸுக்குள்ளேயே उद्वेगம் பிறக்கைக்கும், அதாவது भीतिபிறக் கைக்கும், மற்ற अनियतायुஸ்ஸுக்கள் आयुஸ்ஸை வளர்க்க நினையாமைக்காகவும் என்கை. **दुःखादिகளிவனுக்கு उपाध्यायர்களீதி** । व्याधिபோலே दुःखादिகளும் आयुरभि- वृद्ध्यादिகளில் ஆசைப்படவிடாதபடி शिक्षकங்களாகையால் அவைகளுமுपाध्याय- तुल्यங்களென்றபடி. दुःखादिகளுமென்கிறவிடத்தில் आदिपदத்தால் भयादिகள் சொல் லப்படுகின்றன. दुःखादिகளையும் उपाध्यायர்களாக भाविத்தவர்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது ஆழ்வானுள்ளிட்டார் பக்கலிலே प्रसिद्धமிதி** । **இது** – दुःखादिகளை யுपाध्यायர்களாக भाविக்கை. கூரத்தாழ்வான் नेत्रव्यसनத்தை उपाध्यायராக भाविத்தே प्राकृतचक्षुஸ்ஸை प्रार्थिக்காமல், ''नीलमेघनिमञ्जनपुञ्जश्यामकुन्तलमनन्तशयं त्वाम् । कञ्जपा- णिपदमंबुजनेत्रं नेत्रसात्कुरु करीश सदा मे'' என்று सदादर्शनத்தையே प्रार्थिத்தார். **உள்ளிட்டார்** – प्रभृतिகள். ஆனாலும் சில प्रपन्नர்களுக்கு बुद्धिपूर्वकापचारத்தையும் तत्फलத்தையும் உண்டு பண்ணுவது हितैषिकृत्यமாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अपचारங்களையும் तत्फलங்களையுமித்யாதினா** । **तत्फलங்களையும்** – अपचारफलமான मानसक्लेश भगवदनुभव-

[4] பெரியதிருமொழி 11-8-3.

துள்ளந் தள்ளுமென்தாமரைக்கண்ணா'' வென்று निर्वेदपूर्तियைக் கடுகப் பிறப்பித்துத் தானிசைந்த संसार निवर्तनத்தைக்கடுகவிவனையுமிசை விக்கைக்காகவத்தனை. இவ்விடத்தில் प्रतिकूलानुभवांशம் दुष्कर्मफலம். இது शिक्षणமாகிறதுவும் प्रायश्चित्तத்திலே மூட்டுகிறதுவுமுपायफலம். இவற்றில் சில शिक्षणादिகள் प्रारब्धसुकृतविशेषफலமாயும் வரும். प्राणार्थियாய் விழுந்த காகத்துக்கு प्राणனைக்கொடுக்கையாலே அங்கும் प्रपत्तिफலம் पूर्णம். दुष्प्रकृति- யான விக்காகத்துக்கு शिक्षैயாகவொரு கண்ணை வாங்கிவிட்டதுவும்

विच्छेदादिகளையும், **காட்டி மறைக்கிறவிதுவும்** – மின்னொளிபோலே காட்டி क्षापणத்தாலே निवृत्तिசெய்கிறவிதுவும். **கூரை** – இரப்பு – வீடு, **பயிலுகை** – கூடே வஸிக்கை, **தாங்காது** – धरियாது, **உள்ளம்** – மனஸ்ஸு, **தள்ளும்** – தளும்பா- நிற்கிறது. **என் தாமரைக்கண்ணா** – என் पुण्डरीकाक्षனே! என்னைக் கடாக்ஷிக்க வேணுமென்று கருத்து. **இவனையுமிசைவிக்கைக்காகவத்தனை** इति । अपचार तत्फलप्रदान तन्निवृत्त्यादिகளெல்லாம் दृप्तप्रपन्नனாய்ப் போந்தவிவனுக்கே अत्यन्तनिर्वेदजननद्वारा मोक्षप्राप्तियில் त्वरैயையுண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. दुःखानुभवம் अनुग्रहकार्यமாமோ? அது निग्रहसङ्कल्परूपदुष्कर्मத்தின் फலமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத் தில் प्रतिकूलानुभवांशம் दुष्कर्मफலமि**त्यादिना । दुःखानुभवத்தில் दुःखानुभवत्वம், निर्वेदजननद्वारा शिक्षारूपत्वம், भीत्यादिजननद्वारा प्रायश्चित्तादिप्रवर्तकत्वம் என்று மூன்று ஆகாரமுண்டு; அதில் दुःखानुभवत्वமென்கிற அம்ஶம் भगवन्निग्रहसङ्कल्परूपदुष्कर्मफலம்; निर्वेदजननद्वारा शिक्षारूपत्वांश- மும் भीत्यादिजननद्वारा प्रायश्चित्तादिप्रवर्तकत्वरूपांशமும் अनुग्रहकार्यமான उपायத்தின் फலம். ஆகையால் प्रपन्नனுக்கு दुष्कर्मफलமான दुःखानुभवமும், उपायपलங்களான अंशद्वयங்களோடு கூடினபடியால் அதையனுग्रहकार्यமென்றே சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். उपाय- पूर्तिயில்லாதவனுக்கும் दुःखानुभवம் निर्वेदादिजनकतया शिक्षारूपமாயும் प्रायश्चित्तोन्मुख्यहेतुவாயும் காணப்படவில்லையோ? அப்போது அது उपायफலமாகாதேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் **இவற்றில் சில शिक्षणादिகளி**त्यादिना । आदिशब्दத்தால் प्रायश्चित्तोन्मुख्यग्रहणம். **प्रारब्धसुकृतविशेषफலமாயும் வருமி**ति । उपायवाனுடைய दुःखानुभवத்திலிவ்விரண்டாகார முமுपायफலமாம். प्रारब्धसुकृतवाனுடைய दुःखानुभवத்திலும் प्रारब्धसुकृतविशेषத்தாலே இவ் விரண்டாகாரமும் உண்டாமென்று கருத்து. இப்படி उपायप्रभावத்தைச் சொல்லக் கூடுமோ? प्रपन्नனான காகத்துக்கு फலமின்றிக்கே नेत्रोत्पाटनமும் நேரவில்லையோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **प्राणार्थियாய் விழுந்த காகத்துக்கு** इत्यादिना । **प्राणனைக் கொடுக்கையாலே அங்கும் प्रपत्तिफலம் पूर्णமி**ति । எந்த फலத்தையுद्देशित्तு उपाया- नुष्ठानமோ அது पूर्णமாகையால் அங்கும் उपायप्रभावத்திற்குக் கொத்தையில்லை

நிग்ரஹமன்று; अनुग्रहविशेषம். ஆகையால் आभूतसंप्लवம் நரகத்திலே கிடக்கும்படி क्षणकृतपापकर्मங்களுடைய प्रभावமான भगवन्निग्रहविशेषத்தை இசைந்தாற்போலவும், [5]''दुर्गसंसारकान्तारमपारमभिधावताम् । एकः कृष्णनमस्कारो मुक्तितीरस्य देशिकः'' என்றும், [6]''एकोऽपि कृष्णे सुकृतः प्रणामो दशाश्वमेधावभृथेन तुल्यः । दशाश्वमेधी पुनरेति जन्म कृष्णप्रणामी न पुनर्भवाय'' என்றும், सुकृतप्रणामविशेषத்தினுடைய प्रभावத்தை இசைந்தாற்போலவும், [7]''सकृदेव प्रपन्नाय'', [8]''अथ पातकभीतस्त्वं'', [9]''कुयोनिष्वपि सञ्जातो यस्सकृच्छरणङ्गत'' इत्यादिகளிற்சொல்லுகிறபடியே இப்प्रपत्तिप्रभावத்தையும் शास्त्रार्थोपप्लवप्रसङ्गமில்லாத விஷயத்தில் சுருங்காதே अनुसन्धिக்கப் प्राप्तம்.

யென்று கருத்து. ஆனாலும் प्रपन्नனானவனுக்கு नेत्रोत्पाटनம் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **दुष्प्रकृतियान விக் காகத்துக்கு** इति । **நிग்ரஹமன்று; अनुग्रहविशेष-மிதி** । ''कृपे काकस्यैकं हितमिति हिनस्ति स्म नयनम्'' என்னக்கடவதிறே. प्रपत्ति प्रभावத்தில் बाधकத்தை निवृत्तिசெய்து साधकांशத்தையருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **आभूतसंप्लवं** – महाप्रळयपर्यन्तம், **क्षणकृतपापकर्मங்களுடைய** इत्यादि । क्षणकृतமான पापविशेषத்திற்கு तादृशनरकपातनशक्तियानது भगवन्निग्रहத்தாலேயிறே. निग्रहविशेषத்திற்கு तादृशप्रभा-वத்தை யங்கீகரித்தாற்போலே उपायविशेषजन्यानुग्रहविशेषத்திற்கும் पूर्वोक्तप्रभावविशेषத்தை யங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று கருத்து. **दुर्गेति** । दुर्गञ्च तत् संसारकान्तारञ्चेति विग्रहः । **मुक्तितीरस्य देशिकः** – मुक्तितीरप्रापकः, **एकोऽपीति** । अत्र अपिशब्दம் भिन्नक्रमமாய்க்கொண்டு तुल्यशब्दத்தோடந்வயிக்கிறது. कृष्णविषयத்தில் செய்யப்படும் ஒரு सुकृतप्रणामம் दशाश्वमेधावभृथத்தோடே अपि तुल्यः – तुल्यமாகுமோ? ஆகாதென்றபடி. तौल्याभावத்தை उपपादिக்கிறது दशाश्वमेधी-त्युत्तरार्धம். पुनर्जननहेतुவான दशाश्वमेधावभृथத்தோடு पुनर्भवाभावहेतुவான कृष्णप्रणामம் तुल्यமாகாதிறே. सुकृतप्रणामத்திற்கு तादृशप्रभावத்தையங்கீகரித்ததுபோல் प्रपत्तिக்கும் तादृश-प्रभावத்தையங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று கருத்து. **शास्त्रार्थोपप्लवप्रसङ्गமில்லாதவிஷயத்திலிதி** । शूद्रभागवतர்க்கும் ब्राह्मणभागवतர்க்கும் समयाचारविशेषविधायकமான शास्त्रங்களுக்கு विरोधप्रसङ्गமில்லாத விஷயத்திலென்றபடி. **சுருங்காதே अनुसन्धिக்கப் प्राप्तமிதி** । शास्त्राविरुद्धविषयத்திலே प्रपत्तिप्रभावம் यथाश्रुतமாக अवश्यம் अङ्गीकार्यமென்றபடி. இப்படி शास्त्रार्थविरुद्धமல்லாதவிஷயத்தில் प्रपत्तिप्रभावத்தை सङ्कोचமின்றிக்கே யங்கீகரித்தால் प्रपन्नனுக்கு मातृपितृहत्तियும் லேபியாதென்று சொல்லுகிற वचनத்திற்கு எப்படி निर्वाह-

---

5 விஷ்ணுதர்மம் 1-18.

6 பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 46-163.

7 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-33.

8 விஷ்ணுதர்மம் 66-72.

9 ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.

[10]"तं मातापितृहन्तारमपि पाति भवार्तिहा" என்றதுவும் उत्तराघविषयமல்லாதபோது-पल्लवமில்லை. उत्तराघविஷயத்தில் निस्तारक्रमங்கள் முன்பே சொன்னோம். [11]"शरणञ्च प्रपन्नानां तवास्मीति च याचतां । प्रसादं पितृहन्तॄणामपि कुर्वन्ति साधव" इत्यादि-களுமிப்படிக்கு सुघटितங்கள்.

நம் दर्शनத்திலே நிலையுடையராய் मुमुक्षुக்களாய் कर्मज्ञान भक्तिप्रपत्ति-களிலேதேனுமொரு शास्त्रीयमर्यादैயாலே भगवत्प्रवणரானார்க்கு यतमानसंज्ञाद्य-वस्थैகளிலே अर्थसञ्ज्ञादिகளாகிற சில व्याधिகள் निश्शेषமாக शमिயாதமட்டைக் கொண்டு இவர்கள் प्राकृतரைப்போலே असंभाष्यரென்று சில वैराग्यमात्र-प्रधानர்கள் சொல்லுவர்கள். இதுவும் भगवच्छास्त्रादिகளில் खिन्नवृत्त्यादिप्रकरणங்

மென்ன வருளிச்செய்கிறார் **तं मातेति** । **उत्तराघविषयமல்லாதபோதுपल्लवமில்லை** इति । मातृपितृहत्यादिகள் प्रपत्तेः पूर्वकालिकமாகில் मोक्षयिष्यामिக்கு விஷயமாகையால் ஒருவித बाधकமுமில்லையென்று கருத்து. उत्तरकालिकமாகில் बुद्धिपूर्वकமானால் அதின் निस्तार-क्रमம் முன்பே சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **उत्तराघविஷயத்தில் निस्तारक्रमங்கள் முன்பே சொன்னோமிதி** । **முன்பே** – अपराधपरिहाराधिकारத்தில், "प्रसादं पितृहन्तॄणामपि कुर्वन्ति साधवः" என்கிற वचनத்திற்கும் இப்படியே प्रभावनिर्वाहक्रमமென்கிறார் **शरणञ्च प्रपन्नानामिति** । **शरणञ्च प्रपन्नानां** – मानसिकप्रपत्तिनिष्ठानां, **तवास्मीति च याचतां** – वाचिकप्रपत्तिनिष्ठानां, **இப்படிக்கு** – இம்மாதிரி யங்கீகரித்தால்.

एतावता भगवत्प्रभावத்தையும் प्रपत्तिप्रभावத்தையும் समर्थिத்து भागवतप्रभावத்தை யருளிச் செய்யப்போகிறவராய் पूर्वपक्षத்தை उपक्षेपिக்கிறார் **நம் दर्शनத்திலே நிலையுடைய ராயித்यादिना** । **நம் दर्शनம்** – "नाथोपज्ञं प्रवृत्तं" என்றாரம்பித்து "इदमखिलतमःकर्शनं दर्शनं नः" என்று சொல்லப்பட்ட श्रीभाष्यकारसिद्धान्तம், **நிலையுடையராய்** – स्थिराध्यवसायத்தை யுடையவராய், **ஏதேனுமொரு शास्त्रीयमर्यादैயாலே भगवत्प्रवणரானார்க்கு** इति । परंपरया मोक्षसाधनங்களான कर्मयोगज्ञानयोगங்களென்ன, साक्षान्मोक्षसाधनங்களான भक्तिप्रपत्तिகளென்ன, இவைகளாகிற शास्त्रोदितங்களான व्यवस्थितोपायங்களில் अन्यतमத்தாலே भगवत्प्रवणர் களான भागवतர்களுக்கு என்றபடி. **यतमानेत्यादि** । இங்கு आदिशब्दத்தாலே व्यतिरेकैकेन्द्रिय-वशीकारसंज्ञैகளுக்கு ग्रहणம். बाह्येन्द्रियाणि विषयेभ्यः प्रतिसंहृत्य मनः आत्मनि व्यवस्थापयितुं यतेत इयं यतमानसंज्ञा । कतिचन रागद्वेषौ पक्वौ ज्ञात्वा अवशिष्टरागद्वेषयोरौदासीन्याभिनन्दनाभ्यां पचनं व्यतिरेकसंज्ञा । बाह्येन्द्रियप्रवृत्त्यभावेऽपि मनसः भस्मच्छन्नदहनवत् वासनामात्रशेषता एकेन्द्रियसंज्ञा । दृष्टानुश्रविकैहिकामुष्मिक-सकलफलविमुखस्य यस्तेषु फलेषु सवासनरागत्यागः सा वशीकारसंज्ञा । **अर्थसञ्ज्ञादिகளிதி** । இங்கு आदि-

---

10 ஸநத்குமாரஸம்ஹிதை.
11 விஷ்ணுதர்மம் 106-53.

களாலே परिहार्यம். [12]''डंभिहैतुकपाषण्डिबकवृत्तींश्च वर्जयेत्'', [13]''ये तु सामान्यभावेन मन्यन्ते पुरुषोत्तमम् । ते वै पाषण्डिनो ज्ञेयास्सर्वकर्मबहिष्कृताः'', [14]''पुंसां जटाभरणमौण्ड्यवतां वृथैवे'' त्यादिகளிற்படியே வழிதப்பினார் பக்கல் சொல்லும் வார்த்தையை நல்வழியிலடி தடுமாறினார்பக்கல் சொல்லலாகாதிறே. भागवதரில் ऊन-हीनपरिस्रस्तनष्ट விஷயங்களிலும் பரிமாற்றங்களில் तारतम्यம் விதித்ததே யாகிலும் ஐகாந்த்யம் குலையாதேயிருக்கில் முடிவிலொரு விரகாலே இவர்களீடேறிவிடுவர்கள். இவர்கள் திறத்திலுமபசாரமாகாதென்றிறே शास्त्रம் விதித்தது. [15]''नेहाभि क्रमनाशोऽस्ति प्रत्यवायो न विद्यते । स्वल्पमप्यस्य धर्मस्य त्रायते

शब्दத்தால் காமक्रोधங்களுக்குக் ग्रहणம். खिन्नवृत्त्यादिप्रकरणங்களாலே परिहार्यமிதி । खिन्न-वृत्तिகள் – देहयात्रैக்கும் क्लेशப்படும் दरिद्राர்கள். அவர்களுடைய देहयात्राक्रमத்தைச் சொல்லும் प्रकरणங்களாலே யென்றபடி. அந்த प्रकरणங்களில் ''निर्धनांश्चरतो लोके वृत्त्यर्थं भृशकर्शितान् । नावमन्येत तैर्लोकं पवित्रीकुरुते हरिः ॥'' என்று वृत्त्यर्थமாக सञ्चरिப்பவர்களை लोक-पावनர்களாகச் சொல்லிற்றிறே. அதுபோலே वृत्तिकर्शितர்களான भागवतர்களுக்கு अर्थ-सङ्गादिகள் अत्यन्तबाधकங்களாகாதென்று கருத்து. अपथप्रवृत्तர்விஷயத்தில் சொல்லும் निन्दावार्त्तैயை நல்வழியில் இடறினார் பக்கலிலே சொல்லலாகாதென்கிறர் डंभिहैतु-केत्यादियाல். डंभिகள் – इतरश्लाघनार्थமே कर्मानुष्ठानம் பண்ணுகிறவர்கள், हैतुकர்கள் – युक्तिमात्रवादिகள், बकवृत्तिகள் – वञ्चनैயாலே आश्रितघातம்பண்ணுமவர்கள், पाषण्डि-களைக் காட்டுகிறார் ये तु सामान्येत्यादिना । भागवतர்களில் சிலர்க்கு पञ्चसंस्कारங்களில் சிலவற்றில் குறைவிருந்தாலும் अन्ततः அவர்களுக்கும் मोक्षமுண்டாகையால் அவர்கள் விஷயத்திலுமபசாரம் கூடாதென்று शास्त्रம் விதித்ததென்கிறார் भागवत-ரிலீत्यादिना । ऊनர் – तापसंस्कारमात्ररहितர், हीनர் – पुण्ड्र संस्काररहितர், परिस्रस्तनாவான் – नामसंस्कारமில்லாதவன், नष्टனாவான் – मन्त्रसंस्कारशून्यன், ''तथा स्वकर्मशास्त्रेशगुरुसत्सङ्गवर्जिताः । ऊनहीन स्रस्तनष्टदग्धा ज्ञेयास्समाख्यया'' என்கிற वचनத்தில் ऊनादिகளுக்கு प्रकारान्तरத்தாலே लक्षणம் சொல்லப்பட்டது. பரிமாற்றங்களிலிதி । பரிமாற்றம் – आदरம், प्रतिपत्ति-யென்றபடி. விதித்ததேயாகிலும் – शास्त्रங்களில் விதிக்கப்பட்டதேயாகிலும், இவர்கள்திறத்திலுமபசாரமாகாதென்றிறே शास्त्रம் விதித்தது इति । இவர்கள் விஷயத்தில் प्रतिपत्तितारतम्यத்தை शास्त्रம் சொல்லியிருந்தாலும் भागवतत्वसाम्यात् அவர்

[12] [13] யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 1-130.

[14] விஷ்ணுபுராணம் 3-18-105.

[15] கீதை 2-40.

महतो भयात्'' என்றும், [16]''पार्थ नैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते । न हि कल्याणकृत्कश्चिद्दुर्गतिं तात गच्छति'' என்றும், कर्मयोगத்திற்சொன்ன प्रभावம் भक्तिप्रपत्तिகளில் कैमुतिकन्याय सिद्धமிறே. [17]''अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक् । साधुरेव स मन्तव्यस्सम्यग्व्यवसितो हि सः'' என்றும், [18]''अपि पापेष्वभिरता मद्भक्ताः पाण्डुनन्दन । मुच्यन्ते पातकैस्सर्वैः पद्मपत्रमिवांभसा'' என்றும் सर्वेश्वरன் தானே अर्जुनனையும் धर्मपुत्रனையும் பற்ற வருளிச்செய்தான். அப்படியே श्रीपुण्डरीकनारदसंवादத்திலும் [19]''चीरवासा जटी वा स्यात्त्रिदण्डी मुण्ड एव वा । भूषितो वा द्विजश्रेष्ठ न लिङ्गं धर्म-

களிடத்திலுமபசாரம் கூடாதென்றும் ''वैष्णवे परिवादाच्च पतत्येव न संशय'' इत्यादि शास्त्रம் சொல்லிற்றென்றபடி. कर्मयोगத்திற்குச்சொன்ன प्रभावம் भक्तिप्रपत्तिகளுக்கும் कैमुतिकन्यायसिद्धமாகையால் भक्तिप्रपत्तिமான்களிடம் स्वल्पवैकल्यமிருந்தாலும் अपचारம் கூடாதென்கிற अभिप्रायத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **नेहाभिक्रमनाश इति । इह** – இந்த कर्मयोगத்தில், अभिक्रमம் – ஆரம்பம், எவ்வளவு उपक्रमिக்கப்பட்டதோ அவ்வளவிற்கு ஒரு காலத்திலும் नाशமில்லையென்றபடி. **प्रत्यवायो न विद्यते** – நடுவிலே விட்டாலும் यज्ञादिகளுக்குப்போலே अनिष्टापादकत्वமில்லை. **स्वल्पमपि** – स्वल्पांशமும், **पार्थेति । तस्य** – योगनिष्ठस्य, **कैमुतिकन्यायसिद्धமிறே** इति । कर्मयोगத்திற்கு तादृशप्रभावமுண்டானால் महाप्रभावங்களான भक्तिप्रपत्तिகளிலभिमुखரானார்களை ईषद्वैकल्यத்தாலே குறைய நினைக்கை महापचारமாமென்று கருத்து. भगवाனே ஊனாதிகளைப்போன்றவர்களிடத்திலும் अपचारங் கூடாதென்று சூசிப்பித்தாரென்கிறார் **अपि चेत्सुदुराचार** इत्यादिना । उपायपरिग्रहத்திற்குமுன் सुदुराचारोऽपीत्यर्थः । अथवा ''दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा'' என்கிறவிடத்தில்போல் पूर्वत्वग्राहकपुराशब्दादिகளில்லாமையால் वर्तमानकालादिகளில் सुदुराचारனாயிருந்தாலும் ஏதேனுமொரு प्रकारத்தாலே क्रोडीकारமுண்டாகலாமாகையால் वर्तमानादिकालங்களில் सुदुराचारமும் बाधकமாகாதென்று கருத்து. **अर्जुनனையும் धर्मपुत्रனயும் பற்ற** इति । अपि चेत्सुदुराचारः என்று अर्जुनனைப்பற்றவும், अपि पापेष्वभिरताः என்று धर्मपुत्रனைப்பற்றவும் அருளிச்செய்தானென்றபடி. पुण्डरीकनारदसंवादத்தில் भगवत्प्रवणர் अनुवृत्तदोषரானாலும் यथार्हप्रायश्चित्तத்தாலே मोक्षத்தையடைவார்களென்றும், निर्दोषருக்கு शीघ्रமாகவே मोक्षसिद्धियுண்டென்றும் சொல்லியிருப்பதால் भक्तिप्रपत्तिरूपोपायनिष्ठரைக்குறைய நினைக்கலாகாதென்கிறார் **அப்படியே श्रीपुण्डरीकनारदसंवादத்திலுமி**त्यादिना । **चीरवासा** इत्यादि ।

[16] கீதை 6-40.
[17] கீதை 9-30.
[18] பாரதம் ஆச்வமேதிக 96-46.
[19] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-123.

कारणम्'', [20]''ये नृशंसा दुरात्मानः पापाचाररतास्सदा । तेऽपि यान्ति परं स्थानं नरा नारायणाश्रिताः'', [21]''लिप्यन्ते न च पापेन वैष्णवा वीतकल्मषाः । पुनन्ति सकलं लोकं सहस्रांशुरिवोदितः'' [22]''जन्मान्तरसहस्रेषु यस्य स्याद्बुद्धिरीदृशी । दासोऽहं वासुदेवस्य सर्वलोकमहात्मनः'' ''स याति विष्णुसालोक्यं पुरुषो नात्र संशयः । किं पुनस्तद्गत प्राणाः पुरुषास्संयतेन्द्रियाः'' **என்று** भगवत्प्रवण**ரனுவ்ருத்த**दोष**ரானாலும்** यथार्हप्रायश्चित्तादिमुख**த்தாலே** मोक्षसिद्धि**யில்** संशय**மில்லையென்னுமிடத்தையும்** निर्दोष**ருக்கு** कैमुतिकन्याय**த்தாலே கடுக** मोक्षसिद्धि**யையுஞ்சொல்லி** [23]''अश्वमेधशतैरिष्ट्वा वाजपेयशतैरपि । न प्राप्नुवन्ति सुगतिं नारायणपराङ्मुखाः'' **என்று** भगवद्विमुख**ருக்கனந்த**ங்**களான** उत्कृष्टसुकृत**ங்களாலும்** सुगति**யில்லை யென்றும்** महर्षि**யிவ்வர்த்தங்களை** प्रपञ्चि**த்தான்.** [24]''यो ह्येनं पुरुषं वेद देवा अपि न तं विदुः'' **என்கையாலே** भगवद्ज्ञान**முடையவனுடைய** प्रभाव**ம்** नित्यसूरि**களுக்கும்** परिच्छेद्य**மன்றிறே. ஆகையால்** अनुवृत्तबुद्धिपूर्वदोष**ரான** भागवत**ர்க்கு**पञ्चक्लेशादि**களுண்டானாலும்** अवज्ञादि**கள் பண்ணலாகாது.** [25]''अवैष्णवनमस्कारादवमानाच्च केशवे । वैष्णवे परिवादाच्च पतत्येव न संशयः'', [26]''यति निन्दापरो नित्यं वैष्णवानवमन्य तु । अध्यात्मविमुखो यस्तु बिसस्तैन्यं करोति यः ॥ अन्तर्दुष्टो बहिश्शान्तो ब्रह्मविद्वेषतत्परः । कर्मनिन्दापरस्सोऽस्तु बिसस्तैन्यं करोति यः ॥ नित्यानुष्ठानसंयुक्तानध्यात्मज्ञानदुर्बलान् । व्यामोहयतु दुर्बुद्धिर्बिसस्तैन्यं करोति यः'' **என்று சொல்லப்பட்டதிறே.**

சீரவஸ்த்ரனாகவுமாம், ஜடாவானாகவுமாம், த்ரிதண்டியாகவுமாம், முண்டனாய் ஏகதண்டியாகவுமாம், இப்படியே इतरलिङ्गங்களால் भूषितனாகவுமாமென்றபடி. लिङ्गं – आश्रमचிஹ்நம், **न धर्मकारणम्** – धर्महेतुவன்று, लिङ्गமில்லாவிடிலும் धर्मமுண்டாம். இங்கு धर्मமென்றது मोक्षहेतुவான भगवत्प्रसादத்தை . ये नृशंसा इत्यादिகளிலும் स्वाधिकारानुगुणप्रायश्चित्तादिகளாலே क्रोडीकारமभिप्रेतம். ''लिप्यन्ते न च पापेन'' என்பது प्रामादिकपापவிஷயம். दास इत्यादि । अहं वासुदेवस्य दास इतीदृशीबुद्धिर्यस्य स्यात् स याति विष्णुसालोक्यமென்றந்வயம். எடுத்த வசனங்களுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் भगवत्प्रवणरित्यादिना । தானில்லாவிடில் सर्वधर्मங்களையும் வ்யர்த்தங்களாகுகையும் भगवत्समाश्रयणத்தின் प्रभावமென்கிறார் अश्वमेधशतैरित्यादिना । எடுத்த வசனத்திற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் भगवद्विमुखருக்கு इति । यो ह्येनमिति ।

---

[20] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-124.
[21] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 27-25.
[22] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-125-127.
[23] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-180.
[24] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 191-29.
[25] நாரதீயம்.
[26] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 12-71,72.

श्रीभाष्यकारர் अकृत्यकरणकृत्याकरणங்களோடே भगवदपचारादिகளைச் சேர வெடுத்தது गोबलीवर्दन्यायத்தாலே भगवदपचारादिகள் तीव्रங்களென்கைக்காக. எல்லாம் भगवदपचारங்களாயிருக்க मुखभेदங்களை विवक्षित्துச் சிலவற்றை யிங்கு भागवतापचारங்களென்கிறது. யாவை சில अपचारங்களைப் புறம்பே செய்கிறான், அப்படிப்பட்டவைதன்னையே भगवद्भागवतविषयங்களிலே செய்தால் विषयस्वभावத்தாலே राजद्रोहादिகள் போலே மிகவும் दण्डहेतुக்களா மென்று विशेषोपादानத்துக்கபிப்ராயம். நரகத்துக்கு நாற்றங்காலான संसार-मण्डलத்திலே நல்வழி நடப்பார் दुर्लभராயிருக்க भगवद्विषयத்தைப் பற்றி

இங்கு देवशब्दம் ''यत्र पूर्वे साध्यास्सन्ति देवाः'' என்று சொன்ன नित्यसूरिपरமென்கிற अभिप्रायத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **नित्यसूरिகளுக்குமி**ति । एतावता प्रकृतத்தில் फलित्तதென் என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । இப்படி भागवतावज्ञादिகள் கூடா தென்பது अर्थसिद्धमात्रமின்றிக்கே அதில் प्रमाणமுமுண்டென்கிறார் **अवैष्णवे**ति । अवैष्णव-नमस्कारம் वैष्णवपरिवादத்தோடு तुल्यपापமாகையால் சேரவெடுத்தது. परिवादः – निन्दै, இங்கு पतत्येव என்கையாலே भागवतापचारத்தின் क्रौर्यம் சொல்லப்பட்டது. सप्तर्षिसंवादத்தில் भागवतापचारம் बिसस्तैन्यादिपापफलமாகச் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **यतिनिन्दापर** इत्यादि । இதனால் भागवतापचारம் पापफलமாகையாலும் स्वयं पापமாகையாலும் अत्यन्तक्रूरமென்று सूचितமாயிற்று.

अकृत्यकरणங்களிலிந்த भागवतापचारம் प्रधानतमமென்பதில் श्रीभाष्यकारसंमतिயை யருளிச்செய்கிறார் **श्रीभाष्यकारे**ति । **अकृतत्ये**त्यादि । गामानय, बलीवर्दमानय என்கிறவிடத்தில் எப்படி बलीवर्दமும் गोவாகையாலே गामानयஎன்பதாலேயே बलीवर्दानयनமும் सिद्धமாயிருக்க पृथक्காக बलीवर्दमानय என்று சொன்னது बलीवर्दानयनத்திற்கு आवश्यकதையைத்தோற்றுவிக்கிறதோ, அப்படியே भगवद्भागवतापचारங்களெல்லாம் अकृत्यकरणங்களாயிருக்க अकृत्यकरणத்தோடு भगवद्भागवतापचारங்களை पृथक्காக எடுத்தது அவைகளின் तीव्रतैயை द्योतिப்பிக்கைக்காக என்று கருத்து. अकृत्यकरणங்களெல்லாம் भगवदप्रीतिजनकतया भगवद-पचारங்களானாலும் ''यानैर्वा पादुकैर्वापि गमनं भगवद्गृहे'' इत्यादिகளுடைய तीव्रतैயை நினைத்து சிலவற்றை भगवदपचारமென்றது; அப்படியே भगवदप्रीतिக்கும் हेतुவான तदीयाप्रीतिயின் तीव्रतमत्वத்தையிட்டு அதற்கு हेतुக்களான சில अपराधங்களை भागवतापचारங்களென் கிறது என்று அருளிச்செய்கிறார் **எல்லாம் भगवदपचारங்களாயிருக்க** इत्यादिना । भगवदपचारभागवतापचारங்களுடைய तीव्रतमत्वத்தை सदृष्टान्तமாகச் சொல்லி இதுவே विशेषोपादाननिमित्तமென்கிறார் **யாவை** इत्यादिना । भागवतापचारமென்பது எதென்னவருளிச் செய்கிறார் **நரகத்துக்கு** इत्यादिना । **நாற்றங்காலான** इति । முதலில் நெல்லை ஒரு

अधिकारानुरूपமாக முக्तिमार्गத்துக்கு முன்னடியான कर्मयोगादिपर्वभेदங்களிலே நின்றாரையும் நெகிழ நினைக்கை भागवतापचारம். [27]"न शब्दशास्त्राभिरतस्य मोक्षो न भोजनाच्छादनतत्परस्य । न चैव रम्यावसथप्रियस्य न लोकचित्तग्रहणे रतस्ये" त्यादिகளிலும் भगवत्प्रावण्यமன்றிக்கே [28]"शिश्नोदरे येऽभिरतास्सदैव स्तेया नृता वाक्परुषाश्च नित्यम् । व्यपेतधर्मा इति तान् विदित्वा दूराद्देवास्संपरिवर्जयन्ति" என்கிறபடியே बाह्यविषयप्रावण्यமே யுடையார்க்கு मोक्षமில்லையென்றபடி. [29]"पराङ्मुखानां गोविन्दे विषयासक्तचेतसाम् । तेषां तत्परमं ब्रह्म दूराद्दूरतरे स्थित" मित्यादिகளிலுமிவ்வர்थம் सिद्धம். [30]"तन्मयत्वेन गोविन्दे ये नरा न्यस्तचेतसः । विषयत्यागिनस्तेषां विज्ञेयश्च तदन्तिक" इत्यादिகள் भगवत्परருமாய் विषयत्यागिகளுமானார்க்கு विलंबமில்லை யென்

வயலில் விதைத்து சில நாட்களானபின்பு அதிலுண்டாகும் பயிரைப் பிடுங்கி வேறுவயலில் நடுகிறார்கள். அதில் முதலில் நெல் விதைத்த வயலை நாற்றங் கால் என்பது. அப்படியே संसारमण्डलத்திலுண்டான जनங்களெல்லாம் प्रायशः पापिष्ठர் களாகையால் இவர்களையெல்லாம் இங்கிருந்து नरகத்தில் நடுகிறபடியால் संसार-மண்டலத்தை नरகத்திற்கு நாற்றங்காலென்கிறது. முன்பு अर्थसङ्ग्रहமடியாக कर्मयोग-निष्ठர் விஷயத்திலும் अपचारமாகாதென்று சொல்லிற்று. இங்கு कर्मज्ञानादिनिष्ठரை उपायपूर्तिயில்லாமையாலே நெகிழ நினைக்கலாகாதென்றார். ஆகையால் पौनरुक्त्य-மில்லை. நனு "न शब्दशास्त्राभिरतस्य मोक्षः" என்று शब्दशास्त्रத்தை யறிந்தவர்முதலானவர் களுக்கு मोक्षமில்லையென்று சொல்லவில்லையோ? இது शब्दशास्त्राभ्यासம் பண்ண भागवतர்க்கும் समानமன்றோ? ஆகையாலே तद्विषयापचारம் तीव्रமாகுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **न शब्दशास्त्राभिरतस्येति । न लोकचित्तग्रहणे रतस्येति ।** उपन्यासादिகளாலே लोकங்களுடைய चित्ताकर्षणத்திலேயே तत्परனுக்கென்றபடி. **स्तेयानृताः** – स्तेयसहितमनृतं येषान्ते, वाचि परुषाः वाक्परुषाः, **दूराद्देवास्संपरिवर्जयन्तीति** । किमुत भगवानिति भावः । **बाह्यविषयप्रावण्यமே யுடையார்க்கு** इति । भगवत्प्रावण्यமின்றிக்கே என்பதை இங்கே அந்வயிப்பது. இந்த सामान्यवचनத்தை भगवत्प्रावण्यமில்லாத बाह्यविषयप्रवणர்விஷயத்தில் ஒதுக்குகைக்கு निबन्धन-மருளிச்செய்கிறார் **पराङ्मुखानामित्यादि** । तन्मयत्वेन என்கிற श्लोकத்தில் कृतोपायனாயும் विषयत्यागिயாயுமிருக்கும் भागवतனுக்கே मोक्षமென்று தோன்றுகையால் कृतोपायனாய் विषयासक्तனான भागवतனுக்கு मोक्षமில்லையென்று ஏற்படவில்லையோ; இல்லாவிடில்

---

27 இதிஹாஸஸமுச்சயம் 2-10.
28 பாரதம் சாந்திபர்வம் 305-36.
29 விஷ்ணு தர்மம் 99-13.
30 விஷ்ணு தர்மம் 99-15.

கிறன. உள்ளொரு பசையற்று பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாய்ச்சல் பாயுங்கணக்கிலே भागवतभावனை பண்ணித் திரிவாரையும் உள்ளறியுமளவும் उपरिचरादिகளसुरादिகளை आदरित्தாற்போலே रूपनामங்களை யிட்டாதரிக்கப் प्राप्तम्.

இப்படிக்கொத்த शैलूषवृत्तिகளைப்பற்ற [31]"न लिङ्गं धर्मकारणम्" [32]"फलं कतकवृक्षस्य यद्यप्यंबुप्रसादनम् । न नामग्रहणेनैव तस्य वारि प्रसीदति" என்கிறது. [33]"आर्ता विष्णाश्शिथिलाश्च भीता घोरेषु च व्याधिषु वर्तमानाः । सङ्कीर्त्य नारायण शब्दमात्रं विमुक्तदुःखा-

तदपचारம் बाधकமாகுமோ என்ன? அந்த श्लोकத்தின் भावத்தை யருளிச்செய்கிறார் **तन्मयत्वेनेति** । **तन्मयत्वेन** – तत्प्रचुरत्वेन, तद्विषयकज्ञानप्रचुरत्वेन என்றபடி **விலம்பமில்லை யென்கிறன** इति । இந்த श्लोकத்தில் भगवत्प्रवणராய் विषयत्यागिகளுமானார்க்கு अविलंबेन मोक्षம் சொல்லுகையால் न्यस्तभरராய் विषयप्रवणரானார்க்கு விலம்பித்தாவது मोक्षமுண்டென்று ஏற்படுகையால் तदपचारமும் बाधकமென்று கருத்து. किं बहुना भागवतभावனைப்பண்ணித் திரியுமவர்களையும் உள்ளத்தை யறிகிற பர்யந்தம் ஆதரிக்கவேண்டுமென்கிறார் **உள்ளொருபசையற்று** इत्यादिना । **பசை** – सारம், **பசுத்தோல் போர்த்து** – साधुக்களுடைய वेषத்தை தரித்து, **புலிப்பாய்ச்சல் பாயுங்கணக்கிலே** – क्रूरव्यापारத்தைச்செய்யும் रीதியிலே, இப்படி वञ्चकரையும் ஆதரித்தார்களுண்டோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **उपरिचरादिகளसुरादिகளை आदरित्தாற்போலே** इति । இங்கு आदिशब्दத்தாலே सन्यासवेषधरனான रावणனையாதரித்த ஸீதைக்குக் ग्रहणம். **रूपम्** – चक्राङ्कनादिवैष्णवचिह्नம், **नाम** – दास्यनाम ।

உள்ளறியுமளவுமென்றது கூடுமோ? அறிந்த பிறகும் बाह्यवेषமும் भगवत्प्रसादजनकமாகையால் आदरणीयமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படிக்கொத்த** इति । **शैलूषवृत्तिகள்** – वेषधारिயான नर्तकர்கள். **न लिङ्गं धर्मकारणमिति** । अन्तस्सारமின்றிக்கே बाह्यचिह्नம் மாத்திரம் भगवत्प्रीतिरूपधर्मத்திற்குக் காரணமாகாதென்றபடி. केवलनामத்தாலும் प्रयोजनसिद्धिயில்லையென்பதில் प्रमाणங்காட்டுகிறார் **फलं कतकवृक्षस्येति**, **कतकवृक्षः** – தேத்தாமரம். அதின் फलம் தேத்தாங்கொட்டை. ननु शैलूषवृत्तिகளுக்கும் नारायणशब्दमात्रसङ्कीर्तनம் संभावितமன்றோ? संभावितமானால் "सङ्कीर्त्य नारायणशब्दमात्रं विमुक्तदुःखाः" என்கிற प्रमाणத்தின்படி दुःखनिवृत्त्यादिகளும் सुखप्राप्त्यादिகளும் உண்டாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **आर्ता विषण्णा** इत्यादिना । **आर्ताः** – ऐहिकफलம் கிட்டாமையால் दुःखितர்

---

[31] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-123.
[32] மநுஸ்ம்ருதி 6-67.
[33] வ்யாஸஸஞ்ஜயஸம்வாதம்.

स्सुखिनो भवन्ति'' என்றும், [34]''अवशेनापि यन्नाम कीर्तिते सर्वपातकैः । पुमान् विमुच्यते सद्यस्सिंहत्रस्तैर्मृगैरिव'' என்றும், [35]''साङ्केत्यं पारिहास्यं वा स्तोभं हेळनमेव वा । वैकुण्ठनामग्रहणमशेषाघविनाशनम्'' என்றும், [36]''हरिर्हरति पापानि दुष्टचित्तैरपि स्मृतः । अनिच्छयापि संस्पृष्टो दहत्येव हि पावकः'' என்றும், [37]''एतावतालमघनिर्हरणाय पुंसां सङ्कीर्तनं भगवतो गुणकर्मनाम्नाम् । आक्रुश्य पुत्रमघवान् यदजामिळोऽपि नारायणेति म्रियमाण उपैति मुक्तिम्''

களும், **विषण्णाः** – आमुष्मिकफலம் கிட்டாமையால் विषादத்தை யடைந்தவர்களும், **शिथिलाः** – ஒரு विधத்தாலும் மனத்தில் स्थैर्यமில்லாதவர்களும், **भीताः** – संसारतापத்தி னின்றும் भीतர்களும், **घोरेषु च व्याधिषु वर्तमानाः** – घोरமான व्याधिகளையநுभविப்பவர் களும், **नारायणशब्दमात्रं** – अर्थज्ञानமின்றிக்கே केवलनारायणशब्दத்தை. **अवशेनापीति । अवशेनापि** – வாய்ப்புலற்றுகிறவன்போல் தனக்கு वशமில்லாத புருஷனாலும், சொல்லுவதில் अभिसन्धिயில்லாதவனாலுமென்றபடி. **सिंहत्रस्तैर्मृगैः** – वनमित्यध्याहारः । ஸிம்ஹத்தினின்றும் பயந்த மான்களாலே ஸிம்ஹமுள்ள காடு எப்படி விடப்படுமோ, அப்படியே. **सद्यः** – அப்பொழுதே, **सर्वपापैः** – எல்லா பாபத்தினின்றும், **पुमान्** – अवशமாக भगवन्ना-மாவைச்சொன்ன புருஷன், **विमुच्यते** – निश्शेषமாக விடப்படுகிறான். अथवा सिंहत्रस्तैर्मृ-गैरिव स्थितैस्सर्वपातकैः என்னவுமாம். **साङ्केत्यमिति । साङ्केत्यं** – सङ्केतसिद्धம், அதாவது தன் புத்திரனுக்கு நாராயணனென்று பெயரிட்டு அந்த ஸங்கேதத்தாலே நாராயண-शब्दத்தைச் சொல்லுகிறது. **पारिहास्यं** – உனக்கு நாராயணனென்று பெயர் நன்றாக வைக்கப்பட்டது என்கிற பரிஹாஸோக்தியில் घटकமான – नारायणशब्दग्रहणம். **स्तोभं** – अक्षरानुकरणம், கௌமாரிலர் என்பதற்கு தௌதாதிலர் என்பதுபோல் நாராயணா என்பதற்குக் காராயணா என்பது. **हेळनं** – हेडृ अनादरे, अनादरप्रयुक्तமாகிலும், அதாவது सर्वदा नारायण என்றுசொல்லுமவனைக்குறித்து, இவர் सर्वदा नारायण என்பர் என்று हेळनம் சொல்வது. **हरिर्हरतीति ।** ஸ்பஷ்டம். **एतावतेति । भगवतः** – भगवाனுடைய, **गुण-कर्मनाम्नां** – गुणமென்ன, कर्मமென்ன, नामधेयமென்ன இவைகளுடைய, **यत्** – யாதொரு, **संकीर्तनं** – கீர்த்தனமுண்டோ, **एतावता** – இவ்வளவால், **पुंसां** – புருஷர்களுடைய, **अघनिर्हरणाय** – பாபநாशத்தின் பொருட்டு, **अलं** – अत्यन्तपर्याप्तம். अधिकमित्यर्थः । यद्वा ''अलं भूषणपर्याप्तिशक्तिवारणवाचकः'' என்கிற கோशத்தாலே अलं पदं वारणार्थकம். एतावता अलं – एता-वन्मास्त्वित्यर्थः । **यत्** – यस्मात्, **अघवान्** – अतिशायिने मतुप् । अतिशयितपापவான், **अजामिळोऽपि** – அஜாமிளனென்பவனும், **म्रियमाणः** – सन्निहितमरणस्सन्, **पुत्रं** – புத்திரனை, **नारायणेति** –

34 விஷ்ணு புராணம் 6-8-19.
35 பாகவதம் 6-2-14.
36 ஹார்யஷ்டகம்.
37 பாகவதம் 6-3-24.

என்றும், [38]"மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான், இத்தனை யடியரானார்க்கிரங்கு நமரங்கனாயபித்தனைப்பெற்று" மென்றுஞ் சொல்லுகிறவிவையெல்லாம் भगवत्प्रद्वेषமில்லாதவனுக்கு आस्तिक्यம் मन्दமாகிலும் बालादिகளைப் போலே अर्थज्ञानமில்லையேயாகிலும், வாய் வெருவுமாப்போலே अभिसन्धिயில்லையேயாகிலும், सङ्केतपरिहासादिகளிலே

நாராயணவென்று. **आक्रुश्य** – आक्रोशनம் பண்ணி, அதாவது கோபத்துடன் கூப்பிட்டு, **मुक्तिं** – மோக்ஷத்தை, **उपैति** – அடைந்தானோ, उपैतीति भूते लट्। स्मशब्दाध्याहारेण वा योजना। பாபிஷ்டனான அஜாமிளன் புத்திரனை நாராயண என்று आक्रोशिத்த மாத்திரத்தாலே முக்தியையடைந்தானாகையால் பாபநிர்ஹரணத்திற்கு भगवाனுடைய गुणकर्मनामकीर्तनங்களாகிற बहुव्यापारங்கள் வேண்டாமென்று கருத்து. **மொய்த்த வல்வினையுள்** इत्यादि। **மொய்த்த** – மொய்த்துக்கொண்டிருக்கிற, அதாவது ஆவரித்துக்கொண்டிருக்கிற, **வல்** – दृढமான, **வினையுள்** – பாபங்களின் மத்தியில், **நின்று** – இருந்தே, **மூன்றெழுத்துடைய பேரால்** – மூன்று அக்ஷரங்களையுடைய गोविन्द என்கிற भगवन्नामத்தால், **கத்திரபந்து** – பாபிஷ்டனான क्षत्रबन्धुவும், **அன்றே** – அந்த ஜந்மத்திலேயே, **பராங்கதி கண்டுகொண்டான்** – परमपदத்தையடைந்தான். **இத்தனையடியரானார்க்கு** – क्षत्रबन्धुபோலே இவ்வளவு அடிமை செய்வார்க்கு, नामोच्चारणमात्रமாகிற स्वल्पशेषवृत्तिயைப் பண்ணுவார்க்கு, भागवताभासருக்கு என்றபடி. **இரங்கு** – இரங்குமவனான, दयै பண்ணுமவனான என்றபடி. **நம்** – நம்முடைய स्वामिயான, **அரங்கனாய பித்தனை** – ரங்கநாதனாகிற आश्रितव्यामुग्धனை, **பெற்றும்** – இந்த लीलाविभूतिயிலே समीपवर्तिயாகப்பெற்றும். **அந்தோ** – ஐயோ! **பிறவியுள்** – ஸம்ஸாரத்தில், **பிணங்குமாறு** – அவனையநாதரித்துத் தாங்களன்யோன்யம் கலஹம் செய்து கொண்டிருக்கும் प्रकारத்தை, என்ன சொல்வது? என்றபடி. **என்றுஞ் சொல்லுகிறவிவையெல்லாம்** – भगवन्नामप्रभावத்தைச்சொல்லுகிற இவ்வசநமெல்லாம், **भगवत्प्रद्वेषமில்லாதவனுக்கு** इति। இதற்கு संकीर्तनம் பாவநதமமென்றபடி என்பதோடந்வயம். எடுத்த प्रमाणங்களுக்கு अभिप्रायத்தை क्रमेण அருளிச்செய்கிறார் **आस्तिक्यம் मन्दமாகிலுமிதி**। இது आर्ता विषण्णा என்கிறவிடத்தில் अभिप्रेतமான अर्थம். **बालादिகளைப்போலே अर्थज्ञानமில்லையேயாகிலுமிதி**। இது संकीर्त्य नारायणशब्दमात्रம் என்பதினர்த்தம். இங்கு मात्रचा अर्थज्ञानம் व्यावर्तिக்கப்படுகிறது. **வாய்வெருவுமாப்போலே** इत्यादि, இது अवशेनापि यन्नाम्नि என்பதினர்த்தம். **अभिसन्धिயில்லையேயாகிலுமிதி**।

[38] திருமாலை 4.

துவக்குண்டு अभिसन्ध्यन्तरமுண்டாகிலும், प्रयोजनान्तर सङ्गமுண்டாகிலும், दोषान्तरங்களுண்டாகிலும் सङ्कीर्तनம் पावनतमமென்றபடி; அல்லது भगवत्परि-वादादिகளுக்காக भगवन्नामसङ्कीर्तनம் பண்ணினாலும் पापம் போமென்றபடி யன்று. भगवत्परिवादादिகள் पातकங்களாகவிறே परिगणिத்துக் கிடப்பது. [39]''ये द्विषन्ति महात्मानं न स्मरन्ति च केशवम् । न तेषां पुण्यतीर्थेषु गतिस्संसर्गिणामपि'' என்றும், [40]''यः पुत्रः पितरं द्वेष्टि तं विद्यादन्यरेतसम् । यो विष्णुं सततं द्वेष्टि तं विद्यादन्त्यरेतसम्'' என்றுஞ்சொன்னார்களிறே.

[41]''गोप्यः कामाद्भयात्कंसो द्वेषाच्चैद्यादयो नृपाः । संबन्धाद्वृष्णयो यूयं स्नेहाद्भक्त्या वयं प्रभो'' என்கிறபடியே ஏதேனுமொருவகையாலே துவக்குண்டாரும் பிழைப் பாரென்றதுவும். [42]''यया कया च विधया संबन्धस्स तु पावनः'' என்றதுவும் पूर्व-

---

कीर्तनம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணமில்லையேயாகிலுமென்றபடி. **सङ्केत-परिहासादिகளிலே துவக்குண்டு अभिसन्ध्यन्तरமுண்டாகிலும்**இति । இது साङ्केत्यं पारिहास्यं वेत्यादिகளிலभिप्रेतம். **अभिसन्ध्यन्तरமுண்டாகிலும்**இति । भगद्विषयाभिसन्धि இல்லாததோடு तदितराभिसन्धिயுண்டாகிலுமென்றபடி. **प्रयोजनान्तरसङ्गமுண்டாகிலும்**இति । இது दुष्टचित्तै-रपि स्मृतः என்பதிலभिप्रेतம். प्रयोजनान्तरसङ्गமே चित्तத்திற்கு दोषமிறே. **दोषान्तरங்களுண் டாகிலும்**இति । शारीरदोषादि களுண்டாகிலுமென்றபடி. இது अघवानजामिलोऽपि என்பதி லும் மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று என்பதிலுமभिप्रेतம். **पावनतमம்** – सर्वपापनिवर्तक-மென்றபடி. இந்த संकीर्तनप्रभावத்திற்கு भगवत्प्रद्वेषமில்லாதவன் விஷயத்தில் குறை யில்லை என்று தாத்பர்யம். व्यावर्तनीयार्थத்தைக் காட்டுகிறார் **அல்லது भगवत्परिवादा-दिகளுக்காக** इत्यादिना । **परिवादம்** – நிந்தை. आदिशब्दத்தாலே द्रोहத்துக்கு ग्रहणம். भगव-तप्रद्वेषिகளிடத்தில் नामसंकीर्तनादिகள் कार्यकरங்களாகாதென்பதில் प्रमाणங்காட்டு கிறார் **ये द्विषन्तीति । तेषां संसर्गिणामपि** – அவர்களுடைய संबन्धமுடையவர்களுக்கும், **पुण्यतीर्थेषु गतिर्न** – पुण्यतीर्थங்களில் गतिயில்லை. गम्यते अनेनेति गतिः, புண்யமுண்டாகாதென்றபடி. भगवद्द्वेषिயை சண்டாளனாக वचनம் சொல்லிற்றென்கிறார் यः पुत्र इत्यादिना ।

द्वेषத்தாலும் फलமுண்டு என்று वचनங்கள் சொல்லவில்லையோவென்ன அவை களின் भावத்தை யருளிச்செய்கிறார் **गोप्यः कामादित्यादि** । இது भागवतத்தில் ஏழாவது स्कन्धத்தில் முதலध्यायத்தில் முப்பத்திரண்டாவது श्लोकம். धर्मपुत्रரைப் பார்த்து नारद-

---

[39] பாரதம் சாந்திபர்வம் 336-36.
[40] ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.
[41] பாகவதம் 7-1-32.
[42] ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யம் 8-12.

சுக்ருத விசேஷங்களாலே நியதரானவதிகாரிவிசேஷங்களைப் பற்ற வென்னுமிடம் இவர்களுடைய பூர்வாபரவ்ருத்தாந்தங்கள் சொல்லுகிற புராணாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். இப்படி பகவத்க்ஷேத்ரத்தில் ஶரீரவிஶ்லேஷாதிகள் மோக்ஷோபகாரகமாமென்றதுவும் பஶ்வாதிகளைப்போலேயாகிலும் ப்ராதிகூல்யமில்லாதார்க்குபகாரகமாமென்றபடி. இங்ஙனல்லாதபோது அங்கே பகவத்ப்ராதிகூல்யம் பண்ணப்புகுந்துபட்டவர்களுக்கும் மோக்ஷமுண்டாகப் ப்ரஸங்கிக்கும். [43]"दुष्टेन्द्रियवशाच्चित्तं नृणां यत्कल्मषैर्वृतं। तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये" என்கிற ஸ்ரீஸாத்வதவசனமும் க்ஷேத்ரவாஸாதிதத்பரரானார்க்கு ஶாஸ்த்ரவிரோதமில்லாத ஶப்தாதிப்ராவண்யத்தாலே முன்பு பகவத்ஸாக்ஷாத்காராதிகளில்லையேயாகிலும் அந்திமகாலத்திலே தெளிவுண்டாமென்னுமிவ்வளவிலே தத்பரமென்னுமிடம் ப்ரகரணாதிஸித்தம். [44]"यं योगिनः प्राणवियोग काले

வசனம். **ஏதேனுமொருவகையாலே துவக்குண்டாரும் பிழைப்பாரென்றதுவுமிதி** । காமினீகாமுகபாவத்தாலேயோ, த்வேஷித்வேஷ்யபாவத்தாலேயோ ஏதேனுமொரு ப்ரகாரத்தாலே பகவத்ஸம்பந்தவான்களும் உத்தீர்ணராவர்களென்று புராணத்தில் சொன்னதுவும், **यया कया च विधया संबन्धस्स तु पावनः என்றதுவுமிதி** । अनुकूलतया प्रतिकूलतया वा भगवत्संबन्धம் பாபவிமோசகமென்று சொன்னதுவுமென்றபடி. இது ஸ்ரீரங்கமாஹாத்ம்யவசனம். **பூர்வஸுக்ருதவிசேஷங்களாலே நியதரான அதிகாரிவிசேஷங்களைப்பற்றவென்னுமிடமித்யாதி** । இந்த ஜந்மத்தில் சைத்யாதிகளுக்கு த்வேஷாதிஸம்பந்தமிருந்தாலும் அவைகள் பூர்வம் த்வாரபாலகர்களாயிருந்துபண்ணின கைங்கர்யரூபஸுக்ருதவிசேஷங்களோடே கூடினதுகளாய் மோக்ஷபர்யந்தபலப்ரதங்களாயிற்றென்பது பாகவதாதிபுராணங்களிலே ப்ரஸித்தமென்றபடி. நாமஸங்கீர்த்தனாதிகள் பகவத்த்வேஷமில்லாதவனுக்கே எப்படி பாவனங்களோ அப்படியே புண்யக்ஷேத்ரத்தில் ஶரீரவிஶ்லேஷாதிகளும் ப்ராதிகூல்யமில்லாதார்க்கே உபகாரகங்களென்கிறார் **இப்படி பகவத்க்ஷேத்ரத்திலிதி** । இப்படி யங்கீகரிக்காவிட்டால் பாதகமருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** இத்யாதினா । இப்படியாகில் "दुष्टेन्द्रियवशात्" என்கிற ஸாத்வதஸம்ஹிதாவசனத்திற்கு பாவமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **துஷ்டேந்த்ரியேத்யாதியால்.** க்ஷேத்ரவாஸதத்பரனுக்கு அஶாஸ்த்ரீயமல்லாத இந்த்ரியஜன்யஶப்தாதிவிஷயப்ராவண்யமே கல்மஷமேயொழிய பகவத்த்வேஷாதிகளன்று; அந்திமகாலத்தில் க்ஷேத்ரமாஹாத்ம்யத்தாலே அந்த கல்மஷம்போய் தெளிவு உண்டாமென்பதிலேயே அந்த ஶ்லோகத்திற்குத் தாத்பர்யமென்பது ப்ரகரணஸித்தமென்று கருத்து. ப்ராதிகூல்யவர்ஜிதமான க்ஷேத்ரவாஸத்தின் ப்ரபாவத்தைக் காட்டுகிறார் **यं योगिन** இதி । அந்திமகாலத்தில் யோகிகள் மஹதா

---

[43] ஸாத்வதஸம்ஹிதை 7-120.
[44] பாரதம் சாந்திபர்வம் 46-143.

यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ति'' என்று சொல்லப்படுகிற स्वयत्नापेक्षையற अन्तिम- காலத்திலே இவர்களுக்குத் தெளிவு வருகிறவிதுவேற்றம். இது [45]''केवलं मदीयैव दययातिप्रबुद्धः'' என்று प्रपन्नविषयத்திலும் प्रदर्शितம். ஆகையால் भगवत्प्रतिकूलர்க்கு प्रातिकूल्यशेषமான रूपनामक्षेत्रवाससंकीर्तनादिகள் தஞ்சமாகாது. पुण्यक्षेत्रங்களில் பண்ணும் प्रतिकूलाचरणங்கள் மிகவும் बाधकங்களாமென்னு மிடம் बहुशास्त्रसिद्धம். இதுவும் भगवत्प्रभावம். भगवत्प्रवणர்க்கு वृत्रன் क्षत्रबन्धु- வுள்ளிட்டார்க்குப்போலே உள்ள வானுகூல்யங்கள் தானேயெல்லா दोषங் களையுமொரு விரகாலே போக்கியுத்तारकங்களாம். ஆனபின்பு स्वसङ्कल्प-

प्रयत्नेन भगवाனை चित्तத்தில் வைத்து எம்மாதிரி अनुभविப்பார்களோ அவ்வனுभवம் प्रातिकूल्यமில்லாத क्षेत्रवासத்தாலே प्रयत्नமின்றிக்கே सिद्धिக்குமென்பது क्षेत्रवासप्रभावமென்று கருத்து. இப்படி प्रयत्नமின்றிக்கே अन्तिमकालத்தில் தெளிவையுண்டாக்கும் प्रभावம் प्रपत्तिக்குமுண்டென்று முன்பே சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **இது** इत्यादिना । उक्तार्थத்தை निगमिக்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । प्रातिकूल्याचरणமில்லாத क्षेत्रवासादिகளே पावनங்களா மென்று கருத்து. क्षेत्रங்களில் பண்ணும் प्रतिकूलाचरणம் क्षेत्रमाहात्म्यத்தாலே अधिकமான बाधकமாமென்று शास्त्रம் சொல்லித்தென்கிறார் **पुण्यक्षेत्रங்களிலி**त्यादिना । **बहुशास्त्रसिद्धமி**ति । ''तीर्थे पापं न कुर्वीत विशेषात्तु प्रतिग्रहम् । दुर्जरं पातकं तीर्थे दुर्जरश्च प्रतिग्रह'' इत्यादिशास्त्रसिद्धமென்றபடி. **இதுவும் भगवत्प्रभावமி**ति । क्षेत्रान्तरத்தில் பண்ணும் प्रातिकूल्याचरणத்தைக்காட்டிலும் भगव- त्क्षेत्रத்தில் பண்ணும் प्रातिकूल्यத்திற்கு अधिकबाधकावहत्वம் भगवत्प्रभावकृतமென்று கருத்து. इतरस्थलத்தில் अनुकूलाचरणத்தாலே வரும் पुण्यத்தைக் காட்டிலும், எப்படி भगवत्क्षेत्रத்தில் अनुकूलाचरणத்த்தாலே வரும் पुण्यம் நூறுபங்கு अधिकமாய் उत्कटसुखादिजनकமோ, அப்படியே भगवत्क्षेत्रத்தில் பண்ணும் प्रतिकूलाचरणம் अधिकपापजनकமாய் बाधकावहமா மென்று கருத்து. ननु भगवत्क्षेत्रத்தில் अनुकूलाचरणமும் प्रतिकूलाचरणமும் अधिकமான पुण्यத்திற்கும் पापத்திற்கும் जनकமாகில் भगवत्क्षेत्रத்தில் வஸிக்கும் भगवत्प्रवणனுக்கு अनुकूलाचरणம்போல் निषिद्धाचरणமும் நேர்ந்தால் எப்படி முடிவு என்ன வருளிச் செய்கிறார் **भगवत्प्रवणர்க்கு** इत्यादिना । **वृत्रன்** – वृत्रासुरன், **क्षत्रबन्धु** – पापिष्ठனான ஒரு ராஜா, **उत्तारकங்களாமி**ति । भगवत्प्रवणருக்கு आनुकूल्यங்களும் दोषங்களுமிருந்தாலும் वृत्रक्षत्रबन्धुக்களுக்குப்போல் आनुकूल्यங்களே बलिष्ठங்களாய் दोषங்களையெல்லாம் போக்கடித்து मोक्षान्तமான फलத்தைக் கொடுக்குமென்று கருத்து. இப்படி भागवतர்கள் अनुवृत्तदोषர்களானாலும் उपायத்தின் प्रभावத்தாலே उत्तीर्णர்களாவர்களாகையால் भागवत-

---

45 ஶரணாகதிகத்யம்.

நியதமாயிருப்பதேதேனுமொரு வ்யாஜத்தாலே ஸர்வேச்வரன் ஸ்வரூபப்ராப்தமான முக்தைச்வர்யங்கொடுக்க நினைப்பிட்டவதிகாரிகள் பக்கலுள்ள தோஷங்களுக்குச் செலவு செய்வான் [46]''एकश्शास्ता न द्वितीयोऽस्ति शास्ता'' என்றும், [47]''प्रशासितारं सर्वेषां'' என்றும், [48]''शास्ता विष्णुरशेषस्य'' என்றுஞ்சொல்லப்படுகிற இவன் தானே யென்று தெளிந்து [49]''रागादि दूषिते चित्ते नास्पदी मधुसूदनः । न बध्नाति रतिं हंसः कदाचित्कर्दमांभसी'' त्यादिகளைப்பார்த்து நெகிழாதே இவ்வதிகாரிகள் பக்கலுள்ள குணாம்சத்தை மருபூமியில் தண்ணீர்பெற்றாற்போலே யுகந்து [50]''कर्मणा मनसा वाचा यदभीक्ष्णं निषेवते । तदेवापहरत्येनं तस्मात्कल्याणमाचरेत्'' என்கிற படியே கரணத்ரயத்தாலும் தான் நல்வழி கைவிடாதே [51]''संसारविषवृक्षस्य द्वे फले ह्यमृतोपमे । कदाचित्केशवे भक्तिस्तद्भक्तैर्वा समागमः'' என்றிங்கிருந்த காலத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகவெடுத்த பரமனைப் பயிலுந்திருவுடைய சிறுமாமனிசருடன் சேர்த்தியாகிற சீரியபெறாப்பேற்றைத் திருவருளாலே பெற்றோமென்று

விஷயத்தில் தோஷங்களுக்கு சிக்ஷகன் ஸர்வசாஸிதாவான பகவானே யென்று நிச்சயித்து அவர்கள் பக்கல் அநாதரம் பண்ணாதே அவர்களுடைய குணங்களையே க்ரஹித்து அவர்களுடைய சேர்த்தியாகிற அலப்யலாபத்தை பகவதநுக்ரஹத்தாலே பெற்றோம் என்று க்ருதார்த்தனாக ஆத்மாவை நினைத்து நிர்ப்பரனாயிருக்கக்கடவனென்கிறார் **ஆன பின்பு** इत्यादिना । **நினைப்பிட்ட** – ஸங்கல்பித்துவைத்த, **செலவு செய்வான்** – சிக்ஷாதிகளாலே வ்யயத்தைச் செய்துவைப்பான், **தெளிந்து** – நிச்சயித்து, **நெகிழாதே** – தன்னுடைய சித்தம் ராகாதிதூஷிதமானால் அதில் பகவான் வஸிக்கமாட்டான் என்றாராய்ந்து அவர்களை யநாதரம் செய்யாதே, இதற்கு உகந்து என்பதோடந்வயம். **कर्मणेति** । பாகவதர்களுடைய அபராதத்தைப் பார்த்து அவர்கள் விஷயத்தில் அநாதராதிகளைச்செய்து அபராதப்படாமல் கல்யாணமான கார்யத்தையே செய்யக்கடவனென்கை. **பரமனைப்பயிலுந்திருவுடைய** इति । பாற்கடல் சேர்ந்த பரமபுருஷனை பரிசயம் பண்ணுகை, அதாவது – ஸமாச்ரயிக்கையாகிற ஸம்பத்தையுடையாரென்கை **சிறுமா மனிசருடன்** – தேஹயாத்ராநுவ்ருத்த்யாதிகளாலே சிறியராய் தோற்றியும், ஜ்ஞானவைராக்யபக்த்யாதிகளாலே மஹாப்ரபாவசாலிகளாயுமுள்ள பாகவதர்களோடு, **சேர்த்தியாகிற** – ஸம்ஸர்கமாகிற,

[46] பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 27-1.
[47] மநுஸ்ம்ருதி 12-122.
[48] விஷ்ணுபுராணம் 1-17-20.
[49] விஷ்ணு தர்மம் 9-11.
[50] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 39-56.
[51]

कृतार्थனாய், [52]''திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கெங்கே வருந்தீவினை'' யென்று व्यवसितனாய், [53]''ஆள்கின்றானாழியானாராற்குறையுடைய'' மென்கிறபடியே परमपदத்திற்பெறப்புகுகிற परिपूर्णकैङ्कर्यसाम्राज्यத்துக்கிங்கே முடிசூடியிருக்கப் प्राप्तம். இப்படி व्यवस्थितமான प्रभावம் रहस्यत्रयத்தில் फलनिर्देशप्रदेशங்களிலே अनुषङ्गसिद्धமாக अनुसन्धेयம்.

> **உண்மையுரைக்கு மறைகளிலோங்கிய வுத்தமனார்**
> **வண்மையளப்பரிதாதலின் வந்து கழல்பணிவார்**
> **தண்மை கிடந்திடத்தரமளவென்ன வியப்பிலதாம்**
> **உண்மையுரைத்தனரோரந்தவிர வுயர் ந்தனரே. (37)**

சீரிய – श्लाघ्यமான, **பேறாப்பேற்றை** – பெறக்கூடாத पुरुषार्थத்தை. **திருவருளாலே** – ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய ஸ்ரீமத்க்ருபையாலே, **திருமால் தலைக்கொண்ட நங்கட்கு** – ஸ்ரீமானான நாராயணனாலே परिग्रहिக்கப்பட்ட நமக்கு. **தீவினை** – दुष्कर्मங்கள், **எங்கே வரும்** – எங்கே வரப்போகிறது, **என்று व्यवसितனாய்** – திருமாலாலே परिग्रहिக்கப் பட்ட நமக்குத் தீவினையே வாராதென்று निश्चयமுடையவனாய், **ஆழியான்** – चक्रायुधத்தைப் परिकरமாகவுடைய भगवान्, **ஆள்கின்றான்** – நம்மை ரக்ஷியா-நின்றான், **ஆரால்** – மற்ற எவரால், **குறையுடையம்** – பெறக்கூடிய पुरुषार्थத்தின் குறைவையுடையோம், सकलं संपूर्णமென்றபடி. **இங்கே** – संसारमण्डलத்திலேயே, **முடிசூடியிருக்க** – मूर्धाभिषिक्तனாயிருக்க, **प्राप्तம்** – இப்படியிருக்குகையே उचित-மென்றபடி. இவ்வதிகாரார்थமான प्रभावरक्षैயை रहस्यत्रयத்தில் अनुसन्धिக்கும் प्रदेशத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **फलनिर्देशप्रदेशங்களிலே** इति । नारायणपदोत्तरचतुर्थ्यादि-களிலே **अनुषङ्गसिद्धமாக** – आर्थिकமாக.

भगवान् दोषरहितனாகையாலே अपरिच्छिन्नप्रभावனானாலும் அவனையாश्रयिத்த प्रपन्नர்கள் दोषयुक्तராயும் जात्यादिகளாலே उत्कर्षापकर्षरूपतारतम्यமுள்ளவர்களாயுமிருப்ப தால் அவர்கள் प्रभावம் परिच्छिन्नமாகாதோ என்கிற ஶங்கையை निरासம் பண்ணிக் கொண்டு அதிகாரார்थத்தைப் பாட்டாலே संग्रहिக்கிறார் **உண்மையுரைக்குமறைகளி லி**त्यादिना । **உண்மையுரைக்கும் மறைகளில்** – यथार्थத்தையே சொல்லும் वेदान्तங் களில், **ஓங்கிய** – ''न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते'' என்கிறபடி महाप्रभावशालिயாய் விளங்கு கிற, **உத்தமனார்** – पुरुषोत्तमனான भगवानுடைய, **வண்மை** – प्रभावமானது, **அளப் பரிது** – ''यतो वाचो निवर्तन्ते'' என்கிறபடி वाङ्मनसापरिच्छेद्यம், **ஆதலில்** – ஆகையால்,

---
[52] திருவிருத்தம் 88.
[53] திருவாய்மொழி 10-4-3.

रागद्वेषमदादिकैरिह महारक्षोभिरक्षोभिते
नित्ये रक्षितरि स्थिते निजभरन्यासाभिधानं तपः ।
यत्कक्षीकृतमत्यशेत विविधान् धर्मानधर्मद्रुह-
स्तद्भूमार्णवलेशवर्णनमपि प्राचां न वाचां पदम् ॥ ५८ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
प्रभावरक्षाधिकारः षड्विंशः ॥
श्रीमते गिमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
स्थिरीकरणभागो द्वितीयः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

सिद्धोपाय प्रभावமपरिच्छेद्यமாகையாலே என்றபடி. **வந்து** – ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வரூபாதிகாரத் தோடே வந்து, **கழல் பணிவார்** – திருவடிகளையாஶ்ரயிக்கும் ப்ரபந்நர்களுடைய, **தண்மை** – தாழ்ச்சி, **கிடந்திட** – ஒரு பக்கமிருந்ததேயாகிலும், ஜாத்யாதிக்ருதமான நைச்யத்தாலே அவர்களுக்கு புருஷார்த்தஹாநியும் பகவதபிமாநந்யூநதையும் இல்லாமையாலே அந்தத் தாழ்ச்சியால் பாதகமில்லையென்று கருத்து. **தரம்** – வரிசை, ப்ரபாவமென்றபடி, **அளவென்ன** – பரிச்சிந்நமென்கிற, **வியப்பிலதாம்** – வியப்பு உக்தி பரிச்சிந்நமென்கிற வாக்கில்லாததாம். ''यो ह्येनं पुरुषं वेद देवा अपि न तं विदुः'' என்கிறதிறே. **உண்மை** – பாகவதப்ரபாவம் அபரிச்சிந்நமென்கிற ஸத்யமான வார்த்தையை, **உயர்ந்தனர்** – ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ஸர்வாதிகர்களான நம்மாசார்யர்கள், **ஓரந்தவிர** – பக்ஷபாதமில்லாமல், இவன் ஸதோஷன், இவன் நிர்தோஷன், இவன் மந்தாதிகாரி, இவன் பூர்ணாதிகாரி என்கிற பக்ஷபாதமின்றிக்கே, **உரைத்தனரே** – யதாஶாஸ்த்ரம் சொன்னார்கள்.

இப்படி ப்ரபந்நர்களுடைய ப்ரபாவமபரிச்சிந்நமென்று சொல்லி, இதற்கு ஹேதுவான ப்ரபத்தியினுடைய ப்ரபாவமுமபரிச்சிந்நமென்பதை அதிகாராவஸாநஶ்லோகத்தாலே அருளிச்செய்

கிறார் **रागद्वेषमदादिकैरिति ।** **रागः** – फलकामना, **द्वेषः** அந்த காமனை विघटितமானால் विघटकன் விஷயத்தில் द्वेषம், அதாவது प्रतिकूलबुद्धि । **मदः** – நான் உத்க்ருஷ்டனென்கிற अभिमानம், இவை முதலானதுகளான, **महारक्षोभिरपि** – மஹாராக்ஷஸர்களாலும், रागद्वेषादिகளை யுடையவர்கள் ராக்ஷஸர்களாகையால் राक्षसत्वापादकங்களான रागद्वेषादिகள் महाराक्षसர் களாகலாமிறே. एतादृशமான आश्रितदोषங்களாலே, – **अक्षोभिते** – கலக்கமுடியாதவ னான, **नित्ये रक्षितरि** – नित्यरक्षकனாக, **स्थिते** – இருக்கிற, भगवतीति शेषः । (भगवद्विषयத்திலே) **यत् निजभरन्यासाभिधानं तपः** – தன்னுடைய भरन्यासமென்கிற யாதொரு தபஸ்ஸானது, **कक्षीकृतं सत्** – अङ्गीकृतं सत्, अनुष्ठिக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு என்றபடி. **अधर्मद्रुहः** – ''धर्मेण पापमपनुदति'' என்கிறபடி अधर्मங்களுக்கு नाशकங்களான, **विविधान् धर्मान्** – सत्यतपःप्रभृति- களான नानाविधधर्मங்களையும், **अत्यशेत** – अतिशयிக்குமோ? भरन्यासமென்கிற யாதொரு தபஸ்ஸானது ''सत्यं तपो दमश्शमो दान'' मित्यादि तपஸ்ஸுக்களை अतिक्रमித்திருக்கிறதோ என்றபடி. **तद्भूमार्णवलेशवर्णनमपि** – அந்த भरन्यासरूपतपஸ்ஸின் माहात्म्यமாகிற महार्णवத்தின் (लेशத்தை) திவலையை வர்ணிப்பதும், **प्राचां** – प्राचीनர்களான மஹான்களுடைய, **वाचां** – வாக்குக்களுக்கும், **न पदं** – விஷயமன்று. सर्वतपஸ்ஸுக்களையும் விட உத்க்ருஷ்டமான भरन्यासத்தின் प्रभावம் மஹான்களாலும் சொல்ல முடியாதது என்று கருத்து.

रहस्यत्रयसारस्य स्थिरीकरणसंज्ञकः ।
भागः श्रीरङ्गशठजिद्योगिना विवृतो मुदा ॥

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
प्रभावरक्षाधिकारष्षड्विंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे मूलमन्त्राधिकारः ॥

तारं पूर्वं तदनु हृदयं तच्च नारायणाये-
त्याम्नायोक्तं पदमवयतां सार्धमाचार्यदत्तम् ।
अङ्गीकुर्वन्नलसमनसामात्मरक्षाभरन्नः
क्षिप्रं देवः क्षिपतु निखिलान् किङ्करैश्वर्यविघ्नान् ॥ ५९ ॥

॥ श्रीः ॥

अथ मूलमन्त्राधिकार व्याख्या ॥

रहस्यत्रयसारस्य व्याख्यां श्रीसारबोधिनीम् ।
मूलमन्त्राधिकारादेः कुरुते नरकेसरी ॥

இப்படி ஸ்திரீகரணபாகத்தாலே அர்थாநுஶாஸநபாகோக்தமானவர்த்தை ஸ்தாபித்து, த்ருதீய-பாகத்தாலே ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பதவாக்யங்களுடைய யோஜனையைக் காண்பிக்கப்போகிறவ ராய், அதில் முதலில் திருமந்த்ரத்தில் பதவாக்யயோஜனை இருக்கும்படியைக்காட்டக் கருதி, ''मन्त्रे तद्देवतायाञ्च तथा मन्त्र प्रदे गुरौ । त्रिषु भक्तिस्सदा कार्या सा हि प्रथमसाधनम्'' என்கிறபடியே மந்த்ரப்ரதிபாத்யதேவதையையும், மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யனையும் மந்த்ரத்தையுமனுஸந்திக்கிறார் மூன்று ஶ்லோகங்களாலே, அதில் முதல் ஶ்லோகத்தில் திருமந்த்ரத்தில் உபநிஷத்ப்ரதிபாத்யபதங்களின் க்ரமத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு திருமந்த்ரப்ரதிபாத்யனான நாராயணன் ஸார்த்தமாக ஆசார்யோபதிஷ்டமான திருமந்த்ரத்தை அனுஸந்தித்து ஶரணவரணம் பண்ணின நம்முடைய கைங்கர்ய-ஸாம்ராஜ்யவிரோதிபாபங்களையெல்லாம் போக்கடிக்கக் கடவன் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார் **तारं पूर्वमिति** । **पूर्वं** – முதலிலே, **तारं** – ஆம்நாயோக்தப்ரணவத்தையும், **तदनु** – அதின் பிறகு, **हृदयं** – ஆம்நாயோக்தநமஶ்ஶப்தத்தையும், மந்த்ரஶாஸ்த்ரத்தில் தாரமென்று ப்ரணவமும், ஹ்ருதயமென்று நமஸ்ஸும் சொல்லப்படுகிறதிறே. तदनु इत्यनुषङ्गः । அதன் பிறகு, **तत्** – ப்ரஸித்தமான, **नारायणायेति** – நாராயணாய என்று, **आम्नायोक्तं** – ''ओमित्यग्रे व्याहरेत् । नम इति पश्चात् । नारायणायेत्युपरिष्टात्'' என்று ஶ்ருத்யுக்தமான, **सार्धं** – அர்த்தஸஹிதமாக, **आचार्य दत्तं** – ஆசார்யனாலே உபதேஶிக்கப்பட்டதான, **पदञ्च** – பதத்தையும், **अवयतां** – அனுஸந்தததாம், **अलसमनसां** – கர்மயோகாத்யனுஷ்டானங்களில் மந்தமனஸ்கர் களான, அகிஞ்சனர்களான என்றபடி. **नः** – நம்முடைய, **आत्मरक्षाभरं** – நம்மாலே ஸமர்ப்பித-

कल्याणमावहतु कार्तयुगं स्वधर्मं
प्रख्यापयन् प्रणिहितेषु नरादिकेषु ।
आद्यं कमप्यधिगतो रथमष्टचक्रं
बन्धुस्सतां बदरिकाश्रमतापसो नः ॥ ६० ॥

மான आत्मरक्षाभरத்தை, **देवः** – मन्त्रप्रतिपाद्यனான நாராயணன், **अङ्गीकुर्वन् सन्** – अङ्गीकरिக்கிறவனாய்க்கொண்டு, **निखिलान्** – ஸமஸ்தங்களான, **किङ्कर्यैश्वर्यविघ्नान्** – கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யவிघ्नங்களை, प्राप्तिविरोधिகளான ஸர்வபாபங்களையுமென்றபடி. **क्षिप्रं** – एतद्देहावसानத்திலேயே, **क्षिपतु** – போக்கடிக்கக்கடவன். प्रार्थनायां लोट् । திருமन्त्रத்தில் समर्पणपरமான யோஜனை இந்த श्लोकத்தாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. सार्थमाचार्यदत्तम-वयताமென்று சொல்லாமல் तारं पूर्वं तदनु हृदयं तच्च नारायणायेत्याम्नायोक्तं पदமென்று विभजिத்துச் சொல்லுகையால் திருமन्त्रத்தில் அடைவே स्वरूपोपायपुरुषार्थपरयोजனையும் ஸூசித-மாகிறது.

இப்படி मन्त्रप्रतिपाद्यனான நாராயணனை अनुसन्धिத்து अनिष्टनिवृत्तिயைப் प्रार्थिத்து மேலே அவன் தன்னையே मन्त्रप्रदனான बदरिकाश्रमवासिயான नारायणனாக अनुसन्धिத்து इष्टத்தைப் प्रार्थिக்கிறார் **कल्याणमावहतु** इत्यादिना । **अष्टचक्रं** – எட்டு चक्रங்களையுடைய, **आद्यं** – முதலான, **कमपि** – अनिर्वाच्यमहिமையையுடைய, **रथं** – மஹாபாரதத்தில் நாராயணீயத்தில் "अष्टचक्रं हि तद्यानं भूतयुक्तं मनोजव" மென்று சொல்லப்பட்ட ரதத்தை, **अधिगतः** – அடைந்தவனாய், இவ்வளவால் திருமந்த்ரம் ரதமென்றும், அதிலுள்ள எட்டு எழுத்துக்கள் சக்ரங்களென்றும், நாராயணன் प्रतिपाद्यार्थतया अधिगतனென்றும் द्योतित-மாகிறது. **प्रणिहितेषु** – மிகவும் सावधानர்களான, सम्यक्प्रशान्तचित्तायेत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட शिष्यलक्षणपूर्णர்களான என்றபடி. **नरादिकेषु** – தன்னுடைய द्वितीयावतारனான நரன் முதலானவர்கள் விஷயத்திலே, आदिशब्दத்தாலே नारदादिகளுக்குக் க்ரஹணம். **कार्तयुगं** – कृतयुगसंबन्धिயான, **स्वधर्मं** – "निवृत्तिलक्षणं धर्मं ऋषिर्नारायणोऽब्रवीत्" என்று சொல்லப்பட்ட स्वोपदिष्टமான निवृत्तिधर्मத்தை, **प्रख्यापयन्** – विशेषतः उपदेशिக்கிறவனாயும், **सतां** – ब्रह्मज्ञानத்தாலே लब्धसत्ताकர்களான भक्तिप्रपत्तिनिष्ठர்களுக்கு, **बन्धुः** – "माता पिता भ्राता" என்கிறபடி सर्वविधबन्धुவுமான, **बदरिकाश्रमतापसः** – बदरिकाश्रमத்தில் தபஸ் செய்துக்கொண்டிருக்கிற நாராயணனானவன், **नः** – நமக்கு, **कल्याणं** – மங்களத்தை, निवृत्तिधर्मनिष्ठதையை என்றபடி. **आवहतु** – உண்டு பண்ணக்கடவன்.

यदन्तस्थमशेषेण वाङ्मयं वेदवैदिकं ।
तस्मै व्यापकमुख्याय मन्त्राय महते नमः ॥ ६१ ॥

इह मूलमन्त्रसंवृतमर्थमशेषेण कश्चिदनुभवति ।
स्फटिकतल निहित निधिमिव देशिकदत्तेन चक्षुषा जन्तुः ॥ ६२ ॥

இதற்குமேல் अष्टाक्षरात्मावान मन्त्रराजனை ஸேவிக்கிறார் **यदन्तस्थमिति । वेदवैदिकम्** – वेदरूपமாயும், वेदमूलकोपबृंहणरूपமாயுமுள்ள, **वाङ्मयं** – वाग्विकारமான शब्दங்களெல்லாம், **अशेषेण** – शेषமின்றிக்கே, **यदन्तस्थम्** – யாதொரு अष्टाक्षरத்திலிருக்கிறதோ, वेदवैदिकशब्दங்களுடைய अर्थங்களான तत्त्वहितपुरुषार्थங்களெல்லாம் இதிலே சுருங்கக் காண்கையால் यदन्तस्थமென்கிறது. **तस्मै** – तादृशसर्वार्थप्रकाशकமான, **व्यापकमुख्याय** – अष्टाक्षरवासुदेव-द्वादशाक्षरविष्णुषडक्षररूपங்களான व्यापकमन्त्रங்களுக்குள்ளே मुख्यமாய், अतएव **महते** – महा-प्रभाववத்தாயிருக்கிற, **मन्त्राय** – ''मन्तारन्त्रायते यस्मात् मन्त्र इत्यभिधीयते'' என்கிறபடி தன்னை जपிக்கிறவர்களை ரக்ஷிக்கும் स्वभावமுள்ள திருமन्त्रத்தின் பொருட்டு, **नमः** – நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

இதற்குமேல் இந்த मूलमन्त्रத்தினுடைய रहस्यार्थத்தின் ग्रहणமானது सत्संप्रदायसिद्धसदा-चार्यकटाक्षविशेषத்தாலே ஆயிரத்திலொருவனுக்குக் கூடுமென்றதின் दौर्लभ्यத்தை उपपादिக்கிற व्याजத்தாலே தமக்கே तादृशदुर्लभार्थग्रहणம் सिद्धமென்பதை வெளியிடுகிறார் **इहेति । कश्चित्** – ஆயிரத்தில் ஒரு, **जन्तुः** – सफलजन्माவான पुरुषன், இதனால் मूलमन्त्रार्था-नुभवத்திற்கு प्राचीन सुकृतத்தாலே யுண்டான जन्मம் कारणமேயொழிய स्वप्रतिभादिகள் कारणங்களன்றென்று सूचितம். **देशिकदत्तेन चक्षुषा** – स्वाचार्योपदेशத்தாலே வந்த ज्ञानविशेषத்தாலே, **इह** – இந்த जगத்திலே, **मूलमन्त्रसंवृतं** – अष्टाक्षरமான मूलमन्त्रத்தாலே மறைக்கப்பட்ட, **अर्थं** – तत्त्वहितपुरुषार्थरूपமான अर्थத்தை, இதனால் अर्थத்திற்கு अतिरहस्यत्वம் सूचितம். **अशेषेण** – शेषமின்றிக்கே, कृत्स्नத்தையுமென்றபடி. **स्फटिकतलनिहितनिधिमिव** – स्वच्छமான स्फटिकக்கல்களாலே கட்டப்பட்ட स्थलத்தில் வைக்கப்பட்ட निधिயைப்போலே **अनु-भवति** – साक्षात्करिக்கிறான். स्फटिकतल என்கையாலே उपमेयத்தில் तत्स्थानीयமான मूलमन्त्रத்தின் மேன்மை व्यञ्जितமாகிறது. तन्निहितமான निधिயை दृष्टान्तமாக்குகையால் मन्त्रार्थத்திற்கு मन्त्रத்தைக்காட்டிலும் उत्कर्षம் सूचितமாகிறது. இந்த लोकத்தில் मूलमन्त्रार्थத்தைத் தாம் ஒருவரே सर्वतोमुखமாக अनुभविக்கையால் இந்த श्लोकத்தில் சொன்ன सफलजन्मा-வான पुरुषன் தாமே யென்று திருவுள்ளம். मनसि मम यत्प्रसादाद्वसति रहस्यत्रयस्य सारोऽयं என்றாரிறே.

ஸத்வஸ்தர்க்கநுஸந்தேயங்களான ஸாரதமார்த்தங்களையும் அவற்றினுடைய ஸ்திரீகரணப்ரகாரங்களையும் ப்ரதிபாதித்தோம். இவற்றையெல்லாம் ப்ரகாசிப்பிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பதவாக்யயோஜனைகளிருக்கும்படி சொல்லுகிறோம். அவற்றில் முற்பட திருமந்த்ரம் பரசேஷதைகரஸஸ்வரூபாதிகளைத் தெளிவித்து அம்முகத்தாலே ஸமஸ்தப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திபூர்வகபரமபுருஷார்த்தப்ராப்தியிலே ருசியையும் த்வரையையும் விளைப்பித்து உபாயாதிகாரபூர்த்தியை யுண்டாக்கும். இப்படி அதிகாரியானவனுடைய பலாபேக்ஷாபூர்வகோபாயவிசேஷாநுஷ்டானப்ரகாரத்தை த்வயம் விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கும். இவ்வுபாய விசேஷத்தை விதிக்கிறது சரமச்லோகம். இவை மூன்றிலும் தனித்தனியேயெல்லாவர்த்தங்களையும் சாப்தமாகவுமார்த்தமாகவும்

இனி ஸங்கத்யர்த்தம் வ்ருத்தவர்திஷ்யமாணங்களைக் காட்டுகிறார் **ஸத்வஸ்தர்க்கு** இத்யாதினா । **ஸத்வஸ்தர்க்கு** – ஸாத்விகர்களுக்கு, அநுஸந்தேயங்களான ஸாரதமார்த்தங்களையுமென்பதால் அர்த்தாநுசாஸநபாகார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. அவற்றினுடைய ஸ்திரீகரணப்ரகாரங்களையுமென்பதால் ஸ்திரீகரணபாகார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. வர்திஷ்யமாணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் **இவற்றையெல்லாமி**த்யாதினா । **பதவாக்யயோஜனைகளி**தி । பதயோஜனையாவது பதங்களுக்கு பரஸ்பரமந்வயம். வாக்யோஜனையாவது வாக்யங்களுக்கு பரஸ்பரமந்வயம். அதில் ரஹஸ்யத்ரயங்களுடைய அநுஸந்தானக்ரமத்திற்கு நியாமகங்காட்டுகிறார் **அவற்றில் முற்பட** இத்யாதியால். பரசேஷதைகரஸத்வமாவது — பரனுடைய சேஷத்வத்தையே ஸ்வரூபநிரூபகதர்மமாக வுடைத்தாயிருக்கை. ஸ்வரூபமாவது ஜீவாத்மஸ்வரூபம். ஆதிசப்தத்தாலே பலஸ்வரூபமும் உபாயஸ்வரூபமும் விவக்ஷிதம். **தெளிவித்து** – ப்ரகாசிப்பித்து, **அம் முகத்தாலே** – ஸ்வரூபாதிப்ரகாசனத்வாரா । **ஸமஸ்தேத்யாதி** । ஒருவனுக்கு தன்னுடைய சேஷத்வத்திற்கும் பரனிடத்திலுள்ள சேஷித்வாதிகளுக்கும் ஸர்வதா ப்ரகாசமுண்டானால் அதனால் ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திபூர்வகசேஷிகைங்கர்யரூபபுருஷார்த்தத்தில் விஷயஸௌந்தர்யாதீனமாக ருசியும் ருசியின் ஔத்கட்யத்தால் தத்ப்ராப்தியில் த்வரையுமுண்டாகுமிறே. **உபாயாதிகாரபூர்த்தியை யுண்டாக்குமி**தி । உபாயாதிகாரமாவது உபாயஸாத்யபலேச்சையும் உபாயஜ்ஞானாதிகளுமிறே. இப்படி மூலமந்த்ரஸித்தோபாயாதிகாரவானுக்கு உபாயாநுஷ்டானப்ரகாரப்ரகாசகம் த்வயமென்கிறார் **இப்படி அதிகாரியானவனுடைய** இத்யாதினா । இதனால் முதலில் மூலமந்த்ராநுஸந்தானத்திற்கும் அனந்தரம் த்வயாநுஸந்தானத்திற்கும் நியாமகம் சொல்லப்பட்டது. த்வயத்தில் ''ஸ்ரீமதே நாராயணாய'' என்கிறவிடத்தில் பலாபேக்ஷையும், ''சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே'' என்கிறவிடத்தில் அநுஷ்டானப்ரகாரமும் அதிஸ்பஷ்டமிறே. சரமச்லோககருத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்வுபாயவிசேஷத்தை** இதி । ஒவ்வொரு ரஹஸ்யத்திலும் எல்லா அர்த்தங்களையும் அடைத்துச் சொல்ல ஸாத்யமாயிருக்க மூலமந்த்ரம் அதிகாராபாதகமென்றும், த்வயம் அநுஷ்டானப்ரகாரப்ரகாசகமென்றும், சரமச்லோகம் விதாயகமென்றும்பிரித்துச்சொல்ல நியாமகமுண்டோவென்ன வருளிச்

காணலாமாகிலும் ஓரொன்றிலேயோரொன்றுக்கு நோக்காயிருக்கும். திருமன்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்திலே ஸம்க்ஷிப்தமான ஶரண்யபரதத்த்வத்தையும் இதில் மத்யமத்ருதீயபதங்களிலே ப்ரதிபந்நமான உபாயோபேயங்களையுமடைவே விஶதமாக்குகிறது த்வயம். இதில் "ப்ரபத்யே" என்கிற பதத்திலுத்தமனாலே விவக்ஷிதமான அதிகாரிவிஶேஷத்தையும் அர்த்தஸித்தமான உபாயாந்தரநைரபேக்ஷ்யத்தையும் உபேயத்தில் நமஶ்ஶப்தஸம்க்ஷிப்தமான விரோதிநிவ்ருத்த்யம்ஶத்தையும் வெளியிடுகிறது சரம-ஶ்லோகம். இவைமூன்றும் நமக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநஃபலநிதாநங்களாய்க்கொண்டு

செய்கிறார் **இவை மூன்றிலுமி**த்யாதிநா। **ஓரொன்றிலே யோரொன்றுக்கு நோக்காயிருக்குமி**தி। நோக்காவது ப்ரதாந்யேந ப்ரதிபாதநம். மூலமன்த்ரத்தில் ஸ்வரூபாதிஜ்ஞாநஜநநத்தாலே அதிகாரஸம்பாதகத்வமும், த்வயத்தில் ஶரணம் ப்ரபத்யே என்று உபாயாநுஷ்டாநப்ரகாஶகத்வமும் சரமஶ்லோகத்தில் ஶரணம் வ்ரஜ என்று மத்யமனாலே விதாயகத்வமும் ஸ்பஷ்டமாகத்தோன்றுகையால் விபஜித்துச் சொன்னது கூடுமென்று கருத்து. இந்த ரஹஸ்யத்ரயாநுஸந்தாநக்ரமத்தில் வ்யாக்யேயவ்யாக்யாநபாவமும் நியாமகமென்றருளிச்செய்கிறார் **திருமன்த்ரத்திலி**த்யாதிநா। **ப்ரதமபதத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்திலே** – ப்ரணவகடகமான அகாரத்திலே, **ஸம்க்ஷிப்தமான** – சுருங்கச் சொல்லப்பட்ட, **ஶரண்யபரதத்த்வத்தை** – ரக்ஷகனான பரமாத்மாவை, பரத்வத்தை யென்று பாடமாம்போது ஶரண்யனுடைய ஜகத்காரணத்வ ரக்ஷகத்வாத்யுத்கர்ஷத்தை யென்று அர்த்தமாகக் கடவது. **இதில் மத்யமத்ருதீயபதங்களிலே** – மூலமன்த்ரகடகங்களான நம:பதநாராயணபதங்களிலே, **ப்ரதிபந்நமான** – ஸம்க்ஷேபேண ப்ரதிபந்நமான, **உபாயோ-பேயங்களையும்** – ஶரணாகதிரூபோபாயத்தையும் ப்ராப்யனான நாராயணனையும், **அடைவே** – க்ரமமாக, **விஶதமாக்குகிறது த்வயமி**தி। ப்ரணவகடகமான அகாரத்தில் ப்ரதிபாத்யன் ஶ்ரீமானான நாராயணனென்றும், நமஶ்ஶப்தத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாயம் ஶரணவரணமென்றும், நாராயணாய என்கிற த்ருதீயபதத்தில் ஸம்க்ஷிப்தமான உபேயம் ஶ்ரீமானான நாராயணனென்றும் ஸ்பஷ்டமாக்குகிறது த்வயமென்று கருத்து. **இதில்** – இந்த த்வயத்தில் கடகமான, **உத்தமனாலே** – உத்தமபுருஷனாலே, **அதிகாரிவிஶேஷத்தையும்** – அநந்யஶரணனான அகிஞ்சனனையும், **அர்த்தஸித்தமான உபாயாந்தரநைர-பேக்ஷ்யத்தையுமி**தி । நாராயணனுடைய சரணங்களை உபாயமாகப் பற்றுகிறேனென்றால் சரணவ்யதிரிக்தங்களான உபாயங்களில் அபேக்ஷையில்லாமை "सर्वं वाक्यं सावधारणं" என்கிற ந்யாயத்தாலே அர்த்தாத்ஸித்திக்குமிறே. **உபேயத்தில்** – விரோதிநிவ்ருத்திபூர்வகேஷ்டப்ராப்திரூபமான உபேயத்தில், **நமஶ்ஶப்தஸம்க்ஷிப்தமான** – த்வயத்தின் உத்தரகண்டத்தில் நமஶ்ஶப்தஸம்க்ஷிப்தமான, **வெளியிடுகிறது சரமஶ்லோகம்** – ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய என்கிற பதங்கள் த்வயத்தில் உத்தமனில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி ஸர்வதர்மஶூந்யனென்று வெளியிடுகின்றன. அர்த்தஸித்தமான உபாயாந்தரநைரபேக்ஷ்யத்தை மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ என்கிற பதங்கள் வெளியிடுகின்றன. உபேயத்தில் நமஶ்ஶப்தஸம்க்ஷிப்தமான விரோதி-நிவ்ருத்த்யம்ஶத்தை ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்கிற பதங்கள் வெளியிடுகின்றன. இந்த ரஹஸ்யத்ரய-மும் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபகாரபேதத்தாலே உபஜீவ்யமென்கிறார் **இவை மூன்றுமி**தி। **நமக்கு** –

धारकपोषकभोग्यங்கள். [1]"व्यक्तं हि भगवान् देवस्साक्षान्नारायणस्स्वयम् । अष्टाक्षरस्वरूपेण मुखेषु परिवर्तते" என்கிறபடியே देशिकजिह्वैயிலேயிருந்து शिष्यहृदयगुहान्धकारத்தைக் கழித்து परशेषतैकरसமான परिशुद्धस्वरूपத்தை வெளியிட்டு सत्तालाभத்தைப் பண்ணுகையாலே திருमन्त्रம் धारकம். चरमोपायத்திலே प्रवर्तिக்கும்படியான ज्ञानविशेषोपचयहेतुவாகையாலே श्रोतव्यशेषமில்லாதபடி उपायोपदेशपर्यवसानமான चरमश्लोकம் पोषकம். सकृदुच्चारणத்தாலே परमपुरुषार्थहेतुவாய்க்கொண்டு सदानु-

முமுக்ஷுக்களான நமக்கு, ज्ञानानुष्ठानफलनिदानங்களாய்க்கொண்டு धारकपोषकभोग्यங்களிதி । திருमन्त्रம் स्वस्वरूपज्ञानोत्पादनத்தாலே धारकமாயும், चरमश्लोकம் उपायविधानத்தாலே अनुष्ठानத்திற்கு निदानமாய் पोषकமாயும், द्वयம் प्रथमोच्चारणத்தாலே फलोपायமாய்க்கொண்டு द्वितीयाद्युच्चारणத்தாலே सर्वदा भोग्यமாயுமிருக்குமென்றபடி. திருमन्त्रத்தினுடைய धारकत्व-प्रकारத்தை उपपादिக்கிறார் व्यक्तं हीति । व्यक्तமென்கிற पदம் नूनமென்பதற்கு पर्यायமாய் मूलमन्त्रத்தில் नारायणत्वोत्प्रेक्षैக்கு व्यञ्जकமாயிருக்கும். श्लोकத்திலிருக்கும் मुखशब्दத்திற்கு तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் देशिकजिह्वैயிலே इति । परिवर्तनத்திற்கு प्रयोजनமருளிச் செய்கிறார் शिष्यहृदयगुहान्धकारத்தைக் கழித்து इति । देशिकजिह्वैயில் இருக்கும் मूलमन्त्रம் அந்த जिह्वोपदिष्टமான स्वार्थज्ञानமாகிற दीपத்தாலே शिष्यहृदयगुहैயில் இருக்கும் स्वरूपाज्ञा-नान्धकारத்தைக் கழிக்குமிறே. परशेषतैकरसமான परिशुद्धस्वरूपத்தை इति । परिशुद्धस्वरूपம் – प्रकृतिवियुक्तமான आत्मस्वरूपம், सत्तालाभமாவது शेषत्वज्ञानம். असत्कल्पனாயிருந்த இவனுக்கு शेषत्वज्ञानத்தாலேயிறே सत्तालाभமுண்டாவது. இப்படி सत्तालाभजनकமாகையால் अन्नादि-களைப்போல் मूलमन्त्रம் धारकமாகிறதென்று கருத்து. चरमश्लोकத்தினுடைய पोषकत्व-प्रकारத்தை उपपादिக்கிறார் चरमोपायத்திலே इत्यादियால். चरमोपायமாவது प्रपत्ति । कर्मयोग-ज्ञानयोगभक्तियोगप्रपत्तियोगरूपங்களான उपायங்களில் प्रपत्तिயானது चरमोपायமிறே. ज्ञानविशेष-மாவது:– भगवान् ஒருவனே उपायமென்கிற ज्ञानம். उपचयहेतुவாகையாவது:– अन्ना-दिना धृतशरीरனுக்கு घृतक्षीरादिகள்போலே स्वरूपज्ञानத்தாலே लब्धसत्ताकனுக்கு उपायज्ञानजनक-மாகுகை. उपायोपदेशपर्यवसानமான इति । गीतैயில் कर्मयोगज्ञानयोग भक्तियोगरूपोपायங்களை उपदेशिத்து अन्ततः चरमश्लोकத்தில் प्रपत्तियोगத்தையுபदेशिக்கையால் चरमश्लोकத்தை उपायोपदे-शपर्यवसानமென்கிறது. पोषकமிதி । स्वरूपपोषणहेतु வென்றபடி. மேல் द्वयத்தின் भोग्यतैயைக் காட்டுகிறார் सकृदुच्चारणத்தாலே परमपुरुषार्थहेतुவாய்க்கொண்டு इति । मोक्षार्थसङ्कल्पपूर्वक-மான द्वयத்தினுடைய सकृदुच्चारणமே मोक्षरूपपरमपुरुषार्थத்திற்கு हेतुவாகிறதென்று கருத்து. सदानुसन्धानத்தாலே इति । उपायरूपமான प्रथमोच्चारणத்திற்குப் பிறகு உண்டாகும் भोगरूप-மான सदानुसन्धानத்தாலே என்கை. कृतार्थன் – कृतप्रयोजनன், द्वयं भोग्यமிதி । भोग्यமாவது

---

[1] நாரதீயம் 1-32.

सन्धानத்தாலே कृतार्थனாக்குகையாலே द्वयம் भोग्यம். இவற்றில் திருமந்த்ரத்தினுடைய ऋषिच्छन्दोदेवताबीजशक्तिवर्णविनियोगस्थानन्यासादिகளவ்வோ कल्प-संप्रदायங்களுக்கீடாகக் கண்டுகொள்வது.

இத் திருமந்த்ரம் आथर्वणकठाद्युपनिषத்துக்களிலும் மற்றும் मन्वादिशास्त्रங்களிலும் नारायणात्मकहैरण्यगर्भनारदीयबोधायनादिबहुविधकल्पங்களிலும் सुप्रसिद्धवैभव-மாயிருக்கும். मन्त्रान्तरங்களிற் காட்டில் भगवन्मन्त्रங்களधिकமானாற் போலவும் अनन्तங்களான भगवन्मन्त्रங்கள் தன்னில் व्यापकत्रयமधिकமானாற்

भोगத்திற்கு हेतु, अन्नத்தாலே धरिக்கப்பட்டு दधिक्षीरादिகளாலே पोषितமான शरीरத்திற்கு स्रक्चन्दनादिகள் भोग्यமாமாப்போல் என்று கருத்து. ''अविदित्वा ऋषिच्छन्दो दैवतं योगमेव च । यो याजयेज्जपेद्वापि पापीयान् जायते तु सः'' என்றிருப்பதால் இவற்றிற்கு ऋषिच्छन्दोदेवतादिகளை அறியவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவற்றிலி**त्यादिना । **இவற்றில்** – रहस्यत्रयத்தில் घटकமான, **ऋषिरि**त्यादि । मन्त्रद्रष्टவானா श्रीबदरिकाश्रमवासि श्रीमन्नारायणனான ऋषिயும், गायत्रीछन्दஸ்ஸும், परमात्माவான அந்த नारायणाख्यदेवतैயும், अं என்கிற बीजமும், आय என்கிற शक्तिயும், शुक्लवर्णமும், भोगमोक्षयोर्विनियोगமும், वैकुण्ठक्षेत्राख्यस्थानமும், अङ्गन्या-सங்களும், आदिशब्दग्राह्यங்களான कीलककवचास्त्रमुद्रादिகளுமென்றபடி. **அவ்வோ कल्पங்கள்** – नारायणात्मकहैरण्यगर्भकल्पादिகள், **संप्रदायம்** – गुरुपरंपरयाप्राप्तமான अनुष्ठानம், **கண்டு கொள்வது** इति । இப்படி कल्पादिகளுக்கீடாக ऋषिच्छन्दोदेवतादिகளை அறியலாமாகையால் திருமந்த்ரத்தில் அவைகளை யறிந்து अनुष्ठिப்பவனுக்கு ''अविदित्वा ऋषिं छन्दः'' என்கிற श्लोकத்தில் சொன்னபடி पापादिகளொன்றும் வாராதென்று திருவுள்ளம்.

இனி இத் திருமந்த்ரத்திற்கு इतरमन्त्रங்களைக் காட்டிலும் ''मन्त्राय महते नमः'' என்று சொல்லும்படியான ஏற்றத்திற்குக் காரணமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இத் திருமந்த்ரமி**त्यादिயால். कठादीत्यत्रादिपदத்தாலே सुबालोपनिषத்திற்கு ग्रहणம். **मन्वादिशास्त्रங்களிலும்** – मनुस्मृति முதலான शास्त्रங்களிலும், **प्रसिद्धवैभवமாயிருக்குமி**ति । இப்படி இதன் वैभवம் बहुविधप्रमाणप्रसिद्धமாயிருப்பதால் ''मन्त्राय महते'' என்று சொல்லும்படியான ஏற்றம் இதற்கு உசிதமென்று கருத்து. இப்படி प्रमाणप्रसिद्धिमात्रமின்றிக்கே மற்றும் बहुविधங்களான உத்கர்ஷங்கள் இருப்பதாலும் सर्वाचार्यர்களும் இம்மந்த்ரத்தையே ஆதரித்துப்போருவர்கள் என்கிறார் **मन्त्रान्तरங்களிற்காட்டிலி**त्यादिना । ''मन्त्राणां परमो मन्त्रः'' என்கிற श्लोकத்தில் पवित्राणां गुह्यानां मन्त्राणां என்பதால் व्यापकमन्त्रங்களை விவக்ஷித்து அதுகளுக்குள்ளே सनातनமான मूलमन्त्रம் परममन्त्रமென்றும் उत्तमம் गुह्यமென்றும், उत्तम-மான पवित्रமென்றும் अर्थம் கொள்ளக்கடவது. இதனால் सामान्यमन्त्रங்களைக்காட்டிலும் परममन्त्रत्वादिகள் कैमुतिकसिद्धங்களாகுமிறே. அன்றிக்கே मन्त्राणां गुह्यानां पवित्राणां

போலவும் [2]''मन्त्राणां परमो मन्त्रो गुह्यानां गुह्यमुत्तमम् । पवित्रञ्च पवित्राणां मूलमन्त्रस्सनातनः'' என்கையாலே வ்யாபகமந்த்ரங்களிலெல்லாத்திலுமதிகமாய், ஸர்வவேதஸாரமாய், ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தநக்ஷமமாய், ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதகமாய், ஸர்வோபாயங்களுக்குமுபகாரகமாய், ஸர்வவர்ணங்களுக்கும் தந்தாமதிகாராநுகுணமாக வைதிகரூபத்தாலும் தாந்த்ரிகரூபத்தாலுமுபஜீவ்யமாய், வ்யாப்யவ்யாபகஸர்வதத்த்வகண்டோக்திமத்தாய், ஸர்வமந்த்ரநைரபேக்ஷ்யகரமாய், ஸர்வபகவந்மூர்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே ஸர்வாசார்யர்களுமித்தையே விரும்பிப்போருவர்கள். ஆழ்வார்களும் [3]''நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்'' றென்றும், [4]'' எட்டெழுத்துமோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே'' யென்றும், [5]''எட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே'' யென்றும், [6]''நாடு நகரமுநன்கறிய நமோ நாராயணாய'' வென்றும் [7]''நல்வகையால் நமோ நாராயணா''

என்பதை ''पवित्राणां पवित्रं यो मङ्गளானாञ्च मङ्गலम्'' என்கிறவிடத்திற்போல் அஸமாநாதிகரணமாகச் செய்து மந்த்ரங்களுக்குள்ளே பரமமந்த்ரமென்றும் குஹ்யங்களுக்குள்ளே உத்தமகுஹ்யமென்றும் பவித்ரங்களுக்குள்ளே உத்தமபவித்ரமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். **ஸர்வவேதேதி** । ஸர்வவேதங்களுடையவும் ஸாரார்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கையால் ஸர்வவேதஸாரமாயென்கிறது. **ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தநக்ஷமமாய், ஸர்வபுருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதகமாயிதி** । ஜபாதிகளாலே என்று கருத்து. **ஸர்வோபாயங்களுக்குமுபகாரகமாய்** இதி । ஸ்வரூபஜ்ஞாநஜநநத்வாரா மூலமந்த்ரம் கர்மயோகஜ்ஞாநயோகாத்யுபாயங்களுக்கும் உபகாரகமாமிறே, வைதிகரூபமாவது ப்ரணவஸஹிதத்வம். தாந்த்ரிகரூபமாவது ப்ரணவரஹிதத்வம். **வ்யாப்யவ்யாபகஸர்வதத்த்வகண்டோக்திமத்தாய்** இதி । இதில் சேதநாசேதநரூபஸகலவ்யாப்யதத்த்வத்திற்கும் நாரசப்தத்தாலே கண்டோக்தியும், அயநசப்தத்தாலே வ்யாபகதத்த்வமான பரமாத்மாவிற்குக் கண்டோக்தியுமுண்டிறே. இதரவ்யாபகமந்த்ரங்களில் இப்படி ஸ்பஷ்டமாக வ்யாப்யதத்த்வகண்டோக்தியில்லையென்று கருத்து. **ஸர்வமந்த்ரநைரபேக்ஷ்யகரமாய்** இதி । இதரமந்த்ரங்களால் வரக்கூடிய ஸகலபலஸித்தியையும் தானே கொடுப்பதால் தன்னை அதிகரித்தவனுக்கு மந்த்ராந்தரநைரபேக்ஷ்யத்தை யுண்டுபண்ணுமென்கை. **ஸர்வபகவந்மூர்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமாய்** இதி । ராமக்ருஷ்ணாதிதத்தந்மூர்த்திகளுக்கு தத்தந்மூர்த்திமந்த்ரம் அஸாதாரணமாய் தத்தந்மூர்த்திமாத்ராராதநோபயுக்தமாயிருப்பது போலன்றிக்கே தத்தந்மூர்த்திமந்த்ரத்தையறியாதவனுக்கும் மூலமந்த்ரம் தத்தந்மூர்த்த்யாராதநத்திற்கு உபயுக்தமாயிருக்குமென்று கருத்து.

---

[2] நாரதீயம் 1-11.
[3] பெரிய திருமொழி 8-10-3.
[4] திருச்சந்தவிருத்தம் 77.
[5] திருச்சந்தவிருத்தம் 78.
[6] திருப்பல்லாண்டு 4.
[7] திருப்பல்லாண்டு 11.

வென்றும் இத் திருமன்த்ரத்தையே விரும்பிப் போந்தார்கள். ऋषिகளும் [8]''बहवो हि महात्मानो मुनयस्सनकादयः । अष्टाक्षरं समाश्रित्य ते जग्मुर्वैष्णवं पदम्'', [9]''यथा सर्वेषु देवेषु नास्ति नारायणात्परः । तता सर्वेषु मन्त्रेषु नास्ति चाष्टाक्षरात्परः'', [10]''भूत्वोर्ध्वबाहुरत्राद्य सत्यपूर्वं ब्रवीमि वः । हे पुत्रशिष्याश्शृणुत न मन्त्रोऽष्टाक्षरात्परः ॥ तदर्चनपरो नित्यं तद्भक्तस्तन्नमस्कुरु । तद्भक्ता न विनश्यन्ति ह्यष्टाक्षरपरायणाः'', [11]''आसीना वा शयाना वा तिष्ठन्तो यत्र कुत्र वा । नमो नारायणायेति मन्त्रैकशरणा वयम्'' என்றார்கள். இத் திருமன்த்ரத்தை सर्वेश्वरன் श्रीनारदभगवाனையிட்டு श्रीपुण्डरीकனுக்குபदेशिப்பிக்க அவனுமித் தையே परमहितமாகக் கேட்டபடியாலே [12]''पुण्डरीकोऽपि धर्मात्मा नारायणपरायणः । नमो नारायणायेति मन्त्रमष्टाक्षरं जप'' ன்னித्यादिகளிற் சொல்லுகிறபடியே இம்மன்த்ர-निष्ठனாய் मुक्तனானான். இம்மன்த்ரத்தைத் திருமங்கையாழ்வாருக்கு सर्वेश्वरன் தானேயுपदेशिத்தான்.

இனி भगवत्सकाशात् மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களும் இத் திருமன்த்ரத்தையே விரும்பினார்கள் என்கிறார் **ஆழ்வார்களும்** इत्यादियाल். **எட்டெழுத்தும்** – திருவष्टाक्षरத்தை, **ஓதுவார்கள்** – यथाशास्त्रம் आचार्यसकाशத்தில் ग्रहिத்து ஜபிக்குமவர்கள், **வானம்** – परमपदத்தை, **ஆளவே** – ஆளுகைக்கு, **வல்லர்** – समर्थர். **வாரமாக வோதுவார்கள்** – अष्टसहस्रादिगणनायुक्तமாக ஜபிப்பவர்கள், **நாடு நகரமுமிति** । **நாடு** – பாமரர், **நகரம்** – பரீக்ஷகர், **நன்கறிய** – सार्थமாகவறிய, **நல்வகையால்** – प्रयोजनान्तरप्रसक्तियின்றிக்கே. இப்படி இத் திருமன்த்ரத்தையே ऋषिகளுமாதரித்தார்களென் கிறார் **ऋषिகளுமித्यादि** । ''बहवो हि महात्मानो मुनयस्सनकादयः । अष्टाक्षरं समाश्रित्य ते जग्मुर्वैष्णवं पदम्'' என்கிற श्लोकத்தில் அநேகம் பேர்கள் अष्टाक्षरத்தை आश्रयिத்து மோக்ஷத்திற்குப் போனார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதை पुण्डरीकवृत्तान्तத்தாலே மூதலிப்பிக்கிறார் **இத் திருமன்த்ரத்தை** इत्यादिना । **मुक्तனானான்** इत्यन्तेन । सर्वेश्वरன் नारदादिमुखத்தாலே இம் மन्त्रத்தையுपदेशिத்தது மாத்திரமின்றிக்கே திருமங்கையாழ்வாருக்குத் தாமே ஸாக்ஷாத்தாகவுமுपदेशिத்தான் என்கிறார் **இம் மன்த்ரத்தை** इत्यादिना ।

---

[8] நாரதீயம் 1-16.
[9] நாரதீயம் 1-42.
[10] நரஸிம்ஹபுராணம் 18-32.
[11] நாரதீயம்.
[12] இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 33-130.

இது ப்ரணவசதுர்த்திகளை யொழிந்தபோது ஸர்வாதிகாரமென்னுமிடம் ஸ்ரீவராஹ-புராணத்தில் கைசிகத்வாதசீமாஹாத்ம்யத்திலே [13]"நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ஶ்வபாகః புநராகமத்" என்கிற வசனத்தாலே காட்டப்பட்டது. இவ்வர்த்தம் [14]"நாமஞ்சொல்லில் நமோ நாராயணமே" யென்றும், [15]"நன்மாலைகொண்டு நமோ நாரணா" வென்றும், [16]"நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணா வென்றோ-வாதுரைக்குமுரையுண்டே" யென்றுஞ்சொல்லுகிற பாசுரங்களாலும் ஸித்தம். இது ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு அதீதமான க்ரமத்திலே ப்ரணவத்தோடே கூட அஷ்டாக்ஷரமாயிருக்கும். [17]"வைதிகம் தாந்த்ரிகஞ்சைவ ததா வைதிகதாந்த்ரிகம் । த்ரிவிதம் கர்மஸம்ப்ரோக்தம்

இம் மந்த்ரம் ப்ரணவசதுர்த்திகளை யொழிந்த அவஸ்தையில் ஆப்ராஹ்மணஶ்வபாகம் உபாதேயமாமென் பதை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் **இது ப்ரணவசதுர்த்திகளை யொழிந்தபோது** இத்யாதியால் ப்ரணவசதுர்த்திகளையொழிந்தபோது இது ஸர்வாதிகாரமாமென்பதில் ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீஸூக்தி-களும் ஸூசகங்களென்கிறார் **இவ்வர்த்த**மிதி । **நன்மாலைகொண்டு** – ஶ்ரேஷ்டமான சொல் மாலைகளைக்கொண்டு, **நமோ நாரணாவென்னும்** – திருமந்த்ரமென்கிற, **சொன் மாலை** – ஶப்தஸந்தர்பத்தை, **கற்றேன்** – அறிந்தேன். **நாவாயிலுண்டே** – ஆயாஸப் பட்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டாதபடி வாயில் ஜிஹ்வையுண்டே, **நமோ நாரணாவென்று** – அஷ்டாக்ஷரரூபமான, **ஓவாதுரைக்கும்** – அநவரதம் உச்சார்யமாணமான, **உரையுண்டே** – ஸூக்தி-யுண்டே, **பாசுரங்களாலும் ஸித்த**மிதி । இப் பாசுரங்களில் ப்ரணவசதுர்த்தியின்றிக்கே மூல-மந்த்ரம் சொல்லப்படுகிறபடியால் ப்ரணவசதுர்த்திகளை யொழிந்தபோது திருமந்த்ரத்திற்கு ஸர்வாதிகாரத்வம் ஸித்தமாமென்று கருத்து. இப்படி இது ப்ரணவசதுர்த்திகளை யொழிந்த போது ஸர்வாதிகாரமாமென்றால் இதற்கு அஷ்டாக்ஷரத்வம் கூடுவது எங்ஙனேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் **இது ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு** இத்யாதியால். இங்கு ஆதிபதத்தால் க்ஷத்ரியவைஶ்யயோர்க்ரஹணம். **அதீதமான க்ரமத்திலே** – "ஓம் நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரோபாஸகః" என்று அத்யயநம் பண்ணப் பட்ட க்ரமத்திலே, **ப்ரணவத்தோடே கூட அஷ்டாக்ஷரமாயிருக்கு**மிதி । த்விஜாதிகளுக்கு ப்ரணவ-நிஷேதமில்லாமையால் அவர்கள் சொல்லும் திருமந்த்ரத்திற்கே அஷ்டாக்ஷரத்வவ்யபதேஶம் முக்யம். இதரர்கள் விஷயத்தில் அது கௌணமென்று கருத்து. இப்படி திருமந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதி-களுக்கு ப்ரணவத்தோடே அஷ்டாக்ஷரமானாலும் ததிதரர்களுக்கு ப்ரணவமில்லாமற்போனால் ஸப்தாக்ஷரமாகவே ஆகாதோ? அப்படி ஸப்தாக்ஷரமாய் ஜபிக்கைக்குப் ப்ரமாணமுண்டோ? வசநாந்தரத்தால் அதற்கும் அஷ்டாக்ஷரத்வத்தை ஸம்பாதிக்கலாமென்னில், அந்த வசநம் தான்

[13] வராஹபுராணம் 139-63.
[14] பெரிய திருமொழி 6-10-1.
[15] முதல் திருவந்தாதி 57, 95.
[16] முதல் திருவந்தாதி 95.
[17] நாரதீயம்.

पञ्चरात्रामृतार्णवे ॥ वैदिकं ब्राह्मणानान्तु राज्ञां वैदिकतान्त्रिकं । तान्त्रिकं वैश्यशूद्राणां सर्वेषां तान्त्रिकन्तु वा ॥ अष्टाक्षरश्च यो मन्त्रो द्वादशाक्षर एव च । षडक्षरश्च यो मन्त्रो विष्णोरमिततेजसः ॥ एते मन्त्राः प्रधानास्तु वैदिकाः प्रणवैर्युताः । प्रणवेन विहीनास्तु तान्त्रिका एव कीर्तिताः'' [18]''न स्वरः प्रणवोऽङ्गानि नाप्यन्यविधयस्तथा । स्त्रीणान्तु शूद्राजातीनां मन्त्रमात्रोक्तिरिष्यते'' என்கிற படியே प्रणवமொழிந்தபோது [19]''तत्रोत्तरायणस्यादिर्बिन्दुमान्विष्णुरन्ततः । बीजमष्टाक्षरस्य स्यात्तेनाष्टाक्षरता भवेत्'' என்கிற प्रक्रियैயாலே எட்டெழுத்துமனுसन्धेयமாக विधिக்கப்பட்டது. प्रणवமொழிந்தாலும் அது கூடினாலுள்ள फलமிவ் வधिकारिகளுக்குண்டென்னுமிடம் [20]''किन्तत्र बहुभिर्मन्त्रैः किन्तत्र बहुभिर्व्रतैः । नमो नारायणायेति मन्त्रस्सर्वार्थसाधक'' इत्यादिகளாலே सिद्धम्. இப்படி प्रणवமொழிய

எதென்ன வருளிச்செய்கிறார் **वैदिकमित्यादिना** । पाञ्चरात्रமாகிற क्षीरसमुद्रத்தில் वैदिकமென்றும், तान्त्रिकமென்றும், அப்படியே वैदिकतान्त्रिकமென்றும் மூன்று विधமாக कर्मம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதென்று இந்த श्लोकத்தின் अर्थம். இந்த कर्मம் ब्राह्मणादिवर्णभेदத்தாலே अनुष्ठेयமென்கிறார் **वैदिकं ब्रह्मणानां त्विति** । ''अष्टाक्षरश्च यो मन्त्रः என்கிற श्लोकத்தில் व्यापक-भगवन्मन्त्रங்களுக்கு प्रणवसाहित्ये वैदिकत्वமும் तद्राहित्ये तान्त्रिकत्वமும் சொல்லப்பட்டது. சிலர்க்கு प्रणवादिகளை निषेधित्तु सप्ताक्षरமான मूलमन्त्रத்திற்கே उपदेशமும் जपமும் வேண்டு மென்கிறது ''न स्वरः'' என்கிற श्लोकம். இப்படி प्रणवविहीनமான मूलमन्त्रத்திற்கு अष्टाक्षर-त्वसंभवप्रकारத்தைச் சொல்லுகிறது ''तत्रोत्तरायणस्यादिः'' என்கிற श्लोकம். இதற்கு अर्थம்:- **तत्र** – मूलमन्त्रத்திலுள்ள, **उत्तरायणस्यादिः** – ''नारायणायेत्युपरिष्टात्'' என்று उत्तरத்தில் சொன்ன नारायणशब्दसंबन्धिயான अयनशब्दத்தினுடைய ஆதியாய், **अन्ततः** – முடிவிலே, **बिन्दुमान्** – अनुस्वारத்தையுடையதாய், **विष्णुः** – विष्णुवाचकமான अकारமானது, **अष्टाक्षरस्य बीजं स्यात्** – अष्टाक्षरத்திற்கு बीजமாகக் கடவது. அந்த बीजத்தை प्रणवस्थानத்தில் சேர்த்தால் प्रणव-மொழிந்த मूलमन्त्रத்திற்கும் अष्टाक्षरत्वமுபபன்னமாகுமென்று கருத்து. **என்கிற प्रक्रियै யாலே** – இந்த श्लोकத்தில் சொல்லப்பட்ட रीதியாலே. **எட்டெழுத்தும் अनुसन्धेय-மாக विधिக்கப்பட்டது** इति । सप्ताक्षरமான मूलमन्त्रத்திற்கு अष्टाक्षरत्वसंपादनம் तेन रूपेणानु-सन्धानार्थமே என்று கருத்து. இனி प्रणवरहितமாக अनुसन्धेयமாகச் சொன்ன तान्त्रिकपक्षத் தில் ''नमो नारायणाय'' என்கிற प्रणवरहितமான मूलमन्त्रத்திற்கு प्रणवसहितமான मूलमन्त्रத் திற்குப் போலே फलसाधकत्वமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रणवமொழிந் தாலும் அது கூடினாலுள்ள फलமிவ்வधिकारिகளுக்குண்டென்னுமிடமிதி** ।

18 நாரதீயகல்பம்.
19 நாரதீயம் 1-57.
20 நாரதீயம் 1-41.

अष्टाक्षरமானபோது प्रणवத்திலर्थமெல்லாம் இப் प्रणवप्रतिच्छन्दமாக शास्त्रம் வகுத்த वक्षरத்திலே प्रथमाक्षरம் सर्वसंग्राहकமான கணக்கிலே சுருங்கவनुसन्धेयம். मध्यमाक्षरத்திற்பொருளுமर्थसिद्धமாம். இதில் तृतीयाक्षरத்திற்சொல்லுகிற ज्ञातृत्वादिகளும் நமஸ்ஸில் द्वितीयाक्षरத்தில் प्रकृतिயாலேयनुसन्धेयம்.

किन्त्वत्रेति । இந்த ஶ்லோகத்தில் ''नमो नारायणायेति मन्त्रः'' என்று प्रणवविहीनமாயுள்ள मूलमन्त्रத்திற்கேसर्वफलसाधकत्वத்தைச் சொல்லுகையால் அந்த मूलमन्त्रத்திற்கே अधिकारानुगुणமாக प्रणवसहितमूलमन्त्रத்திற்குப்போலே सर्वसाधकत्वத்திற்குத் தட்டில்லையென்று கருத்து. இப்படி स्त्रीशूद्रादिகளால் प्रणवமின்றிக்கே बीजाक्षरத்தாலே எட்டெழுத்தாக்கி अनुसन्धेयமாகில் அங்கு उकारमकारங்கள் இல்லாமையாலும், शेषत्वबोधकமான लुप्तचतुर्थीயினுடைய अनुसन्धानத்திற்கு வழியில்லாமையாலும் प्रणवार्थத்தையெல்லாம் அதில் अनुसन्धिக்க முடியாதேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி प्रणवமொழிய अष्टाक्षरமானபோது** इत्यादियाल். **अर्थமெல்லாம்** – सर्वरक्षकत्व सर्वकारणत्वाद्यर्थமெல்லாம். **प्रणवप्रतिच्छन्दமாக** – प्रणवस्थानीयமாக, **शास्त्रம் வகுத்த வக்ஷரத்திலே** – ''बीजमष्टाक्षरस्य स्यात्तेनाष्टाक्षरता भवेत्'' என்கிற शास्त्रம் வகுத்த अक्षरத்திலே, **प्रथमाक्षरம் सर्वसंग्राहकமான கணக்கிலே** – प्रथमाक्षरமான प्रणवம் மேலுள்ள ''नमो नारायणाय'' என்கிற பதங்களின் अर्थங்களுக்கெல்லாம் संग्राहकமான प्रकारத்திலே. **சுருங்க अनुसन्धेयமிதி** । ''न स्वरः प्रणवोऽङ्गानि'' என்கிற वचनத்தில் समस्तமான अकारोकारमकारात्मक प्रणवமே स्त्रीशूद्रादिகளுக்கு निषिद्धம்; व्यस्तமான अक्षरपठनம் निषिद्धமன்று; ஆகையால் उकारத்தைவிட்டு अकारमकारங்களின் अनुसन्धानத்தில் बाधकமில்லை. ஆகையாலே अकारத்தோடு मकारத்தைச் சேர்த்து ''वा पदान्तस्य'' என்று मकारத்தை अनुस्वारமாக்கினால் ''अं'' என்று सिद्धिக்கிறது. அப்பொழுது लुप्तचतुर्थ्यन्तமான अकारத்திலேயே सर्वरक्षकत्व सर्वकारणत्व शेषित्वादिகளை अनुसन्धिக்கலாம். मकारस्थानीयமான अनुस्वारத்தில் ज्ञातृत्वज्ञानत्वादिகளை अनुसन्धिக்கலாமென்று திருவுள்ளம். उकारार्थத்தின் संग्रहप्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **मध्यमाक्षरத்திற்பொருளுமிதி** । सर्वं वाक्यं सावधारणமென்கிற न्यायத்தாலே अर्थात् सिद्धமாமென்றபடி. मकारस्थानத்தில் अनुस्वारத்தை अङ्गीकरिக்காத पक्षத்திலும் ज्ञातृत्वाद्यनुसन्धानस्थलத்தைக்காட்டுகிறார் **இதில் तृतीयाक्षरத்தில்** इत्यादिना । **நமஸ்ஸில் द्वितीयाक्षरத்தில் प्रकृतिயாலே अनुसन्धेयமிதி** । नमश्शब्दघटकமான मः என்கிற षष्ठ्यन्तपदத்தின் प्रकृतिயான मकारத்தில் अनुसन्धेयமென்றபடி.

प्रणवம் स्वतन्त्रமானபோது एकमात्रம் द्विमात्रம் त्रिमात्रம் सार्धत्रिमात्रமென்றாற்போலே பல प्रकारமாய் अर्थங்களுமப்படியே कार्यकारणावस्थपरमात्मवाचकत्वादिप्रक्रियையாலே பல வகைப்பட்டிருக்கும். व्यापकमन्त्रங்களிலும் प्रणवத்தை परमात्मप्रधानமாகவும் சில शास्त्रங்கள் சொல்லும். இதின் प्रभावம் [21]''आद्यन्तु त्र्यक्षरं ब्रह्म त्रयी यत्र प्रतिष्ठिता । स गुह्योऽन्यस्त्रिवृद्वेदो यस्तं वेद स वेदवि'' दित्यादि**களிலே प्रसिद्धம். இது** [22]''हविर्गृहीत्वात्मरूपं वसुरण्येति मन्त्रतः । जुहुयात् प्रणवेनाग्ना-

இனி मन्त्राङ्गமான प्रणवமும் अखण्डமாய் परमात्मवाचकமாய் இருக்குமென்று மேல் சொல்லப்போகிறவர்த்தத்திற்கு उपयुक्तமாக मन्त्राघटकமான प्रणवம் परमात्मवाचकமாய் இருக்கும்படியை யருளிச்செய்கிறார் **प्रणवம் स्वतन्त्रமானபோது** इत्यादिना । **பலவகைப் பட்டிருக்குமி**त्यन्तेन । यद्यपि प्रश्नोपनिषத்தில் सत्यकामप्रश्नத்தில் एकमात्रप्रणवोपासकர்களுக்கு मनुष्यलोकप्राप्तियும், द्विमात्रप्रणवोपासकர்களுக்கு अन्तरिक्षलोकप्राप्तियும், त्रिमात्रप्रणवोपासकர்களுக்கு परमात्मप्राप्तियும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஆனாலும் अथर्वशिखोपनिषத்தில் ''ओमित्येतदक्षरम् । अस्य पादाश्चत्वार'' इत्यारभ्य सार्धत्रिमात्र प्रणवोपासनமும் சொல்லப்பட்டிருப்பதை அநுஸரித்தும் ''एकमात्रो भवेत् ह्रस्वो द्विमात्रो दीर्घ उच्यते । त्रिमात्रस्तु प्लुतो ज्ञेयो व्यञ्जनं त्वर्धमात्रकम्'' என்கிற स्मृतिवचनத்தையநுஸரித்தும் एकमात्रं द्विमात्रं त्रिमात्रं सार्धत्रिमात्र மென்றாற்போலே பல प्रकारமாய் என்றருளிச் செய்தது. **अर्थங்களுமப்படியே कार्यकारणावस्थपरमात्मवाचकत्वादिप्रक्रियையாலே பலவகைப்பட்டிருக்குமி**ति । उपनिषத்துக்களில் स्वतन्त्रமான प्रणवம் एकमात्रமானபோது कार्यरूपभूलोकशरीरकपरमात्माவைச் சொல்லுகிறதென்றும், द्विमात्रமானபோது कार्यरूपान्तरिक्षलोकशरीरकपरमात्माவைச் சொல்லுகிறதென்றும், त्रिमात्रமானபோது कार्यरूपस्वर्गलोकशरीरकपरमात्माவைச் சொல்லுகிறதென்றும், सार्धत्रिमात्रமான போது कारणावस्थपरमात्माவைச் சொல்லுகிறதென்றும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று தாத்பர்யம். मन्त्रघटकமான प्रणवமும் अखण्डமாய்க்கொண்டு परमात्मवाचकமாமென்று शास्त्रங்கள் சொல்லுகின்றனவென்கிறார் **व्यापकमन्त्रங்களிலுமி**ति । இனி மூன்றெழுத்துள்ள இந்த प्रणवம் மூன்று वेदத்திற்கும் तुल्यமாகக் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறதென்கிறார் **இதின் प्रभावமி**त्यादियால் **आद्यं तु त्र्यक्षरमि**ति । **त्र्यक्षरं** – மூன்று वर्णமான, **ब्रह्म तु** – ब्रह्मशब्दवाच्यமான प्रणवமோவென்றால், **आद्यं** – सर्ववेदங்களுக்கும் आदियில் சொல்லப்படுகையால் आद्यம். ''यद्वेदादौ स्वरः प्रोक्त'' इति श्रुतेः । **यत्र** – யாதொரு प्रणवத்தில், **त्रयी** – वेदமானது, **प्रतिष्ठिता** – ''ओङ्कारप्रभवा वेदाः । अकारात्मा ऋग्वेदो उकारात्मा यजुःश्रुतिः । सामवेदो मकारात्मा अनुस्वारो ह्यथर्वण'' इत्युक्तेः । **त्रिवृत्** – वर्णत्रयात्मकतया वर्तत इति त्रिवृत् । **अन्यः** – ऋग्यजुस्सामங்களைக் காட்டிலும் विलक्षणமான. **सः** – அந்த प्रणवरूपமான, **वेदः** – वेदமானது,

21
22 மநுஸ்ம்ருதி 11-265.

வச்யுதாக்யே ஸநாதநே'' என்கிறபடியே ந்யாஸவித்யையில் ஸ்வதந்த்ரமாய் ஆத்மஸமர்ப்பணபரமாயிருக்கும். அக் கட்டளையிலே யிங்கும் ஸமர்ப்பணபரமாகவும் யோஜிப்பார்கள். இவ்விடத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞானப்ராதாந்யத்தாலே ஶேஷத்வாநுஸந்தாநஜ்ஞாநமாத்ரமுபஜீவ்யமென்றும் யோஜிப்பார்கள். அப்போது இச் ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமதிகாரத்திலே சேரும். [23]''க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யேஶ்வரஜ்ஞாநாத்விஶுத்திः பரமா மதா'' என்றது ஶேஷிதத்த்வஜ்ஞாநமாத்ரபரமான போது உபாயாநர்ஹதாநிவ்ருத்திபரம். உபாயரூபஜ்ஞாநாந்தரத்தை விவக்ஷிக்கும்போது மோக்ஷபரம்.

गुह्यः – ஸ்த்ரீஶூத்ராதிகளுக்கு அநுபதேஶ்யதயா ஶப்ததோऽர்த்ததஶ்ச கோபநீயம். **तं** – ப்ரணவரூபமான வேதத்தை, **यः** – யாதொருவன், **वेद** – அர்த்தத்தோடும் ப்ரபாவத்தோடுமறிகிறானோ, **सः** – அவனே, **वेदवित्** – வேதத்தை நன்கறிந்தவன் என்கை. இனி மந்த்ராங்கப்ரணவத்திற்கு ஸ்வதந்த்ர ப்ரணவத்திற்குப் போலே ஸமர்ப்பணபரத்வமுண்டென்கிறார் **இது** இதி । **இது** – இந்த அகண்டப்ரணவம், **हविरिति** । **वसुरण्येति मन्त्रतः** – ''वसुरण्यो विभूरसि'' என்கிற மந்த்ரத்தாலே, **आत्मरूपम्** – நிஷ்க்ருஷ்டாத்மஸ்வரூபமான, **हविः** – ஹோம்யமான த்ரவ்யத்தை, **गृहीत्वा** – மனஸ்ஸினால் க்ரஹித்து, ஸநாதநே அச்யுதாக்யே அக்நௌ ப்ரணவேந ஜுஹுயாத் என்றந்வயிப்பது. **ந்யாஸவித்யையில்** – தைத்திரீயத்தில் சொல்லப்பட்ட ந்யாஸவித்யையில், **ஆத்மஸமர்ப்பணபரமாயிருக்கும்**இதி । ''ओमित्यात्मानं युञ्जीत'' என்று ஆத்மஸமர்ப்பணத்திலே விநியுக்தமாயிருக்குமென்கை. **அக்கட்டளையிலே** – ந்யாஸவித்யையில் ஆத்மஸமர்ப்பணகரணமந்த்ரமாய்க்கொண்டு ப்ரணவம் லுப்தசதுர்த்யந்தமாக இருக்கும் கட்டளையிலே, **இங்கும்** – மந்த்ரத்திலும், ப்ரணவத்தை இதி ஶேஷः । இப்படி மந்த்ரத்தில் ப்ரணவம் ஸமர்ப்பணபரமாகில் மந்த்ரத்திற்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநஜநகத்வம் கூடுவது எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்திலி** த்யாதிநா । **இவ்விடத்தில்** – மந்த்ரத்தில், **ஸ்வரூபஜ்ஞானப்ராதாந்யத்தாலே** இதி । ஸமர்ப்பணபூர்வபாவியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமே ப்ரதானமாகையாலே என்றபடி. **ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமாத்ரமுபஜீவ்யம்**இதி । மாத்ரபதத்தால் ஸமர்ப்பணபரத்வம் வ்யவச்சேதிக்கப்படுகிறது. இது ஸகண்டப்ரணவாபிப்ராயேண । **அப்போது** – ஶேஷத்வாநுஸந்தாநமாத்ரபரமாக யோஜிக்கும் பக்ஷத்தில் **அதிகாரத்திலே சேரும்**இதி । ஸ்வரூபஜ்ஞானம் உபாயாநுஷ்டாநஸம்பாதகமாகையாலே அதிகாரகோடியிலே ப்ரவிஷ்டமென்று கருத்து. ப்ரணவம் அதிகாரபரமென்பதிலும் உபாயபரமென்பதிலும் ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் **க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்யே**தி । இந்த வசனத்திற்கு இரண்டுவிதமாகத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் **ஶேஷித்வஜ்ஞாநமாத்ரபரமானபோது** இத்யாதிநா । ஶேஷிதத்வேதி பாடாந்தரம். **ஶேஷித்வஜ்ஞாநமாத்ரபரமான போது** – ஈஶ்வரவிஶேஷ்யகஶேஷித்வப்ரகாரகஜ்ஞாநமாத்ரபரமானபோது, ஶேஷிதத்த்வஜ்ஞாநமாத்ரபரமானபோது என்கிற பாடத்தில் ஶேஷியான ஈஶ்வரரூபதத்த்வத்தினுடைய ஜ்ஞாநமாத்ரபரமானபோது என்று அர்த்தம். **உபாயாநர்ஹதா நிவ்ருத்திபரம்**இதி । விஶுத்திः என்கிற ஶப்தத்திற்கு உபாயாநர்ஹதாபாதகாஶுத்திநிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். **உபாயரூபஜ்ஞாநாந்தரத்தை விவக்ஷிக்கும்போது** – ஈஶ்வரஜ்ஞாநாத் என்கிற பதத்தாலே ஈஶ்வரவிஷயகபக்திப்ரபத்திரூபோபாயஜ்ஞாநத்தை விவக்ஷிக்

---

[23] யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 3-34.

இப் प्रणवार्थानुसन्धानक्रमத்தை [24]"ईदृशः परमात्मायं प्रत्यगात्मा तथेदृशः । तत्संबन्धानुसन्धानमिति योगः प्रकीर्तितः" என்று श्रीशाण्डिल्यभगवानருளிச்செய்தான். இத்தை [25]"अकारार्थो विष्णुर्जगदुदयरक्षा प्रलयकृन्मकारार्थो जीवस्तदुपकरणं वैष्णवमिदम् । उकारोऽनन्यार्हं नियमयति संबन्धमनयोस्त्रयीसारस्त्र्यात्मा प्रणव इममर्थं समदिशत्" என்று விவரித்தார்கள். [26]"கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியேயொருவர்க்குரியேனோ" வென்கிறதும் இப்प्रणवार्थविवरणம். प्रणवத்திலक्षरत्रयத்தையும் वेदत्रयसारமாக श्रुतिस्मृतिகள் प्रपञ्चित्तन.

கும்போது, **मोक्षपर**மிதி । அந்த विशुद्धिपदம் अशुद्धமான प्रकृतिसंबन्धத்தினுடைய आत्यन्तिकनिवृत्तिपरமென்று கருத்து. இனி प्रणवार्थानुसन्धानप्रकारத்தை वचनத்தாலே காட்டுகிறார் **இப் प्रणवार्थानुसन्धानक्रमத்தை** इति । **अयम्** – अकारशब्दवाच्यனான பரமாத்மா, **ईदृशः** – शेषित्वादिधर्मविशिष्टः, **प्रत्यगात्मा**-मकारशब्दवाच्यजीवன் ईदृशः - शेषत्वादिधर्मविशिष्टः इति – என்கிற, **तत्संबन्धानुसन्धानं** – परमात्मप्रत्यगात्माக்களுடைய शेषिशेषभावरूपसंबन्धத்தின் अनुसन्धानமே, **योग इति प्रकीर्तितः** – யோகமென்று சொல்லப்பட்டது. இப் प्रणवार्थத்தை भट्टரும் अक्षरशः स्पष्टமாக வருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இத்தை** इत्यादिना । இதற்கு अर्थம்:– जगदुदयरक्षाप्रलयकृत् विष्णुः, **अकारार्थः** – अकारशब्दवाच्यः; **जीवः** – चेतनः, **मकारार्थः** – मकारशब्दवाच्यः, **तदिदं** – அந்த चेतनமானது, **वैष्णवमुपकरणं** – भगवानுக்கு उपकरणம், विधेयप्राधान्यात् तदिदमिति नपुंसकता । இது अचित्तुக்குமுपलक्षणம். **उकारः** – उकारமானது, **अनयोः** – विष्णुजीवयोः, **संबन्धं** – लुप्तचतुर्थीயாலே காட்டப்பட்ட शेषशेषिभावरूपसंबन्धத்தை, **अनन्यार्हम्** – ईश्वरेतरருக்கு अर्हமில்லாதபடி, **नियमयति** – व्यवस्थापयति, **इममर्थं** – இந்த अर्थத்தை, **त्रयीसारः** – वेदसारமான, **त्र्यात्मा** – மூன்று अक्षररूपமான, **प्रणवः** – प्रणवமானது, **समदिशत्** – प्रकाशिப்பித்தது. இனி திருமங்கையாழ்வாருடைய கண்ணபுரமென்றபாசுரம் இப்प्रणवार्थविवरणरूपமென்கிறார் **கண்ணபுரமி**त्यादिना । "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்பது अकारार्थविवरणம். "அடியேன்" என்பது लुप्तचतुर्थीसहितमकारार्थविवरणம். "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்பது उकारार्थविवरणம். अकारोकारमकारங்கள் त्रयीसारங்களென்பதை श्रुतिस्मृतिகள் வெளியிட்டன வென்கிறார் **प्रणवத்திலி**त्यादिना । श्रुतिயாவது छान्दोग्यம். அதாவது:– "भूरिति ऋग्वेदादजायत भुव इति यजुर्वेदात्सुवरिति सामवेदात्, तानि शुक्राण्यभ्यतपन्, तेभ्योऽभितप्तेभ्यस्त्रयो वर्णा अजायन्त, अकारोकारमकार इति । तानेकधा समभरत्तदेतत् ओमिति" என்பது. स्मृतिயாவது "अकारञ्चाप्युकारञ्च मकारञ्च प्रजापतिः । वेदत्रयान्निरबृहत्भूर्भुव स्सुवरिति च" என்கிறது. निरबृहत् – सारमुद्धृतवानित्यर्थः । बृहि उद्यमने என்றிறே धातुः ।

---

24 ஶாண்டில்யஸ்ம்ருதி 5-17.

25 அஷ்டச்லோகீ 1.

26 பெரியதிருமொழி 8-5-3.

இவ்வக்ஷரங்களிவ்வர்த்தங்களைச் சொல்லுகிறபடி யெங்ஙனே யென்னில்; [27]''अष्टाक्षरशरीराङ्गप्रणवाद्यक्षरेण तु । अकारेणाखिलाधारः परमात्माभिधीयते ॥ समस्तशब्दमूलत्वादकारस्य स्वभावतः । समस्तवाच्यमूलत्वाद्ब्रह्मणोऽपि स्वभावतः ॥ वाच्यवाचकसंबन्धस्तयोरर्थात्प्रतीयते'' **என்று** श्री वामनपुराणवचन**த்தாலே** सर्ववाचकजातप्रकृति**யான** प्रथमाक्षर**த்துக்கு** सर्ववाच्यजातप्रकृति**யான** नारायण**ன்** वाच्य**னென்று** प्रसिद्ध**மான** अर्थ**த்தை** वेदार्थसंग्रह**த்திலே யருளிச்செய்தார். இத்தாலே** कारणवाक्यसिद्ध**மான** सकलजगन्निमित्तोपादानकारणत्व**மும் அத்தாலே** आक्षिप्त**மன** सर्वज्ञत्व सर्वशक्तित्वादि गुणवर्ग**முமிங்கே** सिद्ध**மாயிற்று. இவ்வக்ஷரம்** भगवद्वाचक**மென்னுமிடம்** [28]''अ निषेधे पुमान्विष्णौ'' **என்றும்,** [29]''अकारो विष्णुवाचकः'' **என்றும்,** [30]''अ इति

प्रणवघटकங்களான अकाराद्यक्षरங்கள் विष्ण्वाद्यर्थங்களைச் சொல்லும் प्रकारத்தை प्रश्नपूर्वकமாகவருளிச்செய்கிறார் **இவ்வக்ஷரங்களி**त्यादियाल். **अष्टाक्षरे**त्यादि । अष्टाक्षररूपं यत् शरीरम्, अष्टाक्षरमन्त्रமென்றபடி. அதற்கு अङ्गभूतமான प्रणवத்திற்கு आद्यक्षरமான अकारத்தாலே अखिलजगத்திற்குமாधारभूतனான परमात्मा சொல்லப்படுகிறான். இத்தை उपपादिக்கிறார் **समस्तशब्दमूलत्वा**दिति । अकारமானது समस्तशब्दங்களுக்கும் स्वतः कारणமாகையாலும், அப்படியே ब्रह्मமும் वाच्यமான सर्वजगத்திற்கும் स्वतः कारणமாகையாலும் वाच्यवाचकभावसंबन्धமானது அந்த अकारத்துக்கும் ब्रह्मத்துக்கும் औचित्यத்தாலே தோன்றுகிறதென்பது இதினர்த்தம். **वेदार्थसङ्ग्रहத்திலே** इति । यद्वेदादौस्वरः प्रोक्तः என்கிற श्रुत्यर्थविचारावसरத்திலென்று கருத்து. अकारवाच्यत्वத்தாலே ईश्वरனுக்கு வரும் उत्कर्षமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இத்தாலே** इति । **இத்தாலே** – सकलशब्दमूलाकारवाच्यत्वத்தாலே, இப்படி अकारवाच्यत्वத்தாலே कारणत्वம் सिद्धिத்தால் सर्वज्ञत्वादिகளின்றிக்கே कारणत्वம் கூடாது என்கிற अर्थापत्तिबलத்தாலே सर्वज्ञत्वादिகளும் सिद्धिக்குமென்கிறார் **அத்தாலே आक्षिप्तமான** इति । **இங்கே** – ईश्वरனிடத்திலே, இப்படி இந்த अकारம் औचित्यத்தாலே सर्वजगत्कारणत्वத்தைச் சொல்லுகிறதென்றாலும் அது भगवाனாக இருக்கவேண்டுமோ வென்ன வதில் निघण्टुகளையும் प्रयोगங்களையும் प्रमाणங்களாகக்காட்டுகிறார் **இவ்வக்ஷரமி**त्यादिना । **अ निषेधे पुमान्विष्णावि**ति । अ என்பது निषेधवाचकம். असंभव इत्यादौ संभवाभावத்திற்கு वाचकமாக प्रयुक्तமாகிறதிறே. विष्णुवाचकமாம்போது अ என்பது पुल्लिङ्गம். ''अ इति भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानम्'' என்பது अभियुक्तवचनம். व्याकरणप्रक्रियையாலும் இந்த अकारம் सर्वरक्षकனான

---

[27] வாமநபுராணம்.
[28]
[29]
[30] ஹரிக்ரந்தம்.

भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानमभिदधता किन्नाम मङ्गळं न कृतम्'' என்றும், निघण्टुக் களிலும் प्रयोगங்களிலும் प्रसिद्धம். இது व्याकरणव्युत्पत्तियாலே सर्वेश्वरனைச் சொல்லும்போது रक्षणप्रीणनादिविषयமான धातुவிலே कर्तृवाचियான प्रत्ययத் தாலே निष्पन्नமான पदமாய் सर्वरक्षकत्वादिविशिष्टனாகக் காட்டும். இத் धातु अनेकार्थமேயாகிலும் रक्षणार्थத்தில் प्रसिद्धिप्रकर्षத்தாலும் இவ்வர्थமிங்கே अपेक्षितமாகையாலும், இங்கே नानार्थங்களனுसन्धेयங்களாகவொரு निरुक्ति-யில்லாமையாலும் प्रथमपठितமான रक्षणம் शाब्दமாய் மற்ற अपेक्षितार्थங்களித் தாலே आक्षिप्तங்களாக अनुसन्धिக்கை उचितமென்று இவ்வளவே आचार्यர்கள்

विष्णुவைச் சொல்லுமென்கிறார் **இது व्याकरणव्युत्पत्तियாலே** इति । **व्याकरणव्युत्पत्तियாலே** – अव रक्षणे, अवति என்கிற प्रक्रियையாலே, **सर्वेश्वरனைச் சொல்லும்போது** – सर्वरक्षणத் தில் अधिकृतனான विष्णुவைச் சொல்லும்போது, **रक्षणप्रीणनादिविஷயமான धातुவிலே कर्तृवाचियான प्रत्ययத்தாலே निष्पन्नமான** इति । अव रक्षणप्रीणनादिषु என்கிற धातुவிலே कर्तृ-वाचियான क्विप् प्रत्ययமும் ''लोपोर्व्योर्वली''ति वकारलोपமும் வந்து निष्पन्नமான पदமாகை யாலே யென்றபடி. இந்த धातुவானது ''अवती रक्षणे कान्तौ प्रीतौ तृप्तौ द्युतौ श्रुतौ । प्राप्तौ श्लेषेऽथ संवेशे'' என்கிறபடி अनेकार्थமாயிருக்க அதை रक्षणार्थकமாகவே पूर्वाचार्यர்கள் व्याख्यानம் பண்ணினதற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **இத் धातु अनेकार्थமேயாகிலுமி**त्यादियால். **रक्षणार्थத்தில் प्रसिद्धिप्रकर्षத்தாலுமி**ति । अनेकार्थங்களான शब्दங்களுக்கு எந்த अर्थத்தில் प्रयोगप्रसिद्धिயுண்டோ அதற்கே शीघ्रोपस्थितिविषयत्वமுண்டாகையால் पूर्वाचार्यர்கள் அவ் வர्थத்தையே प्रकाशिப்பித்தார்களென்று கருத்து. युक्त्यन्तरமருளிச்செய்கிறார் **இவ் வர्थமிங்கே अपेक्षितமாகையாலுமி**ति । अनपेक्षितादपि अवश्यापेक्षितकथनமுचितமிறே. यद्यपि प्रीणनादिகளும் शब्दलभ्यங்களாகின்றன; ஆனாலும் शब्दलब्धங்களெல்லாம் இங்கு अनुसन्धेयங்களென்பதில் निरुक्त्यादिகளில்லை யென்கிறார் **இங்கே नानार्थங்களனுसन्धे-யங்களாக வொரு निरुक्तिயில்லாமையாலுமி**ति । नारायणशब्दத்திற்போல் अवधातुவி லும் नानार्थानुसन्धानத்திற்கு प्रमाणமில்லையிறே. **प्रथमपठितமான रक्षणம் शाब्दமாயி**ति । எது प्रथमம் बुद्ध्यारूढமாயுமपेक्षितமாயுமிருக்கிறதோ அதற்கே शाब्दत्वம் கொள்ள வேண்டியதென்று கருத்து. **மற்றவपेक्षितार्थங்கள்** – प्रसिद्धिप्राचुर्यமின்றிக்கே இருக்கிற अपेक्षितार्थங்கள், **இத்தாலே आक्षिप्तங்களாகவनुसन्धिக்கை யுचितமென்று** इति । எந்த வपेक्षितार्थங்களினனुसन्धानமில்லாவிடில் रक्षणपूर्ति अनुपपन्नமாகுமோ, அவையெல்லாம் अर्थापत्तियாலே கிடைக்குமாகையால் அங்கு शब्दवृत्तिकल्पनமுचितமன்றென்று கருத்து. **இவ்வளவே** – रक्षणार्थत्वमात्रத்தை, अः என்கிற शब्दத்தாலே केवलरक्षकत्वம் தோன்றா-நிற்க இது सर्वरक्षकत्वादिविशिष्टனாகக் காட்டுமென்று கீழ்ச் சொன்னது கூடுமோ வென்ன

व्याख्यानம் பண்ணினார்கள். இந்த ரக்ஷகத்வம் அவச்சேதகமில்லாமையாலே ஸர்வவிஷயம். ரக்ஷாப்ரகாரங்கள் விஷயங்கள்தோறும் ப்ரமாணங்கள் காட்டினபடியிலே விசித்ரங்களாயிருக்கும். இது ஹேதுநிர்தேசம் பண்ணாமையாலே நிருபாதிகமாய்த் தோன்றினாலும் ஸாபராதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு மோக்ஷாதிப்ரதானத்தில் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் தான் ஸங்கல்பித்துவைத்ததொரு வ்யாஜத்தையபேக்ஷித்திருக்கும். நித்யர் பக்கலிலும் முக்தர் பக்கலிலும் நிருபாதிகஸஹஜகாருண்யமாத்ரத்தாலே ஸ்திதஸ்தாபன-ரூபேண ரக்ஷை முழுக்க நடக்கும். இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ரக்ஷகத்வம் ப்ராதிகூல்யம் நடக்குங்காலத்தில் அநாத்யபராதத்தாலே பிறந்த நிக்ரஹரூபோபாதியாலே ப்ரதிபத்த-மாம். ப்ரதிபந்தகமான இவ்வுபாதியைக் கழிக்கைக்காகவே ப்ரபத்தி முதலான வ்யாஜங்கள் சாஸ்த்ரஸித்தங்கள்.

வருளிச்செய்கிறார் **இந்த ரக்ஷகத்வமிதி । அவச்சேதகமில்லாமையால்** – ரக்ஷ்ய விசேஷத்தைச் சொல்லாமையாலே, ''अनुपाधिकनिर्देशे ह्यसङ्कोचो मनीषिभिः । कथ्यत'' इति न्यायात् என்று கருத்து. இந்த ரக்ஷணம் தத்தத்விஷயபேதத்தாலே ப்ரமாணாநுகுணமாய் விசித்ரமாயிருக்குமென்கிறார் **ரக்ஷா-ப்ரகாரங்களிதி । விஷயங்கள்தோறும்** – ஸம்ஸாரிமுமுக்ஷுமுக்தரூபவிஷயங்கள்தோறும், **விசித்ரங் களாயிருக்குமிதி ।** ஸம்ஸாரிகளுக்கு அன்னபானஸ்வர்காதிப்ரதானத்தாலும் முமுக்ஷ்வாதிகளுக்கு மோக்ஷ-ப்ரதானாதிகளாலும் விசித்ரமாயிருக்குமென்று கருத்து. இந்த ரக்ஷணத்திற்கு விஷயவிசேஷம் சொல்லாமையாலது ஸர்வவிஷயமானாற்போல் ஹேதுநிர்தேசமும் பண்ணாமையால் இது அஹேதுகமாக ப்ரஸஜ்ஜிக்காதோ? அப்படியாகில் ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளை ரக்ஷிக்கும்போது ஒரு வ்யாஜத்தை யிட்டே ரக்ஷிக்குமென்று முன் சொன்ன நிஷ்கர்ஷத்தைத் தவிர ப்ரஸஜ்ஜியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது ஹேதுநிர்தேசம் பண்ணாமையாலே நிருபாதிகமாய்த் தோன்றினாலுமிதி । ஸாபராதரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு** இதி । இதனால் வக்ஷ்யமாணஸங்கல்பம் அனுசிதமாகாதென்று ஜ்ஞாபிதம். **மோக்ஷாதிப்ரதானத்திலிதி ।** இங்கு மோக்ஷசப்தத்தால் ஸம்ஸாரவிமோ-சனமும், ஆதிசப்தத்தால் பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவமும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி ஸங்கல்பிக்கை கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனிதி ।** ஸர்வநியந்தாவானவன் ஏதாத்ருசபர்யநுயோகத்திற்குமநர்ஹனென்று கருத்து. இந்த ரக்ஷணம் நிரபராதர்களான சிலர் விஷயத் தில் நிருபாதிகமாயிருக்குமென்கிறார் **நித்யர்பக்கலிலும் முக்தர்பக்கலிலுமிதி । நிருபா-திகஸஹஜகாருண்யமாத்ரத்தாலே** இதி । இங்கு மாத்ரசப்தத்தாலே வ்யாஜ ஸாமான்யம் வ்யாவ்ருத்திக்கப் படுகிறது. **ஸ்திதஸ்தாபனரூபேண** – தார்மிகனான ராஜகுமாரன் தன் பிதா பண்ணின ரக்ஷணத் தைத்தானும் ஸ்தாபித்துவருமாப்போலே, **முழுக்க** – ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வவ்யக்திகளிடத் திலும், இப்படி நித்யமுக்தர்விஷயத்தில் நிருபாதிகமாகப்போந்த ரக்ஷணம் பத்தவிஷயத்தில் நடவாமைக்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி ஸ்வாபாவிகமான ரக்ஷகத்வமிதி ।**

★त्राणे स्वामित्वमौचित्यं न्यासाद्यास्सहकारिणः ।
प्रधानहेतुस्स्वातन्त्र्यविशिष्टा करुणा विभोः ॥★॥

सर्वरक्षणदीक्षित*னானவன்* [31]"लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्व-सिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयत" इत्यादि*களிற்படியே* सपत्नीक*னாக* सिद्ध*னாயிருக்கை யாலே இங்கே* प्रमाणसिद्धोपयोगविशेष*மான* पत्नीसंबन्ध*மார்த்தம். இப்படி* सन्नियोगशिष्ट-न्याय*த்தாலே எம்பெருமானைச் சொல்லுமிடமெங்கும் பிராட்டியையுஞ்*

प्रातिकूल्यं நடக்குங்காலத்தில் – बद्धனாயிருந்து प्रतिकूलाचरणம் செய்யும்போது, **प्रति-बद्धமாமிதி** । रक्षकत्वம் स्वाभाविकமானாலும் அதையும் अनाद्यपराधजनितनिग्रहம் प्रबलமாய்க் கொண்டு प्रतिबन्धिக்குமென்று கருத்து. இப்படி अनाद्यपराधजनितनिग्रहம் प्रबलமாய் प्रति-बन्धकமானால் இது கழிந்து मोक्षம் வருவது எங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रतिबन्धकமான இவ்வுपाधिயை கழிக்கைக்காகவே** इति । இப்படி प्रपत्ति முதலானதும் प्रतिबन्धकनिवृत्तिद्वारा रक्षणोपयुक्तங்களாகில் ईश्वरனுடைய स्वामित्वस्वातन्त्र्यसहजकारुण्यादिகள் செய்வதென்னென்னிலவைகளின் प्रयोजनத்தைக்காரிகையாலே யருளிச்செய்கிறார் **त्राण** इति । **त्राणे** – मोक्षप्रदानरूपरक्षणத்தில், **विभोः** – भगवाனுடைய, **स्वामित्वं** – स्वामित्वமானது, **औचित्यं** – औचित्यरूपம், உடையவன் உடமையை ரக்ஷிப்பது उचितமிறே. **न्यासाद्याः सहकारिणः** – शरणागति முதலான प्रतिबन्धकनिवर्तकங்கள் व्याजमात्रங்கள், **स्वातन्त्र्यविशिष्टा करुणा** – स्वातन्त्र्यविशिष्टமான भगवाனுடைய கருணையே, **प्रधानहेतुः** – முக்யமான காரணம், கருணையில்லாவிடில் ரக்ஷணம் நடவாது; स्वातन्त्र्यமில்லாவிடில் அது सरसமாகா தென்று திருவுள்ளம்.

अकारம் रक्षकனான ईश्वरனைச் சொல்லும்போது पत्नीसंबन्धமும் आर्थமாக अनुसन्धेय-மென்கிறார் **सर्वरक्षणदीक्षितனானவனी**त्यादिना । **लक्ष्म्या सहेति** । हृषीकेशனானவன் ரக்ஷக னாம்போது காருண்யமே வடிவு கொண்டாற்போலிருக்கிற லக்ஷ்மியுடன் கூடவே ரக்ஷகனாகிறானென்று सर्वसिद्धान्तத்திலும் (पराशरादिसर्वमहर्षिसिद्धान्तத்திலும், आगममन्त्र-तन्त्रतन्त्रान्तरसिद्धान्तத்திலுமென்னவுமாம்.) वेदान्तங்களிலும் उद्घोषिக்கப்படுகிறானென்ற படி. **सपत्नीकனாக सिद्धனாயிருக்கையாலே** – सर्वरक्षकனாம்போது प्रमाणங்களால் सपत्नीकனாகவே सिद्धिக்கையாலே, **प्रमाणसिद्धोपयोगविशेषமான** – प्रमाणसिद्धः उपयोगविशेषो यस्य सः । இங்கு उपयोगविशेषம் पुरुषकारत्वமும் उपायत्वமும். **आर्थं** – रक्षकत्वरूपार्थविशेषத்தாலே सिद्धம். அவளுடைய संबन्धமின்றிக்கே रक्षकत्वம் घटियाதிறே. இப் पत्नीसंबन्धம்

[31] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-14.

சொல்லிற்றாமென்னுமிடத்தை [32]''तदन्तर्भावात्त्वां न पृथगभिधत्ते श्रुतिरपि'' என்று ஸமர்த்தித்தார்கள். ஆகையால் ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் ஸர்வவித்யைகளிலும் வருகிற கணக்கிலே அவற்றில் ப்ரதானமான இவ்விசேஷணமும் ஸர்வவித்யைகளிலுமநுஸந்தேயம். இது தான் தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வாதிசாயியான ஸ்வ-தந்த்ரஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகமாம். இவனுடைய ஸ்வதஸ்ஸித்தாதிசயங்களான ஸ்வரூப-

சாப்தமாகாவிடிலும் அவச்யாநுஸந்தேயமென்பதில் உபபத்தியைக் காட்டுகிறார் **இப்படி ஸந்நி-யோகசிஷ்டந்யாயத்தாலே** இதி । ஸந்நியோகசிஷ்டந்யாயமாவது ''ஸந்நியோகசிஷ்டாநாம் (ஒரு ஸூத்ரத்தில் ஏகீக்ருத்ய விஹிதங்களான ப்ரத்யயாகமாதிகளுக்கு) ஸஹ வா ப்ரவ்ருத்திஸ்ஸஹ வா நிவ்ருத்தி:'' என்பது. ''ஸாயம் ப்ரபே'' த்யாதி-ஸூத்ரே ''ட்யுட்யுலௌ துட் ச'' என்று ட்யுப்ரத்யமும் துடாகமமும் விதிக்கப்பட்டது. அங்கு ''ஸாயமாதி-சப்தாநாம் யதா ட்யுப்ரத்யயஸ்ததா துடாகம:; ஸாயந்தநமிதி ஸித்த்யதி । யதா ட்யுப்ரத்யயாபாவஸ்ததா துடபாவச்ச'' என்று ப்ரத்யயமும் ஆகமமும் வரும்போதும் ஸஹைவ வரும்; நிவ்ருத்தமாகும்போதும் ஸஹைவ நிவ்ருத்தமாகு மென்பது ந்யாயார்த்தம். **ததந்தர்பாவாத்** – பகவானான ப்ரகாரியினிடத்தில் ப்ரகாரமாக நீ அந்தர்பூதை-யாகையாலே, **த்வாம்** – உன்னை, **ச்ருதிரபி** – ''ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீ'' த்யாதிகாரணச்ருதியும், **ப்ருதக்** – வேறாக, **நாபிதத்தே** – சொல்லுகிறதில்லை. பகவான் தர்மியாகவும் நீ ஸ்வரூபநி-ரூபகதர்மத்தில் ப்ரதானையாயுமிருப்பதால் லோகத்தில் கடரூபதர்மிவேறாகவும் கடத்வரூபதர்மம் வேறாகவுமிருக்கச்செய்தேயும் அயமேகோ கட: என்று தர்மத்தைப் பிரித்துச்சொல்லாமல் கடரூபதர்மியை மாத்திரம் வ்யவஹரிக்கிறாப்போலே ''ஆநீதவாதஂஸ்வதயா ததேகம்'' என்று காரண-தசையில் லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனாகச் சொல்லப்பட்ட பகவானை ''ஏகமேவாத்விதீயம்'' என்று ச்ருதியு மேகனாகச்சொல்லுகிறது; ப்ருதக்காக உன்னைச் சொல்லவில்லையென்றபடி. **என்று ஸமர்த்தித்தார்களிதி** । பக்த்ரீதி சேஷ: । இப்படி இவள் ஸ்வரூபநிரூபகதர்மமாக அந்தர்பூதை-யாகையால் இதரஸ்வரூபநிரூபகதர்மம்போல் ச்ரிய:பதித்வரூபதர்மமும் ஸர்வவித்யையிலுமநுஸந்தேயமென் கிறார் **ஆகையாலிதி** । **ஆகையால்** – ஸ்வரூபநிரூபகதயா ததந்தர்பூதையாகையால், **ஸ்வரூப-நிரூபகதர்மங்கள்** – ஸத்யத்வஜ்ஞாநத்வாநந்தத்வாநந்தத்வாமலத்வாதிகள், **ஸர்வவித்யைகளிலும்** – ஸத்வித்யை முதலிய எல்லா வித்யைகளிலும், **வருகிற கணக்கிலே** – அநுஸந்தேயங்களாகிற ரீதியிலே, **அவற்றில்** – அந்த ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களில், **ப்ரதானமான** – தேவதாந்தரவ்யாவர்த்தகதயா ப்ரதானமான, **இவ்விசேஷணமும்** – ச்ரிய:பதித்வரூப இந்த விசேஷணமும், **ஸர்வவித்யைகளிலும்** – ந்யாஸோபாஸநரூபஸர்வ-வித்யைகளிலும், **அநுஸந்தேயமிதி** । ச்ரிய:பதித்வம் ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களில் ப்ரதானமாகையால் கைமுதி-கந்யாயத்தாலே அநுஸந்தேயமென்று கருத்து. இதற்கு ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களைக்காட்டிலும் ப்ராதாந்யத்தை உபபாதிக்கிறார் **இதுதானித்யாதியால்**. **இது** – ச்ரிய:பதித்வரூபதர்மம், **தேவதாந்தரவ்யா-வ்ருத்தியையும் பண்ணிக்கொண்டு** இதி । இதரஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் தேவதாந்தரவ்யாவர்த்தகங்

---

[32] ஸ்ரீ குணரத்நகோசம் 28.

விग्रहविभूतिகள் [33]''भास्करेण प्रभा यथा'' என்னும்படி विशेषणமாய் நிற்கிற இவளுடைய स्वरूपविग्रहविभूतिகளாலும் लब्धातिशयங்களாய்க்கொண்டு விளங்கியிருக்குமென்னுமிடம் देवतापारमार्थ्यवेदिகளான महर्षिகளாலே प्रपञ्चितம். இப்படி नारायणशब्दத்திலும் पत्नीसंबन्धமனுसन्धेयம். இப் पत्नीसंबन्धம் द्वयத்திலே कण्ठोक्तம். द्वयविवरणமான गद्यத்தில் प्रथमத்திலே ''भगवन्नारायण'' என்று துடங்கிச் சொல்லச்செய்தே नारवर्गத்தின் நடுவேயிவளைச் சொல் லிற்றும் पत्नीत्व निबन्धनமான पतिपारार्थ्यத்தாலும் ''नरसंबन्धिनो नाराः'' என்கிற व्युत्पत्तिயாலுமாகக்கடவது.

களல்லாமையாலே அவைகளைக்காட்டிலும் देवतान्तरव्यावर्तकமான இதற்கு प्राधान्यம் सिद्धமென்று கருத்து. **स्वतन्त्रस्वरूपத்துக்கு** – स्वातन्त्र्यத்தையே निरूपकமாகவுடைய दिव्यात्मस्वरूपத்திற்கு, இப்படி देवतान्तरव्यावर्तकतया स्वरूपनिरूपकமானவளவன்றிக்கே இந்த विशेषणம் स्वतस्सिद्धातिशयங்களான भगवत्स्वरूपादिகளுக்கு अतिशयावहமாயுமிருக்குமென் பதை महर्षिகள் प्रपञ्चित्தார்களென்கிறார் **இவனுடைய** इत्यादियால். ''भास्करेण प्रभा'' என்பது अपृथक्सिद्धस्थितियால் स्वतस्सिद्धातिशयனுக்கும் अतिशयावहत्वத்தில் दृष्टान्तம். **महर्षि-களாலே** – ஸ்ரீ பராஶரர் முதலானவர்களாலே, ''स्वतः श्रीः'' என்பதையும் இங்கே अनुसन्धिப்பது. இப் पत्नीसंबन्धம் नारायणपदத்திலுமனுसन्धेयமென்கிறார் **இப்படி** इति । திருமन्त्रविवरणरूपமான द्वयத்தில் पत्नीसंबन्धம் शाब्दமென்கிறார் **இப் पत्नीसंबन्धம் द्वयத்திலே कण्ठोक्तம்** इति । ननु द्वयविवरणமான गद्यத்தில் பிராட்டியை ''श्रीवल्लभ'' என்று अप्रधानविशेषण-மாய் नारवर्गத்தின் நடுவிலே சொல்லியிருப்பதற்கு भावமென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் **द्वयविवरणமான गद्यத்தில்** इति । **प्रथमத்திலே ''भगवन्नारायण'' என்று துடங்கிச் சொல்லச் செய்தே** इति । उपायतया प्रधानविशेषणत्वம் தோன்றும்படி ''भगवन्नारायण'' என்று முதலிலே சொல்லியிருக்கச் செய்தேயுமென்கை. **नारवर्गத்தின் நடுவே** – नरसंबन्धि-யான भूषणायुधनित्यसूर्यादिवर्गத்தின் நடுவிலே, **இவளைச் சொல்லிற்றும்** – ''स्वाभिमत-नित्य.......असंख्येयकल्याणगुणगणश्रीवल्लभ'' என்று இவளைச் சொன்னதுவும், **पत्नीत्वनिबन्धन-மான पतिपारार्थ्यத்தாலும்** – पत्नीत्वप्रयुक्तமான पतिशेषत्वத்தாலும், लक्ष्मिக்கு उपायत्वप्राप्यत्व-प्रयुक्तस्वातन्त्र्यமுண்டோ வென்கிற भ्रमनिवृत्त्यर्थம் पतिशेषत्वம் சொல்லவேண்டுமாகை யாலே என்றபடி. **नरसंबन्धिनो नाराः என்கிற व्युत्पत्तिயாலுமிதி** । नरसंबन्धिनो नाराः என்கிற व्युत्पत्तिसिद्धनारत्वம் அதாவது நரனான भगवाனைக்குறித்து शेषत्वம் இவளுக்குமுண்டா கையாலே என்றபடி. இவளுக்கு उपायत्वप्राप्यत्वप्रयुक्तासाधारणोत्कर्षமிருக்கச்செய்தேயும் नारान्तरसाधारणभगवच्छेषत्वமுமிருப்பதால் இவளை नारवर्गमध्यத்திலும் சொல்லவேண்டி யதாயிற்றென்று கருத்து.

---

33 ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 21-15.

இங்கு प्रथमाक्षरம் चतुर्थ्येकवचनान्तமாய் विभक्तिलोपம் பிறந்து கிடக்கிறது. அதெங்ஙனேயென்னில்; परमात्मावுக்கு स्वात्मावை समर्पिக்க விதிக்கிற விடத்திலே प्रणवத்தை मन्त्रமாக விதிக்கையாலும் இதுக்கு अनुष्ठेयार्थप्रकाशनம் प्राप्तமாகையாலும், இதில் समर्पणीयனானவாत्मा तृतीयाक्षरத்திலே प्रकाशिக்கை யாலும், இதுக்குद्देश्यமான परब्रह्मம் प्रथमाक्षरத்தில் प्रकृतिயாலே தோற்றுகை யாலும், उद्देश्यकारकத்தையும் समर्पणीयवस्तुவையும் समानाधिकरिத்துப் प्रयोगिக்கை उचितமல்லாமையாலும் उद्देश्यकारकத்துக்கனுरूपமான चतुर्थीविभक्तिயை இவ் விடத்திலே கொள்ளப் प्राप्तம். प्रथमतृतीयाक्षरங்களை समानाधिकरणங்களாகக் கொண்டு जीवपरमात्माக்களுடைய स्वरूपैक्यமிங்கே சொல்லப்படுகிற தென்னும் कुदृष्टिपक्षத்துக்கு बहुप्रमाणविरोधமும் समभिव्याहतनमश्शब्द नारायणशब्द- चतुर्थिகளுடைய स्वरसार्थविरोधமும் வரும். இது प्रणवத்தை धनुस्ஸாகவும்

இனி அகாரத்தின் மேல் வந்திருந்த विभक्तिயின் अर्थத்தைச் சொல்ல நினைத்து विभक्तिயைக் காட்டுகிறார் **இங்கு प्रथमाक्षरமி**त्यादिना । **चतुर्थ्येकवचनान्तமாய் विभक्तिलोपம் பிறந்து கிடக்கிறது** इति । व्याख्येयமான चतुर्थी विभक्तिயானது समासத்தாலே लुप्तமாயிருக் கிறதென்று கருத்து. लुप्तமான विभक्तिயானது चतुर्थीஎன்றே கொள்ளவேண்டுமென் பதில் नियामकமுண்டோ? विभक्त्यन्तरமாகக்கூடாதோ வென்கிற ஶங்கையை प्रश्न- पूर्वकமாகப் பரிஹரிக்கிறார் **அதெங்ஙனேயென்னிலி**त्यादिना । **விதிக்கிறவிடத் திலே** – விதிக்கிற न्यासविद्यैயிலே. **प्रणवத்தை मन्त्रமாக விதிக்கையாலும்** – "ओमित्या- त्मानं युञ्जीत" என்று प्रणवத்தை करणमन्त्रமாக விதிக்கையாலும், இதுக்கு – प्रणवरूपमन्त्रத் திற்கு, अनुष्ठेयार्थप्रकाशनம் प्राप्तமாகையாலும் – यत्किञ्चिदुद्देश्यकात्मसमर्पणरूपानुष्ठेयार्थத்தின் प्रकाशनமாவश्यकமாகையாலும், **இதில்** प्रणवத்தில், **तृतीयाक्षरத்திலே** – மகாரத்திலே, **இதுக்கு** – समर्पणीयமான आत्मஹவிஸ்ஸிற்கு, **प्रथमाक्षरத்தில்** – அகாரத்தில், **प्रकृति- யாலே** – केवलाकारத்தாலே, **उद्देश्यकारकத்தையும்** – संप्रदानத்தையும், **समानाधिकरिத்து** – समानाधिकरणமாகப் பண்ணி, तुल्यविभक्तिकமாக்கி என்றபடி. **चतुर्थीविभक्तिயையிவ் விடத்திலே கொள்ளப்प्राप्तமி**ति । चतुर्थीविभक्तिயே அகாரத்தின் மேலேறி लुप्तமென்று கொள்வதே உசிதமென்று கருத்து. ओमित्यात्मानं युञ्जीत என்கிறவிடத்தில் समर्पणம் சொல்லப்படவில்லை; किन्तु जीवपरमात्माக்களுக்கு ऐक्यभावனை விதிக்கப்படுகிறது. युजिर् योगे என்றன்றோ धातु । ஆகையால் இம் मन्त्रத்தில் प्रथमतृतीयाक्षरங்களை समाना- धिकरणங்களாகவே கொள்ளவேண்டும். அப்போது अकारार्थभिन्नः मकारार्थः என்றே ஃபலிக்குமென்கிற மதத்தை अनुवदिத்து निरसिக்கிறார் **प्रथमतृतीयाक्षरங்களை समानाधिकरणங் களாகக்கொண்டு** इत्यादिना । **कुदृष्टिपक्षத்துக்கு** – अद्वैतिपक्षத்திற்கு, **बहुप्रमाणविरोधமும்** –

आत्मावै शरமாகவும் ब्रह्मத்தை இலக்காகவும் आत्मसमर्पणத்தை लक्ष्यवेध-மாகவும் வகுத்துச் சொல்லுகிற वाक्यத்தாலும் सिद्धம். இங்கு भरसमर्पणம் பொருளாம்போது स्वतन्त्रप्रणवத்திற்கண்ட चतुर्थीயிற்படியே இச் चतुर्थीக்கு மர்थமாகக்கடவது. இங்கு प्रणवம் परशेषतैकरसस्वरूपप्रतिपादनपरமான பொருளில்

''तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति'', ''पृथगात्मानं प्रेरितारञ्च मत्वा'', ''उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः'', ''मिथ्यैतदन्यद्द्रव्यं हि नैति तद्द्रव्यतां यत'' इत्यादि प्रमाणविरोधமும், **समभिव्याहृतनमश्शब्दनारायणशब्दचतुर्थीகளுடைய स्वर-सार्थविरोधமும் வருமிति ।** नमश्शब्दश्च नारायणशब्दश्च चतुर्थी च என்று द्वन्द्वம். नमश्शब्दस्वरसार्थ-மாவது प्रह्वीभावம். जीवपरयोः स्वरूपैक्यம் சொன்னால் प्रह्वीभावம் घटियाதிறே. नारायणशब्दத்தின் स्वरसार्थமாவது नारங்களுக்கு अयनமென்பதும், नारங்களை अयनமாகவுடையவன் என்பதும்; இவ்விரண்டும் ऐक्यपक्षத்தில் विरुद्धமாம். चतुर्थीக்கு शेषत्वமும் तत्कार्यமான कैङ्कर्यமும் स्वरसार्थம்; அதுவும் ऐक्यपक्षத்தில் विरुद्धமாமென்று கருத்து. प्रणवघटकமான अकारம் चतुर्थ्येकवचनान्तமென்பது श्रुतिயாலும் सिद्धமாகிறதென்கிறார் **இது प्रणवத்தை** इत्यादियाல் **प्रणवத்தை** – करणमन्त्रமான प्रणवத்தை, **आत्मावै** – मकारार्थ-மான ஜீவாத்மாவை, **ब्रह्मத்தையிலக்காகவும்** – अकारशब्दवाच्यமான ब्रह्मத்தை लक्ष्यமாகவும், **आत्मसमर्पणத்தை लक्ष्यवेधமாகவும் வகுத்துச்சொல்லுகிற वाक्यத்தாலும் सिद्धமிति । வகுத்து** – பிரித்து, ''प्रणवो धनुश्शरोह्यात्मा ब्रह्मतल्लक्ष्यमुच्यते । अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत्'' என்கிற मुण्डकश्रुतिवाक्यமிங்கு विवक्षितம். இந்த वाक्यத்தில் ஜீவனை शरமாகவும், ब्रह्मத்தை वेधनीयமான लक्ष्यமாகவும் பிரித்துச் சொல்லுகையால் இவ்விரண்டிற்கும் ऐक्यभावनம் प्रणवத்தில் சொல்லப்படுகிறதென்பது विरुद्धம். शरத்திற்கும் लक्ष्यத்திற்கும் पृथक्स्थित्यनर्हமான संबन्धमात्रம் लोकसिद्धமேயொழிய ऐक्यம் लोकसिद्धமாகாது. ''शरवत्तन्मयो भवेत्'' என்று शरத்திற்கு लक्ष्यसंबन्धம் போலே ஜீவனுக்கு स्वभिन्नனான ब्रह्मத்தோடு सर्वदासंबन्धம் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய ऐक्यம் சொல்லப்படவில்லையாகையால் இந்த वेधनத்தை आत्मसमर्पणपरமாகவே கொள்ளவேண்டும். அப்போது अकारம் लुप्तचतुर्थ्यन्तமாகவே मुण्डकश्रुतिसिद्धமாமென்று கருத்து. திருमन्त्रத்தில் समर्पणपर-योजனையென்றும், स्वरूपपरयोजனையென்றும் இரண்டுண்டு; அதில் समर्पणपरयोजனையில் चतुर्थीக்கு संप्रदानமர்थமாமென்கிறார் **இங்கு भरसमर्पणம் பொருளாம்போது** इत्यादिना । **இங்கு** – திருमन्त्रघटकप्रणवத்தில், **स्वतन्त्रप्रणवத்திற்கண்ட चतुर्थीயிற்படியே** – आत्मसमर्पणத்தில் विनियुक्तமான ''ओमित्यात्मानं युञ्जीत'' என்கிற திருमन्त्राघटकமான प्रणवத்தில் लुप्तமாய்ப்போன चतुर्थीயின்படியே, இனி स्वरूपपरयोजனையில் संप्रदानत्वம் கூடாதாகையாலும் तादर्थ्यமே கொள்ளவேண்டுமாகையாலும், अन्ततः தன்னுடைய निरुपाधिक-शेषत्वமनुसन्धेयமாமென்கிறார் **இங்கு प्रणवமித்யாதினா ।** शेषत्वத்திற்கு धर्मीயான ஜீவனை

இச் चतुर्थितादर्थ्यத்தை विवक्षिக்கையாலே आत्मपरमात्माக்களுடைய शेषशेषि-भावம் प्रकाश्यமாகையால் निरुपाधिकसर्वशेषियान ईश्वरனைப்பற்றத்தான் निरुपा-धिकशेषமானபடி अनुसन्धेयம். ''त्वं मे'' என்று स्वामियान सर्वेश्वरன் துடர்ந்து பிடித்தாலும் ''अहं मे'' என்று திமிறப்பண்ணுமहङ्कारविशेषத்தாலே असत्कल्पனான विजीवात्माவை शेषत्वानुसन्धानமுஜ்ஜீவிப்பிக்கிறதாகையாலே இதின் प्रधान्यந்தோற்றுகைக்காக धर्मिக்கு முன்னேशेषियோடே संबन्धத்தைச் சொல்லிற்று. ॥ ★ ॥ निश्चिते परशेषत्वे शेषं संपरिपूर्यते । अनिश्चिते पुनस्तस्मिन्नन्यत्सर्व-मसत्समम् ॥ ★ ॥ இப்படி ईश्वरன் सर्वशेषियாம்போது [34]''अस्या मम च शेषं हि विभूतिरुभयात्मिका । इति श्रुतिशिरस्सिद्धं मच्छास्त्रेष्वपि मानद'' என்றும், [35]''उभयाधिष्ठानञ्चैकं शेषित्वं'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே सपत्नीकனாயிருக்கும். अग्नीषोमीयादि-களிற்போலே आत्महविरुद्देश्यदेवतात्वமிருவர்க்கும் கூடவென்று தோற்று கைக்காக शेषिகளிருவராயிருக்க शेषित्वமேகமென்கிறது. मध्यमाक्षरத்தை

मकारத்தாலே निर्देशिப்பதற்கு முன்பே शेषत्वरूपधर्मத்தை चतुर्थियிலே निर्देशिத்ததற்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **''त्वम्मे'' என்றித்யாதியால்.** **''त्वम्मे'' என்று स्वामियान सर्वेश्वरன் துடர்ந்து பிடித்தாலும்** – त्वं मम शेषभूतोऽसि என்று தன்னுடைய स्वामित्वத்தைக் காட்டி भगवान் துடர்ந்து பிடித்தாலும், **''अहम्मे''** என்று – நான் எனக்கே दासभूत-னென்று, **திமிறப்பண்ணும்** – ஒருவித संबन्धமுமின்றிக்கே திமிறிக்கொண்டு போகும்படி பண்ணும். இந்த शेषत्वानुसन्धानமே पुरुषार्थसाधकங்களில் प्रधानமென்பதை காரிகையாலருளிச்செய்கிறார் **निश्चिते परशेषत्व** इति । **परशेषत्वे** – தனக்கு பரனான भगवानுடைய शेषत्वமானது, **निश्चिते** – निश्चितமானால், **शेषं** – வேறான पुरुषार्थोपयोगि-गुणजातமானது, **संपरिपूर्यते** – परशेषत्वनिश्चयத்தாலே कालेन पुरुषार्थोपयोगமாம்படியான पूर्ति-யையடையும். **तस्मिन्** – அந்த शेषत्वமானது, **अनिश्चिते** – निश्चितமாகாவிடில், परशेषत्व-निश्चयाभावे என்றபடி. **अन्यत्सर्वं** – पुरुषार्थसाधनமான इतरगुणजातமெல்லாம், **असत्समं** – இல் லாதது போலவே. அதாவது पुरुषार्थसाधनமாகாதென்று கருத்து. இந்த शेषत्वம் प्रमाणங்களைப் பார்த்தால் लक्ष्मीயினிடத்திலும் भगवानिடத்திலுமுள்ள व्यासज्य-वृत्तियान शेषितानिरूपकமாக இருக்குமென்கிறார் **இப்படி ईश्वरனித்யாதியால். अस्या मम चेति । उभयात्मिका** – चेतनाचेतनरूपा, लीलानित्यविभूत्यात्मिका वा, இங்கு मच्छास्त्रशब्दத்தாலே ''नियन्त्री च तथेश्वरी'' त्यादि विवक्षितம். **उभयाधिष्ठानमिति ।** उभयं, अधिष्ठानं – आश्रयो यस्य तत् । द्वित्वादिகள்போலே जगन्निरूपितமான एकशेषित्वமே लक्ष्मीயினிடத்திலும் भगवानिடத்

---

[34]
[35] விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை.

லக்ஷ்மீவாசகமாகச்சொல்லுகிற கடஶ்ருதிவாக்யத்தைப் பராமர்ஶித்தால் இருவரையும் பற்ற இவ்வாத்மா ஶேஷமென்னுமிடம் ஶாப்தம். ஶேஷத்வமாவது தனக்கொரு வுபகாரத்தை ப்ரதானமாகப் பற்றவன்றிக்கே பரோபகாரார்ஹமாகை. இத்தை [36]''परगतातिशयाधानेच्छयोपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं स शेषः परश्शेषी'' என்று பாஷ்யகாரருளிச்செய்தார். இவ்விடத்தில் ஶ்ருதியில் தோற்றின ஷஷ்டீத்விவசனம் லுப்தம். இங்கு ஸம்பந்தஸாமாந்யத்திலே ப்ரவ்ருத்தையான ஷஷ்டியானது ப்ரமாணஸித்தமாயபேக்ஷிதமான விஶேஷத்திலே விஶ்ரமிக்கக்கடவது. தாதர்த்யமாகிற உபயுக்தமான ஸம்பந்தவிஶேஷம் வ்யக்தமாகைக்காக சதுர்த்தீத்விவசனமேறி லோபித்துக்கிடக்கிறதாகவுமாம்.

திலும் வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தியாயிருக்குமென்கை. ஶேஷித்வம் வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தியென்றதால் வரும் ப்ரயோஜனத்தைக்காட்டுகிறார் **அக்னீஷோமீயேத்யாதியால்**. **அக்னீஷோமீயாதிகளிற்போலே** இத்யாதி । அக்னீஷோமீயயாகத்திலும் ஆதிஶப்தக்ராஹ்யமான ஐந்த்ராக்நயாகத்திலும் தேவதைகளிரண்டாயிருக்க ஹவிருத்தேஶ்யதேவதாத்வமொன்றானாற்போலே ஆத்மயாகத்தில் ஆத்மஹவிருத்தேஶ்யதேவதைகள் பகவானும் லக்ஷ்மியுமாயிருக்க ஆத்மஹவிருத்தேஶ்யத்வம் இருவரிடத்திலும் ஒன்றென்று தோற்றுகைக்காக ஶேஷித்வத்தை வ்யாஸஜ்யவ்ருத்தியென்று சொன்னார்களென்று தாத்பர்யம். இப்படி பகவச்சேஷத்வம் ஶாப்தமாயும் லக்ஷ்மீஶேஷத்வம் ஆர்த்தமாயும் ஸித்தித்தவளவன்றிக்கே உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகச் சொல்லுகிற கடஶ்ருதியைப்பார்த்தால் உபயஶேஷத்வமும் ஶாப்தமென்கிறார் **மத்யமாக்ஷரத்தை** இத்யாதினா । கடஶ்ருதிவாக்யமாவது ''अकारेणोच्यते विष्णुस्सर्वलोकेश्वरो हरिः । उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीः उकारेणोच्यते तथा ॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवलक्षणम्'' என்பது. ஶேஷலக்ஷணமான ஶேஷத்வஸ்வரூபமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் **ஶேஷத்வமாவது** இதி । **தனக்கொரு உபகாரத்தை ப்ரதானமாகப்பற்றவன்றிக்கேயிதி** । இங்கு ப்ரதானமென்கையால் ஶேஷனுக்கு அவாந்தரப்ரயோஜனம் வந்தாலும் லக்ஷணமவ்யாப்தமாகாதென்று திருவுள்ளம். ஶேஷலக்ஷணமான ஶேஷத்வத்தை ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரென்கிறார் இத்தை இத்யாதியால். இந்த லக்ஷணத்தில் ப்ராதான்யேன ஸ்வப்ரயோஜனநிவ்ருத்தியே விவக்ஷிதமாகையால் அப்ரதான்யேன ஸ்வாதிஶயம் ஸித்தித்தாலும் பாதகமில்லை. **அருளிச்செய்தாரிதி** । வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே இத்யாதிः । **இவ்விடத்தில்** – ஶ்ரீஶேஷத்வம் ஶாப்தமான பக்ஷத்தில், **ஶ்ருதியில் தோற்றின** – மகாரஸ்து தயோர்தாஸः என்று ஶ்ருதியில் தோற்றின, **ஷஷ்டீத்விவசனம்** – தாதர்த்யபரமான ஷஷ்டீத்விவசனம், **லுப்தமிதி** । அஶ்ச உஶ்ச அவௌ । அவோः என்கிற ஷஷ்டீத்விவசனம் இங்கு ஶ்ரூயமாணமன்றிக்கேயிருப்பது ஓம் என்கிற ஸமாஸப்ரயுக்தமென்றபடி. இங்கு ஸம்பந்தஸாமாந்யவாசியான ஷஷ்டீ தாதர்த்யரூபவிஶேஷத்திலே விஶ்ரமிக்கிறதென்கிறார் இங்கு இத்யாதினா । இப்படி ஶ்ருதியில் சொன்ன ஸம்பந்தஸாமாந்யஷஷ்டியை உபயுக்தமான விஶேஷத்தில் பர்யவஸிப்

---

[36] வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்.

அப்போது லுப்தமான் चतुर्थीद्विवचनத்தினுடைய विवरणமாகிறது இருவருக்கும் दासனென்கிற श्रुति । இப்படி हविरुद्देश्यदेवताद्वंद्वத்தில் हविஸ்ஸு போலே இருவரையும் பற்ற இவ்வாத்மா शेषமென்னும்போது இங்கவधारणமார்த்தம். இவர்களிருவர்க்கும் இவ்வாத்மா अनन्यार्हनिरुपाधिकशेषமென்றதாயிற்று. இம் मध्यमाक्षरம் श्रौतप्रयोगத்தாலே अवधारणपरமானபோது இத் दंपतिகளை யொழிந்தார்க்கு निरुपाधिकशेषமென்று शङ्कियாமைக்காக अन्ययोगव्यवच्छेद-மிங்கே शाब्दம். இத்தாலே अन्यரைப்பற்ற शेषत्वம் स्वरूपप्राप्तமன்றென்னு மிடத்தைச் சொல்லுகையாலே यथावस्थितात्मज्ञानமுடையவனுக்கு तदीय-

பித்து அது லுப்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுவதைக்காட்டிலும் लाघवन्यायத்தாலே उपयुक्तமான तादर्थ्यचतुर्थिயே ஏறி லுப்தமாயிருக்கிறதென்று स्वीकरिக்கலாமென்கிறார் **तादर्थ्यமாகிற** इत्यादिना । இப்படி चतुर्थी ஏறி லுப்தமென்றால் அப்போது श्रुतिயில் निरूपि-तत्वार्थकषष्ठीसमभिव्याहृतदासशब्दமே லுப்தचतुर्थीविवरणமென்கிறார் **அப்போது** इत्यादिना । இப்படி उकारம் लक्ष्मीवाचकமாம்போது ''सर्वं वाक्यं सावधारणं'' என்கிற न्यायத்தாலே अवधारणம் सिद्धமென்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **हविस्सु போலே** – अग्नीषोमीयादिहविस्सु अग्निக்கும் सोमனுக்கும் शेषமானாற்போலே, **இருவரையும் பற்ற** – शाब्दமாகவே प्रतीतர்களான भगवाனையும் लक्ष्मिயையும்பற்ற, இப்படி शब्दத்தாலும் अर्थத்தாலும் கிடைத்த अर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இவர்களிருவர்க்கு**மிதி । இவர்களிருவர்க்குமென்பது अकारोकारार्थம். இவ்வாத்மா என்பது मकारार्थம். अनन्यार्ह என்பது आर्थமான अवधारणार्थம். उपाधिनिर्देशமில்லாமையாலே निरुपाधिकत्वம் फलितம். शेषत्वமென்பது லுப்தचतुर्थ्यर्थம். मध्यमाक्षरமான उकारம் श्रुतिप्रसिद्धियாலே अवधारणार्थकமாம் போது அதனாலே चतुर्थिயில் தோன்றின शेषत्वத்திற்கு இத் दंपतिव्यतिरिक्तர்களோடே निरूपितत्वरूपसंबन्धத்தின் व्यवच्छेदம் सिद्धिக்குமென்கிறார் **இம் मध्यमाक्षरமி**त्यादिना । **श्रौतप्रयोगத்தாலே** इति । ''तदेवाग्निस्तद्वायुस्त-त्सूर्यस्तदु चन्द्रमाः'' என்கிற श्रुतिயில் एवकारस्थानத்தில் तदु என்று उकारம் प्रयोगिக்கப்பட்டி ருக்கிறபடியாலென்று கருத்து. **निरुपाधिकशेषமென்று ஶங்கியாமைக்காக** इति । मातृत्वपितृत्वाद्युपाधिकமானவन्यशेषत्वமிவனுக்குமுண்டிறே. **अन्ययोगव्यवच्छेदம்** – चतुर्थ्यर्थ-भगवच्छेषत्वத்திற்கு भगवदन्यர்களோடு निरूपितत्वरूपसंबन्धव्यवच्छेदம், இந்த अन्ययोगव्यवच्छेदத் தாலே फलिக்குமर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இத்தாலே** इत्यादियால். **இத்தாலே** – अवधारणार्थकोकारத்தாலே, **यथावस्थितज्ञानமுடையவனுக்கு** इति । अज्ञानिக்கும் अयथावस्थित-ज्ञानवाனுக்கும் देवतान्तरस्पर्शம் காணப்பட்டாலும் अन्यशेषत्वம் स्वरूपप्राप्तமன்றென்று தெளிந்த परमैकान्तिக்கு देवतान्तरस्पर्शம் तदीयपर्यन्तமாக निवृत्तமாமென்று கருத்து. இப்படி अवधारणத்தாலே अन्यशेषत्वம் கழிகிறதென்றால் अन्यत्वाविशेषात् भागवतர்களுடைய शेषत्व-

पर्यन्तமாக देवतान्तरस्पर्शம் निवृत्तமாயிற்று. भगवदभिमतமான भागवतशेषत्वத்தாலே अन्यशेषत्वदोषம் வாராதென்னுமிடம் पुरुषार्थकाष्ठैयிலே சொன்னோம். இப்படி अन्ययोगव्यवच्छेदம் शाब्दமாகப் பெற்றால் अयोगव्यवच्छेदமும் कालसङ्कोचமில்லாமையாலே सिद्धம். இச்शेषत्वायोगव्यवच्छेदத்தாலே ईश्वरனுக்கு पृथक्सिद्ध्यनर्ह-विशेषणமாய்த்தோற்றின चेतनद्रव्यத்துக்கும் अचित्துக்குப்போலே शरीरत्वம் प्रकाशितம்.

तृतीयाक्षरமிங்கு अवश्यानुसन्धेयனான ஜீவனை முன்னாகக் கொண்டு उक्तமான शेषत्वத்துகாश्रयமான सर्वத்தையுமுபலக்ஷிக்கிறது. இது जीवात्मवाचक-மென்னுமிடம் [37]"मकारं जीवभूतन्तु शरीरे व्यापकं न्यसेत्" என்றும், [38]"पञ्चार्णानान्तु पञ्चानां वर्गाणां परमेश्वरः । संस्थितः कादिमान्तानां तत्त्वात्मत्वेन सर्वदा" என்றும், [39]"भूतानि

மும் கழியவேண்டிவாராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **भगवदभिमतமான भाग-वतशेषत्वத்தாலே** इति । अन्यशेषत्वம் द्विविधம்; भगवदभिमतं तदनभिमतश्चेति । அதில் भगवदनभिमत-மான देवतान्तरशेषत्वத்தாலே दोषம் प्रसक्तமானாலும் भगवदभिमतமான भागवतशेषत्वத்தாலே अन्यशेषत्वदोषம் प्रसङ्गियாதாகையால் भागवतशेषत्वம் கழியவேண்டிவாராதென்று கருத்து. இப்படி उकारத்தாலே अन्ययोगव्यवच्छेदம் शाब्दமானால் अयोगव्यवच्छेदம் सिद्धिக்கும் வழி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி अन्ययोगव्यवच्छेदமி**त्यादिना । **कालसङ्कोचமில் லாமையாலே** – चतुर्थ्यर्थशेषत्वத்திற்கு कालसङ्कोचம் சொல்லாமையாலே, अयोगव्यवच्छेद-மாவது शेषत्वத்திற்கு कदाचिदप्यसंबन्धभावः । இந்த अयोगव्यवच्छेदத்தாலே चेतनனுக்கு வரும் विशेषத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இச் शेषत्वायोगव्यवच्छेदத்தாலே** इति । **पृथक्सिद्ध्यनर्हविशेषण-மாய்த் தோற்றின** – पृथक्सिद्ध्यनर्हங்களான दण्डकुण्डलादिகள்போலன்றிக்கே अपृथक्सिद्ध-மாகத் தோற்றின, **चेतनद्रव्यத்துக்குமி**ति । இங்கு द्रव्यமென்பதால் गुणादिகளுக்கு अपृथक्सिद्धविशेषणत्वமிருந்தாலும் शरीरत्वமில்லையென்பது सूचितம். **अचित्துக்குப் போலே** – अपृथक्सिद्धविशेषणமான शरीरभूताचित्திற்குப்போலே, **शरीरत्वம் प्रकाशितமி**ति । यस्य चेतनस्य यद्द्रव्यं शेषतैकस्वरूपं तत्तस्य शरीरम् என்று சொன்ன शरीरत्वம் प्रकाशितமென்கை.

இனி प्रधानனான चेतनனைச் சொல்லும் मकारம் शेषत्वाश्रयமான सर्वத்திற்குமுபலக்ஷக-மென்கிறார் **तृतीयाक्षरமி**त्यादिना । मकारத்திற்கு जीववाचकत्वமுண்டென்பதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **இது जीवात्मवाचकமென்னுமிடமி**ति । **இது** मकारம். **मकारमि**त्यादि । **जीव-भूतம்** – जीववाचकம், वाच्यवाचकयोरभेदः । **पञ्चार्णानां** – पञ्च अर्णाः येषु पञ्चार्णाः, तेषां, **कादिमान्तानां**

---

37 தத்வஸாகரஸம்ஹிதை.

38

39 பாத்மோத்தரம் 4-25. 26, 27.

च कवर्गेण चवर्गेणेन्द्रियाणि च । टवर्गेण तवर्गेण ज्ञानगन्धादयस्तथा ॥ मनः पकारेणैवोक्तं फकारेण त्वहङ्कृतिः । बकारेण भकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते ॥ आत्मा तु स मकारोऽयं पञ्चविंशः प्रकीर्तितः'' என்றும் तत्त्वसागरसंहितादिகளிலே पञ्चविंशतितत्त्वங்களுக்கும் अकारம் முதலான- விருபத்தைந்தக்ஷரங்களும் வாசகங்களாக வகுத்துச் சொல்லுகையாலே सिद्धம். இத்தால் जडत्वाचेतनत्वादिदोषाश्रयங்களான விருபத்தினாலு तत्त्वங் களைக் காட்டிலும் सर्वकारणமாகவும் सर्वरक्षகனாகவும் सर्वशेषिயாகவும் प्रथमाक्षरத்தில் தோற்றின षड्विंशகனிற்காட்டிலும் जीवात्माவுக்கு வேறுபாடு सिद्धिத்தது. இத்திருமன்த்ரத்தில் மகாரங்களும் நாரशब्दமும் निष्कर्षविवक्षை யாலே विशेषणमात्रपरங்கள். இவ்வக்ஷரம் व्याकरणप्रक्रियையைப்பார்த்தால்

पञ्चानां वर्णानां – ककारம் முதல் मकारान्तங்களான ஐந்து वर्गங்களுக்கு, **तत्त्वात्मत्वेन सर्वदा संस्थित** इति । वर्णानां वाच्यतया स्वसंबन्धीनि यानि तत्त्वानि पृथिव्यादीनि प्रत्यगात्मपर्यन्तानि, तेषामन्तरात्मत्वेन सर्वदा परमात्मा स्थितः என்றபடி. **इन्द्रियाणि** – कर्मेन्द्रियाणि, **ज्ञानगन्धादयः** – ज्ञानेन्द्रियங்களும் गन्धतन्मात्रादिகளும், **सिद्धमि**ति । இதற்கு "இது जीवात्मवाचकமென்னுமிட" मित्यनेनान्वयः । मकारवाच्यत्वத்தாலே ஜீவனுக்கு अचेतनव्यावृत्तियும் ईश्वरव्यावृत्तियும் सिद्धिத்ததென்கிறார் **இத்தாலி**त्यादिना । जडत्वं, स्वयंप्रकाशभिन्नत्वம், अचेतनत्वம், ज्ञानरहितत्वம், आदिशब्दத்தாலே सततविकारित्वादिகள் संगृहीतங்கள். **இருபத்தினாலு तत्त्वங்களைக்காட்டிலும்** இருபத் தினாலு अक्षरवाच्यங்களான प्रकृतिविकृतिरूपங்களான இருபத்தினாலு तत्त्वங்களைக் காட்டிலும், **सर्वकारणமாகவுமி**त्यादि । अकारத்தால் सर्वकारणமாகவும், धात्वर्थத்தால் सर्व- रक्षகனாகவும், विभक्त्यर्थத்தாலே सर्वशेषिயாகவுமென்கை. **षड्विंशகன்** – परमात्मा, "तं षड्विंशकमित्याहुस्सप्तविंशमथापरे'' என்றதிறே श्रुतिः । **வேறுபாடு** – व्यावृत्तिः, ज्ञानत्वज्ञातृत्वங்கள் मकारार्थங்களாகையாலே तद्विरुद्धजडत्वाचेतनत्वाश्रयवस्तुव्यावृत्तिः । मकारार्थத்திற்கு अकारार्थनिरूपि- तशेषत्वरक्ष्यत्वங்கள் தோற்றுகையால் ईश्वरव्यावृत्तिः । पञ्चविंशवर्णवाच्यனாகையால் पञ्चविंशवर्ण- वाच्यமாகாதவசித்தினின்றும் षड्विंशனான ईश्वरனின்றும் व्यावृत्तिः என்று கருத்து. **तत्त्वात्मत्वेन संस्थितः** என்று भगवान् मकारवाच्य ஜீவனுக்கும் ஆத்மாவாகச் சொல்லப்பட்ட படியால் மகாரத்திற்கு जीवान्तर्यामिपरमात्मपरत्वம் கொள்ளவேண்டுமாகையால் அதில் चतुर्थ्यर्थशेषत्वमनन्वितமாகாதோ என்ன திருமன்த்ரத்தில் मकारादिகள் निष्कर्षकशब्दங்களாகை யால் बाधकமில்லை யென்கிறார் **இத்திருமன்த்ரத்திலி**त्यादिना । **மகாரங்களும்** – प्रणव- नमस्सூக்களிலுள்ள மகாரங்களும், **निष्कर्षविवक्षैயாலே** इति । शब्दங்கள் இரண்டுவிதங் கள் निष्कर्षकங்களென்றும், अनिष्कर्षकங்களென்றும். அதில் निष्कर्षकங்களாவன विशेष- णमात्रத்தைச் சொல்லுமவைகள். यथा गोत्वशरीरादिशब्दங்கள். अनिष्कर्षकशब्दங்களாவன

"मन ज्ञान" इत्यादिधातुக்களிலே निष्पन्नமான पदமாகையாலே [40]"ज्ञोऽत एव" என்கிற अधिकरणத்திற்படியே ज्ञानस्वरूपனுமாய் ज्ञानगुणकனுமாயணுவான जीवात्माவைச் சொல்லுகிறது. ज्ञानस्वरूपனாகப் பொதுவிலேசொன்னாலும் இவன் स्वरूपமனுகூலமாக प्रमाणसिद्धமாகையாலே आनन्दरूपமான विशेषமும் सिद्धिக்கும். ज्ञानगुणकமென்னுமிடஞ் சொன்னால் प्रमाणानुसारத்தாலே

विशेषणविशिष्टविशेष्यवाचिகளான शब्दங்கள். यथा शुक्लगवादिशब्दங்கள். निष्कर्षकशब्दங்களும் இரண்டுவிதங்கள். नियतनिष्कर्षकங்களென்றும் वैवक्षिकनिष्कर्षकங்களென்றும், அதில் नियतनिष्कर्षकங்கள் गोत्वजात्यादिशब्दங்கள். वैवक्षिकनिकर्षकங்களாவன விவக்ஷைக்கநுகுண-மாக विशेषणविशिष्टத்தையும் विशेषणमात्रத்தையும் சொல்லும் शब्दங்கள். यथा शुक्लादि-शब्दங்கள். शुक्लशब्दம் शुक्लः पट इत्यादौ विशेष्यपर्यन्तविवक्षायां शुक्लरूपविशिष्टத்தைச் சொல்லுகிறது. विशेषणमात्रविवक्षायां पटस्य शुक्लमित्यादौ विशेषणमात्रத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படியே देवादि-शब्दங்களும் विशेष्यपर्यन्तत्वविवक्षायां देवत्वविशिष्टपिण्डविशिष्टजीवविशिष्ट परमात्मपर्यन्तத்தைச் சொல்லும். विशेषणमात्रविवक्षायां எந்த विशेषणம் विवक्षितமோ तावत्पर्यन्तத்தையே சொல்லும். तथाच देवशब्दம் देवत्वरूपाकृतिविवक्षायां देवत्वमात्रத்தையும், देवत्वविशिष्टपिण्डमात्रविवक्षायां देवरूपशरीरத்தையும், पिण्डविशिष्टजीवविवक्षायां तादृश ஜீவனையும் சொல்லுகிறாப்போலிங்கு मकारादिरूप-वैवक्षिकनिष्कर्षकशब्दங்கள் விவக்ஷையினாலே जीवरूप विशेषणमात्रपरங்களாகையால் अनन्व-यादिदोषप्रसङ्गமில்லை யென்று கருத்து. இனி இந்த मकारம் मन ज्ञान इत्यादिधातुनिष्पन्नமாகையாலே ज्ञाद्यधिकरणத்தில் சொன்னபடி ஜீவனை ज्ञानाश्रयமாகவும், ज्ञानस्वरूपமாகவும், अणुவாகவும் சொல்லுமென்கிறார் **இவ்வक्षरமி**त्यादियால் **इत्यादिधातुக்களிலே** इति। இங்கு आदिशब्दத்தாலே मनु अवबोधने, मस परिमाणे என்கிற धातुக்களுக்கு ग्रहणம். இம் मकारம் ஜீவனை सामान्यतः ज्ञानस्वरूपனென்று சொன்னாலும் அவ்வோ आत्मा அவனவனுக்கு अनुकूलமாகவே தோன்றுகையாலும் "ज्ञाननन्दमयस्त्वात्मा" என்று स्मृत्यादिகளில் சொல்லுகையாலும் आनन्दरूपனாகவும் सिद्धिப்பனென்கிறார் **ज्ञानस्वरूप-னாகப் பொதுவிலே சொன்னாலு**மிति। अनुकूलत्वमेव हि आनन्दत्वம். இப்படியே धर्मभूतज्ञानம் अनुकूलமாம்போது ज्ञानाश्रयत्वம் போலே आनन्दाश्रयत्वமும் सिद्धिக்குமிறே. இப்படி मकारம் ஜீவனை ज्ञानगुणकனாகச் சொல்லிற்றாகில் बद्धदशैயில் அந்த ज्ञानம் सङ्कोचविकासवத்தாயும், भ्रमरूपமாயும், दुःखरूपமாயும் தோன்றுகையால் मुक्तदशैயிலும் तादृशज्ञानமே सिद्धिக்கப் प्रसङ्गिயாதோ வென்னில் प्रमाणबलத்தாலே असङ्कुचितமாயும் प्रमात्मकமாயும் आनन्दरूपமாகவும் सिद्धिக்குமென்கிறார் **ज्ञानगुणकனென்னுமிடஞ் சொன்னாலி**ति। **प्रमाणानुसारத்தாலே** इति। "सर्वं ह पश्यः पश्यति", "रसꣳ ह्येवायं लब्ध्वानन्दी

[40] ப்ரம்ஹஸூத்ரம் 2-3-19.

முக்தदशैயில் निरुपाधिकप्रसरणமாய் सङ्कोचरहितமான ज्ञानம் गुणமானமை தோற்றம். இப்படி परिशुद्धமான स्वाभाविकरूपத்தைப் பார்த்தால் अचेतनங்களிலுள்ள जडत्वादिகளுங்கழிந்து संसारदशैயிலுள்ள क्लेशादिகளுங்கழிந்து நிற்கையாலே स्वरूपधर्मங்களிரண்டிலுமுள்ள निर्मलत्वமனுसंहितமாயிற்று. இந்த परशेषतैकर-सपरिशुद्धस्वरूपமே मुमुक्षुदशैயிலே अनुसन्धेयமென்னுமிடம் [41]''व्यतिरेकस्तद्भाव-भावित्वान्नतूपलब्धिवत्'' என்கிற सूत्रத்திலே सिद्धம். இவனுக்கு मुमुक्षुदशैயில் फलदशानुसन्धानம் फलापेक्षैக்குறுப்பாம். पुरुषार्थभेदங்களுக்கீடாக अनुसन्धेयाकारங் கள் வேறுபட்டிருக்குமென்னுமிடம் श्री गीतैயிலஷ்टमाध्यायத்திலும் भाष्यादि-களிலும் सुव्यक्तம். जीवभेदம் प्रमाणिकமாகையால் இத் तृतीयाक्षरம் [42]''नात्मा श्रुते'' रित्यादिகளிற்போலே जात्येकत्वपरம். இப்படி जीवतत्वத்தையெல்லாம்

भवति'', ''दिव्येन चक्षुषा मनसेतान् कामान् पश्यन् रमते य एते ब्रह्मलोक'' इत्यादिप्रमाणानुसारத்தாலே யென்றபடி. **निरुपाधिकप्रसरणமாயி**ति । इन्द्रियोपाधिकप्रसरणமின்றிக்கே स्वभावत एव प्रसरणशील-மாய், **सङ्कोचरहितமான** – सर्वविषयकமான, இப்படி मकारத்தாலே ज्ञानान्दस्वरूपத்தையும் ज्ञानानन्दगुणकत्वத்தையும் பார்த்தவனுக்கு आत्मस्वरूपத்தில் जडत्वம் தோன்றாதாகையா லும் आत्मगुणத்தில் क्लेशत्वादिகள் கழியுமாகையாலும் धर्मिस्वरूपத்திலும் गुणத்திலும் अमलत्वம் தோன்றுமென்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **स्वाभाविकरूपத்தை** – स्वाभाविकस्वरूपத் தையும், स्वाभाविकगुणத்தையும், இந்த चतुर्थ्यर्थशेषत्वाश्रयமான ज्ञानानन्दमयत्वापहतपाप्मत्वादि-विशिष्टात्मस्वरूपம் मुमुक्षुवुக்கு ध्येयமென்கிறார் **இந்த परशेषतैकरसपरिशुद्धस्वरूपமே** इत्यादिना। அதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **व्यतिरेक** इति । अस्यायमर्थः । न त्वेतदस्ति यत् – ज्ञातृत्वाद्याकार एवानु-सन्धेय इति । अस्यात्मनस्संसारदशायाः मोक्षदशायां यो व्यतिरेकः स अपहतपाप्मत्वादिकोऽनुसन्धेयः । अस्य मोक्ष-दशायां यादृशं रूपं तादृग्रूप एव उपासनवेलायामात्मानुसन्धेय इत्यर्थः । कुतः। **तद्भावभावित्वात्** – तद्रूपापत्तेः, **उपलब्धिवत्** – यथा ब्रह्मोपलब्धिर्विहिता यथावस्थितब्रह्मस्वरूपविषया, तथा आत्मोपलब्धिरपि यथा वस्थितात्मस्व-रूपविषया इति । இப்படி मुमुक्षुदशैயில் फलदशैயை अनुसन्धिத்தால் வரும் प्रयोजनத்தை யருளிச் செய்கிறார் **இவனுக்கு** इति । இப்படி मुमुक्षुவுக்கு मुक्तदशैயை अनुसन्धेयமாகச் சொல்லி तत्तत्फलार्थिகளுக்கு तत्तत्फलदशैயே अनुसन्धेयமென்று गीतातद्भाष्यादिகளில் सुव्यक्तமென்கிறார் **पुरुषार्थभेदங்களுக்கீடாக** इत्यादियाल். **पुरुषार्थभेदங்களுக்கீடாக** – ऐश्वर्यकैवल्यभगवदनुभव-रूपपुरुषार्थங்களுக்கீடாக, **வேறுபட்டிருக்குமென்னுமிடம்** – ऐश्वर्यம் फलமாம்போது भोक्तृत्वமும், कैवल्यம் फलமாம்போது प्रकृतिवियुक्तस्वस्वरूपமும், भगवदनुभवம் फलமாம்போது முன்சொன்ன परशेषतैकरसपरिशुद्धस्वस्वरूपமும் अनुसन्धेयतया வேறுபட்டிருக்குமென்பது.

---

[41] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-52.

[42] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-18.

இங்கு [43]"दासभूतास्स्वतस्सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः" என்கிறபடியே सामान्येन भग-वच्छेषமாகச் சொன்னாலும் அதிலேதானுமன்तर्गतனாகையாலே [44]"अतोऽह-मपि ते दासः" என்னுமனुसन्धानமும் सिद्धिக்கிறது.

இங்கு शेषत्वज्ञानமும் स्वस्वातन्त्र्याभिमाननिवृत्त्यादिகளும் उपायविशेषपरिग्रहமும் फलभूतशेषवृत्तिप्रार्थனையும் தனக்குப் பிறக்கிறதாகையாலே தன்னை प्रधान-மாகக் காட்டவேண்டுகையால் तृतीयाक्षरத்துக்கு विशेष्यपदமாக अहंशब्दத்தை अध्याहरिத்தந்வயமாகிறதென்று சில आचार्यர்கள் சொல்லுவார்கள். அப்போதும் प्रणवविवरणமான [45]"मम नाथ यदस्ति योऽस्म्यहं सकलं तद्धि तवैव माधवे"

भाष्यादिகளிலுமிति । आदिशब्दத்தாலே उपनिषத்துக்கு ग्रहणம். இங்கு एकवचनத்தாலே வரும் आत्माக்களுக்கெல்லாம் ऐक्यशङ्कैயை परिहरिக்கிறார் **जीवभेदமி**त्यादियाल். **प्रामाणि-कமாகையால்** – "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनाना" मित्यादिप्रमाणसिद्धமாகையாலே, அதில் दृष्टान्तத்தைக் காட்டுகிறார் **नात्मा श्रुतेरित्यादिகளில் போலே** इति । **जात्येकत्वपरம்** – जीवत्व-रूपजातिगतैकत्वतात्पर्यकம், இந்த सूत्रத்தில் घटकமான आत्मशब्दத்தின் एकवचनம் आत्मत्वरूप-जातिगतैकत्वतात्पर्यकமானாற்போலே என்கை. இப்படி मकारம் सामान्येन जीववाचकமானால் தனக்கு अकारार्थशेषत्वानुसन्धानம் फलिக்கும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி जीवतत्त्वத்தையெல்லாமி**त्यादिना । **அதிலே தானுமன்तर्गतனாகையாலே** इति । दासभूतர்களான आत्माக்களிலே தானும் घटकனாகையாலே யென்றபடி. **என்னுமனு-सन्धानமும்** – मन्त्रराजपदस्तोत्रத்தில் சொன்ன अतोऽहमपि ते दासः என்னுமனुसन्धानமும், **सिद्धिக்கிறது** इति । अकारार्थशेषभूतोऽहமென்று सिद्धिக்கிறதென்றபடி.

இப்படி मकारத்திற்கு आर्थिकமாக अहमर्थपर्यवसानத்தைக் காட்டி சிலர் शेषत्वज्ञानादिகள் தனக்கே பிறக்கிறதுகளாகையாலே प्रधानனான தன்னைச் சொல்லுகிற अहंपदத்தை मकारविशेष्यமாக अध्याहरिத்து யோஜிப்பார்களென்கிறார் **இங்கு शेषत्वज्ञानமுமி**ति । **शेषत्वज्ञान-மும்** – चतुर्थ्यर्थशेषत्वज्ञानமும், **स्वस्वातन्त्र्याभिमाननिवृत्त्यादिகளும்** – नमश्शब्दार्थங்களான स्वस्वातन्त्र्याभिमाननिवृत्त्यादिகளும், आदिपदத்தாலே स्वशेषत्वाभिमाननिवृत्तिக்கு ग्रहणம். **उपाय-विशेषपरिग्रहம்** – नमश्शब्दार्थமான आत्मनिवेदनरूपोपायपरिग्रहம், **फलभूतशेषवृत्तिप्रार्थனையும்** – नारायणपदोत्तरचतुर्थ्यर्थமான फलभूतशेषवृत्तिप्रार्थனையும், अध्याहृतமான अहं शब्दத்தாலே தன்னுடைய गुणादिகள் उपलक्षितங்களென்கிறார் **அப்போதுமி**त्यादिना । **அப்போது** – अहं-

[43] மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரம்.
[44] மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரம்.
[45] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 53.

त्यादिகளிற்படியே गुणங்கள் प्रधानानुवर्तिகளென்கிற न्यायத்தாலே தனக்கு शेषமான गुणादिகளுமுपलक्षितங்கள். வேறே சில आचार्यர்கள் अस्मच्छब्दத்தில் व्यञ्जनमात्रமான मकारத்தையெடுத்து छान्दसप्रक्रियையாலே पूर्वोत्तरभागங்களை लोपिத்து நிற்கிறதாய் तृतीयाक्षरந்தானே अहमर्थத்தைக் காட்டுகிறதென்றும் योजिப்பார்கள். परमात्माவுக்கு आत्महविஸ்ஸை समर्पिக்க विधिக்கிற न्यासविद्यैயிலே प्रणवத்தை मन्त्रமாகவோதுகையாலே இது अनुष्ठेयार्थप्रकाशकமாகைக்காக இதிலே परावरात्मविषयமானவாचकांशமपेक्षितமானால் प्रमाणानुसारத்தாலே प्रथमाक्षरமுद्देश्यकारकத்தைச் சொல்லுகையாலும் मध्यमाक्षरமन्यार्थமாகையாலும்

शब्दமध्याहृतமாம்போது, உம்மாலே முன் पक्षமும் समुचितமாகிறது. **मम नाथ.......... इत्यादिகளிற்படியே** इति । இந்த श्लोकத்தில் "मम यदस्ति" என்பதால் தன்னுடைய गुणादिகளும், "योऽस्मि" என்பதால் தானும் சொல்லப்படுகிறதுகளிறே. **गुणங்கள் प्रधानानुवृत्तिகளென்கிற न्यायத்தாலே** इति । அந்த न्यायமாவது "गुणमुख्यव्यतिक्रमे तदर्थत्वात् मुख्येन वेदसंबन्धः" என்கிறது. அது जामदग्न्यचतूरात्रपुरोडाश्युपसद्गुणभूतस्य सामवेदपठितस्य अग्ने होत्रं वेत्वित्यादिकस्य मन्त्रस्य उच्चैः ऋचा क्रियते उच्चैः साम्ना उपांशु यजुषेत्युक्तोच्चैस्त्वधर्मकत्वे प्राप्ते गुणस्य प्रधानार्थकतया मुख्यस्यानुरोद्धव्यत्वाच्चतूरात्रतद्गुणभूतोपसदोर्याजुर्वेदिकतया तद्गुणभूतमन्त्रस्य तद्धर्मभूतोपांशुत्वेनैव प्रयोक्तव्यत्वं युक्तं என்று समर्थिக்கப்பட்டிருக்கிறது. **தனக்கு** – प्रधानனான தனக்கு, **शेषமான गुणादिகளுபलक्षितங்களி**ति । जीवशेषभूतங்களான गुणादिகளும் जीवशेषिभूतभगवच्छेषतयानुसन्धेयங்களென்று கருத்து. வேறு சில आचार्यர்கள் இந்த प्रणवத்திலுள்ள मकारமே अध्याहारமில்லாமல் (अहंशब्दமாய்) अस्मच्छब्दமாய்க்கொண்டு அதில் छान्दसप्रक्रियையினாலே पूर्वभागமான अस् என்கிற வம்शமும், उत्तरभागமான अत् என்கிற வம்शமும் கழிந்து अहमर्थத்தைக் காட்டுகிறதென்கிறார்களென்கிறார் **வேறே சில** इत्यादियाल். இந்த पक्षமே प्रमाणान्तरத்தை परामर्शिத்தால் மிகவும் उचितமாமென்கிறார் **परमात्माவுக்கு** इत्यादिना **மிகவுமுचितமி**त्यन्तेन । आत्महविஸ்ஸை इत्यादि, प्रमाणान्तर परामर्शप्रकारप्रदर्शनपरம். **न्यासविद्यैயிலே** – "तस्मान्न्यासमेषान्तपसामतिरिक्तमाहुः" என்று சொல்லப்பட்ட न्यासविद्याप्रकरणத்திலே, **प्रणवத்தை मन्त्रமாகவோதுகையாலும்** – "ओमित्यात्मानं युञ्जीत" என்று प्रणवத்தை करणमन्त्रமாகச் சொல்லுகையாலும், **இது** – प्रणवरूपमन्त्रம், **अनुष्ठेयार्थप्रकाशकமாகைக்காக** – परमात्मोद्देश्यक स्वात्महविस्समर्पणरूपानुष्ठेयार्थप्रकाशकமாகவேண்டுமாகையாலே, **இதிலே** – இந்த प्रणवத்தில், **परावरात्मविषयமான वाचकांशமपेक्षितமானால்** – उद्देश्यமான परमात्माவுக்கும் समर्पणीयனான अवरात्माவான தனக்கும் वाचकशब्दமपेक्षितமாகையாலே, **प्रमाणानुसारத்தாலே** – "अकारो विष्णुवाचकः" என்கிற प्रमाणानुसारத்தாலே,

பாரிஶேஷ்யத்தாலே த்ருதீயாக்ஷரம் ஸமர்பணீயமான ப்ரத்யகாத்மஹவிஸ்ஸைக்காட்டவேண்டிய தால் இவ்வக்ஷரத்துக்கு அஹம் என்று பொருளாகை மிகவுமுசிதம். ஆகையாலே யிறே பட்டர் இங்குற்ற ப்ரணவத்துக்கு [46]''அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹம்'' என்று வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று.

இப்படியே நமஸ்ஸில் மகாரம் மூன்றத்தொரு ப்ரகாரத்தாலே ப்ரத்யகாத்மாவைச் சொல்லுகிறது. இது ஷஷ்டீவிபக்த்யந்தமாகையாலும் நகாரம் நிஷேதத்தைச் சொல்லுகையாலும் ந மம என்றதாயிற்று. நிஷேதத்திலாதராதிஶயந் தோற்றுகைக்காக நஞ் முன்னே கிடக்கிறது. இது ''த்ருஷ்டா ஸீதா'' என்னுமாப்போலே

அன்யார்த்தமாகையாலும் – பக்ஷபேதத்தாலே அவதாரணார்த்தகமாயும் லக்ஷ்மீவாசகமாயும் முடிகையாலே, **பாரிஶேஷ்யத்தாலே** – பரிஶேஷப்ரமாணத்தாலே, அதாவது அபேக்ஷிதார்த்தங்களில் சில அர்த்தத்தை சில ஶப்தம் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டினால் பரிஶிஷ்டமான ஶப்தமபேக்ஷிதமான இதரார்த்தத்துக்கே போதகமாகுகை. **ப்ரத்யகாத்மஹவிஸ்ஸை** – ஸ்வஸ்வரூபமாகிற ஹவிஸ்ஸை, **காட்டவேண்டியதால்** – காட்டவேண்டுகையால், **இவ்வக்ஷரத்துக்கு அஹம் என்று பொருளாகை மிகவுமுசிதமிதி** । ஸர்வாத்மாக்களையுமொருவனால் ஸமர்ப்பிக்கமுடியாதாகையால் ஸ்வஸ்வரூபமான அஹமர்த்தமே மகாரத்திற்கு அர்த்தமென்று கொள்வது அத்யந்தமுசிதமென்று கருத்து. இந்த ஔசித்யத்தை நினைத்தே பட்டரும் ''அகாரார்த்தாயைவ ஸ்வமஹம்'' என்று இம் மகாரத்தை அஹமர்த்தபரதயா வ்யாக்யானம் பண்ணினாரென்கிறார் **ஆகையாலேயிறே** பட்டரிதி।

இனி நமஸ்ஸுக்கு வ்யாக்யானம் செய்தருளுகிறார் **இப்படியே நமஸ்ஸில் மகாரமி**த்யாதிநா। **இப்படியே** – ப்ரணவத்தின் மகாரத்தின்படியே, **மூன்றத்தொரு ப்ரகாரத்தாலே** – கீழ்ச்சொன்ன மூன்று ப்ரகாரங்களிலொரு ப்ரகாரத்தாலே, அதாவது:— மகாரம் ஜீவஸாமான்யத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அதிலே அந்தர்பூதனான தன்னையும் காட்டுமென்கிற ப்ரகாரமென்ன, அஹம்ஶப்தாத்யாஹாரத்தாலே ஸ்வாநுஸந்தாநஸித்தியென்னும் ப்ரகாரமென்ன, மகாரத்திற்கு அஹமர்த்தமே பொருளென்று சொன்ன ப்ரகாரமென்ன இம்மூன்றிலொரு ப்ரகாரத்தாலே யென்றபடி. இதை ந என்றும் ம: என்றும் பிரித்து அதனால் பலித்த அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் **இது இத்யாதிநா** । கடோ நாஸ்தீத்யாதிஸ்தலங்களிற்போல் நிஷேத்யமானது பூர்வம் சொல்லப்படவேண்டுமாகிலுமிங்கு பூர்வம் நிஷேதமிருப்பதற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் **நிஷேதத்திலீ**த்யாதியால். ஆதராதிஶயம் தோற்றுகைக்காக பின்பு சொல்லவேண்டிய அர்த்தத்தை முன்பே சொல்வதுமுண்டென்பதில் த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் **இது த்ருஷ்டா ஸீதேதி** । இம் மகாரத்தினுடைய ஷஷ்டீ, ஸம்பந்தஸாமான்யத்தைச் சொல்லி ப்ரக்ருதத்திற்கு உபயுக்தமான தாதர்த்யரூப-

---

[46] அஷ்டச்லோகீ 3.

யிருக்கிறது. இம் மகாரத்தில் ஷஷ்டியானது संबन्धसामान्यமுகத்தாலே उचितसंबन्धविशेषத்தை விவக்ஷிக்கிறது. இவ்வபிப்ராயத்தாலேயிறே भट्टரும் "अथ मह्यं न" என்றது. वाक्यங்களுக்கு अवधारणத்திலே तात्पर्यங்கொள்ளுகையுசிதமாகையாலே இப் प्रणवத்திலே मध्यमाक्षरसिद्धமான तात्पर्यार्थத்தோடேயுறவாயிருக்கிற விந்நமஸ்ஸில் பொருளே ஸர்வத்திலும் ஸாரமென்னுமிடம் [47]"द्व्यक्षरस्तु भवेन्मृत्युस्त्र्यक्षरं ब्रह्म शाश्वतम् । ममेति द्व्यक्षरो मृत्युर्न ममेति च शाश्वतम्" इत्यादिகளாலே சொல்லப்பட்டது. [48]"सर्वं जिह्मं मृत्युपदमार्जवं ब्रह्मणः पदम् । एतावान् ज्ञानविषयः किं प्रलापः करिष्यति" என்கிற श्लोकத்துக்குமிந் நமஸ்ஸில் பொருளிலே प्राधान्येन तात्पर्यம். இங்கு "न मम" என்கிறது எதை யென்னில்; प्रणवத்தில்

संबन्धविशेषத்திற்கு बोधकமாகிறதென்கிறார் **இம் மகாரத்திலி**त्यादिना । **उचितसंबन्धविशेषத்தை விவக்ஷிக்கிறது** इति । प्रणवத்தில் अकारार्थத்தோடு தனக்குச் சொன்ன संबन्धविशेषமே இங்கு निषेध्यமாகையால் அந்த संबन्धविशेषத்தையே இங்கு விவக்ஷிப்பது उचितமென்கை. இப்படி षष्ठ्यर्थसंबन्धसामान्यம் तादर्थ्यविशेषத்தில் पर्यवसिக்கிறதென்கிற अभिप्रायத்தாலேயே "अथ मह्यं न" என்று भட்டர் அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இவ்வபிப்ராயத்தாலேயிறே** इत्यादिना । இனி இந்த நமஸ்ஸு प्रणवसारभूतமான उकारத்தினுடைய விவரணமாகையாலே இதினர்த்தமே सारभूतமான शाश्वतार्थமென்று प्रमाणம் காட்டுகிறதென்கிறார் **वाक्यங்களுக்கு** इत्यादियाल். **अवधारणத்திலே तात्पर्यங்கொள்ளுகையுசிதமாகையாலே** इति । सर्वं वाक्यं सावधारणम् என்கிற न्यायத்தாலே वाक्यसामान्यத்திற்கு अवधारणத்திலேயே தாத்பர்யங்கொள்வது उचितமாகையாலே யென்று கருத்து. मध्यमाक्षरसिद्धமான तात्पर्यार्थமாவது अन्ययोगव्यवच्छेदம்; அத்தோடே யுறவாயிருக்குகையாவது अन्यருக்குள்ளே अन्तर्गतனான தன்னுடைய शेषित्वத்தைக் கழிக்கை, **இந்த நமஸ்ஸில் பொருள்** – தனக்கு निरुपाधिकस्वशेषत्वनिवृत्तियும், தன்னுடைய वस्तुவிற்கு स्वशेषत्वनिवृत्तियும், **द्व्यक्षरः** – मम என்கிற अक्षरद्वयம், **मृत्युः** – संसारத்திற்கு हेतुவானது, मम என்கிற अक्षरத்தினர்த்தமான अहङ्कारமும் ममकारமும் संसारहेतुவாகையால் मम என்கிற अक्षरद्वयமே संसारहेतु என்கிறது. **त्र्यक्षरं** – न मम என்கிற மூன்றக்ஷரம், **शाश्वतं ब्रह्म** – शाश्वतமான ब्रह्मத்திற்கு प्रापकம். न मम என்கிற त्र्यक्षरप्रतिपाद्यமான अहङ्कारममकार निवृत्तियானது शाश्वतब्रह्मप्राप्तिहेतुவாகையாலே न मम என்கிற மூன்றக்ஷரமே तादृशब्रह्मप्राप्तिहेतु என்று சொல்லுகிறது. ममेति द्व्यक्षरः என்கிற उत्तरार्धம் द्व्यक्षरः त्र्यक्षरः என்று पूर्वार्धத்தில் सामान्यமாகச் சொன்ன

[47] பாரதம் சாந்திபர்வம் 13-4.
[48] பாரதம் சாந்திபர்வம் 79-22.

तृतीयाक्षरத்தை அनुषङ्गित्तु நானெனக்குரியேனல்லேனென்றதாயிற்று. अध्याहारத்திற்காட்டிலनुषङ्गமुचितமென்னுமிடம் अनुषङ्गाधिकरणसिद्धம். இங்கு "न ममाहं" என்று विशेषिக்கையாலே கீழ் अन्यशेषत्वத்தைக் கழிக்கிற मध्यमाक्षरம் गोबलीवर्दन्यायத்தாலே स्वव्यतिरिक्तविषयம்.

अर्थத்தை विशेषित्तु விவரிக்கிறது. "सर्वं जिह्मं मृत्युपदं" என்கிற वचनம் இந் நமஸ்ஸின் अर्थத்தையே प्राधान्येन प्रतिपादिக்கிறதென்கிறார் **सर्वं जिह्ममित्यादिना ।** **सर्वं जिह्मं** –अहङ्कारादिरूपமான सर्वकौटिल्यமும், **मृत्युपदं** – मृत्युவான संसारத்திற்கு स्थानம், संसारहेतु என்றபடி. **आर्जवं** – मनोवाक्कायங்களுக்கு एकरूपत्वமானது, एकरूपताप्रयुक्ताहङ्कारममकारनिवृत्ति யென்றபடி. **ब्रह्मणः पदं** – ब्रह्मத்திற்கு ஸ்தானம், ब्रह्मத்திற்கு प्रापकमिति यावत् । **एतावान्** –இவ்வளவே, **ज्ञानविषयः** – ज्ञेयமென்றபடி. **किं प्रलापः करिष्यति** – एतदतिरिक्तबोधकமான वृथा जल्पமானது எந்த प्रयोजनத்தை யுண்டாக்கப்போகிறது? व्यर्थमेवेत्यभिप्रायः । இங்கு निषेध्यवाचकपदமில்லாமலிருக்க न मम என்று निषेधங்கூடுமோ வென்ன? அது प्रणवத்தின் तृतीयाक्षरानुषङ्गத்தாலே सिद्धமாமென் கிறார் **இங்கு न मम என்கிறது** इत्यादियाल். अनुषक्तமான मकारத்தோடு சேர்ந்த नमश्-शब्दத்தினर्थத்தைக் காட்டுகிறார் **நானெனக்குரியேனல்லேனி**ति । **உரியேனல் லேன்** – शेषभूतனல்லேன், अहं என்கிற पदத்தையध्याहरित्तु योजिக்கலாகாதோ வென் கிற ஶங்கையில் अध्याहारத்தைக்காட்டிலும் अनुषङ्गத்திலே औचित्यமுண்டென்பது अनुषङ्गाधिकरणसिद्धமென்கிறார் **अध्याहारத்திற்காட்டிலி**ति । अध्याहारமாவது पूर्वापरवाक्यத்தில் घटकமல்லாத ஒரு पदத்தை स्वापेक्षितस्थलத்தில் கூட்டிக்கொள்வது. अनुषङ्गமாவது पूर्वापरवाक्यघटकமான ஒரு पदத்தையே स्वापेक्षितस्थलத்திலும் विद्यमानமாக अनुसन्धित्तுக்கொள் வது. இவைகளில் अत्यन्तानुपस्थितமான पदान्तरத்தைக் கூட்டிக்கொள்வதைக்காட்டி லும் पूर्वापरवाक्यத்தில் उपस्थितமான पदத்தைக் கூட்டிக்கொள்வதே लाघवन्यायத்தாலே उचितமென்பது अनुषङ्गाधिकरणத்திலே स्थापितம். இப்படி मकारத்தை अनुषङ्गित्तु नमस्ஸில் தனக்கு स्वशेषत्वनिषेधம் सिद्धिக்கிறதென்றால் प्रणवத்தில் उकारத்தாலே சொன்ன अन्य-शेषत्वनिषेधம் गोबलीवर्दन्यायத்தாலே स्वेतरान्यशेषत्वनिषेधத்திலே पर्यवसिக்குமென்கிறார் **இங்கு न ममाहं என்று** इत्यादियाल். गोबलीवर्दन्यायமாவது:— गामानय बलीवर्दमानय என்கிறவிடத்தில் गोपदம் वृषभத்தையும் धेनुவையும் சொல்ல समर्थமாகையால் पृथक् बलीवर्दपदம் व्यर्थமன்றோவென்று ஶங்கை வர बलीवर्दपदवैयर्थ्यपरिहारार्थம் गोपदத்தை बलीवर्देतरगोवाचकமாகக் கொள்வது.

"अहं न मम" என்கிற வாக்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபமும் தனக்குரித்தல்லாமையாலே குணங்கள் ப்ரதானானுவர்த்திகளென்கிறபடியே வேறொன்றையும் பற்றத் தனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமித்வமில்லை யென்று விசேஷித்தனுஸந்தானம் ஃபலித்தது. இது விசேஷநிர்தேசத்துக்குப் ப்ரயோஜனம். இப்படி அனுஷங்கியாத பக்ஷத்தில் பொதுவிலே தன்னோடு துவக்குண்டாய்த் தோற்றுகிறவற்றை யெல்லாம் என்னதன்றென்று தன் துவக்கறுக்கிறது. இத்தால் தன்னையும் தன்னுடைய குணவிக்ரஹாதிகளையும் பற்றத் தன்னபிமானவிசேஷங்களைக் கழிக்கையாலே விபரீதாஹங்காரமமகாரங்களாகிற ஸம்ஸாரமூலங்கள் சேதிக்கப்பட்டன. இங்கு கழிக்கிற அஹங்காரம் ப்ரமரூபமான புத்திவிசேஷம். மற்றும் தத்த்வங்களிலெண்ணின அஹங்காரம் விவேகமாத்ரத்தாற் கழிவதொன்றன்று. ஸூக்ஷ்மசரீரம் விடுமளவு

अनुषक्तपदसहितनमஸ்ஸில் स्वस्मिन् स्वशेषत्वनिवृत्त्यनुसन्धानத்தால் स्वकीयस्य स्वशेषत्वनिवृत्त्यनुसन्धानம் ஃபலிக்கையாலே வேறொன்றையும் பற்ற தனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமித்வமில்லை யென்பதும் ஃபலிக்குமென்கிறார் **अहं न मम என்கிற வாக்யத்தாலே** इति । இங்கு வேறொன்றைப்பற்ற ஔபாதிகஸ்வாமித்வமுண்டாகையால் நிருபாதிகஸ்வாமித்வமில்லையென்றது. **இது விசேஷநிர்தேசத்துக்குப் ப்ரயோஜனமிதி** । **இது** – இவ்வனுஸந்தானவிசேஷம் **விசேஷநிர்தேசத்துக்கு** – ப்ரணவத்தில் अन्यशेषत्वव्यावर्तकोकारத்தாலே सामान्येन स्वस्यस्वशेषत्वनिवृत्ति சொல்லப்பட்டிருக்க अहंपदानुषक्तமான நமஸ்ஸில் विशिष्य स्वस्य स्वशेषत्वनिवृत्तिயைச் சொன்னதற்கு, **ப்ரயோஜனமிதி** । வேறொன்றைப்பற்ற தனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமித்வநிஷேதமே ஃபலமென்று கருத்து. இப்படி अनुषङ्गपक्षத்தில் ஃபலித்ததைச் சொல்லி "किञ्चित्" என்கிற பதத்தை अध्याहरித்து யோஜிக்கும் பக்ஷத்தில் ஃபலிப்பதைச் சொல்லுகிறார் **இப்படி அனுஷங்கியாத பக்ஷத்திலிதி** । **அனுஷங்கியாத பக்ஷத்தில்** – ப்ரணவகடகமான तृतीयाक्षरத்தை அனுஷங்கியாமல் किञ्चित् என்கிற பதத்தை யத்யாஹரிக்கும் பக்ஷத்தில், **பொதுவிலே** – सामान्यतः, **துவக்குண்டாய்** – सम्बन्धமுண்டாய், **தோற்றுகிறவற்றையெல்லாம்** – प्रतीयमानங்களான குணவிக்ரஹவ்யாபாராதிகளையெல்லாம், இப்படி குணவிக்ரஹாதிகளின் துவக்கற்றால் அவைகளில் स्वीयत्वाभिमानம் கழியும்; அதனால் ஸம்ஸாரஹேதுக்களான विपरीताहङ्कारादिகள் கழியுமென்கிறார் **இத்தால் தன்னையுமி**त्यादिना । विपरीताहङ्कारममकारங்களென்றதால் अविरुद्धங்களான सात्विकाहङ्कारादिகள் உபாதேயங்கள் என்றதாயிற்று. அவையாவன:— परमात्मशेषभूतोऽहं देहेन्द्रियविलक्षणोऽहं, परमात्मा मम शेषीत्यादिகள். விபரீதாஹங்காரத்தை இன்னதென்று காட்டுகிறார் **இங்கு கழிக்கிற** इति । **ப்ரமரூபமான புத்திவிசேஷம்** – நானே இவையெல்லாவற்றிற்கும் நிருபாதிகஸ்வாமி, இவையெல்லாம் எனக்கே நிருபாதிகசேஷபூதமென்கிற புத்திவிசேஷம், प्रकृतिमहदहङ्कारங்கள் என்று तत्त्वमध्यத்தில் पठितமான அஹங்காரத்தை இங்கு சொல்லலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்

மிவனைத் தொற்றிக்கிடக்கும். இவ் சித்ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கழியா திருக்க இதின் கார்யங்களாய் ப்ரமரூபங்களான அஹங்காராதிவ்யாதிகள் மூலமந்த்ராதி-களாலே ஸித்தமான விவேகமாகிற பேஷஜ விசேஷத்தாலே கழிகிறன. தனக்கந்ய-சேஷத்வம் ப்ரணவத்தில் மத்யமாக்ஷரத்திலே கழிகையாலே அந்யனான தன்னைப்பற்றத் தனக்கு சேஷத்வமில்லையென்று பிரித்துச் சொல்லவேண்டாமையால் அந்ய-சேஷியாய்த் தோற்றின தனக்கிங்கேதேனுமொன்றையும் பற்ற நிருபாதிக-ஸ்வாமித்வம் கழிக்கையிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். ஜீவனுக்கு சேஷமானவை யெல்லாம் நிருபாதிகஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வார்த்தமாகக் கொடுத்தவையிறே.

மற்றும் தத்த்வங்களிலிதி । **விவேகமாத்ரத்தால் கழிவதொன்றன்று** இதி । விவேகரூபஜ்ஞானத் தாலே ப்ரமரூபமானவஹங்காரம் கழியுமேயொழிய தத்த்வரூபமானவஹங்காரம் கழியாதாகை யால் இங்கு கழிக்கவேண்டிய அஹங்காரம் தத்த்வரூபமாகாதென்றபடி. அது எப்போதும் கழியாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஸூக்ஷ்மசரீரமிதி** । **ஸூக்ஷ்மசரீரம் விடுமளவும்** – விரஜா தீரத்தில் ஸூக்ஷ்மசரீரம்விடுமளவும், **தொற்றிக்கிடக்கும்** – பற்றிக்கிடக்கும், ப்ரமரூபங்களானவஹங்காரமமகாரங்களுக்கு, ஹேதுவான தத்த்வரூபாஹங்காரம் சரீரத்தோடு ஒட்டிக் கிடக்க தத்கார்யங்களான ப்ரமரூபாஹங்காராதிகள் கழியுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வசித்ஸம்பந்தமித்யாதினா** । **மூலமந்த்ராதிகளாலே ஸித்தமான விவேகமாகிற பேஷஜவிசேஷத்தாலே கழிகிறன** இதி । யத்யபி ப்ரமரூபாஹங்காரவ்யாதிக்கு ஹேதுவான தத்த்வரூபாஹங்காரஸம்பந்தம் அநுவர்த்தித்தே கிடக்கிறது; ஆனாலும் மூலமந்த்ராதிகளில் நமச்சப்த விசாராதிகளாலே பிறந்த ந மம கிஞ்சி-த்ஸ்யாத் என்கிற விவேகரூபஜ்ஞானமாகிற ஸித்தௌஷதத்தாலே கார்யரூபங்களான ப்ரமரூபாஹங்காராதிகள் கழிந்தேபோம். ரோகத்திற்கு நிதானமான தேஹமிருக்கச்செய்தேயும் ஸித்தௌஷதங்களாலே ரோகமாத்ரம் நிவ்ருத்தமாகக் காண்கிறோமன்றோ என்று கருத்து. ப்ரணவத்தின் உகாரத்தால் தனக்கு அந்யசேஷத்வம் கழிகையால் அந்யரில் ஒருவனான தனக்கு ஸ்வசேஷத்வமும் கழிந்து போகையால் நமஸ்ஸில் ஸ்வஸ்யஸ்வசேஷத்தை விசிஷ்ய கழிப்பது அவச்யாபேக்ஷிதமில்லாமை யாலும் தனக்கு சேஷங்கள்போல் தோற்றின வஸ்துக்களைக் குறித்து தனக்கு சேஷித்வத்தை நிஷேதிப்பது அவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலும் அந்யஸ்வாமித்வமென்கிற பதத்தை யத்யாஹரித்து யோஜ-நாந்தரமருளிச்செய்கிறார் **தனக்கு அந்யசேஷத்வமித்யாதினா** । பித்ருபுத்ரத்வாதிரூபோபாதிப்ரயுக்தமான ஸ்வாமித்வமுண்டாகையால் நிருபாதிகஸ்வாமித்வம் கழிக்கையிலே என்றது. க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளைக் குறித்தும் ஜீவனுக்கு நிருபாதிகசேஷித்வமில்லையென்பதை ஸஹேதுகமுபபாதிக்கிறார் **ஜீவனுக்கு சேஷமானவையெல்லாமிதி** । **ஸ்வார்த்தமாக** – தன்னுடைய லீலாபோகரஸார்த்தமாக, **கொடுத்தவையிறே** இதி । ததாச இந்த ஸ்வாமித்வம் ஸ்வாஸமாநாதிகரணபகவதிச்சாப்ரயுக்தமாகை யாலே ஸோபாதிகமாகவே இருக்குமென்று கருத்து. இவ்வர்த்தத்தை உபபாதிக்கிறார்

ஜீவர்களுடைய நித்யங்களான குணாதிகள் ஈச்வரனுடைய நித்யேச்சாஸித்தங்கள். அசுத்ததசையிலும் சுத்ததசையிலுமுண்டான அநித்யவிக்ரஹாதிகளிவர்களுடைய கர்ம-ஜந்யமாயும் கர்மநிரபேக்ஷமாயுமுள்ள அநித்யேச்சாஸித்தங்கள்.

ப்ரணவத்திலே அந்யசேஷத்வங்கழிகையாலே பரமாத்மாவிற்காட்டிலந்யனான தனக்குத்தன் சேஷனல்லனென்னுமிடம் ஸித்திக்கையாலும் தான் வேறொருத்தர்க்கு சேஷமல்லாதாப்போலே வேறொன்றுந் தன்னைப்பற்ற நிருபாதிக-சேஷம் அன்றென்னுமிடமுமிங்கே வருகையாலும் ப்ரணவத்தில் தோற்றாத ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியிலே நமஸ்ஸுக்குத் தாத்பர்யமாகவுமாம். அப்போது பூர்வப்ரயுக்தம-காரத்தையநுஷங்கித்து நானெனக்கு நிர்வாஹகனல்லேனென்று சொல்லிற்றாயிற்று. ஸ்வாதந்த்ர்யபதமாத்ரத்தையத்யாஹரித்து ந மம ஸ்வாதந்த்ர்யமென்றாகவுமாம். இச் சேதனனுக்கு ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தியாவது நிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாநர்ஹதை. இதுக்கடி; பத்தாவஸ்தையிலும் முக்தாவஸ்தையிலும் ஸ்வபுத்திபூர்வப்ரவ்ருத்தி பண்ணாநின்றாலும் ஈச்வரன்

ஜீவர்களுடைய இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. நித்யங்களான குணாதிகளாவன:— அணுத்வே ஸதி சேஷத்வரூபஸ்வரூபநிரூபகதர்மமும் திரோஹிதங்களான அபஹதபாப்மத்வாதிகளும், ஆதிசப்தத்தாலே நித்யருடைய விக்ரஹாதிகளும் ஸர்வஜீவர்களுடைய தர்மபூதஜ்ஞானாதிகளும் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறதுகள். **நித்யேச்சாஸித்தங்களிதி** । ஸ்வரூபதோ நித்யமாய் நித்யத்வப்ரகாரகமாயுமுள்ள இச்சையினாலே, அதாவது — ஏதே நித்யா பவந்து என்கிற நித்யமான இச்சையினாலே ஸ்திதஸ்தாபநரூபேண ஸித்தங்களென்றபடி. **அசுத்ததசை** – பத்தாவஸ்தை, **சுத்ததசை** – முக்தாவஸ்தை, அநித்யவிக்ரஹாதிகள் என்கிற விடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே உபயதசையிலும் பண்ணும் கைங்கர்யாதிகள் ஸங்க்ருஹீதங்கள். கர்ம-ஜந்யமாயும் என்றது பத்தாவஸ்தையில்; கர்மநிரபேக்ஷமாய் என்றது முக்தாவஸ்தையில். **அநித்யேச்சா-ஸித்தங்களிதி** । பூர்வவாக்யத்திலுள்ள ''ஈச்வரனுடைய'' என்கிற பதத்தை இங்கு அநுஷங்கித்து ஈச்வரனுடைய அநித்யேச்சாஸித்தங்கள் (அநித்யேச்சயா உத்பந்நங்கள்) என்று அர்த்தம் கொள்வது.

இனி கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வாமித்வாதிநிஷேதங்கள் ப்ரணவத்தாலேயே கதஞ்சித்ஸித்திக்கையாலே ப்ரணவத்தாலே அஸித்தமான ஸ்வாதந்த்ர்யநிஷேதபரமாக யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிறார் **ப்ரணவத்திலே அந்யசேஷத்வம் கழிகையாலே** இத்யாதிநா । **இங்கே வருகையாலுமிதி** । ப்ரணவகடகமான உகாரத்தாலே ஸித்திக்கையாலும், மகாரோபலக்ஷிதஸர்வவஸ்துக்களுக்கும் தன்னைப்பற்ற நிருபாதி-கசேஷத்வநிஷேதமும் ஸித்திக்கையாலுமென்றபடி. இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யநிஷேதம் அநுஷங்கத்தாலும் அத்யாஹாரத்தாலும் ஸித்திக்கலாமென்கிறார் **அப்போது** இத்யாதிநா । ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி என்பதற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் **இச்சேதனனுக்கு** இத்யாதிநா । நிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாநர்ஹதையாவது தன்னுடைய லௌகிகவைதிகவ்யாபாரங்களில் ஸ்வாதீநகர்த்ருத்வமின்றிக்கேயிருக்கை. இதற்கு

கொடுத்த கரணாதிகளைக்கொண்டு அவன் ப்ரேரகமாய் ஸஹகாரியுமாகப் ப்ரவர்திக்கவேண்டுகை. ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியிலே சொன்ன ஸர்வரக்ஷகத்வம் உபாயாதிகாரிகள் பக்கலேதேனுமொரு உபாயத்திலே ப்ரேரிபித்துக்கொண்டே வரக்கடவது. ஜீவன் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமான உபாயானுஷ்டானத்திலும் பராதீனகர்த்தாவாகையாலும் இவ்வுபாயம் அனுஷ்டித்தாலும் ஃபலப்ரதானரூபரக்ஷை பண்ணுவான் ப்ரஸன்னனான ஸர்வேச்வரனாகையாலும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியாலே சொல்லப்பட்ட வவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வமே இந் நமச்சப்தத்தாலும் த்ருடீக்ருதம். இப்படி ப்ரதமசதுர்த்தியாலே ப்ரதிபன்னமான ஈச்வரனுடைய நிருபாதிகஸர்வசேஷித்வமும் ஜீவனுக்கேதேனுமொன்றையும் பற்ற நிருபாதிகசேஷித்வமுங்கழித்த முன்புற்றயோஜனையாலே த்ருடீக்ருதமாயிற்று. இஜ்ஜீவனுக்குள்ள ஸ்வாதந்த்ர்யமும் [49]“பராத்து தச்ச்ருதே:” என்கிற

நிதானமருளிச்செய்கிறார் **இதுக்கடி** இத்யாதிநா । **ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டுகை** – ப்ரவ்ருத்திக்க வேண்டியதாயிருக்கை. ஈச்வரப்ரேரிதனாய் ஈச்வரஸஹக்ருதனாய்க்கொண்டே ஸகலப்ரவ்ருத்தியையும் பண்ணவேண்டியிருக்குகையே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்திக்குக் காரணமென்றபடி. இப்படி ஜீவனுக்கு ஸ்வதந்த்ரமாக ஒரு வ்யாபாரம் செய்ய அர்ஹதையில்லையென்றால் ஸாபராதிகளான இவர்கள்பக்கல் ஈச்வரன் பண்ணும் ப்ரதமாக்ஷரத்திற்சொன்ன ரக்ஷகத்வம் ஜீவகர்த்ருகோபாயநிரபேக்ஷமாகப் ப்ரஸங்கியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஈச்வரனுக்கு** என்று துடங்கி. **உபாயாதிகாரிகள் பக்கல்** – புபுக்ஷுக்களான உபாயாதிகாரிகளென்ன, முமுக்ஷுக்களான உபாயாதிகாரிகளென்ன இவர்கள் பக்கல், **ஏதேனுமொரு உபாயத்திலே** – கர்மாதிகளிலேயாதல் பக்த்யாதிகளிலேயாதல், **ப்ரேரிபித்துக்கொண்டே வரக்கடவது** இதி । அவன் பரதந்த்ரனேயாகிலும் பகவானே அவனை உபாயவிசேஷத்திலே ப்ரவர்திப்பித்தே ரக்ஷிப்பானாகையால் நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வம் ப்ரஸங்கியாது. இப்படி ஜீவனுக்கு ஸ்வரக்ஷணார்த்தவ்யாபாரத்திலும் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லையென்கையால் நமச்சப்தத்தால் ஈச்வரனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் த்ருடீக்ருதமென்கிறார் **ஜீவனித்யாதி**யால். இவன் உபாயானுஷ்டானத்தில் பரதந்த்ரனாகையாலும், உபாயத்தை அனுஷ்டித்தாலும் ஃபலப்ரதானமவனதீனமாகையாலும் ஈச்வரனே ஸர்வரக்ஷகனாக முடிந்தானென்கை. **இந்நமச்சப்தத்தாலும்** – ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்திபோதகநமச்சப்தத்தாலும், ஜீவனுக்கு ஒன்றையும் பற்ற நிருபாதிகசேஷித்வமில்லையென்று சொன்ன பூர்வயோஜனையினாலே ப்ரதமாக்ஷரத்தின் லுப்தசதுர்த்தியிலே சொன்ன ஈச்வரனுடைய நிருபாதிகஸர்வசேஷித்வமும் த்ருடீக்ருதமென்கிறார் **இப்படி ப்ரதமசதுர்த்தியாலே** இத்யாதிநா । ஜீவனுக்கு சேஷமானவையெல்லாமென்கிற வாக்யத்தாலே சேஷவஸ்துஸ்வரூபமும். இதுக்கடி பத்தாவஸ்தையிலும் என்கிற வாக்யத்தாலே கர்த்ருத்வோபயுக்தகரணாதிகளும்

---

[49] ப்ரம்ஹஸூத்ரம் 2-3-40.

ன்யாயத்தாலே निरुपाधिकस्वतन्त्रனாய் स्वार्थप्रवृत्तனான परमात्माவடியாக வந்தது. அப்படியே वस्त्वन्तरங்களைப்பற்ற விஜ்ஜீவனுக்கு शेषित्वமும் निरुपाधिक-शेषियான அவன் स्वार्थமாகக் கொடுக்க வந்தது. ॥ ★ ॥ श्रीमान् स्वतन्त्रस्स्वामी च सर्वत्रान्यानपेक्षया । निरपेक्षस्वतन्त्रत्वं स्वाम्यञ्चा न्यस्य न क्वचित् ॥ तारस्य नमसश्चेमौ सारौ देशिकदर्शितौ । अनन्यशरणत्वादेरधिकारस्य सिद्धये ॥ ★ ॥ லோகத்தில் स्वामित्वस्वातन्त्र्यங்களபிமதங்களாயும் दासत्वपारतन्त्र्यங்களனபிமதங்களாயும் தோற்றுகிறது कर्मोपाधिकமாகவத்தனை. இங்கு प्रणवनमस्सुக்களிலே சொன்ன दासत्वமும் पारतन्त्र्यமும் [50]"दासभूतास्स्वतस्सर्वे" इत्यादिகளிற்படியே स्वरूपप्राप्तங்களாகையாலே तत्त्ववित्तுக்களுக்கனுகூலங்கள். இப்படி अत्यन्तपारार्थ्यपारतन्त्र्यங்கள்

ईश्वरனாலே கொடுக்கப்பட்டதென்று சொல்லிற்று. இங்கு "இஜ்ஜீவனுக்குள்ள" என்கிற वाक्यத்தாலும், "அப்படியே वस्त्वन्तरங்களைப்பற்ற" என்கிற वाक्यத்தாலும் कर्तृत्वरूपस्वातन्त्र्यமும் वस्त्वन्तरங்களைப்பற்ற शेषित्वமும் ईश्वरदत्तமென்கிறார் **இஜ்ஜீவனுக்குள்ள स्वातन्त्र्यமுமி**त्यादिना । கீழ்ச்சொன்ன प्रणवनमஸ்ஸுக்களின் सारार्थங்கள் संप्रदायागतங்களென்றும், तदनुसन्धानம் अधिकारसिद्धिप्रयोजकமென்றும் இரண்டு காரிகைகளாலே அருளிச்செய்கிறார் **श्रीमानि**त्यादिना । ஸ்ரீமானான நாராயணனே सर्वव्यापारங்களிலும் अन्यापेக்ஷையின்றிக்கே (स्वतः) स्वतन्त्रனும் स्वामिயுமாகிறான். ईश्वरेतरனான ஜீவனுக்கு निरपेक्षस्वतन्त्रत्वமும், निरुपाधिकस्वामित्वமும் ஒரு व्यापारத்திலும், ஓர் வஸ்துவைக் குறித்துமில்லையென்றபடி. अनन्यशरणत्वादेरित्यत्रादिपदादनन्यप्रयोजनत्वसंग्रहः । भगवदितरनिरूपितदासत्वपारतन्त्र्यங்கள் अनभिमतங்களாகத் தோற்றாநிற்க भगवन्निरूपितदासत्वपारतन्त्र्यங்கள் மாத்திரம் अभिमतங்களாகத் தோற்றுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **லோகத்திலி**त्यादिना । **कर्मोपाधिकமாகவத்தனை** इति । லோகத்தில் வரும் इतरनिरूपितदासत्वपारतन्त्र्यங்கள் कर्मोपाधिकங்களாகையாலே अनभिमतங்களாகலாமென்று கருத்து. **स्वरूपप्राप्तங்களாகையாலே** इति । प्रमाणங்களில் "दासभूताः स्वतः" என்று भगवन्निरूपितदासत्वादिகளை स्वरूप-प्रयुक्तங்களாகவே சொல்லியிருப்பதால் அவைகள் அனுகூலங்களாகவே இருக்குமென்றபடி. கர்மம் கழிந்தவர்களுக்கும் तत्त्वदर्शिகளுக்குமவை அனுகூலங்களாகவே தோற்றும் என்று தாத்பர்யம். இப்படி நமஸ்ஸு अन्यशेषत्वनिषेधकமானால் भागवतशेषत्वம் निषिद्धமாகாதோவென்ன, இதில் ஜீவனுக்கு अत्यन्तपारार्थ्यपारतन्त्र्यத்தைச் சொல்லுகையால் शेषिயான भगवान् परतन्त्रனானவிவனை भागवतர்களுக்கும் शेषனாக நியமிக்கலாமாகையால் भागवतशेषत्वமும் सिद्धமாமென்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । भगवदनभिमत-

---

[50] மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரம்.

ஸித்திக்கையாலே [51]"அடியார்க்கென்னையாட்படுத்தவிமல" னென்கிற படியே स्वतन्त्रனான शेषिக்கிஷ்ட विनियोगार्ह னானபடியாலே तदीयशेषत्व முமிங்கே ஸித்தம். शेषि யுமாய் स्वतन्त्र னுமாகையாலே ईश्वर னிவ்வாத்மாவைத்தனக்கு நல்லரான வடியார்க்குத் தன்னுகப்பாலே शेष மாக்கினால் இது प्राप्त மன் றென்ன வொண்ணாது; விலக்கவுமொண்ணாது. शेषि யாகையாலே इष्टविनियोग த்துக்குப் प्राप्त ன்; स्वतन्त्र னாகையாலே இதுக்கு समर्थ ன். [52]"மற்று மோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேனுற்றதுமுன்னடியார்க் கடிமை" யென்கிற பாட்டிலுமிவ்வர்த்தங்கண்டுகொள்வது.

॥ ★ ॥ स्वेच्छयैव परेशस्य तादधीन्यबलात्तु नः । भगवद्भक्तशेषत्वं स्वेच्छयापि क्वचिद्भवेत् ॥ गुणाधिकेहि विषये गुणसारस्य वेदिनः । रामे रामानुजस्येव दास्यं गुणकृतं भवेत् ॥ दास्यमैश्वर्य-योगेन ज्ञातीनाञ्च करोम्यहं ॥ अर्धभोक्ता च भोगानां वाग्दुरुक्तानि च क्षमे ॥ इति स्वोक्तिनयादेव स्वभक्तविषये विभुः । आत्मात्मीयस्य सर्वस्य सङ्कल्पयति शेषताम् ॥ अन्योन्यशेषभावेऽपि परस्वा-तंत्र्यसंभवः । तत्तदाकारभेदेन युक्त इत्युपपादितम् ॥ ★ ॥

शेषत्व மே இங்கே निषिद्ध மென்று கருத்து. இப்படி भगवान् ஒரு भागवत னுக்கு மற்றொரு भागवत னை शेष மாக்குகை உசிதமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **शेषि யுமாயிதி** । **நல்லரான** – "ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्" என்கிறபடி अत्यन्ताभिमत ரான, "प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थ-महं स च मम प्रियः" என்கிறபடி अत्यन्तप्रीतिविषय ரான என்றபடி. पूर्ववाक्य த்தில் शेषि யுமாய் स्वतन्त्र னுமாகையாலே என்று சொன்ன विशेषणद्वय த்திற்கும் फल த்தையருளிச் செய்கிறார் **शेषि யாகையாலே** इत्यादि யால். समर्थ ன் अस्वामि யாய் இருந்தாலும் असमर्थ ன் स्वामि யாய் இருந்தாலும் इतर னை इतरशेष மாக்க முடியாதிறே. அந்த भागवतदासत्व த்தில் "மற்றுமோர் தெய்வ" மென்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரம் प्रमाण மென்கிறார் மற்றுமோரித்யாதி । வேறு தெய்வத்தைத் தனக்கு शेषि யாக உண்டு என்று இருப்பாரோடு உறவிலேன், எனக்கு प्राप्त மானது உன் दास ருக்கு दासत्व மே என்கை. **இவ்வர்த்தம்** – भागवतशेषत्वरूप மான अर्थ ம்.

[51] அமலனாதிபிரான் 1.
[52] பெரியதிருமொழி 8-10-3.

இப்படி भगवत्स्वातन्त्र्यத்தாலே भागवतशेषत्वத்தையுपपादनம் பண்ணி அந்த भागवत-शेषत्वம் इच्छाकृतமென்றும், पराधीनताप्रयुक्तமென்றும் இரண்டு विधம். भगवानுக்கு कुचेलादिभागवतशेषत्वம் इच्छाकृतம்; ஜீவர்களுக்கு भागवतशेषत्वம் पारधीन्यकृतம். गुणाधिकரான भागवतविषयத்தில் ஜீவர்களுக்கே इच्छाकृतशेषत्वமுமுண்டு. ईश्वरன் தன்னை भागवतர்க்கு शेषமாக்குமாப்போலே भागवतர்களையும் பரஸ்பரம் शेषர்களாகும்படி ஸங்கல்பிப்பன். இப்படி परसङ्कल्पाधीनமான परस्परशेषभावத்தில் अन्योन्योपकार्योपकारकभावம்போல் आकारभेद-முண்டாகையால் अन्योन्याश्रयदोषமில்லை என்று முன்னே சொன்னோமென்று காரிகைகளாலே उपपादिக்கிறார் **स्वेच्छयैवेत्यादिना ।** **परेशस्य** – सर्वोत्कृष्टனான ईश्वरனுக்கு. **स्वेच्छयैव** – தன்னுடைய इच्छैயினாலேயே, **भगवद्भक्तशेषत्वं** – भागवतशेषत्वமானது, **भवेत्** – வரும். **नः** – भागवतரான நமக்கு, **तादधीन्यबलात्तु** – भगवत्पराधीनताबलத்தாலேயே, **भवेत्** – வரும். पराधीनशेषत्वமுடைய நமக்கும், **क्वचित्** – சில விஷயத்தில், **स्वेच्छयापि** – நம்முடைய इच्छैயினாலும், **भवेत्** – வரும். இதை उपपादिத்துக் காட்டுகிறார் **गुणाधिके हीति । गुणाधिके** – अधिकगुणமுடைய भागवतविषयத்தில். **गुणसारस्यवेदिनः** – அவன் குணத்தையறிந்து அதில் ஈடுபட்டவனுக்கு, இதில் दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **राम इति । दास्यमिति ।** இது भारतத்தில் भगवद्वचनம், **ऐश्वर्ययोगेन** – स्वातन्त्र्यத்தினால், **ज्ञातीनां** – बन्धुக்களுக்கு, **दास्यं** – दासवृत्तिயை, **करोमि** – பண்ணுகிறேன். **भोगानां** – स्रक्चन्दनादिभोगங்களுக்குள்ளே, **अर्धभोक्ता** – ज्ञातिகளாலே भुजिக்கப்பட்டு अवशिष्टமானதை भुजिக்கிறேன். **वाग्दुरुक्तानि च** – அவர்களுடைய दुरुक्तिகளையும், **क्षमे** – क्षमिத்துக்கொள்ளுகிறேன். **स्वेच्छया** என்பதை सर्वत्र अन्वयिத்துக்கொள்வது. **इति स्वोक्ति नयादेव** – இப்படி தான் அருளிச்செய்த न्यायத்தாலேயே, **विभुः** – प्रभुவான ईश्वरன், **स्वभक्तविषये** – தன் भक्तர்களுடைய விஷயத்தில், **आत्मात्मीयस्य सर्वस्य** – தனக்கும் தன்னுடைய सर्ववस्तुக்களுக்கும், **शेषतां** – दासवृत्तिயை, **सङ्कल्पयति** – நான் भागवतர்களுக்கு दासனாகக் கடவேன்; என்னுடைமைகளும் भागवतர்களுக்கு शेषமாகக் கடவன; என்னுடையவர்களும் எனக்கு अभिमतரான भागवतருக்கு दासராகக் கடவர்கள் என்று मनஸ்ஸினாலே எண்ணுகிறான். **परस्वातन्त्र्य संभवः** – परस्वातन्त्र्यத்தாலே வரும், **अन्योन्यशेषभावोऽपि** – भागवतர்க்கு परस्परशेषभावமும், **तत्तदाकारभेदेन** – भिन्नभिन्नமான आकारத்தாலே, **युक्त इति** – परस्परोपकार्योपकारकभावம்போல் युक्तமாம் என்று, **उपपादितं** – पुरुषार्थकाष्ठाधिकारத்திலே उपपादिக்கப்பட்டதென்கை.

இப்படி स्वतन्त्रனான शेषिயிட்டவழக்காய் अकिञ्चनனாயிருக்கிறவிவனுக்கு அவனாலே पुरुषार्थம் பெறவேண்டுகையாலே அவனுடைய वशीकरणार्थமாக द्वयத்திலும் चरमश्लोकத்திலும் विशदமாகச் சொல்லுகிற शरणवरणமிங்கே सूचितம். आत्मसमर्पणமும் शरणवरणமுமन्योन्यம் பிரியாமையாலே யோரொன்றைச்சொல்லும் शब्दங்களிலிரண்டும் विवक्षितம். [53]"यस्स देवो मया दृष्टः पुरा पद्मायातेक्षणः । स एष पुरुषव्याघ्रस्संबन्धीते जनार्दनः", [54]"सर्वेषामेव लोकानां पिता माता च माधवः । गच्छध्वमेनं शरणं शरण्यं पुरुषर्षभाः" என்று उपदेशिக்க [55]"एवमुक्तास्त्रयः पार्था यमौ च भरतर्षभ । द्रौपद्या सहितास्सर्वे नमश्चक्रुर्जनार्दनम्" என்று சொல்லுகையாலும் दमयन्तीवृत्तान्तத்திலே [56]"शरणं प्रति देवानां प्राप्तकालममन्यत" என்று प्रक्रमिத்து

இனி शरणवरणसूचनத்திற்கு आवश्यकதையை उपपादिத்துக்கொண்டு அது नमஸ்ஸில் सूचितமென்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **शरणवरणம்** – "त्वमेवोपायभूतो मे भव" என்று उपायत्वेनवरणம். सूचितत्वத்தையுபாதிக்கிறார் **आत्मसमर्पणமுமீत्यादि** । **आत्मसमर्पणம்** – शेषत्वादिस्वरूपानुसन्धानம், **शरणवरणமும்** – मोक्षोपायत्वप्रार्थनமும், **இரண்டும் विवक्षितமீति** । स्वरूपसमर्पणத்தைச் சொல்லும் नमश्शब्दத்திலே मोक्षोपायत्वप्रार्थनமும் सिद्धமாகையாலே नमश्शब्दத்தாலே शरणवरणமும் सूचितமாகலாமென்று தாத்பர்யம். இப்படி शरणवरणத்தை सूचिப்பிக்கிற வளவன்றிக்கே सपरिकरமான இந்த नमश्शब्दம் शाब्दமாகவும் उपायत्वप्रार्थनासहितस्वरक्षाभरसमर्पणத்தைச் சொல்லுகிறதென்பதில் प्रमाणத்தைக் காட்டுகிறார் **यस्स देव इत्यादि**யால். இது द्वैतवनத்தில் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற धर्मपुत्रादिகளைக் குறித்து कृष्णसमक्षத்தில் மார்க்கண்டேயர் சொல்லும் வசநம். **पुरा** – முன்னொரு ஸமயத்தில், (एकार्णवसमयத்தில்) **सः** – प्रसिद्धனான, **पद्मायतेक्षणः** – पुण्डरीकाक्षனான, **यो देवः** – எந்த देवன், **मया दृष्टः** – वटपत्रशायिயாக என்னால் பார்க்கப்பட்டானோ, **पुरुषव्याघ्रस्स एव** – पुरुषश्रेष्ठனான அந்த भगवाனே, **ते संबन्धी** – உனக்கு அத்தையின் பிள்ளையாக அவதரித்திருக்கிறான் என்கை. **सर्वेषामेवेति** । ஓ पुरुषश्रेष्ठர்களே! लक्ष्मीपतियானவன் सर्वलोकத்திற்கும் प्रियकारियாயும் हितकारियாயும் ஆகிறான்" शरणसमर्थனான இவனை शरणமாகப் பற்றுங்கள் என்றபடி. **एवमित्यादि** । இப்படி சொல்லப்பட்ட कुन्ती पुत्रர்களான மூவரென்ன, यमलர்களான नकुलसहदेवர்களென்ன, இந்த ஐந்து भरतर्षभர்கள் द्रौपदिயோடே கூடினவர்களாய் भगवाனிடத்தில் उपायवरणसहितமான साङ्गभरसमर्पणरूपनमस्कारத்தைப் பண்ணினார்கள் என்றபடி. **दमयन्ती वृत्तान्तத்திலே** इति । दमयन्ती स्वयंवरकालத்தில் நான்கு देवதை

---

[53] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 192-51.
[54] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 192-56.
[55] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 192-56.
[56] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 54-16.

[57]"वाचा च मनसाचैव नमस्कारं प्रयुज्य सा" என்கையாலும் நமஶ்ஶப்தந்தானே ஶரணாகதிஶப்தஸ்தானத்திலே பதிதமாகையாலே இது தன்னோடு தன் துவக்கறுத்துக் கொண்டு ஸபரிகரமான ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணத்திலே தத்பரமாகவுமாம். நமஸ்ஸூ ஆத்மஸமர்ப்பணபரமாயிருக்கு மென்னுமிடம் [58]"समित्साधनकादीनां यज्ञानां न्यासमात्मनः । नमसा योऽकरोद्देवे स स्वध्वर इतीरितः", [59]"नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदन" மித்யாதிகளாலும் ப்ரஸித்தம்.

களும் நளவேஷத்தைத் தரித்து உண்மையான நளனை தமயந்திக்கு அறியமுடியாமல் செய்தது தமயந்தீவ்ருத்தாந்தம். **देवानां शरणं प्रति** – தேவதைகளுடைய ஶரணவரணத்தைக் குறித்து, **प्राप्तकालं** – யோக்யகாலமாக, **अमन्यत** – எண்ணினாள். **நமஶ்ஶப்தந் தானே ஶரணாகதிஶப்தஸ்தானத்திலே பதிதமாகையாலே** இத்யாதி । தர்மபுத்ராதிவ்ருத்தாந்தத்தில் ஶரணவரணத்தை விதிக்க ஶரணவரணத்தைப் பண்ணினார்கள் என்று சொல்ல வேண்டிய ஸ்தானத்தில் நமஸ்காரத்தைப் பண்ணினார்கள் என்று சொல்லுகையாலும் தமயந்தீ வ்ருத்தாந்தத்தில் தேவதைகளைக் குறித்து ஶரணாகதி பண்ணுகைக்கு இது யோக்யகாலம் என்று நினைத்து வாங்மனஸ்ஸூக் களாலே ஶரணாகதி பண்ணினாள் என்று சொல்லவேண்டிய இடத்தில் नमस्कारं प्रयुज्य सा என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலும் நமஶ்ஶப்தம் ஶரணவரணஸஹித ஸபரிகரஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணதாத்பர்யகமாமென்று கருத்து. நநு ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே ஶரணவரணஸ்தானத்திலே ப்ரயுக்தமான நமஸ்ஸூக்கு ஶரணவரணபோதகத்வம் ஶாப்தமானாலும் ஶரணவரணஸஹிதஸபரிகரஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணபரத்வம் ஸம்பவிக்குமோ என்ன ப்ரமாணாந்தரங்களில் நமஸ்ஸே ஸ்வரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லுமென்று சொல்லுகையால் இதற்கு ஶரணவரணஸஹித ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணபரத்வம் கூடுமென நினைத்து ப்ரமாணங்களையுதாஹரிக்கிறார் **நமஸ்ஸு ஆத்மஸமர்ப்பணபரமாயிருக்குமென்னுமிட**மிதி । **ஸமித்ஸாதனகாதீநா**மிதி । இது அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாவசனம். இதற்கு அர்த்தம்: **समित्साधनकादीनां** – समित् साधनं यस्य समित्साधनकः, सः आदिर्येषाम् । இங்கு ஆதிபதத்தால் ஆஜ்யபுரோடாஶாத்மஹவிஷ்காதீநாம் க்ரஹணம். **यज्ञानां** – யஜ்ஞங்களின் நடுவில், நிர்தாரணே ஷஷ்டீ । **देवे** – தேவனிடத்திலே, **नमसा** – நமஶ்ஶப்தரூபகரணத்தாலே, **आत्मनो न्यासं** – ஸ்வரூபந்யாஸாதிகடிதஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணரூபந்யாஸாக்ய யஜ்ஞத்தை, **योऽकरोत्** – எவன் பண்ணுகிறானோ, **स स्वध्वर इतीरितः** – அவனே ஶ்ரேஷ்டமான யஜ்ஞத்தைப் பண்ணினவன் என்று சொல்லப்பட்டான். **நமஸ்காராத்மகமிதி** । **नमस्कारात्मकं** – நமஸ்காரஶப்தவாச்யமான, இதனாலே ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணகர்பிதமான ஆத்மஸமர்ப்பணமே நமஶ்ஶப்தத்திற்கு அர்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. ப்ரணவ நமஸ்ஸூக்கள் ஸ்வராதிகணபதிதங்களாகையாலே

---

[57] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் .
[58] அஹிர்புத்ந்யஸம் 37-37.
[59] மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரம்.

(प्रणवமோரக்ஷமாயிருப்பதொரு पदமாயிருக்க வக்ஷரत्रयமாக்கி இவ்வக்ஷரங் களைத் தனித்தனியே पदங்களாகக்கொண்டு ஒரு वाक्यार्थमनुसन्धिக்கையும், नमஸ்ஸென்று प्रणामवाचिயாயிருப்பதொரு अव्ययமாயிருக்க இத்தை विभजिத்து वाक्यार्थங்கொள்ளுகையும் निरुक्तबलத்தாலே பெற்றது.) நானு மெனக்குரியேனல்லேன், என்னுடையதான व्यापारादिகளுமெனக்கு शेषமன்று; இவையெல்லாம் सर्वेश्वरனுக்கே शेषம் என்றிவை முதலான வர்த்தங்களெல்லாம் नमश्शब्दத்திலே विवक्षितமென்னுமிடம் निरुक्तத்தில் नमस्कारप्रकरणத்திலேயோதப்பட்டது.

अव्यங்களாயும், முறையே अनुज्ञानमस्कारबोधकங்களாயும் वैयाकारणसिद्धान्तसिद्धங்களாயிருக்க இவைகளை विभजिப்பதும் अन्वयभेदத்தாலே वाक्यार्थம் கொள்வதும் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रणवமோரக்ஷரமாயிருப்பதொரு पदமாயிருக்க** इत्यादि । **निरुक्त बलத்தாலே** इति । ''अकारेणोच्यते विष्णुः सर्वलोकेश्वरो हरिः । उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीः उकारेणोच्यते तथा ॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणव लक्षणम्'' என்கிற कठश्रुतिயானது अर्थभेदनिरुक्तिः । ''तेभ्योऽभितप्तेभ्यस्त्रयो वर्णा अजायन्त'' என்கிற छन्दोगश्रुतिயானது वर्णविभागनिरुक्तिः । ''प्रत्यगानन्दं ब्रह्म पुरुषं प्रणवस्वरूपम् । अकारोकार मकार इति ॥ तानेकधा समभवत्तदेतदोमिति'', ''अहमपि न मम ॥ भगवत एवाहमस्मि । याश्च काश्चन कृतयः मम भगवति मम ममता नास्ति, तासु भगवत एव ताः'' என்பது நமஸ்ஸின் निरुक्ति । நமஸ்ஸில் சொன்ன स्वस्य स्वशेषत्वनिवृत्तिயென்ன, स्वस्य शेषित्व निवृत्तिயென்ன, स्वस्वातन्त्र्यनिवृत्तिயென்ன, இவை முதலான अर्थங்களெல்லாம் நமஸ்ஸிலே விவக்ஷிதங்களாமென்பது निरुक्तिसिद्धமென்கிறார் **நானுமெனக்கு** इत्यादियाल्. நானெனக்குறியேனல்லேன் என்பது अहं न मम என்றும், என்னுடையதான इत्यादि न मम किञ्चित् என்றும் இவை யெல்லாமித्यादि भगवत एवाहमस्मि என்றும் ஓதப்பட்டதென்கை.

இந் நமஶ்ஶப்தத்துக்கு ஸ்தூலஸூக்ஷ்மபரங்களென்று மூன்றர்த்தங்களை வகுத்து அஹிர்புத்ந்யன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான்.

[60]"प्रेक्षावतः प्रवृत्तिर्या प्रह्वीभावात्मिका स्वतः ।
उत्कृष्टं परमुद्दिश्य तन्नमः परिगीयते ॥
लोके चेतनवर्गस्तु द्विधैव परिकीर्त्यते ।
ज्यायांश्चैव तथा ज्यायान्नैवाभ्यां विद्यते परः ॥
कालतो गुणतश्चैव प्रकर्षो यत्र तिष्ठति ।
शब्दस्तं मुख्यया वृत्त्या ज्यायानित्यवलंबते ।
अतश्चेतनवर्गोऽन्यस्स्मृतः प्रत्यवरो बुधैः ।"

இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான நமஸ்ஸிற்கு அநேகார்த்தவம் ஸித்தமானாலும் மந்த்ரகடக நமஸ்ஸிற்கு அநேகார்த்தவம் ப்ரமாணஸித்தமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இந் நமஶ்ஶப்தத்துக்கு** இதி । **ஸ்தூலஸூக்ஷ்மபரங்களென்று** இதி । ஸ்தூலார்த்தமென்றும் ஸூக்ஷ்மார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும் வ்யாக்யானம் பண்ணினானென்கை. முதலில் ஸ்தூலார்த்தபரங்களான வசநங்களை உதாஹரிக்கிறார் **ப்ரேக்ஷாவத** இத்யாதிநா । **ஸ்தூலோऽயம் நமஸஸ்த்வர்த்த** இத்யந்தேந । ஸமீசீநபுத்திமானுக்கு தன்னைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டனான வேறொருவனைக் குறித்து ப்ரயோஜநாந்தரார்த்தமின்றிக்கே ஸ்வாபாவிகமான ப்ரஹ்வீபாவஸ்வரூபயான யாதொரு ப்ரவ்ருத்தியுண்டோ அந்த ப்ரவ்ருத்தியானது நமஶ்ஶப்தார்த்தமென்று சொல்லப்படுகிறதென்கை. இந்த ப்ரஹ்வீபாவஸித்த்யர்த்தமாக சேதனவர்கத்தினுடைய த்வைவித்யத்தைக் காட்டுகிறார் **லோக** இதி । லோகத்தில் (அல்லது லோக்யதே அநேநேதி வ்யுத்பத்த்யா ஶாஸ்த்ரத்திலென்னவுமாம்) ஜ்யாயானென்றும், அஜ்யாயானென்றும் சேதனவர்கம் இரண்டுவிதமாகவே சொல்லப்படுகிறது. இவைகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட மூன்றாவது வகுப்பு இல்லை. **காலத** இதி । எவனிடத்தில் காலத்தாலும் ஜ்ஞாநாதிகுணத்தாலும் உத்கர்ஷமிருக்கிறதோ அவனை ஜ்யாயாந் என்கிற ஶப்தம் முக்யவ்ருத்தியினாலே சொல்லுகிறதென்றபடி. **அத** இதி இதைக்காட்டிலும் அந்யமான சேதனவர்கமானது ப்ரத்யவரமென்றும் அஜ்யாயானென்றும் ஸ்மரிக்கப்படுகிறது. இந்த உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டர்களுக்கு ஸம்பந்தமானது ஶேஷஶேஷிபாவமென்று அங்கீகரிக்கப்படுகிறது.

---

[60] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-2, 3, 4, 5,.

[61]"अज्यायांश्चानयोर्योगश्शेषशेषितयेष्यते ॥
अज्यायांसोऽपरे सर्वे ज्यायानेको मतः परः ।
नन्तृ नन्तव्यभावेन तेषां तेन समन्वयः ॥
नन्तव्यः परमश्शेषी शेषा नन्तार ईरिताः ।
नन्तृनन्तव्यभावोऽयं न प्रयोजनपूर्वकः ॥
नीचोच्चयोस्स्वभावोऽयं नन्तृनन्तव्यतात्मकः ।
उपाधिरहितेनायां येन भावेन चेतनः ॥
नमति ज्यायसे तस्मै तद्वा नमनमुच्यते ।
भगवान्मे परो नित्यमहं प्रत्यवरस्सदा ॥
इति भावो नमः प्रोक्तो नमसः कारणं हि सः ।
नामयत्यपि वा देवं प्रह्वीभावयति ध्रुवम् ॥"

இனி ज्यायान् भगवான் ஒருவனே என்றும் इतरர்கள் अज्यायஸ்ஸுக்களென்றும் शृङ्ग-ग्राहितया எடுத்துக்காட்டுகிறார் **अज्यायांस** इति । भगवானைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லா ஜீவன்களும் अज्यायஸ்ஸுக்கள்; परमपुरुषன் ஒருவனே ज्यायान्, अपर ஜீவர்களுக்கு அந்த परमपुरुषனோடே नन्तृनन्तव्यभावமே संबन्धமென்கை அதில் नन्तृनन्तव्यர்களை विभजिத்துக்க்காட்டுகிறார் **नन्तव्य** इति । இந்த नन्तृनन्तव्यभावம் राजभृत्यादिகளுக்குப் போலே औपाधिकமன்று! अपितु नन्तृनन्तव्यभावरूपமான இஸ்ஸம்பந்தம் नीचोच्चர்களுக்கு स्वाभाविकமானதே யென்கை. இப்படி யன்றிக்கே இந்த नमनத்திற்குக் कारणभूतமான शेषत्वानुसन्धानத்தை नमश्शब्दार्थமாகக் கொள்ளலாமென்று இரண்டு श्लोकங்களாலே சொல்லுகிறார் **उपाधिरहितेनेत्यादि** । प्रयोजनान्तराभिसन्धियில்லாத யாதொரு शेषशेषिभाव संबन्धानुसन्धानத்தாலே ज्यायाனைக்குறித்து अज्यायान् स्वावधिकोत्कृष्टत्व प्रकारकज्ञानजनकव्यापारத்தைப் பண்ணுகிறானோ, அந்த शेषशेषिभावसंबन्धानुसन्धानமே नमनமென்று சொல்லப்படுகிறது என்கை. "येन भावेन" என்று சொன்னதை भगवद्विषयத்தில் விவரித்துக் காட்டுகிறார் **भगवानिति** । भगवானானவன் எனக்கு नित्यं (परः) शेषी; நான் सर्वकालத்திலும் (प्रत्यवरः) शेषभूतன் என்கிற எண்ணம் அதாவது शेषशेषिभावज्ञानம் करणव्युत्पत्त्या नमஸ் என்று சொல்லப்படுகிறது. **नमसः कारणं हि स** इति । அந்த शेषशेषिभावज्ञानம் नमः என்கிற वाचिकनमस्कारத்திற்கும் दण्डरूपமான कायिकनमस्कारத்திற்கும் कारणமாக ஆகிறபடியால் करणव्युत्पत्त्या नमश्शब्दமதைச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளம். இனி व्युत्पत्त्यन्तरத்தாலே நமஸ்ஸிற்கு शरणागतिपरत्वத்தைக் காட்டுகிறார் **नामयत्यपि वेति**। **अपि वा** – अथवा, இங்கு शरणागतिरूपनमनं कर्तृ; அது, **देवं** – भगवானை, **नामयति** – வணங்கும்படி செய்கிறது.

[61] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-5 முதல் 10.

62"प्रह्वीभवति नीचे हि परो नैच्यं विलोकयन् ।
अतो वा नम उद्दिष्टं यत्तन्नामयति स्वयम् ॥
वाचा नम इति प्रोच्य मनसा वपुषा च यत् ।
तन्नमः पूर्णमुद्दिष्टमतोऽन्यन्न्यूनमुच्यते ॥
इयं करणपूर्तिस्स्यादङ्गपूर्तिमिमां शृणु ।
शाश्वती मम संसिद्धिरियं प्रह्वीभवामि यत् ॥
पुरुषं परमुद्दिश्य न मे सिद्धिरितोऽन्यथा ।
इत्यङ्गमुदितं श्रेष्ठं फलेप्सा तद्विरोधिनी ॥
अनादिवासनारोहादनैश्वर्यात्स्वभावजात् ॥"

प्रह्वीभवयति – शेषिणमनुग्रहैकप्रवणधियं करोति । இப்படி ஶேஷன் நமனம் பண்ணினால் ஶேஷியும் நமனம் செய்து அनुग्रहैकप्रवणனாக ஆவனோ வென்ன சொல்லுகிறது **प्रह्वीभवति नीचे हि परो नैच्यं विलोकयन्** इति । இதனால் फलितத்தவர்த்தைக்காட்டுகிறார் **अतो वा** इति । யாதொரு காரணத்தாலே शरणागतिरूपமான नमनமானது அந்த भगवाனை स्वयமாகவே வணங்கும் படியாகச் செய்கிறதோ அதனாலேயே शरणागतिरूपनमनமே नमश्शब्दार्थமாகச் சொல் லப்பட்டது என்று தாத்பர்யம். இந்த நமஸ்ஸினுடைய पूर्णत्वத்தைக் காட்டுகிறார் **वाचेत्यादि** । எந்த नमस्कारம் வாயினாலே नमः என்று உச்சரித்து மநஸ்ஸாலும் शरीरத் தாலும் பண்ணப்படுகிறதோ அது पूर्णनमस्कारமென்று சொல்லப்படுகிறது. त्रिकरणक-नमस्कारத்தைக் காட்டிலும் வேறான एककरणकनमस्कारமும் द्विकरणकनमस्कारமும் न्यूनமாகச் சொல்லப்படுகிறது. मानसिकமான शरणागतिरूपसाधनத்திற்கு कायिकवाचिकमिलितதையானது परीवाहपर्यन्तपूर्तिயாமென்று நிகமித்து மேலே अङ्गपूर्तिயைச் சொல்ல उपक्रमिக்கிறார் **इयं करणपूर्तिस्स्यादङ्गपूर्तिमिमां शृण्विति** । **इयं** – पूर्वोक्ता वाचिककायिकव्यापारमिलितता, **करणपूर्तिः** – अङ्गियாயும் मोक्षसाधनமாயுமுள்ள शरणागतिरूपकरणத்திற்கு पूर्तिः, **इमां** – वक्ष्यमाणां, முதலில் मोक्षार्थமான शरणागतिயில் फलत्यागरूपाङ्गத்தைக் காட்டுகிறார் **शाश्वतीति** । परमपुरुषனை யுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் प्रह्वीभवनरूपமான இந்த शरणागतिயே எனக்கு परमप्रयोजनம்; இந்த शरणा-गतिயைக் காட்டிலும் வேறான फलமானது எனக்கில்லை யென்கிற फलत्यागरूपबुद्धि-யானது श्रेष्ठமான अङ्गமாகச் சொல்லப்பட்டது. फलेप्सैயானது அந்த अङ्गத்திற்கு विरोधि என்கை. कार्पण्यத்தை இரண்டாவது अङ्गமாகச் சொல்லுகிறார் **अनादीति** । **अनादिवासना-रोहात्** – अनादिயாக दुर्वासनை ஏறிக்கிடப்பதாலும், **स्वभावजात्** – **अनैश्वर्यात्** – स्वाभाविकपार-

62 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-11 முதல் 15.

[63]''मलावकुण्ठितत्वाच्च दृक्क्रिया विहतिर्हि या ॥
तत्कार्पण्यं तदुद्बोधो द्वितीयं ह्यङ्गमीदृशम् ।
स्वस्वातन्त्र्यावबोधस्तु तद्विरोध उदीर्यते ॥
परत्वे सति देवोऽयं भूतानामनुकंपनः ।
अनुग्रहैकधीर्नित्यमित्येतत्तु तृतीयकम् ॥
उपेक्षको यथाकर्म फलदायीति या मतिः ।
विश्वासात्मकमेतत्तु तृतीयं हन्ति वै सदा ॥
एवं भूतोऽप्यशक्तस्सन्न त्राणं भवितुं क्षमः ।''

तन्त्यத்தாலும், असामर्थ्यத்தாலுமென்றபடி. **मलावकुण्ठितत्वाच्च** – अविद्यादिகளாலே மூடப் பட்டிருப்பதாலும், **या** – யாதொரு, **दृक्क्रिया विहतिः** – भक्त्याद्युपायान्तरोपयुक्तங்களான ज्ञान-शक्तिகளுடைய सङ्कोचம், **तत्कार्पण्यं** – இதுவே आकिञ्चन्यरूपமானவधिकारம், **तदुद्बोधः** – அந்த आकिञ्चन्यத்தினுடைய अनुसन्धानம். **द्वितीयमङ्गं** – இரண்டாவது अङ्गம், ''अज्ञोऽहम-शक्तोऽहं'' என்று भगवत्सन्निधिயில் विज्ञापिக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம். இதற்கு विरोधिயைக் காட்டுகிறார் **स्वस्वातन्त्र्येति** । நான் स्वतन्त्रன் என்று நினைத்தால் आकिञ्चन्या-नुसन्धानம் घटियाதிறே. இனி महाविश्वासம் மூன்றாவது अङ्गமென்கிறார் **परत्वे सतीति** । सर्वस्मात्परனாக இருந்தாலும் सर्वभूतங்களுடைய विषयத்திலும் अनुकंपैயுடையவனா கையாலே என் விஷயத்திலும் எப்பொழுதும் अनुग्रहिக்கவேண்டுமென்றே திரு வுள்ளம்பற்றியிருக்கிறான்; ஆதலால் என்னையும் அவச்யம் காப்பாற்றுவ னென்கிற महाविश्वासமானது மூன்றாவது अङ्गமாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு विरोधिயைக் காட்டுகிறார் **उपेक्षक इत्यादिना** । **उपेक्षकः** – ''न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः'' என்று தன்னைச் சொல்லுகையாலே उपेक्षकனான भगवान्, **यथाकर्मफलदायी** – कर्मावै யநுஸரித்து फलप्रदानம் பண்ணுகிறவன், **इति या मतिः** – என்கிற யாதொரு बुद्धिயுண்டோ, அதாவது दुष्कर्मங்கள் अनेकங்கள் महापातकादिरूपेण महத்தானதுகள்; प्रपत्तिயோ अत्यल्पीयसी; இது सर्वपापनिवृत्तिपूर्वकब्रह्मानुभवरूपमोक्षத்திற்கு साधनமாகாது; ஆகையால் भगवान् நம்போலி களை रक्षिக்கமாட்டானென்கிற बुद्धि, **एतत्** – இந்த बुद्धिயானது, **विश्वासात्मकं तृतीयं सदा हन्ति** – तृतीयाङ्गமான महाविश्वासத்தை வரவிடாமல் எப்பொழுதும் தடுக்கிறது. இனி गोप्तृत्ववरणம் चतुर्थमङ्गமென்கிறார் **एवंभूतोऽपीति** । **एवंभूतोऽपि** – இப்படி अनुग्रहैकशीलனாய் रक्षणोन्मुखனாயிருந்தாலும், **अशक्तस्सन्** – अशक्तனாயிருந்துகொண்டு, **न त्राणं भवितुं क्षमः** –

---

[63] अहिर्बुध्न्यसம்ஹிதை 52-15 முதல் 18.

[64]"इति बुद्ध्यास्य देवस्य गोप्तृशक्ति निरूपणम् ॥
चतुर्थमङ्गमुद्दिष्टममुष्य व्याहृतिः पुनः ।
उदासीनो गुणाभावादित्युत्प्रेक्षा निमित्तजा ॥
स्वस्य स्वामिनि वृत्तिर्या प्रातिकूल्यस्य वर्जनम् ।
तदङ्गं पञ्चमं प्रोक्तमाज्ञाव्याघातवर्जनम् ॥
अशास्त्रीयोपसेवा तु तद्विघात उदीर्यते ।
चराचराणि भूतानि सर्वाणि भगवद्वपुः ॥
अतस्तदानुकूल्यम्मे कार्यमित्येव निश्चयः ।
षष्ठमङ्गं समुद्दिष्टं तद्व्याघातो निराकृतिः ॥
पूर्णमङ्गैरुपाङ्गैश्च नमनन्ते प्रकीर्तितम् ।"

ரக்ஷிப்பதற்கு ஸமர்த்தனாகமாட்டான், इति बुद्ध्या – वैशिष्ट्ये तृतीया । என்கிற ஸாமான்யபுத்தியுக்த-னுக்கு தந்நிவ்ருத்த்யர்த்தம் गोप्तृशक्ति निरूपणं – பகவான் ஶக்தனாகையாலே ரக்ஷகனாவானென்று நிஶ்சயித்து "त्वं मे गोपयिता भव" என்கிற பகவத்ப்ரார்த்தனா, चतुर्थमङ्गमुद्दिष्टं – நாலாவது அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு விரோதியைக்காட்டுகிறார் अमुष्येति । இந்த கோப்த்ருத்வவரணத்திற்கு விரோதியானது ஶக்திரூபகுணமில்லாமையாலே உபேக்ஷகனாகவே இருப்பன்; அதாவது ரக்ஷகனாக ஆகமாட்டானென்கிற உத்ப்ரேக்ஷாபுத்தியென்கை. இங்கு கோப்தாவினுடைய ஶக்தி-நிரூபணத்திற்கு ப்ரயோஜனம் கோப்த்ருத்வவரணமாகையாலே கோப்த்ருஶக்திநிரூபணமென்கிற பதம் லக்ஷணயா ஸ்வப்ரயோஜனமான கோப்த்ருத்வவரணபரமாகிறது. இனி ப்ராதிகூல்யவர்ஜனத்தை நிரூபிக்கிறார் स्वस्येति । தனக்கு ஸ்வாமியினிடத்தில் ஆஜ்ஞாவ்யாகாதவர்ஜனரூபமான யாதொரு வ்யாபாரமுண்டோ அந்த ப்ராதிகூல்யவர்ஜனமென்பது ஐந்தாவது அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு விரோதியைக் காட்டுகிறார் अशास्त्रीयोपसेवा त्विति । अशास्त्रीयोपसेवा – अविहितानुष्ठानம். இனி ஆனுகூல்யஸங்கல்ப-ரூபமான ஆறாவது அங்கத்தை யருளிச்செய்கிறார் चराचराणीति । ஜங்கமஸ்தாவரங்களான ஸர்வவஸ்துக்களும். பகவானுக்கு ஶரீரங்களாகையாலே அவைகளுக்கு ஆனுகூல்யமே செய்யவேண்டுமென்கிற நிஶ்சயரூபமான ஆனுகூல்ய ஸங்கல்பமானது ஆறாவது அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு விரோதி निराकृतिः, அதாவது பூதத்ரோஹமென்றபடி. ஸ்தூலார்த்தத்தை முடிக்கிறார் पूर्णमिति । பலத்யாககார்பண்யாதிரூபங்களான அங்கங்களோடும், தத்தத்விரோதித்யாக-ரூபங்களான உபாங்கங்களோடும் கூட பூர்ணமான ஶரணாகதிரூபமான நமனமானது உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. இப்போது சொன்னது நமஸ்ஸுக்கு ஸ்தூலார்த்தம். இனி ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தைச்

[64] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-18 முதல் 23.

[65]''स्थूलोऽयं नमसस्त्वर्थः सूक्ष्ममन्यन्निशामय ॥
चेतनस्य यदा मम्यं स्वस्मिन् स्वीये च वस्तुनि ।
मम इत्यक्षरद्वंद्वं तदा मम्यस्य वाचकम् ॥
अनादिवासनारूढमिथ्याज्ञान निबन्धना ।
आत्मात्मीयपदार्थस्था या स्वातन्त्र्यस्वता मतिः ॥
मे नेत्येवं समीचीनबुद्ध्या सात्र निवार्यते ।
नाहं मम स्वतन्त्रोऽहं नास्मीत्यस्यार्थ उच्यते ॥
न मे देहादिकं वस्तु स शेषः परमात्मनः ।
इति बुद्ध्या निवर्तन्ते तास्ताः स्वीया मनीषिकाः ॥
अनादिवासनाजातैर्बोधैस्तैस्तैर्विकल्पितैः ।''

சொல்லுகிறேன், யோசித்துப்பாரென்கிறார் सूक्ष्ममन्यन्निशामयेति । सूक्ष्मயோஜனையில் நமஸ்ஸு ந, மः என்று இரண்டு பதமாக இருக்கையால் அதில் மः என்பதினர்த்தைக் காட்டுகிறார் चेतनस्येति । चेतनस्य – சேதனனுக்கு, स्वस्मिन् – தன்னிடத்திலும், स्वीये च वस्तुनि – தன்னுடைய வஸ்துவினிடத்திலும், यदा – எப்பொழுது, मम्यं – நான் என்னுடையவன், இவையெல்லாம் என்னுடையதென்கிற மமத்வபுத்தி, भवति – உண்டாகிறதோ, तदा – அப்பொழுது, मम इत्यक्षरद्वंद्वं – மம என்கிற அக்ஷரத்வயமானது, मम्यस्यवाचकं – अहं मम என்கிற அஹங்காரத்திற்கும், इमे मदीयाः என்கிற மமகாரத்திற்கும், வாசகமாக ஆகும். இதையே விஸ்தரித்துக்காட்டுகிறார் अनादीत्यादिना । मिथ्याज्ञानं – देहात्मभ्रमादिरूपायथावस्थित-ज्ञानம், आत्मात्मीयेति । आत्मस्था स्वातन्त्र्यमतिः, आत्मीयपदार्थस्था स्वता मतिः என்று முறையே யந்வயிக்கிறது. सा – அந்த புத்தியானது, मे न – எனக்கு நான் ஸ்வதந்த்ரனில்லை, எனக்கு இவைகள் சேஷங்களன்று, इत्येवं समीचीनबुद्ध्या – என்கிற ஸமீசீனபுத்தியினாலே, निवार्यते – தடுக்கப்படுகிறது. இதனால் ஃபலித்த ஸமுதாயார்த்தைக் காட்டுகிறார் नाहमि-त्यादिना । நான் எனக்குரியேனல்லேன், ஸ்வதந்த்ரனாகவுமாகிறேனல்லேன், தேஹாதிகளான வஸ்துக்களும் என்னுடையதுகளல்ல; அந்த எல்லா பதார்த்தமும் பரமாத்மாவிற்கே சேஷபூத-மென்பது இந்த நமஸ்ஸின் ஸமுதாயார்த்தம். इति बुद्ध्येत्यादि । ஏதாத்ருசமான நமஸ்ஸின் அர்த்தத்தை விஷயீகரிக்கிற புத்தியினாலே கீழ்ச்சொன்ன தன்னுடையதுகளான தன்னிடத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யபுத்தியும் இதரவஸ்துக்களில் ஸ்வீயத்வபுத்திகளும் நிவ்ருத்தங்களாமென்கை. உக்தார்த்தைதையே ப்ரகாராந்தரத்தாலே உபபாதிக்கிறார் अनादीत्यादिश्लोकद्वयத்தாலே. तैस्तैः – அந்தந்த ஸ்வஸ்வகீயவிஷயங்களாயும், विकल्पितैः – கதாசித் ஸ்வாதந்த்ர்யவிஷயங்களாயும், கதாசிதாந்ய-

[65] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-23 முதல் 28.

[66]"रूषितं यद्दृढं तत्तत्स्वातन्त्र्यस्वत्वधीमयं ॥
तत्तद्वैष्णवसार्वात्म्यप्रतिबोधसमुत्थया ।
नम इत्येतया वाचा नंत्रा स्वस्मादपोह्यते ॥
इति ते सूक्ष्म उद्दिष्टः परमन्यन्निशामय ।
पन्था नकार उद्दिष्टो मः प्रधान उदीर्यते ॥
विसर्गः परमेशस्तु तत्रार्थोऽयं निरुच्यते ।
अनादिः परमेशो यश्शक्तिमान् पुरुषोत्तमः ॥
तत्प्राप्तये प्रधानोऽयं पन्था नमननामवान् ।"
[67]"इति ते त्रिविधः प्रोक्तो नमश्शब्दार्थ ईदृशः" इति ॥

शेषत्वविஷயங்களாயும், अथवा विरुद्धமாக கல்பிதங்களாயும், **अनादिवासनाजातैः** – अनादि-वासनाजन्यங்களுமான, **बोधैः** – बोधங்களாலே, **दृढं रूषितं** – दृढமாக अनुलिप्तமான, **स्वातन्त्र्य स्वत्वधीमयं** – स्वातन्त्र्यस्वत्वधीरूपமான அந்தந்த वस्तुவானது, **तत्तद्वैष्णव सार्वात्म्यप्रतिबोध-समुत्थया** – அந்தந்த पदार्थங்களில் विष्णुसंबन्धियான सर्वात्मकत्वप्रतिबोधத்தை யுண்டுபண்ணு கிற, प्रतिबोधः समुत्थः यस्या इति विग्रहः । प्रतिबोधसमर्थया என்கிற பாடத்தில் प्रतिबोधத்தை யுண்டு பண்ண समर्थैயான என்கிற अर्थம் सुगमம். **नम इत्येतया वाचा** – नमः என்கிற करणशब्दத் தாலே, **नन्त्रा** – नमनकर्ताவினாலே, **स्वस्मादपोह्यते** – தன்னிடத்திலிருந்து निरसिக்கப்படு கிறது. नमः என்கிற पदமே स्वार्थबोधनद्वारा विपरीताहङ्कारममकारनिवर्तनத்திற்குக் कारणமாகிற தென்கை. सूक्ष्मार्थத்தை முடிக்கிறார் इतीति । மூன்றாவதான परமான अर्थத்தைச் சொல் லுவதற்கு शिष्यனை अभिमुखीकरिக்கிறார் **परमन्यन्निशामयेति** । परार्थத்தைச் சொல்லுகிறார் **पन्था इति** । **नकारः** – न என்கிற எழுத்தானது, **पन्था उद्दिष्टः** – पन्थाவாக அதாவது उपायமாகச் சொல்லப்படுகிறது. **मः** – मकारமானது, **प्रधानः** – मुख्यம், என்று **उदीर्यते** – சொல்லப் படுகிறது. **विसर्गः** – विसर्गமானது, **परमेशस्तु** – विलक्षणனான परमपुरुषனே, **तत्र** – नकारमकार-विसर्गங்களிலே, **अयं** – சொல்லப்போகிற वाक्यार्थமானது, **निरुच्यते** – वर्णविभागத்தாலே பிரித்துச்சொல்லப்படுகிறது. वाक्यार्थத்தையே காட்டுகிறார் **अनादिरिति** । **अनादिः परमेशश्शक्तिमान् यः पुरुषोत्तमः** – विष्णुः, **तत्प्राप्तये** – அவனுடைய प्राप्तिயின் பொருட்டு, **नमननामवानयं** – नमश्शब्दनामकமான இந்த प्रपत्तिயானது. **प्रधानः पन्थाः** – प्रधानமான उपायம், भक्त्यादिகளைக் காட்டிலும் प्रधानமான उपायமென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன மூன்று विधनमश्शब्दार्थத்தையும் முடிக்கிறார் **इतिते त्रिविध इति** । **ईदृशः** – पूर्वोक्तः ।

---

[66] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-28 முதல் 33.
[67] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-33.

இவ்விடத்தில் "नन्तव्यः परमशेषी" என்கையாலே நமஸ்ஸுக்குப் பரம-ஶேஷியே प्रतिसंबन्धिயென்னுமிடம் स्वतः प्राप्तம். परमशेषि இன்னானென்று தெளிகைக்காக विशेषनामधेयம். இங்கு "अशास्त्रीयोपसेवा तु तद्विघात उदीर्यते" என்றும், "तद्व्याघातो निराकृतिः" என்றுஞ்சொன்ன वचनங்களுக்கு प्रपत्ति-कालத்தில் बुद्धिपूर्वप्रातिकूल्यம் நடக்குமாகில் आनुकूल्यसङ्कल्पமும் प्रातिकूल्यத்தில भिसन्धिविरामादिகளுமில்லையாயிற்றாமென்று तात्पर्यம். प्रपत्त्युत्तरकालத்தில் बुद्धिपूर्वप्रातिकूल्यம் நடந்ததாகில் இவன் ருசியோடு பொருந்தின स्वतन्त्रभगव-दाज्ञैக்கு विरुद्धமாம். இங்கு स्थूलமான अर्थமாவது; व्याकरणத்தைத் துவக்கி வருகிற स्फुटव्युत्पत्तिயாலே தோற்றுமது. सूक्ष्मமாவது; वर्णसाम्यादिகளைக்

இந்த ஶ்லோகங்களிலே मध्ये मध्ये சொல்லப்பட்ட वाक्यங்களில் लब्धமான अर्थविशेषத்தைக் காட்டுகிறார் **இவ்விடத்தில்** என்று துடங்கி நாலு वाक्यங்கள்ால். **இவ் விடத்தில்** – नमश्शब्दार्थनिरूपणप्रकरणத்தில், **परमशेषिயே** – सर्ववस्तुनिरूपितशेषित्वाश्रयனே, **परमशेषीत्यादि** । परमशेषि இன்னான் என்று தெளிவிக்கைக்காக ஆங்காங்கு विशेषनामधेय-कथनம், அதாவது:– "भगवान्मे परो नित्य" मित्यत्र भगवच्छब्दकथनம், "पुरुषं परमुद्दिश्य" इत्यत्र परमपुरुषशब्दकथनம். "वैष्णव सार्वात्म्ये" त्यत्र विष्णुशब्दादिकथनம் முதலியன என்று கருத்து. நமஸ்ஸு शरणागतिपरமென்கிற स्थूलयोजனையில் अशास्त्रीयोपसेवा तु तद्विघात उदीर्यते என்றும், तद्व्याघातो निराकृतिः என்றும் प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்திற்கும் तत्पूर्वोत्तरकालத்திற்கும் साधारणமாக अशास्त्रीयोपसेவையும், भूतद्रोहமும் கூடாதென்று சொன்னது सिद्धान्त विरुद्धமன்றோ? अनुष्ठानकालिकाविहितानुष्ठानமும் भूतद्रोहமுமன்றோ बाधकமாக सिद्धान्तसिद्धமென்ன, அவ்வचनங் களுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் **இங்கு अशास्त्रीयेति** । அவ்வசநங்களுக்கு இப்படி தாத்பர்யம் சொன்னால் प्रपत्युत्तरம் बुद्धिपूर्वकविपरीताचरणம் प्रसङ्गिயாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्त्युत्तरकालத்தி**लीत्यादिना । **இவன் ருசியோடு பொருந்தின स्वतन्त्रभगवदाज्ञैக்கு विरुद्धமாமி**ति । शेषभूतனான இவன் ருசியோடு செய்யவேண்டிய भगवदाज्ञैக்கு இது विरुद्धமாமேயொழிய, முன்பு अनुष्ठित्त शरणागतिக்கு वैकल्यமில்லை யென்று கருத்து. இனி ஶ்லோகங்களிலுள்ள स्थूलादि पदங்களினர்थங்களை विशदமாகக் காட்டுகிறார் **இங்கு स्थूलமான अर्थமாவது** என்று துடங்கி மூன்று वाक्यங்களால். **துவக்கி** – संबन्धित्तु – अवलंबित्तु என்றபடி. व्याकरणसिद्धமான प्रसिद्धव्युत्पत्तिயாலே अनायासेन தோற்றுகையாலே स्थूलत्वம். वर्णसाम्यத்தைக்கொண்டு இழியும் निरुक्तार्थத்தில் वर्णज्ञान साम्यज्ञानादिसापेक्षतया प्रयासाधिक्यसत्वात् सूक्ष्मत्वம். रहस्यशास्त्रस्याक्षरनिघण्टुपर्यालोचनाप्राप्तार्थस्य रहस्यशास्त्रज्ञानाक्षरनिघण्टु ज्ञानादिसापेक्षतया अत्यन्तविलंबितधीविषयत्वेन सूक्ष्मादपि परत्वம் என்று கருத்து. மூன்று योजனைகளிலும் கிடைத்தவर्थத்தை क्रमेणமூன்று वाक्यங்களாலே அருளிச்

கொண்டிழிகிற निरुक्तबलத்தாலே தோற்றுமது. परமாவது; रहस्यशास्त्रங்களிற் சொல்லுகிற अक्षरनिघण्टुप्रक्रियையாலே தோற்றுமது. இதில் முற்பட शेषभूतனுக்கு स्वतःप्राप्तवृत्तियும் साङ्गन्यासरूपமான साध्योपायशरीरமும் வகுத்தது. अनन्तरம் मोक्षोपायाधिकारिக்கவஶ்யாபேக்ஷிதமான निरपेक्षस्वातन्त्र्यादि निवृत्तिपूर्वकस्वरूप-शोधनம் பண்ணிற்று. பின்பு साध्योपाय विशेषத்தாலே वशीकार्यமுமாய் प्राप्यமுமாயிருக்கிற सिद्धोपायமிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்று. उपायान्तरங்களிற் காட்டில் समर्पणத்தினுடைய प्रधानोपायत्वஞ் சொல்லிற்றாகவுமாம். இவையெல்லாம் மேற்சொல்லப்புகுகிற वाक्यार्थங்களிலே यथासंभवமனுசந்தித்துக் கொள்வது. ★एवं शिक्षितनानार्थनमश्शब्दसमन्विताः । सर्वे करणतां यान्ति मन्त्रास्स्वात्म-समर्पणे ॥ जीवसामान्यमुखतश्शृङ्गग्राहिकयापि वा । मकारौ तार नमसोस्स्वानुसन्धानदाविह ॥ इह या स्वानुसन्धानप्रक्रियैकस्य दर्शिता । अन्येषामपि तत्साम्यान्नान्योन्यशरणा इमे ॥ अतस्स्वपर-रक्षायां पराधीनेषु जन्तुषु । निरपेक्षशरण्यत्वं नियतं कमलापतौ ॥ ★ ॥

செய்கிறார் **இதில் முற்பட** इत्यादिना । **இதில் முற்பட** – योजनात्रयघटकीभूतமான முதலான स्थूलयोजனையில், **स्वतःप्राप्तवृत्तியும்** – शेषभूतனுக்கு स्वतःप्राप्तமான नमस्काररूपवृत्तियும், இது "नीचोच्चयोः स्वभावोऽयं नन्तृनन्तव्यतात्मकः" என்று சொல்லப்பட்டதிறே. **साङ्गन्यासरूपமான साध्योपायशरीरமும்**இதி । இது "नामयत्यपि वा देवं", "शाश्वती मम संसिद्धि" ரித்யாதிகளில் சொல்லப்பட்டது. **अनन्तरं** – सूक्ष्मयोजனையில், **स्वातन्त्र्यादिनिवृत्तिपूर्वकस्वरूपशोधनம் பண்ணிற்று** इति । अहं भगवत एव, न मम । मम याः कृतयः न ता मम । भगवत एव, என்கிற निरुक्तिயில் சொன்ன स्वातन्त्र्यादिनिषेधமும் स्वरूपமும் वर्णसाम्यத்தாலே நமஸ்ஸிலே சொல்லப்பட்டதென்கை. **பின்பு** – परयोजனையில். **साध्योपायविशेषத்தாலே वशीकार्यமுமாய் प्राप्यமுமாயிருக்கிற सिद्धोपायமிருக்கும்படியை** इति । "तत्प्राप्तये प्रधानोऽयं पन्था नमननामवान्" என்கிறவிடத்தில் तुल्यवित्तिवेद्यतया नमननामवத்தான शरणागति वशीकार्यत्वத்தைச் சொல்லிற்று. அங்கு तत्प्राप्तये என்பதால் प्राप्यत्वத்தையும் சொல்லிற்று. **उपायान्तरங்களிற்காட்டிலீ**த்யாதி, तुल्यवित्ति-वेद्यतैயின்றிக்கே तत्प्राप्तिसाधनங்களுக்குள் नमननामवத்தான இந்த उपायம் प्रधानமானதென்று साध्योपायமான शरणागतिக்கு भक्त्याद्युपायங்களைக்காட்டிலும் प्रधानोपायत्वம் சொல்லிற்றாகவுமாமென்கை. இப்படி नमश्शब्दार्थनिरूपणத்திற்கு उपयोगமென்னவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இவையெல்லாமி**த்யனேன । இப்படி स्थूलादियोजனைகளில் शिक्षितங்களான नानाविधार्थங்களையுடைய नमश्शब्दத்தோடே கூடின எல்லா मन्त्रங்களும் आत्मसमर्पणத்தில் करणங்களாமென்கிறார் **एवमिति** । கீழ்ச்சொன்ன अर्थங்களில் प्रधानतमங்களைக் காரிகைகளாலே संग्रहिக்கிறார் **जीवसामान्यमुख्यत** इति । இந்த अधिकारिविषयத்தில் तारनमस्सुக்களுடைய मकारம் जीवसामान्यத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் அதிலே

இங்கு शाब्दமாகவாதல் आर्थமாகவாதல் நமஸ்ஸிலே தோற்றின शरणा-गतियாகிற साध्योपायத்தாலே प्रसादनीयனாய் மேலில் चतुर्थीயில் विवक्षितமான कैङ्कर्यத்துக்கு प्रतिसंबन्धिயுமாய் सर्वरक्षकனாகவும் सर्वशेषिயாகவும் प्रथमाक्षरத்தில் प्रतिपन्नனான निरपेक्षशरण्यனுடைய படியை வெளியிடுகிறது योगरूढமான नारायणशब्दம். சுருங்கச்சொன்ன अर्थந்தன்னையே अज्ञानसंशय विपर्यங்கள் கழியும்படி मुखान्तरத்தாலே தெளிவிக்கை विवरणம். இஸ்संग्रहविवरणभावம்

தானுமன்தர்भूतனாகையால் स्वानुसन्धानप्रदமுமாகலாம் என்றபடி. **शृङ्गग्राहिकयापि वा** – अस्मच्छब्दघटकमकारமே पूर्वोत्तरलोपத்தாலே स्वानुसन्धानप्रदமாகலாம் என்கை. இப்படி யாகில் நான் अकारार्थத்திற்கு शेषभूतன்; எனக்கு शेषभूतனல்லேன் என்று தனக்கே अकारार्थशेषत्वமும் தனக்கே स्वशेषत्वनिवृत्तिயும் सिद्धिக்கையாலே अन्यர்களுக்கு शेषत्वपार-तन्त्र्यங்கள் सिद्धिக்காமையால் शेषित्वமும் स्वातन्त्र्यமும் प्रसङ्गिயாதோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் इहेति । **इह** – मन्त्रத்தில், **एकस्य** – ஒரு ஜீவன் விஷயத்தில், **स्वानुसन्धानप्रक्रिया** – शेषत्वानुसन्धानप्रक्रिயையானது, **या दर्शिता** – யாதொன்று காண்பிக்கப்பட்டதோ, **अन्येषां** – मूलमन्त्रानुसन्धाताக்களான इतरஜீவர்களுக்கும், **तत्साम्यात्** – भगवच्छेषत्वपारतन्त्र्यங்களுடைய अनुसन्धानप्रक्रियासाम्यமிருக்கிறபடியாலே, **इमे** – இந்த ஜீவர்கள், **नान्योन्यशरणाः** – परस्परம் शरणர்களாக ஆகமாட்டார்கள். **अत इति । अतः** – ஜீவர்களுக்கு अन्योन्यशरण्यत्वமில்லை யாகையாலே, **स्वपररक्षायां** – தன்னுடையவும் பிறருடையவும் रक्षणத்தில், **पराधीनेषु** – पराधीनकर्ताக்களான, **जन्तुषु** – ஜீவர்கள் விஷயத்தில், **निरपेक्षशरण्यत्वम्** – निरपेक्षमोक्षोपायत्वம், **कमलापतावेव** – श्रियःपतिயினிடத்திலேயே, **नियतम्** – सर्वदा सिद्धமாயிருக்கிறது.

இப்படி நமश्शब्दத்திற்கு व्याख्यानம் செய்து नारायणशब्दத்திற்கு व्याख्यानம் செய்ய सङ्गतिயை प्रदर्शिப்பிக்கிறார் **இங்கு शाब्दமாகவாதல**ीत्यादिना । **இங்கு** – मूलमन्त्रத்தில், இதற்கு நமஸ்ஸிலே யென்பதோடவந்வயம். மேலுள்ள नारायणशब्दம் என்பதோடந் வயமாகவுமாம். **शाब्दமாகவாதல்** – स्थूलयोजनैயில் शाब्दமாகவாதல், **आर्थமாக வாதல்** – सूक्ष्मयोजनैயில் निरुक्तिबलத்தாலே आर्थமாகவாதல், **शरणागतिயாகிற साध्यो-पायத்தாலே प्रसादनीयனாய**ிति । இதனால் प्रसादकपरनमश्शब्दव्याख्यानानन्तरம் प्रसादनीयपर नारा-यणशब्द व्याख्यानமென்று सङ्गति सूचितம். **படியை** – प्रकारத்தை, **வெளியிடுகிறது** – விவரிக்கிறது. **योगरूढமான** इति । **योगम्** – योगशक्तिमत्, अवयवशक्तिमत् என்றபடி. नारायण-शब्दத்திற்கு भगवति अवयवार्थपौष्कल्यமும் श्रियःपतौ रूढिயும் உண்டென்பது लोकवेदसिद्धம். ननु अकारத்திலும் नारायणशब्दத்திலும் रक्षकனாக भगवाனே சொல்லப்பட்டிருக்க இவ்விரண்டு पदங்களுக்கும் विवरिणी विवरणभावம் சொல்லக்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **சுருங்கச்சொன்ன** इत्यादि । ननु अकारத்தையெடுத்து இதற்கு नारायणன் अर्थமென்று

प्रथमाक्षरம் முதலாக யथासंभवங்கண்டுகொள்வது. இந் नारायणशब्दம் शेषशेषि-तत्त्वங்களிரண்டையும் வெளியாகக் காட்டுகிற उपकारातिशयத்தாலே विष्णु-गायत्रियிலும் திருநாராயணீயத்திலே नामनिर्वचनம் பண்ணுகிறவிடத்திலும் மற்றுமுள்ள व्यापकनामங்களுக்கும் முன்னே पठिக்கப்பட்டது. सर्वपर विद्यो-पास्यविशेषनिर्णयம் பண்ணுகிற नारायणानुवाकம் परतत्वமாக शक्तितரான ब्रह्मशिवादि-களெல்லாம் सामानाधिकरण्यनिर्देशத்தாலே யங்கு சொன்ன विश्वம் போலே विभूतिயானார்களென்றும் இவர்களும் नारशब्दार्थமென்றுந் தெளிவிக்கைக்-காக இந் नारायणशब्दத்தைப் பலகாலுமாदरந்தோற்றவாवर्तिத்தது.

சொன்னாலன்றோ अकारத்திற்கு नारायणशब्दம் विवरणமாகும்; இங்கு அப்படியில்லையே; இரண்டும் भगवद्वाचकங்களாகையால் नारायणशब्दத்திற்குத் தான் अकारம் विवरणமாகக் கூடாதோ? अकारத்தில் சொன்னவर्थத்தையே नारायणशब्दம் சொன்னால் पौनरुक्त्यந்தான் வாராதோ வென்ன? विवरणस्वरूपத்தைக் காட்டுகிறார் **சுருங்கச்சொன்னவर्थந் தன்னையே** इति । என்னவுமாம். **मुखान्तरத்தாலே** – भङ्ग्यन्तरத்தாலே, இந்த विवरि-णीविवरणभावத்தை अन्यத்திலும் காட்டுகிறார் **இஸ் सङ्ग्रहविवरणभावம் प्रथमाक्षरம் முதலாக** इति. । प्रथमाक्षरமான अकारத்திற்கு नारायणपदம், तृतीयाक्षरமான मकारத்திற்கு नारपदमित्यादि கண்டுகொள்வது. இந் नारायणशब्दம் उपकारातिशयத்தாலே विष्णुगायत्र्यादिகளில் ''नाराय-णाय विद्महे'' என்று वासुदेवविष्णुशब्दादिகளுக்கு முன்பே पठिக்கப்பட்டதென்கிறார் **இந் नारायणशब्दमि**त्यादिना । இதில் नारशब्दத்தாலே समस्तशेषतत्त्वங்களையும், अयनशब्दத்தாலே शेषितत्त्वத்தையும் स्पष्टமாகக் காட்டுகையாகிற उपकारातिशयமிருப்பதாலும், वासुदेवविष्णु-शब्दங்களில் शेषितत्त्वமே प्रकाशितமாகையாலே उपकारातिशयமில்லாமையாலும் वासुदे-वादिशब्दங்களுக்கு முன்பே नारायणशब्दம் पठिக்கப்பட்டதென்று கருத்து. **திரு नारायणी-யத்திலே नामनिर्वचनம் பண்ணுகிறவிடத்திலுமி**ति । திரு नारायणीयமாவது:— भारतத்-தில் शान्तिपर्वத்தில் मोक्षधर्मத்தில் तत्त्वोपदेशपराकाष्ठैயான चरमप्रदेशம். அதில் ''नाराणामयनं ख्यातो ह्यहमेकस्सनातनः । आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः ॥ अयनं मम ताः पूर्वं तेन नारायणोऽस्म्यह''मित्यादिகளில் முதலில் नारायणशब्दம் निर्वचिக்கப்பட்டதிறே. எல்லா परविद्यैகளிலும் उपास्यமெதென்பதை निर्णयिக்கிற ''सहस्रशीर्षं देवं'' என்கிற नारायणानुवाकம் இந்த திரு நாமத்தையே आदरம் தோன்ற असकृदावर्तिத்தது என்கிறார் सर्वपरविद्येत्यादियால். सर्वपर-विद्यैகளாவன सद्विद्यै, अक्षरविद्यै, ज्योतिर्विद्यै முதலியன. இந்த नारायणशब्दத்தை அந்தந்த विद्यैகளிலுपास्यங்களாகச் சொல்லப்பட்ட पदार्थங்களைச் சொல்லுகிற ब्रह्मशिवादिपदங்-களோடு समानाधिकरणமாக அடிக்கடி சொன்னதற்குக் कारणமருளிச்செய்கிறார் **पर-तत्त्वமாக शङ्कितரான** इत्यादियால். **सामानाधिकरण्यनिर्देशத்தாலே** – ''नारायणपरो ज्योतिः''

இச் शब्दத்தின் प्रभावம் [68]"सङ्कीर्त्य नारायणशब्दमात्रं", [69]"नारायणेति यस्यास्ये", [70]"नारायणेति शब्दोऽस्ती" त्यादिகளிலும், ஆழ்வார்களுடைய [71]"குலந்தரும் செல்வந் தந்திடும்", [72]"நாரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள்" इत्यादिகளான பாசுரங்களாலும் प्रसिद्धம். नारदीयकल्पத்திலும் [73]"रोगापद्भयदुःखेभ्यो मुच्यन्ते नात्र- संशयः । अपि नारायणेत्येतच्छब्दमात्रप्रलापिनः" என்றுஞ்சொல்லப்பட்டது. இது தன்னையே स्वरव्यञ्जनभेदத்தாலே எட்டு திருவக்ஷரமாக भाविக்கத் திருமன்த்ரத் தோடொக்குமென்று पुराणान्तरोक्तம்.

"स ब्रह्मा स शिवस्सेन्द्र" इत्यादिसमानाधिकरणनिर्देशத்தாலே, **அங்கு சொன்ன विश्वம்போலே** – அந்த அனுவாகத்தில் "विश्वं नारायणन्देवं" என்று समानाधिकरणமாகச் சொன்ன विश्वशब्दवाच्य- மான உலகம்போலே, "विश्वन्नारायणन्देवं" என்கிறவிடத்தில் विश्वशब्दवाच्यचेतनाचेतना- त्मकजगத்திற்கு நாராயணனோடு ऐक्यம் சொல்லுவது बाधितமாகையாலே शरीरात्मभावத் தாலே नारायणविभूतित्वம் सिद्धिக்குமாப்போலே "स ब्रह्मा स शिवः" என்கிறவிடத்திலும் ब्रह्मशिवादिகளுக்கும் वस्तुतः ऐक्यம் बाधितமாகையாலும் वैरूप्यம் கூடாதாகையாலும் विभूतित्वமே सिद्धिக்குமென்று கருத்து. **இவர்களும் नारशब्दार्थமென்றுந் தெளிவிக் கைக்காக** इति । இவர்கள் विभूतिகளென்று அறிந்தால் இவர்களுக்கு नारशब्दार्थत्वம் स्पष्टமாகத்தோற்றுமிறே.

இனி இச் शब्दத்தின் प्रभावத்தைச் சொல்லும் प्रमाणத்தைக் காட்டுகிறார் **இச் शब्दத் தின் प्रभावமித்யாதியால்.** **नारायणेति यस्यास्य** इति । "वर्तते नाम मङ्गलम् । नारायणस्तमन्वेति वत्सं गौरिव वत्सला" என்பவை மேல் பாதங்கள். **नारायणेति शब्दोऽस्तीति** । "वागस्ति वशवर्तिनि । तथापि नरके घोरे पतन्तीत्येतदद्भुतम्" என்பவை இதற்குமேல் பாதங்கள். आदिशब्दத்தாலே "आक्रुश्य पुत्रमघवान् यदजामिळोऽपि नारायणेति म्रियमाण उपैति मुक्ति" मित्यादिகளுக்கு ग्रहणம். **குலந்த ருமிதி** । இது பெரிய திருமொழி. **குலந்தரும்** – उत्कृष्टகுலத்தைத் தரும், **செல்வந் தந்திடும்** – ज्ञानादिसंपத்தைத் தந்திடும், "நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்பது இதற்கு மேலுள்ளது. **நாரணன்றம்மன்னை** – நாராயணன் என்றுபெயரிட்ட பிள்ளையின் தாயார், **நரகம் புகாள்** – நரகத்தை யடையமாட்டாள். அடிக்கடி அவள் தன் பிள்ளையை நாராயணா என்று கூப்பிடுவதால் நரகம் வாராதென்று

---

68 வ்யாஸஸஞ்ஜயஸம்வாதம்.
69
70
71 பெரிய திருமொழி 1-1-11.
72 பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-6-1.
73 நாரதீயம் 1-38.

ஈஶ்வரனோடு ப்ருதக்ஸித்தங்களல்லாத நாரங்களுக்கு நாராः அயனं யस्य என்றும் நாராணामயனं என்றும் நிஷ்கர்ஷவிவக்ஷையாலே வையதிகரண்யமுண்டாயிற்று. இச் ஶப்தத்துக்கு நம்மாழ்வார் [74]"எண்பெருக்கந்நலத்தொண் பொருளீறில வண் புகழ் நாரண" னென்றும், [75]"நாரணன் முழுவேழுலகுக்குநாத"

கருத்து. **நாரதீயகல்பத்திலுமி**தி । இங்கும் "एतच्छब्दमात्र" என்பதால் அர்த்தஜ்ஞானம் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது. "कृष्णः कृष्णः कृष्ण इत्यन्तकाले जल्पन् जन्तुर्जीवितं यो जहाति । आद्यश्शब्दः कल्पते तस्य मुक्त्यै व्रीडानम्रौ तिष्ठतोऽन्यावृणस्थौ", "बद्धः परिकरस्तेन मोक्षाय गमनं प्रति । सकृदुच्चरितं येन हरिरित्यक्षर द्वयम्" என்கிறபடி இந்த ப்ரபாவம் க்ருஷ்ணஹர்யாதிஶப்தங்களுக்கும் இல்லையோவென்ன? நாராயணஶப்தத்திற்கு அனிதரஸாதாரணப்ரபாவத்தைக் காட்டுகிறார் **இது தன்னையே** इत्यादिना । **இது தன்னையே** – இந்த நான்கக்ஷரத்தையே, **ஸ்வரவ்யஞ்ஜனபேதத்தாலே** इति । ஸ்வரமாவது அச்சுக்கள், வ்யஞ்ஜனமாவது ஹல்லுக்கள். இவைகளுடைய பேதத்தாலே, அதாவது நகாராகாரரேஃபாகாரயகாராகாரணகாராகாரபேதத்தாலே என்கை.

இத் திருமந்த்ரத்தில் மகாரங்களும், நாரஶப்தமும் நிஷ்கர்ஷவிவக்ஷையாலே விஶேஷணமாத்ரபரங்கள் என்று கீழ்ச்சொன்ன நிஷ்கர்ஷவிவக்ஷையாலே நாரஶப்தத்திற்கும் அயனஶப்தத்திற்கும் வையதிகரண்யமுண்டாயிற்றென்கிறார் **ஈஶ்வரனோடு** इत्यादियால். **ப்ருதக்ஸித்தங்களல்லாத நாரங்களுக்கு** इति । **நாரங்களுக்கு** – நாரவாசகஶப்தங்களுக்கு, அப்ருதக்ஸித்தநாரவாசியான நாரஶப்தத்திற்கு ஸமானாதிகரணநிர்தேஶமே உசிதமாயிருக்க நிஷ்கர்ஷவிவக்ஷையாலே வ்யதிகரணநிர்தேஶம் ப்ராப்தமாயிற்றென்று கருத்து. இப் பதத்தில் நாரா அயனं யस्य என்கிற பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தினாலும், நாராணां அயனं என்கிற தத்புருஷஸமாஸத்தினாலும் கிடைத்த அர்த்தங்களை நம்மாழ்வார் **எண் பெருக்கந்நலத்து** इत्यादियால் ப்ரகாஶிப்பித்தாரென்கிறார் இச் ஶப்தத்துக்கு इत्यादियால். **எண்** – ஸங்க்யை, **பெருக்கு** – ஆனந்த்யம், ஸங்க்யையினுடைய ஆனந்த்யத்தையுடைத்தான, அஸங்க்யாதமான என்றபடி. **அந்நலத்து** – தாத்ருஶஜ்ஞானாநந்தாஶ்ரயமான, **ஒண்பொருள்** – ஸ்வயம்ப்ரகாஶமான ஜீவன்களை வ்யாப்யமாகவுடையவனாய், இது அசித்திற்குமுபலக்ஷணம், **ஈறில** – எல்லையற்ற, **வண்** – உதாரங்களான, **புகழ்** – கல்யாணகுணங்களை உடையவனுமான, **நாரணன்** – நாராயணனுடைய. இங்கு நாரணன் என்று நாராயணனையெடுத்து அவன் எண்பெருக்கந் நலத்தொண்பொருளை வ்யாப்யதயா உடையவன் என்றால் நாரா அயனं யस्य என்கிற பஹுவ்ரீஹிஸமாஸார்த்தம் சொன்னதாகுமிறே. இந்த அந்நலத்தொண்பொருள் என்கிற பதத்தின் அர்த்தம் "தாத்பர்யரத்நாவளி"யில் "जगदयनतया" என்கிற பதத்தாலே காட்டப்பட்டதிறே. **நாரணனி**தி ।

---

[74] திருவாய்மொழி 1-2-10.
[75] திருவாய்மொழி 2-7-2.

னென்றும் பூர்வாபரங்களிலே ஸமாஸத்வயத்திலர்த்தை ப்ரதர்சிப்பித்தார். இதிலே ஹேயப்ரத்யநீகத்வகல்யாணைகதாநத்வரூபமான உபயலிங்கத்வமுமுபயவிபூதியோகமும் கர்பிதம். தேவீபூஷணாயுத பரிஜந பரிச்சத த்வாரபால பார்ஷதாதி பேதங்களுமிங்கே அநுஸந்தேயங்கள். ॥ ★ ॥ காரணத்வமபாத்யத்வமுபாயத்வமுபேயதா । இதி சாரீரகஸ்தாப்யமிஹ சாபி வ்யவஸ்திதம் ॥ ★ ॥ இதெல்லாம் [76]"ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதி" என்று துடங்கி பட்டர் நித்யத்திலே ப்ரதிபாதிதம்.

நாரணன் – நாராயணன், **முழு** – க்ருத்ஸ்நமான, **ஏழுலகுக்கும்** – ஸப்தலோகங்களுக்கும், இது நாரசப்தார்த்தமான உபயவிபூதிக்குமுபலக்ஷணம். **நாதன்** – ஸ்வாமீ, இதனால் நாராயண-சப்தத்தினுடைய நாராணாமயநமென்கிற தத்புருஷஸமார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. **பூர்வாபரங்களிலே** – பூர்வசதகத்திலும் த்விதீயசதகத்திலும். நமஸ்ஸிலே தோற்றின வசீகார்யத்வத்திற்கு உபயுக்த-மாயும், அகாரத்தில் தோற்றின ரக்ஷகத்வத்திற்கு உபயுக்தமாயுமுள்ள ஹேயப்ரத்யநீகத்வகல்யாணை-கதாநத்வரூபோபயலிங்கமும், சதுர்த்தியில்தோற்றின ப்ராப்யத்வத்திற்கு உபயுக்தமான உபயவிபூதியோகமும் இந்த நாராயணசப்தத்தில் அந்தர்பூதமென்கிறார் **இதிலே** இத்யாதியால். **இதிலே** – நாராயண-சப்தத்திலே. இதில் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தை விவக்ஷித்தால் உபயவிபூதியோகம் சாப்தமாய் உபய-லிங்கத்வம் ஆர்த்தமாம். தத்புருஷஸமாஸத்தை விவக்ஷித்தால் இரண்டும் சாப்தமாமென்று கருத்து. நாராயணசப்தத்தில் நாராணாமயநமென்கிற விக்ரஹவாக்யத்தில் கடகமான பஹுவசநத்தாலே விவக்ஷிதமான நாரபேதங்களைக்காட்டுகிறார் **தேவீபூஷணேத்யாதி**யால். தேவிகள் – ஸ்ரீபூமி-நீளாதிகள்; பூஷணங்கள் – கிரீடமகுடஹாரகேயூராதிகள்; ஆயுதங்கள்:– சங்கசக்ராதிகள்; பரிஜநங்கள்:– கைங்கர்யைகரஸர்களான அநந்தகருடாதிகள்; பரிச்சதங்கள்:– சத்ரசாமராதிகள்; த்வாரபாலர்:– சண்டாதிகள்; பார்ஷதர்:– குமுதாதிகள்; ஆதிபதத்தாலே போகோபகரணங்களுக்கு க்ரஹணம். **இங்கே** – நாராயணசப்தத்தில், சாரீரகத்தில் சொன்ன காரணத்வாத்யர்த்தசதுஷ்டயமும் இந்த நாராயணபதத்திலே ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **காரணத்வமித்யாதி**யால். **காரணத்வம்** – ப்ரதமாத்யாயத்தில் சொன்ன நிகிலஜகதேககாரணத்வமும், **அபாத்யத்வம்** – த்விதீயாத்யாயத்தில் சொன்ன அந்த காரண-த்வத்தின் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிமதங்களால் பாதிக்கமுடியாமையும், **உபாயத்வம்** – த்ருதீயாத்யாயத்திற்சொன்ன மோக்ஷோபாயத்வமும், **உபேயதா** – சதுர்த்தாத்யாயத்திற்சொன்ன ப்ராப்யத்வமும், **இதி சாரீரகஸ்தாப்யம்** – என்று இப்படி சாரீரகஸ்தாப்யமான அர்த்தம், **இஹ சாபி** – இந்த நாராயணசப்தத்திலேயும், **வ்யவஸ்திதம்** – ஸ்திதமென்கை. நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி என்பதால் நாரசப்தவாச்யஜகத்காரணத்வம் சொல்லப்பட்டது; க்ஷயநிஷேதவாசகமான நரசப்தத்தாலே அபாத்யத்வம் ஸூசிதமாயிற்று. அயநசப்தத்தில் கரணவ்யுத்பத்தி-யால் உபாயத்வமும், கர்மவ்யுத்பத்தியால் உபேயத்வமும் ஸித்தமென்று திருவுள்ளம். இவ்வர்த்த-மெல்லாம் பட்டர் நித்யத்தில் நாராயணசப்தார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **இதெல்லாம் "ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதி" என்று துடங்கி** இத்யாதியால்.

---

[76] நித்யம்

இவ்விடத்தில் [77]"सृष्ट्वा नारं तोयमन्तस्स्थितोऽहं येन स्यान्मे नाम नारायणेति", [78]"आपो नारा इति प्रोक्ता आपो वै नरसूनवः । ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणस्स्मृत" इत्यादिகளிலே அப்புக்களை யெடுத்தது तत्त्वान्तरங்களுக்குமுपलक्षणமென்னுமிடம் [79]"नराज्जातानि तत्त्वानि नाराणीति ततो विदुः । तान्येव चायनं तस्य तेन नारायणः स्मृत" इत्यादिகளாலே सिद्धம். இந்த बहुव्रीहिसमासமான निर्वचनத்தில் नराज्जातानि तत्त्वानि என்று नारशब्दार्थஞ்சொல்லுகையாலே महोपनिषत् प्रभृतिகளிற் சொல்லுகிறபடியே ब्रह्मेशानादिसर्वத்தையும் பற்ற नारायणனுடைய सर्वविधकारणत्वமும், अयनशब्दத்தில் ईयत इत्ययनं என்கிற कर्मव्युत्पत्तिயாலே இவற்றை व्याप्यமாகவுடையவனுடைய सर्वव्यापकत्वமும் அதுக்குபயுக்தமான निरतिशयसूक्ष्मत्वமுஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பொருள்கள் "ईयते अस्मिन्" என்கிற अधिकरणव्युत्पत्तिயிலும் வரும்.

இனி இந்த नारायणशब्दार्थविषयங்களான स्मृतिகளில் தோற்றும் विरोधத்தை तात्पर्यवर्णनத்தாலே பரிஹரித்துக்காட்டுகிறார் **இவ்விடத்தில**ित्यादिना । **இவ்விடத்தில்** – இந்த नारायणशब्दार्थविवरणरूपங்களாக प्रवृत्तங்களான वचनங்களில், **सृष्ट्वे**ति । **नारं** – नरसंबन्धियான, **तोयं** – ஜலத்தை, **सृष्ट्वा** – सृष्टित्तु, **अन्तः** – அதினுள்ளே, **अहं** – நான், **स्थितः** – இருந்தேன்; **येन** – யாதொரு अन्तरात्मतया अवस्थितिயினாலே, **मे नारायणेति नाम स्यादिति** । எதனால் எனக்கு நாராயணனென்கிற பெயர் உண்டாகுமோ? என்றபடி. இது வாராஹவசநம். **आपो नारा इति** । இது மநுஸ்ம்ருதிவசநம். இதில் नरसूनवः என்கிற விடத்தில் नरशब्दம் "जह्नुर्नारायणो नरः" என்கிற सहस्रनामवचनानुरोधेन नारायणपरம். **तत्त्वान्तरங்களுக்குமுपलक्षणமி**ति । இந்த अप्छब्दம் अण्डसृष्टिहेतुभूततत्त्वங்களிலே अजहत्स्वार्थलाक्षणिकमित्यर्थः । तथा च आपः என்பதற்கு अण्डसृष्टिहेतुभूततत्त्वங்கள் என்று पर्यवसितार्थம். இப்படி अप्छब्दத்தை उपलक्षणமாகக் கொள்வதற்கு அனுகுணமான प्रमाणத்தைக் காட்டுகிறார் **नराज्जातानी**त्यादि । नारायणशब्दத்தினுடைய बहुव्रीहिसमासத்திற்கு सूचकங்களான वचनங்களாலே सर्वकारणत्वமும், सर्वव्याप्तिயும், तदनुगुणनिरतिशयसूक्ष्मत्वமும் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **இந்த बहुव्रीहि समासமான निर्वचनத்தில**ित्यादिना । **महोपनिषत्प्रभृतिகளில்** – "एको ह वै नारायण आसीत् न ब्रह्मा नेशान" इत्याद्युपनिषத்துக்களில், **ब्रह्मेशानादिसर्वத்தையும் பற்ற नारायणனுடைய सर्वविधकारणत्वமுமி**ति । सृष्टिக்கு முன்னால் "न ब्रह्मा नेशान" என்பதால் ब्रह्मा शिवन् முதலியவர்கள் இல்லையென்றும், "एको ह वै नारायण आसीत्" என்பதால் நாராயணன் மாத்திரமிருந்தானென்றும் சொல்லப்படுவதால் அவனுக்கே ब्रह्मेशानादिसर्वकारणत्वம்

[77] வராஹபுராணம்
[78] மநுஸ்ம்ருதி 1-19.
[79] பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் 186-7.

[80]"नाराणामयनत्वाच्च नारायण इति स्मृतः", [81]"नारास्त्विति सर्वपुंसां समूहः परिकीर्तितः । गतिरालंबनं तस्य तेन नारायणस्स्मृतः", [82]"नारो नराणां सङ्घातस्तस्याहमयनं गतिः । तेनास्मि मुनिभिर्नित्यं नारायण इतीरितः ॥ नारशब्देन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुधैः । तेषामयनभूतत्वान्नारायण इहोच्यते ॥ तस्मान्नारायणं बन्धुं मातरं पितरं गुरुम् । निवासं शरणञ्चाहुर्वेदवेदान्तपारगा" इत्यादिகளிற்படியே तत्पुरुषसमासமானாலும் निरुक्तबलத்தாலே अयनशब्दம் पुल्लिङ्गம். இங்கு "रीङ् क्षये" என்கிற தாதுவிலே र என்று स्वरूपविकारத்தாலே क्षयिष्णुவான வचित्पदार्थத்தைச்சொல்லி, அதில் வேறுபட்டு स्वरूपविकाररहितமான चेतनवर्गத்தை नगनैकादिशब्दம் போலே नसमासமான नरशब्दத்தாலே சொல்லி, அதின் समूहங்களை नारशब्दத்தாலே சொல்லி, இந்த समूहங்களுக்கு अयनं என்கிறவித்தால் स्वाधीन त्रिविध चेतनाचेतन स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदனானவன் नरशब्दवाच्यரான त्रिविधात्माக்களுடைய समूहங்களுக்குமपेक्षितहेतु-

सिद्धமென்று கருத்து. **இப்பொருள்கள் – ईयते अस्मिन् என்கிற अधिकरणव्युत्पत्तियिலும் வருமிதி । இப்பொருள்கள்** – कर्मव्युत्पत्तियிலேசொன்ன पदार्थங்களெல்லாம், **வருமிதி** । ईयते अस्मिन् என்று அவ்விடத்திலே सर्वத்திற்கும் லயம் சொல்லுகையாலே என்று கருத்து. नाराणामयनமென்கிற षष्ठीतत्पुरुषसमासம் சொல்லும்பொழுது "परवल्लिङ्गं द्वंद्वतत्पुरुषयोः" என்கிற शास्त्रப்படி अयनशब्दம் नित्यनपुंसकமாகையாலே नारायणं என்றே சொல்ல வேண்டியிருக்க नारायणः என்று पुंलिङ्गनिर्देशம் கூடுவது எங்ஙனேயென்ன வருளிச் செய்கிறார் **नाराणामयनत्वाच्चेत्यादिना** । இந்த नारायणनामनिर्वचनवचनங்களில் षष्ठीसमासத்தைச் சொல்லி "नारायण इति स्मृतः", "नारायण इतीरितः", "नारायण इहोच्यते" என்று नारायणशब्दத்தை ऋषिகள் पुल्लिङ्गமாகப் प्रयोगिத்தபடியால் இந்த निर्वचनबलத்தாலே नारायणशब्दம் पुल्लिङ्गமாகவே सिद्धिக்குமென்று கருத்து. இனி तत्पुरुषसमासपक्षத்தில் नारशब्दத்தின் अर्थங்களை तद्घटकावान्तरशब्दங்களுடைய विग्रहसमासप्रदर्शनपूर्वकமாக காட்டாநின்றுகொண்டு नारத்திற்கு अयनமென்றதால் सर्वेश्वरனுடைய उपायत्वोपेयत्वाधारत्वங்கள் सिद्धिத்தன என்கிறார் **இங்கு रीङ् क्षय इत्यादियால்.** रीयत इति व्युत्पत्तिसिद्धமான रेफத்தாலே स्वरूपविकारமுள்ள अचित्पदार्थம் சொல்லப்பட்டது. गच्छतीति गः, न-गः नगः என்பது போலே न-रः नरः என்கிற समासத்தாலே स्वरूपविकाररहितமான चेतनवर्गம் சொல்லப்பட்டது. नराणां समूहः नारமென்கிற समूहार्थकाण् प्रत्यान्तமான नारशब्दத்தாலே जीवसमूहம் சொல்லப்பட்டது. இந்த नारशब्दத்தோடு अयनशब्दத்தைச் சேர்த்து नाराणामयनமென்று विग्रहம் பண்ணினால் அந்த नारायणன்

---

80 பாரதம் உத்யோகபர்வம் 69-10.
81 பாத்மோத்தரம்.
82 பாத்மோத்தரம்.

வாய் स्वयं भोग्यதையாலே उपेयமுமாய் [83]''विष्णवाधारं यथाचैतत् त्रैलोक्य समुपस्थितं'', [84]''यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वर'' इत्यादिகளிற்படியே आधारமுமாயிருக்கிறபடி சொல்லப்பட்டது. எங்ஙனேயென்னில்; ''इण् गतौ'' என்கிற धातुவிலே ''ईयते अनेन'' என்று अयनशब्दத்தில் करणव्युत्पत्तियாலே ईश्वरனுपाय-மாயும், ''ईयतेऽसौ'' என்கிற कर्मव्युत्पत्तियாலே उपेयமாயும், ''ईयते अस्मिन्'' என்கிற अधिकरणव्युत्पत्तियாலே आधारமாயுந்தோற்றுகிறான். ''अय पय गतौ'' என்கிற अयति धातुவிலும் இவ் வயனपदம் निष्पन्नமாம். இவ்வுपायत्वोपेयत्वादि-களுக்குपयुक्तமான सौलभ्यமும் परत्वமுமிங்கே सिद्धம். अयनமென்று वासस्थान-மாய் அப்போது बहुव्रीहिसमासத்தாலே अन्तर्व्याप्तिயும் तत्पुरुषனாலே बहिर्व्याप्तियுந் தோற்றுகிறதென்றுமனுसन्धिப்பார்கள். இவையிரண்டும் श्रुतिसिद्धம்.

त्रिविधात्माக்களுக்கும் अभीष्टफलप्रदानத்தாலே உபாயமாயும்; स्वयं भोग्यतैயினாலே उपेयமாயும், आधारமாயும் தோற்றுவானென்று भावம். भगवत आधारत्वे प्रमाणम् विष्णवाधारमित्यादि । विष्णुः आधारं यस्य तत् । अयनशब्दம் उपायत्वोपेयत्वाधारत्वங்களைக்காட்டும் प्रकारத்தையருளிச்செய்கிறார் ''इण् गतौ'' என்கிற इत्यादियால். ''अयते निखिलाचारान्'' என்கிற வசனத்தில் अयन-पदம் अयपयगतौ என்கிற धातुவிலே निष्पन्नமாகத் தோன்றுகிறதேயென்ன? அந்த धातु-விலும் अयनशब्दம் निष्पन्नமாகலாமென்கிறார் अयपयगतौ इत्यादिना । இந்த उपायत्वोपेयत्वங்களால் परत्वसौलभ्यங்களும் आक्षिप्तங்களாகுமென்கிறார் இவ்வுपायत्वेत्यादियால். बहु-व्रीहिसमासத்தில் ईयते என்கிற कर्मणि व्युत्पत्तियினாலே अन्तर्व्याप्तिயும், बहिर्व्याप्तियும் सिद्धिக்குமென்று தாம் நினைத்து ''बहु व्रीहिपक्षத்தில் अन्तर्व्याप्तिயும் तत्पुरुषपक्षத்தில் बहिर्व्याप्तिயும் தோற்றுகிறதென்று சில अभियुक्तர் சொல்லுவர்கள் என்கிறார் अयनமென்று इत्यादि-யால். वासस्थानமாய் என்றது अधिकरणव्युत्पत्त्यभिप्रायத்தாலே. அப்போது नाराः अयनं वास-स्थानं यस्य என்கிற व्युत्पत्तिயில் आत्माவிற்கு शरीरம் वासस्थानமாயிருந்தே आधारமாகாதது போலே नारங்களும் भगवाனுக்கு वासस्थानமாயிருந்தே आधारங்களன்று என்று தோற்றுகையால் अन्तर्व्याप्तिயே தோற்றுமென்றும் नारणामयनமென்கிற तत्पुरुषसमासத்தில் नारங்களுக்கு वासस्थानமென்றால் वस्तुस्वभावத்தாலே आधारமென்றே पर्यवसिக்குமென்றும் अभियुक्तர்களினभिप्रायம். இவை யிரண்டும் ''अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायण-स्स्थितः'' என்கிற श्रुतिயினாலே सिद्धமென்றபடி. ननु அணுக்களான जीवरूपनारங்களிலே अन्तःप्रदेशமில்லாமையாலே अन्तर्व्याप्ति கூடுமோ? विभुக்களான कालादिरूपनारங்களிலே बहिः प्रदेशமில்லாமையாலே बहिर्व्याप्ति கூடுமோ என்கிற शङ्कையை व्याप्तिகளின்

---

[83] விஷ்ணுபுராணம் 2-13-2.
[84] கீதை 15-17.

अन्तर्व्याप्तियாவது இவையுள்ள விடத்தில் தன்னையில்லை யென்ன வொண்ணாதபடி கலந்து நிற்கை. बहिर्व्याप्तियாவது இவை யில்லாத விடத்திலுமெங்குந் தானுளனாகை. विभुக்களான कालादिகளுக்கு बहि-र्व्याप्ति சொல்லவேண்டா. [85]''नारायणमणीयांशमशेषाणामणीयसां'' என்றது अन्तर्व्याप्तिக்கனுகுணமாய் நிற்கிற प्रतिघातानर्हत्वம், அல்லது अणुपरिमाणत्वமன்று. இது சொல்லுமிடம் उपाध्यवच्छेदத்தாலே யென்று सूत्रभाष्यादिसिद्धம். व्याप्तனுக்கு प्रतिवस्तुपूर्णत्वமாவது ஒரோரு उपाध्यवच्छिन्नप्रदेशமே सर्वத்தையும் निर्वहिக்க வல்ல शक्तिயுடைத்தாயிருக்கை; அல்லது वस्तुதோறும் स्वरूपसमाप्तिயன்று.

स्वरूपनिरूपणத்தாலே निरसिக்கிறார் **अन्तर्व्याप्तियாவது** इत्यादिना । **இவையுள்ளவிடத்தில் தன்னை யில்லை யென்ன வொண்ணாதபடி கலந்து நிற்கை** इति । ஜீவனுள்ள दश திக்குகளிலும் स्वाभावமில்லாதபடி संबन्धिத்திருக்கையே अन्तर्व्याप्तिயாகையாலே ஜீவனில் अन्तःप्रदेशமில்லாவிடிலும் अन्तर्व्याप्तिக்குக் குறையில்லை யென்று கருத்து. **बहिर्व्याप्तियாவது இவை யில்லாதவிடத்திலுமெங்குந் தானுளனாகை** इति । உம்மையால் இவை யுள்ள விடத்திற்கு संग्रहம். இது बहिर्व्याप्तियானால் कालादिविभु-पदार्थங்கள் இல்லாத இடமில்லையாகையால் அவைகளுக்கு இது கூடுவது எங்ஙனேயென்னவருளிச்செய்கிறார் **विभुக்களான** इत्यादियால். कालादीत्यत्रादिपदा-दीश्वरधर्मभूतज्ञानादिपरिग्रहः । ननु ''अणोरणीयान्'', ''नारायणमणीयांसमशेषाणामणीयसाम्'' என்று अत्यन्ताणुவாகச் சொல்லப்பட்ட நாராயணனுக்கு இந்த व्याप्तिद्वयம் கூடுமோ வென்ன? அங்கு अणीयश्शब्दத்திற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **नारायणमित्यादिना । प्रतिघातानर्हत्वमिति** । अणीयश्शब्दத்திற்கு प्रतिघातानर्हत्वத்தில் तात्पर्यமாகையாலும், महतो महीयानित्यादिகளில் विभुவாகச் சொல்லப்பட்ட भगवानுக்கு अणुपरिमाणवत्वம் बाधितமாகையாலும் विरोध-மில்லை யென்று கருத்து. ஆனாலும் ''अणीयान् व्रीहेर्वा यवाद्वा'' என்கிறவிடத்தில் व्रीहियवादिகளைக் காட்டிலும் अणुत्वம் தோற்றுகிறதே. அங்கு प्रतिघातानर्हत्वம் சொல்லு வது स्वरसமாகத் தோன்றவில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது சொல்லு மிடமி**त्यादिना । **उपाध्यवच्छेदத்தாலே** – हृदयरूपोपाध्यवच्छेदத்தாலே, **सूत्रभाष्यादिसिद्धमिति** । ''अर्भकौकस्त्वा''दित्यादिसूत्रத்தாலும் तद्भाष्यदीपादिகளாலும் सिद्धமென்றபடி. இப்படி ईश्वरனுக்கு सर्ववस्तुव्यापित्वம் உண்டென்றால் அவனுக்கு वस्तुக்கள் தோறும் पूर्तिயுண் டென்று சொல்லுகிற ''तेनेदं पूर्णं पुरुषेण सर्वम्'' என்கிற श्रुतिக்கு विरोधம் வாராதோ வென்ன? அந்த श्रुतिக்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **व्याप्तனுக்கு प्रतिवस्तुपूर्णत्वமாவது** इति । **ஒரோருவுபாध्यवच्छिन्नप्रदेशமே** – घटावच्छिन्नाकाशம்போலிருக்கிற घटाद्यवच्छिन्नமான

[85] விஷ்ணுபுராணம் 1-9-41.

இது கொள்ளில் बहिर्व्याप्तिக்கு विरुद्धமாம். இத்தை अघटितघटनाशक्तियாலே निर्वहिக்கில் विरुद्धसमुच्चयங்கொள்ளும் परमतங்களிற்படியாம். இங்கு प्रथमाक्षरத்தாலும் नारशब्दத்தில் प्रकृतियான नरशब्दத்தாலும் अयनशब्दத்தாலும் सर्वेश्वरனைச் சொல்லுகிறபோது रक्षकत्वकारणत्वनित्यत्वनेतृत्वाधारत्वान्तर्यामित्वादिகளான आकारभेदங்களாலே மூன்றும் सप्रयोजनங்கள். प्रणवத்தில் तृतीयाक्षरத்தாலே चेतनனை प्रकाशिப்பிக்கச்செய்தே இங்கு नारशब्दத்தாலே மீண்டுஞ் சொல்லுவானேனென்னில்; [86]“நானுன்னை யன்றியிலேன்கண்டாய் நாரணனே நீ யென்னையன்றியிலை” யென்றும், [87]“रामानुजं लक्ष्मणपूर्वजञ्च”

ஒவ்வொரு ब्रह्मप्रदेशமே, **सर्वத்தையும் निर्वहिக்க வல்ல शक्तियுடைத்தாயிருக்கை** इति । सर्वजगत्कार्यங்களையும் निर्वहिக்கக்கூடின शक्तिमत्वமே என்கை. இதனால் व्यापित्वத்திற்கும் पूर्णत्वத்திற்கும் विरोधம் வாராதென்று सूचितம். सर्वपरिसमाप्तत्वம் पूर्णत्वமென்று मुख्यार्थம் கொள்ளும் पक्षத்தில் श्रुतियில் சொன்ன बहिर्व्याप्तिக்கு विरुद्धமாமென்கிறார் **இது கொள்ளிலி**त्यादिना । प्रतिवस्तुपरिसमाप्तत्वरूपपूर्णत्वமும் सर्ववस्तुबहिर्व्याप्तियும் ईश्वरனுக்கு अघटितघटनासामर्थ्यத்தாலே கூடலாமென்பார் பக்ஷத்தையனுவதித்து निरसिக்கிறார் **இத்தை** इत्यादियால். **विरुद्धसमुच्चयம் கொள்ளும் परमतங்களிற்படியாமி**ति । विरुद्धமான भेदाभेदங்களுக்கு ஒரு वस्तुவில் समुच्चयம் சொல்லும் भास्करादिमतप्रक्रियையயாமென்கை. अघटितघटनासामर्थ्यத்தாலே प्रतिवस्तुपूर्णत्वबहिर्व्याप्तिகளுக்கு सामानाधिकरण्यத்தில் दोषமில்லையென்றாலதனாலேயே जीवेश्वरர்களின் भेदाभेदங்களுடைய सामानाधिकरण्यத்திலும் दोषமில்லையாமென்று கருத்து. இப்படி मूलमन्त्रத்தில் प्रथमाक्षरமான अकारமும் नारशब्दप्रकृतियான नरशब्दமும் अयनशब्दமும் भगवानையே சொல்லுகிறதென்றால் पौनरुक्त्यம் வாராதோவென்ன आकारभेदமிருப்பதாலது வாராதென்கிறார் **இங்கு** इत्यादिना । अकारத்தாலே रक्षकत्वकारणत्वाकारங்களையும், नरशब्दத்தாலே नित्यत्वनेतृत्वाकारங்களையும், अयनशब्दத்தாலேயுपायत्वोपेयत्वाकारங்களையும் சொல்லுகையால் எல்லாம் सप्रयोजनமாகையால் पौनरुक्त्यமில்லையென்று கருத்து. இதனால் एकाकारावच्छिन्नवस्तुவை மறுபடி மறுபடி சொல்லுமிடத்திலேயே पौनरुक्त्य दोषத்திற்கு प्रसक्तिயென்று சொல்லிற்றாயிற்று. ईश्वरवाचकशब्दங்களில் पौनरुक्त्यदोषத்தை परिहरिத்து जीववाचकमकारनारशब्दங்களில் पौनरुक्त्यத்தை பஙங்கித்துப் பரிஹரிக்கிறார் **प्रणवத்திலி**त्यादिना । **நானுன்னையி**त्यादि । **நான்** – त्वदेकधार्यனான நான். **உன்னையன்றி** – धारकனான உன்னைவிட்டு, **இலேன்** सत्तावानாக ஆகமாட்டேன். **நீ** – नारனான என்னை निरूपकமாகவுடைய நீ,

---

[86] நான்முகன் திருவந்தாதி 7.
[87] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 28-10.

என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஒன்றையிட்டொன்றை நிரூபியா நின்றால் अर्जुनरथம் போலே प्रणवம் शेषप्रधानமாகையாலும் रासमण्डलம்போலே नारायण-शब्दம் शेषिप्रधानமாகையாலும் पुनरुक्तिயில்லை. प्रणवந்தன்னிலும் शाब्द प्राधा-न्यம் ஜீவனுக்கானாலும் रक्षकனான शेषिக்கே आर्थம் प्राधान्यம். प्रणवத்திலே

என்னையன்றி – निरूपकभूतனான என்னையொழிய, **இலை** – सिद्धिக்கமாட்டாய். இப் பாசுரத்தில் நாரணனே என்பதால் पूर्वापरத்திற் சொன்ன இது नारायणशब्दार्थ-மென்று सूचितம். **रामानुजमित्यादि** । रामानुजமென்பதில் शेषियान ராமனாலே शेषனான லக்ஷ்மணன் निरूपिக்கப்பட்டான்; लक्ष्मपूर्वजश्च என்கிற पदத்தில் शेषனான லக்ஷ்மணனாலே शेषियान ராமன் निरूपिக்கப்பட்டான் என்கை. **अर्जुनरथம்போலே प्रणवம் शेषप्रधानமாகையாலுமிति** । अर्जुनरथத்தில் शेषभूतனான अर्जुनன் रथियाகையால் प्रधानனாயும், भगवान् सारथियाகையாலே अप्रधानனாயும் காட்டப்பட்டனர். அப்படியே प्रणवத்திலும் अकारार्थமான भगवान् चतुर्थ्यर्थशेषत्वத்திற்கு निरूपकமாகையாலே अप्रधानனாயும் मकारार्थமான ஜீவன் அந்த चतुर्थ्यर्थशेषत्वத்திற்கு आश्रयனாகையாலே प्रधानனாயும் காட்டப்பட்டானென்று கருத்து. **रासमण्डलம்போலே नारायणशब्दம் शेषिप्रधानமாகையாலுமிति** । रासमण्डलமாவது:– திருவாய்ப்பாடியில் யமுனையின் புலினத்தில், "अङ्गनामङ्गनामन्तरे माधवो माधवं माधवञ्चान्तरे चाङ्गना । इत्थमाकल्पिते मण्डले मध्यगः" என்று சொல்லுகிறபடி ஒவ்வொரு गोपियும், அநேக ரூபத்தை धरித்த ஒவ்வொரு कृष्णனும் கைகளைக் கோத்துக்கொண்டு मण्डलமாக நின்றுகொண்டு रसविशेषத்தை अनुभविத்த कृष्णगोपीसमुदायம். அதில் गोपिகள் अप्रधानர்களாயும், कृष्णन् रसविशेषजनकனாய்க்கொண்டு प्रधानனாயும் நிற்கையால் அது शेषिप्रधानம். அப்படியே नारायणशब्दம் नारங்களை शेषங்களாயும் அவைகளுக்கு अयनत्वेन நாராயணனை शेषियाகவும் காட்டுகையாலே शेषिप्रधानமென்று கருத்து. तथाच प्रणवத்தில் मकारार्थம் प्रधानமாகத் தோன்றுகையாலும், नारायणशब्दத்தில் नारशब्दार्थம் अप्रधानமாகத்தோன்றுகையாலும் आकारभेदமிருப்பதாலே पौनरुक्त्यமில்லையென்று கருத்து. ननु प्रणवத்தில் रक्षकனான भगवाனைக்காட்டிலும் रक्ष्यனான ஜீவனுக்கு प्राधान्यம் தோற்றுகிறதென்றால் ईश्वरप्राधान्यம் சொல்லும் शास्त्रத்திற்கு विरोधம் வாராதோவென்ன, இங்கு ஜீவனுக்குச் சொன்ன प्राधान्यம் शाब्दबोधத்தில் विशेष्यत्वरूपமாகையாலும், शास्त्रத்தில் சொல்லும் आर्थप्राधान्यம் अकारार्थமான रक्षक-னுக்கேயாகையாலும் विरोधம் வாராதென்கிறார் **प्रणवந்தன்னிலுமி**त्यादियाल். **शाब्द-प्राधान्यம் ஜீவனுக்கானாலுமி**ति । अकारार्थशेषभूतो मकारार्थः என்கிறவிடத்தில் प्रथमान्तार्थ-मुख्यविशेष्यकशाब्दबोधத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் नैयायिकमतरीत्या प्रथमान्तमकारार्थமான ஜீவனுக்கு अकारार्थशेषत्वप्रकारकशाब्दबोधनिरूपितमुख्यविशेष्यत्वமுண்டானாலுமென்றபடி. **रक्षकனான शेषिக்கே आर्थம் प्राधान्यமி**ति । अर्थस्वभावத்தாலே வரும் உத்கர்ஷம் ரக்ஷகனான ईश्वर-

स्वरूपத்தாலும் குணத்தாலும் ज्ञानाकारனாய் प्रत्यக்காயணுவாய்த்தோற்றின ஜீவனுக்கு नारशब्दம் क्षयமில்லாதவனென்று नित्यत्वஞ்சொல்லுகையாலும் நரருடைய समूहத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜீவர்களுடைய अन्योन्यभेदத்தை व्यक्तமாக்குகையாலும் नराज्जातங்கள் नारங்களென்றபோது विशिष्टवेषத்தாலும் ब्रह्मकार्यत्वந்தோற்றுகையாலும் पदद्वयத்துக்கும் प्रयोजनभेदமுண்டு. नार-शब्दसमानाधिकरणமான अयनशब्दத்தாலே இவற்றுக்கு व्याप्यत्वादिகளுங்கண்டு கொள்வது. नित्यரான பல चेतनர்க்கு ஒரு नित्यனான चेतनனभिमतहेतुவென் கிற श्रुत्यर्थமு மிங்கே கண்டுகொள்வது. नित्यனாக प्रमाणसिद्धனான ஜீவனுக்கு ब्रह्मकार्यत्वம் विशेषण द्वारकம். இப்படி नारायणात्मकादिकल्पங்களிலே சொன்ன

னுக்கே என்றபடி. रक्ष्यरक्षकர்களுக்குள் रक्षकனுக்கன்றோ प्राधान्यம். இப்படி मकारतार-शब्दங்களிலே ஜீவனுக்கு முறையே प्राधान्यமும் अप्राधान्यமும் தோற்றுகையால் पौन-रुक्त्यமில்லையென்று சொல்லி, मकारनारशब्दங்களில் ஜீவனுக்கு ज्ञानस्वरूपत्व ज्ञानगुणकत्व नित्यत्वाद्याकारभेदம் தோற்றுகையாலும் प्रयोजनம் सिद्धिப்பதால் पौनरुक्त्यமில்லையென் கிறார் **प्रणवத்திலே** इत्यादियाल். **நரருடைய समूहத்தைச் சொல்லுகையாலே ஜீவர் களுடையअन्योन्यभेदத்தை व्यक्तமாக்குகையாலும்**इत्यादि । प्रणवத்திலுள்ள मकारம் போலன்றிக்கே नारशब्दம் नरसमूहविवक्षया ஜீவர்களுடைய परस्परभेदप्रकाशकமாகையாலும், नरजातत्वविवक्षया प्रकृतिविशिष्टवेषेण ब्रह्मकार्यत्वप्रकाशकமாகையாலும் सप्रयोजनமாகையால் पौनरु-क्त्यமில்லையென்று கருத்து. இப்படி आकारभेदबोधकமாகையால் मकारமும் नारशब्दமும் अपुनरुक्तமென்றால் बहुव्रीहिसमासத்தில் अयनशब्दத்தாலும் ஜீவனையே சொல்லுகையால் पौनरुक्त्यம் வாராதோவென்ன, அங்குமாकारभेदம் காணலாமென்கிறார் **नारशब्दसमाना-धिकरणமான** इत्यादियाल். नारशब्दप्रकृतियान नरशब्दத்தாலே ஜீவன்களுக்கு नित्यत्वத்தைச் சொல்லுகையாலும், "समूहार्थकाण् प्रत्ययத்தாலே அவர்களுக்கு बहुत्वத்தைச் சொல்லு கையாலும், "नराज्जातानि तत्त्वानि" என்கிற வசநப்படி नरशब्दத்தாலே नित्यனான भगवानைச் சொல்லுகையாலும், "नरात्" என்று एकवचनத்தாலே அவனுக்கு एकत्वத்தைச்சொல் லுகையாலும், अयनशब्दத்தில் करणव्युत्पत्तियாலே कामप्रापकत्वத்தைச் சொல்லுகையாலும் नारायणशब्दத்திலேயே "नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानामेको बहूनां यो विदधाति कामान्" என்கிற श्रुत्यर्थத்தைக் காணலாமென்கிறார் **नित्यரான பல चेतनர்க்கு** इत्यादिना । இப்படி नाराणां समूहो नारமென்கிற व्युत्पत्तियில் जीवनित्यत्वமும், बहुत्वமும். சொல்லப்பட்டதென்றால், नराज्जातानि तत्वानि नाराः என்கிற व्युत्पत्तियில் चेतनाचेतनतत्वसामान्यமும் நரனான भगवानிட மிருந்து உண்டானவையென்று சொல்லுவது கூடுமோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **नित्यனாக प्रमाणसिद्धனான ஜீவனுக்கு** इत्यादियाल் **विशेषणद्वारकம்** – देहद्वारकம், संकोच-

வ்யுத்பத்யந்தரங்களுமெல்லாமிவற்றோடு துல்யம். [88]''चेतनाचेतनं सर्वं विष्णोर्यद्व्यतिरिच्यते । नारन्तदयनञ्चेदं यस्य नारायणस्तु सः'' என்கையாலே [89]''सर्वपुंसां समूहः'' என்றதுவுமுபலக்ஷணமாகையால் க்ஷயிஷ்ணுக்களல்லாமையாலே ஸ்வரூபத்தாலே யாதல் ப்ரவாஹத்தாலேயாதல் நித்யங்களாய் நரஶப்தவாச்யங்களான ஸர்வதத்த்வங்களுடைய ஸமூஹங்களும் நாரங்கள்.

விகாஸவத்தான ஜ்ஞானத்வாரகமென்னவுமாம். இப்படி சில வ்யுத்பத்திகளுக்கு நிர்வாஹம் சொன்னாலும் நாராயணாத்மககல்பாந்தரங்களில் சொன்ன வ்யுத்பத்யந்தரங்களை நிர்வஹிக்கும் வழி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** இத்யாதியால். **இவற்றோடு துல்யமிதி** । அதிகார்த்தங்களான வ்யுத்பத்யந்தரங்களில்லாமையாலே கல்பாந்தரங்களிற்சொன்ன வ்யுத்பத்யந்தரங்களும் ஏதத்துல்யநிர்வாஹங்களென்று கருத்து. இப்படி நரஶப்தம் நித்யனான ஜீவனைச் சொல்லுகிறதென்றும், நாரஶப்தம் அவர்களுடைய ஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், அவைகள் பகவானுக்கு அயனமாகின்றனவென்றும் சொன்னால், ''चेतनाचेतनं सर्वं विष्णोर्यद्व्यतिरिच्यते । नारं तदयनञ्चेदं यस्य नारायणस्तु सः'' என்கிற நிர்வசனத்தில் அசேதனத்தையும் சேர்த்து சேதநாசேதநஸமூஹத்திற்கு பகவதயநத்வம் சொல்லுகிறது கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **चेतनाचेतनमित्यादिना । विष्णोर्यद्व्यतिरिच्यते** – விஷ்ணுவினுடைய ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வ்யதிரிக்தமாக யாதொரு வஸ்துவுண்டோ, **உபலக்ஷணமாகையாலிதி** । सर्वपुंसां என்கிறவிடத்தில் புംஶப்தத்தை அசித்திற்கும் உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளவேண்டுமாகை யாலென்றபடி. காகேப்யோ ததி ரக்ஷ்யதா மென்கிறவிடத்தில் தத்யுபகாதகத்வம் உபலக்ஷ்யாகாரமா கிறாப்போலே இங்கு சேதநாசேதநாஸாதாரணமான உபலக்ஷ்யாகாரம் கடிக்குமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **க்ஷயிஷ்ணுக்களல்லாமையாலே** இதி । ரः என்கிற ஶப்தம் ஸ்வரூபதோ நாஶத்தைச் சொல்லுகிறதென்றால் நரஶப்தம் ஸ்வரூபதோ நாஶரஹிதசேதநாசேதநரூபமான வஸ்துத்வயத்தையும் சொல்லுமாகையால் நாஶரஹிதத்வமே உபலக்ஷ்யாகாரமாகலாமென்று கருத்து. இந்த ஸ்வரூபதோ நித்யத்வம் கார்யவர்கங்களில் இல்லையே என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ப்ரவாஹத்தாலேயாதலிதி** । ததாச ஸ்வரூபப்ரயுக்த நித்யத்வ ப்ரவாஹ ப்ரயுக்த நித்யத்வாந்யதரவத்வமுபலக்ஷ்யாகாரமென்றதாயிற்று.

88
89

सर्वव्यापकत्वादिविशिष्टனாயிருக்கச்செய்தே तद्गतदोषங்களை तत्प्रयुक्तदोषங்களையும் கழிக்கிற क्षयरहितனென்கிற व्युत्पत्तिயாலும், "नृ नये" इत्यादिகளாலும், [90]"जह्नुर्नारायणो नरः" என்று नामधेयமாகச் சொல்லுகையாலும், [91]"आपो नारायणोद्भूतास्ता एवास्यायनं पुनः" என்கிற व्याससमृतिवाक्यத்தாலே "आपो वै नरसूनव" इत्यादिகளில் नरशब्दமும் नारायणனையே சொல்லுகிறதென்னுமிடம் सुव्यक्तமாகையாலும் नरனென்று नित्यனாய் सर्वनेताவான सर्वेश्वरனுக்குத் திருநாமமாகையாலே [92]"नरसंबन्धिनो नारा नरस्स पुरुषोत्तमः । नयत्यखिलविज्ञानन्नाशयत्यखिलन्तमः ॥ नरिष्यति च सर्वत्र नरस्तस्मात्सनातनः । नरसंबन्धिनस्सर्वे चेतनाचेतनात्मकाः ॥

இனி नारशब्दத்திற்கு व्युत्पत्त्यन्तरத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு नारायणशब्दத்திற்கு अर्थान्तरமருளிச்செய்கிறார் **सर्वव्यापकत्वादीत्यादिमहावाक्यத்தாலே**. இதில் सर्वव्यापकत्वेत्यादि क्षयरहितனென்கிற व्युत्पत्तिயாலுமித्यन्तமான अवान्तरवाक्यத்தால் नरशब्दव्युत्पत्तिயாலே लब्धமான सर्वव्यापकत्वத்தாலே शङ्कितமான व्याप्यगतदोषமும் व्याप्यप्रयुक्तगतदोषமும் கழிந்து போமென்கிறது. व्यापकत्वादि என்கிறவிடத்தில் आदिपदத்தாலே शरीरित्वத்திற்கு ग्रहणम். **तद्गतदोषங்கள்** – स्वरूपान्यथाभावस्वभावान्यथाभावादिகள். **तत्प्रयुक्तदोषங்கள்** – जीवனுக்குப் போலே शरीरसंबन्धத்தாலே வரும் सुखदुःखादिகள், இதனால் उभयलिङ्गाधिकरणार्थமும், "संभोगप्राप्तिरितिचेन्न वैशेष्यात्" என்கிற सूत्रத்தின் अर्थமும் சூசிப்பிக்கப்பட்டது. **नृ नये इत्यादिகளாலுமிति** । नृ नये என்கிற धातुவில் नयति अखिलविज्ञानं என்கிற व्युत्पत्तिயாலும், आदिपदग्राह्यமான नश् अदर्शने என்கிற धातुவில் अखिलं तमो नाशयति என்கிற व्युत्पत्तिயாலும், रिष् हिंसायां என்கிற धातुவில் न रिष्यति என்கிற व्युत्पत्तिயாலும், व्यासस्मृतिயில் अप्पुக்கள் नारायणोद्भूतங்களென்று சொல்லியிருக்க, அதே स्थानத்தில் मनुस्मृतिயில் अप्पुக்கள் नरனிடத்தில் உண்டானதுகள் என்று சொல்லுகையாலே இந்த नरशब्दம் स्थानप्रामाण्यத்தாலே नारायणனைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் स्पष्टமாகையாலும் नरसंबन्धिनो नाराः என்கிற व्युत्पत्तिயில் அவனுடைய स्वरूपनिरूपकधर्मप्रभृतिயான सर्वமும் नारशब्दार्थங்களாய் अयनशब्दத்தாலே आश्रयत्वம் विवक्षितமாகும்போது स्वातिरिक्तமான सर्वத்திற்கும் भगवदाश्रयत्वம் தோற்றுகையால் भगवानுக்கு स्वनिष्ठत्वம் सिद्धिக்குமென்பதில் अहिर्बुध्न्यवचनसंवादத்தைக் காட்டுகிறார் **नरसंबन्धिनो नारा** इत्यादिயால். नरस्स पुरुषोत्तम इति प्रतिज्ञा । இதற்கு हेतुவைச் சொல்லுகின்றன नयत्यखिलविज्ञानमित्यादिகள். आश्रितानिति शेषः; नयधातोर्द्विकर्मकत्वात् । **तमः** – अज्ञानம், **सर्वत्र नरिष्यति** – எங்குமிருந்தபோதிலும் तत्प्रयुक्तமான दोषத்தை யடை

---

[90] பாரதம் ஆநுஶாஸநிக 231-29.

[91] வ்யாஸஸ்ம்ருதி.

[92] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-50.

ईशितव्यतया नारा धार्यपोष्यतया तथा। नियाम्यत्वेन सृज्यत्वप्रवेशभरणैस्तथा॥ अयते निखिला-न्नारान्व्याप्नोति क्रियया तया। नाराश्चाप्यनन्तस्य तैस्तद्भाव निरूपणात्॥ नाराणामयनं वासस्ते च तस्यायनं सदा। परमा च गतिस्तेषां नाराणामात्मनां सदा" என்ற अहिर्बुद्ध्न्यादि निर्वचनம் பண்ணினபடியே "नरसंबन्धि नारं" என்கிற व्युत्पत्तियாலே सर्वेश्वरனுடைய स्वरूपनिरूपकधर्मங்களும் निरूपितस्वरूप विशेषणधर्मங்களும் व्यापारங்களும் विग्रह-विशेषங்களும் மற்றுமுள்ள त्रिविधचेतनाचेतनங்களுமெல்லாம் नारशब्दार्थமான போது स्वव्यतिरिक्तसर्वத்துக்குமாश्रयत्वादिरूपेण நிற்கும் प्रकारம் विवक्षितமாகை யாலே स्वनिष्ठत्वादिகளைச் சொல்லுகிறது. இப்படி व्यापन भरणनियमन-

கிறானில்லை, नरसंबन्धिनो नाराः என்று முன்பு சொன்ன नरसंबन्धिகளை विशदीकरिக் கிறார் **नरसंबन्धिनस्सर्वे** इत्यादियால். संबन्धங்களைக்காட்டுகிறார் **ईशितव्यतयेत्यादि**யால். **ईशितव्यत्वம்** – शेषत्वம், **धार्यत्वம்** – तदधीनसत्ताकत्वம், **पोष्यत्वம்** – तदधीनपोषणवत्वம், **नियाम्यत्वம்** – तदधीनप्रवृत्तिमत्वம், **सृज्यत्वம்** – उत्पाद्यत्वம், **प्रवेशः** – अन्तस्संबन्धः, **भरणம்** – रक्षणம், இப்படி नारशब्दத்தை निरूपिத்து अयनशब्दத்தை निरूपिக்கிறார் **अयते निखिलान्नारानित्यादि**யால். **अयते** – नियमयतीत्यर्थः। அதையே விவரிக்கிறார் **व्याप्नोतीति**। **तया क्रियया व्याप्नोति** – पूर्वोक्त व्यापनपोषण-भरणक्रियया व्याप्य नियच्छति, இந்த पक्षத்தில் अयनशब्दம் कर्तरि व्युत्पन्नம்; नाराणाமென்று कर्मणि षष्ठी। बहुव्रीहिपक्षத்தைக் காட்டுகிறார் **नाराश्चापीति**। **अयनं** – ज्ञानसाधनம், नारங்கள் अयनமா வதற்குக் காரணமென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **तैस्तद्भावनिरूपणादिति**। **तैः** – चेतनाचेतनरूपங்களான அந்த नारங்களாலே, **तद्भावनिरूपणात्** – ब्रह्मத்தினுடைய सद्भावம் निरूपिக்கப்படுகையாலே, विभूतिகள் विभूतिमाனுடைய सद्भावज्ञानத்திற்கு हेतुவாகுமிறே. இனி अयनशब्दத்திற்கு समासद्वयத்திலும் अर्थान्तरமருளிச்செய்கிறார் **नाराणामयनमित्यादिना**। **वासः** – आधारभूतः, ते च तस्यायनமென்கிறவிடத்தில் अयनशब्दம் व्याप्यपरம். तत्पुरुषे अर्थान्तरमाह **परमा च गतिरिति**। गतिशब्दः कर्मणि करणे च। परमप्राप्यனும் परमप्रापकமென்கை. **स्वरूपनिरूपक-धर्मங்கள்** – सत्यत्वज्ञानत्वादिகள், **निरूपितस्वरूपविशेषणங்கள்** – स्वरूपनिरूपक धर्मங்களாலே निरूपितமான स्वरूपத்திற்கு विशेषणங்களான ज्ञानशक्त्यादिधर्मங்கள். **व्यापारங்கள்** – साधु-परित्राणादिகள், **विग्रहविशेषங்கள்** – परव्यूहादिகள், आश्रयत्वादीत्यत्रादिशब्दात् शेषित्वस्य उपायत्वो-पेयत्वादीनाञ्च ग्रहणம். **स्वनिष्ठत्वादिகளைச் சொல்லுகிறது** इति। இங்கு नारायणशब्दமென்று अध्याहरिப்பது. स्वव्यतिरिक्तமான सर्वத்திற்கும் இவன் आश्रयனென்று தோற்றினால் இவனுக்கு आश्रयान्तरமில்லையென்று தோற்றுமாகையால் स्वे महिम्नि என்கிறவிடத்தில் போல் स्वनिष्ठत्वம் சொல்லப்பட்டதாமிறே. இங்கு आदिपदத்தால் सर्वशेषित्वनिस्समाभ्यधि-कत्वादेः ग्रहणம். இப்படி नारங்களுக்கும் भगवाனுக்கும் व्यापनभरणस्वाम्यादिகளால் வேறு-பாட்டை இந்த शब्दம் சொல்லுகிறதென்றால் இவையிரண்டிற்கும் स्वरूपैक्यம் சொல்

குத்ருஷ்டிகள் சொன்ன स्वरूपैक्यादिभ्रमங்கழியும்படி सर्वशरीरित्वसर्वशब्दवाच्यत्वादि-वैभवமுமிங்கே फलितம். नरशब्दத்தாலே शोधकवाक्यार्थமும், नारशब्दத்தாலே स्वाम्यादिகளாலே வேறுபட்டிருக்கிற புருஷோத்தமனுக்கும் तत्संबन्धि-களுக்கும் "नराज्जातानि तत्त्वानि नाराणि" என்கையாலே कारणवाक्यार्थமும், अयन-शब्दத்தாலே அவ்வோ उपासनवाक्यार्थங்களுமெல்லாமிங்கே प्रकाशितங்களா கிறன. सुबालोपनिषत्प्रभृतिகளிலே सर्वान्तर्यामिயுமாய் सर्वविधबन्धुமாயிருக்கிற सर्वेश्वरன் नारायणशब्दத்தாலே देवतान्तरव्यावृत्तனாக प्रतिपादितனானான். लोकத்திலுள்ள सर्वबन्धुக்களும் भगवत्सङ्कल्पத்தாலே बन्धुக்களானார்கள்.

லுகிறதுபோலுள்ள तत्त्वमसि, अयमात्मेत्यादि वाक्यங்களுக்கு सामरस्यம் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி व्यापनभरणेत्यादि**யால் **सर्वशरीरित्वसर्वशब्दवाच्यत्वादिवैभवமு மிங்கே फलितमि**ति । இந்த नारायणशब्दத்தில் नाराणामयनமென்கிற व्युत्पत्तिயில் सर्वाधारत्व-रूपसर्वशरीरित्वம் தோற்றுகையாலும் அதனால் सर्वशब्दवाच्यत्वம் सिद्धिக்குமாகையாலும் तत्त्वमसि, अयमात्मेत्यादिகளிற்சொன்ன सामानाधिकरण्यம் शरीर शरीरिभावसंबन्धकृतமென்று ஏற்படு மாகையால் स्वरूपैक्यभ्रमம் निवृत्तமாமென்று தாத்பர்யம். இனி இந்த नारायणशब्दத்தில் क्षयरूपदोषाभाववाचकமான नरशब्दத்தாலே शोधकवाक्यार्थமும், नराज्जातानि तत्त्वानि नाराणि என்கிற व्युत्पत्तिயையுடைய नारशब्दத்தாலே कारणवाक्यार्थமும், ईयत इत्ययनम् என்கிற कर्मव्युत्पत्तिயை யுடைய अयनशब्दத்தாலே गतिकर्मत्वம் सिद्धिத்து, அதனால் गत्यर्थानां बुद्ध्यर्थत्वात् என்கிற न्यायத்தாலே उपासनरूपबुद्धिकर्मत्वம் फलिக்கையால் उपासनवाक्यार्थமும் प्रकाशितமென்கிறார் **नरशब्दத்தாலே शोधकवाक्यार्थமுமி**त्यादिயால். இப்படி नारायणशब्दத்தில் योगव्युत्पत्तिயாலே வரும் आधारत्वादिகளெல்லாம் देवतान्तरसाधारणங்களாகையால் இது देवताविशेषத்தைச் சொல்லும்படி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सुबालोपनिषत्प्रभृतिகளிலே** इति । இங்கு "एष सर्वभूतान्तरात्माऽपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" என்றும், "माता पिता भ्राता निवासश्शरणं सुहृत्" । "गतिर्नारायणः" என்றும் नारायणशब्दार्थத்தை प्रधानமாக निर्देशिக்கை யாலும் योगार्थங்களெல்லாம் समभिव्याहृतपदान्तरलभ्यங்களாகையால் रूढ्यर्थமான श्रियःपति-யையே नारायणशब्दத்தாலே சொல்லவேண்டுமாகையாலே योगार्थावच्छिन्नरूढ्यर्थदेवता-विशेषம் प्रतिपादितமென்று கருத்து. இதனால் मूलमन्त्रத்திலும் योगरूढமான नारायणशब्दம் योगार्थावच्छिन्नरूढ्यर्थமான श्रियःपतिயையே சொல்லுகிறதென்று निर्णीतமாயிற்று. लोकத் தில் माता पित्रादिबन्धुக்களிருக்க நாராயணனை सर्वविधबन्धु என்பது கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **लोकத்திலுள்ள** इत्यादिயால். "न वा अरे पत्युः कामाय पतिः प्रियो भवति आत्मनस्तु कामाय" என்கிறபடி அவர்களுடைய बन्धुत्वம் परसङ्कल्पप्रयुक्तமாகையால் सोपा-धिकமென்று கருத்து. भगवाனுடைய सर्वविधबन्धुत्वத்தில் उपाधिनिर्देशமில்லாமையாலே

[93]"त्वमेव माता च पिता त्वमेव" [94]"எம்பிரானெந்தை", [95]"पिता त्वं माता त्वं" इत्यादिகளிற்படியே निरुपाधिकसर्वविधबन्धु सर्वेश्वरனொருவனுமே. [96]"यस्य प्रसादे सकलाः प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः" என்றும், [97]"प्रसन्नमभवत्तस्मै प्रसन्नाय चराचरं", [98]"प्रसन्ने देवदेवेशे" என்றுஞ்சொல்லுகையாலே அவன் प्रसन्नனானால் प्रतिकूलராவாரொருவருமில்லை. இவ்வீश्वरனுக்கு [99]"सुहृदं सर्वभूतानां" என்கிறவாகாரம் स्वभावसिद्धम्. आकारान्तरம் चेतनருடைய वाङ्मातिलङ्घनமாகிற उपाधिயடியாக வந்தது. அதுவுமல்पव्याजத்தாலே மாறும். [100]"இத்தனையடியரானார்க்கிரங்குநமரங்கனாயபித்த" னென்றார்களிறே.

அவனே निरुपाधिकसर्वविधबन्धु என்கிறார் **त्वमेवे**त्यादियाल். **எம்பிரான்** – எனக்கு உபகாரகன், **எந்தை** – என்னுடைய பிதா, இதனால் ईश्वरனுடைய निरुपाधिकसर्वविधबन्धुत्वे सांप्रदायिकत्वमपि दर्शितम्. இப்படி माता पिता என்கிற सुबालोपनिषद्वाक्यத்தில் சொன்ன निरुपाधिकबन्धुत्वத்தை उपपादिத்து அதிற்சொன்ன निरुपाधिकसुहृत्वத்தை उपपादिக்கிறார் **यस्य प्रसाद** इत्यादियाल். **प्रसन्नाय तस्मै** – भगवत्प्रसादेन प्रसन्नचित्ताय पुरुषाय, இப்படி प्रसादान्तरहेतुவான भगवत्प्रसादம் सोपाधिकமோ निरुपाधिकமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வீश्वरனுக்கு** इत्यादियाल் **என்கிறவாகாரம்** – प्रसादरूपமான सौहार्दமாகிற आकारம், இப்படியாகில் शत्रुविषयத்தில் विपरीताकारம் தோன்றுகிறதே யென்ன? அது सोपाधिकமென்கிறார் **आकारान्तरமி**त्यादियाल். आकारान्तरमौपाधिकமாகையாலே प्रणिपतनाद्यल्पव्यापारத்தாலே கழிந்து போமென்கிறார் **அதுவுமி**ति । இப்படி மாறுமென்பதில் संवादம் காட்டுகிறார் **இத்தனையடியரானார்க்கி**त्यादियाल். **இத்தனையடியரானார்க்கு** – மொய்த்தவல்வினையையுடைய क्षत्रबन्धुவானவன் "गोविन्द!" என்கிற மூன்றெழுத்துடைய नामத்தைச் சொன்னமாத்திரத்தால் அந்த जन्मத்திலேயே परगतिயை யடைந்தானென்றது கீழ். **இத்தனையடியரானார்க்கு** – மூன்றெழுத்தை யுடைய நாமத்தைச் சொன்ன மாத்திரமாகிற स्वल्पव्याजத்தாலே दासரானார்க்கும், **இரங்கும்** – मोक्षप्रदानपर्यन्तமான இரக்கத்தையுடைய, **நம்** – நம் स्वामिயான, **அரங்கனாயபித்தனை** – அரங்கனென்கிற आश्रितवत्सलனை, **பெற்றும்** – सुलभமாக அடைந்தும், அந்தோ संसारचक्रத்திலே भ्रमिப்பதே.

[93] காந்தாரீவாக்யம்.
[94] பெரியதிருமொழி 1-1-6.
[95] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 60.
[96] ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 4-21.
[97] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-141.
[98] நாரஸிம்ஹபுராணம்.
[99] கீதை 5-29.
[100] திருமாலை 4.

இந் நாராயணशब्दத்தில் चतुर्थीயாலே மேல் சொல்லப்புகுகிற वाक्यार्थங்களுக்கீடாக तादर्थ्यादिகள் காட்டப்படுகிறன. स्थूलानुसन्धानத்திலிச் चतुर्थी नमश्शब्दयोगத்தாலுங்கொள்ளலாம். அப்போதிச்चतुर्थीக்கு प्रयोजनातिशय-மில்லை. [101]''षष्ठपञ्चदशाद्वर्णात् केवलव्यञ्जनीकृतात् । उत्तरो मन्त्रशेषस्तु शक्तिरित्यस्य कथ्यते'' என்கையாலெ யிது திருमन्त्रத்தில் फलसिद्धिहेतुவான प्रदेशம். योजनाविशेषங்களில் फलप्रार्थनैயுமிவ்விடத்திலேயாகிறது. [102]''अर्थात् प्रकरणाल्लिङ्गादौचित्या-द्देशकालतः । शब्दार्थाः प्रविभज्यन्ते न शब्दादेव केवलात्'' என்கிறபடியே ஒரு शब्दத்

இனி இந் நாராயணशब्दத்தில் चतुर्थीயினாலே तादर्थ्याद्यर्थங்கள் காட்டப்படுகின்றன வென்கிறார் **இந் நாராயணशब्दத்திலி**त्यादियाल். तादर्थ्यादि प्रदर्शनத்திற்கு आवश्यकதையை யருளிச்செய்கிறார் **சொல்லப்புகுகிற** इति । तादर्थ्यादिகளென்கிறவிடத்தில் आदिपदத்தாலே संप्रदानத்திற்கு परिग्रहம். ''नमस्स्वस्तिस्वाहास्वधालं वषड्योगाच्च'' என்கிற सूत्रத்தின்படி नमश्शब्दयोगத்தாலும் चतुर्थी வருமென்றும், அப்போது அது उपपदविभक्तिயாகையாலே साधुत्वार्थமே யொழிய அதற்கு प्रयोजनविशेषமில்லை யென்றுமருளிச்செய்கிறார் **स्थूला-नुसन्धानத்திலி**त्यादिना । **स्थूलानुसन्धानத்தில்** – नमश्शब्दத்தின் स्थूलयोजनैயில், **प्रयोजनाति-शयமில்லை** इति । ஆகையால் प्रयोजनातिशयமுள்ள अर्थத்தையே கொள்ளவேண்டு மென்று கருத்து. नारायणपदोत्तरமுள்ள आय என்கிற चतुर्थीயானது मन्त्रத்தினுடைய शक्त्यंशமாகையால் இது फलसिद्धिहेतुவான सारांशமென்று இச் चतुर्थीயின் वैभवத்தை யருளிச்செய்கிறார் **षष्ठपञ्चदशा**दित्यादियाल். **षष्ठपञ्चदशात्** – मन्त्रத்தில் प्रणवத்தைவிட்டு नकारம் முதல் எண்ணினால் ஆறாவது वर्णமாய், कवर्गादिगणனையில் பதினைந்தாவது वर्णமான, **केवलव्यञ्जनीकृतात्** – उत्तरமான அச்சை விட்டு व्यञ्जनमात्रமாகப் பண்ணப்பட்ட, **वर्णादुत्तरः** – ண என்கிற எழுத்தைக்காட்டிலும் மேலான, **मन्त्रशेषः** – मन्त्रத்தின் மிகுதி யான आय என்பதே, **अस्य** – இந்த मन्त्रத்திற்கு, **शक्तिरिति** – फलसिद्धिहेतुभूतसारांशமென்று, **कथ्यते** – சொல்லப்படுகிறது. मन्त्रज्ञैरिति शेषः । सर्वयोजनैயிலும் फलप्रार्थनै இந்த शक्त्यंशத்திலேயாமென்கிறார் **योजनाविशेषங்களிலி**ति । ஒரு चतुर्थीக்கே योजनाभेदத்தாலே तादर्थ्यसंप्रदानाद्यर्थभेदம் சொல்லக்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **अर्थादि**ति । **अर्थात्** – प्रयोजनविशेषத்தாலும், **प्रकरणात्** – साकांक्षपदसमभिव्याहारத்தாலும், **लिङ्गात्** – अर्थसामर्थ्यத்தாலும், **औचित्यात्** – योग्यतादिகளாலும், **देशकालतः** – देशத்தாலும் कालத்தாலும், **शब्दार्थाः प्रविभज्यन्ते** – शब्दार्थங்கள் भिन्नங்களாக ஆகிறதுகள், **केवलाच्छब्दादेव न** – केवलशब्दमात्रத்தினாலன்று. ஆகையால் तत्तद्योजनैக்கனுகுணமாக ஒரு चतुर्थीக்கே अर्थभेदம் சொல்லலாமென்று

---

[101] நாரதீயம் 1-59.
[102]

துக்கே ப்ரகரணாதிகளுக்கீடாக அர்த்தபேதம் கொள்ளுகை ஸர்வஸம்மதம். ஆகையாலே [103]"दीयमानार्थशेषित्वं संप्रदानत्वमिष्यत" இத்யாதிகளிற்படியே பரஸ்வத்வாபாதனமிவ்விடத்தில் கூடாதாகிலும் ஈச்வரன் தனக்கு சேஷமான வஸ்துவைத் தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்படி ஸமர்ப்பிக்கிறவளவைப்பற்ற இவ் வ்யாபகமந்த்ரங்களில் சதுர்த்தியை ஸம்ப்ரதானார்த்தியாக அஹிர்புத்ந்யன் வ்யாக்யானம் பண்ணினான். [104]"नीचीभावेन सन्द्योत्यमात्मनो यत्समर्पणं । विष्णवादिषु चतुर्थी तत्संप्रदानप्रदर्शिनी ॥ नीचीभूतो ह्यसावात्मा यत्संरक्ष्यतयार्प्यते । तत्कस्मा इत्यपेक्षायां विष्णवे स इतीर्यते" என்கிற வசனத்தில் "விஷ்ணவாதிஷு" என்கையாலே நாராயணாதிசப்தங்களில் சதுர்த்தியும் வ்யாக்யானம் பண்ணப்பட்டது. இத் திருமந்த்ரத்தில் நகாரம் முதலான ஏழு திருவக்ஷரங்களுக்கும்

கருத்து. நனு ஸ்வீயவஸ்துவிற்கு ஸ்வஸ்வத்வநிவ்ருத்திபூர்வகபரஸ்வத்வாபாதனமன்றோ தானம்; இங்கு ஸமர்ப்பணீயமான வாத்மா ஸ்வீயமன்று; ஆகையால் தீயமானத்வம் கூடாதே; இப்படியிருக்க நாராயணபதோத்தரசதுர்த்திக்கு தீயமானார்த்தசேஷித்வரூபஸம்ப்ரதானத்வமர்த்தமென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலே** இத்யாதினா । **ஈச்வரன் தனக்கு சேஷமான வஸ்துவைத் தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்படி ஸமர்ப்பிக்கிறவளவைப்பற்ற** இதி । யத்யபி இங்கு ஆத்மாவிற்கு ஸ்வீயத்வமில்லையாகையால் முக்யமான தீயமானத்வம் கூடாது; ஆகிலும் ரக்ஷணீயதயா ஸமர்ப்பணீயத்வம் கூடுமாகையால் ஸம்ரக்ஷ்யதயா அர்ப்பணீயவஸ்து சேஷித்வரூபகௌணார்த்தாபிப்ராயத்தாலே அஹிர்புத்ந்யன் இச் சதுர்த்தியை ஸம்ப்ரதானார்த்தியாக வ்யாக்யானம் பண்ணினானென்று கருத்து. நனு அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதையில் விஷ்ணுசப்தோத்தரசதுர்த்தீ ஸம்ப்ரதானபரமாக வ்யாக்யாதமானாலும் மூலமந்த்ரஸ்தநாராயணபதோத்தரசதுர்த்தியானது வ்யாக்யாதமாகவில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **नीचीभावेन सन्द्योत्यमित्यादि**யால். **नीचीभावेन** – நைச்யத்தாலே, **सन्द्योत्यं** –ப்ரகாச்யமான, **आत्मनो यत्समर्पणं** – ஆத்மாவினுடைய ஸம்ரக்ஷ்யதயா ஸமர்ப்பணமென்பது யாதொன்றுண்டோ, **तत्संप्रदानप्रदर्शिनी** – அந்த ஸமர்ப்பணத்தின் ஸம்ப்ரதானகாரகத்தை ப்ரதர்சிப்பிக்கிறது, **विष्णवादिषु चतुर्थी** – மந்த்ரகடகவிஷ்ணுசப்தோத்தரசதுர்த்தீ, இங்கு ஆதிசப்தத்தாலே நாராயணவாஸுதேவசப்தங்களுக்கு க்ரஹணம். சொன்ன அர்த்தத்தையே விசதீகரிக்கிறார் **नीचीभूतो ह्यसाविति** । அந்த ஸமர்ப்பணமானது எவன் பொருட்டு என்று ஸம்ப்ரதானாகாங்க்ஷையில் விஷ்ணுவின் பொருட்டென்று விஷ்ணவாதிபதோத்தரசதுர்த்தியினாலே சொல்லப்படுகிறதென்கை. இங்கு விஷ்ணவாதிஷு என்று ஆதிபதத்தாலே நாராயணபதவாஸுதேவபதங்களையும் ஸங்க்ரஹிக்கையால் ததுத்தரசதுர்த்தியும் ஸம்ப்ரதானார்த்தியாகச் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி இம் மந்த்ரத்திற்கு மந்த்ரஸ்ம்ருதிகளிற்சொன்ன ஒவ்வொரு அக்ஷரார்த்தத்தையும் பூர்வாசார்யர்கள்

103

104 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-35, 36.

प्रत्येकம் मन्त्रस्मृतिகளிற்சொன்ன अर्थங்களை [105]"नायकत्वञ्च सर्वेषां नामनत्वं परे पदे। नाशकत्वं विरुद्धानां नकारार्थः प्रकीर्तिताः ॥ मङ्गलत्वम्महत्वञ्च महनञ्च करोति यत्। आश्रितानान्ततो ज्ञेयो मकारार्थस्ततो बुधैः ॥ नास्तिक्यहानिर्नित्यत्वं नेतृत्वञ्च हरेः पदे। नाकारसेविनां नृणाम्मन्त्रविद्भिः प्रकीर्तितः। रञ्जनं भगवत्याशु रागहानिस्ततोऽन्यतः। राष्ट्रत्राणादिकञ्चापि प्राप्यते रेफसेवया ॥ योगोद्योगः फलञ्चाशु यकारात् प्राप्यते बुधैः। वर्णनञ्च तथा विष्णोर्वाणीसिद्धिर्णकारतः ॥ यक्षराक्षसवेताळभूतादीनां भयाय यः। एवमक्षर निर्वाहो मन्त्रविद्भिः प्रकीर्तितः" इत्यादिகளாலே

संग्रहित्तார்களென்கிறார் **இத் திருमन्त्रத்திலி**त्यादिना। **सर्वेषां** – सर्वश्रेयஸ்ஸுக்களுக்கும், **नायकत्वञ्च** – प्रापकत्वமும், **परे पदे** – परमपदத்தில், **नामनं** – भगवत्प्रावण्यजनकत्वமும், **विरुद्धानां** – विरुद्धமான अनात्मगुणங்களுக்கு, **नाशकत्वं** – निवर्तकत्वமும், **नकारार्थः प्रकीर्तितः** – नकारार्थமாகச் சொல்லப்பட்டது. **आश्रितानां** – आश्रितர்களுக்கு, **मङ्गलत्वं** – मङ्गलकरत्वத்தையும், **महत्वञ्च** – धर्मभूतज्ञानविकासத்தையும், **महनञ्च** – पूजनத்தையும், அதாவது मकारोच्चारयितृकर्मकபூஜையை, **यत्** – यस्मात्, **करोति** – இந்த मकारமானது பண்ணுகிறதோ, **ततः** – ஆகையால், **बुधैः** – पण्डितர்களால், **ततः** – मङ्गलकरत्वம் முதலானது, सार्वविभक्तिकंस्तसिल्। **मकारार्थो ज्ञेयः** – मकारार्थமாக அறியத்தக்கது. **नास्तिक्यहानिः** – परलोकமில்லையென்கிற बुद्धिக்கு हानिயும், **नित्यत्वं** – भगवत्सेवानिरतत्वமும் **हरेः पदे नेतृत्वं** – परमपदविஷயத்தில் प्रापकत्वமும், அதாவது आचार्यककरणेन परमपदप्राप्तिहेतुत्वமும், **नाकारसेविनामित्यादि**। नाकारத்தை अनुसन्धिப்பவர்களுக்கு உண்டாகிறதென்று मन्त्रवित्துக்களினாலே சொல்லப்பட்டதென்கை. तथाच नास्तिक्यहान्यादिகள் नाकारसेविகளுக்கு प्रयोजनமென்று சொல்லுகையால் नास्तिक्यहान्यादिकरत्वம் नाकारத்திற்கு अर्थமென்று फलिத்தது. नाकारத்தை एतादृशार्थத்தோடு जपिத்தால் नास्तिक्यहान्यादिफलம் सिद्धिக்குமிறே. **रञ्जनमिति**। रेफத்தினுடைய सेवानन्तरமே அதாவது அதனுடைய जपाद्यनन्तरமே भगवानिடத்தில் रागமும், भगवद्व्यतिरिक्तविஷயத்தில் रागहानिயும், राष्ट्रपरिपालनமும், राष्ट्रकृतपूजादिகளும் அடையப்படுகின்றன. तथाच भगवद्रागादिजनकत्वம் रेफार्थமென்று फलिத்ததென்றபடி. **योगोद्योग इति**। भक्तियोगத்தில் त्वரையும் அதின் फलமான भगवत्प्राप्तिயும் यकारसेवैயாலே அடையப்படுகிறது. तथाच भगवद्भक्तित्वराजनकत्वமும் तत्फलजनकत्वமும் यकारार्थமென்று सिद्धिத்தது. **विष्णोः** – विष्णुவினுடைய, **वर्णनं** – स्तुतिயும், **तथा वाणीसिद्धिः** – स्तोत्रத்திற்கு उचितமான वाक्सिद्धिயும், **णकारतः** – णकारसेवैயினாலே உண்டாகிறது. तथाच स्तुतिजनकत्वமும் तदुचितवाक्सिद्धिजनकत्वமும் णकारार्थமென்றதாயிற்று. **यक्षेति**। यकारமானது यक्षादिகளுடைய भयத்தின்பொருட்டாகிறது. तथाच यक्षादिभयजनकत्वம் यकारार्थமென்று फलिத்தது. இனி தாம் व्याकरणनिरुक्त्यादिகளைக்

[105] பூர்வாசார்யகாரிகை.

சில ஆசார்யர்கள் संग्रहित्तार्கள். இப்படி யிப்பதங்களினுடைய व्याकरण-निरुक्त्यादि सिद्धव्युत्पत्तिपरामर्शत्தாலே परवादिमूलமாக வரும் மாசற விளக்கப் பட்ட திருமந்த்ரமாகிற கண்ணாடி परस्वरूपादिகளையும் स्वस्वरूपத்திற்காண வரிய நிலங்களையுமெல்லாம் सुव्यक्तமாகக்காட்டும்.

இதுக்கு प्रतिपाद्यदेवதையாய் प्राप्यமுமான परस्वरूपத்தை இத் திருமந்த்ரத்தில் शाब्दங்களாயுமார்த்தங்களாயுமுள்ள प्रकारங்களோடே கூட यथाप्रमाणமனுஸந்திக் கும்போது; रक्षकत्वம், அதினுடைய स्वभावसिद्धत्वம், அதின் सर्वविषयत्वம், रक्ष्यवस्तुविशेषानुरूपமாக ரக்ஷையினுடைய नानाप्रकारत्वம், सर्वदा रक्षकत्वம், सर्वत्र रक्षकत्वம், सर्वप्रकाररक्षकत्वம், स्वार्थरक्षकत्वம், सर्वरक्षकत्वापेक्षितமான सर्वज्ञत्वம், सर्व-शक्तित्वம், स्वेच्छाव्यतिरिक्तानिवार्यत्वம், अनतिक्रमणीयरक्षणसंरम्भत्वம், परमकारुणिकत्वம்,

---

கொண்டு அருளிச்செய்த तत्तत्पदங்களுடைய व्युत्पत्तिविशेषादिகளை அனுஸந்திப்பார்க்கு स्वस्वरूप परस्वरूपादिகளை இம் மந்த்ரமே விசதமாகக் காட்டுமென்கிறார் **இப்படி** इत्यादि-யால். निरुक्त्यादीत्यत्रादिशब्दात् अक्षरनिघण्टुमन्त्रस्मृत्यादिनां ग्रहणम्. **व्युत्पत्तिपरामर्शத்தாலே** – व्युत्पत्तिसिद्धार्थपरामर्शத்தாலே, **மாசற** – पूर्वपक्षिகள் சொல்லும் जीवपरैक्यादिपरत्वरूपदोषமற்று போம்படி, **परस्वरूपादिகளையுமிதி**। आदिशब्दத்தாலே गुणविग्रहादिகளுக்கு ग्रहणம். **स्वस्व-रूपத்தில்** – जीवस्वरूपத்தில், **காணவரிய நிலங்களையுமெல்லாமிதி**। प्रत्यक्षादिप्रमाणங் களாலே அறியமுடியாதவற்றையெல்லாமென்றபடி.

இனி இந்த மந்த்ரம் परस्वरूपादिகளைக் காட்டும் प्रकारத்தை प्रथमाक्षरक्रमத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் **இதுக்கு प्रतिपाद्यदेवதையாய்** इत्यादिना। **प्राप्यமுமான परस्वरूपத்தை** इति। இம் மந்த்ரத்தின் अयनशब्दार्थமான प्राप्यस्वरूपத்தை என்றபடி. **प्रकारங்களோடே** – विशेषणங் களோடே. **रक्षकत्वமித்यादि**। **रक्षकत्वம்** – இது अव रक्षणे என்கிற धातुவிலே निष्पन्नமான अकारार्थம், **அதினுடைய स्वभावसिद्धत्वம்** – उपाधिயில்லாமையாலே வந்த அந்த रक्षकत्वத்தினுடைய स्वाभाविकत्वம், **அதின் सर्वविषयकत्वமிதி**। संकोचकाभावात् என்கை. **रक्ष्यवस्तु** – बद्धमुक्तनित्यர்கள், **सर्वदा रक्षकत्वமிதி**। कालोपाधि சொல்லாமையாலே, **सर्वत्र रक्षक-त्वமிதி**। देशोपाधिசொல்லாமையாலே, **सर्वप्रकाररक्षकत्वமிதி**। प्रकारविशेषம் சொல்லாமை யாலே, **स्वार्थरक्षकत्वமிதி**। आश्रितरक्षणस्यापि स्वप्रयोजनत्वात् என்று கருத்து. இனி रक्षकत्वाक्षिप्त-गुणங்களைக் காட்டுகிறார் **सर्वरक्षकत्वापेक्षितமான सर्वज्ञत्वமிதி**। **स्वेच्छाव्यतिरिक्तानिवार्यत्वம்** – रक्षणविஷயத்தில் स्वसङ्कल्पव्यतिरिक्तங்களாலே தடுக்கப்படாமை. **अनतिक्रमणीयरक्षण-संरम्भत्वம்** – தன்னாலேயும் अतिक्रमिக்க முடியாத रक्षणसंरम्भத்தையுடைத்தாகை, இங்கு संरम्भம் प्रतिज्ञै। रक्षणोपयुक्तगुणங்களைச் சொல்லுகிறார் **परमकारुणिकत्वமிதி**। அதின்

अवसरप्रतीक्षत्वம். व्याजमात्रसापेक्षत्वம், आश्रितसुलभत्वம், विश्वसनीयत्वம், सापराधघटनाद्यनुगुणविशेषणवत्वம், शेषित्वம் அதினுடைய निरुपाधिकत्व नित्यत्वसर्वविषयत्वங்கள், अनन्यशेषित्वம், गुणकृतशेषित्वம், सपत्नीकशेषित्वம், समाभ्यधिकराहित्यம், आत्महविरुद्देशार्हत्वம், अचिद्बद्धमुक्तनित्यविलक्षणत्वம், परशेषित्वहेतुत्वம், स्वतःकर्तृत्वம், शक्त्याधायकत्वம், प्रेरकत्वம், अनन्यप्रेर्यत्वம், अनुमन्तृत्वம், कर्मसाक्षित्वம் सहकारित्वம், प्रियप्रवर्तकत्वம், हितप्रवर्तकत्वம், निरुपाधिकनन्तव्यत्वம், वशीकार्यत्वம், सिद्धोपायत्वம்,

---

कार्यங்களைச் சொல்லுகிறார் **अवसरप्रतीक्षत्वமி**त्यादिना । कारुणिकत्वादिप्रयुक्तம் आश्रितसुलभत्वம். अवसरप्रतीक्षत्वादिप्रयुक्तம் विश्वनीयत्वம். **सापराधघटनाद्यनुगुणविशेषणवत्वமி**ति । सापराधர்களான ஜீவர்களின் घटनமானது भगवदाश्रयणोपयुक्तமான புருஷகாரकृत्यம். आदिपदத்தாலே उपायविरोधिपापनिवर्तकत्वத்திற்கும் प्राप्तिविरोधिपापनिवर्तकत्वத்திற்கும் संग्रहம். இவைகளுக்கநுகுணமான विशेषणம் लक्ष्मीः, तद्वत्वமென்கை. रक्षकत्वமும் रक्षकत्वोपयुक्तங்களான இந்த பதினேழு குணங்களுமகாரத்தில் अनुसन्धेयங்கள். மேலே लुप्तचतुर्थीயில் अनुसन्धेयங்களான பதினோரு குணங்களைக் காட்டுகிறார் **शेषित्वமி**त्यादियाल். **शेषित्वமி**ति । இது चतुर्थ्यर्थशेषत्वप्रतिसंबन्धத்தாலே கிடைத்தவர்थம். **அதினுடைய निरुपाधिकत्वनित्यत्व सर्वविषयत्वங்களி**ति । उपाधियும், कालपरिच्छित्तिயும், विषयपरिच्छित्तिயும் இல்லாமையாலே என்று கருத்து. **अनन्यशेषित्वமி**ति । अन्यनिरूपितशेषत्वशून्यனான अनन्यனுக்கு शेषित्वம். இது अवधारणार्थक उकारத்தாலே फलितம். **गुणकृतशेषित्वம்** — இது अन्यர்களுக்கு गुणवशीकारத்தாலே வந்த अनन्यनिरूपितशेषित्वம். अनन्यशेषत्वमिति पाठे "न तस्येशे कश्चन" என்கிற श्रुतिயின்படி अन्यशेषत्वाभावம் சொன்னதாகிறது. गुणकृतशेषत्वமென்கிற பாதத்தில் स्वातन्त्र्यத்தாலும் कारुण्यத்தாலும் कृतமான वासुदेवादिशेषत्वம் சொல்லிற்றாகவுமாம். **सपत्नीकशेषित्वம்** – இது सपत्नीकனுக்கே வந்த जगन्निरूपितोभयाधिष्ठानशेषितावत्वம். **समाभ्यधिकराहित्यமி**ति। सर्वशेषियाகையாலே என்கை. **आत्महविरुद्देशार्हत्वம்** – आत्माவாகிற ஹவிஸ்ஸின் समर्पणத்திற்கு उद्देश्यனாயிருக்கை. **अचिद्बद्धमुक्तनित्यविलक्षणत्वம்** – प्रकृतिயென்ன, त्रिविधजीवர்களென்ன, இவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனாயிருக்கை. **परशेषित्वहेतुत्वம்** – இதரர்களுடைய सोपाधिकशेषित्वத்தைக் குறித்து कारणत्वம். இந்த மூன்று குணங்களுக்கும் सर्वशेषित्वம் हेतु । இனி प्रणवनमஸ்ஸுக்களிலுள்ள मकारத்தாலே ஜீவனிடத்தில் कर्तृत्वभोग्यत्वங்கள் सिद्धिக்கையாலே भगवानிடத்தில் फलितங்களான குணங்களைச் சொல்லுகிறார் **स्वतः कर्तृत्वமி**त्यादिना । இது ஜீவனுடைய पराधीनकर्तृत्वத்தாலே ईश्वरனிடத்தில் फलिத்தது. **शक्त्याधायकत्वம்** – ஜீவர்களிடத்தில் ज्ञातृत्वकर्तृत्वशक्तिகளை உண்டுபண்ணுகை. **प्रेरकत्वம்** – कर्मानुगुणமாக कार्यविशेषங்களில் ஜீவர்களை प्रवर्तिப்பிக்கை, **अनन्यप्रेर्यत्वம்** – अन्यप्रेर्यत्वமில்லாமை, अनुमन्तृत्वம் – कार्ये प्रवृत्तस्य प्रवर्तकत्वம், **कर्मसाक्षित्वம்** – कर्मसाक्षात्कर्तृत्वம், **सहकारित्वம்** – गमनविषयத்தில் अन्धனுக்கு अनन्धன் போலவும் दीर्घமான काष्ठத்தில்

साध्योपायहेतुत्वम्, श्रुतिस्मृतिरूपाज्ञावत्त्वम्, दण्डधरत्वम् सर्वसमत्वम्, आश्रितपक्षपातित्वम्, अविद्यादिहेतुत्वम्, अविद्याद्यनर्हत्वम्, आश्रिताविद्यानिवर्तकत्वम् — स्वरूपान्यथाभावराहित्यम्, स्वभावान्यथाभावराहित्यम्, सर्वनेतृत्वम्, सर्वजगद्व्यापारलीलत्वम् — सर्ववेदान्तप्रधानप्रतिपाद्यत्वम्, सर्वोपादानत्वम्, सर्वनिमित्तत्वम्, सत्यसङ्कल्पत्वम्, सर्वशरीरित्वम्, सर्वशब्दवाच्यत्वम्, सर्वकर्मसमाराध्यत्वम्, सर्वफलप्रदत्वम्, सर्वविधबन्धुत्वम्, सर्वव्यापकत्वम्,

---

ஒரு பக்கம் சுமக்குமவனுக்கு மற்றொரு பக்கம் சுமக்குமவன் போலவும் ஸஹகரிக்கை, **प्रियप्रवर्तकत्वम्** – मातृवत् प्रियप्रवर्तकत्वம், **हितप्रवर्तकत्वम्** – प्रियत्वाभावेऽपि हितप्रवर्तकत्वம், இனி நமஸ்ஸில் அநுஸந்திக்கவேண்டிய எட்டு குணங்களைச் சொல்லுகிறார் **निरुपाधिकनन्तव्यत्वमि**ति । ''नन्तृनन्तव्यभावोऽयं न प्रयोजन पूर्वकः'' என்று ஸ்தூலயோஜனையில் சொன்ன प्रयोजनरूपोपाधिरहितनन्तव्यत्वம், **वशीकार्यत्वम्** – शरणागतिरूपनमनத்தாலே वशीकार्यனாயிருக்குகை. **सिद्धोपायत्वम्** – அந்த वशीकारத்தாலே प्रसन्नனான அவனுக்கு प्रसादविशिष्टवेषेण सिद्धोपायत्वம், **साध्योपायहेतुत्वम्** – सिद्धोपायனான அவனுக்கு साध्योपायங்களான भक्तिप्रपत्तिகளில் प्रवर्तकत्वம், **श्रुतिस्मृतिरूपाज्ञावत्त्वम्** – वशीकर्ताக்களான भक्तप्रपन्नர்களுக்கு उत्तरकृत्यविधायकश्रुतिस्मृत्यादिरूपशासनवत्वம். **दण्डधरत्वम्** – आज्ञातिक्रमे दण्डधरत्वம், **सर्वसमत्वम्** – दण्डधरत्वेऽपि तस्य कर्मानुगुणतया सर्व समत्वம், **आश्रितपक्षपातित्वम्** – सर्वसमत्वமிருந்தாலும் आश्रितविஷயத்தில் पक्षपातिயாயிருக்கை, அதாவது:– ''ये भजन्ति तु मां भक्त्या मयि ते तेषु चाप्यहम्'' என்கிறபடி सर्वात्मना கலந்து பரிமாறுகை. இனி नमश्शब्दத்திலுள்ள मकारத்தாலே फलितங்களான மூன்று குணங்களைக்காட்டுகிறார் **अविद्यादिहेतुत्वमि**त्यादिना । **अविद्यादिहेतुत्वम्** – देहात्मभ्रमादिरूपाविद्यैக்கும் आदिपदग्राह्यतन्मूलकर्मத்திற்கும் ஹேதுவாயிருக்கை. **अविद्याद्यनर्हत्वम्** – अविद्यैக்கும் कर्मத்துக்கும் தான் अनर्हனாயிருக்கை. **आश्रिताविद्यानिवर्तकत्वम्** – ''नाशयाम्यात्मभावस्थोऽहमज्ञानजं तमः'' என்கிறபடி आश्रितர்களுடைய अज्ञानத்திற்கு कर्मத்திற்கும் नाशकனாயிருக்கை. இனி नरशब्दार्थங்களான நான்கு குணங்களைச் சொல்லுகிறார் **स्वरूपान्यथाभावराहित्यमि**त्यादियால். स्वरूपान्यथाभावराहित्यமாவது स्वभिन्नत्व स्वसामानाधिकरण्योभयसंबन्धेन परिमाणविशिष्टपरिमाणशून्यत्वம், **स्वभावान्यथाभावराहित्यम्** – स्वस्वभावங்களான ज्ञानादिகளில் संकोचविकासराहित्यம், सर्वनेतृत्वம் – ''नृ नये'' என்கிற धातुவிலே निष्पन्ननरशब्दार्थமான सर्वनिर्वाहकत्वம், **सर्वजगद्व्यापारलीलत्वम्** – नेतृत्वமூலமான सर्वजगत्सृष्ट्यादिव्यापार लीलत्वம், இனி अखण्डமான नारायणशब्दத்திற்கு अर्थங்களான இருபத்தொன்பது குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன **सर्ववेदान्तप्रधानप्रतिपाद्यत्वमि**त्यादि सर्वशब्दवाच्यனாகையாலே सर्ववेदान्तத்திலும் मुख्यविशेष्यतया प्रतिपाद्यனாயிருக்கை யென்றபடி. **सर्वोपादानत्वम्** – सर्वोपादानकारणत्वம், **सर्वनिमित्तत्वम्** – सर्वத்திற்கும் निमित्तமாக இருக்குகை, **सत्यसङ्कल्पत्वम्** – अमोघसङ्कल्पत्वம், **सर्वशरीरित्वम्** – सर्ववस्तुக்களையும் குறித்து शरीरियायிருக்குகை. **सर्वशब्दवाच्यत्वमि**ति । இது सर्वशरीरित्वप्रयुक्तம்,

निरतिशयसूक्ष्मत्वம், सर्वाधारत्वம், स्वनिष्ठत्वம், सत्यत्वம், ज्ञानत्वம், अनन्तत्वம், आनन्दत्वம், अमलत्वம், निरूपितस्वरूपविशेषणानुक्तानन्तगुणवत्वம், नित्यदिव्यमङ्गलविग्रहवत्वம், परव्यूहाद्यवस्थावत्वம், सत्यावतारत्वம், अजहत्स्वस्वभावत्वம், अप्राकृतावतारत्वம், अकर्मवश्यावतारत्वம், अकालनियमावतारत्वம், आश्रितार्थगुणपरीवाहावतारत्वம், सर्वावस्थशुभाश्रयत्वம், सर्वावस्थलक्ष्मीसहचरत्वம், दिव्यभूषणायुधमहिषीस्थानपरिजनपरिच्छदद्वारपालपार्षदादिमत्वம் – स्थूलशरीरविश्लेषकत्वம், विश्रमस्थानत्वம், अनुग्रहविशेषवत्वம், ब्रह्मनाडीद्वारप्रकाशकत्वம், तत्प्रवेशकत्वம், ब्रह्मरन्ध्रोत्क्रान्तिहेतुत्वம், अर्चिराद्यातिवाहिकनियोक्तृत्वம், सूर्यद्वारादिनेतृत्वம், अण्डावरणप्रकृतिमण्डलातिक्रमहेतुत्वம், विरजातीरप्रापकत्वம், सूक्ष्मशरीरविश्लेषकत्वம், अप्राकृतदेहप्रदत्वம், दिव्याप्सरस्सत्कारादिप्रयोजकत्वம், ब्रह्मगन्धादि प्रवेशकत्वம், नित्यमुक्तसत्कारविशेषहेतुत्वம், पर्यङ्काधिरोहणपर्यन्तादरवत्वம், परिपूर्णानुभवहेतुत्वம், प्रधानप्राप्यत्वம், सदेहविदेहबहुदेहकृतसर्वविधकैङ्कर्यप्रतिसंबन्धित्वம், अवाप्तसमस्तकामत्वம், निरतिशयानन्दवत्वம், निरतिशयभोग्यत्वம், सर्वप्रकारभोग्यत्वம், सर्वदानुकूलस्वभावत्वம், अत्यन्ततुल्यभोगप्रदत्वம், आश्रितविश्लेषासहत्वம், अपुनरावृत्तिहेतुत्वம் என்றிவை प्रधानமாக மற்றுமிவற்றைத் துவக்கி வருமேற்றங்களுமெல்லாமடைவே अनुसन्धेयங்கள்.

सर्वकर्मसमाराध्यत्वமிत्यादि । இது सर्ववेदान्तप्रधानप्रतिपाद्यत्वप्रयुक्तம். सर्वकर्मसमाराध्यत्वात्सर्वफलप्रदत्वம், सर्वफलप्रदனாகையாலே सर्वविधबन्धुत्वமென்கை. बहुव्रीहिसमासलब्धार्थத்தைச் சொல்லுகிறார் **सर्वव्यापकत्वமி**ति । **निरतिशयसूक्ष्मत्वமி**ति । இது व्यापकत्वोपयुक्तம். **सर्वाधारत्वமி**ति । இது तत्पुरुषसमासलभ्यம் **स्वनिष्ठत्वமி**ति । सर्वத்திற்கும் இவன் आधारமென்கையால் தனக்கு आधारान्तरமில்லாமை सिद्धिப்பதால் स्वनिष्ठत्वம் फलिக்கிறது. **सत्यत्वமி**त्यादि । नरसंबन्धिनो नाराः என்கிற व्युत्पत्तिயில் नारशब्दத்தாலே स्वरूपनिरूपकधर्मங்களான सत्यत्वादिகள் विवक्षिதங்களாகிறன. **निरूपितस्वरूपविशेषणानुक्तानन्तगुणवत्वம்** – उक्तज्ञानशक्त्यादिगुणव्यतिरिक्तापरिच्छिन्नगुणवत्वம், **परव्यूहाद्यवस्थावत्वமி**ति । आदिशब्दத்தாலே विभवार्चान्तर्यामिसंग्रहः । **सत्यावतारत्वம்** – परमार्थங்களான अवतारங்களை யுடையவனாயிருக்கை. **अप्राकृतावतारत्वம்** – अप्राकृतद्रव्यத்தை उपादानकारणமாகவுடைய अवतारविग्रहवत्वம், **अकर्मवश्यावतारत्वம்** – कर्मपरवशமில்லாத अवतारवत्वம், **आश्रितार्थगुणपरीवाहावतारवत्वம்** – आश्रितार्थமாயும் गुणपरीवाहरूपமாயுமுள்ள अवतारवत्वம், **सर्वावस्थशुभाश्रयत्वம்** – परव्यूहादिसर्वावस्थैயிலும் हेयनिवर्तकत्वे सति योगयुञ्जनसोऽपि गोचरत्वம். இனி नारायणपदोत्तरचतुर्थिயில் अनुसन्धेयங்களான गुणங்களைச் சொல்லுகிறார் **स्थूलशरीरविश्लेषकत्वமி**त्यादिना । **विश्रमस्थानत्वம்** – स्थूलशरीरविश्लेषानन्तरம் हार्दरूपத்தாலே विश्रान्तिस्थानமாயிருக்கை. **अनुग्रहविशेषवत्वம்** – हार्दरूपेण ब्रह्मनाडीप्रवेशहेतुभूतानुग्रहाश्रयत्वம், **अर्चिराद्यातिवाहिकनियोक्तृत्वம்** – अर्चिरादिகளான आतिवाहिकர்களுக்கு அதாவது वैकुण्ठलोकத்தை நயிப்பிக்கு

★इह सङ्गृहतश्श्रीमान् गोप्ता शेषी समाधिकदरिद्रः ।
शरणं सर्वशरीरी प्राप्यस्सेव्यश्च साधुभिर्भाव्यः ॥★

இப்படி प्राप्यனான परमात्मவை प्रापिக்கும் जीवात्मा இத்திருमन्त्रத்தாலே अनुसन्धेयனாம்போது; श्रीमद्रक्ष्यत्वம், अनन्यरक्ष्यत्वம், सर्वत्र सर्वदा सर्वप्रकाररक्षकवत्वம், सुशीलरक्षकवत्वம், पुरुषकारवत्वம், महाविश्वासयोगित्वம், सलक्ष्मीकदासत्वம், नित्य-दासत्वம், निरुपाधिकदासत्वம், अनन्यार्हदासत्वம், ज्ञानत्वம் आनन्दत्वம், स्वयंप्रकाशत्वம்,

மவர்களுக்கு ப்ரேரகனாயிருக்கை. **सदेहेत्यादि** सदेहன் பண்ணும் कैङ्कर्यம் पादसंवाहनம் छत्र-चामरप्रदानादि च । विदेहன் பண்ணும் कैङ्कर्यம் विलक्षणभक्त्यादि । बहुदेहன் பண்ணும் कैङ्कर्यம் कुटुंब-दास्यादि । **अवाप्तसमस्तकामत्वம்** – नित्यमुक्तानां तत्तत्कैङ्कर्य प्रदानத்தாலே इष्टपूर्तिमत्वம். ஆகை யினாலேயே निरतिशयानन्दवत्वம், तद्वत्वेन निरतिशयभोग्यत्वம்; **अत्यन्ततुल्यभोगप्रदत्वம்** – இது ''भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च'' என்கிற सूत्रத்தில் விவக்ஷிதம். **आश्रितविश्लेषासहत्वம்** – இது ''न च परमपुरुषः...अत्यर्थप्रियं ज्ञानिनं लब्ध्वा कदाचिदावर्तयिष्यति'' என்கிற सूक्तिसिद्धம். **अपुनरावृत्तिहेतुत्वம்** – இது ''अनावृत्तिश्शब्दात्'' என்கிற सूत्रத்தில் अभिप्रेतம். இந்த நூற்றெட்டு गुणங்களும் இவற்றால் आक्षिप्तங்களான மற்ற कल्याणगुणங்களும் இம் मन्त्रத்தில் अनुसन्धेयங்களென்று முடிக்கிறார் **இவை प्रधानமாக** इत्यादियால், இந்த நூற்றெட்டு गुणங்களில் अवश्यानु-भाव्यங்களான गुणங்களை कारिகையினாலே संग्रहिத்து அருளிச்செய்கிறார் **इह संग्रहत इति** । இந்த मन्त्रத்தில் संक्षेपமாக भगवानானவன் अकारத்திலே गोप्ताவாகவும் श्रीमानாகவும், लुप्तचतुर्थिயில் शेषिயாகவும் समाधिकदरिद्रனாகவும், नमस्ஸில் शरण्यனாகவும் அதாவது उपायமாகவும், नारायणशब्दத்தில் सर्वशरीरिயாகவும், तदुत्तरचतुर्थिயில் प्राप्यனாகவும் அதாவது अनुभाव्यனாகவும், सेव्यனாகவும் அதாவது कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धिயாகவும் மஹான்களாலே अवश्यமनुसन्धेयனென்கை.

இனி இம் मन्त्रத்தை अनुसन्धिக்கிறவனுமாய் இவ்வனுसन्धानத்தாலே भगवानை யடைபவனுமான ஜீவனிடத்தில் अनुसन्धेयங்களான गुणங்களைக் காட்டுகிறார் **இப்படி** इत्यादियால். **श्रीमद्रक्ष्यत्वம்** – श्रीमानான भगवानாலே रक्ष्यனாயிருக்கை. இது अकारार्थத்தின் प्रतिसंबन्धத்தாலே लब्धமான गुणம். **अनन्यरक्ष्यत्वம்** – இது सावधारणाकारप्रति-संबन्धத்தாலே फलितமான अर्थம். **सुशीलरक्षकवत्वம்** – सौशील्यवानान भगवानை रक्षक-னாக உடைத்தாகை. **पुरुषकारवत्वம்** – இது उकारार्थप्रतिसंबन्धलब्धार्थம். **महाविश्वासयोगित्वம்** – पुरुषकारानुसन्धानத்தாலே உண்டாகும் महाविश्वासத்தோடு கூடியிருக்கை. இனி लुप्त-चतुर्थिயில் अनुसन्धेयगुणங்களைக் காட்டுகிறார் **सलक्ष्मीकदासत्वமி**त्यादिना । सलक्ष्मीकनिरूपित-दासत्वமென்றபடி. **नित्यदासत्वம்** – कालोपाधि சொல்லாமையாலே. निरुपाधिकदासत्वம்

स्वस्मै भासमानत्वம், अहंशब्दवाच्यत्वம், अणुपरिमाणत्वம், सूक्ष्मत्वம், छेदनाद्यनर्हत्वம், चतुर्विंशतितत्त्वविलक्षणत्वம், अमलत्वம், ईश्वरादन्यत्वம், ज्ञातृत्वம், आनुकूल्यादियोग्यत्वம், परमपुरुषार्थापेक्षार्हत्वம், नियोगयोग्यत्वம், कैङ्कर्ययोग्यत्वம்; सर्वसाक्षात्कारयोग्यत्वம், निरतिशयानन्दयोग्यत्वம், परापेक्षकर्तृत्वம், सोपाधिकस्वामित्वம், भागवतशेषत्वம், भागवतकिङ्करत्वம், अनन्योपायत्वம், अविद्यादिमत्वம், करणादिसापेक्षज्ञानविकासवत्वம், संसारभयाक्रान्तत्वம், अविद्यादि निवृत्तिसापेक्षत्वம், अकिञ्चनत्वம், ईश्वरसौहार्दादिमत्वம், सदाचार्यप्राप्तिमत्वம், साध्योपायानुष्ठानार्हत्वம், उपायनिष्ठत्वம், महाप्रभावत्वம், विशिष्टवेषத்தாலே सृष्टिसंहार-

---

उपाध्युक्तियாலே என்கை. **अनन्यार्हदासत्वமिति** । இது अवधारणलब्धार्थம். இனி मकारத்தில் अनुसन्धेयगुणங்களைச் சொல்லுகிறார் **ज्ञानत्वமित्यादि**யால். இது मन ज्ञाने என்கிற धातुவில் लब्धार्थம். **आनन्दत्वமिति** । அந்த ज्ञानம் अनुकूलமாகையாலென்கை. **स्वयंप्रकाशत्वம்** – अन्यनिरपेक्षप्रकाशत्वம், **स्वस्मै भासमानत्वம்** – தனக்குத் தானே தோற்றுகை. **अहंशब्दवाच्यत्वமिति** । स्वस्मै भासमानत्वात् अहं शब्दवाच्यत्वமென்றபடி. **अणुपरिमाणत्वமिति** । இது मस परिमाणे என்கிற धातुलब्धம். **सूक्ष्मत्वம்** – प्रतिघातानर्हप्रवेशवत्वம், अत एव छेदनाद्यनर्हत्वம். இங்கு आदिपदத்தாலே दाहादिपरिग्रहः । **चतुर्विंशति तत्त्वविलक्षणत्वம்** – प्रकृतिविकृतिகளாய் ककारादिवाच्यங்களான இருபத்திநான்கு अचेतनங்களைக்காட்டிலும் विलक्षणமாயிருக்கை. **अमलत्वம்** - அந்த वैलक्षण्यத்தாலேயே स्वरूपविकाररूपமான मलமன்றிக்கேயிருக்கை. **ईश्वरादन्यत्वம்** – अणुவான चेतनனாகையாலே विभुவான ईश्वरभिन्नत्वம். **ज्ञातृत्वம்** – இது मन अवबोधने என்கிற धातुलब्धம். ज्ञातृत्वத்தாலே फलिத்த गुणங்களைக்காட்டுகிறார் **अनुकूल्यादियोग्यत्वமित्यादिना** । **नियोगयोग्यत्वம்** – इदं कुर्विति नियमनं नियोगः, तद्योग्यत्वம், नियोज्यனாகையாலேயே कैङ्कर्ययोग्यत्वம், **सर्वसाक्षात्कारयोग्यत्वமिति** । இது "स चानन्त्याय कल्पते" என்கிற श्रुति सिद्धம். **निरतिशयानन्दयोग्यत्वமिति** । இது "स एको ब्रह्मण आनन्दः, श्रोत्रियस्य चाकामहतस्य" என்கிற श्रुतिलब्धம். இனி नमஸ்ஸில் अनुसन्धेयங்களான गुणங்களைச் சொல்லுகிறார் **परापेक्षकर्तृत्वமित्यादि** । परमात्माधीनकर्तृत्वமென்றபடி. **सोपाधिकस्वामित्वம்** – स्वकीयவிஷயத்திலே पितृत्वाद्यौपाधिकस्वामित्वம், भागवतशेषत्वादेव भागवतकिङ्करत्वம். **अनन्योपायत्वம்** – शरणागतिव्यतिरिक्तोपायशून्यत्वம், भगवदतिरिक्तोपायशून्यत्वं वा, नमஸ்ஸில் षष्ठ्यन्तमकारத்தில் अनुसन्धेयगुणங்களைக் காட்டுகிறார் **अविद्यादिमत्वமित्यादि**யால். आदिशब्दத்தாலே कर्मवासनारुचिप्रकृतिसंबन्धத்திற்கு ग्रहणம். அதனாலேயே करणादिसापेक्षज्ञानविकासवत्वம். **संसारभयाक्रान्तत्वம்** – अविद्यादिमत्वात्तन्मूलமான संसारத்தில் நின்றும் भीतिमत्वம், अत एव अविद्यादिनिवृत्तिसापेक्षत्वம், **अकिञ्चनत्वம்** – उपायान्तरानर्हत्वம், இது नञ् सहितषष्ठ्यन्तमकारलब्धம், **ईश्वरसौहार्दादिमत्वமिति** । இது उपायहेतु तया नमஸ்ஸில் आक्षिप्तமான गुणம். **सदाचार्यप्राप्तिमत्वமिति** । இதுவும் नमஸ்ஸில் उपायाक्षिप्तगुणம். अत एव साध्योपायानुष्ठानार्हत्वம், अत एव उपायनिष्ठत्वம், उपायनिष्ठत्वादेव महाप्रभाववत्वமென்கை. இனி नारशब्दத்தாலே

विषयत्वम्, अक्षयत्वम्, स्वतो बहुत्वम्, असंख्यातत्वम्, ईश्वरव्याप्यत्वम्, ईश्वर नियाम्यत्वम्, ईश्वरधार्यत्वम्, இவற்றின் நியமமடியாக வந்த ईश्वरशरीरत्वम्, ईश्वरलीलारसहेतुत्वम्, ईश्वरभोगोपकरणार्हत्वम्, तदधीनगतित्वम्, तदधीनतत्प्राप्तित्वम्, ऐश्वर्यकैवल्यनिरपेक्षत्वम्, भगवत्प्राप्त्यर्थित्वम्, सर्वाविद्योन्मुक्तत्वम्, आविर्भूतस्वरूपत्वम्, सर्वद्रष्टृत्वम्, सर्वप्रकारभगवदनुभवैकभोगत्वम्, निरतिशयानन्दवत्वम्, भगवद्भोगार्थभोक्तृत्वम्, ऐच्छिकविग्रहादिमत्वम्, इच्छाविघातरहितत्वम्, ईश्वरलक्षणव्यतिरिक्तपरमसाम्यम्, अशेषकैङ्कर्यैकरतित्वम्, अपुनरावृत्तिमत्वम्, என்றிவை प्रधानங்களாகக் கொண்டிவற்றைத் துவக்கி வரும் மற்றுள்ள प्रामाणिकार्थங்களுமெல்லாமிப் पदங்களிலடைவே शब्दसामर्थ्यத்தாலுமர்थस्वभावத்தாலுமनुसन्धेयங்கள்.

ஜீவனிடத்தில் अनुसन्धेयங்களான குணங்களைச் சொல்லுகிறார் **विशिष्टवेषத்தாலே** इत्यादियाल். **विशिष्टवेषத்தாலே** – शरीरविशिष्टवेषத்தாலே, **अक्षयत्वम्**इति । இது नरशब्दार्थமாக வந்தது. **स्वतो बहुत्वम्**इति । இது "नारस्त्विति सर्वपुंसां समूहः" என்கிற प्रमाणसिद्धம். அந்த बहुत्वத்திற்கு परिच्छित्तिயில்லாமையாலே असंख्यातत्वம், ईश्वरव्याप्यत्वம். बहुव्रीहिसमासपक्षத்தில். **ईश्वरनियाम्यत्वम्** – व्याप्तिमूलமான नियाम्यत्वம், **ईश्वरधार्यत्वं** – नियाम्यत्वहेतुभूतधार्यत्वம், नियाम्यत्वमूलமான ईश्वरलीलारसहेतुत्वம், அதனாலே ईश्वरभोगोपकरणार्हत्वம், **तदधीनगतित्वम्** – ईश्वराधीनगतिमत्वம், **तदधीनतत्प्राप्तित्वम्** – तदधीना तत्प्राप्तिर्यस्य तत्वம், ऐश्वर्येत्यादि । भोगोपकरणமாகையாலே ऐश्वर्यத்திலும் कैवल्यத்திலுமपेक्षैயற்றிருக்கை. भगवत्प्राप्त्यर्थित्वம் निरपेक्षனாகையாலே என்று கருத்து. இனி नारायणपदोत्तरचतुर्थियில் अनुसन्धेयங்களான குணங்களைச் சொல்லுகிறார் **सर्वाविद्योन्मुक्तत्वम्**इति । सर्वप्रकारத்தாலும் अविद्यैயினால் விடப்பட்டவனாயிருக்கை. अत एव आविर्भूतस्वरूपत्वம், आविर्भूतस्वरूपனாகையாலே सर्वद्रष्टृत्वம், तत एव सर्वप्रकारभगवदनुभवैकभोगत्वம்; अत एव निरतिशयानन्दवत्वமென்றபடி. **भगवद्भोगार्थभोक्तृत्वम्**इति । இவனுக்கு परमपदத்தில் வரும் भोक्तृत्वம் भगवद्भोगार्थமிறே. ऐच्छिकविग्रहादिमत्वम् – स्वेच्छैயினாலே வந்த "स एकधा भवती" त्यादिश्रुतिसिद्धங்களான विग्रहங்களையுடைத்தாயிருக்கை. **ईश्वरलक्षणव्यतिरिक्तपरमसाम्यवत्वम्** – இது "जगद्व्यापारवर्जम्", "भोगमात्रसाम्यलिङ्गात्" என்கிற सूत्रங்களினாலே सिद्धம். **अशेषकैङ्कर्यैकरतित्वम्**इति । இது चतुर्थियின் सारार्थம். **अपुनरावृत्तिमत्वम्** – पुनरावृत्तिயற்றிருக்கை. இப்படி शब्दसामर्थ्यத்தாலும் अर्थस्वभावத்தாலும் लब्धங்களான ஜீவனுடைய அறுபத்தியாறு குணங்கள் मूलमन्त्रத்தில் क्रमமாக अनुसन्धेयங்களென்றுசொல்லி முடிக்கிறார் **என்றிவை प्रधानங்களாக** इत्यादियाल். இங்கு ஜீவனிடத்தில் अवश्यानुसन्धेयங்களான குணங்களை संग्रहित्துக்காட்டுகிறார் पदत्रयेऽत्रेति । मूलमन्त्रத்தில் घटकமான மூன்று पदத்திலும் संक्षेपமாக प्रणवத்தில் अनन्यार्हशेषतैயும், नमस्ஸில் अनन्योपायतैயும், चतुर्थ्यन्तनारायणशब्दத்தில் अनन्यपुमर्थतैயும் अनुसन्धेयங்களென்கை.

★पदत्रयेऽत्र संक्षेपाद्ध्याव्यानन्यार्हशेषता ।
अनन्योपायता स्वस्य तथानन्यपुमर्थता ॥★

இப்படி [106]''सर्वमष्टाक्षरान्तस्थं'' என்னும்படியிருக்கிற இத்திருமந்த்ரத்திலே चिदचिदीश्वरस्वरूपங்களும், ஜீவர்களுடையவந்யோந்யभेदமும், शेषशेषिभावादि-களாலே निरुपाधिकजीवेश्वरभेदமும், निखिलजगन्निमित्तोपादानभूतपरदेवताविशेष निर्द्धार-णादिகளும் ஸித்திக்கையால் இப்படி अनुसन्धिப்பாரிருந்த ஊரிலிருக்குமவர் களுக்கும் ईश्वरனில்லை யென்றும், निर्विशेषனென்றும், अत्यन्तोदासीनனென் றும், प्रतिफलन तुल्यैश्वर्यனென்றும், कर्मविशेषसिद्धैश्वर्यனென்றும், कदाचित् कर्मादि-परवशனென்றும், त्रिमूर्तिகளும், समரென்றும் एकரென்றும், त्रिमूर्त्युत्तीर्णன் परतत्वமென்றும், ब्रह्मादिகளிலே யொருவனீश्वरனென்றும், स्वरूपपरिणामவா னென்றும், निमित्तोपादानैक्यங் கொள்ளவொண்ணாதென்றும், जीवेश्वरர்கள் एकात्माவென்றும் उपाधिसिद्धभेदரென்றும், नित्यभिन्नाभिन्नரென்றும், ஜீவன்

இனி கீழ்ச்சொன்ன திருமந்த்ரத்தின் अर्थविशेषங்களை உள்ளபடி अनुसन्धिக்குமவர்கள் இருந்தவூரில் இருப்பார்க்கும் बाह्यकुदृष्टिमतங்களாலே கலக்கம் வாராதென்கிறார் **இப்படி ''सर्वमष्टाक्षरान्तस्थं'' என்கிறபடி யிருக்கிற இத்திருமந்த்ரத்திலே** इत्यादिயால். **निखिलजगन्निमित्तोपादानभूतपरदेवता विशेषनिर्द्धारणादिகளுமிति** । नारायणனே परदेवतै என்கிற निश्चयமுமென்கை. आदिपदத்தாலே ज्ञातृत्वनिश्चयशेषत्वनिश्चयादिகளுக்கு संग्रहणம். **ईश्वर-னில்லையென்றுமிति** । இது निरीश्चरसांख्यனுடையவும், निरीश्वरमीमांसकனுடையவும், सर्वशून्यवादियान माध्यमिकனுடையவும், लोकायतादिகளுடையவும் மதம். **निर्विशेष-னென்றுமிति** । இது मायिमतம். **अत्यन्तोदासीनனென்றுமிति** । இது सेश्वरसांख्यमतம். **प्रतिफलनतुल्यैश्वर्यனென்றுமிति** । இது योगपातञ्जलमतம். **त्रिमूर्तिகளும் समரென்றுமிति** । त्रिमूर्तिविषयத்தில் ஐந்து மதம். அவையாவன:— त्रिमूर्तिகள் समரென்றும், एकரென்றும், (அதாவது அவர்களுக்கு शरीरभेदமுள்ளதேயொழிய आत्मा एकமே யென்பது) त्रिमूर्त्युत्तीर्णன் परतत्त्वமென்றும், (அதாவது இந்த மூன்று मूर्तिகளுக்கும் மேல்பட்ட सदाशिवவனே परतत्त्वமென்பது) ब्रह्मा ईश्वरனென்றும், (அதாவது ''हिरण्यगर्भस्समवर्तताग्रे'' என்கிற श्रुतिயை மூலமாகக்கொண்ட हिरण्यगर्भमतம்.) रुद्रன் ईश्वरனென்றும் (அதாவது पाशुपतमतம்) சொல்லுமவைகள். **स्वरूपपरिणामवाனென்றுமिति** । இது यादवमतம். **निमित्तोपादानैक्यம் கொள்ளவொண்ணாதென்றுமिति** । இது कणादमतம், **जीवेश्वरர்கள் एकात्मவென்றுமिति** । இது मायिमतம். **उपाधिसिद्धभेदரென்றுமिति** । இது भास्करमतம்,

---

[106] நாரதீயகல்பம் 1-9.

कर्ममात्राधीनशेषभावனென்றும், अनियतशेषभावனென்றும், जडமென்றும், ज्ञान-मात्रस्वरूपனென்றும், नित्यमुक्तனென்றும், आरोपितभोगனென்றும், कर्तावल्ल னென்றும், ईश्वरनिरपेक्षकर्தாவென்றும், आप्रळयस्थायिயென்றும், आमोक्षस्थायि-யென்றும், एकனென்றும், स्वनिष्ठனென்றும்; स्वरूपतः कार्यभूतனென்றும், कार्यत्वप्रसङ्गरहितனென்றும், कर्ममात्रोपायனென்றும், मुक्तदशैயில் पाषाणकल्प-னென்றும், स्वात्मानन्दमात्रतृप्तனென்றும், अत्यन्तस्वतन्त्रனாமென்றும், ईश्वर-ேனாடே एकीभूतனாமென்றும், व्यापारादिरहितனாமென்றும், विभागाविभागादि-शक्तिमाனென்றும், आनन्दतारतम्यவானென்றும், व्यवस्थितसालोक्यादिभेदவா னென்றும், மற்றுமிப்புடைகளிலுள்ள बाह्यकुदृष्टिमतங்களொன்றாலுங் கலக்கம் வாராது. இப்படியே रक्षकனான श्रियःपतिயைப்பற்ற विश्वासमान्द्य-மும், रक्षकान्तरान्वेषणமும், "त्वम्मेऽहम्मे" என்கிற பிணக்கும்; निरुपाधिकान्य-

---

नित्यभिन्नाभिन्नரென்றுமிति । இது यादवप्रकाशमதம். **जडனென்றுமிति** । இது नैयायिकமதம். **ज्ञानमात्रस्वरूपனென்றுமிति** । இது सांख्यமதம். **नित्यमुक्तனென்றும், आरोपितभोगனென்றும், कर्तावल्लனென்றுமிति** । இவைகள் सांख्यமதம். **ईश्वरनिरपेक्षकर्தாவென்றுமிति** । இது कबन्धमीमांसकமதம். **आप्रळयस्थायिயென்றும், आमोक्षस्थायिயென்றுமிति** । இவ்விரண்டும் अद्वैत्येकदेशिமதம். **एकனென்றுமிதுவும் அதுவே. स्वनिष्ठரென்னுமது** मीमांसकமதம். स्वनिष्ठன் – स्वतन्त्रன், **स्वरूपतः कार्यभूत**னென்றுமிति இது यादवप्रकाशमதம். **कार्यत्वप्रसङ्गरहितனென்றும் कर्ममात्रोपायனென்றுமிति** । இவை मीमांसकமதம். **मुक्तदशैயில் पाषाणकल्पனென்னுமது** नैयायिकமதம். **स्वात्मानन्दमात्रतृप्तனென்றுமிति** । இது மீமாம்ஸகமதம். **अत्यन्तस्वतन्त्रனா மென்னுமது** पाशुपतமதம். **ईश्वरனோடு एकीभूतனாமென்னுமது** औडुलोमिமதம். **व्यापार-रहितனாமென்னுமது** विभुவான आत्मस्वरूपத்தில் व्यापारமில்லையென்று சொல்லும் नैयायिकादिமதம். **विभागाविभागादिशक्तिमाனென்றுமிति** । இது यादवप्रकाशमதம். **आनन्दतारतम्य-வானென்றுமிति** । இது मुक्तिயிலும் आनन्दतारतम्यம் சொல்லும் मद्ध्वமதம். **व्यवस्थित-सालोक्यादिभेदவானென்றுமிति** । இதுவும் मद्ध्वமதமே. **மற்றுமிப்புடைகளிலுள்ள बाह्यकुदृष्टिमतங்கள்** – இம்மாதிரியான नित्योर्द्ध्वयानादिகளைச் சொல்லுகிற वेदबाह्यர் களுடையவும், वेदத்தையொப்புக்கொண்டு அதில் अपार्थங்களைச் சொல்லும் कुदृष्टि-களுடையவும் पक्षங்கள். இப்படியே திருमन्त्रार्थம் தெளிந்தவர்களிருக்குமூரிலிருக் கிறவர்களுக்கும் स्वनिष्ठाविरोधिகளொன்றும் பின்னாடாதென்கிறார் **இப்படியே रक्षकனான श्रियःपतिயைப்பற்ற** इत्यादिயால். **विश्वासमान्द्यமும்** – परिकरविभागाधिकारத்திற் சொன்ன शङ्कापञ्चकத்தாலேவுண்டான विश्वासத்தின் குறைவும், **रक्षकान्तरान्वेषणமும்** – भगवाனிடத்தில் विश्वासमान्द्यத்தாலே வரும் रक्षकान्तरान्वेषणமும், **பிணக்கும்** – வழக்கும்,

शेषत्वभ्रमமும், देवतान्तरप्रावण्यமும், तद्भक्तसंसर्गமும், மற்றுமுள்ள असेव्यसेवारुचि-யும் देहात्मभ्रमादिகளும் स्वतन्त्रात्मभ्रमादिகளும், स्वार्थपरिग्रहமும், भागवतापचारமும், आकिञ्चन्यविस्मृतिயும், संसारानुवृत्तिरुचियும், आत्मनाशादिभयமும், असदाचारादिरुचियும், शत्रुमित्रादिविभागनिरूपणமும், बान्धवान्तरपरिग्रहமும், प्रयोजनान्तररुचियும், परमप्रयोजन-वैमुख्यமும், மற்றும் स्वनिष्ठाविरोधिகளொன்றும் பின்னாடாது.

★इह निजपक्षविरुद्धैरीदृशनिष्ठाविरोधिभिश्चान्यैः ।
द्विचतुष्कसारवेदी गङ्गाह्रद इव न गच्छति क्षोभम् ॥★

இத் திருமன்त्रத்தில் वाक्यமும் वाक्यार्थமுமிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; இத்தை एकवाक्यமென்றும் वाक्यद्वयமென்றும், वाक्यत्रयமென்றும், அவ்வோ संप्रदायங்களாலே अनुसन्धिப்பார்கள். இப்படி वाक्यार्थத்தையும் बहुप्रकारமாக வகுத்தனுसन्धानம் பண்ணுவார்கள். एकवाक्यமானபோது

निरुपाधिकान्यशेषत्वभ्रमமும் – ஜீவனுக்கு सोपाधिकान्यशेषत्वமிருந்தாலும் निरुपाधिकान्यशेषत्व-ज्ञानம் भ्रमமிறே. **देवतान्तरेत्यादि** । एतत्प्रयुक्तदेवतान्तरप्रावण्यமும், अत एव तद्भक्तसंसर्गமும், अत एवासेव्यसेवारुचियுமுண்டாகின்றனவென்கை. **देहात्मभ्रमादिகளும்** – देहமே आत्मा என்கிற भ्रमமும், आदिपदத்தாலே इन्द्रियात्मभ्रमादिपरिग्रहः । **स्वतन्त्रात्मभ्रमादिகளும்** – நானே स्वतन्त्र-னென்கிற भ्रमம், आदिपदத்தாலே நானே எனக்கு रक्षकன் என்கிற भ्रमादिகளுக்கு ग्रहणம். **स्वार्थपरिग्रहமும்** – स्वप्रयोजनार्थமாகவே वस्त्वन्तरपरिग्रहம், **மற்றும் स्वनिष्ठाविरोधिகள்** – வேறுபட்ட प्रयोजनभूतकैङ्कर्यங்களில் स्वार्थकर्तृत्वभ्रमादिகளான स्वाधिकारविरोधिகள், **பின்னாடாது** – अनुवृत्तिக்காது. उक्तार्थத்தை காரிகையாலே संग्रहिத்துக் காட்டுகிறார் **इहेति** । **इह** – இந்த जगத்தில், **निजपक्षविरुद्धैः** – स्वपक्षविरुद्धங்களான बाह्यकुदृष्टिपक्षங்களாலும், இது पूर्ववाक्यार्थानुवादம். **ईदृशनिष्ठाविरोधिभिः** – ईदृशங்களான அதாவது निजपक्षविरोधिसदृशங்களான प्रपत्तिनिष्ठाविरोधिகளான, **अन्यैश्च** – विश्वासमान्द्यादिகளாலும், **द्विचतुष्कसारवेदी** – अष्टाक्षरத்தினுடைய सारத்தையறிந்தவன், **गङ्गाह्रद इव** – गङ्गैயிலுள்ள அगाधமான மடுவுபோலே, **क्षोभं न गच्छतीति** । इतरनदिகளுடைய संघर्षத்தாலே गङ्गाह्रदமானது எப்படி क्षोभத்தை யடையாதோ அப்படியே இவனும் क्षोभத்தை யடையமாட்டானென்கை.

இப்படி पदपदार्थங்களை யருளிச்செய்த பிறகு वाक्यवाक्यार्थங்களிருக்கும்படியை प्रश्नपूर्वकமருளிச்செய்கிறார் **இத்திருமन्त्रத்திலித்யாதியால். बहुप्रकारமாக வகுத்த अनुसन्धानம் பண்ணுவார்களிதி** । இந்த திருமந்த்ரம் एकवाक्यமென்றும் वाक्यद्वयமென்றும், वाक्यत्रयமென்றும் மூன்று पक्षங்களுண்டு. அதில் एकवाक्यமென்கிற पक्षத்தில்

[107]"तस्य वाचकः प्रणव" इत्यादिகளிற்படியே "प्रणवप्रतिपाद्यस्वभावविशिष्टाय नारायणाय नमः" என்று अन्वयமாம். இப் प्रणवந்தானே नामமாகவற்றாய் நிற்க [108]"अव्यक्तार्थतयोङ्कारः केवलं नैव साधकः" என்று शाण्डिल्याद्युक्तप्रक्रियையாலே व्यापकमन्त्रங்களில் नामान्तरம் व्यक्त्यर्थம். இந்த योजनाविशेषம் अहिर्बुध्न्याद्युक्तமான स्थूलानुसन्धानप्रकारத்தைப் பார்த்தாலுபायपरம். இப்படியானாலும் स्वरूपपुरुषार्थங் களிதிலே अन्तर्गतங்கள். [109]"बद्धाञ्जलिपुटाहृष्टा नमइत्येव वादिन" इत्यादिகளைப்

उपायपरமென்றும் उपेयपरமென்றும் இரண்டுவிதமாக योजனை. वाक्यद्वयपक्षத்தில் स्वरूप-परமாயும், सपरिकरात्मसमर्पणरूपोपायपरமாயும், इष्टप्राप्त्यनिष्टनिवर्तनरूपपुरुषार्थ प्रार्थनापरமாயும் மூன்று योजனை. वाक्यत्रयपक्षத்தில் प्रणवनमஸ்ஸுக்கள் स्वरूपपरங்களாய் तृतीयपदம் पुरुषार्थप्रार्थनापरமாயும், प्रणवம் स्वरूपपरமாய் மேலிரண்டு पदமும் क्रमेणानिष्टनिवृत्तीष्टप्रार्थनापर-மாயும், प्रणवம் स्वरूपपरமாய் द्वितीयतृतीयपदங்கள் उपायपरமாயும், प्रणवம் भरन्यासपरமாய் மேலிரண்டு पदம் अनिष्टनिवृत्तीष्टप्रार्थनापरமாயும், प्रणवம் स्वरूपपरமாய் नमஸ்ஸு उपायपर-மாய் तृतीयपदம் पुरुषार्थप्रार्थनापरமாயும் ஐந்து योजனைகள். पक्षत्रयத்திலுமெல்லாம் சேர்ந்து பத்து योजனைகள். एकवाक्यत्वपक्षத்தில் उपायपरयोजனையைக் காட்டுகிறார் **एकवाक्यமானபோது** इति । "तस्य वाचकः प्रणवः" என்கிற प्रमाणத்தில் அந்த भगवाனுக்கு प्रणवமானது वाचकமென்று சொல்லியிருப்பதால் तुल्यवित्तिवेद्यतया அதினாலே கிடைத்த अर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **प्रणवप्रतिपाद्यस्वभावविशिष्टाय** என்று. प्रणवप्रतिपाद्यस्वभावங் களாவன:— जगत्कारणत्व रक्षकत्व शेषित्वादिகள். **नारायणाय नमः என்றன்வயமாமி**ति । இங்கு नमश्शब्दம் समर्पणपरம்; तथाच प्रणवप्रतिपाद्यनारायणனின் பொருட்டு समर्पयामि என்று समर्पणமே क्रियमाणமாகத் தோன்றுகையால் இது उपायपरयोजனையாக ஆயிற்று. இந்த பக்ஷத் திலே प्रणवமே वाचकनामமாயிருக்க मन्त्रத்தில் नारायणशब्दத்தையும் சொல்வது पुनरुक्त-மாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப் प्रणवவந்தானே** इत्यादियाल். **अव्यक्तार्थ-तयेति** । अव्यक्तः अर्थो यस्य (எந்த प्रणवத்தினுடைய अर्थமானது इतरपदसमभिव्याहारமின்றி भग-वाனென்று स्पष्टமாகவில்லையோ) सः अव्यक्तार्थः, तस्य भावः अव्यक्तार्थता, तया । **केवलं नैव साधकः** – भगवद्वाचकस्पष्ट नारायणादिपद समभिव्याहारं विना देवताविशेषस्फुटप्रतीतिहेतुर्न भवतीत्यर्थः. **नामा-न्तरம் व्यक्त्यर्थம்** – नारायणवासुदेवविष्णुरूपनामान्तरம், देवताविशेषस्फुटप्रतिपत्त्यर्थம், இந்த யோஜனை स्थूलानुसन्धानप्रक्रियையினாலே उपायपरமென்கிறார் **இந்த योजनाविशेषமி**त्यादियाल். இப்படி उपायमात्रपरமாகில் இதில் स्वरूपமும் पुरुषार्थமும் सिद्धियाதே யென்ன வருளிச்செய் கிறார் **இப்படியானாலுமி**ति । **स्वरूपपुरुषार्थங்களிதிலே अन्तर्गतங்களீ**ति । शेषत्वस्वरूप-

---

107 பாதஞ்ஜலயோகஸூத்ரம் 1-1-27.

108 சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 5-71.

109 பாரதம் சாந்திபர்வம் 344-45.

பார்த்து प्राप्यान्तर्गतशेषवृत्तिपरமாகவுமனுஸந்திப்பார்கள். இவ் वृत्तिविशेषமும் स्वरूपानुसन्धानपूर्वकம். இதுவும் कृतोपायர்க்கிவ்வளவு रसिக்குமवस्थैயிலு முபஜீவ்யம். இவ்விரண்டனுஸந்தானமும் प्रतिष्ठितமாம்போது स्वरूपविवेकம் வேணும். அதற்காக वाक्यद्वयமாக அநுஸந்திக்கும்போது अकारनारायणशब्दवाच्य सर्वरक्षकत्व सर्वाधारत्वादिविशिष्टனானவனுக்கே நான் निरुपाधिकानन्यार्हशेषभूतன்; எனக்குரியேனல்லேன், ஒன்றைப்பற்ற निरुपाधिकस्वामिயுமல்லேன்;

ज्ञानமும் पुरुषार्थज्ञानமுமில்லாவிட்டால் नारायणाय नमः என்கிற समर्पणरूपोपायம் सिद्धिக் காதாகையால் (ஆர்த்திகங்கள்) आक्षिप्तங்களென்றபடி. एकवाक्यत्वपक्षத்தில் இந்த யோஜனையே उपेयपरமென்கிறார் **बद्धाञ्जलिपुटा** इत्यादिना । அப்போது नमश्शब्दம் प्रह्वीभावा- ञ्जलिबन्धनमश्शब्दोच्चारणादिरूपशेषवृत्तिपरம். नमः என்கிற शब्दத்தையே उच्चरित्துக்கொண்டு अञ्जलिबन्धरूपकायिकशेषवृत्तिயையும் செய்துகொண்டே हृष्टा भवन्ति என்பது இதின் अर्थம். இப் पुरुषार्थपरयोजनையில் स्वरूपोपायங்கள் सिद्धिயாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ் वृत्ति विशेषமுமி**त्यादिना । **स्वरूपानुसन्धानपूर्वकம்** – शेषत्वानुसन्धानपूर्वकம், शेषत्वज्ञानமில்லா விடில் प्राप्यान्तर्गतமான शेषवृत्तिसिद्धिயாதாகையாலது अर्थसिद्धமென்றபடி. **இதுவுமி**ति । திருமந்த்ரத்தில் प्रतिपाद्यமான शेषवृत्ति ரஸிப்பது कृतोपायனுக்கேயாகையால் शेषवृत्तिயினா லேயே उपायமும் आक्षिप्तமாம். இந்த शेषवृत्तिप्राप्यदशैயிலன்றோ ரஸிப்பது என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வளவு ரஸிக்குமवस्थैயிலுமி**ति । कृतोपायனுக்கு இங்கிருந்த காலத்தில் प्रत्यक्षமாக வரும் कैङ्कर्यरसलेशத்தை இவ்வளவு என்கிறது. एतादृशस्वल्परसानु- भवத்தைக்கொண்டே இங்குள்ள शेषवृत्तिயும் प्राप्यतया अनुसन्धेयமாகலாமென்று கருத்து. இனி वाक्यद्वयपक्षத்தில் யோஜனைகளைக் காட்டுகிறார் **இவ்விரண்டனுஸந்தானமுமி** त्यादियाल். शेषभूतனாலேயே अनुष्ठिக்கவேண்டிய उपायानुसन्धानமும், शेषभूतனுக்கே வரும் शेषवृत्तिरूपपुरुषार्थानुसन्धानமும் शेषत्वस्वरूपज्ञानமில்லாவிடில் स्थिरமாகாதாகையால் शेषत्वस्वरूपज्ञानமாவश्यकமென்கை. स्वरूपानुसन्धानहेतुவான वाक्यद्वयपक्षத்தில் मन्त्रार्थம் இருக்கும் படியைக் காட்டுகிறார் **अकार नारायणशब्दे**त्यादियाल். वाक्यद्वयपक्षமாவது प्रणवத்தில் लुप्त- चतुर्थीகமான अकारத்தைப் பிரித்து அத்தை चतुर्थ्यन्तமான नारायणशब्दத்தோடு अन्वयिத்து மேல் चतुर्थीக்கு तादर्थ्यத்தையும் விவக்ஷித்து அத்தோடு मकारத்தை யந்வயிப்பதும் नमः என்று தனி वाक्यமாகக்கொள்வதும் அப்போது फलितமான शाब्दबोधத்தை प्रकाशिப் பிக்கிறது अकारेत्यादिवाक्यद्वयம். निरुपाधिकानन्यार्हशेषभूतன் என்னுமளவும் प्रथमवाक्यार्थம். "எனக்குரியேனல்லேன்" इत्यादि द्वितीयवाक्यार्थம். நான் எனக்குரியேனல்லேன் என்ப தால் अहङ्कारनिवृत्तिः । ஒன்றைப் பற்ற निरुपाधिकस्वामिயுமல்லேன் என்பதால் ममकारनिवृत्तिः ।

निरपेक्षस्वतन्त्रனுமல்லேனென்றதாம். अकार नारायणशब्दங்களிரண்டும் भगवन्नाम-மாகையாலே पुनरुक्ति வாராதோவென்னில்; அப்போது व्युत्पत्तिविशेषसिद्ध-மான अर्थविशेषத்தை विवक्षिத்து ஒன்று विशेषणமாகக் கடவது. अकारवाच्य-னான नारायणனுக்கென்றும் पुनरुक्तिपरिहरिக்கலாம். भगवच्छब्दமும் नामधेय-மாயிருக்க वासुदेवादिशब्दத்தோடே समानाधिकरणமாகாநின்றதிறே. सर्वबीजाक्ष-रवाच्यமான सर्वकारणம் देवतान्तरமோவென்று शङ्कियाதபடி नारायणனென்று विशेषिக்கையாலும் सप्रयोजनம். मन्त्रங்களுக்கு पदक्रमம் अध्ययननियतம். अन्वय-மர்थानुगुणமாகக் கடவது. இப்படி वाक्यद्वयமானால் திருमन्त्रம் முமுக்க

निरपेक्षस्वतन्त्रனுமல்லேன் என்பதால் स्वातन्त्र्यादि निवृत्तिः । இந்த பக்ஷத்தில் ‘अ निषेधे पुमान्विष्णौ’’ என்று अकारம் भगवाனிடத்திலே रूढமாகையாலும், அப்படியே नारायण-शब्दமும் भगवति रूढமாகையாலும் ஒன்றே போதுமாயிருக்க மற்றொன்று पुनरुक्त-மாகாதோ என்று ஶங்கிக்கிறார் **अकार नारायणशब्दங்களிரண்டுமி**தி । परिहरिக்கிறார் **அப்போது** इति । **व्युत्पत्तिविशेषसिद्धமான अर्थविशेषத்தை विवக்ஷித்து ஒன்று विशेषण-மாகக் கடவது** इति । नारायणशब्दத்தை रूढமாகக்கொண்டு अव रक्षणे என்கிற धातुவில் निष्पन्नமான अकारத்தை यौगिकமாக்கி रक्षकனான नारायणனின் பொருட்டு என்று अन्वयिத்தாலும் अ निषेधे पुमान्विष्णौ என்கிறபடி अकारத்தை विष्णुவில் रूढமாகக்கொண்டு नाराणामयनமென்கிற व्युत्पत्तिயாலே नारायणशब्दத்தை यौगिकமாக்கி सर्वाधारனான विष्णुவின் பொருட்டு என்று अन्वयिத்தாலும் एकार्थकமல்லாமையாலே पौनरुक्त्यமில்லையென்று கருத்து. परिहारान्तरமருளிச்செய்கிறார் **अकारवाच्यனான** इति । இங்கு अकारवाच्यत्वம் विशेषणतावच्छेदकமாகையாலும் नारायणत्वம் विशेष्यतावच्छेदकமாகையாலும் पौनरुक्त्यமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி पौनरुक्त्यपरिहारத்திற்கு दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **भगवच्छब्दமு**மித்யாதியால். वासुदेवद्वादशाक्षरिயில் योगरूढமான भगवच्छब्दமும் योगरूढமான वासुदेवशब्दமும் समानाधिकरणமாகக் காண்கிறோமிறே. இங்கு प्रणवத்தை समर्पणपरமாக்கி पौनरुक्त्यத்தை परिहरिத்தாலும் द्वादशाक्षरिயில் पौनरुक्त्यपरिहारம் முன்சொன்ன ரீதியிலே ஆகக்கடவ தென்று கருத்து. नारायणशब्दம் सर्वबीजाक्षरமான अकारத்திற்கு विशेषणமாய்க்கொண்டு देवतान्तरव्यावर्तकமாகையாலும் प्रयोजनवत्तरமென்கிறார் **सर्वबीजाक्षरवाच्यமான** इति । मन्त्रத்தில் नमो नारयणाय என்று पाठक्रमமிருக்க नारायणाय नमः என்று अन्वयம் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **मन्त्रங்களுக்கு** इत्यादियाல். पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयान् என்கிற न्याय-மிங்கு अभिप्रेतம். இப் பக்ஷத்தில் नमस्ஸை स्वशेषत्वनिवृत्त्यादिகளில் अन्यतमத்தை विवक्षिத்துக்கொண்டு योजिத்து द्वितीयवाक्यமாக்கினால் திருमन्त्रம் முடிய स्वरूपपरமென் கிறார் **இப்படி वाक्यद्वयமானாலி**தி । இந்த स्वरूपपरयोजनை आचार्यरुचिपरिगृहीतமென்பதை

ஸ்வரூபபரம். இந்த ஸ்வரூபபரயோஜனையைப்பற்ற திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிஷ்டனாவாயென்று பூர்வர்களருளிச்செய்தார்கள். பிறக்கையாவது:- ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறக்கையாலே [110]"அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலே" னென்கிற முன்புற்ற நிலை கழிகை. அதாவ்து தன்னிசைவாலும் அனந்யஶேஷனாய், அதடியாக அனந்யாதீனனாய், அதடியாக அனந்யப்ரயோஜனனாய், அனந்யஶரணனாகை. வளருகையாவது; அதிகாரவிஶேஷானுரூபகர்தவ்யவிஶேஷவிஷயஜ்ஞானவிஶேஷத்தாலே உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணுகை. த்வயைகநிஷ்டனாகையாவது; த்வயானுஸந்தானத்தாலே உபாயாந்தரத்திலும் ப்ரயோஜனாந்தரத்திலுந் துவக்கற இதிற்சொன்ன உபாயத்திலும் ப்ரயோஜனத்திலும் ப்ரதிஷ்டிதனாகை. இப்படி திருமந்த்ரமும் த்வயமுங்கூட ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களைக் காட்டுகிறன. இவ்விரண்டு வாக்யமான யோஜனை தன்னிலே திருமந்த்ரம் முழுக்க ஸபரிகராத்மஸமர்ப்பணபரமென்றுமனுஸந்திப்பார்கள். அப்போது ப்ரணவத்தில் மகாரம் ப்ரதமாந்தமேயாகவமையும் ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணந்யாயத்தாலே நிருபாதிகமானவாத்மஹவிஸ்ஸு

பூர்வர்களின் வாக்யோதாஹரணத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் இந்த ஸ்வரூபபரயோஜனையைப் பற்ற இத்யாதினா। பிறப்புக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் பிறக்கையாவது இதி। அன்று – ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு முன்பு, பிறந்திலேன் – கேவலஶரீரஜனனத்தாலே ஜநித்தவனாக வில்லை. பிறந்த பின் – ஸ்வரூபஜ்ஞானமாகிற ஜந்மத்தைப் பெற்றபின், மறந்திலேன் – ஶேஷத்வத்தை மறந்தவனல்லன், முன்புற்ற நிலை கழிகை – ஜ்ஞானமில்லாத அவஸ்தை கழிகை, அதை உபபாதிக்கிறார் அதாவது இத்யாதினா। இசைவு – இச்சை, வளருகைக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் வளருகையாவது இத்யாதியால். அதிகாரவிஶேஷானுரூப – ஆகிஞ்சந்யானந்யகதித்வரூபாதிகாரவிஶேஷத்திற்கு அநுகுணமான, கர்தவ்ய விஶேஷவிஷயகஜ்ஞானவிஶேஷத்தாலே – கர்தவ்யமான ஸாங்கபரஸமர்ப்பணவிஷயகஜ்ஞானவிஶேஷத்தாலே, உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணுகை – பரஸமர்ப்பணத்தை பண்ணுகை. த்வயைகநிஷ்டனாகையாவது இத்யாதி। அனவரதம் த்வயானுஸந்தானம் பண்ணினால் ஸாவதாரணமான சரணஶப்தத்தாலும் ஸாவதாரணசதுர்த்யந்தநாராயணஶப்தத்தாலும் உபாயாந்தர ப்ரயோஜனாந்தர நிவ்ருத்திபூர்வக த்வயோக்தோபாய ப்ரயோஜனநிஷ்டை ஸித்திக்குமென்று கருத்து. இந்த ஸ்வரூபபரயோஜனையில் உபாயோபேயப்ரதர்ஶகம் த்வயமென்கிறார் இப்படி திருமந்த்ரமும் த்வயமும் கூட இதி। இனி வாக்யத்வயபக்ஷத்தில் உபாயபரயோஜனையைக்காட்டுகிறார் இவ்விரண்டு வாக்யமான யோஜனை தன்னிலே இதி। ஸபரிகராத்மஸமர்ப்பணபரமென்றுமனுஸந்திப்பார்களிதி। ஆகையாலேயே இது உபாயபரயோஜனையாயிற்று. இப்படியாகில் என்னை நாராயணனின் பொருட்டு

---

[110] திருச்சந்தவிருத்தம் 64.

நிருபாதிகதேவதையாய் அகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கே भरமாக ஸமர்பிதமென்றதாயிற்று. இப்படி நிருபாதிகமான வாத்மயாகத்தில் "நம:" என்று தன்னோடு தன் துவக்கறுத்து எனக்கு भरமல்லேனென்றதாயிற்று. "इदमिन्द्राय न मम" என்னுமாப்போலே இங்கும் பரஸம்பந்தவிதியிலும் ஸ்வஸம்பந்தநிஷேதத்திலும் ப்ரவ்ருத்தமாகையாலே வாக்யத்வயமும் ஸப்ரயோஜனம். இந் நமஸ்ஸு ஸமர்பணந்தன்னிலும் பரநிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாதிகளை நிஷேதிக்கையிலே தத்பரமாகவுமாம். வேறொருத்தருக்கும் भरமன்று எனக்கும் भरமன்று என்று வாக்யத்வயாபிப்ராயமாகவுமாம்.

ஸமர்பிக்கிறேனென்று ப்ரணவத்தில் மகாரம் த்விதீயாந்தமாக வேண்டாவோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **அப்போது** इति। ஸமர்பணபரமானபோது என்றர்த்தம். ஸமர்பணீயவஸ்துவை ப்ரதமாந்தஶப்தத்தாலே சொல்லக்கண்டதுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஹவிஸ்ஸமர்பணந்யாயத்தாலே** इत्यादिना। इन्द्रायेदं हविः என்று தேவதையின்பொருட்டு ஹவிஸ்ஸை ஸமர்பிக்கும்போது ஸமர்பணகர்மீபூதஹவிர்வாசகஶப்தம் ப்ரதமாந்தமாகக் காணப்படுகையால் அந்த ந்யாயத்தாலே என்றபடி. ஹவிஸ்ஸிற்கு நிருபாதிகத்வமாவது அவனுக்கே ஶேஷமாயிருக்கை. தேவதைக்கு நிருபாதிகத்வமாவது ஸ்வதஶ்ஶேஷித்வம், **அகாரவாச்யனான நாராயணனுக்கே भरமாக ஸமர்பிதமென்றதாயிற்று** इति। एतावता ப்ரதமவாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. த்விதீயவாக்யார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி** इत्यादियाल். ஆத்மயாகத்தில் நிருபாதிகத்வமாவது ஸ்வதஶ்ஶேஷிவிஷயத்தில் ஸ்வதஸ்ஸமர்பணரூபத்வம் தன்னோடு துவக்கறுத்து எனக்கு भरமல்லேன் என்பது நமஶ்ஶப்தார்த்தம். நாராயணாயேதம் என்று சொன்னால் போறாதோ, நம: என்றும் சொல்ல வேண்டுமோ வென்ன? த்ருஷ்டாந்தப்ரதர்ஶனபூர்வகம் இரண்டு வாக்யமும் ஸப்ரயோஜனமென்கிறார் **इदमिन्द्राय न मम என்னுமாப்போலே** इति। ப்ரயோஜனத்தைக்காட்டுகிறார் **பரஸம்பந்தவிதியிலு**மிதி। ப்ரதமவாக்யத்திலே ப்ரணவகடகோகாரத்தாலேயே ஸ்வஸம்பந்தநிவ்ருத்தியும் ஸித்திக்கையால் த்விதீயவாக்யத்திற்கு அது ப்ரயோஜனமாகுமோவென்ன? ப்ரயோஜனாந்தரத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இந் நமஸ்ஸு** इत्यादिना। **பரநிரபேக்ஷகர்த்ருத்வாதிகளை நிஷேதிக்கையிலே** इति। ஸ்வாதந்த்ர்யமென்கிற பதத்தையத்யாஹரித்து (ம:) எனக்கு ந ஸ்வாதந்த்ர்யமென்று ஸமர்பணத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நிஷேதிப்பதில் தத்பரமாகையால் நமஶ்ஶப்தம் ஸப்ரயோஜனமென்று கருத்து. ப்ரதமவாக்யத்தில் உகாரத்தாலே அகாரார்த்தேதரனுக்கு நான் भरமல்லன் என்று ஸாமான்யமாகக் கிடைத்தாலும் இந்த நமஶ்ஶப்தத்தில் எனக்கும் भरமல்லன் என்று விஶேஷம் தோன்றுகையால் கோபலீவர்தந்யாயத்தாலே உகாரம் மதிதராகாரார்த்தேதரபரமாகையால் நமஶ்ஶப்தம் ஸப்ரயோஜனமென்கிறார் **வேறொருத்தருக்குமி**த்யாதினா। இப்படி ஸமர்பணபரயோஜனையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரஸ்ரீஸூக்த்யனுகுண்யத்தைக் காட்டுகிறார்

திருमन्त्रமாத்मनिवेदनपरமென்னுமிடத்தை नित्यத்திலே [111]"मूलमन्त्रेण स्वात्मानं देवाय निवेद्य" என்றருளிச்செய்தார். இப்படி श्रीवैकुण्ठगद्यத்திலும் [112]"श्रीमता मूलमन्त्रेण मामैकान्तिकात्यन्तिकपरिचर्याकरणाय परिगृह्णीष्वेति याचमानःप्रणम्यात्मानं भगवते निवेदयेत्" என்றிவ்வர்थம் दर्शितம். वाक्यந்தோறும் ஒரு प्रार्थनापदத்தையध्याहरித்து திருमन्त्रம் முழுக்க द्वयத்திலுत्तरखण्डம்போலே इष्टप्राप्त्यनिष्टनिवृत्तिरूप पुरुषार्थप्रार्थनापरமாகவுமனுஸந்திப்பார்கள். அப்போதும் स्वरूपानुसन्धानமிதிலே யந்தர்गतம். स्वरूपमात्रपरமானபோதும் पुरुषार्थविशेषம் सूचितம். அதினுपायமும் प्रार्थनையும் तत्तत्प्रमाणवशத்தாலே வரும். இம் मन्त्रोत्पाद्यங்களான शेषत्वज्ञानादिகள் முன்பு

திருमन्त्रமிत्यादियाல். இரண்டு श्रीसूक्तिகளிலும் मूलमन्त्रेणेति तृतीया श्रुतिயினாலே मूलमन्त्रத்திற்கு निवेदनकरणत्वம் தோற்றுகையால் अनुष्ठेयार्थप्रकाशकமான मूलमन्त्रம் முழுக்க आत्मनिवेदनरूपसमर्पणपरமென்று श्रीभाष्यकारसंमतமென்று ज्ञापितமாகிறது. वाक्यद्वयपक्षத்தில் पुरुषार्थपरமான योजनையைக் காட்டுகிறார் **वाक्यந்தோறுமி**त्यादिना । प्रणवान्वित नारायणाय என்கிற वाक्यத்திலும் नमः என்கிற वाक्यத்திலுமென்கை. **ஒரு प्रार्थनापदத்தையद्ध्याहरித்து** – स्याமென்கிற पदத்தையद्ध्याहरித்து, **उत्तरखण्डம்போலே** – श्रीमते नारायणाय नमः என்கிற उत्तरखण्डம்போலே, **अनुसन्धिப்பார்களீ**ति । नारायणकैङ्कर्यरूपेष्टप्राप्तिप्रार्थनापरமாயும் அதிலும் स्वार्थकर्तृत्वस्वाधीनकर्तृत्वाद्यनिष्टनिवृत्तिप्रार्थनापरமாயுமனுஸந்திப்பார்களென்று கருத்து. இந்த पुरुषार्थपरयोजनையிலும் शेषत्व स्वरूपानुसन्धानம், पुरुषार्थप्रार्थनै செய்பவன் शेषனே யாகையால் आर्थिकமாக सिद्धिக்குமென்கிறார் **அப்போதுமி**त्यादियाல். किङ्करस्स्यामென்று प्रार्थनையாகில் किङ्करत्वरूपस्वरूपानुसन्धानம் शाब्दமாமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இதில் स्वरूपानुसन्धानமार्थिकமாகிறாப்போலே स्वरूपपरयोजनையிலும் पुरुषार्थविशेषம் अनुसन्धेयतया चतुर्थिயில் सूचितமென்கிறார் **स्वरूपमात्रपरமானபோதுமி**ति । இப்படி स्वरूपपरयोजनையில் चतुर्थिயில் पुरुषार्थविशेषம் सूचितமானாலும் उपायமும் तत्प्रार्थनையும் சொல்ல வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அதினுपायமுமி**ति । **அதின் उपायமும்** – पुरुषार्थத்தினுपायமும், **प्रार्थनையும்** – उपायत्वप्रार्थनையும். **तत्त्वप्रमाणवशத்தாலே வரும்** – "मामेकं शरणं व्रज" என்கிற प्रमाणத்தாலே उपायமும், "त्वमेवोपायभूतो मे" என்கிற प्रमाणத்தாலே निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनारूपोपायत्वप्रार्थनையும் வருமென்றபடி. இப்படி இரண்டு वाक्यமான பக்ஷத்தில் मन्त्रம் முழுக்க स्वरूपमात्रपरமென்றும் उपायमात्रपरமென்றும் प्राप्यमात्रपरமென்றும் योजनात्रयத்தை மாத்திரம் சொன்னது கூடுமோ? प्राप्यपरமான योजनை போல் स्वरूपोपायपरனையும் முன்பில்லாததாய் இனி प्राप्यமான स्वरूपज्ञानத்தையும்

---

[111] நித்யம்.
[112] வைகுண்டகத்யம்.

ப்ரஸங்களல்லாமையாலே இம் மன்த்ரம் முமுக்ஷு ப்ராப்யபரமென்றது அன்யபரம். எங்ஙனேயென்னில்; ப்ராப்யபரமென்றது ப்ராப்யப்ரதிபாதகமென்றபடியன்று; ஶப்தத்தால் உத்பாத்யமான ஜ்ஞானம் ஶப்தத்துக்கு ப்ரதிபாத்யமன்றிறே.

திருமந்த்ரம் மூன்று வாக்யமானபோது ஸ்வரூபமும் புருஷார்த்தமுஞ்சொல்லவு பாயமார்த்தமாதல், ஸ்வரூபமுமுபாயமுஞ்சொல்ல புருஷார்த்தமார்த்தமாதல், உபாயமும் புருஷார்த்தமுஞ்சொல்ல ஸ்வரூபமார்த்தமாதல், ஸ்வரூபோபாயபுருஷார்த்தங்களடைவே ஶாப்தங் களாதலாகக் கடவது. எங்ஙனேயென்னில்; [113]"अकारार्थायैव स्वमहमथ मह्यं न निवहा नराणां नित्यानामयनमिति नारायणपदम् । यमाहास्मै कालं सकलमपि सर्वत्र सकलास्व- वस्थास्वाविस्स्युर्मम सहजकैङ्कर्यविधयः" என்கிறபடியே ப்ரணவமும் நமஸ்ஸும்

உபாயஜ்ஞானத்தையும் உண்டுபண்ணுகையால் அவைகளும் ப்ராப்யபரமாகையாலே மூன்றும் ப்ராப்யபரமென்று சொல்லும் ஸம்ப்ரதாயம் யுக்தியுக்தமாகக் காணாநிற்க அதையுபேக்ஷிக்கலாகுமோ வென்ன? அவர்கள் சொல்லுவது அன்யபரமென்கிறார் **இம் மன்த்ரோத்பாத்யங்களான** இத்யாதியால். **அன்யபரம்** – மன்த்ரஜன்யமான ஜ்ஞானத்தை மன்த்ரப்ரதிபாத்யமாக ப்ரமித்துச் சொன்னபடி. அன்யபரத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**த்யாதினா।

இனி வாக்யத்ரயபக்ஷத்தில் ப்ரணவநமஸ்ஸுக்கள் ஸ்வரூபபரங்கள், த்ருதீய பதம் புருஷார்த்தப்ரார்த்தனாபரம், உபாயமார்த்தமென்கிற முதல் யோஜனையையும், ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரம், த்விதீயத்ருதீயபதம் புருஷார்த்தப்ரார்த்த- நாபரம், உபாயமார்த்தமென்கிற இரண்டாவது யோஜனையையும், ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரம், மேலி ரண்டு பதங்கள் உபாயபரம் புருஷார்த்தப்ரார்த்தனை ஆர்த்தமென்கிற மூன்றாவது யோஜனையையும், ப்ரணவமுபாயபரம், மேலிரண்டு பதம் புருஷார்த்தப்ரார்த்தனாபரம், ஸ்வரூபமார்த்தமென்கிற நாலாவது யோஜனையையும், அடைவே ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரம், நமஸ்ஸு உபாயபரம், த்ருதீயபதம் புருஷார்த்த- ப்ரார்த்தனாபரமென்கிற ஐந்தாவது யோஜனையையும் காட்டுகிறார் **திருமந்த்ரம் மூன்று வாக்ய- மானபோது** இத்யாதியால். **ஸ்வரூபமும் புருஷார்த்தமும் சொல்ல உபாயமார்த்தமாதலி**தி। இதில் ப்ரணவநமஸ்ஸுக்கள் ஸ்வரூபபரம், த்ருதீயபதம் புருஷார்த்த ப்ரார்த்தனாபரம், உபாயமார்த்தமென்கிற யோஜனையும், ப்ரணவம், ஸ்வரூபபரம், த்விதீய த்ருதீயபதம், புருஷார்த்தப்ரார்த்தனாபரம் உபாயமார்த்தமென்கிற யோஜனையும் அபிப்ரேதம். இந்த யோஜனாபஞ்சகத்தில் ப்ரதமயோஜனையை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார் **अकारार्थायैवे**त्यादिना। இது பட்டர் அருளிச்செய்த ஶ்லோகம். இது திருமந்த்ரம் ஸ்வரூபபுருஷார்த்த-ப்ரகாஶகமென்பதை வெளியிடுகிறது. **अकारार्थायैव** – அகாரார்த்தத்தின் பொருட்டே, **अहं** – நான் ஶேஷபூதன்; இது ப்ரணவார்த்தம். **अथ मह्यं न** – என் பொருட்டு ஶேஷபூதனன்று. இது நமஸ்ஸினர்த்தம். **नित्यानां नराणां निवहा अयनं यस्येति नारायणपदं यमाह** – எவனைச் சொல்லுகிறதோ, இது

---

[113] அஷ்டச்லோகீ 3.

स्वरूपத்தை ஶோதிக்கின்றன. மூன்றாம் பதம் ப்ரணவத்திற்சொன்ன தாதர்த்யத்தை புரஸ்கரித்துக்கொண்டு அத்யாஹ்ருதமான க்ரியாபதத்தோடே கூடி புருஷார்த்தப்ரார்த்தநார்த்தம். அப்போது அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனை அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே வரக்கடவது. த்வயத்திலும் [114]''भवांस्तु सह वैदेह्या'' त्यादिகளிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியும் ஸபத்நீகனானபடியாலே இங்கும் ஸலக்ஷ்மீகனான நாராயணன் பொருட்டாவே னென்றபடி. ''நாராயணாய'' என்கிறவிதுக்கு க்ரியாபேக்ஷையுண்டாகையால் ஔசித்யத்தாலே ''भवेयं'' என்றொரு பதமத்யாஹார்யம். [115]''வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டு'' மென்றும், [116]''அடியேனையாட்கொண்டருளே''

बहुव्रीहिगर्भமான நாராயணபதத்தினர்த்தம். अस्मै कालमित्यादि प्रार्थनापदान्वितचतुर्थीயினர்த்தம். **என்கிற படியே** – இந்த ஶ்லோகோக்தப்ரக்ரியையாலே, **மூன்றாம் பதம்** – நாராயணாய என்கிற பதம், **ப்ரணவத்திற்சொன்ன தாதர்த்யத்தை** – ப்ரணவத்தில் லுப்தசதுர்த்தியினால் சொல்லப்பட்ட ஶேஷத்வத்தை, **அத்யாஹ்ருதமான க்ரியாபதத்தோடு** भवेयமென்கிற ப்ரார்த்தநார்த்தகக்ரியாபதத்தோடு, **புருஷார்த்தப்ரார்த்தநார்த்தம்** சதுர்த்தியில்சொன்ன கைங்கர்யரூபபுருஷார்த்தப்ரார்த்தநார்த்தகம். இந்த யோஜனையில் நமஸ்ஸு ஸ்வரூபபரமென்றதால் அநிஷ்டநிவ்ருத்திரூபபுருஷார்த்தத்திற்கு வாசகபதமில்லையே என்ன வருளிச் செய்கிறார் **அப்போது** इति । **அர்த்தஸ்வபாவத்தாலே** इति । அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமாகவே இஷ்டப்ராப்தி வருமாகையாலென்றபடி. த்வயத்தில் உத்தரகண்டத்திலும் ''भवांस्तु सह वैदेह्या'' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியை ஸலக்ஷ்மீகனாக நிர்தேஶிக்கையால் எங்கும் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியை ஸபத்நீகனாகவே கொள்ளவேண்டுமாகையால் மூலமந்த்ரத்தில் கேவலநாராயணஶப்தமிருந்தாலும் இங்கும் ஸ்ரீமானான நாராயணனின் பொருட்டே ஆகக்கடவேன் என்று ப்ரார்த்தனை ஆவஶ்யகமென்கிறார் **த்வயத்திலும்**இத்யாதியால். நாராயணாய என்கிற சதுர்த்யந்தபதம் க்ரியாபதமின்றிக்கே அநந்விதமாகையாலே ப்ரார்த்தனைக்கு உசிதமான भवेयமென்கிற க்ரியாபதம் அத்யாஹார்யமென்கிறார் **நாராயணாய என்கிறவிதுக்கு** இத்யாதியால். இம்மாதிரி ஸ்தலங்களில் ப்ரார்த்தநாவாசிக்ரியாபதத்தையே ப்ரயோகிக்கவேண்டுமென்பதில் பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக் காட்டுகிறார் **வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுமென்றும்**இத்யாதியால். **வழுவிலா** – அபராதமில்லாதபடி, ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வப்ரமமில்லாத என்னவுமாம். **அடிமை** – கைங்கர்யத்தை, **நாம்** – அடியோங்கள், **செய்யவேண்டும்** – செய்யக்கடவோம், **அடியேனை** – கிங்கரனான என்னை, **ஆட்கொண்டு** – கிங்கரனாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு, **அருளே** – க்ருபை செய்வாயாக, இந்த சதுர்த்தீ தாதர்த்யே விஹிதமானாலும்

---

[114] ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 31-27.
[115] திருவாய்மொழி 3-3-1.
[116] பெரிய திருமொழி 1-9-2.

யென்றும், [117]''नित्यकिङ्करतां प्रार्थये'' என்றும் [118]''नित्यकिङ्करो भवानि'' என்றுமிப் ப்ரார்த்தனையை प्रयोगित्தார்களிறே. तादर्थ्यம் नित्यसिद्धமாகையாலே आशासिக்கவேண்டாமையாலும் இஸ் संबन्धस्वरूपம் प्रणवத்திலே சொல்லுகையாலும் இதின் ஃபலமாய் ''समुद्रे गोष्पदमस्ति'' என்னுமாப்போலே पुरुषार्थान्तरங்களையெல்லாம் விளாக்குலைக்கொண்டிருக்கிற परिपूर्ण-ब्रह्मानुभवपरीवाहமான कैङ्कर्यம் ஒழிவில்காலத்திற்படியே யிங்கபேக்ஷிக்கப்படுகிறது. ॥ ★ ॥ अत्र स्वलाभापेक्षापि स्वामिलाभावसायिनी । स्वामिप्रयोजनापेक्षाप्यतस्स्वानन्दहेतुका ॥ ★ ॥ உன்னை யுகப்பிக்கும் कैङ्कर्यத்தை நான் பெறவேணுமென்றாலும் என்னையடிமை கொண்டு நீ யுகக்க வேணுமென்றாலுமிருவர்க்கும் प्रयोजनம் सिद्धம். [119]''त्रैगुण्यं षड्गुणाढ्यञ्च द्विधान्नं परिकीर्तितम् । त्रैगुण्यमन्नं बद्धानामितरेषामथेतरत्'' என்கிற षड्गुणाढ्यமான अन्नமாவது भगवद्गुणानुभवம்.

शेषत्वरूपतादर्थ्यம் முன்பே सिद्धமாயிருக்கையாலே அது प्रार्थनीयமாகாதகையாலும் அது अकारोत्तरलुप्तचतुर्थियாலே सिद्धமாகையால் இந்த चतुर्थिக்கு तादर्थ्यार्थकत्वம் परित्यज्य लक्षणया तत्कार्यकैङ्कर्यार्थकत्वத்தை யருளிச்செய்கிறார் **तादर्थ्यம் नित्यसिद्धமாகையாலே** इत्यादिना । **पुरुषार्थान्तरங்களை** – ऐश्वर्य कैवल्यங்களை **விளாக்குலைக்கொண்டு** – व्यापित्துக்கொண்டு, தன்னுள்ளே अन्तर्भविப்பித்துக்கொண்டு என்றபடி. **ஒழிவில் காலத்திற்படியே** – ''ஒழிவில் காலமெல்லாம்'' என்கிற பாட்டில் சொன்ன படியே. **இங்கு** – नारायणपदोत्तरचतुर्थियில், இப்படி कैङ्कर्यप्रार्थनै கூடுமோ? அது स्वलाभापेक्षैயாக முடிகையால் परार्थतैக்கு भङ्गம் வாராதோ வென்ன? कैङ्कर्यरूपस्वलाभापेक्षै कैङ्कर्य प्रतिसंबन्धियான स्वामिயினுடைய लाभத்திலே முடிகையால் இதுவே स्वामिप्रयोज-नापेक्षैயாகவுமாகிறது. இப்படி स्वलाभापेक्षैயும் स्वामिप्रयोजनापेक्षैயும் ஒன்றாக முடிகையால் परार्थतैக்கும் भङ्गமில்லை स्वानन्दத்திற்கும் குறையில்லை யென்கிறார் **अत्र स्वलाभापेक्षा-**पीत्यादिना । **स्वानन्दहेतुका** – स्वानन्दः फलत्वेन हेतुः यस्यास्सा, இப்படி स्वलाभापेक्षैயும் स्वामिप्रयोजना-पेक्षैயும் ஒன்றாகில் ஒவ்வொன்றும் शेषशेषिகள் இருவருக்கும் प्रयोजनजनकமாகுமோ வென்ன? प्रार्थनाप्रकारம் भिन्नமாயிருந்தாலும் ஒவ்வொன்றும் இருவருக்கும் प्रयोजन-जनकமென்பதை प्रार्थनावाक्यद्वयத்தைச் சொல்லி उपपादिக்கிறார் **உன்னை யுகப்பிக்குமி**त्यादियால். **உன்னை யுகப்பிக்கும் कैङ्कर्यத்தை நான்பெறவேணுமென்றாலு**मिति । இந்த वाक्यத்தில் प्रार्थनै कैङ्कर्यविषयமாகையால் இது शेषனுக்குप्रयोजनजनक-

---

117 சிறிய கத்யம்.
118 சிறிய கத்யம்.
119 லக்ஷ்மீதந்த்ரம்.

அதடியாக வருகிற भोग्यतमकैङ्कर्य विशेषங்களாகவுமாம். [120]''भोगमात्रसाम्य-लिङ्गाच्च என்கிறபடியே मुक्तदशैயில் परमसाम्यம் भोगத்திலும் ज्ञानத்திலுமாகை யால் அப்போதும் स्वरूपानुबन्धिயான शेषत्वத்துக்கும் இதின் फलமான कैङ्कर्यத் துக்கும் विरोधமில்லை. मुमुक्षुदशैயிலும் मुक्तदशैயிலுமுண்டானவहंग्रहம் शरीरा-त्मभावத்தாலே யென்று भाष्यादिகளிலே समर्थितமாகையால் இவ்வहंग्रहம் पारार्थ्यकाष्ठैயடியாக வந்ததிறே. இப்படி मुक्तदशैயில் வரும் कैङ्कर्यம் स्वतः-प्राप्तமாய் द्वंद्वरहितமாய் निरन्तरமாய் अनवच्छिन्नरसமாயிருக்கும். मुमुक्षुदशैயில்

மானாலும் உன்னை யுகப்பிக்குமென்று कैङ्कर्यத்தை विशेषिப்பிக்கையால் அவனுகப் பும் அவனுக்கு प्रयोजनமாக सिद्धिக்குமிறே. **என்னை யடிமை கொண்டு நீ யுகக்க வேணுமென்றாலுமிதி** । இந்த वाक्यத்தில் அவனுடைய உகப்பே प्रयोजनமாகப் प्रार्थिக் கப்பட்டாலும் என்னை யடிமை கொண்டு என்பதினால் இவனுக்குமடிமையாகிற प्रयोजनம் सिद्धமிறே. **உகப்பு** – सन्तोषம். ननु ''त्रैगुण्यं षड्गुणाढ्यश्च'' என்கிற श्लोकத்தில் मुक्तனுக்கு षड्गुणाढ्यமான अचमே भोग्यமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் भोग्यமான அதுவே प्रार्थनीयமாக வேண்டியிருக்க चतुर्थीயில் कैङ्कर्यமபेक्षिக்கப்படுகிறது என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன? षड्गुणाढ्यान्नशब्दத்தாலே भगवद्विशेष्यकषड्गुणप्रकारकानुभव-மும் तज्जनितமான कैङ्कर्यமும் विवक्षितமாகையாலே विरोधமில்லை யென்று परिहरिக் கிறார் **त्रैगुण्यमिத்யாதியால்.** **त्रैगुण्यमन्नं** – प्रकृतिः, **इतरेषां** – मुक्तानां, ननु मुक्तदशैயில் मुक्तனுக்கு भगवाனோடு परमसाम्यம் வருகையால் அப்போது शेषत्वமும் அதடியாகவரும் कैङ्कर्यமும் எங்ஙனே கூடுவது என்ன? परमसाम्यம் भोगத்திலும் ज्ञानத்திலுமாகையால் शेषत्वतत्कार्यकैङ्कर्यங்களுக்கு विरोधமில்லையாகையால் கூடுமென்கிறார் **भोगमात्रेत्यादिना** । भोगமாவது प्रमेयत्वव्यापकानुकूलत्वप्रकारकानुभवம். அதாவது आनन्दம். ननु मुमुक्षुவிற்கு अहं नारायणाय किङ्करो भवेयं என்கிற कैङ्कर्यप्रार्थनादशैயில் வரும் अहंग्रहமும், मुक्तனுக்கு ''अहमन्न-महमन्नम्, अहमन्नादः'' என்று अनुभवदशैயில் வரும் अहंग्रहமும் आढ्योऽभिजनवानस्मीत्यादिविपरीता-हङ्कारம்போலே बाधकமாகாதோ? வென்ன? இது भाष्यादिகளில் समर्थितமான தனக்கும் भगवाனுக்குமுள்ள शरीरात्मभावसंबन्धनिबन्धनமாகையாலும் शेषत्वकाष्ठाप्रयुक्तமாகையாலும் बाधकமாகாதென்கிறார் **मुमुक्षुदशैயிலும் मुक्तदशैயிலுமுண்டான अहंग्रहமித்யாதியால்.** இப்படி प्रार्थनीयமாய் मुमुक्षुदशैயில் வரும் कैङ्कर्यம் द्वंद्वसहितமாய்க் காண்கிறாப்போலே मुक्तदशैயிலும் तादृशமாகவே இருக்குமோ வென்ன? இரண்டு दशैகளிலுமுள்ள कैङ्कर्यத்துக்கு வாசியருளிச்செய்கிறார் **இப்படி मुक्तदशैயில் வருமித்யாதிवाक्यद्वयத்தாலே.**

---

[120] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-4-21.

स्वयंप्रयोजनமாகப் பண்ணும் कैङ्कर्यம் सुकृतविशेषोपाधिकமாய் द्वंद्वतितिक्षायुक्तமாய் निद्रादिகளாலேयन्तरितமாய் अवच्छिन्नरसமாயிருக்கும். இங்கிவன் कैङ्कर्य-மொழியப்பண்ணும் व्यापारங்களில் भगवदाज्ञैக்குப் பொருந்தாதவை யெல்லாம் ஏதேனுமொரு प्रतिकूलफलத்தைக் கொடுக்கும். भगवदनुज्ञातங் களான काम्यங்களில் स्वर्गपश्वाद्यर्थங்களானவை யெல்லாம் अनेकदोषदुष्टங் களானவனுகூலाभासங்களைக் கொடுத்து அம்முகத்தாலே बाधकங்களாம். ஆகையாலே मुमुक्षुவுக்கு [121]"त्रैवर्गिकांस्त्यजेद्धर्मान्" என்கிறபடியே प्रयोजना-न्तरहेतुக்களை விட்டு भक्तितत्त्वज्ञानங்களையும் भगवद्भागवतसमृद्धिயையும் பற்றச்செய்யும் काम्यங்களான भगवद्धर्मங்கள் साधनமாக अनुष्ठिக்கச் செய்தே யும் बन्धकங்களல்லாமையாலே उचितமான कैङ्कर्यकोटिயிலே சேர்ந்து கிடக்கும். प्रणवத்திற்சொன்ன भगवच्छेषत्वம் नमस्ஸிலே औचित्यरूपமான अत्यन्तपारतन्त्र्य-

स्वतःप्राप्तமாய் — सुकृतविशेषरूपोपाधिप्रयुक्तமல்லாததாய், द्वंद्वरहितமாய் — शीतोष्णसुखदुःखादि द्वंद्वरहितமாய், निरन्तरமாய் — निद्रादिகளாலே अन्तरितமில்லாததாய், अनवच्छिन्नरसமாய் — अपरिमितप्रीतिरसयुक्तமாய். मुमुक्षुदशैயிலிதி । द्वंद्वतितिक्षायुक्तமாய் — शीतोष्णादि द्वंद्वसंभवத்தோடும் அதனுடைய सहनத்தோடும் கூடினதாய், இனி இவன் मुमुक्षुदशैயில் பண்ணும் नित्य-नैमित्तिकभिन्नங்களான व्यापारங்களில் बन्धकங்களல்லாத சில कर्तव्यங்களென்றும், बन्धकங் களாயும் बाधकங்களாயுமுள்ள சில अकर्तव्यங்களென்றுமருளிச்செய்கிறார் இங்கிவன் என்று துடங்கி. कैङ्कर्यமொழியப் பண்ணும் व्यापारங்களில் — नित्यनैमित्तिकभिन्नव्यापारங் களில், भगवदाज्ञैக்குப்பொருந்தாதவையெல்லாமிதி । निषिद्धங்களெல்லாமென்றபடி. प्रतिकूलफलத்தைக்கொடுக்குமிதி । "खञ्ज भवन्ती" त्यादिना சொல்லப்பட்டவைகளில் अन्यतमத்தைக் கொடுக்குமென்றபடி. निषिद्धமல்லாத भगवदनुज्ञातकाम्यங்களிலும் स्वर्ग-पश्वाद्यर्थமான काम्यங்கள் फलद्वारा बन्धकங்களாகையாலே मुमुक्षुவிற்கு त्याज्यங்களென் கிறார் भगवदनुज्ञातங்களான इत्यादियால். இனி तत्पादभक्ति ज्ञानाभ्यां என்கிற श्लोकादिகளில் சொன்ன भगवद्भक्तितज्ज्ञानसत्समृद्ध्यादिகளைப் பற்றச்செய்யும் काम्यங்கள் बन्धकங்களல் லாமையாலே कैङ्कर्यकोटिயிலே निविष्टங்களாமென்கிறார் भक्तितत्त्वज्ञानங்களையுமித்யாதி-யால். प्रणवनमस्ஸுக்களில் சொன்ன शेषत्वपारतन्त्र्यादिகள் तदीयपर्यन्तங்களாக நிற்கை யாலே அந்த शेषत्वप्रयुक्तமான नारायणपदोत्तरस्पष्टचतुर्थीயிற்சொன்ன कैङ्कर्यமும் तदीयपर्यन्त-மாகக் கடவதென்கிறார் प्रणवத்திற்சொன்ன इत्यादियால். भगवत्कैङ्कर्यம் तदीयपर्यन्त-மென்பதில் प्रमाणத்தைக்காட்டுகிறார் ममेत्यादिना । सर्वं परवशं दुःखं என்று शास्त्रம் परवशतैயை

[121] விஷ்ணுபுராணம்.

பாரார்த்ய ங்களடியாக யதாப்ரமாணம் ததீயபர்யந்தமாய் நிற்கையாலே "நாராயணாய" என்கிறவிடத்திலபேக்ஷிக்கிற பகவத்கைங்கர்யமும் ததீயபர்யந்தம். [122]"மம மத்பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிரப்யதிகா பவேத் । தஸ்மாந்மத்பக்தபக்தாஶ்ச பூஜநீயா விஶேஷத:", [123]"தஸ்மாத்விஷ்ணுப்ரஸாதாய வைஷ்ணவான் பரிதோஷயேத் । ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணுஸ்தேநைவஸ்யாந்ந ஸம்ஶய" இத்யாதிகளிலுமிவ்வர்த்தம் ஸித்தம். [124]"ஸர்வம் பரவஶம் து:க" மித்யாதிகள் தனக்கு ப்ராப்தமல்லாத க்ஷுத்ரவிஷயத்திலே கர்மமூலமாக வருகிற பாரவஶ்யம் து:ககாரணமென்கிறன. பகவத்பாகவதவிஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யம் ஆத்மாபிமாநாநுகுணபுருஷார்த்தவ்யவஸ்தையாலே நிரதிஶயப்ரீதிகாரணம். இங்கு ததீய-ரென்கிறது ததீயத்வவ்யவஸாயரஸமுடையவர்களை. நாரங்களாலே விஶிஷ்டனான நாராயணனைப்பற்ற கைங்கர்யத்தையபேக்ஷிக்கும்போது விஶேஷணமான நாரங்களையும்

து:கரூபமாகச் சொல்லாநிற்க பகவத்பாகவதர்களுக்கு பரவஶனாய்ப்பண்ணும் கைங்கர்யத்தை ஸுகரூபமாயும் போக்யமாயும் கொண்டு ப்ரார்த்தநீயமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன? அந்த ஶாஸ்த்ரம் தனக்கு ப்ராப்தமில்லாத க்ஷுத்ரவிஷயத்தில் ப்ராசீனகர்மமூலமாக வரும் பாரவஶ்யம் து:ககரமென்று சொல்லுகிறதாகையாலும் பகவத்பாகவதகைங்கர்யம் கர்மோபாதிகமின்றிக்கே ஸ்வத:ப்ராப்தமாகையாலும், மஹநீயபகவத்பாகவதவிஷயகமாகையாலும், "அந்நம் போஜ்யம் மநுஷ்யாணாமம்ருதந்து-திவௌகஸாம் । ஶ்வபஶூ விட்த்ருணாஹாரௌ ஸந்தோ தாஸ்யைக ஜீவநா:" என்று ஆத்மாபிமாநாநுகுணபுருஷார்த்தவ்யவஸ்தை ப்ரமாண-ஸித்தமாகையாலும், நிரதிஶயப்ரீதிஹேதுவாகையாலும், ப்ரார்த்தநீயமாகலாமென்கிறார் **ஸர்வம் பரவஶம் து:கமித்யாதிநா । நிரதிஶயப்ரீதிகாரணமித்யந்தேந** । இங்கு ததீயரென்று பகவச்சேஷர்களை யன்றோ சொல்லுகிறது. எல்லோருமே பகவச்சேஷபூதராகையால் பகவச்சேஷபூததேவதாந்தரபர-ருடைய கைங்கர்யமும் ப்ரார்த்தநீயமாகப் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **இங்கு ததீயரென்கிறது ததீயத்வவ்யவஸாயரஸமுடையவர்களை** இதி । இப்படி அபேக்ஷிதமான நாராய-ணகைங்கர்யம் ததீயகைங்கர்யபர்யந்தமாகையால் ததீயகைங்கர்யமுமபேக்ஷணீயமென்று சொல்லவேண்டுமோ? நாராயணகைங்கர்யமபேக்ஷிதமானால் விஶேஷணீபூதநாரர்களான பாகவதகைங்கர்யமும் விஶிஷ்டாந்வயிந: என்கிற ந்யாயத்தினாலேயே அபேக்ஷிதமாக ஸித்திக்காதோ வென்ன? இப்படி சிலர் சொல்லுமதை அநுவதித்து விஶிஷ்டாந்வயிந: என்கிற ந்யாயத்தாலே விஶேஷணீபூதபாகவதகைங்கர்யாபேக்ஷை ஸித்தித்தால் இதே ந்யாயத்தாலே விஶேஷணீபூததேவதாந்தரகைங்கர்யாபேக்ஷையும் ஸித்திக்குமாகையால் அதிப்ரஸங்கம் வருமென் கிறார் **நாரங்களாலே விஶிஷ்டனான** இத்யாதியால். மேலும் நரபதியைப்பற்ற கைங்கர்யமபேக்ஷித-மென்றால் விஶேஷணீபூதநரனைப்பற்றி கைங்கர்யமபேக்ஷிதமாகாதாகையால் இந்த ந்யாயம் வ்யாப்தி-ஶூந்யமாம். ஆகையால் ப்ரமாணபலத்தாலே ஸ்வாமிகைங்கர்யத்தை அபேக்ஷிக்குமவனுக்கு ப்ரமாணபலத்

---

122 பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 116-23.
123 இதிஹாஸஸமுச்சயம் 27-27.
124 மநுஸ்ம்ருதி 4-160.

பற்ற கைங்கர்யமபேக்ஷிக்கப்பட்டதாமென்னுமிடம் ந்யாயஸித்தமாகையாலே இங்கே ததீயகைங்கர்யம் ஸித்திக்கிறதென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். இப்படி விசேஷணத்வமே ப்ரயோஜகமானால் நாரசப்தார்த்தங்களாக இங்கு விவக்ஷிதங்களான ப்ரஹ்மாதிதேவதாந்தரங் களையும் பகவத்த்வேஷிகளையும் பசுவாதிகளையும் பற்ற கைங்கர்யாபேக்ஷை பண்ணிற்றாம். நரபதியைப் பற்ற கைங்கர்யத்தை அபேக்ஷித்தானென்றால் நரரைப்பற்ற கைங்கர்யமபே-க்ஷிதமாகாதாப்போலே இங்கும் ந்யாயமாத்ரத்தால் நாரங்களைப்பற்ற கைங்கர்யாபேக்ஷை ஸித்தியாது. ஆனபின்பு ப்ரமாணமுகத்தாலே ஸ்வாமியினுடைய அபிமதஞ் செய்ய அபேக்ஷிக்கிறானாகையாலே அவனுக்கு ப்ரியதமராயிருக்கிற சேஷத்வஜ்ஞானமுடைய அநந்யப்ரயோஜனரைப்பற்ற கைங்கர்யமபேக்ஷிதமாமித்தனை. அனுபாவ்யதையிலும் நார-சப்தார்த்தமான ஸர்வமும் ப்ரவிஷ்டமாமென்னுமிடமும் ப்ரமாணபலத்தாலே வந்ததத் தனை. இப்படி திருமந்த்ரத்தில் வாக்யத்ரயத்திலே இரண்டு வாக்யம் ஸ்வரூபபரமாய் ஒரு வாக்யம் புருஷார்த்தப்ரார்த்தனாபரமாக யோஜித்தது. இங்ஙனன்றிக்கே ப்ரணவம் ஸ்வரூப-பரமாய் நமஸ்ஸிலே அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையாய் அநிஷ்டம் நிவர்த்தித்தால் வரும் புருஷார்த்தத்தை "நாராயணாய ஸ்யாம்" என்று கணிசிக்கிறதாகவுமாம். இந்நமஸ் ஸுக்குமிப்படி த்வயத்தில் நமஸ்ஸுக்குப்போலே விரோதிநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையிலே தாத்பர்யமான யோஜனாவிசேஷமும் [125]"प्रणवोदिततच्छेषभावोऽहं निजकर्मभिः । अहङ्कारममत्वा-

---

தாலே ஸ்வாமிக்கு ப்ரியதமரான பாகவதகைங்கர்யமபேக்ஷிதமாகவேண்டுமென்கிறார் நரபதியைப் பற்ற இத்யாதியால். இப்படியாகில் உபயவிபூதிவிசிஷ்ட பகவானை அனுபவிக்கும்போதும் விசேஷணீபூதவிபூதிக்குமனுபவம் ஸித்தமாகுமோ வென்ன? அது ந்யாயபலத்தாலே ஸித்திக்கா விடிலும் ப்ரமாணபலத்தாலேயே ஸித்தித்ததென்கிறார் அனுபாவ்யதையிலுமித்யாதினா। ப்ரமாணபலத் தாலே – "सर्वं ह पश्यः पश्यति" என்கிற ப்ரமாணபலத்தாலே, ப்ரணவநமஸ்ஸுக்கள் ஸ்வரூபபரங்க ளென்றும் த்ருதீயபதம் புருஷார்த்தபரமென்றும் சொன்ன யோஜனையை நிகமிக்கிறார் இப்படி திருமந்த்ரத்திலித்யாதியால். இனி ப்ரணவமாத்ரம் ஸ்வரூபபரமாய் நமஸ்ஸு அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனாபர-மாய் த்ருதீயபதம் இஷ்டப்ரார்த்தனாபரமென்றும் யோஜனையைக் காட்டுகிறார் இங்ஙன்றிக்கே இத்யாதியால். இந்த யோஜனையை பட்டர் தம்முடைய நித்யத்திலே யருளிச்செய்த ரென்கிறார் இந் நமஸ்ஸுக்குமித்யாதியால். "प्रणवोदिततच्छेषभावोऽहं" என்பதாலே ப்ரணவம் ஸ்வரூபபரமென்றும், "निजकर्मभिः अहङ्कारममत्वाभ्यामभिभूतोऽप्यतःपरं" என்கிறவிடத்தில் அதःபரம் என்று அஹங்காரமமகாரரூபாநிஷ்டநிவ்ருத்த்யுத்தரகாலிகத்வம் சேஷவ்ருத்தியிலே சொல்லுகையாலே நமஸ்ஸு

---

[125] பட்டர் நித்யம்.

भ्यामभिभूतोऽप्यतः परम् ॥ तच्छेषत्वानुसन्धान पूर्वतच्छेषवृत्तिकः । भूयासमित्यमुं भावं व्यनक्ति नम इत्यदः'' என்று भट्टர் नित्यத்திலே प्रदर्शितம். ஆகையாலே ''अहं न मम स्यां'' என்றாதல், ''न मम किञ्चित्स्यात्'' என்றாதல் वाक्यान्वयமாய் இத்தாலே [126]''अस्य जीवात्मनोऽनाद्यविद्यासञ्चितपुण्यपापरूपकर्मप्रवाहहेतुकब्रह्मादिसुरनरतिर्यक्स्थावरात्मक चतुर्विधदेहप्रवेशकृततत्तदात्माभिमानज[illegible]नीयभवभयविध्वंसनाय'' என்றும், [127]''பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு'' மென்றுஞ்சொல்லுகிற अविद्याकर्मतदुभयवासनारुचिप्रकृतिसंबन्धादिरूपமான सर्वानिष्टமுமत्यन्तनिवृत्तமாகவேணுமென்றபேக்ஷித்ததாயிற்று. இப்படி अनिष्ट-

अनिष्टनिवृत्तिप्रार्थनापरமென்றும், ''तच्छेषत्वानुसन्धानपूर्वतच्छेषवृत्तिको भूयासं'' என்பதால் तृतीयपदம் शेषवृत्तिरूपेष्टप्रार्थनापरமென்றும் தோன்றுகையால் இந்த श्लोकங்கள் இந்த இரண்டாவது योजनையை प्रदर्शिப்பிக்கிறதுகள் என்று திருவுள்ளம். नमश्शब्दத்தோடே இரண்டு क्रियापदங்களைச் சேர்த்து இரண்டு प्रार्थनावाक्यமாக்கினால் सर्वानिष्टமும் निवृत्तமாகவேணு மென்று प्रार्थिக்கப்பட்டதாகுமென்கிறார் **ஆகையாலே** इति । **अहं न मम स्यामिति** । இது अहङ्कारनिवृत्तिप्रार्थनावाक्यம். **न मम किञ्चित्स्यादिति** । இது ममकारनिवृत्तिप्रार्थनावाक्यம். இந்த वाक्यங் களாலே लब्धங்களான प्रार्थनाप्रकारங்களை वेदार्थसंग्रहवाक्यத்தாலும் திருவிருத்த गाथैயாலும் विशदीकरिக்கிறார் **अस्य जीवात्मन** इत्यादियால். இஜ்जीवात्माவிற்கு அனாதியான अविद्यैயி னாலே संपादितமான पुण्यपापरूपமான कर्मप्रवाहத்தாலேயுண்டான ब्रह्मा முதலான देवतै-मनुष्यतिर्यक्स्थावररूपமான நான்கு விதமான देहप्रवेशத்தாலுண்டான அந்தந்த शरीरத்திலே आत्माभिमानத்தாலே அதாவது अहङ्कारத்தாலே உண்டுபண்ணப்பட்ட விலக்கமுடியாத संसारத்திலுண்டான भयத்தினுடைய नाशத்தின்பொருட்டு என்பது இதினர்த்தம். இதனால் सहेतुकமாயும் सकार्यமுமாயுமுள்ள अहङ्कारनिवृत्तिप्रार्थनाप्रकारம் சொல்லப்பட்டது. **பொய் நின்றேதி** । **பொய்** – பொய்யான शरीरத்திலே, **நின்ற ஞானமும்** – स्थिर प्रतिष्ठितமான निरुपाधिकममत्वज्ञानமும், (आत्माभिमानरूपभ्रमமும்) **பொல்லாவொழுக்கும்** – देहात्माभिमान-कृतदुराचारமும், **அழுக்குடம்பும்** – दुराचारத்தாலே வந்த रजस्तमஸ்ஸுக்களையுடைய शरीरமும், **இனியாமுறாமை** – இனிமேல் நான் அடையாதபடி என்பது இதினர்த்தம். இதனால் सकार्यமான ममकारनिवृत्तिप्रार्थनाप्रकारம் சொல்லப்பட்டது. எடுத்த प्रमाणங்களாலே फलितத்ததைக் காட்டுகிறார் **अविद्येत्यादिना** । இப்படி நமஸ்ஸாலே अनिष्टनिवृत्तिप्रार्थितமானால் तृतीयपदத்தாலே इष्टप्रार्थனை पृथक्காகச் செய்யவேண்டுமோ? अनिष्टம் निवृत्तமானால் इष्टம் स्वतःप्राप्तமாகிறதென்றன்றோ प्रमाणங்கள் சொல்லுகின்றன என்று ஶங்கித்து

[126] வேதார்த்தஸங்க்ரஹம்.

[127] திருவிருத்தம் 1.

निवृत्तियை प्रार्थिத்தாலிஷ்ப்राप्तियை अपेक्षिக்கவேணுமோ; [128]"संपद्याविर्भावस्स्वेन शब्दात्" என்றும். [129]"यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षाळनान्मणेः । दोष प्रहाणान्नज्ञान-मात्मनः क्रियते तथा ॥ यथोदपानकरणात् क्रियते न जलांबरम् । सदेव नीयते व्यक्तिमसतस्संभवः कुतः ॥ तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवात्मनो हि ते" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே इष्टप्राप्ति தானே வாராதோவென்னில்; ★स्वत-स्स्वार्हं यथाभागं पुत्रः पितुरपेक्षते । सापराधस्तथा दासः कैङ्कर्यं परमात्मनः ॥ ★ ॥ தன்னபரா-धத்தாலே स्वतः प्राप्तத்தை யிழந்து கிடக்கிறவிவன் என் கூறு நான் பெற வேணும், அதுக்காகவென்னபராधத்தைப் பொறுத்தருள[illegible]றுமென்றபेक्षिக்கையில் विरोधமில்லை. இத்தால் प्रतिबन्धकनिवृत्तियில் மா[illegible]ரிக்கத்தி

स्वतःप्राप्तமானாலும் तत्प्रार्थनैயும் आवश्यकமென்பதை सदृष्टान्तமாக उपपादिக்கிறார் **இப்படி** अनिष्टनिवृत्तिயை **प्रार्थिத்தாலி**त्यादिना । **यथा न क्रियत** इति **मणेः** – रत्नத்திற்கு, **मलप्रक्षाळणात्** – ल्यब्लोपे [illegible]ञ्चमी । मलप्रक्षाळणத்தைக்காட்டிலும் अतिरिक्तமாக என்றபடி. **ज्योत्स्ना** – प्रकाश-மானது, **यथोदपानकरणादिति** । उदपानம் – கிணறு, அதைப்பண்ணுகிறதாவது அதின் உள்ளே இருக்கும் ஜலத்திற்கு आवरणமான पृथिवीभागத்தை வெளியிலே எடுத்துப் போடுதல், அதைத் தவிர என்கை. **जलांबरं** – जलञ्चांबरञ्च जलांबरं, உள்ளே இருக்கிற ஜலமும், உள்ளே இருக்கிற अवकाशरूपமான आकाशமும், **सदेव** – முன்பு உள்ளே இருந்த ஜலமும் आकाशமும், **व्यक्तिं** – प्रकाशத்தை, **नीयते** – அடைவிப்பிக்கப்படுகிறது. **असतः** – முன்பில்லாத ஜலத்திற்கும் अंबरத்திற்கும், **संभवः** – புதிதான உத்பத்தியானது, **कुतः** – ஏது; **तथा** – கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு दृष्टान्तப்படியே, **हेयगुणध्वंसात्** – வந்தேறியான हेयगुणங்களுடைய ध्वंसத்தாலே, **आत्मनः अवबोधादयो गुणाः प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते** – आत्माவின் ज्ञानம் முதலிய गुणங்கள் प्रकाशिப்பிக்கப்படுகின்றன, अपूर्वமாக உண்டுபண்ணப் படுகிறதுகளில்லை. **हि** – यस्मात्, **ते** – அந்த ज्ञानादिगुणங்கள், **नित्याः** – आत्माவிற்கு नित्यங்களோ என்கை. **தானே வாராதோ** इति । ज्ञानविकासादिरूपமான इष्टप्राप्तिसंकोच-निवृत्तिमात्रத்தாலே स्वयமே வாராதோ என்றபடி. **सापराधः** – अपराधத்தோடு கூடின, **पुत्रः** – पुत्रனானவன், **स्वतः** – स्वतस्सिद्धமான, அதாவது जननमात्रத்தாலே सिद्धமான, **स्वार्हं भागं** – தனக்கு अर्हமான दायभागத்தை, **यथा** – எப்படி, **पितुः** – पिताவினிடத்தில் நின்றும், **अपेक्षते** – अपेक्षिக்கிறானோ, **तथा** – அப்படியே, **दासः** – दासवृत्त्यर्हனானவன் **सापराधस्सन्** – अपराधिயாய்க்கொண்டு, **कैङ्कर्यं** – स्वतस्सिद्धமாய் स्वार्हமான कैङ्कर्यத்தை, **परमात्मनः** – परमा-त्माவினிடத்தில் நின்றும், **अपेक्षते** – प्रार्थिக்கிறான். दासभूतனான இந்த आत्माவிற்கு

---

[128] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-4-1.

[129] விஷ்ணுதர்மம் 104-55-57.

லொளியும் [130]"इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता" என்கிறபடியே नियதையான ईश्वरेच्छैயாலே பரம்புமாப்போலே இங்கும் स्वाभाविकமான ज्ञानविकासादिகள் सहजकारुण्यरूपैயானவீश्वरेच्छैயாலே வருகிறனவென்னுமிடந்தோற்று கிறது. ஆனாலும் भावान्तराभावपक्षத்தில் सर्वानिष्टनिवृत्तिதானே इष्टप्राप्तिயாயிருக் கத் தனித்துச் சொன்னால் புனருக்தி வாராதோ? [131]"अविद्यानिवृत्तिरेव हि मोक्षः"

अनिष्टம் निवृत्तமானாலும் இவன் अपराधिயாயிருப்பதால் कैङ्कर्यपर्यन्तभगवदनुभवरूपेष्टத்தை भगवान் கொடுக்கப் பெறவேண்டுகையால் "नारायणाय भवेयं" என்று इष्टप्रार्थனையும் தனியாக வேண்டுமென்று கருத்து. சொன்ன காரிகைக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் **தன் अपराधத்தாலே** इत्यादियால். **இத்தாலிति । இத்தால்** – स्वतस्सिद्धமான भगवत्कैङ्कर्यம் भगवदिच्छैயினாலேயே வரக்கடவது என்கிறவித்தால், **नियतமான ईश्वरेच्छैயால் பரம்பு மாப்போலே** – "इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता" என்கிறபடி दृष्टान्तமாக எடுத்த மாணிக் கத்தின் प्रभैயின் பரவுதலும் नियतமான ईश्वरेच्छायत्तமாகிறாப்போலே, **இங்கும்** – आत्मविषयத்திலும், **स्वाभाविकமான ज्ञानविकासादिகள் सहजकारुण्यरूपैயான ईश्वरेच्छैயாலே வருகிறன** इति । स्वाभाविकज्ञानविकासकार्यமான भगवत्कैङ्कर्यம் सापराधिயான இவனுக்கு स्वापेक्षजन्यभगवदिच्छैயினாலேயே வரவேண்டுமென்று காரிகையால் उपपादिக்கப்பட்ட படியாலும், दृष्टान्तமான மாணிக்கத்தின் स्वाभाविकமான प्रभाप्रसरமும் भगवाனுடைய सहजकारुण्यरूपेच्छाधीनமென்று इच्छात एव विश्वपदार्थ सत्ता என்கிற प्रमाणம் சொல்லுகையாலும், ஜீவனுடைய कैङ्कर्यहेतुभूतज्ञानप्रसरமும் ईश्वरனுடைய सहजकारुण्यरूपेच्छैயினாலேயே வருகிற தென்று தோற்றுகையால் तादृशेच्छासिद्ध्यर्थம் इष्टप्रार्थனை अवश्यகமென்று திருவுள்ளம். இப்படி अनिष्टनिवृत्तिயும் इष्टप्राप्तिயும் வேறுபட்டதுபோல எண்ணி अनिष्टनिवृत्तिவந்தால் इष्टप्राप्ति प्रयत्नமன்றியே स्वतः வாராதோ? அதற்காக தனி प्रार्थனை வேண்டுமோ? என்று शङ्कित्तु अनिष्टம் निवर्तित्தால் इष्टம் स्वतः प्राप्तமாகுமானாலும் அது सापराधனுக்கு भगवदिच्छैயினாலேயே வரவேண்டியிருப்பதால் तत्सिद्ध्यर्थம் इष्टप्रार्थनैயும் आवश्यகமென்று சொல்லி, अनिष्टनिवृत्तिயும் इष्टप्राप्तिயும் வேறன்று என்கிற सिद्धान्तपक्षத்தில் अनिष्टनिवृत्तिயே इष्टप्राप्तिயாகையாலே अनिष्टनिवृत्तिயை प्रार्थित्तु इष्टத்தையும் प्रार्थित्ताल் पौनरुक्त्यம் प्रसङ्गि-யாதோ என்று शङ्किக்கிறார் **ஆனாலுமि**त्यादियால். **भावान्तराभावपक्षத்திலி**ति । अभाव-மென்பது नैयायिकனுக்குப்போல் தனி पदार्थமன்று. भूतलத்தில் இருக்கும் घटाभावம் अधिकरणமான भूतलस्वरूपமேயொழிய வேறில்லை. शुक्लघटத்திலிருக்கும் कार्ष्ण्याभावம் शौक्ल्यस्वरूपமே தவிர வேறில்லை என்று சொல்லும் पूर्वोत्तरमीमांसகர்களுடைய पक्षத்தில்.

---

130 வைகுண்டஸ்தவம் 36.

131 ஸ்ரீபாஷ்யம், லகுஸித்தாந்தம்.

என்று பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்திலரோவென்னில், एकमेव स्वरूपेण परेण च निरूपितम् । इष्टप्राप्तिरनिष्टस्य निवृत्तिश्चेति कीर्त्यते ॥ ஒன்றுதன்னையே ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரதியோகியாலும் நிரூபித்து ப்ரயோஜனவிசேஷாபிஸந்தியாலே பிரியச் சொல்லக் கடவதாயிருக்கும். ஸம்ஸாரதசையில் ஒரு ப்ரதிகூல நிவ்ருத்திப்ரதிகூலாந்தரமாயும் அனுகூல-ப்ரதிகூலோபயநிவ்ருத்தியாயுமிருக்கும். இங்கு ஸர்வப்ரதிகூலநிவ்ருத்தியாகையாலே மேல் முழுக்க அனுகூலமேயாயிருக்கும். ஆகையால் பூர்வாவஸ்தையினுடைய அனிஷ்டத-மத்வத்தையும் கேவலானுகூலரூபையான உத்தராவஸ்தையினுடைய இஷ்டதமத்வத்தையுந்தோற்று விக்கைக்காக ஆதராதிசயத்தாலே பிரியவபேக்ஷிக்கிறது. பகவந்நிக்ரஹாதிநிவ்ருத்தியும்,

ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்திதானே இஷ்டப்ராப்தியாயிருக்க இதி । ஜ்ஞானஸங்கோசகராவித்யாருசிவாஸநாப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதிரூப ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்திதானே பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவாத்மக ஜ்ஞானவிகாஸரூபேஷ்டப்ராப்தியாயிருக்க, அபாவம் பாவாந்தரமே யென்பதை பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **अविद्यानिवृत्तिरेव हि मोक्षः** इत्यादियால். **मोक्षः** – பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவः । இதற்கு ஸமாதான மருளிச்செய்கிறார் एकमेवेति । ஒரு வஸ்துவே ஸ்வஸ்வரூபத்தாலே நிரூபிதமாய்க்கொண்டு இஷ்டப்ராப்தியென்றும், **परेण** – ப்ரதியோகியினாலே; அதாவது எல்லாவஸ்துவும் ஸ்வேதரபின்னமாகையாலே இதரமான ப்ரதியோகியினாலே, நிரூபிதமாய்க்கொண்டு அனிஷ்ட நிவ்ருத்திः என்றும் சொல்லப்படுகிறதென்பது ச்லோகார்த்தம். இதைத் தாமே விவரிக்கிறார் **ஒன்று தன்னையே** इत्यादियால். இப்படி ஒன்றையே இரண்டு ப்ரகாரத்தாலே நிரூபித்துச் சொல்லவேண்டுமோவென்ன வருளிச்செய் கிறார் **ப்ரயோஜனவிசேஷாபிஸந்தியாலே** இதி । ப்ரயோஜனவிசேஷாபிஸந்தியாலேயென்பதை ப்ரக்ருதத்தில் உபபாதிக்கிறார் **ஸம்ஸாரதசையில்** इत्यादिना । **ப்ரதிகூலாந்தரமாயுமிதி** । பாபிஷ்டனான வ்யாதிக்ரஸ்தனுடைய ப்ரதிகூலமான சரீரத்தினுடைய நிவ்ருத்தி நாரகீயசரீரரூபமான ப்ரதிகூலாந்தரமாய் பர்யவஸிக்கும் என்றபடி. **அனுகூலப்ரதிகூலோபயநிவ்ருத்தியாயுமிதி** । ஒருவனுக்குக் குடும்ப போஷகையாய் அனுகூலையாயும் துஷ்டையாயுமுள்ள பார்யையினுடைய நிவ்ருத்தி அனுகூலப்ரதிகூலோபயநிவ்ருத்தியாய் பர்யவ-ஸிக்குமென்றபடி. **இங்கு** – மோக்ஷதசையில். **அனுகூலமாயே இருக்குமிதி** । மோக்ஷதசையில் அனிஷ்டஸாமான்யம் அத்யந்தம் நிவ்ருத்தமாகையாலே அங்குள்ளவையெல்லாம் அனுகூலமாகவே இருக்குமென்றபடி. **ஆகையாலிதி** । இப்படி ஸம்ஸாரதசையிலெல்லாம் அத்யந்த ப்ரதிகூல-மாயிருப்பதால் தந்நிவ்ருத்தியிலே ஆதரத்தாலும் மோக்ஷதசையில் எல்லாம் அத்யந்தானுகூலமாயி ருப்பதால் தத்ப்ராப்தியில் ஆதராதிசயத்தாலும் அனிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் தனித்தனியே ப்ரார்த்திதமாகலாமென்று கருத்து. பாவாந்தராபாவவாதிபக்ஷத்திலும் பகவந்நிக்ரஹரூபாநிஷ்டத்தின் நிவ்ருத்தி பகவத்ப்ரஸாதாத்மகேஷ்ட (பாவ) ரூபமாகவே ஆகும். ஜீவனிடத்திலுள்ள ஜ்ஞானஸங்கோசரூபாநிஷ்டத்தின் நிவ்ருத்தி இஷ்டமான ஜ்ஞானவிகாஸரூபபாவாந்தரமாகவே ஆகும். ஆகையால் பகவந்நிக்ரஹரூபாநிஷ்டத்தின் நிவ்ருத்தியையும் பகவத்ப்ரஸாதரூபேஷ்டத்தையும் ப்ரார்த்தித்தால் இரண்டுமொன்றாகையால் பௌன-

ஜீவனுடைய ज्ञानविकासादिகளும் வேறாகையாலே பிரியவपेक्षिக்கிறதாக வுமாம். ज्ञानसङ्कोचादिகளுக்கு हेतुவான भगवन्निग्रहादिகளுடைய निवृत्तिயும், निग्रहफलமான ज्ञानसङ्कोचादिகளுடைய निवृत्तिயான ज्ञानविकासकैङ्कर्यादिகளும் வேறுபட்டவையாகையாலே பிரிய अपेक्षिக்கக் குறையில்லையிறே. सर्वानिष्टनिवृत्ति பிறந்தால் पाषाणकल्पत्वादि मतान्तरशங்கை வாராமைக்காகவும், भगवत्प्राप्तिயில் इन्द्रादिप्राप्तिயிற்போலே दुःखसंबन्धமில்லையென்று தோற்று விக்கையில் தாத்பர்யத்தாலும் பிரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி स्वरूपமும் पुरुषार्थप्रार्थनமும் शाब्दமானால் இப் पुरुषार्थத்துக்கு साधनமாக शास्त्र-विहितமான साध्योपायமும் भरन्यासपर्यन्तமாக अकिञ्चनனுக்கநிष्टनिवृत्तिயைச் சொல்லுகிற नमस्ஸிலேயार्थமாக अनुसन्धेयம். இப் पुरुषार्थप्रार्थனை इच्छा-

रुक्त्यம் வந்தாலும் भवन्निग्रहरूपानिष्टनिवृत्तिயையும், ஜீவனுடைய ज्ञानविकासात्मकेष्टத்தின் प्राप्तिயையும் पर्यायेण प्रार्थित्தால் पौनरुक्त्यம் வாராதென்று प्रकारान्तरेण परिहारமருளிச்செய் கிறார் **भगवन्निग्रहादि निवृत्तिயும் ஜீவனுடைய ज्ञानविकासादिகளும் வேறாகையாலே பிரிய अपेक्षिக்கிறதாகவுமாமிதி** । भावान्तराभावपक्षத்தில் भगवन्निग्रहத்தின் निवृत्तिरूप भावமும் ஜீவனுடைய ज्ञानविकासकैङ्कर्यादिरूपभावान्तरமாகவே ஆகாதோவென்ன ஜீவனுடைய ज्ञानविकासம் भगवन्निग्रहकार्यமான ज्ञानसङ्कोचத்தின் निवृत्तिरूपமாகையால் காரணமான निग्रहத் தின் निवृत्तिरूपமாகாது என்கிறார் **ज्ञानसङ्कोचादिகளுக்கு** इत्यादिना । இப்படி निग्रहनिवृत्ति-प्रार्थனை ज्ञानविकासरूपेष्टप्रार्थनारूपமாகாவிடிலும் सर्वानिष्टनिवृत्तिप्रार्थனை செய்தால் அது निग्रहनिवृत्तिरूपभगवत्प्रसादरूपமாயும் निग्रहकार्यज्ञानसङ्कोचरूपानिष्टத்தின் निवृत्तिरूपமான ज्ञानविकास-மாயும் ஆகுமாகையால் ज्ञानविकासरूपेष्टप्रार्थனை மிகுதியாகாதோ வென்ன முன்பு சொன்ன अनिष्टनिवृत्तिயும் इष्टप्राप्तिயும் ஒன்று என்கிற पक्षத்தையவலंबித்து प्रार्थनाद्वयத்திற்கும் प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் **सर्वानिष्टनिवृत्ति பிறந்தாலீத்யாதினா** । **पाषाणकल्पत्वादिमतान्तरஶங்கை வாராமைக்காகவுமிதி** । आत्माவிற்கு सर्वानिष्टமும் निवृत्तமானால் அவன் पाषाणतुल्यனாய் सुखदुःखமற்றிருப்பன் என்பது नैयायिकमतம். அது போலே सर्वानिष्टनिवृत्तिயை மாத்திரம் प्रार्थित्தால் प्रपन्नனுக்கும் ब्रह्मानुभवकैङ्कर्यादिகளின்றிக்கே पाषाणकल्पत्वம் प्रार्थितமாகக்கூடா தென்பதற்காக इष्टप्रार्थனை என்றபடி. **भगवत्प्राप्तिயிலீத்யாதி** । अनिष्टनिवृत्तिप्रार्थனையின்றிக்கே इष्टமான भगवत्प्राप्त्यादि मात्रம் प्रार्थितமானால் அது इन्द्रादिप्राप्तिபோலே अनिष्टमिश्रமாய் दुःख-शबलமாகவாகாதே என்பதற்காக अनिष्टनिवृत्तिயும் வேறாக प्रार्थिக்கப்படுகிறதென்று கருத்து. இந்த योजனையில் प्रणवம் स्वरूपपरமாய், नमस्ஸும் तृतीयपदமும் अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्ति-प्रार्थनापरமாக முடிந்தால் இந்த इष्टप्राप्तिக்கு साधनமான उपायம் கிடைக்கும்வழி எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி स्वरूपமுமித்யாதியால்**. **अकिञ्चनனுக்கு** अनिष्ट-

मात्रமாயிருக்கையன்றிக்கே गोप्तृत्ववरणरूपैயாகையாலே शेषமுபலक्षितமாகவுமாம். அப்போது திருமन्त्रம் स्वरूपोपायप्रधानமாயிருக்கும். अयनशब्दத்தில் करणव्युत्पत्तिயாலே ईश्वरனுடைய उपायत्वமும் सिद्धिக்கும். ★केचित्तु चरमश्लोके द्वये चोक्तक्रमादिह । भरन्यासपरं तारं शेषं फलपरं विदुः ॥ ★ ॥

निवृत्तिயைச்சொல்லுகிற **नमस्सिலே** इति । नमस्सिன் मकारத்திலே अकिञ्चनत्वाकारம் விவக்ஷிதமாகையால் अनिष्टनिवृत्तिயைச் சொல்லுகிற नमस्सिலேயே अकिञ्चनसाद्ध्यமான भरन्यासरूपोपायமும் आर्थिकமாக सिद्धिக்குமென்று तात्पर्यம். இனி மூன்று वाक्यம் என்கிற पक्षத்தில் स्वरूपोपायपरமான योजनान्तरத்தையருளிச்செய்கிறார் **இப் पुरुषार्थप्रार्थनै** इत्यादि-யால். **इच्छामात्रமாயிருக்கையன்றிக்கே** इति । எனக்கு अनिष्टनिवृत्तिவேண்டும் इष्टप्राप्ति-வேண்டுமென்கிற केवलமான எண்ணம்மாத்திரமின்றிக்கே **गोप्तृत्ववरणरूपैயாகையாலே** इति । अयनशब्दம் करणव्युत्पत्तिயாலே प्रापकवाचिயாகையாலே प्रापकனிடத்தில் अनिष्टनिवृत्तिरूपरक्षाप्रार्थनையும் "नारयणाय किङ्करस्स्याम्" என்று कैङ्कर्यरूपरक्षाप्रार्थनையும் अन्ततः रक्षकत्वप्रार्थनையாகமுடிந்து गोप्तृत्ववरणமாக पर्यवसिப்பதால் என்றபடி. शेषம் – आत्म-निक्षेपरूपाङ्गिயும் इतरமான अङ्गங்களும். **उपलक्षितமாகவுமாமி**ति । गोप्तृत्ववरणத்தைச் சொன்னதுமாத்திரத்தாலே अजहत्स्वार्थलक्षणया अङ्गाङ्गिसमुदायरूपसाद्ध्योपायம் சொல்லப்பட்டதாமென்றபடி. **அப்போது** इति । अजहत्स्वार्थलक्षणैயினாலாவது उपायம் शाब्दமானால் என்றபடி. **திருமन्त्रம் स्वरूपोपायप्रधानமாயிருக்குமி**ति । இந்த योजनैயில் स्वरूपமும் उपायமும் திருமन्त्रத்தில் शब्दத்தாலேயே சொல்லப்பட்டபடியால் திருமन्त्रம் முழுக்க स्वरूपोपायप्रधानமென்றபடி. இந்த योजनैயில் शाब्दமாகையாலே स्वरूपोपायம் प्रधान-மென்று தோற்றுமென்றதால் पुषार्थप्रार्थनै आर्थமாய் अत एव अप्रधानமாய்த் தோற்றுமென்றதாயிற்று. இப்படி साद्ध्योपायம் सिद्धिக்கும்வழியைச் சொல்லி सिद्धोपायமும் करणव्युत्पत्तिயினாலே अयनशब्दத்தில் सिद्धिக்குமென்கிறார் **अयनशब्दத்தில் करणव्युत्पत्ति-யால் ईश्वरனுடைய उपायत्वமும் सिद्धिக்குமி**ति । இனி वाक्यत्रयपक्षத்தில் प्रणवம் भरन्यास-रूपोपायपरமென்றும் மேலிரண்டு पदமும் அடைவே अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिप्रार्थनापरமென்றும் योजनान्तरத்தை காரிகையாலே सङ्ग्रहिத்துக்காட்டுகிறார் **केचित्विति** । **केचित्तु** – சில आचार्यர்கள், **चरमश्लोके** – चरमश्लोकத்திலும், **द्वये च** – द्वयத்திலும், **उक्तक्रमात्** – पूर्वार्द्धம் भरन्या-सपरமாயும் उत्तरार्द्धத்தை फलपरமாயும் पूर्वखण्डத்தை भरन्यासपरமாயும் उत्तरखण्डத்தை फलपर-மாயும் சொன்ன क्रमத்தாலே, **इह** – मूलमन्त्रத்திலும். **तारं** – முதலிலே படிக்கப்பட்ட प्रणवமானது, **भरन्यासपरं** – भरन्यासतात्पर्यकம். **शेषं** – नमश्शब्दமும் नारायणशब्दமும், **फलपरं** – फलतात्पर्यकமென்று, **विदुः** – நிச்சயித்தார்கள் என்கை.

இத் திருமன்த்ரத்தில் स्वरूपोपायपुरुषार्थங்கள் மூன்றுமடைவே शाब्दமாம். அப்போது प्रणवம் स्वरूपपरம், நமஸ்ஸு उपायपरம், शेषம் पुरुषार्थप्रार्थनापरம். இம்மூன்றின் விரிவெல்லாமध्यात्मशास्त्रங்களைக்கொண்டு தெளிந்திங்கே अनुसन्धेयம். இந்த योजனைக்கு वेदान्तशास्त्रத்தில் तत्त्वोपायपुरुषार्थங்களை निरूपित्त क्रमத்தோடு சேர்த்தியுண்டு, எங்ஙனேயென்னில்; முதலிரண்டध्यायத் தாலே परावरतत्त्वங்களைத் தெளிவித்து तृतीयத்தாலே अधिकारपरिकरங்களோடே கூடின उपायஞ்சொல்லி चतुर्थத்தாலே फलஞ்சொல்லியிறே शारीरकशास्त्रந் தலைக்கட்டிற்று. அங்கு முதலிரண்டध्यायத்திற்சொன்ன परावरतत्वस्वरूप- மும், நான்காமध्यायத்திற்சொன்ன फलமும் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கும் तुल्यம்.

இனி वाक्यत्रयपक्षத்தில் पदत्रयமும் क्रमமாக स्वरूपोपायपुरुषार्थपरமென்கிற योजனையைக் காட்டுகிறார் **இத் திருமன்த்ரத்திலி**त्यादियால். அடைவே என்று சொன்னதை स्पष्टी- करिக்கிறார் **அப்போது प्रणवமி**त्यादियால். இப்படி वाक्यत्रयपक्षத்தில் स्वरूपोपायपुरुषार्थங் கள் शाब्दமாய் தோன்றினாலும் அந்த केवलस्वरूपज्ञानादिகள் संशयविपर्ययसहங்களாகை யாலே स्वरूपादिகள் निस्संशयமாக अनुसन्धेयங்களாகமாட்டுமோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் **இம் மூன்றின் விரிவெல்லாமி**त्यादियால். இந்த योजனையில் तत्त्वहित- पुरुषार्थங்கள் மூன்றும் शाब्दங்களானாலும் पूर्वयोजனையன்றோ द्वयचरश्लोकरूपरहस्यान्तरानु- सारத்தாலே उपादेयமாவது? என்ன, இந்த योजனைக்கு वेदान्तसूत्रத்தில் செய்த तत्त्वहित- पुरुषार्थनिरूपणक्रमத்தோடே சேர்த்தியுண்டாகையால் இதுவே மிகவும் उपादेयமென் கிறார் இந்த **योजனைக்கு** इत्यादियால். அதை स्पष्टமாக उपपादिக்கிறார் ***எங்ஙனே யென்னிலி***त्यादिना । அங்கு प्रथमाध्यायத்தில் परतत्त्वமும், द्वितीयाध्यायतृतीयपादத்தில் अवर- तत्त्वமும் निरूपितம். இம் मन्त्रத்தில் प्रणवத்தின் प्रथमाक्षरத்தாலே परतत्त्वமும், तृतीयाक्षरத் தாலே अवरतत्त्वமும் निरूपितமாமென்கை. तृतीयाध्यायத்தில் अधिकारத்தோடும் अङ्गங் களோடும் கூடின उपायம் निरूपितம். இங்கு நமஸ்ஸில் साङ्गமான उपायம் निरूपितம். चतुर्थाध्यायத்தில் ब्रह्मप्राप्तिरूपफलம் निरूपितம். இங்கு நாராயணாய என்கிற பதத்தில் ब्रह्मप्राप्ति- पूर्वकैङ्कर्यம் निरूपितம். ஆகையால் क्रमமாக तत्त्वहितपुरुषार्थங்களைச் சொல்லுகிற द्वयचरम- श्लोकादिरहस्यங்களுக்கும் உபநிஷத்துக்களுக்கும் व्याख्यानமான वेदान्तसूत्रத்தோடு மூன்று वाक्यपक्षத்தில் சொன்ன இந்த योजனைக்கு மிகவும் சேர்த்தியுண்டாகையால் இதுவே उपादेयतमமென்று கருத்து. ஆனாலும் शारीरकशास्त्रம் भक्तियोगनिष्ठன் विषय மாகையாலே अकिञ्चनனான प्रपन्नனுக்கு उपजीव्यமல்லாமையாலே तदनुसरणத்தாலே मूलमन्त्रार्थத்தின் क्रमनिरूपणம் கூடுமோவென்ன, அங்கு சொன்னவையெல்லாம் अकिञ्चनனான प्रपन्नனுக்கும் प्रायिकமாக उपजीव्यமென்கிறார் ***அங்கு முதலிரண்டध्यायத் திற்சொன்ன*** इत्यादियால். तृतीयाध्यायतृतीयपादத்திற்சொன்ன उपासनरूपोपायம் भक्तियोग-

மூன்றாமध्यायத்தில் वैराग्यपादத்திலும் उभयलिङ्गपादத்திலும் சொன்ன संसार-दोषமும் शरण्यனுடைய हेयप्रत्यनीककल्याणैकतानत्वமும் मुमुक्षुவான இவனுக்க वश्यம் ज्ञातव्यம். மூன்றாம் पादத்திலுपायமாகச் சொன்ன उपासनभेदங்களை அவற்றுக்கधिकारिகளானவர்களनुष्ठिக்கக்கடவர்கள். अकिञ्चनனான अधि-कारि தனக்கவற்றினருமையைக்கண்டு [132]"नानाशब्दादिभेदात्", [133]"विकल्पोऽवि-शिष्ट फलत्वात्" என்கிற अधिकरणங்களிற்சொன்ன கட்டளையிலே विद्यान्तर-व्यावृत्तமாய் அவை கொடுக்கும் मोक्षத்தைக் கொடுக்குமிடத்தில் निरपेक्षமுமான न्यासத்தையே பற்றக்கடவன். நான்காம் पादத்திற்சொன்ன वर्णा-श्रमधर्मங்களை उपासननिष्ठன் [134]"सहकारित्वेन च" என்கிறபடியே विद्यापरिकर-மாக अनुष्ठिக்கும். स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठன் [135]"विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि" என்கிறபடியே भगवदाज्ञासिद्धமென்று स्वयंप्रयोजनமாக अनुष्ठिக்கும். இப்படியானால் शारीरकத்திற்சொன்ன स्वरूपोपायपुरुषार्थங்களெல்லாம் श्रीमदष्टाक्षरान्तस्थங்கள். இதில் अर्थपञ्चकादिகள் கிடக்கிற வகுப்பெல்லாங்கீழே சொன்னோம். இப்படி திருமन्त्रமேகवाक्यமானபோது उपायपरமென்றும் वृत्तिपरமென்றும்; वाक्यद्वय-மானபோது स्वरूपपरமென்றும், अन्वयव्यतिरेकमुखेन समर्पणपरமென்றும், पुरुषार्थ-

---

निष्ठனுக்கேயானாலும், "नानाशब्दादिभेदात्", "विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात्" என்கிற अधिकरणங்களின்படி नानाविधமான विद्यैயில், अन्तर्गतமான न्यासविद्यै अकिञ्चनனான प्रपन्नனுக்கு उपजीव्य-மாகையாலே तृतीयाध्यायतृतीयपादமும் मन्त्रानुगुणமாமென்கிறார் **மூன்றாம் पादத்திலி**त्यादियால். तृतीयाध्यायचतुर्थपादத்திற்சொன்ன वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानம் भक्तனுக்கும் प्रपन्नனுக்கும் अङ्गतया विहिततया च उपादेयமென்கிறார் **நான்காம் पादத்திற்சொன்ன** इत्यादियால். இந்த योजनै மிகவுமுपजीव्यமென்றதையுपसंहरिக்கிறார் **இப்படியாகையாலி**ति। ஆனாலும் 'वदन्ति सकला वेदास्सेतिहासपुराणकाः" என்கிறபடி वेदान्तवेद्यமாகச் சொன்ன अर्थपञ्चकமும் मूल-मन्त्रத்தில் प्रतिपाद्यமாகக் கிடைத்தாலன்றோ वेदान्तानुसरणம் கூடுவதென்ன अर्थपञ्चकம் கிடைக்கும் வழியைக் கீழே சொன்னோமென்கிறார் **இதில் अर्थपञ्चकादिகளி**त्यादि-யால். இனி கீழ்ச்சொன்ன एकवाक्यादिपक्षங்களிலுள்ள योजनादशकத்தையும் शिष्यावधा-नार्थம் अनुवदिத்து निगमिக்கிறார் **இப்படி திருमन्त्रமி**त्यादियால். இப்படிப் பத்து

---

[132] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-56.
[133] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-57.
[134] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-33.
[135] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-32.

प्रार्थनापरமென்றும், वाक्यत्रयமானபோது முதலிரண்டு पदமும் स्वरूपपरமாய் மேல் पदம் पुरुषार्थप्रार्थनापरமென்றும், प्रणवம் स्वरूपपरமாய் மேலிரண்டு पदமும் अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिप्रार्थनापरமென்றும், இக்கட்டளையிலே प्रथमपदம் स्वरूपपरமாய் மேலிரண்டு पदமுமுपायपरமென்றும், प्रथमपदம் समर्पणपरமாய் மேலிரண்டு पदமும் फलप्रार्थनापरமென்றும், पदत्रयமுமடைவே तत्त्वोपायपुरुषार्थ-प्रार्थनापरமென்றும் अनन्तार्थगर्भமான வித்திருमन्त्रத்தில் वाक्यार्थத்தைப் பத்துப் படியாக यथासंप्रदायமனுसन्धिப்பார்கள். இப்படி சிலவற்றை प्रधानமாக अनुसन्धिத்தாலும் மற்றுள்ளவையுமार्थமாகக் கடவது. ॥ ★ ॥ तदेवं पद वाक्यार्थैस्तत्त्वविद्गुरुदर्शितैः । तत्तत्कुदृष्टिकथितं निरस्तं योजनान्तरम् ॥ ★ ॥

இத் திருमन्त्रத்தில் बाह्यकुदृष्टिमतங்களால் கலக்கவொண்ணாத தெளிவு டையவனை [136]"प्रज्ञाप्रासादमारुह्य ह्यशोच्यश्शोचतो जनान् । भूमिस्थानिव शैलस्थो ह्यज्ञान् प्राज्ञः प्रपश्यति" என்கிறது. [137]"ज्ञानेन हीनः पशुभिस्समानः" என்கிறவிடத்தில்

योजनையும் संप्रदायसिद्धமாகையால் उपादेयமானால் அவைகளை अनुसन्धिக்கும்போது சிலவற்றில் उपायपुरुषार्थங்கள் शाब्दமல்லாமையாலே अनुसन्धानपूर्ति கூடுமோ வென்ன? அவைகளிலும் उपायமும் पुरुषार्थமும் आर्थமாக सिद्धिக்கையால் अनुसन्धानपूर्तिக்குக் குறையில்லை யென்கிறார் **இப்படி சிலவற்றை** इत्यादियால். இப்படி பத்து योज-னையும் तत्त्ववित्துக்களான நம் पूर्वाचार्यர்களாலே संप्रदायத்தையனுसरिத்து சொல்லப் பட்டபடியால் இவைகளாலே मूलमन्त्रத்திற்கு कुदृष्टिகளாலே சொல்லப்பட்ட आभासங் களான योजनान्तरங்கள் अर्थान्निरस्तप्रायங்களென்கிறார் **तदेवमित्यादि**யால். **तत्** – அந்த பத்து योजனையிலும் शाब्दமாகவோ आर्थமாகவோ तत्त्वहितपुरुषार्थानुसन्धानத்தின் पूर्ति-யுண்டாகையால், **तत्त्वविद्गुरुदर्शितैः** – यथार्थवित्துக்களான நம் पूर्वाचार्यர்களால் காண்பிக் கப்பட்ட, **एवं** – एतादृशங்களான, पूर्वोक्तங்களான என்றபடி. **पदवाक्यार्थैः** – पदार्थங்களாலும் वाक्यार्थங்களாலும், **तत्तत्कुदृष्टिकथितं** – அவ்வோ कुदृष्टिகளால் சொல்லப்பட்ட, **योज-नान्तरம்** – कुदृष्टिकथितமாகையால் आभासप्रायமான योजनान्तरம், **निरस्तम्** – निराकरिக்கப் பட்டது.

இத் திருमन्त्रத்தில் बाह्यकुदृष्टिमतங்களாலே கலக்கவொண்ணாத सत्संप्रदायसिद्धज्ञान-முடையவனுடைய प्राभवத்தைப் பலபடியாக வெளியிடுகிறார் **இத் திருमन्त्रத் திலீ**त्यादियால். प्रज्ञाप्रासादமென்கிற श्लोकமும் இத்திருमन्त्रार्थத்தின் தெளிவுடையவன்

---

136 பாரதம் சாந்திபர்வம் 450-11.

137 நரஸிம்ஹபுராணம் 16-13.

ஜ்ஞானமென்கிறதுவும் இத்தெளிவை. இப்படித் தெளிந்தவன் [138]"न प्रहृष्यति सम्माने नावमानेऽनुतप्यते । गङ्गाह्रद इवाक्षोभ्यो यस्स पण्डित उच्यते" என்கிறபடியே मानावमानादिகளிற்கலங்கான். இத்திருमन्त्रத்தில் यथार्थज्ञानமும் निष्ठैயையுமுடையவனை आदरिக்கும் देशத்திலும் [139]"यत्राष्टाक्षरसंसिद्धो महाभागो महीयते । न तत्र सञ्चरिष्यन्ति व्याधिदुर्भिक्षतस्कराः" என்கிறபடியே ஒரு दोषங்களும் வாராது. இச் श्लोकத்தால் [140]"रागादिरोगान् सततानुषक्तानशेषकायप्रसृतानशेषान् । औत्सुक्यमोहारतिदान् जघान योऽपूर्ववैद्याय नमोऽस्तु तस्मै" என்று आयुर्वेदவித்துக்கள்

விஷயமென்கிறார் **प्रज्ञाप्रासादमिति** । **प्रज्ञाप्रासादं** – இங்கு प्रज्ञैயாவது महाप्रभावனான आचार्यो-पदेशजन्यமாயும் அப்படியே महाप्रभावனான पुरुषनिष्ठமாயும் तत्त्वहितपुरुषार्थविषयकமாயுமுள்ள ज्ञानம், அதுவாகிற प्रासादத்தை, (अत्युन्नतமான உப்பரிகையை) **आरुह्य** – सत्संप्रदायरूप-सोपानमार्गத்தாலே ஏறி, अत एव अशोच्यனாய் இருக்கிற **प्राज्ञः** – सर्वज्ञप्रायனான पुरुषன், **शोचतः** – शोकத்தை யடைந்திருக்கும் ஜனங்களை, **भूमिस्थान्** – भूमियிலிருக்கும் ஜனங்களை, **शैलस्थ इव** – पर्वतத்திலிருப்பவன்போல், **पश्यति** – अत्यल्पமாகப் பார்க்கிறான் என்பது இதினர்थம். "ज्ञानेन हीनः" என்கிற श्लोकத்திலுள்ள ज्ञानपदமும் இத் திருमन्त्रार्थ-विषयकज्ञानத்தையே சொல்லுகிறதென்கிறார் **ज्ञानेन हीन इति** । இது श्री नृसिंह पुराणश्लोकம். "साक्षात्पशुः पुच्छविषाणशून्यः । तृणन्नखादन्नपि जीवमानः तदेव भाग्यं परमं पशूनाम्" என்பது மேல் மூன்று पादங்கள். अनुष्ठानपर्यन्तமான मूलमन्त्रार्थविषयकज्ञानवैशद्यத்தில் लिङ्गத்தைக் காட்டு கிறார் **न प्रहृष्यतीत्यादिना *கலங்கான்*इत्यन्तेन** । இத் திருमन्त्रத்தில் अनुष्ठानपर्यन्तज्ञानवैशद्य-முள்ளவனை आदरिக்கும் देशத்திலும் रागादिகளான व्याध्यादिदोषங்கள் நடையாடா வென்கிறார் ***இத்திருमन्त्रத்தில் यथार्थज्ञानமும்*इत्यादि**யால். **महीयत इति** । இதனால் ஒரு देशத்திலிருப்பவன் अष्टाक्षरसंसिद्धனாயிருந்தாலும் அவனை बहुमतिக்காமல் அவமதிப் பர்களாகில் அங்கு व्याध्यादिसञ्चारம் सिद्धமென்று सूचितம். दृष्टத்தில் अष्टाक्षरसंसिद्धனை आदरिக்கும் देशத்திலும் व्याध्यादिகள் காணப்படுகின்றனவே என்ன? व्याध्यादिपदங் களுக்கு स्वापदेशமான अर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் ***இச் श्लोकத்தால்*इत्यादि**யால். **रागादीति** । இது वाग्भटश्लोकம். **सततानुषक्तान्** – लोकத்தில் காணப்படும் ज्वरादिव्याधिகள் சில कालத்திலிருந்து சில कालத்திலிராது. அப்படியன்றியே இந்த रागादिदोषங்கள் सर्व-कालமும் இவனைப்பற்றிக்கிடக்குமிறே. **अशेषकायप्रसृतान्** – लोकத்தில் वाय्वादिव्याधिகள் शरीरத்தில் एकदेशத்திலேயே இருக்கும்; அப்படியன்றிக்கே रागादिव्याधिகள் सर्वशरीरத் திலும் இருக்குமிறே. **औत्सुक्यमोहारतिदान्** – औत्सुक्यமாவது விஷயத்தை अनुभविக்காமல்

---

138 பாரதம் உத்யோகபர்வம் 33-33.
139 நாரதீயம் 1-20.
140 வாக்படம்.

ப்ரதானவ்யாதிகளாக வெடுத்த ராகாதிகளும் ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ரீயென்றோதப் பட்ட ஜ்ஞானஸம்பத்தினுடைய ஸங்கோசமும் பாஹ்யதஸ்கரர்க்கு நிலமல்லாதவாத்மாப-ஹாராதிகளைப் பண்ணும் மஹாதஸ்கரரான அஹங்காராதிகளும் நடையாடாதென்ற தாயிற்று. இத்திருமந்த்ரத்திலறுதியிட்ட பொருளே விஷ்ணுவாஸுதேவஶப்தவிஶிஷ்ட-ங்களான வ்யாபகமந்த்ராந்தரங்களுக்கும் பொருள். [141]"व्याप्तिकान्तिप्रवेशेच्छास्तत्तद्धातुनिबन्धनाः । परत्वेऽभ्यधिका विष्णोर्देवस्य परमात्मनः" என்று அஹிர்புத்ன்யாதிகள் நிர்வசனம் பண்ணினபடியே "विषॢ व्याप्तौ", "वश कान्तौ", "विश प्रवेशने", "इषु इच्छायां" என்கிற தாதுக்களிலே நிஷ்பன்னமான விஷ்ணுஶப்தத்திலுள்ள பொருள்களும், வாஸுதேவஶப்தத்திலும் "वसति वासयति" என்றும், "दीव्यति" என்றுந்தோற்றின ஸர்வவ்யாபகத்வம், ஸர்வாதாரத்வம், தத்கததோஷரஹிதத்வம், க்ரீடாவிஜிகீஷாதிமத்வம் என்கிறவாகாரங்

க்ஷணகாலமும் இருக்கமுடியாத ராகாவஸ்தா விஶேஷம். மோஹ: – அஜ்ஞானம். அரதி: – ப்ரீத்யபாவம். ராகா-திரோகான் யோ ஜகான; அப்படிப்பட்ட ஆந்தரவ்யாதிநிவர்த்தகனாய் அத ஏவ த்ருஶ்யமான வைத்யவிலக்ஷணனா கையாலே அபூர்வவைத்யனான பகவானின்பொருட்டு ஶேஷவ்ருத்தியானது உண்டாகக்கடவது என்று இதினர்த்தம். இதில் ராகாதிகளை ரோகங்களாகவும் தந்நிவர்த்தகனான பகவானை வைத்யனாகவும் சொல்லியிருப்பதால் அஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தனிருக்கும் தேஶத்தில் நடையாடாத வ்யாதி ராகாதிகளேயாகையால் லோகத்தில் காணப்படும் வ்யாத்யாதிகள் நடையாடிற்றே யாகிலும் த்ருஷ்டவிரோதமில்லை. இப்படி "யத்ராஷ்டாக்ஷர என்கிற ஶ்லோகத்திற்சொன்ன வ்யாதிஶப்தம் ராகாதிபரமென்பதில் ப்ரமாணத்தைக் காட்டி துர்பிக்ஷஶப்தத்திற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் **ஸத்துகளுக்கி**த்யாதியால். **ஸ்ரீ யென்றோதப்பட்ட** – "ऋचो यजूꣳषि सामानि सा हि श्रीरमृता सतां" என்றோதப்பட்ட தஸ்கரஶப்தத்திற்கு ஸ்வாபதேஶார்த்தமருளிச்செய்கிறார் **பாஹ்யத-ஸ்கரர்க்கு** என்று துடங்கி **அஹங்காராதிகளு**மென்னுமளவால். இத் திருமந்த்ரத்தில் நிஶ்சயிக் கப்பட்ட பொருள்களே வாஸுதேவத்வாதஶாக்ஷரம் விஷ்ணுஷடக்ஷரமந்த்ரங்களிலும் உள்ளது என்கிறார் **இத் திருமந்த்ரத்திலறுதியிட்ட** இத்யாதியால். ஆனாலும் விஷ்ணுவாஸுதேவஶப்தங்கள் அநேகதாது-நிஷ்பன்னங்களாகையாலே அதிகார்த்தங்களாகாதோ வென்ன? அவைகளெல்லாம் நாராயணஶப்தார்த்தத்தின் ஏகதேஶமென்கிறார் **வ்யாப்தீ**த்யாதியால். **परत्वेऽभ्यधिका विष्णोरिति । परत्वे** – பரத்வத்யோதனவிஷயத்தில், **अभ्यधिकाः** – அதிகமான குணங்கள், **विष्णोः** – விஷ்ணுஶப்தஸம்பந்திகள், அதாவது விஷ்ணுஶப்தப்ரதிபாத்யங்களென்றபடி, வ்யாப்திகாந்தீத்யாதிஶ்லோகத்தில் தத்தத்தாதுநிபந்தனா: என்று சொன்ன தத்தத்தாதுக்களையபிலபித்துக்காட்டுகிறார் **विषॢ व्याप्तौ** இத்யாதியால். ஸர்வவ்யாபகத்வம் ஸர்வாதாரத்வமென்பது வாஸு ஶப்தார்த்தம். தத்கததோஷரஹிதத்வம் க்ரீடாவிஜிகீஷாதிமத்வமென்றது தேவஶப்தார்த்தம்.

---

141 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-38.

களுமெல்லாம் नारायणशब्दार्थத்திலே एकदेशம். [142]"ऋचो यजूंषि सामानि तथैवाथर्वणानि च । सर्वमष्टाक्षरान्तस्थं यच्चान्यदपि वाङ्मयं" என்கையால் இத்திருவஷ்டாக்ஷரமே मुमुक्षुக்களுக்கு तत्त्वहितानुबन्धिகளான सर्वापेक्षितங்களுக்கும் प्रकाशकம். [143]"ऋचो यजूंषि सामानि योऽधीते सकृदञ्जसा । सकृदष्टाक्षरं जप्त्वा स तस्य फलमश्नुते" என்கையாலே இதினுடைய सकृदुच्चारणம் सर्ववेदजपतुल्यம். [144]"यस्य यावांश्च विश्वासस्तस्य सिद्धिश्च तावती । एतावानिति नैतस्य प्रभावः परिमीयते" என்கையாலெ தந்தாம் विश्वासतारतम्यத்துக்கீடாக सिद्धितारतम्यமுண்டானாலும் महाविश्वासமுடையார் பக்கலித் திருमन्त्रம் अनवच्छिन्नप्रभावமாயிருக்கும். இச்श्लोकத்தில் இன்னாரால் परिच्छेदिக்கவொண்ணாதென்று विशेषिயாமையாலே [145]"நரநாரணனாயுலகத்தரு நூல்சிங்காமை விரித்தவ" னென்கிறபடி இத்திரு मन्त्रத்துக்கு प्रवर्तकனு

नारायणशब्दार्थத்திலே एकदेशமிति । नरसंबन्धिनो नाराः என்கிற व्युत्पत्तिயாலே சொல்லப்பட்ட नारायणशब्दार्थத்தில் एकदेशமென்றபடி. இப்படி व्यापकमन्त्रान्तरार्थங்கள் मूलमन्त्रத்தின் एकदेशமானவளவன்றிக்கே सर्ववेदங்களும் स्मृतीतिहासादिरूपமான सर्ववाङ्मयமும் तदर्थங்களும் अष्टाक्षरान्तर्गतங்களாகையாலே இதுவே मुमुक्षुக்களுக்கு सर्वापेक्षितार्थप्रकाशकமாமென்கிறார் ऋचो यजूंषि इत्यादिயால். இப்படி இந்த अष्टाक्षरம் सकलवेदार्थप्रकाशकமானவளவன்றிக்கே सकृत् जपத்தினாலேயே सकलवेदाध्ययनजन्यफलजनकமென்கிறார் ऋचो यजूंषि सामानीत्यादिயால். இப்படி இது वेदाध्ययनजन्यफलसमानफलजनकसकृदुच्चारणமாயிருந்தாலும் मोक्षजनकமல்லாமையாலே परिमितप्रभावமன்றோ வென்ன? இது विश्वासतारतम्यமுடையார் பக்கல் तत्तद्विश्वासानुगुणफलजनकமாகையாலே परिमितफलமானாலும் महाविश्वासமுடையார் பக்கல் अपरिमितफलமான मोक्षத்திற்கும் साधकமாகையால் अपरिमितप्रभावமாயிருக்குமென்கிறார் यस्य यावांश्च विश्वास इत्यादिना । இப்படி இது अनवच्छिन्नप्रभावமென்று சொல்லக்கூடுமோ? இம்मन्त्रद्रष्टावாய் मन्त्रप्रतिपाद्यனுமான सर्वज्ञனான बदरिकाश्रमवासि श्रीमन्नारायणனின் प्रभावத்தை அளவிட்டு அறியமாட்டானோ என்ன? அவனும் இதை अनवच्छिन्नप्रभावत्वेनैव அறிவானென்கிறார் இச் श्लोकத்திலிत्यादिயால். *நர நாரணனாயி*ति । நரனாயும் नारायणனாயுமவதரித்து, *உலகத்தரு நூல்* – ஜகத்தில் दुर्ज्ञेयமான अष्टाक्षरब्रह्मविद्यैயை, *சிங்காமை* – शिथिलமாகாதபடி, *விரித்தவன்* – प्रकाशिப்பித்தவனென்கை. இப்படி अनवच्छिन्नप्रभावமாயிருப்பதால் प्रपन्नர்க்கு अनुष्ठानपर्यन्तமான இம் मन्त्रार्थानुभवமிருந்தால்

---

[142] நாரதீயகல்பம் 1-9.
[143] நாரதீயம் 1-10.
[144] நாரதீயகல்பம் 1-14.
[145] பெரியதிருமொழி 10-6-1.

மாய் प्रतिपाद्यனுமாயிருக்கிற स्वतस्सर्वज्ञனான நாராயணன் தானுமிதின் प्रभा-வத்தை परिच्छेदयोग्यமன்றென்றறியுமத்தனை. இம் मन्त्रத்துக்கு द्रष्टாவாய் देवतैயுமானவன் பக்கலிலே இத்தை सार्थமாகப்பெற்ற திருமங்கையாழ்வார் [146] "அந்தணர் மாட்டந்திவைத்த மந்திரத்தை மந்திரத்தால் மறவா தென்றும் வாழுதியேல் வாழலா" மென்றருளிச்செய்தார்.

> ***எட்டுமாமூர்த்தி யெண் கண்ணனெண்டிக்***
> ***கெட்டிறையெண்பிரகிருதி***
> ***எட்டு மா வரைகளீன்ற வெண்குணத்தோ***
> ***னெட்டெணு மெண்குணமதியோர்க்***
> ***கெட்டுமாமல ரெண்சித்தி யெண்பத்தி***
> ***யெட்டுயோகாங்கமெண்செல்வம்***
> ***எட்டுமாகுண மெட்டெட்டெணுங்கலை***
> ***யெட்டிரத மேலனவு மெட்டினவே.*** **(38)**

மோக்ஷத்தில் அனவச்சின்னभगवदनुभवத்தைப் பெற்று வாழலாமென்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இம் मन्त्रத்துக்கி**த்யாதியால். ***அந்தணரி***தி । ***அந்தணர்*** – ब्राह्मणர்களுக்கு, ***மாடு*** – धनமான वेदத்தினுடைய, ***அந்தி*** – शिरஸ்ஸான वेदान्तத்திலே, ***வைத்த*** – प्रतिपाद्यமாக வைக்கப்பட்ட, அதாவது சொல்லப்பட்ட, ***மந்திரத்தை*** – "मन्तारं त्रायते" என்கிற व्युत्पत्तिயாலே தன்னை मननம் பண்ணுகிறவனை रक्षिக்கிறவ னாகச் சொல்லப்பட்ட ईश्वरனை, ***மந்திரத்தால்*** – மூலमन्त्रத்தால், ***மறவாதே*** – विस्मरणமன்றிக்கே, ***என்றும்*** – எப்பொழுதும், ***வாழுதியேல்*** – ध्यानம் பண்ணி வாழ்ந்தீர்களாகில், ***வாழலாம்*** – परमपदத்தில் भगवदनुभवपूर्वकसर्वविधकैङ्कर्यத்தைப் பெற்று வாழலாம், सन्तुष्टர்களாக இருக்கலாமென்கை.

महाविश्वासத்தோடு தன்னை अनुसन्धिப்பவனுக்கு सर्वाभीष्टप्रदமாய் सर्वार्थप्रकाशकமாயி ருக்கிற இம் மூலमन्त्रத்தின் प्रभावத்தை ஒருபாட்டாலே संग्रहिத்து அதைத்தாமே விவரிக் கிறார் **எட்டுமாமூர்த்தி**த்யாதியால். இம்मन्त्रविषयமான இப்பாட்டில் சொன்ன फलसिद्ध्यादिகளெல்லாம் अर्थवादமேயொழிய यथार्थமாகுமோ வென்ன? जगत्कारणமாய் उभयलिङ्गனுமான भगवाனை प्रतिपादिக்கிற இம் महामन्त्रத்தை पुरश्चरणपर्यन्तமாக अनुसन्धिப் பவனுக்கு இப்பாட்டில் சொன்ன फलसिद्धिயில் கிடையாதவை ஒன்றுமில்லையா

---
[146] திருநெடுந்தாண்டகம் 4.

सर्वकारणभूतனுமாய் अखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानனுமான सर्वेश्वरனுக்கு प्रति-पादकமான திருவष्टाक्षरத்தை अनुसन्धिக்கும் महामतिகளுக்கு आत्मगुणादिகளிலு மைश्वर्यादिகளிலும் यथामनोरथं दुर्लभமாயிருப்பதொன்றுமில்லை யென் கிறது. (எட்டுமாமூர்த்தி) आकाशादिभूतங்களைந்தும், चन्द्रादित्यர்களும், यजमानனுந்தனக்கு मूर्तिகளாக வரம் பெற்று अष्टमूर्तिயென்று பேர் பெற்ற रुद्रன், (எண்கண்ணன்) चतुर्मुखனாகையாலே எட்டுக்கண்ணுடைய ब्रह्मा, (எண்டிக்கு) எட்டு दिक्कुகள், (எட்டிறை) इन्द्रादिகளான दिक्पालकர்கள். (எண்பிரகிருதி) अव्यक्तमहदहङ्कारादिகளான எட்டு तत्त्वங்கள், (எட்டுமாவரைகள்) எட்டு कुलपर्वतங்கள், (ஈன்றவெண்குணத்தோன்) இவையெல் லாத்தையும் सृष्टिத்த गुणाष्टकविशिष्टனான परमात्मा இவனுக்கு எட்டு गुणங் களென்கிறது; कर्मवश्यत्व जरामरणशोकक्षुत्पिपासैகளன்றிக்கேயொழிகையும், नित्यங்களான भोग्यங்களையுடையனாகையும், நினைத்து முடிக்கவல்ல னாகையும் (எட்டெணுமெண்குணமதியோர்க்கு) இப்படிப்பட்ட सर्वे-श्वरனுக்கு प्रधानमन्त्रமான திருவष्टाक्षरத்தை सार्थமாகக் கேட்டனுसन्धिக்கும் अष्टाङ्गबुद्धिயுடையவனन्यரான प्रतिबुद्धர்க்கு, बुद्धिக்கு எட்டङ्गங்களாவன; [147]''ग्रहणं धारणञ्चैव स्मरणं प्रतिपादनम् । ऊहोऽपोहोऽर्थविज्ञानं तत्त्वज्ञानञ्च धीगुणाः'' என்கிறவை

கையால் இது स्तावकமாகாதென்கிறார் सर्वकारणभूतனுமாயிதி । सर्वेश्वरனுக்கு प्रतिपादक-மான इति । இதனால் देवतान्तरमन्त्रங்களுக்கும் भगवन्मन्त्रान्तरங்களுக்கும் एतादृशप्रभाव-மில்லை என்று सूचितம். महामतिகளுக்கிதி । இதனால் लोकத்தில் திருவष्टाक्षरத்தை अनुसन्धिக்கும் मन्दविश्वासர்களுக்கு இப்பாட்டில் சொன்ன फलसिद्धि இல்லாவிடிலும் महाविश्वासशालिகளுக்கு तत्तत्फलसिद्धिயில் सन्देहமில்லையென்று सूचितம். வரம் பெற்று इति । இதனால் रुद्रனுடைய अष्टमूर्तित्वம் परोपाधिकமேயொழிய निरुपाधिकமன்றென்று सूचितம். இறை – स्वामी, अहङ्कारादीत्यत्रादिपदத்தாலே पञ्चतन्मात्रैகளுக்கு ग्रहणம். எட்டு कुलपर्वतங்களிதி । அவையாவன:— ''हिमवान्निषधो विन्ध्यो माल्यवान्पारियात्रकः । मन्दरो मलयश्चैव मेरुणाष्टौ प्रकीर्तिताः'' என்று சொல்லப்பட்டவை. எட்டு गुणங்கள் श्रुतिसिद्धமான अपहतपाप्मत्वादिகளென்கிறார் இவனுக்கித்யாदिயால். ग्रहणं – शब्दத்திற்கும் अर्थத்திற்கும் ग्रहणம், அதாவது शब्दार्थविषयकज्ञानம், धारणं – अविस्मरणம், स्मरणं – अपेक्षितकाले शीघ्रस्फुरणம், प्रतिपादनं – इतरர்களுக்கு बोधिக்கை. ऊहः – சொல்லாத अर्थங்களுக்கும் उचितस्थलத்திலே

147

(எட்டுமாமலர்) [148]"अहिंसा प्रथमं पुष्पं पुष्पमिन्द्रिय निग्रहः । सर्वभूतदया पुष्पं क्षमा पुष्पं विशेषतः ॥ ज्ञानं पुष्टं तपः पुष्पं ध्यानं पुष्पं तथैव च । सत्यमष्टविधं पुष्पं विष्णोः प्रीतिकरं भवेत्" என்கிற पुष्पங்கள். (எண்சித்தி) [149]"ऊहस्तर्कोऽध्ययनं दुःखविघातास्त्रयस्सुहृत्प्राप्तिः । दानञ्च सिद्धयोऽष्टौ" என்கிற வெட்டு सिद्धि, (எண்பத்தி) [150]"मद्भक्तजनवात्सल्यं पूजायाञ्चानुमोदनं । मत्कथाश्रवणे भक्तिः स्वरनेत्राङ्गविक्रिया ॥ स्वयमाराधने यत्नो ममार्थे डंभवर्जनम् । ममानुस्मरणं नित्यं यच्च मां नोपजीवति ॥ भक्तिरष्टविधा ह्येषा" என்கிற எட்டுவிதங்களான भक्तिகள். (எட்டு யோகாங்கம்) योगाङ्गமாகச் சொல்லப்பட்ட यम-नियमादिகள், (எண்செல்வம்) [151]"अणिमा महिमा च तथा लघिमा गरिमा वशित्वमैश्वर्यम् । प्राप्तिः प्राकाम्यञ्चेत्यष्टैश्वर्याणि योगयुक्तस्य" என்கிற विभूतिகள், (எட்டுமா குணம்) मुक्तदशैயிலாவிर्भவிக்கும் गुणाष्टकம், [152]"अष्टौ गुणाः पुरुषं दीपयन्ती" त्यादिகளிற்சொன்னவையாகவுமாம், (எட்டெட்டெணும்கலை) चतुषष्टिकलैகள், (எட்டிரதமேலதுவும்) "शृङ्गारवीरकरुणाद्भुतहास्यभयानकाः । बीहत्सरौद्रौ च रसाः" என்கிற रसங்களெட்டுக்கும் மேலான शान्तिरसம். இவையெல்லாம்,

---

अनुसन्धानம், अपोहः – उक्तस्याप्यर्थस्य प्रकरणवशात्त्यागः, अर्थविज्ञानं – சில अर्थங்களை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுகை, तत्त्वज्ञानं – स्वत एव यथार्थविषयकज्ञानம், இங்கு भावप्रधाननिर्देशம். तर्कः – युक्त्यनुचिन्तनம், अध्ययनं – आचार्यात् श्रवणம், दुःखविघातास्त्रयः – आध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविक-दुःखनिवृत्तिகள் மூன்றும், सुहृत्प्राप्तिः – वेदान्तविचार हेतुभूतसुहृत्समागमம், दानं – सच्छिष्येभ्यो विद्यादानம், नियमादीत्यादि पदத்தாலே आसनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधिகளுக்கு ग्रहणம். अणिमा – शरीरத்தாலே अणुவாக ஆகுகை. कुड्यादिप्रवेशार्हமாக ஆகுகை என்றபடி. महिमा – शरीरத்தாலே हनूमद्वत् பெரியதாக ஆகுகை. लघिमा – लघुவாக ஆகுகை, गरिमा – गुरुत्वம், அதாவது எடுக்கமுடியாமை, இந்த இரண்டு குணங்களும் शक्तिயாலே அடிக்கப்பட்ட இளையபெருமாளிடத்தில் "रिपूणामप्रकम्प्योऽपि लघुत्वमगमत्कपेः என்கிற श्लोकத்தால் சொல்லப்பட்டது. वशित्वं – सर्वं वशे यस्य तत्त्वம், वशीकारार्हसर्ववस्तुकत्वமென்றபடி. ऐश्वर्यं – अनेकवस्तुनियमनकर्तृत्वம், प्राप्तिः – काञ्चीस्थितस्य इच्छामात्रात् काशीप्राप्तिः, भूमिस्थस्य अङ्गुल्या चन्द्रादि प्राप्तिः, प्राकाम्यं – सिद्धसङ्कल्पत्वம், अष्टौ गुणाः पुरुषं दीपयन्तीति । இது भारतம் उद्योगपर्वம் 32-வது अध्यायம் 106-வது श्लोकம். "प्रज्ञा च कौल्यञ्च दश श्रुतञ्च । पराक्रमश्चाबहुभाषिता च दानं यथाशक्ति

148

149 ஸாங்க்யகாரிகை.

150 பாரதம் ஆச்வமேதிக 116-23.

151 ஸாங்க்யகாரிகை.

152 பாரதம் உத்யோகபர் 32-106.

(எட்டினவே) இவற்றிலிவனுக்கிச்சையுள்ளபோது எட்டாதவையொன்று மில்லை. ஆத்மகுணாதிகள் நிரம்பாதொழிகிறது அனுஸந்தானத்திலூற்றம் போதாமையாலே. அஷ்டைச்வர்யாதிகளும் வாராதொழிகிறது, உபேக்ஷையாலே. கடுக ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியாதொழிகிறது இசைவில் குறையாலே. ஆகையா லேயிறே [153]"नमो नारायणायेति मन्त्रस्सर्वार्थ साधकः" என்கிறது.

अविद्यापूतनोन्मुक्तैरनवज्ञातसत्पथैः ।
असदास्वादसव्रीळैरादिष्टमिति दर्शितम् ॥

உயர்ந்த நங்காவலனல்லார்குரிமை துறந்துயிராய்
மயர்ந்தமை தீர்ந்து மற்றோர் வழியின்றி யடைக்கலமாய்
பயந்த வந்நாரணன்பாதங்கள் சேர்ந்த பழவடியார்
நயந்த குற்றேவலெல்லா நாடு நன் மனு வோதினமே. (39)

कृतज्ञता च" என்பது இதற்கு மேல் மூன்று பாதங்கள். अपहतपाप्मत्वादि எட்டு குணங்களாக வுமாமென்றபடி. **इत्यादिகளி**தி । இங்கு ஆதிசப்தத்தாலே "दया सर्वभूतेषु क्षान्तिरनसूया शौचमनायासो मङ्गलमकार्पण्यमस्पृहा" என்கிற गौतमसूत्रத்திற்கு ग्रहणம். எட்டிரதம் – எட்டு ரஸம், இப்படி எட்டாதது ஒன்றுமில்லையென்று சொல்லக்கூடுமோ? சிலர்க்கு ஆத்மகுணங்களும், சிலர்க்கு அஷ்டைச்வர்யமும், சிலற்கு शीघ्रமாக संसारनिवृत्तिயும் எட்டாம லிருப்பது प्रत्यक्षसिद्धமன்றோ வென்ன? அது मन्त्रप्रभावத்தின் குறைவாலன்று; अनुसन्धाताவின் குற்றத்தாலேயேயென்கிறார் **आत्मगुणादिகளி**த்யாதியால், இவ்விஷயத்தில் प्रमाणसंमतिயைக் காட்டுகிறார் **ஆகையாலேயிறே "नमो नारायणायेतिं मन्त्रस्सर्वार्थसाधकः" என்கிறது** इति ।

இப்படி தாம் சொன்ன मन्त्रार्थங்களெல்லாம் स्वोत्प्रेक्षामूलமன்றியே अविद्यापिशाचि-காவிநிர்முக்தர்களாய் सत्पथத்தை ईषத்துமதிலங்கனம் செய்யாதவர்களாய் विषयास्वादத்தில் லஜ்ஜையுள்ளவர்களாயுமுள்ள सदाचार्यர்களாலே நன்றாக उपदेशिக்கப்பட்டதென் கிறார் **अविद्यापूतनोन्मुक्तैरि**ति ।

இனி अधिकारावसानगाथैயாலே तत्त्वहितपुरुषार्थपरமான दशम योजनையை प्रदर्शिப்பித்துக் கொண்டே प्रत्यक्षरार्थத்தையும் विशदीकरित्து एतादृशமான महामन्त्रத்தை நாம் आचार्यரிடத் தில் अभ्यसिத்தோமே என்று हृष्टராகிறார் **உயர்ந்த** इत्यादियால். **உயர்ந்த** – सर्वजगत्का-रणतया निस्समाभ्यधिकனாய் நின்ற, **நங்காவலன்** – நமக்கு रक्षकனான श्रियःपतिயைக் காட்டிலும், இவ்வளவும் अकारार्थம், **அல்லார்க்கு** – வேறுபட்டவர்களுக்கு, **உரிமை**

---

[153] நாரதீயம் 1-41.

इत्थं सङ्घटितः पदैस्त्रिभिरसावेकद्विपञ्चाक्षरै-
रर्थैस्तत्त्वहितप्रयोजनमयैरध्यात्मसारैस्त्रिभिः ।
आद्यस्त्र्यक्षरवेदसूतिरजहत्स्थूलादिवृत्तित्रय-
स्त्रैगुण्यप्रशमं प्रयच्छति सतां त्रय्यन्तसारो मनुः ॥ ६३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
मूलमन्त्राधिकारः सप्तविंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

துறந்து – शेषत्वத்தைவிட்டு, இது लुप्तचतुर्थ्युकारங்களினர்थம். ***உயிராய்*** – ज्ञानस्वरूप ज्ञान-गुणகனான அहमर्थமாய், இது मकारத்தினர்थம். ***மயர்ந்தமை தீர்ந்து*** – अहङ्कारममकाररूपा-विद्यैயை விட்டு, இது मः न என்பதினர்थம். ***மற்றோர் வழியின்றி*** – வேறு उपाय-மன்றிக்கே, இது न मम किञ्चित्स्यात् என்பதினர்थம். ***அடைக்கலமாய்*** – रक्ष्यवस्तुவாய், இது आत्मनिवेदनपरமான नमस्ஸாலே फलितமான अर्थம். ***பயந்த*** – जगत्सृष्टாவான, ***அந்நாரணன்*** – स्वरूपरूपगुणविभूतिகளையுடைய அந்த नारायणனுடைய, இது चतुर्थ्यन्त-नारायणशब्दार्थம். ***பாதங்கள் சேர்ந்த*** – திருவடிகளைச் சேர்ந்த, ***பழவடியார்*** – नित्यसूरिகளோடே கூட, ***நயந்த*** – प्रीतिயோடு பண்ணும், ***குற்றேவலெல்லாம்*** – कैङ्कर्यங்களையெல்லாம், இது नारायणपदोत्तरचतुर्थीயினர்थம். ***நாடு*** – प्रतिपादिக்கிற, ***நன்மனு*** – महामन्त्रத்தை, ***ஓதினமே*** – आचार्यர்களிடத்திலிருந்து अध्ययनம் பண்ணப்பெற்றோமே என்கை.

प्रणवादिपदत्रयங்களாலே तत्त्वहितपुरुषार्थरूपार्थत्रयங்களைக் காண்பிக்கிற (वेदान्तसारமான) இத் திருமन्त्रம் ब्रह्मवित्துக்களுக்கு संसारनिवर्त्तियைப் பண்ணிவைக்குமென்று अधिका-रावसानश्लोकத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் इत्थमिति । **एकद्विपञ्चाक्षरैः** – "ओमित्येकाक्षरं, नम इति द्वे अक्षरे, नारायणायेति पञ्चाक्षराणि" என்கிறபடியே एकाक्षरமாயும் द्व्यक्षरமாயும் पञ्चाक्षरமாயு முள்ள, **त्रिभिः पदैः** – ॐ नमः नारायणाय என்கிற மூன்று पदங்களாலும், **अध्यात्मसारैः** – वेदान्त-सारங்களான, **तत्त्वहितप्रयोजनमयैः** – तत्वहितपुरुषार्थरूपங்களான, **त्रिभिः** – மூன்றான, **अर्थैः** – अर्थங்களாலும், **संघटितः** – சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற, **आद्यस्त्र्यक्षरवेदसूतिः** – वेदத்திற்கு மூலமான प्रणवத்தை முதலிலேயுடையதாயும், **अजहत्स्थूलादिवृत्तित्रयः** – स्थूलादिवृत्तीनां त्रयं

यस्मिन्नमश्शब्दे सः स्थूलादिवृत्तित्रयः, स्थूलयोजனை सूक्ष्मयोजனை परयोजனை என்கிற மூன்று वृत्ति-களோடே கூடின नमश्शब्दம் என்றபடி. अजहत् स्थूलादिवृत्तित्रयः यं सः अजहत्स्थूलादिवृत्तित्रयः, स्थूलादिवृत्तित्रयத்தை யுடைய नमஸ்ஸானது யாதொரு मन्त्रத்தை விடவில்லையோ அது என்றபடி. **त्रय्यन्तसारः** – वेदान्तसारभूतமான नारायणशब्दத்தையுடையதாயுமிருக்கிற **मनुः** – இத் திருमन्त्रமானது, **सतां** – தன்னை अनुसन्धिக்கும் ब्रह्मवित्துக்களுக்கு, **त्रैगुण्य-प्रशमं** – त्रयो गुणास्त्रैगुण्यं, सत्वरजस्तमांसि, அதுகளுடைய आत्यन्तिकनाशத்தை, त्रिगुणமான प्रकृतिविमोक्षத்தை யென்றபடி. **प्रयच्छति** –கொடுக்கிறதென்கை.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
मूलमन्त्राधिकारस्सप्तविंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे द्वयाधिकारः ॥

आकर्णितो वितनुते कृतकृत्यकक्ष्या-
माम्रेडितो दिशति यश्च कृतार्थभावम् ।
प्रत्यूषतां भजति संसृतिकाळरात्रेः
पद्मासहायशरणागतिमन्त्र एषः ॥ ६४ ॥

॥ श्रीः ॥

अथ द्वयाधिकार व्याख्या ॥

இப்படி திருமந்த்ராதிகாரத்தை பூர்த்திசெய்து மேல் இத்திருமந்த்ரவிவரணமான த்வயத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்யபோகிறவராய் அதின் அஸாதாரணப்ரபாவத்தை அதிகாராரம்பச்லோகத்தாலே வெளியிடுகிறார் **आकर्णित** इति । यः – யாதொரு மந்த்ரமானது, **आकर्णितस्सन्** – सदाचार्य-ஸகாசத்தில் நின்றும் கேட்டு सकृदुच्चारितस्सन्, आकर्णित इति णिजन्तात् क्तः; निष्ठायां सेडिति णिचो लोपः, भगवन्तं श्रावितः – पूर्णप्रपत्तिगर्भமான இம்மந்த்ரம் சரண்யன் அறியும்படி सकृदुच्चारितமாய்க் கொண்டு என்றபடி. இங்கு सकृदनुष्ठानप्रयोजकाव्यवहित तत्पूर्वकालीनसकृदाकर्णनம் विवक्षितம். उच्चारितः என்று சொல்லாமல் आकर्णितः என்று சொல்லி அதனாலே लक्षणया उच्चारितत्वத்திற்கு லாபமும், लाक्षणिकமான आकर्णितपदप्रयोगத்திற்கு प्रयोजनादिகளும் நம்முடைய उक्तिनिष्ठाभरणादिகளில் விசதமாகச் சொல்லப்பட்டது. **कृतकृत्यकक्ष्यां** – कृतं कृत्यं उपायः येन सः कृतकृत्यः, अनुष्ठितोपाय इति यावत् । அவனுடைய अवस्थैயை, அதாவது कृतकृत्यதையை யென்றபடி. **वितनुते** – பண்ணுகிறதோ, யாதொரு மந்த்ரத்தினுடைய समुदायज्ञानपूर्वकस-कृदुच्चारणமே मोक्षप्रदமாகிறதோ வென்றபடி. **आम्रेडितः** – सकृदुच्चारத்தாலே कृतकृत्यனான வனாலே "द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता" என்கிறபடி द्विस्त्रिरुक्तமாய்க் கொண்டு, **कृतार्थ-भावञ्च** – कृतार्थतैயையும், कृतप्रयोजनतैயையென்றபடி. **दिशति** – கொடுக்கிறதோ, இதனாலே सकृदुच्चारणம் उपायकोटिயிலும் द्वितीयाद्युच्चारणம் कैङ्कर्यकोटिயிலும் निविष्टமாமென்றதாயிற்று. (स) एषः – मूलमन्त्रादिகளுக்குமில்லாத तादृशप्रभावशालिயான இந்த, **पद्मासहायशरणागतिमन्त्रः** – लक्ष्मीसहायனான नारायणனுடைய சரணாகதிप्रतिपादकமான மந்த்ரமானது – **संसृतिकाळरात्रेः** –

திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபதத்திலார்த்தமாகவாதல் சாப்தமாகவாதல் சொன்ன உபாயவிசேஷத்தையும் இதின் பலமாக த்ருதீயபதத்திற் சொன்ன புருஷார்த்தவிசேஷத்தையும் விசதமாக ப்ரகாசிப்பிக்கிறது த்வயம். இது கடவல்லியிலே பிரியவோதிச் சேர்த்தநுஸந்திக்க விதிக்கையாலும் பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே ஸ்ரீப்ரச்நஸம்ஹிதாதிகளிலே வர்ணோத்தாராதிகளும் பண்ணி ப்ரதிபாதிக்கையாலும் ச்ருதிமூலமான தாந்த்ரிகமந்த்ரம்.

ஸம்ஸாரமாகிற, அதாவது ப்ரக்ருதிபந்தமாகிற தமிஸ்ராராத்ரிக்கு, **ப்ரத்யூஷதாம்** – ப்ராதஸ்ஸந்த்யையாயிருக்கு கையை, **பஜதி** – அடைகிறது. அதாவது ஸம்ஸாரகாலராத்ரிக்கு நிவர்த்தகமாகிறது. இப்படி இம் மந்த்ரம் ஸக்ருதுச்சாரணத்தாலே உபாயபூதமாய் த்விதீயாத்யுச்சாரணத்தாலே ப்ரயோஜனபூதமாய், சீக்ரமாக ஸம்ஸாரத்திற்கு நிவர்த்தகமாய், புருஷகாரமுமாய் உபாயபூதையுமான லக்ஷ்மியினுடைய ஸம்பந்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிப்பதுமாய் உபாயத்வப்ரார்த்தநாத்யங்கங்களையும் அங்கியான பரஸமர்ப்பணத்தையும் ப்ராப்யதம்பதிகளையும் அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வககைங்கர்யத்தையும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிப்பதாயுமிருப்பதால் இது அவச்யம் வ்யாக்யேயமென்று கருத்து.

இப்படி த்வயம் மூலமந்த்ராதிகளைக்காட்டிலும் அதிகப்ரபாவமுள்ளதாகில் அதை முன்பே விவரிக்கலாகாதோ? த்வயம் மூலமந்த்ரத்திற்கு விவரணரூபமாகையால் பின்பே விவரிக்க வேண்டியதாயிற்றென்னில்; ஸ்வரூபபரமான மூலமந்த்ரத்திற்கு உபாயபரமான த்வயம் விவரணமாகிறது எங்ஙனேயென்ன? விவரணமாகும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் **திருமந்த்ரத்திலித்யாதியால். ஆர்த்தமாகவாதல் சாப்தமாகவாதலிதி** । ஸூக்ஷ்மயோஜனையில் ஆர்த்தமாகவும் ஸ்தூலபரயோஜனைகளில் சாப்தமாகவுமென்றபடி. **த்ருதீயபதத்திற்சொன்ன** – "நாராயணாய" என்கிற த்ருதீயபதத்தில் சொன்ன, **விசதமாக** – ஸ்பஷ்டமாக, உபாயத்தை ஸ்ரீமானான நாராயண-விஷயமாயும், புருஷார்த்தத்தை அநிஷ்டநிவ்ருத்திபூர்வகமாயுமென்றபடி. இந்த த்வயம் வைதிகமந்த்ரமோ தாந்த்ரிகமந்த்ரமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது** இதி । **பிரியவோதி** – இரண்டு கண்டத்தையும் பிரிய ஓதி, அதாவது "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே" என்று முதலில் சொல்லி மத்யே "இதம் பூர்ணமத: பூர்ணம்" இத்யாதிவாக்யங்களை படித்து பிறகு "ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்று பிரித்துச் சொல்லப்பட்டதிறே. **சேர்த்தநுஸந்திக்க விதிக்கையாலுமிதி** । புருஷார்த்தகாங்க்ஷிகளாலே "ஸ்ரீமந்நாராயணசரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்று சேர்த்து அநு-ஸந்திக்கவேண்டுமென்று அங்கேயே விதிக்கையாலுமென்றபடி. **வர்ணோத்தாராதிகளும் பண்ணி** இதி । ஸ்ரீ: ப்ரதமாக்ஷரம், மகாரோ த்விதீயாக்ஷரமித்யாதிக்ரமத்தாலே ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தையும் எடுத்தென்றபடி. ஆதிசப்தத்தாலே வைபவகதநத்திற்கு க்ரஹணம். **ச்ருதிமூலமான தாந்த்ரிக-மந்த்ரமிதி** । சேர்த்தநுஸந்திக்கும்படி விதிக்கிற முன் சொன்ன கடச்ருதியை மூலமாகவுடைய ஸ்ரீப்ரச்நஸம்ஹிதாரூபபாஞ்சராத்ரதந்த்ரத்தில் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட மந்த்ரமென்றபடி. இப்படி இது தாந்த்ரிகமந்த்ரமாகையால் இது நான்கு வர்ணத்தோருக்கும் உபதேசார்ஹம், அநுலோமாதி ஜாதி-

இத்தை பூர்வாசார்யவாக்யமென்று சிலர் சொன்னதுவும் ஆப்தருபதேசித்தாரென்றா தரிக்கைக்காகவாதல் பரமாசார்யனான ஸர்வேச்வரன் பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே யருளிச் செய்கையாலேயாதலாமத்தனை. இதுக்கு ருஷ்யாதிகளும் மூலமந்த்ராதிகளிற் போலே அபேக்ஷமாணர்க்கு மந்த்ரவ்யாகரணாதிகளிற்படியே கண்டுகொள்ளலாம்.

இம் மந்த்ரம் [1]"ஸ ப்ராதுச்சரணௌ காடம்", [2]"பவாம்ஸ்து ஸஹவைதேஹ்யா" என்கிற ச்லோகத்வயத்தில் விவக்ஷிதமான உபாயோபேயரூபமான அர்த்தத்வயத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே த்வயமென்று

களுக்கும் ஏதத்ஸமாநாநுபூர்விகமான பாஷாவாக்யமே உபதேசார்ஹமென்று கருத்து. இதை பூர்வாசார்ய-வாக்யமென்று சிலர் சொல்வதற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் **இத்தை** இத்யாதிநா । ஆஸ்திகர் களுக்கு தான்தோன்றியான மந்த்ரத்தைக்காட்டிலும் பூர்வாசார்யவாக்யத்தில் ஆப்தஸம்பந்தத்தாலே விச்வாஸாதிசயமுண்டாகையால் ததர்த்தம் பூர்வாசார்யவாக்யமென்றதே யொழிய வஸ்துத: அது தாந்த்ரிகமந்த்ரமேயென்று கருத்து. அதவா இந்த ஔபசாரிகநிர்வாஹத்தைக் காட்டிலும் ஸ்ரீப்ரச்ந-ஸம்ஹிதாதிகளில் அந்த:புரத்தில் பகவான் இந்த மந்த்ரத்தை லக்ஷ்மிக்கு உபதேசித்ததாகச் சொல்லி யிருப்பதால் பூர்வாசார்யவாக்யமென்பதற்கு பரமாசார்யனான பகவானாலே உபதிஷ்டவாக்யமென்றே பாவமென்று நிர்வஹிக்கலாமென்கிறார் **பரமாசார்யனான** இதி । இதற்கு ருஷிச்சந்தோதேவதைகள் எவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இதுக்கு** இத்யாதியால் **மூலமந்த்ராதிகளிற்போலே** இதி । மூலமந்த்ரத்தில் ருஷயே‌ऽஷ்டாக்ஷரஸ்யாந்தர்யாமிணே ஹரயே நம: (ருஷயே‌ऽஷ்டாக்ஷரஸ்யாஸ்ய பதரிகாச்ரமவாஸிநே) சந்தச்ச தேவீ காயத்ரீ என்று ருஷிச்சந்தோதேவதாதிகளைச் சொல்லியிருக்கிறாப்போலே, **அபேக்ஷமாணர்க்கு** இதி । இதனால் ருஷிச்சந்தோதேவதாஜ்ஞாநாபேக்ஷையன்றிக்கே, இம் மந்த்ரத்தை ஜபித்தாலும் அவிதிதார்ஷேயச்சந்தோதேவ-தாகமான மந்த்ராந்தரத்திற்குப்போலே யாதயாமத்வாதிதோஷங்கள் வாராதென்று ஸூசிதம். "நாநு-கூல்யம் ந நக்ஷத்ரம் ந தீர்த்தாதிநிஷேவணம் । ந புரச்சரணம் வாபி மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே" இதி ஹி பாத்மவசநம். **மந்த்ரவ்யாகர-ணாதிகளிற்படியே** இதி । **மந்த்ரவ்யாகரணம்** – மந்த்ர சாஸ்த்ரம், ஆதிசப்தத்தால் பாஞ்சராத்ரபரிக்ரஹ: । அவை களில் மந்த்ரத்தை எவன் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ அவன் அந்த மந்த்ரத்திற்கு ருஷியென்றும், மந்த்ரம், இத்தனை அக்ஷரமுள்ளதாக விருப்பதால் இதற்கு காயத்ர்யாதிகள் சந்தஸ்ஸு என்றும், இதற்கு ப்ரதிபாத்யன் இதற்கு தேவதை யென்றும் இம்மாதிரி சொல்லியிருப்பதால் அங்கு சொன்னபடியே ருஷிச்சந்தோதேவதைகளைக் கண்டுகொள்வது.

"ஸ ப்ராது:", "பவாம்ஸ்து" என்கிற ச்லோகத்வயத்தில் சொன்ன உபாயோபேயங்களான இரண்டு அர்த்தத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையால் இதற்கு த்வயமென்று பெயர் வந்தது என்கிறார் **இம் மந்த்ரமித்யாதியால்.** இந்த ச்லோகங்களில் ப்ராதுச்சரணௌ நிபீட்ய என்று ஸபத்நீகனான பகவானுடைய

---

1 ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 15-6.

2 ராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் 31-28.

பேர் பெற்றது. இப்படியிருக்கையால் उपायान्तरங்களிலுமுपेयान्तरங்களி லுந்துவக்கற்றவன் இம் मन्त्रத்துக்கு पूर्णाधिकारी । இம் मन्त्रம் वरणसमर्पणங் களையடைவே प्रतिपादिக்கையாலே द्वयமென்று சொல்லப்படுகிற தென்றுஞ்சிலர் சொல்லுவர்கள். இப்படி ''श्रीमन्नारायणस्वामि''न्नित्यादि- मन्त्रान्तरத்திலும் द्वयशब्दप्रयोगத்துக்கிவையே निमित्तம். [3]''मन्त्रराजमिमं विद्यात् गुरुवन्दनपूर्वकम् । गुरुरेव परं ब्रह्म गुरुरेव परा गतिः ॥ गुरुरेव परा विद्या गुरुरेव परायणम् । गुरुरेव परः कामो गुरुरेव परन्धनम् ॥ यस्मात्तदुपदेष्टासौ तस्माद्गुरुतरो गुरुः । नानुकूल्यं न नक्षत्रं न तीर्थादि

शरणागतिயும், अहं सर्वं என்று सपत्नीकனான भगवानுடைய कैङ्कर्यமும் சொல்லியிருப்ப தால் இவையிரண்டும் उपायोपेयपरங்கள். **இப்படியிருக்கையாலிதி** । இப்படி இம் मन्त्रம் भगवानைனயே उपायமாகவும் उपेयமாகவும் प्रतिपादिத்துக்கொண்டிருக்கையாலே என்றபடி. **उपायान्तरங்களிலுமித்यादि** । भगवद्व्यतिरिक्तभक्त्याद्युपायங்களில் துவக்கில்லாமை யாலே आकिञ्चन्यமும், भगवद्व्यतिरिक्तैश्वर्यादिகளில் துவக்கில்லாமையாலே अनन्यगतित्वமும் सिद्धமாகையாலே अकिञ्चनனான अनन्यगतिயே இம் मन्त्रத்திற்கு पूर्णाधिकारी என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட अधिकारिயின் दौर्लभ्यத்தை நினைத்து ''किं नु तस्य च मन्त्रस्य कर्मणः कमलासन । न लभ्यतेऽधिकारी वा श्रोतुकामोऽपि वा नरः'' என்று சொன்னது. இப்படி उपायोपेयपरமாகையாலே இம் मन्त्रத்திற்கு द्वयமென்று பேர் வந்தது என்று स्वपक्षத்தைச் சொல்லி, இது शरणवरणा- द्यङ्गங்களென்ன, समर्पणरूपाङ्गिயென்ன இவ்விரண்டையும் क्रमமாகச் சொல்லுகையால் இதற்கு द्वयமென்று பேர் வந்தது என்று சொல்லும் அருளாளப்பெருமாளெம் பெருமானார் पक्षத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இம்मन्त्रமித்यादिயால்.** ''श्रीमन्नारायणस्वामिन्'' என்கிற मन्त्रान्तरத்திற்கும் द्वयமென்று பேர் உண்டு; அதற்கும் उपायोपेयप्रतिपादकत्वமும், अङ्गाङ्गिप्रतिपादकत्वமுமே निमित्तமென்கிறார் **இப்படி श्रीमन्नारायण स्वामिन्नित्यादिயால்.** இது योगव्युत्पत्तिயாலே द्वित्वसंख्याविशिष्टத்திற்கு बोधकமாய் अतिप्रसक्तமானாலும் उद्भिदादिशब्दம் போலே योगरूढமாகையாலே रूढि शक्तिயாலே श्रीमन्नारायणचरणौ என்கிற मन्त्रத்திற்கும் श्रीमन्नारायणस्वामिन् என்கிற मन्त्रத்திற்குமே बोधकமான संज्ञाशब्दமாகையால் अन्यत्रातिप्रसक्ति- யில்லை. मन्त्रराजன் என்று பேர் பெற்ற तद्विष्णोः என்கிற मन्त्रान्तरத்தில் சொன்ன गुरूपसत्त्यादिகள் द्वयத்திற்கும் तुल्यமென்கிறார் **मन्त्रराजमिमं विद्यादित्यादिना** । इमं – இந்த मन्त्रराजனை गुरुवन्दनपूर्वकமாகவே அறியக்கடவன், यस्मादसौ गुरुः (तदुपदेष्टा मन्त्रराजனுக்கே उपदेशकर्ताவோ) तस्मात् (गुरुतरः) अत्यन्तपूजनीयः ஆகையாலே गुरुरेव परं ब्रह्म என்று अनुसन्धिக் கக்கடவன். **परागतिः** – प्रापकன், परा विद्या என்றது प्रापकत्वाकारத்தை விவரிக்கிறது. **परायणं** – परमप्राप्यன், **परः कामः** – मोक्षம், **परं धनं** – ज्ञान शक्त्यादि, இந்த मन्त्रराजத்துக்கு आनुकूल्यादिகளு டையவும் नक्षत्रப்பொருத்தம் முதலானதுகளுடையவுமपेक्षैயில்லை யென்கிறது

---

[3] ஸாத்யகிதந்த்ரம்.

निषेवणम् । न पुरश्चरणं नित्यं जपं वापेक्षते ह्ययम् । नमस्कृत्य गुरुं दीर्घप्रणामैस्त्रिभिरादितः ॥ तत्पादौ गृह्य मूर्ध्नि स्वे निधाय विनयान्वितः । गृह्णीयान्मन्त्रराजानं निधिकांक्षीव निर्धनः ॥ लब्ध्वैवं मन्त्रराजानं माञ्चच्छेच्छरणं नरः । अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् ॥ मयि निक्षिप्त-कर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति" என்று प्रपत्तिमन्त्रान्तरத்திற்சொன்ன गुरूपसत्त्यादिகள் இங்கும் வர प्राप्तம். आस्तिकனுக்கு இம் मन्त्रार्थத்தினுடைய समुदायज्ञानपूर्वकस-कृदुच्चारणமே उत्तारकமென்னுமிடம் शास्त्रसिद्धம். இம்मन्त्रप्रभावத்தை [4]"येन केनापि प्रकारेण द्वयवक्ता त्वं" என்று मन्त्रान्तरங்களிற்காட்டில் व्यावृत्ति தோற்ற வருளிச் செய்தார். [5]"अवशेनापि यन्नाम्नि कीर्तिते सर्वपातकैः । पुमान्विमुच्यते सद्यस्सिंहत्रस्तैर्मृगैरिव"

नानुकूल्यமென்கிற श्लोकம். आनुकूल्यமென்கிறது இந்த मन्त्रத்தின் आद्याक्षरத்திற்கும், தன்னுடைய नामத்தின் आद्याक्षरத்திற்கும் सिद्धारिकोष्ठத்தின்படி பொருத்தத்தை, **नक्षत्रं** – தனக்குப் பொருத்தமான नक्षत्रத்தையும், **तीर्थादि निषेवणमिति** । पुण्यतीर्थादिनिषेवणத்தாலே उपदेशयोग्यதை யுண்டாகும்; அந்த निषेवणத்தையும் இது अपेक्षिக்கிறதில்லை யென்றபடி. **पुरश्चरणं** – मन्त्रसिद्ध्यर्थமான होमपुष्पाञ्जलिप्रदानतर्पणादिகளையும் अपेक्षिக்கிறதில்லை. **नित्यं जपं** – नित्यजपத்தையுமபேक्षिக்காதென்றபடி. இது ऋष्याद्यनुसन्धानத்தையுமபேक्षिயாது என்பதற்கு उपलक्षणம். இனி मन्त्रग्रहणம் பண்ணவேண்டிய प्रकारத்தைச் சொல்லுகிறது **नमस्कृत्य गुरुமென்கிற** श्लोकம். **आदितः** – முதலிலே, **त्रिभिःदीर्घप्रणामैः** – மூன்று दण्डप्रमाण-ங்களாலே, **गुरुं नमस्कृत्य** – குருவை ஸேவித்து, **स्वे मूर्ध्नि** – தன் ஶிரஸ்ஸிலே, **तत्पादौ गृह्य निधाय** – அவருடைய திருவடிகளைப்பிடித்து வைத்துக்கொண்டு, **विनयान्वितः** – விநயத்தோடு கூடினவனாய்க்கொண்டு, निधिकाङ्क्षिயான निर्धनனானவன் निधिயைப் போலே **मन्त्राराजानं** – இந்த मन्त्रराजத்தை **गृह्णीयात्** – गृहिக்கக்கடவன், **लब्ध्वेत्यादि** । उक्त-प्रकारத்தாலே मन्त्रराजனையடைந்ததனாலேயே என்னை शरणமடையக்கடவனென்கை. शरणवरणप्रकारத்தைச் சொல்லுகிறது **अनेनैव तु मन्त्रेणेति** । இந்த विलक्षणमन्त्रத்தாலேயே தன்னுடைய आत्माவை என்னிடத்தில் समर्पिக்கக்கடவன். இந்த आत्मसमर्पणம் भरसमर्पण-प्रधानம். இப்படி என்னிடத்தில் समर्पिக்கப்பட்ட कर्तव्यமான भरத்தையுடையவனே कृतकृत्यனாக அநுष्ठितोपायனாக ஆகுவன். இதனால் भरन्यासம் பண்ணினவனே कृतोपायனே யொழிய केवलशेषत्वज्ञानத்தாலே कृतोपायனாகமாட்டானென்று सूचितம். இந்த द्वयमन्त्रத்தாலே प्रपत्तिபண்ணுகிற विश्वासவானுக்கு द्वयार्थமான अङ्गाङ्गिகளில் समदायज्ञानपूर्वकसकृदुच्चा-रणமே उत्तारकமென்கிறார் **आस्तिकனுக்கீत्यादि**யால். **आस्तिकனுக்கு** – महाविश्वासவானுக்கு, **समुदायज्ञानம்** – समुदितवाक्यार्थज्ञानம், **तत्पूर्वकत्वं** – तत्प्रयोज्य प्रपत्त्यात्मकसमुदायज्ञानपूर्वकत्वம், **उत्तारकம்** –

---

[4] சரணாகதி கத்யம்.
[5] விஷ்ணுபுராணம் 6-8-19.

6"नाम्नस्ते यावती शक्तिः पापनिर्हरणे हरे। श्वपचोऽपि नरः कर्तुं क्षमस्तावन्नकिल्बिष" मित्यादिகளிலே திருநாமसङ्कीर्तनमात्रத்தினுடைய प्रभावமிருக்கும்படி கண்டால் शरण्य शरणागति तत्फलविशेषங்களை पूर्णமாகப் प्रकाशिப்பிக்கிறவிம்मन्त्रविशेषத்தினுடைய सकृदुच्चारणमात्रத்தளவிலுமுள்ளப் प्रभावம் श्रुत्यादिप्रमाणबलத்தாலே सुग्रहம்.

இம் प्रभावनिबन्धनத்தையும் இங்கே प्रमाणसंप्रदायங்களாலே கண்டுகொள்வது. இப்படிப்பட்ட रहस्यतमार्थங்களில் हेतुनिरूपणம் பண்ணக்கடவதன்று.

साक्षान्मोक्षसाधनம், सकृदुच्चारणமே என்று एवकारத்தாலே समुदायज्ञानपूर्वकोच्चारणத்திற்கு व्यवधानமில்லையென்று சொல்லப்பட்டதிறே. **शास्त्रसिद्धமிति**। "सकृदुच्चारस्संसारमोचनं भवति", "सकृज्जप्तेन मन्त्रेण कृतकृत्यस्सुखीभवेत्", "द्वयेन प्राप्नुयात् पुत्र तद्विष्णोः परमं पद" मित्यादिशास्त्रங்களாலே सिद्धமென்றபடி. இவைகளில் सकृदुच्चारத்திற்கே साक्षात्संसारमोचकत्वமும், द्वयத்தின் सकृज्जपத்திற்கே कृतकृत्यापादकत्वமும், द्वयத்திற்கு साक्षात् परमपदसाधनत्वமும் सुव्यक्तமிறே. இந்த वाक्यத்தின் अर्थविचारத்தை நம்முடைய उक्तिनिष्ठाभरणத்தில் "किञ्च द्वयाधिकारे आस्तिகனுக்கு" என்றாரம்பித்து विशदமாக उपपादिத்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்வது. இம் मन्त्रप्रभावத்தை इतरवैलक्षण्यம் தோற்ற श्रीभाष्यकारர் அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இம் मन्त्रप्रभावத்தை** इति। இங்கு "येन केनापि" என்பதால் सम्यक्ज्ञानपूर्वकமாகவோ, समुदायज्ञान पूर्वकமாகவோ द्वयத்தை उच्चरिத்தவனுக்கு निश्शेषसंसारनिवृत्ति சொல்லப்பட்டபடியால் मन्त्रान्तरव्यावृत्ति सिद्धமிறே. இனி कैमुतिकन्यायத்தாலும் இதின் प्रभावம் सुग्रहமென்கிறார் **अवशेनापीति। नाम्नस्त इति। हे हरे** – पापहरனான ஓ भगवाனே! पापनिर्हरणविषयத்தில் உன்னுடைய नामத்திற்கு எவ்வளவு शक्तिயோ அவ்வளவு पापத்தை श्वपचனும் செய்ய समर्थனகானென்கை. श्रुतिः – "सकृदुच्चारस्संसारमोचनं भवति" என்கிற कठश्रुतिः, आदिशब्दத்தால் भगवच्छास्त्रपाद्मपुराणवचनங்களுக்கு ग्रहणம்.

இப்படி இம்मन्त्रத்திற்குள்ள सकृदुच्चारणमात्रத்தாலே संसारमोचकत्वरूपप्रभावம் श्रुतिसिद्धமென்று சொல்லி, இந்த प्रभावம் இம் मन्त्रमात्रத்திற்கே வருவதற்கு निबन्धनமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப் प्रभावनिबन्धनத்தையுமிति**। "तस्योच्चारणमात्रेण परितुष्टोऽस्मि नित्यश" इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட भगवदत्यन्ताभिमतत्वरूपமான प्रभावासाधारणकारणத்தை **இங்கே** – நம் रामानुजदर्शनத்திலே, **प्रमाणसंप्रदायங்களாலே** इति। **प्रमाण**மாவது — "अहो द्वयस्य माहात्म्य" मित्यादि। **संप्रदाय**மாவது — पराङ्कुशादिगुरुपरंपराप्राप्तोपदेशம். **கண்டுகொள்வது** इति। இது अत्यन्तरहस्यமாகையாலே ग्रन्थத்தில் प्रकाशिப்பிக்கக்கூடாதென்று திருவுள்ளம். ननु यावज्जीवमनुवर्तनीयமான भक्तिயினாலே அடையக்கூடிய मोक्षமானது द्वयमन्त्रத்தின் समुदायज्ञान-

---

6

शास्त्रத்தைக்கொண்டு विश्वसिக்குமத்தனை யென்னுமிடம் महाभारतादिகளிலே [7]"देवगुह्येषु चान्येषु हेतुर्देवि निरर्थकः । बधिरान्धवदेवात्र वर्तितव्यं हितैषिणे" त्यादिகளாலே சொல்லப்பட்டது. இம் मन्त्रத்திலே विवक्षितமானவாத்மसमर्पणம் [8]"सर्वोपाधि-विनिर्मुक्तं क्षेत्रज्ञं ब्रह्मणि न्यसेत् । एतद्ध्यानञ्च योगश्च शेषोऽन्यो ग्रन्थ विस्तर" इत्यादिகளாலே प्रकरणान्तरங்களிலும் स्तुतिக்கப்பட்டது. "एतत् ध्यानञ्च ध्येयञ्च" என்று पाठान्तरம். இச் श्लोकம் स्वरूपसमर्पणपरமானாலும் இங்கு சொல்லுகிற भरसमर्पणம் तदनु-प्रविष्टம். இஸ் समर्पणத்துக்கு [9]"निवेदयीत स्वात्मानं विष्णावमलतेजसि । तदात्मा तन्म-

पूर्वकसकृदुच्चारणத்தாலே अविलंबेन सिद्धिக்குமென்பது युक्तियुक्तமாகுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படிப்பட்ட** इत्यादिना । **देवगुह्येष्विति** । देवतैகளுக்கும் रहस्यभूतமான இம் மாதிரியான வர்थங்களில் हेतुप्रश्नத்திற்கு प्रयोजनமில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டியது என்னென்னில்; அருளிச்செய்கிறார் **बधिरेति** । आत्महितैषियान पुरुषனாலே देवगुह्यமான இம்மாதிரிविषयத்தில் बधिरान्धवदेव वर्तितव्यம். तूष्णीं वर्तितव्यமென்றபடி. ननु "तमेवैकञ्जा-नथात्मानं, अन्या वाचो विमुञ्चथाः, अमृतस्यैष सेतुः" என்றும், "क्लेशानाञ्च क्षयकरं योगादन्यन्न विद्यते" என்றும், श्रुतिस्मृतिகளில் ध्यानமே செய்யவேண்டுமென்றும், ध्यानமே संसारमोचक-மென்றும், तदितरवार्तैயே வேண்டாமென்றும் சொல்லியிருக்க, இங்கு द्वयोच्चारणமே मोक्षजनकமென்று சொல்லி அதை விவரிப்பது கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இம் मन्त्रத்திலி**त्यादियால். **विवक्षितமான** – प्रधानतया तात्पर्यविषयभूतமான, **आत्मसमर्पणம்** – आत्मसमर्पणगर्भமான भरसमर्पणம், **सर्वोपाधीति** । **सर्वोपाधीविनिर्मुक्तं** – कर्माविद्यादिसर्वोपाधिविनिर्मुक्त-மான, **क्षेत्रज्ञं** – निष्कृष्टात्मस्वरूपத்தை, **ब्रह्मणि न्यसेत्** – परमात्माவினிடத்தில் भरத்தோடு समर्पिக்கக்கடவன், **एतद्ध्यानं** – இந்த समर्पणமே भक्तियोगம், **योगश्च** – कर्मयोगமும் ज्ञानयोगமுமாகிறது. அவைகளாலே கொடுக்கக்கூடிய मोक्षத்தைக் கொடுக்கிறதென்றபடி. **प्रकर-णान्तरங்களிலே स्तुतिக்கப்பட்டது** इति । स्वप्रकरणத்தில் स्तुतिப்பதைக்காட்டிலும் प्रकर-णान्तरத்தில் स्तुतिத்தாலது वास्तवமென்றே ஏற்படும் என்று கருத்து. ध्येयं चेति पाठान्तरத்தில் ध्येयं – परंब्रह्म, उपायोपेययोरभेदोपचारः । இந்த श्लोकம் स्वरूपसमर्पणपरமாகவன்றோ தோன்றுகிறது என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இச் श्लोकம் स्वरूपसमर्पणपरமானாலுமிति । இங்கு சொல்லுகிற भरसमर्पणம்** – இந்த शरणागतिमन्त्रத்தில் சொல்லுகிற भरसमर्पणம், **तदनुप्रविष्टமிति** । श्लोकத்தில் अनुप्रविष्टம், सभरமான आत्माவுக்கே समर्पणம் இச் श्लोकத்தில் विवक्षितமாகையால் भरसमर्पणமும் இச் श्लोकத்தில் विवक्षितமென்று கருத்து. இந்த समर्पण-

---

7 பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் 228-60.
8 தக்ஷஸ்ம்ருதி.
9 வ்யாஸஸ்ம்ருதி.

नाशान्तस्तद्विष्णोरिति मन्त्रतः" என்று व्यास स्मृत्यादिகளிலும் श्वेताश्वतरादिகளிலுஞ் சொன்ன मन्त्रान्तरங்கள் இப்படி शरण्यशरणागतितत्फलங்களை विशदமாகப் प्रकाशिப்பியாது. திருमन्त्रத்திலும் இவை மூன்றும் संक्षिप्तங்கள். ஆகையாலே प्राप्य प्रापकविशेषங்களை संपूर्णமாகப் प्रकाशिப்பிக்கிறவித்द्वयமே प्रपत्तिमन्त्रங் களெல்லாத்திலும் प्रधानம். இதினர்த்தை श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणभगवच्छास्त्रादि-களில் प्रसिद्धமானபடியே सदाचार्य संप्रदायक्रमத்தாலே गद्यத்திலே விவரித்தருளி னார். எங்ஙனேயென்னில்; "भगवन्नारायणाभिमतानुरूपस्वरूपरूप" என்று துடங்கி श्रीमच्छब्दाभिप्रेतத்தை யருளிச்செய்தார். "अखिलहेयप्रत्यनीके" त्यादि-யாலே स्वरूपरूपगुणविभूतिகளைப் பரக்க வருளிச்செய்கையாலே नारायण-शब्दार्थம் व्याख्यातமாயிற்று. முற்பட பிராட்டியைச் சொல்லச் செய்தே

विषयத்தில் व्यासस्मृत्यादिகளில் சொன்ன "तद्विष्णोः" என்கிற मन्त्रம் முதலானதும், श्वेताश्वतरोपनिषத்தில் சொன்ன "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" என்கிற मन्त्रமும் இதற்கு सदृशமா காதென்கிறார் **இஸ் समर्पणத்திற்கு** इत्यादियால். **तदात्मा** – तच्छरीरभूतः, அதாவது तच्छेषभूतः, इदं हेतुगर्भविशेषणம். तच्छेषत्वादिति यावत् । **तन्मनाः** – प्राप्यனான அவனிடத்திலே न्यस्तமான மனஸ்ஸை யுடையவன், **शान्तः** – प्रयोजनान्तराभिसन्धिरहितः, ஆனால் திருमन्त्रத்தில் இம்மூன்றும் சொல்லப்படவில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **திருमन्त्रத் திலுமிதி** । **இவை மூன்றும்** – शरण्यशरणागतितत्फलरूपமான இம்மூன்றும், **संक्षिप्तங் களிதி** । संक्षिप्तங்களாகையாலே திருमन्त्रமுமிம்மூன்றையும் द्वयம்போல் विशदமாக प्रकाशिப்பியாது என்று கருத்து. प्रपत्तिमन्त्रान्तरங்களைக்காட்டிலும் परिपूर्णार्थप्रकाशकமா கையாலே द्वयமே प्रधानமென்று निगमिக்கிறார் **ஆகையாலே** इत्यादिना । **प्राप्यप्रापक-विशेषங்களை** इति । प्राप्यविशेषம் श्रीमाனான नारायणன், प्रापकविशेषமுமவனே. இம் मन्त्रार्थத் தையே श्रीभाष्यकारர் गद्यத்திலே विस्तरेण அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இதினர்த்தை** इति । **श्रुति**யாவது "यो ब्रह्माण" मित्यादिः, **स्मृति**யாவது "श्रीमत्त्वत्पादकमले प्रपद्ये शरणं विभो । नारायणाय नाथाय हरये श्रीमते नम" इत्यादिः । **इतिहास**மாவது "स भ्रातुश्चरणौ गाढं", "भवांस्तु सह वैदेह्या" इत्यादिः । **पुराण**மாவது "उपेयस्य तव प्राप्त्यै त्वामुपायतया वृणे" इत्यादिः । **भगवच्छास्त्र**மாவது "श्रीमन्नारायण-स्वामिन् दासोऽहं तव तस्य वै । परमीप्सुस्तमेवार्थमनुकूलो विवर्जयन् ॥ प्रातिकूल्यं सुविस्रब्धस्संप्रार्थ्य शरणं परम् । व्रजामि युष्मच्चरणं तत्रैवाहं मयार्पितः" इत्यादिः । आदिशब्दத்தாலே भरतमुनिप्रणीतलक्षणवाक्यादिकம் विवक्षितம். प्रथमचूर्णिकैயான प्रथमगद्यத்தாலே श्रीमच्छब्दाभिप्रेतार्थத்தை வெளியிட்டருளினா ரென்கிறார் **भगवन्नारायणाभिमतेत्यादिना** । अखिलहेयेत्यादियாலே नारायणशब्दம் व्याख्यातமாயிற் றென்கிறார் **अखिलहेयेत्यादिना** । भगवन्नारायणेति முதலிலே பிராட்டியைச் சொல்லியிருக்க மறுபடி नारायणशब्दव्याख्यानத்தில் विभूतिमध्यத்தில் श्रीवल्लभ என்று எடுத்தது பிராட்டிக்கு

पुरुषकारत्वनिर्वाहार्थमाக விभूति मध्यத்தில் நிலைதோற்றுகைக்காக மீண்டும் नारायणशब्दव्याख्यानத்திலுமருளிச்செய்தார் अनन्तरं ''श्रीमन्नारायण'' என்று फलोपाय वाक्यங்களில் प्रयुक्तமான व्याख्येयशब्दத்தை उपादानம் பண்ணியருளினார். ''प्रपद्ये'' என்கிறவிடத்திலுत्तमனாலே विवक्षितமானவधिकारिविशेषம் ''अनन्य-शरणोऽहं என்று विवृतமாயிற்று. ''त्वत्पादारविन्दयुगळं शरणं प्रपद्ये'' என்கையாலே ''चरणौ'' என்கிற शब्दமும் शरणशब्दமும் क्रियापदமும் प्रदर्शितமாயிற்று. अनन्तरं ''द्वयं என்று व्याख्येयத்தை पूर्णமாக निर्देशिத்தார். அடியிலேயாதல் முடிவிலே-யாதல் ''द्वयं'' என்று निर्देशिயாதே இவ்வளவிலே சொல்லவேண்டுவானே னென்னில்; उपायप्राप्यங்களிலிங்கு प्रधानभूतன் श्रीमானான नारायणனாகை யாலே இரண்டிடத்திலுங்கிடக்கிற सविशेषनारायणशब्दம் व्याख्यातமாய் நின்ற வளவிலே இம் मन्त्रத்துக்கு प्रतिपाद्यமான साङ्ग्योपायத்தோடே கூட प्रधानोपायமும் प्रधानप्राप्यமும் व्याख्यातமென்று தோற்றுகைக்காக இங்கே ''द्वयं'' என்றருளிச் செய்தார். अनन्तरं ''पितरं मातरं'' என்று துடங்கி जितन्ताविशेषभगवद्गीतादिस्थित-மான संवादवाक्यमुखத்தாலே अनन्यप्रयोजनனாய் अनन्योपायனாய்க்கொண்டு-पायपरिग्रहம் பண்ணினபடியையும் शरण्यस्वभावानुसन्धानपूर्वकமாக வपराधक्षापणம் பண்ணிகிறபடியையும் द्वयத்துக்கு समुदितार्थமாக வருளிச்செய்தார்.

पुरुषकारत्वம் தோற்றுகைக்காக என்கிறார் முற்படப் பிராட்டியை इत्यादियால். இதனாலே प्रपत्तव्यतत्त्वान्तर्गतैயான பிராட்டிக்கு पुरुषकारत्वம் கூடுவது எங்ஙனே என்கிற ஶங்கையும் परिहृतமாயிற்று. இப்படி अखिलहेयेत्यादिना - नारायणशब्दம் व्याख्यातமான பிறகு श्रीमन्नारायण என்று இரண்டுதரம் சொன்னது फलोपाय वाक्यங்களிலுள்ள व्याख्येय-पदप्रदर्शनार्थமென்கிறார் **अनन्तरमि**त्यादियால். अनन्यशरणोऽहं என்பது द्वयத்தில் எந்த पदத்தினर्थமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रपद्ये என்கிறவிடத்திலி**त्यादियால். त्वत्पादा-रविन्दयुगळं शरणं प्रपद्ये என்பதால் चरणौ शरणं प्रपद्ये என்கிற पदत्रयங்களின் अर्थம் स्पष्टமாகக் காண்பிக்கப்பட்டதென்கிறார் **त्वत्पादारविन्दयुगलमि**त्यादियால். अत्र द्वयமென்று சொன்னது व्याख्येयத்துக்கு प्रदर्शनமென்கிறார் **अनन्तरं द्वयமென்று** इति । ஆனாலும் முதலிலே द्वयं व्याख्यास्यामि என்றாவது, முடிவிலே द्वयं व्याख्यात மென்றாவது சொல்லாமல் நடுவிலே अत्र द्वयமென்று சொன்னது எதற்காக என்று ஶங்கித்து भावமருளிச்செய்கிறார் **அடியிலேயாதலி**त्यादियால். उपायोपेयங்களில் प्रधानांशம் व्याख्यातமாகையாலே सर्वமும் व्याख्यातप्रायமென்று द्योतनार्थமாகவே நடுவிலேயே द्वयपदोपादनமென்று கருத்து. இப்படி द्वयம் व्याख्यानமான பிறகு ''पितरं मातर'' मित्यादिகளுக்கு இங்கு सङ्गति என்னென்ன

மேல் अर्थक्रमத்தாலே முற்பட நமஸ்ஸாலே प्रार्थिக்கிறவनिष्ट निवृत्तिயை व्याख्यानம் பண்ணி பின்பு இங்குள்ள परभक्त्यादिपुरुषार्थपूर्वकமாக चतुर्थ्यन्तपदங்களில் विभक्त्यभिप्रेतமான परमपुरुषार्थलाभத்தை வெளியிட்டருளினார். இப்படி யनुष्ठितोपायனானவधिकारिविषयத்தில் இங்குமங்குமுள்ள सिद्धिயைப்பற்ற चरमश्लोकத்திலுत्तरार्धத்திற்படியே स्वाभाविकदयार्द्रமான भगवदभिप्रायமிருக்கும் படியை तद्व्यञ्जकभगवद्वाक्यप्रक्रियையாலே யருளிச்செய்து காட்டினார். ஆகையாலே गद्यத்திலருளிச்செய்ததெல்லாம் द्वयத்திலே विवक्षितம். இது

வருளிச்செய்கிறார் **अनन्तरं पितरमित्यादि**யால். இங்கு पितरं मातरமென்றாரம்பித்து ''लोक विक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो'' என்கிற पर्यन्तமுள்ள जितन्तावाक्यसंवादத்தாலே अनन्य-प्रयोजनனாய் अनन्योपायனாய்க்கொண்டு द्वयத்தாலே उपायपरिग्रहம் பண்ணினபடி சொல்லப் பட்டது. ''त्वमेव माता च'' என்றாரம்பித்து ''लोकत्रयेऽप्यप्रमितप्रभाव'' என்கிற पर्यन्तத்தால் शरण्यस्वभावानुसन्धानம் சொல்லப்பட்டது. तस्मात् प्रणम्य என்கிறதால் गीतासंवादमुखத்தாலே अपराधक्षापणம் பண்ணுகிறபடி சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே पितरं मातरं என்பது द्वयத்தின் समुदितार्थமாக அருளிச்செய்யப்பட்டதென்று திருவுள்ளம்.

प्रथमश्रुतமான चतुर्थिயை व्याख्यानம் செய்யாமல் चरमश्रुतமான नमश्शब्दத்தை मनोवाक्कायै-रित्यादिகளாலே விவரித்ததிற்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **மேல் अर्थक्रमத்தாலே** इति । अर्थक्रमமாவது अग्निहोत्रं जुहोति, यवागूं पचति என்று श्रुतिயில் पाठक्रमமிருந்தாலும் பின்பு சொல்லப்பட்ட यवागुपाकरूपार्थத்தை अनुष्ठित्ते अग्निहोत्रहोमरूपार्थத்தை अनुष्ठिப்பதே. அந்த क्रमத்தாலே முதலில் इष्टप्राप्तिवाचकचतुर्थिக்கு पाठமிருந்தாலும் அந்த इष्टप्राप्ति अनिष्ट-निवृत्तिपूर्वकமாகவே வரவேண்டுமாகையால் चतुर्थीव्याख्यानத்திற்கு முன்பு अनिष्टनिवृत्ति-वाचकनमश्शब्दத்திற்கு व्याख्यानம் பண்ணப்பட்டதென்று கருத்து. ஆனாலும் अकिञ्चनனாய் प्रपत्त्युपायத்தை अनुष्ठिத்த விவனுக்கு परभक्त्यादिप्रार्थனையை चतुर्थ्यर्थமாகச் சொன்னது பொருந்துமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **பின்பு இங்குள்ள परभक्त्यादिपुरुषार्थ-पूर्वकமாக** इत्यादिना । तथा च மேல் चतुर्थ्यर्थமாகச் சொன்ன परभक्त्यादि प्रार्थनादिகள் प्रपन्नனுக்கே இங்கே வரும் फलभक्त्यादिरूपपुरुषार्थ प्रार्थनारूपங்களாகையால் विरोधமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி द्वयம் संपूर्णமாக व्याख्यातமான பிறகும் ''एवंभूत मत्कैङ्कर्यप्राप्त्युपायतया'' इत्यादिना சில भगवद्वाक्यத்தை गद्यத்தில் निबन्धिப்பானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி अनुष्ठितोपायனான** इत्यादियால். **இங்குமங்குமுள்ள सिद्धिயைப் பற்ற** इति । स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य என்கிற पर्यन्तம் இங்குள்ள सिद्धि; तदानीमेव என்றாரंभित्துச் சொன்னது அங்குள்ள सिद्धि । **चरमश्लोकத்திலுत्तरार्धத்தின்படியே** इति । चरमश्लोकத்தின் उत्तरार्धத்தில் दयार्द्रहृदयனான भगवान् मा शुचः என்று சொல்லுகையாலே तद्धेतुभूतமான भगवदभिप्रायத்தை

"द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता" என்கிற பாசுரத்தாலும் ஸூசிதம். ॥ ★परभक्त्यादिमूलत्वं कैङ्कर्यस्य यदुच्यते । गद्यादिषु तदप्याहुरपवर्गदशाश्रयम् ॥ उत्तरोत्तरयोस्स्वामिसाक्षात्करणभोगयोः । पूर्वपूर्वक्षणेष्टत्वात्तन्मूलत्वमुदीरितम् ॥ शरीरपातकाले तु हार्दस्यानुग्रहस्स्वयं । परिपाकं प्रपन्नानां प्रयच्छति तथाविधम् ॥ अङ्कोलतैलसिक्तानां बीजानामचिराद्यथा । विपाकः फलपर्यन्तस्तथात्रेति निदर्शितं ॥ दुष्टेन्द्रियवशाच्चित्तं नृणां यत्कल्मषैर्वृतम् । तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये ॥ इति व्रतविशेषे यत् सात्वतादिषु शिष्यते । तद्वदत्रोपपद्येत गद्योक्तान्त्यदशागमः ॥ अनुग्रह विशेषेण केनचित्परमात्मनः । कुरुकाधीशनाथाद्याः प्रागप्यन्वभवन् प्रभुम् ॥ ★ ॥

अनुष्ठेयार्थप्रकाशकமான द्वयத்திலும் விவக்ஷிதமாகக்கொண்டு வெளியிட்டாரென்று கருத்து. **இது** – गद्यம் द्वयविवरणமென்றது, गद्यप्रस्तावத்தாலே उपस्थितமான परभक्तिपरज्ञान-परमभक्तिविषयकமான சில ஶங்கைகளை காரிகைகளாலே परिहरिக்கிறார் **परभक्त्यादिमूलत्व-मित्यादि** । गद्यத்தில் परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृतेति कैङ्कर्यத்திற்கு परभक्त्यादिमूलत्वம் சொன்னது கூடுமோ? प्रपन्नனுக்கு परभक्त्यादिகள் उपायமாக வில்லையே யென்ன? அது फल-दशैயில் சொன்ன தென்கிறார் **परभक्त्यादीति** । ननु अपवर्गदशैயில் नित्यमुक्तர்களுடைய एकरूपமான अनुभवத்தில்தான் परभक्त्यादिरूपत्वம் संभविக்குமோ? संभविக்காவிடில் कैङ्कर्यத்துக்கு परभक्त्यादिकृतत्वம் சொன்னது எப்படிக் கூடுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **उत्तरोत्तरयोरित्यादि** । उत्तरोत्तरक्षणத்தில் உண்டாகப் போகிற स्वामिயினுடைய साक्षात्करण-மென்ன, कैङ्कर्यरूपभोगமென்ன இவைகளுக்கு पूर्वपूर्वक्षणங்களிலே எனக்கு साक्षात्करण-முண்டாகவேண்டும், எனக்கு भोगமுண்டாகவேண்டுமென்கிற अभिनिवेशरूपமான इच्छाविषयत्वமுண்டாகையாலே परभक्त्यादिमूलत्वம் சொல்லப்பட்டது. अयं भावः - अपवर्गद-शैயிலுள்ள परभक्तिயாவது उत्तरोत्तरसाक्षात्कारेच्छारूपமான बुद्धिविशेषம். परज्ञानமாவது उत्तरोत्त-रसाक्षात्कारம். परमभक्तिயாவது साक्षात्कारानन्तरம் विच्छेदமன்றிக்கே இப்படியே अनुभविக்க வேண்டுமென்கிற इच्छै । नित्यர்களுக்கும் मुक्तர்களுக்குமேकरूपமான अनुभवத்திலேயே क्षणभेदத்தாலே प्रत्यक्षाभिनिवेशत्व साक्षात्कारत्व निरन्तरानुबुभूषात्वरूपाकारभेदங்களுண்டு, அவைகளில் पूर्वपूर्वक्षणங்களில் उत्तरोत्तरक्षणावच्छिन्नाकारத்தின் इच्छाविषयत्वத்தை अभिप्रायப்பட்டு परभक्त्यादि-कृतமென்று गौणமாக व्यपदेशिப்படுகிறது इति । दृप्तप्रपन्नविஷயத்திலும் हार्दனுடைய अनु-ग्रहமானது अनन्यप्रेरितமாய்க்கொண்டு शरीरपातकालத்தில் परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिरूपबुद्धिपरिपा-कத்தைக்கொடுக்குமென்கிறார் **शरीरपातकालेत्विति** । இத்தனை कालம் परिचयம் பண்ணப் படாத परभक्त्यादिपरिपाकம் अन्तकालத்தில் झटिति हार्दानुग्रहमाहात्म्यத்தாலே உண்டாகலாமென்

பதில் அனுரூபமான லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் अङ्कोलेति । அங்கோலதைலமாவது அழிஞ்சில் கொட்டையெண்ணெய், அதனாலே ஸிக்தங்களான மாங்கொட்டை முதலானவைகளுக்கு फलपर्यन्तமான பரிபாகமானது எப்படி அசிராத் உண்டாகிறதோ அப்படியே परभक्त्यादिपरिपाकமானது ஹார்தாநுக்ரஹத்தாலே ஶரீரபாதஸமயத்திலேயே உண்டாகலாமென்று ப்ராசீநர்களாலே ப்ரதர்ஶிப்பிக்கப்பட்டது. இவ்விஷயத்தில் வைதிகத்ருஷ்டாந்தத்தையும் காண்பிக்கிறார் **दुष्टेन्द्रियेति** । नृणां यच्चित्तं दुष्टेन्द्रियवशात् **कल्मषैर्वृतं** – विषयप्रवण्यरूपகல்மஷத்தாலே ஆவ்ருதமோ, **तत्** – அதுவும், नारायणालये अन्तकालेसति **संशुद्धिं याति** – भगवत्साक्षात्कारहेतुभूतமான பரிஶுத்தியையடைகிறது, **इति** – என்று, **व्रतविशेषे** – मोक्षार्थமான व्रतविशेषம் சொல்லுமிடத்திலே, **सात्वतादिषु** – सात्वत संहितै முதலானதுகளில், यत् **शिष्यते** – उपदेशिக்கப்படுகிறதோ, तद्वदित्यादि । அப்படியே ப்ரபந்நவிஷயத்தில் கத்யத்தில் சொல்லப்பட்ட परभक्त्यादिप्राप्तिरूपान्तिमदशैயானது उपपन्नமாகலாம். भगवानுடைய विलक्षणமானவநுக்ரஹவிஶேஷத்தாலே குருகாதீஶநாதாதிகள் ஶரீரத்தோடு இருந்தகாலத்திலேயே भगवानை परभक्ति परज्ञानपरमभक्त्यादिகளாலே அனுபவித்தார்களென்கை. **कुरुकाधीशः** – நம்மாழ்வார், **नाथः** – நாதமுநி:, ஆத்யஶப்தத்தால் குருகைக்காவலப்பனும், திருக்கச்சிநம்பியும் எம்பெருமானாரும், தாமும் அபிப்ரேதர்கள். குருகைக்காவலப்பன் ஓரிடத்தில் भगवानை பரிபூர்ணமாக ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டிருக்க பின்புறமாக ஆளவந்தார் அங்கு போக ஸாக்ஷாத்க்ருதனான भगवान் பின்புறமாக எட்டிப்பார்க்க அதையறிந்து "சொட்டைக்குலத்தாருண்டோ" என்று கேட்டதாகவும், ஆளவந்தர் "நாயிந்தே" என்று பாதோபஸர்பணம் பண்ணினதாகவும் குருபரம்பராப்ரஸித்தம். திருக்கச்சிநம்பி என்கிற ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணர் தேவப்பெருமாளோடு அர்சாஸமாதியிலேயே கச்சிவாய்த்தான் மண்டபத்தில் ஸாக்ஷாத்காரபூர்வகமாக ஸல்லாபாதிகளைப் பண்ணுவாரென்றும், தேவப்பெருமாள் சொன்ன "अहमेव परं तत्वं दर्शनं भेद एव नः" இத்யாதியான ஆறு வார்த்தையை உடையவருக்குத் தெரிவித்தாரென்றும் லோகப்ரஸித்தம், உடையவரும் ஓர் பங்குனி உத்தரத்திருநாளில் ரங்கநாதனை ஶரணமடைந்து கத்யத்தை யருளிச்செய்ததாயும், பிறகு ரங்கநாதனே அர்சாஸமாதியில் ஆஶ்வாஸம் பண்ணியருளினதாகவும் நம் தர்ஶனத்தில் ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீதேஶிகனும் ஹயக்ரீவனை உபாஸித்து ஸாக்ஷாத்கரித்தாரென்று லோகவிதிதம்.

இத் த்வயத்திலர்த்தை நம்மாழ்வாரும் [10]"திருநாரணன்றாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ" வென்றும், [11]"முகில்வண்ணனடியை யடைந்தருள் சூடியுய்ந்தவ" னென்றும், [12]"அகிலகில்லேன்" முதலான ப்ரதேஶங்களிலுமருளிச்செய்தார்.

இதில் முற்பட "ஶ்ரீமந்நாராயண" என்று ஸர்வஶரண்யமான பரதத்வத்தைச் சொன்னபடி. ஶ்ரியःபதித்வலிங்கத்தாலும் நாராயணஶப்தத்தாலுமிறே ஶ்ருதிகளில் பரதத்த்வவிஶேஷ-நிர்ணயம் பண்ணப்பட்டது. நாராயணன் ஶரண்யனாம்போது லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டனாயிருக்குமென்கைக்காக பூர்வகண்டத்தில் ஶ்ரீமச்சப்தம். [13]"ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞானமாகாரஜ்ஞான பூர்வகம் ।

மேல் பரிபூர்ணமான த்வயார்த்தமானது நம்மாழ்வாராலே ப்ரத்யபிஜ்ஞைவரும்படி அந்த ஶப்த-ஸந்தர்ப்பத்தை ப்ரயோகித்து அனுஸந்திக்கப்பட்டதென்கிறார் **இத் த்வயத்திலர்த்தை** இத்யாதினா । **திருநாரணன் றாள்** என்பதால் ஶ்ரீமந்நாராயணசரணௌ என்கிற பதங்களுடைய அர்த்தத்தையும், **சிந்தித்து** என்பதால் ஶரணं ப்ரபத்யே என்பதின் அர்த்தத்தையும், **உய்ம்மினோ** என்பதால் ஸங்க்ரஹமாக உத்தரகண்டார்த்தத்தையுமனுஸந்தித்தார். **முகில்வண்ணன்** என்பதால் ஶ்ரீமந்நாராயண-ஶப்தத்தினர்த்தத்தையும் **அடியை** என்பதால் சரணஶப்தத்தினர்த்தத்தையும், **அடைந்து** என்பதால் ஶரணं ப்ரபத்யே என்பதினர்த்தத்தையும், **அருள் சூடி யுய்ந்தவன்** என்பதால் உத்தரகண்டத்தின் அர்த்தத்தையுமனுஸந்தித்தார். **அகிலகில்லேன் இறையும்** என்கிற பரிபூர்ணமான காதையாலே பூர்வகண்டத்தையும், முதலான பதாபிப்ரேதமான "ஒண்டொடியாள் திருமகளும்" என்கிற பாட்டாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும் அனுஸந்தித்தாரென்றபடி.

இனி த்வயத்தின் பதங்களின் அர்த்தத்தை யருளிச்செய்யக் கருதி முந்துற ஶ்ரீமந்நாராயண-ஶப்தத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் **இதில் முற்பட ஶ்ரீமந்நாராயணேத்யாதியால்.** ஶ்ரீமச்சப்தமும் நாராயணஶப்தமும் பரதத்த்வத்தை போதிக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஶ்ரியःபதித்வலிங்கத்தாலுமித்யாதினா ।** உத்தரானுவாகத்தில் "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்று சொன்ன ஶ்ரியःபதித்வ-லிங்கத்தாலே புருஷஸூக்தத்தில் "வேதாஹமேதं புருஷம்மஹாந்தம்" என்றுசொன்ன மஹாபுருஷன் பரதத்த்வமான நாராயணனென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டதிறே. நாராயணானுவாகத்தில் "தத்வந்நாராயணः பரः" என்றும் ஸமானாதிகரணநிர்தேஶத்தாலே நாராயணனே பரதத்த்வமென்று சொல்லப்பட்டதிறே. ஆனாலும் பரதத்த்வநிர்ணயத்திற்கு "தத்த்வं நாராயணः பரः" என்று ஸாமானாதிகரண்யமாக ப்ரயோகித்த நாராயணஶப்தமே போதுமாயிருக்க ஶ்ரீமச்சப்தமதிகமன்றோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **நாராயணன்**

[10] திருவாய்மொழி 4-1-1.
[11] திருவாய்மொழி 7-2-11.
[12] திருவாய்மொழி 6-10-10.
[13] அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார்.

तेनाकारं श्रियं ज्ञात्वा ज्ञातव्यो भगवान् हरिः'' என்றருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாரருளிச்செய்தார். இது उत्तरखण्डத்திற்போலே पूर्वखण्डத்திலும் विशेषणமென்னுமிடமும் उपायविशेषणங்களால் उपायद्वित्वம் வாராதென்னுமிடமும் सिद्धोपायशोधनத்திலே சொன்னோம்.

श्रीमच्छब्दம்; श्रीयते, श्रयते, शृणोति, श्रावयति, शृणाति, श्रीणाति என்றாறுபடியாக भगवच्छास्त्रங்களிலே निर्वचनம் பண்ணப்பட்டிருக்கும். அவற்றில் अपेक्षित-पदान्तरங்கள் औचित्यத்தாலும் அவ்வோ प्रमाणबलத்தாலும் विशेषिத்தறிய வேணும். அவ்விடத்தில் स्वोज्जीवनार्थिகளாலே आश्रयिக்கப்படுமென்றுமிவர்களையுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக सर्वेश्वरனை யாश्रयिத்திருக்குமென்றும் பொருளானபோது [14]''पितेव त्वत्प्रेयान् जननि परिपूर्णागसि जने हितस्रोतो वृत्त्या भवति च

शरण्यனாம்போது इत्यादिना । शरण्यனாம்போது – शरणागतिக்கு விஷயனாம்போது, लक्ष्मीविशिष्टனாயிருக்கு மென்கைக்காக इति । शरणागत्युद्देश्यत्वம் केवलनारायणனுக்கன்றிக்கே श्रीविशिष्टனுக்கே என்று தோத்துகைக்காக என்றபடி. இப்படி பற்றும்போது மாத்திரமன்றிக்கே அறியும்போதும், कैङ्कर्यம் செய்யும் போதும் लक्ष्मीविशिष्टனாகவேண்டுமென்பதில் अभियुक्तवचनத்தைக் காட்டுகிறார் आकारिणस्तु विज्ञानमिति । आकारि – धर्मी, आकारः – धर्मः, यतः ஆகாரியான घटத்தினுடைய ज्ञानம் ஆகாரமான स्वरूपनिरूपकधर्मமான घटत्वज्ञानपूर्वकமாகவே உண்டாகிறதோ. ஆகையால் இவ்விடத்திலும் आकारं – भगवाனுக்கு स्वरूपनिरूपकधर्मभूतैயான, श्रियं – लक्ष्मिயை, ज्ञात्वा – அறிந்தே, भगवान् हरिः ज्ञातव्यः என்பது இதினர்த்ம். இங்கு ज्ञातव्यः என்று சொன்னது அவளோடே கூட அவனையே आश्रयिக்கவேண்டுமென்பதற்கும் அவளோடே கூட அவனுக்கே कैङ्कर्यம் செய்ய வெண்டுமென்பதற்கும் उपलक्षणம். लक्ष्मिக்கு उपायत्वம் இல்லையாகையால் पूर्वखण्डத்தில் அவளுக்கு विशेषणत्वம் கூடாதென்றும் அப்படி ஒப்புக்கொண்டால் उपायद्वित्वம் प्रसंगिக்குமென்றும் சொல்லும் परपक्षமெல்லாம் पूर्वமே निरस्तமென்பதை ज्ञापिக்கிறார் இது उत्तरखण्डத்திற்போலே इत्यादिना ।

இனி श्रीशब्दத்திற்கு व्युत्पत्तिभेदத்தாலே ஆறுபடியாக पाञ्चरात्रத்திலே अर्थம் சொல்லப் பட்டதென்கிறார் श्रीशब्दमित्यादिना । निर्वचनமாவது விவரித்துச் சொல்லுவது. அவற்றில் वाक्यार्थம் சொல்லும்போது अपेक्षितங்களான कर्तृकरणादिवाचकपदान्तरங்களை औचित्यத்தாலும் प्रमाणத்தாலும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்கிறார் அவற்றிலीत्यादिना । श्रीञ् श्रयणे என்கிற धातुவில் कर्मणि லட்டானபோது स्वोज्जीवनार्थिभिः என்கிற कर्तृवाचकपदத்தையும்,

---

[14] ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் 52.

कदाचित्कलुषधीः । किमेतन्निर्दोषः क इह जगतीति त्वमुचितैरुपायैर्विस्मार्य स्वजनयसि माता तदसि नः'' என்கிறபடியே सापराधரானவர்கள் பக்கல் स्वयं हितैषिயாய் दण्ड-धரனான सर्वेश्वरனுடைய சீற்றத்தை யாற்றி எவனுடைய सहजकारुण्यமிவர் களுக்குஜ்ஜீவகமாம்படி பண்ணிக்கொடுக்கையால் मातृत्वप्रयुक्त वात्सल्याति-शयத்தாலே पुरुषकारभूதையாய் நிற்கிற வேற்றஞ் சொல்லிற்றாம். ''अविज्ञाते'' त्यादिகளிற்போலே இங்கு ''विस्मार्य'' என்றதுக்கும் [15]''அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகள்'' इत्यादिகளுக்கும் सदा सर्वज्ञனான ईश्वरனுடைய निग्रहाभि-सन्धिनिवृत्तिயிலே तात्पर्यம். सापेक्षனான पुरुषனுக்கபேக்ஷிதந்தலைக்கட்டிக்கொடுக்க

कर्तरि லட்டானபோது सर्वेश्वरं என்கிற कर्मवाचकपदத்தையும் अध्याहरித்து योजिத்து तात्पर्यार्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **அவ்விடத்திலி**त्यादिना । पितेवेति । இதற்கு अर्थம்:— **हे जननि** – ஓ மாதாவே, **त्वत्प्रेयान्** – உனக்கு प्रियतमனான रङ्गनाथन், **पितेव** – हितैषिயான पिताபோலே, **परिपूर्णागसि जने** – पूर्णापराधिயான जनविஷயத்தில், **कदाचित्** – असकृदपराधங்கள் நடந்து கொண்டேயிருக்கும்போது ஒரு ஸமயத்தில், **हितस्रोतोवृत्त्या** – हितप्रवाह प्रवृत्तिயாலே, **कलुषधीश्च भवति** – रोषाविष्टனாக ஆகிறான். **तदा त्वं** – நீயானவள், **किमेतत्** – இது என்ன, (அவனுமிவன் செய்த दोषத்தை நீ பார்க்கவில்லையோ என்ன? நீயும்) **निर्दोष** इत्यादि । இந்த ஜகத்திலே நீர் தவிர दोषமில்லாதவனெவனென்றுசொல்லி उचितமான उपायங்களாலே அதாவது भ्रूक्षेपमन्दहाससस्मितदर्शनादिகளாலே, **विस्मार्य** – அவன் दोषங் களை மறந்துபோகும்படிச் செய்து, மறக்கையாவது निग्रहाभिसन्धिनिवृत्तिः । **स्वजनयसि** – நமக்கும் बन्धुவாக்கிவைக்கிறாய். **तत्** – ஆகையினாலே, **नः मा तदसि** – अपराधिகளான நமக்கு माताவாக ஆகிறாயென்பது. இந்த श्लोकத்திற்கு தாமே तात्पर्यार्थத்தை யருளிச் செய்கிறார் **सापराधரானவர்களி**त्यादिना । அவன் सर्वदा सर्वज्ञனாயிருக்க அவனை विस्मरिப்பிக்கமுடியுமோ என்ன? विस्मार्य என்பதற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **अविज्ञाते-त्यादिகளிற்போலே** इत्यादियால். அவனுக்கு सार्वज्ञ्यமிருக்கச்செய்தேயும் भक्तदोषத்தைப் பொருட்படுத்துவதில்லை என்றிறே अविज्ञाता என்பதற்கு तात्पर्यம். அப்படியே அல்லிமலர் மகள் போகமயக்குகள் என்பதற்கும், तामरसवासिनियान பிராட்டியினு டைய भोगத்தாலே உண்டான மயக்குகள் – மயக்கங்கள், **निग्रहाभिसन्धि निवृत्तिயிலே तात्पर्यமிதி** । இப்படியேயொழிய भगवानुக்கு विस्मरणजननத்திலே தாத்பர்யமில்லை யென்று கருத்து. கீழ் पुरुषकारभूதையாய் நிற்கிற என்கிறவிடத்திற்சொன்ன पुरुषकारशब्दத் தின் अर्थத்தை வெளியிடுகிறார் **सापेक्षனான पुरुषனுக்கு** – ஒருவனி

15 திருவாய்மொழி 3-10-8.

வல்ல चेतनன் अभिगम्यனாகைக்குपायமாக வரிக்கப்பட்ட चेतनान्तरத்தை पुरुषकारமென்று व्यवहरिப்பார்கள். இப் पुरुषकारம் फलத்துக்கு परंपरयाकारणம். ''अर्थस्वभावानुष्ठानलोकदृष्टिगुरूक्तिभिः । श्रुत्या स्मृत्या च संसिद्धं घटकार्थावलंबनं'' என்றிப் पुरुषकारभावத்துக்கு प्रमाणம் निक्षेपरक्षैயிலே சொன்னோம். இவற்றில் अर्थस्व-भावமாவது; ईश्वरனைப்போலே पितृत्वानुरूपமான प्रतापोष्मलत्वங்கலசாதே मातृत्वप्रयुक्तங்களான वात्सल्यादिகளதிशयिத்து [16]''न कश्चिन्नापराध्यति'', [17]''कः कुप्ये-द्वानरोत्तम'', [18]''मर्षयामीह दुर्बला'' என்கையே स्वभावமாயிருக்கையும், वाल्लभ्याति-शयத்தாலே இவளை முன்னிட்டாலவன் மறுக்க மாட்டாதொழிகையும். இவ்வर्थस्वभावத்தாலே இவளைப்பற்றுவார்க்கு पुरुषकारान्तरापेक्षैயுண்டாய-नवस्थै வாராது. अनुष्ठानமாவது; प्रह्लादविषयத்தில் प्रेमातिशयத்தாலே प्रतिकूल-विषयத்திற் பிறந்த சீற்றத்தின் கனத்தைக் கண்டணுக வஞ்சின ब्रह्मादिகள் இவளை शरणமாகப் பற்றி இவள் முன்னிலையாக श्री नृसिंहरूपனான सर्वेश्वरனைக்கிட்டி स्तोत्रம் பண்ணினார்களென்று पुराणप्रसिद्धம். [19]''सीतामुवा-चातियशा राघवश्च महाव्रतं'', [20]''सीतासमक्षं काकुत्स्थ'' मित्यादिகளிலும் கண்டு

டத்தில் फलापेक्षिயான चेतनனுக்கு, **வல்ல चेतनன்** – समर्थனான राजादिरूपचेतनன், **अभि-गम्यனாகைக்கு** – आश्रयणीयனாகைக்கு, **उपायமாக வரிக்கப்பட்ட चेतनान्तरத்தை** – आश्रयणीयனுக்கு अन्तरङ्गமான चेतनान्तरத்தை, இந்த पुरुषकारம் फलத்துக்கு साक्षात् कारणமான पुरुषனைக் கிட்டுவதற்கு हेतुவாகையாலே परंपरया कारणமென்கிறார் **இப் पुरुषकारம்**इति । இவளுடைய पुरुषकारभावविषयத்திலே प्रमाणத்தை निक्षेपरक्षैயில் சொன்னோமென் கிறார் **अर्थस्वभावेति** । **पुरुषकारभावத்துக்கு** – पुरुषकारत्वத்திற்கு, अर्थस्वभावத்தைத் தாமே निरूपिக்கிறார் **இவற்றில் अर्थस्वभावமாவது** इति । ऊष्मलत्वம் கலசாத मार्दवமே स्वभाव-மாயிருக்கையும், மறுக்கவொண்ணாமைக்கு हेतुவான वाल्लभ्यातिशयமும் अर्थस्वभाव-மென்னப்படுகிறது. ऊष्मलत्वம் கலசாத मार्दवैकस्वभावतारूपமான இந்த अर्थस्वभावத்தாலே இப் पुरुषकारத்துக்கு पुरुषकारान्तरापेक्षै வாராதென்கிறார் **இவ்வर्थस्वभावத்தாலே** इति । नृसिंहावतारसमयத்தில் அணுக அஞ்சின देवतैகள் இவளைப் पुरुषकारமாகக்கொண்டு கிட்டி स्तोत्रரித்தார்கள் என்கிற देवतैகளின் अनुष्ठानம் पुराणप्रसिद्धமென்கிறார் **अनुष्ठान-மாவது** इति । **पुराणप्रसिद्धம்**इति । ''जाज्वल्यमानं तं दृष्ट्वा नरसिंहं सुरोत्तमाः । पुरस्कृत्य श्रियं भेजुः शरणं

16 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 116-44.
17 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 116-38.
18 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 116-50.
19 ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 31-2.
20 ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 15-6.

கொள்வது. लोकदृष्टियாவது; अन्तःपुरपरिजनத்தை अपराधभूयस्यै யுண்டானாலும் ராஜாக்கள் अल्पங்களான प्रसादनங்களாலே क्षमिக்கக்காண்கை. இவ்வர்थம் [21]"मातर्लक्ष्मि यथैव मैथिलजनः" என்கிற श्लोकத்திலும் विवक्षितம். गुरूक्तियாவது; நம்மாழ்வார் முதலானவாचार्यர்களுடைய "அகலகில்லேன்" முதலான பாசுரங்கள். இவற்றுக்கு மூலமான सूक्तविशेषरूपैகளான श्रुतिகளையுங்கண்டு

शान्तिकांक्षिणः" என்றதிறே புராணம். अनुष्ठानान्तरத்தைக் காட்டுகிறார் **सीतामुवाचेति** । அங்கு अतियशस्वियான लक्ष्मणன் முதலில் பிராட்டியை प्रार्थिத்து பிறகு शरणागतरक्षणरूपमहाव्रतத்தையுடைய ராமனையும் प्रार्थिத்தான் என்பதால் पुरुषकारத்தை முன்னிட்டே ராமனை आश्रयिத்தார் என்கிற இளையபெருமாள் अनुष्ठानம் ज्ञापितமாயிற்று. लोकदृष्टिயை लोकத்தில் दृष्टமானபடியே காட்டுகிறார் **लोकदृष्टियாவது** इति । अन्तःपुरமாவது राजमहिषी । **अल्पங்களான प्रसादनங்களாலே** – अल्पமான प्रणामादिमात्रத்தாலே, दण्डधरர்களான இராஜாக்கள் अन्तःपुरसंबन्धमात्रத்தையே अवलंबமாகக் கொண்டு अन्तःपुरपरिजनம் பண்ணின महापराधத்தை अन्यविषयத்தில் போலன்றிக்கே प्राणामादिमात्रத்தால் க்ஷமிக்கக் காண்கையால் लोकदृष्टियாலும் घटकार्थावलंबनமாவश्यकமாயிற்று என்று கருத்து. लोकदृष्टिயைப் பிராட்டிவிஷயத்திலேயே காட்டுகிறார் **இவ்வர்थமிதி** । **मातर्लक्ष्मीति** । मातर्लक्ष्मि यथैव मैथिलजनस्तेनाध्वना ते वयं त्वद्दास्यैकरसाभिमानसुभगैर्भावैरिहामुत्र च । जामाता दयितस्तवेति भवतीसंबन्धदृष्ट्या हरिं पश्येम प्रतियाम याम च परीचारान् प्रहृष्येम च ॥ என்பது श्रीगुणरत्नकोशश्लोकம். இதற்கு अर्थமாவது — ஓ மாதாவான லக்ஷ்மியே! **यथा मैथिलजनः** – மிதிலாதேசஜனமானது எப்படியோ, **तेनाध्वना** – அந்த மார்க்கத்தினாலேயே, **ते वयं** – உன்னுடைய संबन्धिகளான நாங்கள், **त्वद्दास्यैकरसाभिमानबहुलैर्भावैः** – உன்னுடைய கைங்கர்யமாகிற ரஸத்தினுடைய अभिनिवेशத்தாலே மனோஜ்ஞங்களாயிருக்கிற अभिप्रायங்களாலே, **इहामुत्र च** – இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும், **जामाता** – ஜநகருடைய மருமகனென்றும், **तव दयिता** – ஸீதையான உன்னுடைய வல்லபனென்றும், **भवती संबन्धदृष्ट्यैव** – உன்னுடைய संबन्धदर्शनத்தாலேயே, **हरिं** – भगवाனை, **पश्येम** – பார்க்கிறோம்; **प्रतियाम**– அவனோடு सङ्गतர்களாகிறோம்; **परीचारान्** – परिचर्यैகளை, **याम** – அடைகிறோம், அதாவது பண்ணுகிறோம்; **प्रहृष्येम च** – परमानन्दभरितர்களாகிறோம் என்கை. இதில் भगवत्साक्षात्कारादिகளுக்கு நமக்கு पुरुषकारभूतैயான பிராட்டியின் संबन्धமே ஹேதுவென்று சொல்லுகையால் पुरुषकारावलंबनமாவश्यकமென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. गुरूक्तिயைக் காட்டுகிறார் **गुरूक्तियாவது** इति । **நம்மாழ்வார் முதலான आचार्यர்களுடைய அகலகில்லேன் முதலான பாசுரங்களிதி** । மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார்

---

[21] ஸ்ரீ குணரத்னகோசம்.

கொள்வது. இவையடியாக வந்த स्मृतिகளாவன; [22]''वाचःपरं प्रार्थयिता प्रपद्ये-नियतश्श्रिय'' मित्यादिகளான शौनकादिवाक्यங்கள். இப்படி இவளுக்கு ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளில் घटकत्वம் बहुप्रमाणसिद्धமாகையாலிங்கு மிவ்விவக்ஷை கொள்ள உசிதம். இப்படி पुरुषकारभूतैயுமாய் सिद्धोपाय विशेषणமுமாய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கப்படும். [23]''स्वरूपं स्वातन्त्र्यं'', [24]''स्वतः श्रीस्त्वं विष्णोः स्वमसि'' என்கிற ஶ்லோகங்களின்படியே आदित्यादिகளுக்கு प्रभादिகள்போலே अतिशयकारिणि-யாய்க்கொண்டு सिद्धोपायத்தை ஆஶ்ரயித்திருக்கும். எல்லார்க்கும் ஸேவ்யையாய் ஸர்வேஶ்வரனை सेवित्திருக்குமென்று பொருளானபோது எல்லார்க்கும் ஸ்வா-மினியாய் [25]''कान्तस्ते पुरुषोत्तमः'', [26]''शेषित्वे परमः पुमान्'' என்கிறபடி இவனுக்கு

முதலான ஆசார்யர்களுக்கு भ्रमप्रमादादिदोषसंभावனையே இல்லாமையால் அவர்கள் பாசுரம் இதில் प्रमाणतमமென்று கருத்து. श्रुतिயைக் காட்டுகிறார் **இவற்றுக்கு மூலமான** इति । **இவற்றுக்கு மூலமான** – குரூக்திக்கு மூலமான, **सूक्तविशेषरूपैகளான** – श्रीसूक्तघटकமான ''चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टमुदारा'' मित्यादिसूक्तविशेषरूपैகளான. இதில் லோகவிஷயத்தில் ஸ்ரீயென்கையாலும், देवजुष्टாமென்கையாலும் பிராட்டியின் पुरुषकारस्वभावம் சொல்லப்பட்டது. श्रुतिயை மூலமாகவுடைய स्मृतिயைக் காட்டுகிறார் **இவையடியாக வந்த स्मृतिகளாவன** इति । **वाचः परं** – वाचामगोचरமான भगवानை, **प्रार्थयिता** – शरणமாக வரிக்கப்போகிறவன், **नियतः** – नियमयुक्तனாய்க்கொண்டு, **श्रियं प्रपद्येत्** – पुरुषकारत्वेन श्रीप्रपदनं नियमेन कुर्यादित्यर्थः । இப்படி லக்ஷ்மிக்கு घटकत्वம் बहुप्रमाणसिद्ध-மாகையால் இந்த द्वयத்தில் उपायपरपूर्वखण्डத்தில் அவளுக்கு पुरुषकारत्वம் விவக்ஷிப்பது उचितமென்கிறார் **இப்படி இவளுக்கு** इत्यादिना । இனி श्रीयते चाखिलैर्नित्यमित्यादिप्रमाणங்களில் சொல்லுகிறபடி பிராட்டி पुरुषकारतया सिद्धोपायविशेषणतया च ஆஶ்ரயிக்கப்படுவளென்கிறார் **இப்படி पुरुषकारभूतैயுமாயிति** । श्रयते च परं पदமென்கிறவிடத்தில் केवलविशेषणतया आश्रयणमात्रமன்றிக்கே भगवद्वाल्लभ्यातिशयம் தோற்றுகைக்காக अतिशयकारिणिயாய்க்கொண்டு आश्रयणம் विवक्षितமென்கிற अभिप्रायத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **स्वरूपं स्वातन्त्र्यं, स्वतः श्रीस्त्वमित्यादि** । இந்த இரண்டு ஶ்லோகங்களும் पूर्वमेव व्याख्यातங்கள். இனி எல்லார்க்கும் என்கிற ஒரு பதத்தை अध्याहरित्து श्रीङ् सेवायां என்று श्रीङ् धातुவுக்கு सेवार्थत्वத்தை அங்கீ-கரித்தால் லபிக்குமर्थान्तरத்தைக் காட்டுகிறார் **எல்லார்க்கும் ஸேவ்யையாயீत्यादिना** । शेषित्वे

---

[22] ஶௌநகஸம்ஹிதா.
[23] ஸ்ரீ குணரத்நகோசம் 28.
[24] ஸ்ரீ குணரத்நகோசம் 31.
[25] சதுஃஶ்லோகீ 1.
[26] ஸ்ரீ குணரத்நகோசம் 22.

ஶேஷமான நிலை சொல்லிற்றாம். [27]''जगत्समस्तं यदपाङ्गसंश्रय'' मित्यादिகளிற் படியே எல்லா வஸ்துக்களாலுமாश्रயிக்கப்பட்டு எல்லாத்தையும் தானாश्रயித்திருக்குமென்று பொருளானபோது नारायणादिशब्दங்கள் श्रियःपतिக்குச் சொல்லுங்கட்டளையை विष्णुपत्नि க்குஞ் சொல்லிற்றாம். श्रीभाष्यकारரும் ''भगवन्नारायण'' என்கிற நேரிலே ''भगवतीं श्रियं'' என்றருளிச்செய்தார் ''शृणोति श्रावयति'' என்கிற व्युत्पत्तिகளில் सापराधரான வடியோங்களை सर्वेश्वरன் திருவடிகளிலே காட்டிக் கொடுத்தருளவேணு மென்றிப்புடைகளிலே आश्रितருடைய आर्तध्वनिயைக் கேட்டு सर्वेश्वरனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து இவர்களுடைய आर्तिயை शमिப்பிக்குமென்றதாம். இப்படி पुरुषकारकृत्यத்தைச் சொல்லுகிற விதுக்கும் पुरुषकारभावத்திலே நோக்கு.

इति । ''हेलायामखिलं चराचरमिदं भोगे विभूतिः परा पुण्यास्ते परिचारकर्मणि सदा पश्यन्ति ये सूरयः । श्रीरङ्गेश्वरदेवि केवलकृपा निर्वाह्यवर्गे वयं शेषित्वे परमः पुमान् परिकरा ह्येते तव स्फारणे'' என்பது श्रीगुणरत्नकोशश्लोकம். இதற்கு अर्थம் — ஓ ரங்கநாதனுடைய தேவியான ரங்கநாயகியே! இந்த अखिलமான चराचरसमुदायம் உன்னுடைய விளையாட்டில் விஷயமானது लीलोपकरणமென்றபடி. பரையான नित्यविभूतिயானது भोगத்தில் விஷயமானது भोगोपकरणமென்றபடி, सदा परमपदத்தை प्रत्यक्षीकरिத்துக்கொண்டிருக்கிற पुण्यர்களான नित्यसूरिகள் உன்னுடைய परिचारसाधनவிஷயத்தில் अधिकृतர்கள். உன்னுடைய केवलकृपैயினாலேயே निर्वहिக்க வேண்டிய वर्गத்திலே நாங்கள் சேர்ந்தவர்கள். உனக்கு शेषित्वविஷயத்திலே परमपुरुषன். இவையெல்லாம் உன்னுடைய प्रकाशத்திலே परिकरங்கள் என்கை. श्रीयते श्रयते என்கிறவிடத்தில் எல்லாராலேயும் எல்லோரையும் என்கிற पदத்தை यध्याहरिத்து फलिத்த अर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **जगत्समस्तमित्यादिना** । **नारायणादिशब्दங்களிதி** । आदिशब्दத்தாலே वासुदेवादिशब्दங்களுக்கு ग्रहणம். **சொல்லும் கட்டளையை** इति । சொல்லும் प्रकारத்தை, सर्वाधारत्वसर्वव्यापकत्वங்களை யென்றபடி. नारायणशब्दம் போலே श्रीशब्दமும் आश्रयत्वव्यापकत्वங்களைச் சொல்லுமென்கிற अभिप्रायத்தாலே भाष्यकारரும் ''भगवन्नारायण'' என்பதுபோலே ''भगवतीं श्रियं'' என்றும் प्रयोगिத்தாரென்கிறார் **श्रीभाष्यकारருமித्यादिना** । **நேரிலே** – स्थानத்திலே, शृणोति श्रावयति என்கிற व्युत्पत्तिகளில் श्रवणकर्मीभूतமான शब्दविशेषத்தையும், श्रावयतिயாலே வரும் फलத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் **शृणोति श्रावयति என்கிற** इत्यादियाल். இப்படி आश्रयிக்கப்போகிறவனுடைய आर्तध्वनिயைக் கேட்பதும், அதை आश्रयणीयனுக்குச் சொல்லுவதுமாகிற पुरुषकारव्यापारத்தைச் சொல்லுகிற இதற்கு இவ்விருவரையும் சேர்த்துவைக்கையாகிற पुरुषकारत्वத்திலே நோக்கு என்கிறார் **இப்படி पुरुषकारकृत्यத்தைச் சொல்லுகிற** इति ।

---

[27] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 37.

[28]''मत्पदद्वंद्वमेकं ये प्रपद्यन्ते परायणम् । उद्धरिष्याम्यहं देवि संसारात् स्वयमेव तान्'', [29]''आनृशंस्यं परो धर्म'' इत्यादिகளை யவன் பக்கலிலே கேட்டு [30]''शृणु चावहितः कान्त यत्ते वक्ष्याम्यहं हितम् । प्राणैरपि त्वया नित्यं संरक्ष्यश्शरणागतः'' என்று कपोतத்தை कपोति கேட்பித்தாற்போலே अवसरத்திலே கேட்பிக்குமென்னவுமாம். सर्वेश्वरன் பக்கலிலே लोकहितத்தைக் கேட்டு [31]''मित्रमौपयिकं कर्तुं'' मित्यादिகளிற்படியே विपरीतரையுங்கூடக்கேட்பிக்குமென்னவுமாம். ''शृणाति निखिलान् दोषान्'' என்று व्युत्पत्तियानபோது [32]''लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्व-सिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते'' என்றும், [33]''வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்கு'' மென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே उपायाधिकारिகளுக்கு विरोधि-

---

भगवानिडத்தில் हितवार्त्तैயைக் கேட்டு அதையே अवसरத்தில் அவனை கேட்பிக்கு மென்று शृणोति श्रावयति என்பதற்கு योजनान्तरமருளிச்செய்கிறார் **मत्पदद्वन्द्वमेकमित्यादिना ।** **एकं** – प्राप्यतया प्रापकतया चैकं, **परायणं प्रपद्यन्ते** – सिद्धोपायமாக அடைகிறார்களோ, शृणोति, श्रावयति என்பதற்கு भगवानिडத்தில் लोकहितத்தைக்கேட்டு அதை रावणादिகளான विपरीतரையும் கேட்பிக்குமென்றும் योजनान्तरத்தை யருளிச்செய்கிறார் **सर्वेश्वरன் பக்கலிலே** इत्यादि । ''मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता । वधश्चानिच्छता घोरं त्वयासौ पुरुषर्षभः'' என்பது श्रीमद्रामायणश्लोकம். ஓ ராவணனே! स्थानं – லங்கையை, परीप्सता – ஆசைப் பட்டவனாயும், घोरं वधश्चानिच्छता – भ्रातुपुत्रबन्ध्वादिகளை முன்பே கொன்று அந்த शोका-नुभवத்திற்குப் பிறகு உண்டான ஒவ்வொரு शिरस्ஸைத்தனித்தனியாக அறுக்கை யாலே अतिघोरமான वधத்தையுமிச்சியாதவாயுமிருக்கிற உன்னாலே, असौ पुरुषर्षभः – पुरुषश्रेष्ठனான ராமன், मित्रङ्कर्तुं – मित्रனாகப்பண்ணுகைக்கு औपयिकम् – उचितம். अन्यथा உன் स्थानத்தையும் போக்கடித்து உன்னையும் चित्रवधம் செய்வானென்கை. शृणाति निखिलान् दोषान् என்கிற व्युत्पत्तिயில் दोषशब्दத்தை उपायविरोधिपापபரமாகக்கொண்டு तात्पर्य-மருளிச்செய்கிறார் **शृणाति निखिलान् दोषानित्यादिना । लक्ष्म्या सहेति ।** कारुण्यरूपया देव्या लक्ष्म्या सहैव रक्षको भवति, उपाय विरोधिपापरूपानिष्टनिवर्तकனாயும் उपायसिद्धिरूपेष्टप्रापकனாயுமாகிறா னென்று, **सर्वसिद्धान्ते** – आगममन्त्रतन्त्रतन्त्रान्तरसिद्धान्तங்களிலே, **வேரி** – பரிமளம், **மாறாத** – போகாத, **பூ மேல்** – तामरस புஷ்பத்தின்மேல், **இருப்பாள்** – இருக்கும் பெரிய

---

[28] வராஹபுராணம்.
[29] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 38-41.
[30] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 10-51.
[31] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 21-19.
[32] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-14.
[33] திருவாய்மொழி 4-5-11.

களான கர்மாதிகளைக்கழிக்குமென்றதாம். "श्रीणाति च गुणैर्जगत्" என்று நிருக்தியில் தன் காருண்யாதிகுணங்களாலே [34]"நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு" इत्यादिகளிற்படியே ஆஶ்ரிதர்க்கு கைங்கர்யபர்யந்தகுணபரி-பாகத்தை யுண்டாக்குமென்றதாம். இவ்வ்யுத்பத்திகளெல்லாத்தாலுமுள்ள வைபவத்தைக்கணிசித்து [35]"श्रीरित्येव च नाम ते भगवति ब्रूमः कथं त्वां वयं" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தார். பட்டரும் நிருபாதிகமங்களத்வத்தை நினைத்து [36]"श्रीरसि यतः" என்றார். இவ்வர்த்தங்களில் ஈஶ்வரனுடைய உபாயபாவத்துக்கு-பயுக்தங்களானவை. பூர்வகண்டத்திலும் ப்ராப்யத்தைக்குபயுக்தமானவை உத்தரகண்டத் திலுமனுஸந்தேயங்கள். ॥ ★ ॥ स्वाम्युपाय उपेयश्च स्वरूपादिसमर्पणे । प्रथितः प्रतिसंबन्धी श्रीमान्निगमचक्षुषाम् ॥ ★ ॥

பிராட்டி, **வினைதீர்க்கும்** – உபாயவிரோதிபாபங்களைப் போக்கடிக்கும், இது புருஷகார-ப்ரயோஜனையில் அர்த்தம். உபாயப்ரயோஜனையில் அஸங்கோசாத் ப்ராப்திவிரோதிபாபநிவர்தகத்வம் சொல்லலாமிறே. श्रीणाति च गुणैर्जगत् என்கிற வ்யுத்பத்தியின் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் **श्रीणाति चेति** । **श्रीणाति** – பரிபக்வமாகப் பண்ணுகிறாள், श्रीञ् परिपाके என்றிறே தாது: । ஜகத்துக்கு உபாயார்ஹ-தாதஶையை யுண்டுபண்ணுகிறாளென்றபடி. **गुणैः** – காருண்யாதிகுணங்களாலே, இப்படிப் பட்ட ஶ்ரீஶப்தவைபவத்தை நினைத்தே ஆளவந்தார் "श्रीरित्येव च नाम ते" என்றும், நிருபாதி-கமங்களத்வத்தை நினைத்து பட்டர் "तव स्पर्शादीशं स्पृशति कमले मङ्गलपदं तवेदं नोपाधेरुपनिपतितं श्रीरसि यतः" என்றும் ஸங்க்ஷிப்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இவ் வ்யுத்பத்திகளெல்லாத் தாலுமி**த்யாதியால். கீழ்ச் சொன்ன அர்த்தங்களில் ப்ரதமகண்டத்திலுள்ள ஶ்ரீஶப்தத்தாலே ஈஶ்வரனுடைய உபாயத்வோபயுக்தங்களான புருஷகாரத்வோபாயவிரோதிபாபரூபாநிஷ்டநிவர்தகத்வாதிகள் அனுஸந்தேயங்களென்றும், உத்தரகண்டத்திலுள்ள ஶ்ரீஶப்தத்தாலே ப்ராப்யத்வத்திற்கு உபயுக்தமான உபயவிபூதிஶேஷி-த்வாதிஶயகரத்வாதிகள் அனுஸந்தேயங்களென்றுமருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்த்தங்களிலி**தி । ஏதாத்ருஶஶ்ரீயோடே நித்யயுக்தனான பகவானே ஸ்வரூபபரபலஸமர்ப்பணங்களில் ப்ரதிஸம்பந்தியாக வேதாந்தி-களுக்கு இந்த த்வயத்திலே ப்ரஸித்தனென்கிறார் **स्वामीति** । **स्वरूपादिसमर्पणे** – ஸ்வரூபஸமர்ப்பணத் திலும், பரஸமர்ப்பணத்திலும் – பலஸமர்ப்பணத்திலும் – ஸ்வரூபஸமர்ப்பணமாவது தன்னை ஶேஷனாகவும் பகவானை ஸ்வாமியாகவும் அனுஸந்திக்கை. பரஸமர்ப்பணமாவது, பகவானிடத்தில் கைங்கர்யஸித்த்யர்த்தம் ரக்ஷாபரத்தை ஸமர்ப்பிக்கிறேன் ந மம என்கிற அனுஸந்தானம். பலஸமர்ப்பணமாவது என்னுடைய ரக்ஷணபலமும் ப்ரதானபலியான பகவானுக்கே என்கிற அனுஸந்தானம். இம்மூன்றுகளுக்கும்

---

34 திருவாய்மொழி 9-2-1.
35 சதுச்லோகீ 1.
36 ஸ்ரீ குணரத்நகோசம் 29.

"ஶ்ரீமாந்" என்று பொதுவிலே சொன்னாலும் ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே இங்கு ஶ்ரிய:பதியென்றபடி. ஸாமாந்யமாகத்தோற்றின ஸம்பந்தம் ஶ்ருதிபலத்தாலே விஶேஷிதம். ஸர்வருக்குமாஶ்ரயணீயையாய் ஜகந்மாதாவான இவளுக்கு பதியென்னவே பரத்வமும் ஸௌலப்யமுந்தோற்றம். இங்கு பிராட்டியை விஶேஷித்தெடுக்கையாலே நாரஶப்தார்த்தங்களான வஸ்த்வந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியும் விஶேஷணமாக நிர்தேஶிக்கையாலே யதாப்ரமாணம் பதிபாரார்த்யமும் ஸூசிதம். [37]"பூமநிந்தாப்ரஶம்ஸாஸு நித்யயோகேऽதிஶாயநே। ஸம்ஸர்கேऽஸ்திவிவக்ஷாயா: பவந்தி மதுபாதய:" என்றநேகார்த்தமாயிருந்ததே

ப்ரதிஸம்பந்தி ஶ்ரீமானென்றே வேதாந்திகளுக்கு ப்ரஸித்தம். அதாவது ஸ்வரூபஸமர்ப்பணத்தில் நான் ஶேஷபூதன், பகவான் ஶேஷீ என்கிறவிடத்தில் ஶ்ரீமானான பகவான் ஶேஷீ என்று ஸமர்ப்பணப்ரதிஸம்பந்தியாக ஶ்ரீமானை அநுஸந்திக்கை, ந து ஶ்ரீவியுக்தபகவானை. பரஸமர்ப்பணத்தில் பகவதி கைங்கர்யஸித்த்யர்த்தம் ரக்ஷாபரத்தை ஸமர்ப்பிக்கிறேன் என்கிறவிடத்தில் ஶ்ரீமானான பகவானிடத்திலேயே ஸமர்ப்பிக்கிறேனென்று பரஸமர்ப்பணப்ரதிஸம்பந்தியாக ஶ்ரீமானை அநுஸந்திக்கை, ந து ஶ்ரீவியுக்தபகவானை. அப்படியே பலஸமர்ப்பணத்தில். என்னுடைய ரக்ஷாபலத்தை ப்ரதானபலியான பகவானிடத்திலேயே ஸமர்ப்பிக்கிறேன் என்கிறவிடத்தில் ஶ்ரீமானான பகவானிடத்திலேயே ஸமர்ப்பிக்கிறேனென்று ஶ்ரீமானான பகவானையே பலஸமர்ப்பணப்ரதிஸம்பந்தியாக அநுஸந்திக்கை, ந து ஶ்ரீவியுக்தபகவானை என்றபடி.

ஶ்ரீஶப்தோத்தரமான "மதுப்" அநேகார்த்தகமாகையாலெ இதற்கு ஏகாந்தேந பதித்வரூபஸம்பந்தபோதகத்வம் எப்படி என்னவருளிச்செய்கிறார் **ஶ்ரீமானென்று** இத்யாதினா। **ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே** – நாராயணஶப்தஸமபிவ்யாஹாரரூப ப்ரமாணாநுஸாரத்தாலே, **இங்கு** – த்வயத்தில், இப்படி புருஷவாசகநாராயண ஶப்தமிருந்தாலுமது ஸம்பந்தாந்தரத்திற்கும் ஸாதாரணமாகையாலே பதித்வத்தையே சொல்லுமென்பதற்கு நியாமகமாகுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஸாமாந்யமாகத் தோற்றின** இத்யாதியால். **ஶ்ருதிபலத்தாலே** – "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்று பதிபத்நீபாவத்தைச் சொல்லுகிற ஶ்ருதிபலத்தாலே, இப்படி லக்ஷ்மிக்கு பதி என்றதால் நாராயணனுக்கு வரும் உத்கர்ஷத்தைக் காட்டுகிறார் **ஸர்வருக்குமி**த்யாதியால். ஸர்வருக்கும் ஆஶ்ரயணீயையான இவளுக்கு பதியென்கையாலே பரத்வமும், ஜகந்மாதாவான இவளுக்கு பதியென்றதாலே ஸௌலப்யமும் ஸித்திக்குமென்றபடி. நாரஶப்தத்தாலேயே ஸ்ரீயும் சொல்லப்பட்டிருக்க விஶேஷணதயா ஸ்ரீயின் ப்ருதக்கீர்த்தனத்திற்கு ப்ரயோஜனமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இங்கு பிராட்டியை** இத்யாதினா। **யதாப்ரமாணம்** – "அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி, இந்த ப்ரமாணத்தில் பாஸ்கரனுக்குப்போலே ராகவனுக்கு தர்மித்வமும், ப்ரபைக்குப்

[37] வார்த்திகம் 5-2-14.

யாகிலுமிங்கு मतुप् उपयोगविशेषத்தாலே प्रमाणसिद्धமான नित्ययोगத்தைச் சொல்லுகிறது. विग्रहத்தில் ब्रह्मचर्यावस्थैயிலுமுள்பட [38]''कृष्णाजिनेन संवृण्वन् वधूं वक्षस्स्थलालयां'' என்னும்படியிறே नित्ययोगமிருப்பது. अपृथक्सिद्धवस्तुவுக்கு ''श्रीमान्'' என்று मत्वर्थीयप्रत्ययसापेक्षமாக सामानाधिकरण्यங்கூடுமோ வென்றும், पृथक्सिद्धமாகில் [39]''कीर्तिः श्रीर्वाक्च नारीणां'' என்றும், [40]''பூவில் வாழ் மகளா'' யென்றும் मत्वर्थीयप्रत्यनिरपेक्षமாக सामानाधिकरण्यங்கூடுமோ வென்றும் சிலர் சொல்லும் चोद्यங்களிரண்டும் मन्दங்கள். எங்ஙனேயென்னில்; [41]''तद्गुण-सारत्वात् तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्'' என்கிற न्यायத்தாலே ज्ञानगुणத்தையிட்டு आत्माவை

போலே ஸீதைக்கு धर्मत्वமுமேற்படுகையாலே पतिपारार्थ्यம் सूचितமென்று கருத்து. मतुப்புக்கு भूमाद्यनेकार्थமிருந்தாலும் இந்த श्रीशब्दोत्तरमतुப்புக்கு नित्ययोगமர்थமென்கிறார் **भूमनिन्देत्यादि** । भूमाவுக்கு उदाहरणம்:— बहुधनமுள்ளவனிடத்திலும் बहुपशुவுள்ள வனிடத்திலும் ''धनवान्'', ''पशुमान्'' என்பது. निन्दैக்கு उदाहरणம்:— निन्दितமான श्रेयஸ்ஸையுடையவன் விஷயத்தில் அதாவது अल्पायुर्विषयத்தில் महदिदं कौशलमायुष्मतां என்பது. प्रशंसैக்கு उदाहरणம்:— बुद्धिमान् என்பது. प्रशस्तமான बुद्धिயையுடையவென்ற படி. नित्ययोगத்துக்கு उदाहरणம்:— प्रभावान्, कृष्णसर्पवान् वल्मीकः என்பது. अतिशायनத்துக்கு उदाहरणம்:— शक्तिमान्, वीर्यवान् என்பது; अतिशयितशक्त्यादिमान् என்றபடி. संसर्गத்திற்கு उदाहरणம்:— स्फटिको लौहित्यवान् என்பது. अस्तिविवक्षैக்கு उदाहरणம்:— भूतलं घटवत्, पर्वतो वह्निमान् என்பது. **उपयोगविशेषத்தாலே** इति । उपयोगविशेषமாவது पुरुषकारादि । **प्रमाणसिद्ध-மான नित्ययोगத்தை** इति । ''लक्ष्मीमनपगामिनीं'', ''विष्णोः श्रीरनपायिनी'' त्यादिप्रमाणसिद्धமான अविनाभावத்தையென்றபடி. இந்த नित्ययोगம் स्त्रीपुंशरीरविशिष्टர்களுக்கன்றோ சொல்ல வேண்டும்; அது रामावतारसमयத்தில் वियुक्तர்களான सीतारामர்களுக்கு இல்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **विग्रहத்திலிति** । **ब्रह्मचर्यावस्थैயில்** – வாமனனுடைய ब्रह्मचर्यावस्थैயில், **नित्ययोगமிருப்பது** – இதை विग्रहத்திலென்பதோடந்வயிப்பது. இதனால் ब्रह्मचर्याश्रमத்திலும் பிரியாத लक्ष्मीसंबन्धம் सीतावियोगकालத்திலும் ராமனிடத்தில் गूढமாக இருந்திருக்கவேண்டும். सीतावियोगादिகளும் अभिनयमात्रங்களாகவேண்டுமென்று सूचितம். ननु श्रीभगवाனுக்கு अपृथक्सिद्धविशेषणமாகில் श्रीमान् என்று मत्वर्थीयप्रत्यय सापेक्षமான प्रयोगம் கூடாது. पृथक्सिद्धविशेषणமாகில் गीतैயில் ''कीर्तिः'', ''श्रीः'' என்று मत्वर्थीय प्रत्ययनिर-

38

39 கீதை 10-34.

40 திருவாய்மொழி 6-3-6.

41 ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-29.

ज्ञानமென்று சொல்லலாயிருக்கச் செய்தே ''ज्ञानवान्'' என்று मत्वर्थीयप्रत्यया-न्वितமாகவும் सामानाधिकरण्यமுண்டாகிறாப்போலேயிங்குங்குறையில்லை. ஆகையால் मत्वर्थीयप्रत्ययमात्रத்தைக்கொண்டு पृथक्सिद्धமென்று निश्चयिக்கப் போகாது. ''नरपतिरेव सर्वे लोका'' इत्यादिகளிற்போலே विवक्षान्तरம் संभावितமான விடத்தில் இப் प्रत्ययமில்லாத सामानाधिकरण्यमात्रத்தைக்கொண்டு पृथक्सिद्ध-மென்றென்னவுமொண்ணாது. ஆனபின்பு विशदமாக प्रतिपादिக்கும் प्रमाणान्तरங்களைக்கொண்டு இவ் वस्तुस्थितिயிருக்கும்படி தெளியप्राप्तம். இங்குபாயदशैயிலும் फलदशैயிலும் प्रमाणங்கள் नित्ययोगத்தைச் சொல்லுகை யாலும் இம்मन्त्रத்திலிவ்வर्थம் प्रकाशिப்பிக்கை अपेक्षितமாகையாலும் पूर्वोत्तर-

पेक्षसामानाधिकरण्यप्रयोगமும், ''பூவில் வாழ்மகளாய்'' என்கிற प्रयोगமும் बाधितமாமென்று ஶங்கித்து उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **अपृथक्सिद्ध वस्तुवுக்கு** இத்யாதியால். **तद्गुणसारत्वादिति।** ज्ञानगुणः सारः यस्य तत्त्वात्। सारभूतமான ज्ञानगुणகமாகயிருக்கையாலே, **तद्व्यपदेशः** – विज्ञानं यज्ञन्तनुत इत्यादिகளில் आत्माவுக்கு ज्ञानत्वेन व्यपदेशः, அது எப்படி என்றால் प्राज्ञனான भगवान् सारभूतமான आनन्दगुणத்தையுடையவாயிருக்கையால் அவனுக்கு ''यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्'' इत्यादिகளில் आनन्दत्वेन व्यपदेशமானது எப்படியோ அப்படி என்றர்த்தம். **குறையில்லை** इति। अपृथक्सिद्धविशेषणமாயிருந்தால் मत्वर्थीयप्रत्ययनिरपेक्षसामा-नाधिकरण्यம் வரலாம் என்பதேயொழிய मत्वर्थीयप्रत्ययसापेक्षसामानाधिकरण्यம் வரக்கூடா தென்று नियमமில்லை. ஆகையால் ज्ञानवान् ज्ञानं என்று आत्माவை व्यवहरिப்பதுபோல் இங்கும் श्रीमान् श्रीः என்று व्यवहारத்துக்கு குறையில்லை யென்று கருத்து. இப்படி अपृथक्सिद्धवस्तुவுக்கு मत्वर्थप्रत्ययसापेक्षமாயும் निरपेक्षமாயும் सामानाधिकरण्यம் காணப்படுவது போல் पृथक्सिद्धवस्तुவுக்கும் அப்படியே सामानाधिकरण्यप्रयोगமிருப்பதால் இதைக்கொண்டே धर्मத்துக்கு पृथक्सिद्धत्वத்தையும் अपृथक्सिद्धत्वத்தையும் निर्णयिக்கமுடியாதாகையால் विशदமாக प्रतिपादिக்கும் प्रमाणान्तरத்தைக்கொண்டே அதை निर्णयिக்கவேண்டுமென் கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना। தெளிய **प्राप्तமி**त्यन्तेन। **नरपतिरेव सर्वे लोकाः** इति। இங்கு तादधीन्यविवक्षया मत्वर्थप्रत्ययनिरपेक्षसामानाधिकरण्यप्रयोगः अपृथक्सिद्धत्वाभिप्रायத்தாலேயன்று. இனி पूर्वोत्तरखण्डங்களில் मतुப்பாலே नित्ययोगமே சொல்லப்படுகிறதென்பதை सोपपत्तिक-மாகவருளிச்செய்கிறார் **இங்குபாயदशैயிலும் फलदशैயிலுமி**त्यादियाल். **प्रमाणங்கள் नित्ययोगத்தைச் சொல்லுகையாலுமி**ति। लक्ष्म्या सह हृषीकेशः என்பது उपायदशैயில் नित्य-योगத்தை प्रतिपादिக்கிற प्रमाणம். वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं என்பது फलदशैயில் नित्ययोगத்தைச் சொல்லுகிற प्रमाणம். **இம் मन्त्रத்திலிவ்வर्थமி**ति। **இவ்வर्थம்** – नित्ययोगरूपार्थம், आत्म-हविरुद्देश्यत्वம் उभयनिष्ठமாகையாலே उभयोर्नित्ययोगம் पूर्वखण्डத்தில் प्रकाश्यம். அப்படியே

खण्डங்களில் மதுப்பாலே [42]''स भ्रातुश्चरणौ गाढं'', [43]''भवांस्तु सह वैदेह्या'' என்கிற படியே பிரிவற்றபடி சொல்லிற்றாயிற்று. நம்மாழ்வாரும் [44]''அகில கில்லேனிறையுமென்றலர் மேல்மங்கையுறைமார்பா'' வென்றும், [45]''ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்ப'' வென்றும், [46]''இங்குமங்குந் திருமாலன்றியின்மைகண்''டென்றும் उपायदशैயிலும் फलदशैயிலும் श्रीमच्छब्दத்திற்சொன்ன नित्ययोगத்தை अनुसन्धिத்தார். இவ்வநு-सन्धानம் सापराधர்க்கணியிடாதே நினைத்தபோதே आश्रयिக்கைக்குறுப்பாம்.

उभयनिरूपितशेषत्वाश्रयनान இவனுக்கு उभयप्रतिसंबन्धियान कैङ्कर्यமே उद्देश्यமாகையால் उत्तरखण्डத்திலும் उभयोर्नित्ययोगप्रकाशமपेक्षितமென்று கருத்து. இந் नित्योगத்தை நம்மாழ்வார் अनुसन्धिத்தாரென்கிறார் **நம்மாழ்வாருமி**त्यादिயால். ''அகிலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா'' என்பது उपायदशैயில் नित्ययोगानुसन्धानपरம். ''ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப'' என்பது उपेयदशैயில் नित्ययोगानुसन्धानपरம். ''இங்குமங்குந்திருமாலன்றியின்மைகண்டு'' என்பது उभयदशैயிலும் नित्ययोगानुसन्धा-नपरம். **இறையும்** – क्षणकालமும், **அகல** – பிரிகைக்கு, **கில்லேன்** – समर्थैயாகிறேனல்லேன், **என்று** – என்று சொல்லிக்கொண்டே, **அலர்மேல்மங்கை** – तामरसवा-सिनियान பிராட்டியாலே, **உறை** – नित्यமாக வஸிக்கப்படும், **மார்பா** – மார்பையுடையவனே. **ஒண்** – उज्ज्वलமான, **தொடியாள்** – बाहुवलयத்தையுடைய, திரு என்கிற மகளும், **நீயுமே** – தேவரீருமே, **நிலா நிற்ப** – शेषभोगத்திலே आसीनர்களாயிருக்கும்போது. **இங்கும்** – उपायदशैயிலும், **அங்கும்** – उपेयदशैயிலும், **திரு** – लक्ष्मीயென்ன, **மால்** – भगवானென்ன, இவர்களை **அன்றி** – அன்றிக்கே, **இன்மைகண்டு** – இல்லாமையைக்கண்டு. இனி पूर्वखण्डத்தில் नित्ययोगத்துக்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் **இவ்வநுसन्धानமி**ति । **அணியிடாதே** – संशयिக்காதே, घटकர் ஒருவருமில்லையே, இவரை எப்படி आश्रयिப்பது என்று संशयिக்காதே என்றபடி. **நினைத்தபோதே** इति । அவளுக்கு नित्योगமிருப்பதால் எக்காலத்திலுமாश्रयिக்கலாமென்றபடி.

42 ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 15-6.

43 ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 31-27.

44 திருவாய்மொழி 6-10-10.

45 திருவாய்மொழி 4-9-10.

46 திருவாய்மொழி 7-9-11.

இப்படி அபேக்ஷிதமான புருஷகாரந்தானும் தன்னேற்றமாம்படியிருக்கிறன நாராயணஶப்தத்தில் தோற்றுகிற ஸம்பந்தமும் குணங்களும். இது [47]''தன்னடியா'' ரென்கிற பாட்டிலே காணலாம் [48]''श्रीधरः श्रीकरः श्रेयः श्रीमान् लोकत्रयाश्रय''

இனி நாராயணஶப்தார்த்தைச் சொல்லப்போகிறவராய் அதற்கு ப்ரஸக்தியைக் காட்டுகிறார் **இப்படி அபேக்ஷிதமான** இதி। **தன்னேற்றமாம்படி** இதி। நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு அவனுடைய ஸம்பந்தமும் குணங்களுமே போதுமானது, புருஷகாரமபேக்ஷிதமன்று. அது இருந்தால் அதிகமே யென்னலாம்படி என்றபடி. **ஸம்பந்தம்** – ஸ்வஸ்வாமிபாவாதி, **குணங்கள்** – வாத்ஸல்யாதிகள், இப்படி புருஷகாரநிரபேக்ஷமாக குணங்களே கார்யகரமென்பதில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் **இது** இத்யாதினா । **தன்னடியாரி**தி । **தன்னடியார் திறத்து** – தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் விஷயத்தில், **தாமரையாளாகிலும்** – தாமரஸபுஷ்பத்தில் வஸிக்கும் பெரிய பிராட்டியாராகிலும், இதனால் பெரியபிராட்டியார் வ்யதிரிக்தர்கள் சொல்லும் தோஷத்தைக் கணிசியார் என்பது கைமுதிகந்யாயஸித்தம். **சிதைகு** – குற்றம், **உரைக்குமேல்** – சொல்லுமாகிலும், இங்கு உரைக்குமேல் என்பதால் உரையாளென்று தாத்பர்யம். **என்னடியார்** – என்னுடைய பக்தர்கள், **அது செய்யார்** – ப்ரதிபுத்ததஶையில் நீ சொல்லுகிற அந்த குற்றத்தைச் செய்யார், **செய்தாரேல்** – அப்ரதிபுத்ததஶையில் சிலர் செய்தாலும், **நன்று செய்தார்** – நல்லதாகவே செய்தார். அதாவது அப்படி அவர்கள் செய்திருந்தால் புனः ப்ரபத்தியாலாதல் ம்ருதுதண்டனையாலாதல் நாம் அதை க்ஷமிப்பதாக இருப்பதால் அது நல்லதாகவே முடியுமாகையால் பாதகமாகாதென்று கருத்து. என்பர்போலுமென்பதால் வஸ்துதः அது தோஷமன்று என்று திருவுள்ளமில்லை என்று த்யோதிதம். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ''श्रीधरः श्रीकरः श्रेयः श्रीमान् लोकत्रयाश्रयः'' என்கிறவிடத்தில் ஶ்ரீமச்சப்தமும், ''जह्नुर्नारायणो नरः'' என்கிறவிடத்தில் நாராயணநாமம் போலெ ஒரு ஸ்வதந்த்ர-நாமதேயமாகையாலே ஶ்ரீமச்சரணௌ என்றே யமையாதோ, நாராயணஶப்தம் மிகுதியன்றோ, ஒரு வாக்யத்திலே இரண்டு விஶேஷ்யவாசகபதந்தான் கூடுமோ வென்ன? பூர்வகண்டத்தில் உபாயோபயுக்தகுணவிஶேஷாநுஸந்தாநார்த்தமாகவும், உத்தரகண்டத்தில் ஸர்வவிஶிஷ்டன் ப்ராப்யனென்று தோற்றுகைக்காகவும் நாராயணஶப்தமபேக்ஷிதமாகையால் ஶ்ரீமச்சப்தம் அதற்கு விஶேஷணமாகவே தோற்றுமென்கிறார் **ஶ்ரீதரः ஶ்ரீகர** இத்யாதியால். இப்படி ஶ்ரீமச்சப்தவிஶேஷிதமான நாராயணஶப்தத்தில் மூலமந்த்ரஸ்தநாராயணஶப்தத்திற்போல் அனேககுணங்கள் ப்ரதிபாத்யங்களாகையால் அவைகளை யெல்லாம் அநுஷ்டானகாலத்தில் அந்த ஶப்தத்தாலே அநுஸந்திக்கமுடியுமோ? அது அனேக-குணப்ரதிபாதகமானாலும் அநுஷ்டானகாலத்தில் உபாயோபயுக்தகுணங்கள் மாத்திரமநுஸந்தேயங்களாகலா

---

[47] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-2.

[48] ஸஹஸ்ரநாமம்.

इत्यादिகளிலே भगवन्नामமாக प्रसिद्धமான श्रीमच्छब्दமே அமையாதோ வென்னில்; पूर्वखण्डத்திலுपायभावத்துக்குறுப்பான गुणविशेषानुसन्धानार्थமாகவும் उत्तरखण्डத்தில் सर्वविशिष्टனான शेषी प्राप्यனாய்த் தோற்றுகைக்காகவும் नारायणशब्दமபेक्षित-மாகையால் இங்கு श्रीमच्छब्दம் विशेषणம். இங்குத்தை नारायणशब्दத்துக்கு मूलमन्त्राधिकारத்தில் व्युत्पत्तिகளாலே சொன்ன अर्थங்களெல்லாம் विवक्षितங் களாகிலும் पूर्वखण्डத்தில் नारायणशब्दத்துக்கு शरण्यதையிலே நோக்கான படியாலே [49]"நிகரில் புகழாய்" इत्यादिகளிலே सङ्गृहीतங்களான वात्सल्य स्वा-मित्व सौशील्य सौलभ्य सर्वज्ञत्व सर्वशक्तित्व सत्यसङ्कल्पत्व परमकारुणिकत्व कृतज्ञत्व स्थिरत्व परिपूर्णत्व परमोदारत्वादिகளிங்கனுसन्धेयங்களில் प्रधानतमங்கள். இவற்றில் वात्सल्यமாவது; [50]"दोषो यद्यपि तस्य स्यात्सतामेतदगर्हितं" என்கிறபடியே आश्रित-னுடைய अपराधத்தைப் பாராதே अङ्गीकरिக்கைக்கிடானவிரக்கம். இது தன் दोषங்களைப் பார்த்தகலாமைக்குறுப்பாம். स्वामित्वமாவது; प्रणवादिகளில்

மென்னில்; அவைகளையும் தான் कात्स्न्येंन अनुसन्धिக்கமுடியுமோ என்னில்; அவை களிலும் प्रधानतमங்களான சில குணங்களே अनुसन्धेयங்களென்கிறார் **இங்குத்தை नारायणशब्दத்துக்கு** इत्यादियाल், **शरण्यதை** – उपायभावம், **நிகரில் புகழாய் इत्यादिகளில் सङ्गृहीतங்களான** इति । "நிகரில் புகழாய் உலகமூன்றுடையாயென்னையாள்வானே நிகரில் அமரர்முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே" என்கிற பதங் களில் सङ्गृहीतங்களான என்றபடி. நிகரில் புகழாய் என்று நிகரில்லாத குணமான वात्सल्यமும், உலகமூன்றுடையாய் என்று स्वामित्वமும், என்னையாள்வானே என்று सौशील्यமும், திருவேங்கடத்தானே என்று सौलभ्यமும் सङ्गृहीतங்கள். सर्वज्ञत्वादिகள் இப்பாட்டில் अर्थात्सिद्धங்கள். परमोदारत्वादीत्यत्रादिपदத்தாலே मार्दवादि सङ्गृहीतம். இனிமேல் वात्सल्यादिகளின் स्वरूपத்தையும் அவைகள் शरण्यதைக்கு उपयुक्तமாகும் प्रकारத்தையும் அடைவே காட்டுகிறார் **இவ்விடத்தில் वात्सल्यமாவது** इत्यादिना । **दोषो यद्यपीति** । **तस्य** – शरणமடையுமவனுக்கு, **दोषः** – दोषமானது, **यद्यपि स्यात्** – இருந்தாலும் இருக்கட்டும், शरणागतனல்லாதவன் விஷயத்திலன்றோ दोषம் பார்ப்பது என்று திருவுள்ளம். अथवा प्रार्थनायां लिङ्; दोषமிருக்கக்கடவது. दोषமில்லாதவனிடத்தில் நாம் दयया செய்ய வேண்டியது என்ன என்று भावம். **இரக்கம்** – स्नेहविशेषம். இதின் उपयोगத்தைக் காட்டுகிறார் **இது தன் दोषங்களை** इति । **உறுப்பாம்** – स्वानुसन्धानमुखத்தாலே हेतुவாம்.

---

[49] திருவாய்மொழி 6-10-10.

[50] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-3.

शिक्षितமான संबन्धविशेषம். இது தன் பேறாக रक्षिக்குமென்கிற தேற்றத்துக் குறுப்பாம். सौशील्यமாவது தான் सर्वाधिकனாய் வைத்துத் தண்ணியரான निषादवानरगोपालादिகளோடே नीरन्ध्रसंश्लेषம் பண்ணுகை. இது [51] "அம்மானாழிப் பிரானவனெவ்விடத்தான் யானா" ரென்றகலாதே सारथ्यदूत्यादिपर्यन्तமாக अपेक्षिக்கும்படி विश्वसनीयतैக்குறுப்பாம். सौलभ्यமாவது; सनकसनन्दनादि महायोगि களுக்குங்கூடக் கிட்ட நிலமல்லாத தன்னை [52]"सकलमनुजनयनविषयताङ्गतः" என்னும்படி பண்ணுகை. இது கிட்டவரியனென்கிற निस्स्पृहதை வாராமைக்குறுப்பாம். सर्वज्ञत्वமாவது; [53]"अज्ञातं नास्ति ते किञ्चित्", [54]"यो वेत्ति युगपत्सर्वं प्रत्यक्षेण सदा स्वतः" என்கிறபடியே सर्वத்தையும் साक्षात्करिக்கை. இது आश्रितர்க்குக் கொடுக்கவேண்டும் நன்மைகளிலும், கழிக்கவேண்டும் विरोधिகளிலுமிவனறியாததில்லை யென்னுமनुसन्धानத்துக்குறுப்பாம். सर्वशक्तित्वமாவது; अघटितघटनासामर्थ्यம். இது संसारिகளான நம்மை நினைத்த

स्वामित्वமாவது इति । आदिपदத்தாலே "यस्यास्मि न तमन्तरेमि", "दासभूतास्स्वतस्सर्वे" इत्यादिसंग्रहः । **शिक्षितமான संबन्धविशेषம்** – अनन्यार्हतया பரிக்ஷிக்கப்பட்ட दासस्वामिभावरूपமான संबन्धविशेषம், **தன் பேறாக** – தனக்கு प्रयोजनமாக, **தேற்றம்** – विश्वासம், **सौशील्यமாவது** इति । **सर्वाधिकனாய் வைத்து** – सर्वाधिकனாகவே யிருந்து, **தண்ணியரான** – अतिनीचர்களான, **निषाद** – குஹப்பெருமாள், **वानर** – सुग्रीवादिகள், இதற்கு प्रयोजनத்தைக்காட்டுகிறார் **இது அம்மானாழிப்பிரானித்यादि** । **அம்மான்** – स्वामिயான, **ஆழிப்பிரான்** – திருவாழி யாழ்வானைக்கொண்டு उपकरिக்கிற, **அவன்** – सर्वोत्कृष्टனான அவன், **எவ்விடத்தான்** – எங்கே இருப்பவன்? **யானார்** – அவனைக் கிட்ட யான் எங்கே இருப்பவன், **அகலாதே** – பிரிய நினையாதே, दूत्यादीत्यत्रादि पदेन राजसूयத்தில் द्विजोच्छिष्टमार्जनம் ग्रहिக் கப்படுகிறது. **सौलभ्यமாவது** इति । **கிட்டநிலமல்லாத** – ध्यानம் பண்ணுகைக்கு வெகு दूरனான, இதற்கு प्रयोजनத்தைக் காட்டுகிறார் **இது கிட்ட வரியனென்கிற** इति । **सर्वज्ञत्वமாவது** इति । இதின் प्रयोजनத்தைக் காட்டுகிறார் **இது आश्रितர்க்கு** इत्यादिயால். **सर्वशक्तित्वமாவது** इति । **अघटितघटनासामर्थ्यம்** – इतरனாலே अघटितமானதை घटयितुं सामर्थ्यம், இதற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் **இது संसारिகளான** इति । अनुसन्धीयमानमिति शेषः ।

---

[51] திருவாய்மொழி 5-1-7.
[52] கீதாபாஷ்யம்.
[53] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17-35.
[54] ந்யாயதத்வம்.

போது नित्यसूरिपरिषத்திலே निवेशिப்பிக்கவல்லனென்கிற निश्चयத்துக் குறுப்பாம். सत्यसङ्कल्पत्वமாவது; தன் सङ्कल्पத்துக்குத் தன்னாலும் प्रतिहति-யன்றிக்கேயொழிகை. இது "अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" என்கிற பாசுரம் பழுதாகாதென்கிற विस्रम्भத்துக்குறுப்பாம். परमकारुणिकत्वமாவது; स्वार्थनिरपेक्षैயான परदुःखनिराकरणेच्छै இது अनन्तापराधங்களையுடையவர்களையும் [55]"मित्रभावेन संप्राप्तं", [56]"यदि वा रावणस्स्वयं" என்கிறபடியே ஒரு व्याजमात्रத்தாலே क्षमिக்குமென்கிற தெளிவுக்குறுப்பாம். कृतज्ञत्वமாவது; [57]"न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया । कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति", [58]"ऋणं प्रवृद्धमिव मे हृदयान्नापसर्पति" என்கிறபடியே अत्यल्पानुकूल व्यापारத்தையும் परमोपकारம் பண்ணினாற்போலே மறவாதொழிகை. இது தன் பக்கலிலேதேனு மொரு வல்ல குறிகண்டால் இனி நம்மையொருகாலத்திலுங் கைவிடா னென்றிருக்கைக்குறுப்பாம். स्थिरत्वமாவது; आश्रितरक्षणத்தில் நிலையு டைமை. இது अत्यन्तान्तरङ्गர் விலக்கிலும் [59]"न त्यजेयं कथञ्चन" என்கிற படியே நம்மை விடானென்று நம்புகைக்குறுப்பாம். परिपूर्णत्वமாவது; अवाप्तसमस्तकामत्वம். இது [60]"अण्वप्युपहृतं भक्तैः प्रेम्णा भूर्यैव मे भवेत्", [61]"पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छती" त्यादिகளிற்படியே भावबन्धம் பார்க்குமத்தனை யொழிய மற்றுநாமிடும் பச்சையில் வரிசை பாரானென்று வல்ல किञ्चि-

---

सत्यसङ्कल्पत्वமாவது इति । இதற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் இது अहं त्वा इति । विस्रम्भம் – நம்பிக்கை, परमकारुणिकत्वமாவது इति । இதற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் இது अनन्तापराधங்களையுடையவர்களையுமிति । தெளிவுக்கு – विश्वासத்திற்கு, कृतज्ञत्व-மாவது इति । आत्मवत्तया – धैर्यवत्तया, कथञ्चित् – केनापि प्रकारेण, ऋणमिति । "गोविन्देति यदाक्रन्दत् कृष्णा मां दूरवासिनं" என்பது पूर्वार्धம். இதின் प्रयोजनத்தைக் காட்டுகிறார் இது தன் பக்கலிலே इति । வல்லகுறி – தனக்கு शक्यமான व्याजம், स्थिरत्वமாவது इति । இதற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் இது अत्यन्तान्तरङ्गरिति । நம்புகை – विश्वसिக்கை, परिपूर्णत्व-

---

55 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-3.
56 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-35.
57 ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 1-13.
58 பாரதம் உத்யோகபர்வம் 47-39.
59 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-3.
60 ஸ்ரீ பாகவதம் 10-81-3.
61 கீதை 9-26.

त्कारத்திலே முயல்கைக்குறுப்பாம். परमोदारत्वமாவது; उपायलाघवமும் उपेयगौरवமும். पात्रापकर्षமும் பாராதே सर्वस्वदानம் பண்ணியும் நாஞ்செய்தது போதாதென்றிருக்கும் वदान्यதை. இது दधिभाण्डादिகளைப் போலே हठात्कारம் பண்ணியும் अनुबन्धिपर्यन्तமாக परमपुरुषार्थத்தை अपेक्षिக்கைக்குறுப்பாம். இப்படி மற்றும் शरण्यதைக்குपयुक्तமான गुणங்களையும் அவற்றினுடைய उपयोगविशेषங்களையுமிங்கேயनुसन्धित्துக்கொள்வது. उपायानुष्ठानदशैயில் அவ்வோ विद्यैகளுக்கடைத்த कतिपयगुणविशिष्टனनुसन्धेयனாய் प्राप्तिदशैயில் समस्तगुणविभूतिविशिष्टனனுभाव्यனானாலும் இங்குत्तरखण्डத்தில் नारायणशब्दத்துக்கு स्वरूपकृतமாயும் गुणकृतமாயும்வரும் कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धित्वத்திலே நோக்கானபடியாலே அதுக்குपयुक्तங்களான शेषित्व निरतिशयभोग्यत्वादिகள் प्रधानतमங்கள். இங்கு संबन्धविशेषादिमुखத்தாலே आनुकूल्यसङ्कल्पமும் प्रातिकूल्यवर्जनமும் सूचितமானபடி अधिकारान्तरத்திலே சொன்னோம்.

மாவது इति । இதற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் **இது अण्वपीति** । **வரிசை பாரான்** – तारतम्यம் பாரான், **परमोदारत्वமாவது** इति । **उपायलाघवமுமி**ति । क्षणकालसाध्यமான प्रपत्तिरूपोपायத்தின் लाघवத்தையும், **उपेयगौरवமும்** – प्राप्यமான परमपदத்திலுள்ள उत्कर्षविशेषத்தையும், **पात्रापकर्षமும்** – இந்த उपायத்தை யடையப்போகிற पात्रத்தின் अत्यन्तनीचதையையும், **वदान्यதை** – दानशौण्डதை, இதற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் **இது दधिभाण्डादिகளைப் போலே** इति । दधिभाण्डனென்கிற ஓர் गोपன், கண்புதையல் விளையாட்டில் தன் गृहத்தில் வந்து மறைந்துகொள்ள अपेक्षिத்த कृष्णனை ஒரு दधिभाण्डத்தாலே மறைத்து வைத்தார். சில காலமான பிறகு कृष्णன், दधिभाण्डத்தை எடுத்து தன்னை வெளியிலே விடும்படி अपेक्षिக்க அவன், ஓ कृष्णனே! நீ भगवानாமே, நீ எனக்கு मोक्षம் கொடுத்தால் திறந்துவிடுகிறேனென்ன, कृष्णனும் அப்படியேயாகட்டுமென்ன, அவனும் அப்படியானால் இந்த दधिभाण्डத்திற்கும் मोक्षம் தரவேணுமென்ன, அதற்கும் தந்தேன் என்றார் என்று पौराणिकी कथा । आदिपदத்தாலே ध्रुवனுக்கு माताவினுடைய मोक्षापेक्षैயும், घण्टाकर्णனுடைய स्वानुजमोक्षप्रार्थनैயும் विवक्षितம். **हठात्कारம்** – बलात्कारம் **अनुबन्धिகள்** – स्वसंबन्धिகள், **மற்றும் शरण्यतैக்குपयुक्तமான गुणங்களையும்** – मार्दवार्जवादिगुणங்களையும், **उपयोगविशेषங்களையும்** – तत्कार्यமான प्रयोजनविशेषங்களையும். இப்படி पूर्वखण्डத்தில் शरण्यतोपयुक्तமான कतिपयगुणங்கள் अनुसन्धेयங்களானாலும் उत्तरखण्डத்தில் सकलगुणविशिष्टनारायणனே प्राप्यனாகையாலே तादृशसकलगुणविशिष्टनारायणानुसन्धानம் दुश्शकமாகாதோ என்ன? उत्तरखण्डத்திற்கு स्वरूपकृतமாயும் गुणकृतமாயுமுள்ள कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धित्वத்திலே நோக்காகை

இவ்விடத்தில் ''श्रीमन्नारायणचरणौ'' என்று समस्तமாகவும் யோஜிப்பார்கள். [62]''कमलनयन वासुदेव भव शरणं'' என்கிற प्रयोगத்தையும், ''त्वमेवोपायभूतो मे भव'' என்கிற वाक्यத்தையும், [63]''அகிலகில்லே'' னென்கிற பாட்டையும், [64]''अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य'' என்கிற स्तोत्रवाक्यத்தையும், ''श्रीमन्नारायणस्वामि'' न्नित्यादिमन्त्रान्तरங்களையும் द्वयविवरणமான गद्यத்தையும் பார்த்து, श्रीमन्! नारायण! என்றிரண்டு संबुद्धिகளாக்கி, ''तव'' என்றொரு பதத்தை अध्याहरித்தும் யோஜிப்பார்கள். இப்படி व्यस्तமானாலும் समस्तமானாலும் विशेषणविशेष्यங்கள் நிற்கும் நிலைக்கு वैषम्यமில்லை. இந் நிலை पूर्वोत्तरखण्डங்களிலுமொக்கும். ''चरणौ'' என்கிற शब्दம் नित्यமான दिव्यमङ्गलविग्रहத்துக்கு-

யாலே स्वरूपकृतकैङ्कर्यத்திற்கு शेषित्वமும், गुणकृतமான कैङ्कर्यத்திற்கு निरतिशयभोग्यत्वமும் प्रधानतया अनुसन्धेयமென்கிறார் **उपायानुष्ठानदशैயிலீत्यादिना** । **அவ்வோ விद्यैகளுக்கு** – दहरशाण्डिल्य वैश्वानरभूमन्यासविद्यैகளுக்கு, **அடைத்த** – विधित्त, भोग्यत्वादिகள் என்கிறவிடத்தில் आदिपदத்தாலே दिव्यमङ्गलविग्रहादिகள் ग्रहिக்கப்படுகின்றன. இந்த पदத்திலே आनुकूल्यसङ्कल्पादिகள் सूचितங்களானபடியை முன்பே சொன்னோமென்கிறார் **இங்கு संबन्धविशेषादिमुखத்தாலே** इति । संबन्धविशेषமாவது स्वस्वामिभावம். आदिशब्दத்தாலே सर्वशरीरत्वம் ग्रहिக்கப்படுகிறது. **अधिकारान्तरத்திலே** – परिकरविभागाधिकारத்திலே,

இனிமேல் चरणशब्दத்திற்கு व्याख्यानம் பண்ணத்துடங்குகிறார் **இவ்விடத்திலிति** । முதலில் समस्तपक्षத்தைக் காட்டி व्यस्तयोजனையில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **कमलनयनवासुदेवेति** । **गद्यத்தையும்** – ''श्रीमन्नारायण त्वत्पादारविन्द युगळं शरणमहं प्रपद्ये'' என்கிற गद्यवाक्यैकदेशத்தையும், **பார்த்து** – परामर्शिத்து, श्रीमन्, नारायण என்றிரண்டு संबुद्ध्यन्तपदமாக்கில் चरणशब्दத்திற்கு अन्वयம் கூடுவது எங்ஙனேயென்னவருளிச்செய்கிறார் **तव என்றொரு பதத்தை யத்யாहरித்து** इति । இந்த இரண்டு पक्षத்திலும் शब्दத்தில் वैषम्यமே யொழிய श्रीमच्छब्दार्थத்திலும் नारायणशब्दार्थத்திலும் वैषम्यமில்லையென்கிறார் **இப்படி व्यस्तமானாலுமிत्यादिயால்**. समस्तपक्षத்தில்போலே व्यस्तपक्षத்திலும் विशेष्य विशेषणभावமுள்ளதேயொழிய उपलक्षणत्वोपलक्षितत्वरूपवैषम्यமில்லையென்று கருத்து. இப்படியாகில் व्यस्तமாயிருந்தே विशेषणत्वविशेष्यत्वरूपस्थितिயானது இரண்டு खण्डத்திலும் तुल्यமென்கிறார் **இந்நிலை** इत्यादिना । चरणशब्दம் नित्यமான अप्राकृतदिव्यमङ्गलविग्रहத்திற்கு उपलक्षणமென்கிறார் **चरणौ என்கிற शब्दமிति** । இப்படி दिव्यमङ्गलविग्रहयोगத்தை இங்கே

[62] விஷ்ணுபுராணம் 3-7-33.
[63] திருவாய்மொழி 6-10-10.
[64] ஆளவந்தார்ஸ்தோத்ரம் 22.

पलक्षणம். श्रिय:पतियिனுடைய सर्वस्मात्परत्वமும் नित्यविग्रहयोगமும் ज्ञातव्यங்களில் प्रधानतमமென்னுமிடம் [65]**''नित्यसिद्धे तदाकारे तत्परत्वे च पौष्कर। यस्यास्ति सत्ता हृदये तस्यासौ सन्निधिं व्रजे'' दित्यादिகளிலே प्रसिद्धம். ஆகையால் ''श्रीमन्नारायण'' என்கிற விடத்திலே सौलभ्यान्वितமான परत्वமும் ''चरणौ'' என்கிறவிடத்திலே नित्य-विग्रहयोगமுமனுसन्धेयம். दिव्यात्मस्वरूपத்திலும் கீழ்ச்சொன்ன गुणादिகளிலுந் தெளிவில்லாதார்க்கும் शुद्धसत्वद्रव्यमयமாய் स्वविषयज्ञानத்தாலே ज्ञानसङ्कोचத்துக்கு निवर्तकமாய் परत्वसौलभ्यव्यञ्जकமான दिव्यमङ्गलविग्रहமே இலக்காம். இப் प्राधा-न्यத்தைப் பற்றி गद्यத்தில் गुणங்களுக்கு முன்னே दिव्यमङ्गलविग्रहத்தை யருளிச்**

சொன்னதற்கு प्रयोजनமுண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **श्रिय:पतियिனுடைய** इत्यादिயால். **नित्यसिद्ध इति। हे पौष्कर** – तामरसपुष्पத்திலுண்டான ब्रह्माவே, **नित्यसिद्धे तदाकारे** – नित्यமான भगवाனுடைய दिव्यमङ्गलविग्रहத்திலும், **तत्परत्वे च** – அவனுடைய सर्वस्मात्परत्व-विषयத்திலும், **यस्य हृदये** – எவன் हृदयத்திலே, **सत्ता** – இருக்கிறது என்கிற ज्ञानம், **अस्ति** – இருக்கிறதோ, **तस्य** – அவனுக்கு, **असौ** – இந்த दिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टனாயும் सर्वस्मात्परனாயுமுள்ள भगवाன், **सन्निधिं** – सान्निध्यத்தை, அதாவது प्रत्यक्षத்தை, **व्रजेत्** – அடைவான் என்கை. இப்படி स्वज्ञानத்தாலே भगवत्सान्निध्यहेतुவாகையாலே இவ் विग्रहयोगம் சொன்னது सप्रयोजनமென்று கருத்து. இப்படி मन्त्रத்தில் चरणशब्दத்திலே विग्रहம் अनुसन्धेयமானாலும் परत्वமெங்கே अनुसन्धेयமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலிதி**। श्लोकத்தில் तत्परत्वे என்று परत्वमात्रம் சொல்லியிருந்தாலும் அது सौलभ्यान्वितமாய்க்கொண்டே कार्यकरமென்கிற अभिप्रायத்தாலே सौलभ्यान्वितेति परत्वविशेषणம். இந்த दिव्यमङ्गलविग्रहம் अवश्यம் ज्ञातव्यமென்று தோன்றுகைக்காக दिव्यात्मस्वरूपத்தைக் காட்டிலும் गुणங்களைக்காட்டிலும் இதற்குள்ள उत्कर्षத்தை யருளிச்செய்கிறார் **दिव्यात्मस्वरूपத்திலுமி**त्यादिயால். ''सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म'' என்று சொல்லப்பட்ட दिव्यात्म-स्वरूपத்திலும், **கீழ்ச்சொன்ன गुणादिகளிலும்** – नारायणशब्दத்தில் சொன்ன गुणविभूत्यादि-களிலும், **தெளிவில்லாதார்** – सम्यग्ज्ञानமில்லாதார், இதனாலே आश्रयत्वம் சொல்லிற்று. **शुद्धसत्वद्रव्यमयமாயிதி। स्वविषयज्ञानத்தாலே ज्ञानसङ्कोचத்துக்கு निवर्तकமாயிதி**। தன்னை चिन्तनம் பண்ண मात्रத்தாலே दिव्यात्मस्वरूप ज्ञानसङ्कोचத்திற்கும் कल्याणगुणविषयज्ञानसङ्कोचத்திற்கும் निवर्तकமாயென்றபடி. இதனால் दिव्यात्मस्वरूपज्ञानத்திற்கும் गुणविभूत्यादिज्ञानத்திற்கும் जनकமாயென்றதாயிற்று. இதனால் हेयप्रत्यनीकत्वरूपशुभत्वம் சொல்லப்பட்டது. **परत्वसौलभ्यव्यञ्जकமான** इति। தன்னை – ध्यानம் பண்ணுகிறவனுக்கு अभीष्टप्रदानத்தாலே

---

[65] பௌஷ்கரஸம்ஹிதை.

செய்தார். दिव्यात्मस्वरूपத்தில் தெளிவுடையராயிருக்கச் செய்தேயும் [66]''मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत् प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम्'' என்னும்படி ஈश्वरன் றனக்கும் भोग्यतमமான नित्यविग्रहानुभवத்திலூற்றத்தாலே திருமங்கையாழ்வார் தம்மை ईश्वरविषयத்தில் देहात्मवादिகளாக வருளிச்செய்வர். सर्वेश्वरனுடைய दिव्य-मङ्गलविग्रहத்துக்கு [67]''पापं हरति यत्पुंसां स्मृतं सङ्कल्पनामयम्। तत्पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम्'', [68]''रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिण'' मित्यादिகளிற்படியே शुभत्व-முமாश्रयत्वமுமுண்டு. बद्धர்க்காश्रयत्वமுண்டாகிலும் शुभत्वமில்லை. भगवत्

परत्वव्यञ्जकமாகிறது. கண்ணுக்கு இலக்காகையாலே सौलभ्यप्रकाशமாகிறது. **இப் प्राधान्यத்தைப் பற்றி** – परत्वसौलभ्यव्यञ्जकமான இப் प्राधान्यத்தைக்கணிசித்து, गद्यத்தில் **गुणங்களுக்குமுன்னே दिव्यमङ्गलविग्रहத்தை யருளிச்செய்தா**ரிதி । मन्त्रத்தில் गुणादि-களுக்குப் பின்பு दिव्यमङ्गलविग्रहयोगம் சொல்லப்பட்டாலும் द्वयविवरणरूपமான गद्यத்தில் एतादृशप्राधान्यத்தை उद्देशिத்தே गुणங்களுக்கு முன்பே दिव्यमङ्गलविग्रहयोगம் சொல்லப்பட்ட தென்று கருத்து. दिव्यमङ्गलविग्रहप्राधान्यத்தைப்பற்ற ஓர் ऐतिह्यமருளிச்செய்கிறார் **दिव्या-त्मस्वरूपத்தில் தெளிவுடையராயிருக்கச் செய்தேயு**மிதி । **தெளிவுடையா**ரிதி । இதனால் சொல்லபோகிற देहात्मवादம் स्वरूपाज्ञानकृतமன்றென்று सूचितம். मूर्तमिति । **मूर्तं ब्रह्म** என்று சொல்லப்பட்ட दिव्यमङ्गलविग्रहம், **ततोऽपि** – दिव्यात्मस्वरूपத்தைக் காட்டிலும், **तत्प्रियतरं** – भगवाனுக்கு अत्यन्तप्रियமாகவாகிறது. **ஊற்றத்தாலே** – अभिनिवेशத்தாலே, **ईश्वरविषयத்தில் देहात्मवादिகளாக** इति । ईश्वरனுடைய देहமும் ईश्वरனுடைய आत्माவும் ஒன்றேயொழிய வேறுபட்டதன்றென்றே நாம் நினைக்கிறோமென்று சொல்லு வராம் என்பது. இனி मुमुक्षुध्येयत्वानुकूलமான शुभत्वமும் आश्रयत्वமும் இदिव्यमङ्गलविग्रहத் திற்கே உண்டென்கிறார் **सर्वेश्वरனுடைய** इति । शुभत्वे प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **पापं हरतीति** । अस्यार्थः यत्सङ्कल्पनामयं (इच्छागृहीतं) मुखं स्मृतं सत् पुंसां पापं हरतीति । இதனால் தன்னை நினைக்கிறவர்களின் पापनिवर्तकत्वமே शुभत्वமென்று சொல்லப்பட்டது. आश्रयत्वे प्रमाणம் காட்டுகிறார் **रूपेति** । रूपத்துக்கு औदार्यமாவது महत्वம், அதாவது उत्कर्षம். ''उदारो दातृमहतोः'' इत्यमरः । अथवा रूपத்தினுடைய औदार्यம் दानம். அதாவது தன்னுடைய रूपத்தை सकल-मनुजनयनविषयமாக்கப்பண்ணுகை. **गुणैः** – कल्याणगुणங்களாலேயும், **दृष्टिचित्तापहारिणं** – रूपदानத்தாலே दृष्टिயையும், सौशील्यादीतरकल्याणगुणங்களாலே चित्तத்தையும் अपहरिக் கிறவனை, இதனாலே योगयुञ्जानஸ்ஸுங்க்கும் सुलभध्येयत्वरूपம் आश्रयत्वம் சொல்லப்

66 சதுச்லோகீ 4.

67 விஷ்ணுபுராணம் (?)

68 ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 3-28.

ஸ்வரூபத்துக்கு ஶுபத்வமுண்டேயாகிலுமாஶ்ரயத்வமில்லை. ஸம்ஸார பந்தரஹிதமான பரிஶுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஸஹகாரியோக்யதையில்லையேயாகிலும் பரதந்த்ரசேதனதையாலே ஸம்ஸரிக்கைக்கு ஸ்வரூபயோக்யவஸ்துவாகையாலே யதுக்கு ஹேயப்ரத்யநீகத்வரூபஶுபத்வமுமில்லை, ஆஶ்ரயத்வமுமில்லை. முக்தருடைய விக்ரஹபரிக்ரஹதஶையிலும் நித்யவிக்ரஹரான நித்யர்க்கும் ஆஶ்ரயத்வமுண்டேயாகிலும் ஸம்ஸாரநிவர்தனக்ஷமமான ஶுபத்வமில்லை. ஆகையால் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்துக்கே முமுக்ஷூபயுக்தமான ஶுபத்வமுமாஶ்ரயத்வமுமுள்ளது. ॥★ ॥ परावरसुखग्राह्यं प्रेमबोधप्रसावकम् । स्वरूपात् स्वामिनो रूपमुपादेयतमं विदुः ॥★ ॥ ஶரணாகதிவிதாயக வாக்யத்திலும் "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்று விக்ரஹவிஶிஷ்டனிலக்காய்த் தோற்றினான். இத் திவ்யவிக்ரஹம்

பட்டது. இந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹேதரர்களில் சிலர்க்கு ஆஶ்ரயத்வமிருந்தாலும் ஶுபத்வமில்லை; சிலர்க்கு ஶுபத்வமிருந்தாலுமாஶ்ரயத்வமில்லை; சிலர்க்கு உபயமுமில்லையென்கிறார் **பத்தர்க்கி**த்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே, ஶரீரவத்வேன மநோக்ராஹ்யத்வரூபமான ஆஶ்ரயத்வமிருந்தாலும் பாபஹரத்வரூபமான ஶுபத்வமில்லை யென்றபடி. பகவத்ஸ்வரூபத்திற்கு இதி । **பகவத்ஸ்வரூபத்திற்கு** ஸ்வத்யானத்தாலே பாபஹரத்வரூபமான ஶுபத்வமுண்டேயாகிலும் யோகயுங்மநோகோசரத்வரூபமான ஆஶ்ரயத்வமில்லை யென்றபடி. விஷ்ணுபுராணம் ஸ்வரூபத்திற்கு "न च योगयुजा शक्यं नृप चिन्तयितुं यतः" என்று யோகயுங்மநோகோசரத்வமில்லையென்றதிறே. ஶுபாஶ்ரயசிந்தனத்தாலே யோகம் நிஷ்பன்னமானால் ததனந்தரம் ஸ்வரூபம் த்யானவிஷயமாமென்றதிறே "निष्पन्नयोगिध्येयन्तत्" என்கிற வசனம். **ஸம்ஸாரபந்தரஹிதமான இதி** । முக்தாத்மஸ்வரூபத்திற்கு அந்த தஶையில் கர்மவஶ்யதை யில்லாவிடிலும் பரதந்த்ரசேதனத்வரூபஸம்ஸரணஸ்வரூபயோக்யதை யிருப்பதால் ஹேயப்ரத்யநீகத்வரூபஶுபத்வமில்லை. விக்ரஹஶூன்யதயா யோகயுங்மநோகோசரத்வரூபாஶ்ரயத்வமுமில்லையென்று கருத்து. நித்யவிக்ரஹரான நித்யர்க்கும் ஶரீரபரிக்ரஹகாலாவச்சேதேன முக்தர்க்கும் த்யேயத்வரூபமான ஆஶ்ரயத்வமிருந்தாலும் ஹேயநிவர்தகத்வரூபமான ஶுபத்வமில்லையென்கிறார் **முக்தருடைய விக்ரஹபரிக்ரஹதஶையிலுமி**த்யாதியால். நித்யவிக்ரஹரான என்பதால் நித்யர்க்கு விக்ரஹஶூன்யதஶையில்லை யென்று ஸூசிதம். திவ்யமங்களவிக்ரஹத்திற்கே ஶுபத்வமும் ஆஶ்ரயத்வமுமுண்டென்று நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலி**தி । கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை காரிகையால் ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **பராவரேதி** । **பரா** – ப்ரஹ்மாதிகள், **அவரா** – நிஷ்பன்னமான யோகமில்லாத அஸ்மதாதிகள். இவ்விருவர்களாலேயும் ஸுகமாக க்ரஹிக்கத்தக்கினது. இங்கு அவரக்ராஹ்யமென்றதால் யோகயுக்குக்கு ஸுகக்ராஹ்யமல்லாத நிராலம்பனயோகவிஷயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கு ஆஶ்ரயத்வமில்லையென்று ஸூசிக்கப்பட்டது. **ப்ரேமபோதப்ரஸாவகம்** – பக்திக்கும் திவ்யாத்மஸ்வரூபபோதத்துக்கும் ஸ்வஜ்ஞானத்தாலே விரோதிநிவர்தன த்வாரா உத்பாதகம். இவ்விரண்டு பதமும் ஹேதுகர்பவிஶேஷணம். பராவரஸுகக்ராஹ்யத்வத்தாலே ஆஶ்ரயத்வம். ப்ரேமபோதப்ரஸாவகத்வத்தாலே ஶுபத்வமும் ஸித்தம். **ஸ்வாமிந:** – ஸ்வாமியான பகவானுடைய, **ஸ்வரூபாத்** – திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைக்

परव्यूहाद्यवस्थापञ्चकத்திலும் शुभाश्रयமென்னுமிடம் शास्त्रसिद्धம். ॥ ★ ॥ चित्तालंबन-सौकर्यकृपोत्तंभनतादिभिः । उपायत्वमिह स्वामिपादयोरनुसंहितम् ॥ ★ ॥ இங்கு दासभूतன் औचित्यातिशयத்தாலும் [69]''अनतिक्रमणीयं हि चरणग्रहणं'' என்கிறபடியே कृपोत्तं-भकत्वातिशयத்தாலும், [70]''तवामृतस्यन्दिनी'' त्यादिகளிற்படியே भोग्यत्वातिशयத்தாலும் திருவடிகளை अवलंबिக்கிறான். இவ்வர्थம் [71]''सर्वदा चरणद्वंद्वं''

காட்டிலும், **रूपं** – दिव्यमङ्गळविग्रहமானது, **उपादेयतमं विदुरिति** । दिव्यात्मस्वरूपம் हेयनिवर्तक-மாகையாலே उपादेयமாய் निष्पन्नयोगिध्येयமாகையாலே उपादेयतरமானாலும் அதைக் காட்டிலும் योगयुक्கான அவர்களுக்கும் सुखग्राह्यமாகையாலே दिव्यमङ्गळविग्रहம் उपादेय-तमமென்று கருத்து. अनुष्ठेयार्थप्रकाशकமான द्वयத்தில்போலே विधायकமான चरमश्लोकத்திலும் शरणागतिக்கு विग्रहविशिष्टனே लक्ष्यமானானென்கிறார் **शरणागतिविधायकवाक्यத்திலுமிति** । இப்படி चरमश्लोकத்தில் शरणागतिக்கு இலக்காக कृष्णविग्रहविशिष्टம் தோன்றினாலும் அது शुभाश्रयமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இத் दिव्यविग्रहமிत्यादिயால்.** व्यूहादीत्यत्रादिपदத்தாலே विभवार्चान्तर्यामिகளுக்கு ग्रहणம். இதனால் कृष्ण विग्रहமும் विभव-மாகையாலும் அதற்கே पापं हरति यत् पुंसां स्मृतं என்று पापहरत्वरूपशुभत्वம் சொல்லுகையாலும் चरमश्लोकத்தில் शरणागतिविषयமான कृष्णविग्रहத்திற்கு शुभाश्रयत्वம் உண்டென்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று. **शास्त्रसिद्धமிति** । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममाययेत्यादि शास्त्रसिद्ध-மென்கை. இப்படியாகில் श्रीमन्नारायणरूपं शरणं प्रपद्ये என்று दिव्यमङ्गळविग्रहத்தை उपायமாகச் சொல்லாமல் திருவடிகளை शरणமாகச் சொல்லுவானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் **चित्तालंबनेति** । चित्तालंबनसौकर्यத்தாலும் அதாவது குருவான திருமேனியை उपायமாக எண்ணுவதைக் காட்டிலும் लघुவான திருவடிகளை उपायமாக நினைப்பதில் सौकर्य-முண்டாகையாலும், **कृपोत्तंभनतादिभिः** – ''अनतिक्रमणीयं हि चरणग्रहणं'' என்கிறபடி अति-क्रमिக்கமுடியாதபடி कृपैக்கு उत्तंभकமாகையாலும், இங்கு आदिपदத்தாலே शेषன் स्वामि-திருவடிகளையே शरणமாகப் பற்றுவதில் औचित्यமும், ''तवामृतस्यन्दिनि'' என்கிறபடி भोग्यत्वமும் विवक्षितம். **इह** – मन्त्रத்திலே, **उपायत्वं** – निरपेक्षरक्षकत्वமானது, **अनुसंहितम्** – अनुसन्धिக்கப்பட்டது என்கை. இத்தை விவரிக்கிறார் **இங்கு दासभूतனीत्यादिயால்.** शेषभूतனுக்கு திருவடிகளையே अवलंबिக்கை वचनान्तरங்களில் प्रसिद्धமென்கிறார் **இவ் वर्थமிति** । **सर्वदा चरणद्वंद्वमिति** । ''व्रजामि शरणन्तव'' என்பது மேல் பாதம். **ताम्रतलौ** –

---

69 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 27.

70 ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-2.

71

[72]"त्वत्पादकमलादन्यत्", [73]"मम ते पदयोः स्थितं", [74]"लोकविक्रान्तचरणौ शरणन्तेऽव्रजं विभो", [75]"स भ्रातुश्चरणौ गाढं", [76]"तस्य ताम्रतलौ तात चरणौ सुप्रतिष्ठितौ। सुजातमृदुरक्ताभिरङ्गुलीभिरलङ्कृतौ ॥ प्रयतेन मया मूर्ध्ना गृहीत्वा ह्यभिवन्दितौ", [77]"चरणौ शरणं यातः", [78]"प्रपन्नाघौघविध्वंसिचरणौ शरणङ्गतः" इत्यादिகளிலும் प्रसिद्धம். இவற்றையடியொத்தினவர்களும் [79]"உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தே" னென்றும், [80]"त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये" என்றுமருளிச்செய்தார்கள். [81]"सौगन्ध्यसौकुमार्यादिगुणविग्रहवान् हरिः। तस्य स्वात्मप्रदाने तु साधनं स्वपदद्वयं" என்று अभियुक्तரும் प्रतिपादित्தார்கள். "चरणौ" என்கிறவிடத்திலே [82]"तमेव शरणङ्गच्छ", [83]"கழல்களவையே சரணாக", [84]"நாகணைமிசை நம்பிரான் சரணே சரண்" इत्यादिகளிற்படியே अवधारणம் विवक्षितம்.

சிவந்ததான உள்ளங்காலையுடையதுகள், **இவற்றையடியொத்தினவர்களுமிதி**। **அடியொத்துகை** – अनुसरिக்கை, **உன்னடிக்கீழ்** – உன் திருவடிகளின் கீழே, **அமர்ந்து** – महाविश्वासத்தைப்பண்ணி, **புகுந்தேனே** – भरத்தை समर्पिத்தேனே என்றபடி. चरणद्वयமே उपायமென்பதில் அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் श्रीसूक्तिயைக் காட்டுகிறார் **सौगन्ध्येत्यादि**। **सौकुमार्यம்** – मार्दवம், "सर्वं वाक्यं सावधारणं" என்கிற न्यायத்தின்படி चरणशब्दத்தில் अवधारणம் विवक्षितமென்கிறார் **चरणौ என்கிறவிடத்திலே** इति। இவ்வधारणविवक्षैக்கு अवधारणसहितश्रीसूक्तिகளை प्रमाणமாகக் காட்டுகிறார் **तमेव शरणङ्गच्छे**-त्यादियால். **கழல்களவையே** – எம்பெருமானுடைய அந்த திருவடிகளையே, **சரணாக** – उपायமாக, **நாகணை** इति। **நாகணைமிசை** – शेषனாகிற शयनத்தின் மேலிருக்கிற. **நம்பிரான்** – நமக்கு परमोपकारकனான भगवானுடைய, **சரணே** – திருவடிகளே, **சரண்** – उपायம்.

---

[72] ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-10.
[73] ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-13.
[74] ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம்.
[75] ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 15-6.
[76] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 1-1-134.
[77]
[78]
[79] திருவாய்மொழி 6-10-10.
[80] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 22.
[81]
[82] கீதை 18-62.
[83] திருவாய்மொழி 5-8-11.
[84] திருவாய்மொழி 5-10-11.

★चरणाविति निर्देशः पत्नीवैशिष्ट्यबाधकः ।
इति मन्दैरिदं प्रोक्तं श्रीमच्छब्दविरोधतः ॥
शब्दस्वरसतः प्राप्तं वैशिष्ट्यं प्रथमश्रुतम् ।
विशेष्यचरणद्वित्वं न हि बाधितुमर्हति ॥
चरणानिति वक्तव्यमिति यच्च प्रसञ्जितम् ।
ग्रन्थज्ञैरपहास्यं तत् पतिप्राधान्यतोऽन्वयात् ॥
न सम्राजि सपत्नीके सद्वितीयोक्तिसाहसम् ।
तथात्रेत्यपरामृश्य दर्शितं गुरुसाहसम् ॥ ★

இங்கு பூர்வखण्डத்தில் ஸ்ரீயிக்கு விशेषணत्वமொப்புக்கொண்டால் அவளுக்கும் உபायत्वம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமாகையால் உபायद्वयத்தினுடைய திருவடிகளைக் குறித்து चरणौ இति द्विवचननिर्देशம் கூடாது; அப்போது चरणान् என்று बहुवचननिर्देशமே युक्तமாகும். அப்படியன்றிக்கே मन्त्रத்தில் चरणौ என்று द्विवचननिर्देशமிருப்பதால் அது ஸ்ரீயிக்கு विशेषणत्वத்தையும் उपायत्वத்தையும் बाधिக்குமென்று சொல்லும் एकदेशि-களுடைய மதத்தை அனுவதித்து ஸமாதானமருளிச்செய்கிறார் चरणाविति निर्देश इत्यादिना । चरणौ என்கிற द्विवचन निर्देशமானது उपायமான भगवानுக்கு पत्नीवैशिष्ट्यத்தை बाधिக்கும் என்கிற இது मन्दர்களாலே சொல்லப்பட்டது. ஏனென்றால்? उपक्रमाधिकरणन्यायத்தாலே पत्नीवैशिष्ट्यबोधकமான श्रीमच्छब्दத்தோடு विरोधம் வருமாகையாலும் उपक्रमानुगुण-மாகவே उपसंहारवाक्यத்தை நயிப்பிக்கவேண்டுமாகையாலும் उपक्रमाधिकरणन्यायத்தை उपपादिக்கிறார் शब्दस्वरसतः प्राप्तमिति । मतुबन्तமான श्रीमच्छब्दத்தினுடைய स्वारस्यத்தாலே प्राप्तமாயும் उपक्रमத்திலே श्रुतமாயுமிருக்கிற पत्नीवैशिष्ट्यத்தை विशेष्यभूतभगवानுடைய उपसंहारस्थद्विवचनावगतचरणद्वित्वமானது बाधिப்பதற்கு समर्थமாகாது, उपक्रमाधिकरणन्यायविरोधात् । हि என்பது அந்த न्यायप्रसिद्धिயை द्योतिப்பிக்கிறது. मन्त्रத்தில் ஸ்ரீயிக்கு विशेषणत्वமொப்புக் கொண்டால் அவளும் उपायமாக ஆகவேண்டுமாகையால் चरणान् என்று बहुवचनान्त-மாகவே சொல்லவேண்டுமென்று யாதொரு प्रसङ्गம் சொல்லப்பட்டதோ அது வானது, ग्रन्थज्ञैः – श्री नारायण என்கிற शब्दமுभयप्रधानமென்றும், श्रीमन्नारायण என்கிற शब्दம் श्रीविशिष्टनारायणप्रधानமென்றும் அறிந்த शास्त्रज्ञர்களாலே, अपहास्यं – परिहसिக்கத்தக்கது. ஏனென்றால்; श्रीमन्नारायण என்றவிடத்தில் श्रीविशिष्टनारायणனொருவனுக்கே चरणशब्दத்தோடு प्रधानतया அந்வயமிருப்பதாலே. यथा सामात्यः राजा आह என்கிறவிடத்தில் राजा-வுக்கு अमात्यवैशिष्ट्यமிருந்தாலும் आह என்கிற प्रयोगமே साधुः । आहतुः என்பது साधुவா காதோ. ஆகையினாலேயே "गुरोस्सदारस्य निपीड्य पादौ" என்று प्रामाणिकप्रयोगம். இதில்

सर्वशक्तियानवனுपायமாம்போது இவ் विशेषणத்தாலபேக்ஷயென்? सापेक्षனாகில் सर्वशक्तियன்றிக்கே யொழியானோவென்னில்; இச் चोद्यம் नारायणशब्दத்தாலும் चरणशब्दத்தாலும் சொல்லப்பட்ட गुणविग्रहयोगத்திலும் பண்ணதாம். அவையிவனுக்கு विशेषங்களாகையாலும் அவற்றுக்கு वस्त्वनुरूपமாக उपयोगविशेषங்களுண்டாகையாலும் அவற்றால் सर्वशक्तित्व-विरोधமில்லையென்று यथप्रमाणம் கொள்ளில்; இது बहुप्रमाणप्राप्तமாய் இங்கு श्रीमच्छब्दத்திலும் स्वारसिकविशेषणभावமான पत्नीसंबन्धத்திலும் तुल्यம். இப்படி யிருக்க ''चरणौ'' என்கிற द्विवचनमात्रத்தைக் கொண்டு श्रीसंबन्धத்தை उपलक्षण-மென்னில்; गुणादिसंबन्धத்தையுமிப்படிச் சொல்ல प्रसङ्गिக்கும். चरणशब्दத்தில் उपायवाचिशब्द समभिव्याहारத்தாலே उपयुक्तगुणविग्रहविशिष्टனுपायமாகிறானென்று

दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் न सम्राजीति । सम्राட்டானவன் सपत्नीकனாயிருந்தாலும் अद्वितीय-னென்றே சொல்லவேண்டுமேயொழிய सद्वितीयனென்கிற साहसोक्तिயை எப்படி சொல்லக்கூடாதோ, அப்படியே இங்கும் श्रीमन्नारायणचरणौ என்கிறவிடத்தில் श्रीवि-शिष्टனான नारायणனொருவனுடையவே चरणद्वयம் விவக்ஷிதமென்று परामर्शिக்காமல் चरणानिति वक्तव्यं என்று गुरुभूतமான साहसமானது காண்பிக்கப்பட்டது.

ननु उपायभूतனான भगवान् सर्वशक्तियன்றோ, அவனுக்கு இப்படி विशेषणसापेक्षत्वம் கொண்டால் அவனுடைய सर्वशक्तित्वத்திற்கு बाधकம் வாராதோ என்று आशङ्किத்து गुणविग्रहादिகளை प्रतिबन्धिயாகக்காட்டி परिहरिக்கிறார் **सर्वशक्तियானவனுपायமாம்போது** इति । प्रतिबन्दिக்கு समाधानத்தை प्रतिवादिमुखத்தாலே சொல்லிவைத்து அந்த समाधानம் विशेषणமான श्रीमच्छब्दத்திலும் तुल्यமென்று उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **அவையிவனுக்** கித்யாதியால். **विशेषणங்களாகையாலும்** – विशेषणமாக उभयवादिसंप्रतिपन्नங்களாகையால். **उपयोगविशेषம்** – तत्तद्गुणங்களுக்கும் विग्रहத்திற்கும் अनुगुणமான प्रयोजनविशेषம், **இது** – இந்த समाधानம், **स्वारसिकविशेषणभावமான** – स्वरससिद्धविशेषणभावத்தையுடைத்தான, தம் முடைய पक्षத்தில் बाधकத்தை परिहरिத்து परपक्षத்தில் प्रतिबन्धा बाधकமருளிச்செய்கிறார் **இப்படியிருக்க** इत्यादियால். **இப்படியிருக்க** – ஸ்ரீயிக்கும் गुणविग्रहादिகளுக்கும் विशेषणत्वे चोद्यपरिहारங்கள் समமாயிருக்க, **இப்படிச்சொல்ல** – उपलक्षणமாகச் சொல்ல, नारायणचरणशब्दத்திற்கு उपायवाचिशरणशब्दसमभिव्याहारத்தாலே उपायोपयुक्तगुणविग्रहादिகள் विशेषण-மாகலாமென்று प्रतिवादिमुखத்தாலே समाधानத்தை वचिப்பித்து அந்த शरणशब्दसमभिव्या-हारத்தாலேயே उपायोपयुक्तलक्ष्मीसंबन्धத்துக்கு विशेषणत्वம் கொள்வது उचितமென்கிறார் **चरणशब्दத்திலே** इत्यादियால். ஸ்ரீயிக்கு उपायतया विशेषणत्वे கீழ்ச்சொன்ன सर्वशक्तित्व-

விவக்ஷிதமென்னில்; இது இங்கும் துல்யம். இப்படியிருக்கவிவளை விசேஷண-மாகக் கொள்ளில் ஸர்வशக்தித்வவிரோதம் வருமென்பார்க்கு இப் புருஷகாராபேக்ஷையிலும் ஸர்வशக்தித்வவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்கும். [85]"யுவத்வாதௌ துல்யே" என்கிற ஶ்லோகத்திற்சொன்ன குணவிபாகத்தின்படியே பும்ஸ்த்வபித்ருத்வப்ரஶாஸித்ருத்வாதிகளாலே ப்ரதாபோத்தரனாய் தண்டதர-னாய் நிற்கிற ஈஶ்வரனைப்பற்ற விழிவார்க்கு ஸ்த்ரீத்வமாத்ருத்வாதிகளாலே வந்த மார்தவ வாத்ஸல்யாதிகுணாதிஶயத்தாலே இவளவனைப்பற்ற நமக்குப் புருஷகாரமா கையும் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யநியதமென்று சொல்லில்; இப்படியே ஸஹதர்மசாரிணியான விவளாலே விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு ஶரண்யனாகையும் ஈஶ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நியதமென்று கொண்டால் ஒரு ப்ரமாணத்துக்கும் விரோதமில்லை. இவ்விடத்தில் ஶரணஶப்தம் [86]"உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோஶ்ஶப்தஶ்ஶரணமித்யயம் । வர்த்ததே ஸம்ப்ரதம் த்வேஷ உபாயார்த்தைகவாசக:" என்று விஶேஷிக்கையாலே உபாயபரம். ★ பரந்யாஸபலாதேவ ஸ்வயத்னவிநிவ்ருத்தயே । அத்ரோபாயாந்தரஸ்தானே ரக்ஷகோ விநிவேஶித: ॥ ★ ॥ ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் அவ்வோ ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களாலே-

ஹானியை புனரப்யுத்காடனம் பண்ணி ப்ரதிபந்த்யந்தரத்தாலே ஸமாதானமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி யிருக்க விவளை** இத்யாதியால். இப் ப்ரதிபந்திக்கு ஈஶ்வரன் உபாயமாகுகையும், இவள் புருஷகாரமாகுகையும் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யநியதமென்று ஸமாதானம் சொல்லில், அப்படியே ஈஶ்வரவிஶேஷணமாய்க்கொண்டு "லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶ" இத்யாதிகளிற்படியே உபாயமாகுகையும் ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யநியதமென்றால் ஒரு ப்ரமாணவிரோதமுமில்லையென்கிறார் **யுவத்வாதௌ துல்ய** இத்யாதி-யால். இனி ஶரணஶப்தத்திற்கு வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் **இவ்விடத்திலி**த்யாதியால் **உபாய** இதி । ஶரணமித்யயம் ஶப்த: உபாயத்திலும் அதாவது ஹேதுவிலும் வீட்டிலும், ரக்ஷிதாவான புருஷ-னிடத்திலுமிருக்கிறது. ஏதத்ந்யதமவாசகமென்றபடி. **ஸம்ப்ரதந்து** – த்வயத்தில் அந்தர்கதமான இப்பொழுது, **ஏஷ:** – இந்த ஶரணஶப்தமானது, **உபாயார்த்தைகவாசக:** – உபாயரூபார்த்தமொன்றுக்கே வாசகமாகிறது என்பது இதினர்த்தம். **விஶேஷிக்கையாலே உபாயபர**மிதி । உபாயார்த்தைகவாசக: என்கிற விஶேஷவசனமில்லாவிடில் ப்ரபத்தவ்யமான சரணத்திற்கு விஶேஷணமான இந்த ஶரணஶப்தம் ரக்ஷிதாவையே சொல்லுமாகையால் இந்த வசனபலத்தாலேயே இந்த ஶரணஶப்தம் உபாயபர-மாயிற்று என்று கருத்து. வசனம்தானும் ஶரணஶப்தத்தை உபாயபரமாக நிஷ்கர்ஷித்ததற்கு ப்ரயோஜனமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **பரந்யாஸபலாதேவே**தி । **அத்ர** – இந்த மந்த்ரத்தில், ஶரணஶப்தத்தாலே, **ரக்ஷக:** – ஸர்வாதிகாரிகளுக்கும் ரக்ஷகதயா ப்ரஸித்தனான பகவானே, **உபாயாந்தர-ஸ்தானே** - மோக்ஷத்திற்கு உபாயமான பக்திஸ்தானத்திலே, **நிவேஶித:** – அதாவது பக்த்யாதிகளில்

---
85 ஸ்ரீ குணரத்நகோஶம் 34.
86 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 7-29.

யாராधितனான ஸர்வேश्वரன் फलोपायமாயிருக்க இங்கு விशेषித்துपायமென்ன வேண்டிற்று उपायान्तरस्थानத்திலே सहजकारुण्यादिविशिष्टனான ईश्वरனை நிறுத்துகிற प्रपत्तिप्रकारந்தோற்றுகைக்காக வாமத்தனை. இங்கு भक्तियोग-स्थानத்திலே प्रपत्ति நில்லாநிற்க ईश्वरனுपायान्तरस्थानத்திலே நிற்கையாவதென்னென்னில்; अङ्गமாக प्रपत्तिயும் பண்ணி उपायமாக उपासनமுமனுष्ठिத்துப் பெறவேண்டும் फलத்தை அவ் उपायமொழியவே प्रपत्तिमात्रத்தாலே பெறுகைக்கடி ईश्वरனுடைய सहजकारुण्यादिस्वभावविशेषமாகையாலே अकिञ्चनனுக்கு ईश्वरனுपायान्तरस्थानத்திலே நின்றானென்கிறது. अभिमतफलத்துக்குपायமாக

अशक्तனாய் अत एव अकिञ्चनனான अधिकारिயாலே எனக்கு भक्त्याद्युपायங்களை अनुष्ठिக்க शक्तिயில்லை; அந்த उपायस्थानத்தில் நீரே யிருந்து அதாவது भक्त्याद्युपायान्तरनिरपेक्षனாய் मोक्षத்தைத் தரவேண்டுமென்று प्रार्थिக்கப்படுகிறான். किमर्थमितिचेत्? **भरन्यासबलादेवस्व-यत्नविनिवृत्तये** – भक्त्याद्युपायान्तररूपமான भरத்தினுடைய न्यासத்தாலேயே அதாவது उपायान्तरம் என்னால் अनुष्ठिக்கமுடியாது; அந்த स्थानத்திலே நீரே யிருந்து அதாவது उपायान्तरத்தை अपेक्षिக்காமல் फलप्रदानம் பண்ணவேண்டுமென்கிற प्रार्थनाबलத்தாலே தனக்கு उपायान्तरத்தில் प्रवृत्तिயற்றிருக்கைக்காக, तथाच उपायान्तरस्थाननिवेशம் भरन्यासத்திலே पर्यवसितமென்றதாயிற்று. सर्वருக்கும் शास्त्रचोदितமான कर्मोपासनादिகளாலே आराधितனாய்க் கொண்டு भगवान् तत्तत्फलங்களுக்கு उपायமாயிருக்க प्रपन्नविஷயத்தில் विशेषिத்து उपायமாகிறான் என்று शरणशब्दத்தாலே சொல்வதற்கு भावத்தை வெளியிடுகிறார் **सर्वाधिकारिகளுக்குமித்யादियाल्.** **उपायान्तरस्थानத்திலே** – भक्तिस्थानத்திலே, **प्रपत्तिप्रकारம் தோற்றுகைக்காகவாமத்தனை** इति । இந்த उपायान्तरस्थानத்தில் निवेशिக்கையாகிற प्रपत्तिप्रकारத்தை என் தலையிலுपायान्तरத்தைச் சுமத்தாதே इत्यादिமேல் वाक्यத்தாலே தாமே விவரிக்கப்போகிறார். ननु ''यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः । तेन तेनान्यते जन्तुः न्यासेनैव महामुने'' என்று भक्त्याद्यशक्तர்களுக்கு भक्तिस्थानத்திலே भरन्यासத்தையே विधिத்திருக்க, **இங்கு** भक्तिस्थानத்திலே भगवानை நிறுத்துகிறதாவது என் என்று ஶங்கித்து उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இங்கு भक्तियोगस्थानத்திலே प्रपत्तिநில்லாநிற்க** इत्यादियाल्. भक्तனுக்கு अङ्गமாக प्रपत्तिயையும் பண்ணி अङ्गिயாக उपासनத்தையும் अनुष्ठिத்தால் வர வேண்டிய मोक्षத்தை अकिञ्चनனுக்கு प्रपत्त्यनुष्ठानमात्रத்தாலேயே सहजकारुण्यादिविशिष्टனான ईश्वरன் भक्तिनिरपेक्षமாகத் தருகையால் அவன் भक्तिस्थानத்தில் நிற்கிறான் என்கிறது. இப்படி भक्तिस्थानத்திலே भगवानை நிறுத்துகையே प्रपत्तिயாகையாலே भक्त्यादिகளில் अशक्तனுக்கு तत्स्थानத்தில் प्रपत्तिயை विधिக்கிற प्रमाणம் सङ्गतமாகிறது என்று तात्पर्यம். अकिञ्चनன் கீழ்ச்சொன்னபடி भगवानை उपायान्तरस्थानத்தில் निवेशिப்பிக்கிற प्रपत्तिप्रकारத்தை

विहितமான भरஞ்சுமக்கமாட்டாத வकिञ्चनன் गोप्ताவாய் நிற்கிற இவனை நீ யெனக்குपायமாகவேணுமென்றுपायान्तरस्थानத்திலே निवेशिப்பிக்கை யாவது; என் தலையிலுपायान्तरத்தைச் சுமத்தாதே அவற்றைச் சுமந்தால் மேல் வருமभिमतமெல்லாந்தருகை समर्थकारुणिकனான வுனக்கே भरமாக வேறிட்டுக்கொள்ளவேணு மென்கை. இவ்वंशத்தை निष्कर्षिத்து निक्षेपத்தை अङ्गिயென்று சொல்லுகிறது.

प्रश्नपूर्वकமாக வெளியிடுகிறார் **अभिमतफलத்துக்கு** इत्यादियाल். **विहितமான भरம்** – भक्तिरूपोपायத்தை, **என்தலையிலே** – अकिञ्चनனான என் தலையிலே, **उपायान्तरத்தைச் சுமத்தாதே** – अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिக்கு उपायமான भक्तिயைச் சுமத்தாதே, उपायान्तरनिरपेक्षனாக என்றபடி. **அவற்றைச் சுமந்தால் மேல்வருமभिमतமெல்லாந் தருகை** इति । **மேல் வருமभिमतமெல்லாந் தருகை** – संसारनिवृत्तिभगवत्प्राप्तिरूपानिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्त्यात्मक-फलத்தைத் தருகை. இதனாலே अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिरूपरक्षणம் சொல்லப்பட்டது. **உனக்கே भरம்** – உனக்கே अवश्यकर्तव्यமான व्यापारம், இதனால் निक्षेपமும் उपायत्वप्रार्थनैயிலन्तर्भविக் கப்பட்டது. இப்படி अन्तर्भविக்கையால் उपायत्वप्रार्थनैயையும் निक्षेपத்தையும் பிரியச் சொல்லுமிடங்களில் इत्यादिமேல் ग्रन्थத்திற்கு उत्थानம். अन्यथानिक्षेपத்தை अन्तर्भविக்காமல் மேல்வருமभिमतமெல்லாத்தையும் தந்தருளவேணுமென்றுமாத்திரம் சொன்னால் மேல் ग्रन्थத்திற்கு उत्थानம் வாராதிறே. **ஆகவேறிட்டுக்கொள்ளவேணுமிति** । தருகை भरतया स्वीकार्यமென்றபடி. இதனால் रक्षकत्वप्रार्थनै சொல்லப்பட்டது. இங்கு முதலில் என் தலையிலே சுமத்தாதே என்று उपायान्तरनैरपेक्ष्यத்தைச் சொல்லி மேல் வருமभिमतமெல்லாந்தருகை समर्थकारुणिकனான உனக்கே भरமாக வேறிட்டுக்கொள்ள வேணுமென்று रक्षकत्वप्रार्थनैயைச் சொல்லியிருப்பதாலும் उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्व-प्रार्थनैயே उपायत्वप्रार्थनैயாக முடியுமாகையாலும் ''सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः'' என்பதோடு विरोधமில்லை. **இவ்वंशத்தை** इति । ஆகவேறிட்டுக்கொள்ளவேணு மென்கிற प्रार्थनांशத்தை, **निष्कर्षिத்து** – पृथक्காகப்பண்ணி, **निक्षेपத்தை**– என் தலையில் उपायान्तरத்தைச் சுமத்தாதே அவற்றை சுமந்தால் வருமभिमतமெல்லாந்தருகை समर्थकारुणिकனான உனக்கே भरமென்பதால் சொல்லப்பட்ட निक्षेपத்தை,

இங்கு சிலர் – ''இங்கு प्रार्थनीयमुपायत्वं न रक्षकत्वम् । तद्व्युदासक निष्कर्षकवचनविरोधात् । किन्तु उपायान्तरस्थानापन्नत्वम् । तदपि तत्कार्य सर्वनिर्वोढृत्वम्; भरस्वीकर्तृत्वमिति यावत्'' என்று சொல்லி, एतदुपपादकतया ''இங்கு भक्तिயையபேக்ஷியாதே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கை என்று சொல்லாதே இவ்வர்த்தைத் தானே என்மேல் சுமத்தாதே அவத்தை சுமந் தால் மேல் வருமभिमतமெல்லாம் தருகை समर्थकारुणिकனான உனக்கே भरமாக

வேறிட்டுக்கொள்ளவேணும் என்கை என்று मया त्यक्तं भरं पुनः मम शिरसि नाध्यारोपयेथाः, किन्तु त्वमेव स्वभरत्वेन स्वीकुर्वित्येवमाकारकभरस्वीकारप्रार्थनையாக வருளிச்செய்கையாலே இந்த प्रार्थनை भरन्यासाविनाभूதையாகையாலே एतत्प्रार्थनान्वितभरन्यासம் सिद्धिக்கிறது'' என்று उपायत्वप्रार्थनையை भरस्वीकर्तृत्वप्रार्थनारूपமாகச் சொல்லுவர்கள். இதை बुद्धिமான்கள் परामर्शिக்கவேண்டும். निक्षेपरक्षैயில் ''इदं शरणमज्ञाना'' மென்கிற வசனத்திலுள்ள शरण-शब्दத்தையெடுத்து अयं शरणशब्दः गोप्तृत्वसमानार्थ एव । गोप्तृत्वबहिष्टोपायत्वस्य भगवति दुर्निरूपत्वात् என்று ईश्वरविषयமான இந்த शरणशब्दம் गोप्तृत्वसमानार्थकமே; गोप्तृत्वத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதான उपायत्वத்தை चेतनனான भगवाனிடத்திலே சொல்லமுடியாதாகை யாலே என்று गोप्तृत्वापरपर्यायरक्षकत्वத்தையே शरणशब्दार्थமாகச் சொல்லியிருப்பதால் இங்கு प्रार्थनीयमुपायत्वம் न रक्षकत्व மென்கிற प्रतिज्ञै समीचीनமாகாது. அதிலேயே மேல் ''कथं तर्हि'' என்று रक्षकत्वव्युदासकनिष्कर्षकवचनविरोधத்தை ப்ஙங்கித்து अन्ततः तदेवं गोप्तर्येव भगवति प्रपित्सोरुपायान्तरमभिसन्धाय उपायत्ववाचोयुक्तिः तेन निरपेक्षरक्षकत्वमनुसंहितं भवति । अतः उपायार्थैकवाचक इति च तत्परमेव என்று गोप्ताவான भगवाனிடத்திலேயே प्रपित्सुவுக்கு उपायान्तर निवृत्तिயை अभिप्रायப்பட்டு उपायत्वव्यवहारமென்றும், அதனால் निरपेक्षरक्षकत्वமே சொல்லிற்றாயிற் றென்றும், ஆகையால் उपायार्थैकवाचकः என்கிற निष्कर्षकवचनமும் उपायान्तरनिपेक्षरक्षकனையே शरणशब्दம் சொல்லுகிறது என்பதிலேயே தாத்பர்யமுள்ளது என்று பரிஹாரம் சொல்லியிருப்பதால் तद्व्युदासकनिष्कर्षकवचनविरोधात् என்கிற हेत्वंशமும் समीचीनமன்று. तत्कार्यसर्वनिर्वोढृत्वமென்று சொல்லி, அதை भरस्वकर्तृत्वमिति यावत् என்று भरस्वीकर्तृत्वத்திலே पर्यवसिப்பித்திருப்பதும் समीचीनமாவென்று परामर्शिக்கவேண்டும். भक्तिக்கு भरस्वीकारம் कार्यமாகிலன்றோ भक्तिकार्यनिर्वोढृत्वத்தை भरस्वीकर्तृत्वத்திலே पर्यवसिப்பிக்கலாம். மேலும் இந்த वाक्यம் भरस्वीकर्तृत्वप्रार्थनापरமாகாது. प्रार्थनापरமாகில் மேல் வருமभिमतமெல்லாம் தருகிற भरத்தை நீயே ஏறிட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்றன்றோ वाक्यமிருக்க வேண்டும்? அப்படியன்றிக்கே தருகையை யேறிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். எப்படியென்றால் உனக்கே भरமாக என்று अभिमतप्रदानरूपरक्षणத்தையே भरतया ஏறிட்டுக் கொள்ளவேண்டுமென்றிருப்பதால் இது रक्षकत्वप्रार्थनையாகவேயாகவேண்டுமே யொழிய भरத்தை யேறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்கிறாப்போலே भरस्वीकर्तृत्वप्रार्थ-னையாகாது. அப்படி யாகுமென்றால் अधिकारिविभागाधिकारத்தில் उक्तिप्रपत्तिस्थलத்தில் சொன்ன என்னுடைய ரக்ஷை உனக்கே भरமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்கிற वाक्यமும் भरस्वीकर्तृत्वप्रार्थनையாக முடிந்து प्रपत्तिக்கு போதகமாகாமல் போகவேண்டி வரும். அங்கு என்னுடைய रक्षाभरத்தை நீயே ஏறிட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லாமல் என்னுடைய ரக்ஷை உனக்கே भरமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்லாமல் என்னுடைய ரக்ஷை உனக்கே भरமாக ஏறிட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று रक्षकत्वप्रार्थनையை சொல்லியிருப்பதால் तदविनाभूतप्रपत्तिबोधकत्वமே

இது स्वनिर्भरत्वपर्यन्तம். இந் निष्कर्षத்தை நினைத்து ''सांप्रतं त्वेष उपायार्थैक-वाचकः'' என்கிறது. उपायप्रार्थनையையும் निक्षेपத்தையுமோரிடத்திலே

ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்றால் என்னுடைய ரக்ஷை என்கிற ஸ்தானத்தில் அபிமதமெல்லாம் தருகை என்கிற ஶப்தத்தை ப்ரயோகித்து உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்று சொல்லியிருப்பதால் இங்கும் रक्षकत्वप्रार्थनையே சொல்லப்பட்டதென்று அகாமனாலும் अङ्गीकरिக்கப்படவேண்டும். மேலும், उपायत्वप्रार्थனை अकिञ्चन-னான இவ்வதிகாரிக்கு भरस्वीकर्तृत्वरूपமான फलத்துக்கு प्रार्थनारूपैயென்றும், அது இவ்வகிஞ்சனாதிகாரிக்கு आकिञ्चन्यादिகளைப்போலே अधिकारिकोटिनिविष्टமென்றும் சொன்னால் प्रपत्तियोग्याधिकारத்தில் प्रपन्नனுக்கு अधिकारம் சொல்லுமிடத்தில் प्रपन्नனுக்கு विशेषित्तवधि-காரம் தன்னுடைய आकिञ्चन्यமும் अनन्यगतित्वமும் என்று சொல்லியிருப்பது போலே उपायत्व प्रार्थனையும் என்று भरस्वीकर्तृत्वप्रार्थनापर्यवसितமான இந்த उपायत्व प्रार्थனையையும் अधिकारமாகச் சொல்லியிருக்கவேண்டும். அப்படிச் சொல்லக் காணாமையால் उपायत्वप्रार्थனையை कथञ्चिदपि पर्यवसिवஸிப்பிக்கக்கூடாத भरस्वीकर्तृत्वप्रार्थனையிலே पर्य-வஸிப்பதும் அதை अधिकारकोटिनिविष्टமென்று சொல்வதும் எவ்வளவு स्वरसமென்பதை மஹான்களே विवेचिக்கவேண்டும். இங்கு उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनारूपोपायत्व-प्रार्थनापूर्वकभरन्यासமே अङ्गिயாகையாலே இந்த उपायत्वप्रार्थனை अङ्गितावच्छेदकமென்றும், एकप्रयोगத்தில் रक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणத்தையும் निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनारूपोपायत्वप्रार्थனையையும் पृथक् अनुष्ठिப்பதில் प्रयोजनமில்லாமையாலும் निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थனையை अनुष्ठिத்தால் रक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणமும் अनुष्ठितமாக முடிகையாலும் अङ्गितावच्छेदकமான उपायत्व प्रार्थனையே ஶரணஶப்தார்த்ததயா मन्त्रத்தில் अनुसन्धेयமென்று संप्रदायம். अत्र सांप्रदायिकाः प्रमाणम्. இதனால் उपायत्वप्रार्थनाविஷயத்தில் अनुक्तोपालंभनरूपமான சில ग्रन्थங்களும் समाहितங்களாயிற்று.

இந்த निक्षेपம் स्वनिर्भरत्वपर्यन्तமாகவேண்டுமென்கிறார் **இது** इति। ஶரணஶப்தார்த்தनिष्कर्ष-कवचनத்திலும் रक्षकत्वप्रार्थनान्वितस्वनिर्भरत्वपर्यन्तभरसमर्पणமே விவக்ஷிதமென்கிறார் **இந் निष्कर्षத்தை நினைத்து** इति। **இந் निष्कर्षத்தை**— निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनान्वितस्वनिर्भरत्वपर्यन्त-भरन्यासமே अङ्गी என்கிற निष्कर्षத்தை, **सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः** என்கிறது इति। अकिञ्चन-னுக்கு भगवान् उपायமென்றால் அவன் விஷயத்தில் भगवान् भक्तिயாக ஆகிறானென்று சொல்லமுடியாது. अभेदस्य बाधितत्वात्। ஆகையாலே முன்சொன்னபடி இவனுக்கு भरமான அந்த भक्तिயை अपेक्षिக்காமல் रक्षकனாகிறான் என்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டுமாகையால் अन्ततः தனக்கு भक्तिरूपभरत्यागமேற்படுவதால் निर्भरत्वம் सिद्धिக்குமிறே. निक्षेपरक्षैயில் ''गोप्तृत्वसमानार्थ एव ஶரணஶப்தः गोप्तृत्वबहिष्ठोपायत्वस्य भगवति दुर्निरूप-त्वात्'' என்று. भगवान् चेतनனாகையாலே அவனிடத்திலிருக்கும் उपायत्वம் गोप्तृत्व-

பிரியச் சொல்லுமிடங்களில் உபாய शब्दத்திலிவ்விவக்ஷையைத்தவிருதல், भरसमर्पणादिகள் सुव्यक्तங்களாகைக்காகப் பிரியச் சொல்லுகிறதாதல், இங்கு स्वरूपமும் भरமும் फलமும் समर्पणीयமாகையாலே अनेकांशविशिष्टமான

रूपமாகவே ஆகவேண்டுமென்றும் तद्व्यतिरिक्तोपायत्वம் भगवानिடத்தில் दुर्निरूपமென்றும் சொல்லியிருக்க அதை सुनिरूपமாக எண்ணி இங்கு சிலர் ''उपायपरतां नीतेन शरणशब्देन'' என்று ஆரம்பித்து ''अत्यन्तगुणावहाकिञ्चनसमर्प्यमाणभरस्वीकर्तृत्वापरपर्यायोपायान्तरस्थाननिवेशस्येव बोधनीयत्वात्'' என்று कथञ्चिदपि उपायत्वरूपமாகாத रक्षकत्वबहिष्ठभरस्वीकर्तृत्वத்தை शरणशब्दार्थமாகச் சொன்னதுவும், निक्षेपरक्षैயில்:— ''कथं तर्हि रक्षितृत्वन्युदासेन सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः इति निष्कर्षः । श्रूयतामवधानेन'' என்று ஆரம்பித்து ''तदेवं गोप्तर्येव भगवति प्रपित्सोरुपायान्तरनिवृत्तिमभिसन्धाय उपायत्ववाचो युक्तिः । तेन निरपेक्षरक्षकत्वमनुसंहितं भवति'' என்று கோப்தாவான भगवानिடத்திலே प्रपदनेच्छुவான अकिञ्चनனுக்கு उपायान्तरनिवृत्तिயை யெண்ணி उपायமென்று சொல்லுகிறது. तथा च भगवति उपायत्वம் उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वरूपம் पर्यवसितமென்று சொல்லியிருக்க அதையுபேக்ஷித்து तद्विरुद्धமாக भरस्वीकर्तृत्वापरपर्यायोपायान्तरस्थाननिवेशமே भगवतः उपायत्वம் என்று சொன்னதும் प्रामाणिकமாகுமா என்று पटुतरप्रज्ञர்களான प्राज्ञர்களே परमर्शिக்க வேண்டியது. सर्वज्ञனான भगवान் उपायமானாலும் सर्वज्ञत्वம் उपायत्वरूपமாகாதாப் போலே भरस्वीकर्ता உபாயமானாலும் भरस्वीकर्तृत्वம் उपायत्वமாகாதிறே. இப்படி என் தலையில் उपायान्तरத்தை சுமத்தாதே என்கிற वाक्यத்தில் மேல் வருமபிமதமெல்லாம் தருகை உனக்கே भरமென்றும் ஏறிட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் भरसमर्पणविशिष्टरक्षकत्वप्रार्थनையே उपायत्वप्रार्थनையென்றால் ''संप्रार्थ्य शरणं परं'', ''व्रजतस्यैव चरणौ'', ''तत्रैवात्मानमर्पय'' इत्यादिस्थलங்களில் ''संप्रार्थ्य'' என்று उपायत्वप्रार्थनையையும், ''तस्यैव चरणौ व्रज'' என்று भरन्यासத்தையும் தனியாகச் சொல்லியிருப்பதால் पौनरुक्त्यம் வாராதோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **उपायप्रार्थनையையும் निक्षेपத்தையுமி**त्यादिயால். **उपायशब्दத்தில் இவ்விவக்ஷைதவிருதலி**ति । अभिमतமெல்லாம் தருகை உனக்கே भरமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணும் என்கிற विशिष्टवाचकமான उपायशब्दத்தில் அதாவது संप्रार्थ्य शरणமென்கிற விடத்தில் உனக்கே भरமென்கிறवंशத்தைத் தவிர்ந்து अभिमतமெல்லாவற்றையும் தந்தருளவேணுமென்கிற प्रार्थनांशத்தை மாத்திரம் अङ्गीकरिப்பது என்றபடி. स्वरूपफलभरसमर्पणத்தை तथैवात्मानमर्पय என்ற निक्षेपशब्दத்தாலே सामान्यமாகச் சொல்லி, கீழ்ச்சொன்ன विशिष्टवाचिயான उपायशब्दம் भरन्यासांशத்தை स्पष्टीकरिக்கையால் पौनरुक्त्यமில்லையென்கிறார் **भरसमर्पणादिகள் सुव्यक्तங்களாகைக்காக பிரியச்சொல்லுகிறதாதலி**ति । अथवा उपायशब्दம் स्वरूपफलन्यासगर्भभरन्यासத்தை स्वघटकतया சொல்லியிருக்கச் செய்தேயும் अर्पय என்கிற निक्षेपशब्दம் स्वरूपफलन्यासத்தை மாத்திரம் स्पष्टीकरिக்கிறதாகையால் पौनरुक्त्यமில்லையென்னவுமாம். प्रकारान्तरத்தாலே पौनरुक्त्यத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் **இங்கு** इत्यादिயால். **अंशान्तरपरமாதலி**ति । अर्पय என்கிற निक्षेपशब्दத்தில்

समर्पणத்தில் अंशान्तरपरமாதலாகக்கடவது. இவை மூன்று प्रकारத்துக்கும் पुनरुक्तिदोषமில்லை. இவ்வுपायत्वம் न्यासविद्यैக்கு विशेषித்து वेद्याकारம். இதுக்க पेक्षितமாய்க்கொண்டு ज्ञानशक्त्यादिகள் வருகிறன.

स्वरूपफलसमर्पणம் சொல்லப்பட்டால் उपायशब्दத்தில் भरन्यासांशம் சொல்லப்படுகிறது என்று கருத்து.

இங்கு प्रथमपरिहारத்தில் मुख्यமான भरन्यासांशத்துக்கு त्यागம் சொல்லியிருப்பதால் அதைக்காட்டிலும் भरन्यासம் सुव्यक्तமாகைக்காகப் பிரியச்சொல்லுகிறது என்கிற இரண்டாவது பரிஹாரம் வரம். அதைக்காட்டிலும் अनेकांशविशिष्टமான भरन्यासத்தில் भरन्यासांशம் उपायत्वप्रार्थनैயிலும், स्वरूपसमर्पणफलसमर्पणांशம் अर्पय என்கிற निक्षेपத்திலும் சொல்லித்தென்கிற மூன்றாவது பரிஹாரம் வரமென்று திருவுள்ளம். இந்த மூன்று நிர்வாஹங்களிலும் पुनरुक्तिदोष மில்லையென்கிறார் **இவை மூன்று प्रकारத்துக்கும் पुनरुक्तिदोषமில்லையி**ति । முதல் நிர்வாஹத்தில் भरन्यासांशத்தைத் தவிரச் சொல்லியிருப்பதால் उपायत्वप्रार्थनैயில் भरन्यासத்திற்கு उक्तिயேயில்லையாகையால் अर्पय என்கிற निक्षेपத்திலேயே स्वरूपफलभरसमर्पणம் மூன்றும் சொல்லியிருப்பதாலும் निक्षेपமில்லை. இரண்டாவது நிர்வாஹத்திலும் अर्पय என்கிறவிடத்தில் மூன்றம்ஶ மும் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் उपायत्वप्रार्थनैயில் भरन्यासத்தைச் சொன்னது அதின் प्राधान्यம் सुव्यक्तமாகைக்காக வாதலால் पौनरुक्त्यமில்லை. घटोऽस्ति घटोऽस्ति என்று प्रयोजनமன்றிக்கே पुनः पुनः कथनமன்றோ. पुनरुक्तिயாவது. இங்கு उपायत्वप्रार्थनैயில் भरन्यासकथनத்திற்கு இவை மூன்றில் भरन्यासांशமே प्रधानமென்று தோற்றுவிப்பிக்கை प्रयोजनமாகையால் पुनरुक्तिயில்லை. மூன்றாவது निर्वाहத்தில் अर्पयஎன்பதில் இரண்டம்ஶமும் उपायत्वप्रार्थनैயில் भरन्यासांशமுமே தனித்தனியாக சொல்லப்பட்டிருப்பதால் पौनरुक्त्यदोषप्रसक्तिயே யில்லையென்று கருத்து. निरपेक्षरक्षकत्वरूपोपायत्वம் वात्सल्यादि-गुणங்களைக் காட்டிலும் இந்த न्यासविद्यैக்கு विशेषித்து वेद्याकारமென்கிறார் **இவ்வுपायत्व-மி**ति । **विशेषித்து** – असाधारणமாக **वेद्याकारம்** – वेद्यமான गुणம்.

இங்கு சிலர் ''भगवतः उपायत्वம் निरपेक्षरक्षकत्वरूपமே, अन्यस्य दुर्निरूपत्वात्'' என்கிற निक्षेपरक्षाश्रीसूक्तिमनादृत्य उपायत्वம் भरस्वीकर्तृत्वरूपம் என்று भरस्वीकर्तृत्वத்தையே उपायत्वமாக தாமே निष्कर्षித்துக்கொண்டு அதின் மேல் भरन्यासोत्तरकालभाविயான भरस्वीकर्तृत्वம் पूर्व-भाविயான भरन्यासरूपन्यासविद्यैக்கு எப்படி वेद्याकारமாகுமென்று தாமே அதிலுள்ள वास्तवமான दोषத்தை उद्घाटनம் பண்ணி तत्परिहारार्थமாக उपायत्वம் स्वरूपयोग्यतारूपம் फलो-पधानरूपமென்று இரண்டுண்டு என்று सांप्रदायिकமன்றிக்கே विभागம் பண்ணி स्वरूप-योग्यतापक्षத்தை निक्षेपरक्षोक्तनिरपेक्षरक्षकत्वपर्यवसितமாகச் சொல்லி அது भरन्यासात् पूर्वभाविயாகை

"प्रपद्ये" என்கிறவிடத்தில் गतिवाचियान धातु गत्यर्थங்கள் बुध्यर्थங்களாகையாலே இங்கபேக்ஷித बुद्धिविशेषத்தைச் சொல்லுகிறது. बुद्धियावது இவ்விடத்தில் "रक्षिष्यतीति विश्वासः" என்கிறவध्यवसायம். अङ्गங்களில் सारமான विश्वासத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு सपरिकरமான साद्ध्योपायமிங்கே

யாலே भरन्यासத்துக்கு वेद्याकारமாகலாமென்பது போல் முடித்து, फलोपधानपक्षத்தில் भरस्वीकर्तृत्वம் पश्चाद्भावियானாலும் पूर्वभावियான भरन्यासத்துக்கு விஷயமாகலாமென்பது போல் उपपादித்து அதற்கு उपपत्तिசொல்லும்போது "स्वोत्तरक्षणभाविभरस्वीकर्तृत्वमेव वेद्याकारः, चाक्षुषादिप्रात्यक्षिकज्ञानस्य वर्तमानार्थग्राहित्वनियमेऽपि मानस भावनात्मकभरन्यासस्य वर्तमानार्थविषयकत्वनिर्बन्धाभावेन स्वोत्पत्स्यमान स्वानन्तरकालीन भरस्वीकर्तृत्वरूपोपायत्वविषयत्वसंभवात्" என்று रहस्यशिखामणिरहस्यத்தில் स्मर्ता என்கிற पदத்தின் व्याख्यानावसरத்தில் "उपासनம்போலே प्रपदनமும் शास्त्रजन्यज्ञानத்தள வன்றிக்கே मामेकं शरणं व्रज என்கிறபடியே विधेयமாயிருப்பதொரு स्मृतिविशेष" மென்று भरन्यासத்தை स्मृतिरूपமாக சொல்லியிருப்பதை परामर्शिக்காமல் भरन्यासத்தை मानसभाव-नात्मकமாகச் சொன்னது उचितமாகுமோ? मानसभावனையென்றால் चाक्षुषज्ञानसमभिव्या-हारத்தாலே मानसप्रत्यक्षம்போல் தோன்றுகிறதே. स्वयंप्रकाशज्ञानवादिகளான நமக்கு मान-सप्रत्यक्षமுண்டோ. அப்படியிருந்தாலும் அது बहिष्ठமான ईश्वरனுடைய भरस्वीकर्तृत्वத்தை विषयीकरिக்குமோ. मानसभावனையென்பது स्मृतिயைச் சொல்லுகிறதாகையால் स्मर्ता என்கிற पदத்தின் व्याख्यानத்தோடு विरोधமில்லையென்றால் भरन्यासம் स्मृतिயாகில் पूर्वानुभूतार्थவிஷயகமாகவே இருக்கவேண்டுமாகையால் भविष्यத்தான भरस्वीकर्तृत्वத்தை विषयीकरिக்கமாட்டுமோ என்பதையும் पण्डितர்கள் पक्षपातமன்றிக்கே परामर्शिக்க வேண்டும்.

கீழ் पूर्वखण्डस्थनारायणशब्दத்தில் प्रधानமாக वात्सल्य स्वामित्वसौशील्यसौलभ्यसार्वज्ञादिகளான उपायत्वोपयोगिगुणங்கள் प्रधानங்களாக अनुसन्धेयங்களென்றன்றோ சொல்லியிருக்கிறது என்னவருளிச்செய்கிறார் **இதுக்கபேக்ஷிதமாய்க்கொண்டு** इति । இந்த प्रपत्तिविद्यैயில் निरपेक्षरक्षकत्वरूपासाधारणाकारமே प्रधानतया अनुसन्धेयம். இவ்வாகாரத்துகபேக்ஷிதமாக वात्सल्य-ज्ञानशक्त्यादिगुणங்கள் अनुसन्धेयங்களென்று கருத்து.

இனி प्रपद्ये என்ற பதத்திற்கு व्याख्यानம் செய்யத் துடங்குகிறார் **प्रपद्ये என்கிற விடத்திலிதி । गतिवाचियान धातु** – पद्लृ गतौ என்று படிக்கப்பட்ட धातु, **गत्यर्थங்கள் बुद्ध्यर्थங்களாகையாலே** – असति बाधके गत्यर्थधातुக்கள் बुद्ध्यर्थங்களாகலாமாகையாலே, बुद्धिविशेषமென்பதைத் தாமே விவரிக்கிறார் **बुद्धियावது** इति । अङ्गान्तरங்களிருக்க महाविश्वासத்தை யிங்கு சொல்லுவானேன் என்ன வருளிச்செய்கிறார் **अङ्गங்களில் सारமான विश्वासத்தை** इत्यादियால். अङ्गங்களில் महाविश्वासம் सारமாகையாலே அதை

தோற்றுகிறது. எங்ஙனேயென்னில்; இங்கு "ப்ர" என்கிற उपसर्गम् विश्वासத்தினுடைய प्रकर्षரூபமான மஹத்தையைக்காட்டும். இவ் विश्वासप्रकर्षம் श्रीमच्छब्दத்திலும் नारायणशब्दத்திலுமுள்ள पुरुषकारसंबन्धगुणादिகளையநுஸந்தித்தவாறே வரும். இத்தாலே தன்னபசார प्राचुर्यादिகளடியாகவரும் शङ्केகளெல்லாம் கழியும். இவ் विश्वास दार्ढ्यம் வேணுமென்னுமிடத்தை [87]"राक्षसानामविस्रंभादांजनेयस्य बन्धने । यथा विगलिता सद्यस्त्वमोघाप्यस्त्रबन्धना ॥ तथा पुंसामविस्रंभात् प्रपत्तिः प्रच्युता भवेत् । तस्माद्विस्रंभयुक्तानां मुक्तिं दास्यति सा चिरात्"

முன்னிட்டே सपरिकरமான அங்கி தோற்றுகிறதென்றபடி. இனி विश्वासपूर्वकமாக அங்கி தோற்றும் प्रकारத்தையுபபாதிக்கக் கருதி முதலில் महाविश्वासविषयத்தில் वक्तव्यங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லத் துடங்குகிறார் **இங்கு ப்ர என்கிற उपसर्गम्**इत्यादियால். **प्रकर्षரூபமான மஹத்தையைக் காட்டும்**इति । இதனால் ப்ர என்கிற उपसर्गம் स्वसमभिव्याहृतधात्वर्थத்தின் प्रकर्षத்தை, அதாவது धात्वर्थத்தின் மஹத்தையைக் காட்டுமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இங்கு प्रपत्तिरूपव्याजविशेषம் क्षणकालसाध्यமாயும், अत्यल्पமாயும், அதையநுஷ்டிக்கப்போகிற நாம் अनन्तापचारयुक्तர்களாயும், निहीनர்களாயும், அடையவேண்டிய मोक्षம் सर्वोत्कृष्टமாயும், प्रपद्यमानனான भगवान् दण्डधरனாயும் இருப்பதால் அவன் एतादृशமான நம்மை இந்த अल्पव्यापारத்தாலே रक्षिக்குமோ வென்கிற संशयம் நடையாடாநிற்க, रक्षिष्यतीति महाविश्वासம் எவனுக்காவது அங்கமாக வரக்கூடுமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்विश्वासप्रकर्षம்**इत्यादियால். श्रीमच्छब्दத்திற்சொன்ன पुरुषकारविशेषத்தையும், नारायणशब्दத்திற்சொன்ன संबन्धविशेषगुणविशेषादिகளையுமநுஸந்தித்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஶங்கைகளெல்லாம் தவிர்ந்து विश्वासप्रकर्षம் सिद्धिக்குமென்று கருத்து. परिकरविभागाधिकारத்தில் இப்படி சில शङ्काविशेषங்களை उद्घाटनம் பண்ணி श्रीमच्छब्दத்திலும் नारायणशब्दத்திலுமுள்ள पुरुषकारसंबन्धगुणव्यापारप्रयोजनविशेषங்களாலே அந்த ஶங்கைகளுக்கு निवृत्ति प्रकारத்தையும் महाविश्वाससिद्धिயையும் विस्तृतமாக அருளிச்செய்தாரிறே. அங்கு சொன்ன महाविश्वासहेतुभूतशङ्कानिवृत्तिயை இங்கும் ஸ்மரிப்பிக்கிறார் **இத்தாலே** इति । **இத்தாலே** – पुरुषकारसंबन्धगुणविशेषाद्यनुसन्धानத்தாலே. இந்த विश्वासदार्ढ्यம் வேணுமென்னுமிடத்தில் दृष्टान्तकथनपूर्वकம் विश्वासाभावத்தில் भगवान् फलप्रदனாகமாட்டானென்றும் विश्वासமுள்ளவர்களுக்கே भगवान् शीघ्रமாக மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பானென்றும் சொல்லுகிற வசனத்தை उदाहरिக்கிறார் **இவ் विश्वासदार्ढ्यம்**इत्यादियால். **राक्षसानामिति** । आञ्जनेयனுடைய बन्धनविषयத்தில் ராக்ஷஸர்களுடைய अविश्वासத்தாலே

---
87 ஸநத்குமாரஸம்ஹிதா

என்று சொல்லிற்று. இவ் व्यवसायத்தினுடைய प्रभावம் [88]''व्यवसायादृते ब्रह्म नासादयति तत्परम्'', [89]''निस्संशयेषु सर्वेषु नित्यं वसति वै हरिः । ससंशयान् हेतुबलान्नाध्या-वसति माधव'' इत्यादिகளிலும் सुप्रसिद्धம். இம் महाविश्वासமுண்டானால் பின்பு विमर्शकालத்திலொருக்காலும் संशयம் பிறவாது. ஆகையால் பின்பொருக் காலும் இவ்விஷயத்தில் संशयம் பிறவாதபடியான प्रथमक्षणத்தில் महाविश्वासம் प्रपத்திக்கங்கம். இது मन्दமாயிருந்தாலும் विशेषिத்துக் कटाक्षिக்கத்துடங்கின ईश्वरன் शेषपूरணம்பண்ணும். [90]''मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन'' என்று

ஓரிடத்திலும் व्यर्थமாகாத इन्द्रजित्कर्तृकமான ब्रह्मास्त्रबन्धनமானது எப்படி रज्जुबन्धनाव्यवहि-तोत्तरकालத்திலேயே நழுவி விட்டதோ, அப்படியே புருஷர்களுடைய அவநம்பிக் கையாலே அதாவது महाविश्वासக்குறைவினாலே अमोघமான प्रपत्तिயும் फलप्रदமன்றிக்கே நழுவிப்போய்விடும். ஆகையால் महाविश्वासशालिகளுக்கே प्रपत्तिயானது मोक्षத்தை अचिरात् கொடுக்கும் என்பது இதினர்த்தம். இந்த महाविश्वासத்தின் प्रभावத்தை अन्वयव्य-तिरेकमुखेन उपपादिக்கிற प्रमाणங்களை யருளிச்செய்கிறார் **இவ் व्यवसायத்தினுடைய प्रभावமி**त्यादिயால். **व्यवसायादि**त्यादि । महाविश्वासமன்றிக்கே ஒரு புருஷனும் அந்த पर-ब्रह्मத்தை யடையமாட்டானென்கை. **निस्संशयेष्विति** । முன்பு சொன்ன ஶங்கைகள் ஒன்றுமில்லாத महाविश्वासशालिகளான सर्वரிடத்திலும் भगवान् नित्यமாகவே வஸிக் கிறான். संशययुक्तர்களாயும் अत एव हैतुकர்களாயும் உள்ளவர்களிடத்தில் श्रियः पतिயான வன் ஒரு कालத்திலும் வஸிக்கிறதில்லை என்கை. இம் महाविश्वासத்திற்கு संशयोत्पत्ति-प्रतिबन्धकत्वம் प्रयोजनமென்கிறார் **இம் महाविश्वासமுண்டானாலி**ति । **உண்டானால்** – प्रपत्तिकालத்திலுண்டானால், **विमर्शकालத்தில்** – परामर्शकालத்தில், **பின்பொருக்காலு மிவ்விஷயத்தில் संशयம் பிறவாதபடியான प्रथमक्षणத்தில் महाविश्वासமி**ति । இதனால் स्वसमानाधिकरण स्वसमानविषयकसंशय प्रागभावासमानकालिकविश्वासம் महाविश्वासமென்று சொல்லிற் றாயிற்று. இப்படி महाविश्वासம் प्रपत्तिக்கு पूर्वकालத்திலும் प्रपत्तिக்கு उत्तरकालத்திலுமிருந் தாலும் அது अङ्गமன்று. प्रपत्तिप्रथमक्षणावच्छिन्नमहाविश्वासமே अङ्गமென்னில்; मन्दविश्वासரான प्रपत्तुக்களுக்கு प्रपत्तिप्रथमक्षणத்திற்குள் அந்த महाविश्वास सिद्धिயுண்டாமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது मन्दமாயிருந்தாலுமி**ति । **இது** – विशेष्यभूतமான विश्वासம்.

अथवा – இப்படி प्रपत्तिप्रथमक्षणावच्छिन्नमहाविश्वासம் अङ्गமென்றால், ஒருவன் मन्दविश्वासத் தோடு प्रपत्तिயை अनुष्ठिத்தால் அவனுக்கு प्रपत्तिप्रथमक्षणத்தில் महाविश्वासமில்லாமையால் प्रपत्तिफलं विकलமாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது मन्दமாயிருந்தாலுமி**ति ।

---

[88] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 334-47.
[89] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 359-71.
[90] ராமாயணம் – யுத்தகாண்டம் 18-3.

இது – அனுஷ்டிதப்ரபத்திக்கு அங்கமான விச்வாஸம், **ஈச்வரன் சேஷபூரணம் பண்ணுமிதி** । கோலின காலத்துக்குள்ளே மஹாவிச்வாஸத்தையுண்டுபண்ணி மஹாவிச்வாஸபூர்வக உபாயத்தையனுஷ்டிப்பிக்குமென்றபடி. இப்படியாகில் ஸாத்யோபாயசோதனாதிகாரத்தில் ''மந்தவிச்வாஸரான ப்ரபந்நாபாஸரையும்'' என்றாரம்பித்து ''கோலினகாலத்துக்குள்ளே உபாயபூர்த்தியையுண்டாக்கி ரக்ஷிக்கு'' மென்கிற ஸ்ரீஸூக்தியும் இத்தோடு ஏககண்டமாம். இந்த யோஜனையில் மந்த-விச்வாஸமும் மஹாவிச்வாஸபர்யந்தமாமென்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்கு மந்தவிச்வாஸ பூர்வகமனுஷ்டிதமான ப்ரபத்தியும் மஹாவிச்வாஸாங்கப்ரபத்திபர்யந்தமாக முடியும் என்றர்த்தமாகக்கடவது.

ப்ரபத்திக்கு முன்பு என்று சேஷம். **சேஷபூரணம் பண்ணுமிதி** । ஸ்வகடாக்ஷத்வாரா யாத்ருச்சிகஸுக்ருத-ஸாத்விகஸம்பாஷணாசார்யப்ராப்திதத்உபதேசாதிமுகேன புருஷகாரஸம்பந்தாதிவிமர்சாதிகளை யுண்டுபண்ணி சங்கா-நிவ்ருத்தி த்வாரா விச்வாஸத்தில் சேஷமான மஹத்வத்தை பூர்த்தி செய்து ப்ரபத்திப்ரதமக்ஷணத்தில் மஹாவிச்வாஸத்தை அங்கமாம்படி செய்யுமென்றபடி. ஈச்வரன் இப்படி செய்கைக்கு அடி இவ்வதிகாரிக்குள்ள இந்த மந்தவிச்வாஸமே. இப்படி மந்தவிச்வாஸர் பக்கலிலும் ஈச்வரன் ப்ரீதி பண்ணுவானோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **மித்ரபாவேனேதி** । **மித்ரபாவேன** – மித்ரத்வபாவனயா, இதனால் விச்வாஸமாந்த்யம் தோற்றுகிறதே. இதில் கிம் புனர்ந்யாயத்தைக் காட்டுகிறார் **அஞ்ஜல்யாதிகளு மகப்பட இதி** । **ந ஜாது ஹீயதே** – மோக்ஷரூபபலத்தைக் கொடுத்தும் க்ஷயித்துப்போகாதிறே. அங்கும் ''பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதின:'' என்கிறபடி இவ்வதிகாரிபக்கல் இவ்வஞ்ஜலி-பந்தம் அனுவர்த்தித்தேகிடக்கும். நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । இப்படி ''இது மந்தமாயிருந்தாலும் என்று துடங்கி மஹாவிச்வாஸபர்யந்தமாம்'' என்கிறவரையிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி, ப்ரபித்ஸுவான ஒருவனுக்கு விச்வாஸம் மந்தமாயிருந்தால் அவனுக்கு அது ப்ரபத்திபூர்வக்ஷணத்திற்குள்ளே மஹாவிச்வாஸபர்யந்தமாய்க்கொண்டே ப்ரபத்யங்கமாகும். ந து மந்தவிச்வாஸமாய்க் கொண்டே என்பதிலே தத்பரம் என்றால் பின்பொருக்காலும் இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயம் பிறவாதபடியான ப்ரதமக்ஷணத்தில் மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்கிற பூர்வவாக்யத்திற்கு அனுகுணமாய் அவிருத்தமாய் முடியாநிற்க, இங்கு சிலர் ''இது மந்தமாயிருந்தாலும் என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியை ஸமீசீனப்ரபத்தி ப்ரதமக்ஷணாவச்சின்னப்ரபத்யங்கமந்தவிச்வாஸபரமாக எண்ணி மறுபடி ப்ரதமக்ஷணாவச்சின்ன மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்யங்கமாகையாலே உத்தரகாலத்திலே மஹாவிச்வாஸம் பிறந்தாலும் இந்த மந்தவிச்வாஸம் ஸமீசீனப்ரபத்திக்கு அங்கமாகுமோ என்று சங்கித்து, பின் பொருக்காலும் இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயம் பிறவாதபடியான ப்ரதமக்ஷணத்தில் மஹாவிச்வாஸம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமென்கிற ஸ்ரீஸூக்திக்கு விருத்தமாய் ஸாக்ஷாத்வா பரம்பரயா வா உத்தரகாலீனசங்கா ப்ரதிபந்தகப்ரதம-க்ஷணாவச்சின்னவிச்வாஸத்வம் ஸ்வோத்தரகாலீனசங்காஸமானாதிகரண ப்ரதமக்ஷணாவச்சின்னவிச்வாஸத்வலக்ஷணமங்கதாவச்சேதகம் என்று உத்தரகாலிகஸம்சய ஸமானாதிகரணப்ரபத்திப்ரதமக்ஷணாவச்சின்னமந்தவிச்வாஸத்திற்கே ஸமீசீனப்ரபத்யங்கத்வம் வரும்படி பரிஷ்கரித்திருப்பது ப்ராமாணிகஹ்ருதயங்கமமாகுமோவென்பதை பண்டிதவரர்கள் பராமர்சிக்கவும். மேலும் ஸாத்யோபாயசோதனாதிகாரத்தில் ''மந்தவிச்வாஸாபாஸரான ப்ரபந்நாபாஸரையும் முடிவிலே ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கும் இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளில் மந்தவிச்வாஸத்தோடு பண்ணின ப்ரபத்தி,

शरण्यனருளிச்செய்தானிறே. अञ्जल्यादिகளுமகப்பட [91]"न जातु हीयते" என்னும் படியிறேயிருப்பது. ஆகையால் मन्दविश्वासமும் महाविश्वासपर्यन्तமாம். இப்படி उपायமாகவத்யவஸிக்கிறேனென்று महाविश्वासத்தைச் சொல்ல "अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकम् । तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः", "त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता", "भव शरण" मित्यादि प्रमाणानुसारத்தாலே उपायप्रार्थனையுமிங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வுபாயप्रार्थனையிலே गोप्तृत्व-वरणமந்தர்गतம் पृथग्भूतமன்று. इष्टप्राप्त्यनिष्टनिवृत्तिरूपமான फलத்தினுடைய प्रार्थனையை

प्रपत्त्याभासமென்றும் அது पूर्णप्रपत्तिயையுண்டுபண்ணியே रक्षिக்குமென்றும் சொல்லி யிருக்க तद्व्याख्यानावसरத்திலும் இவர் தாமே "இனி मन्दविशासம் प्रपत्तिக்கு अङ्गமாக प्रसङ्गियாதோ என்று अङ्गत्वप्रसङ्गத்தை शङ्किத்து "अङ्गமன்றென்னில்" என்று अङ्गत्वा-भावத்தை निष्कर्षिத்து ஆனாலது साङ्गोपायமல்லாமையாலே ईश्वरன் முடிவிலேதான் रक्षिக்கக்கூடுமோ என்று मन्दविश्वासத்தோடுபண்ணின ப்ரபத்தி अङ्गविकलமென்றும், அது முடிவிலேயும் ரக்ஷிக்க शक्तமாகுமோவென்றும் शङ्किத்து मन्दविश्वाससहितप्रपत्तिயை व्याजமாகக்கொண்டு ईश्वरன் பூர்ணப்ரபத்தியையுண்டாக்கிரக்ஷிக்குமென்றும், मन्दविश्वा-सத்துக்கு अङ्गत्वமேயில்லையென்றும் அத்தோடு கூடின ப்ரபத்தி समीचीनोपायமன் றென்றும் तन्मूलमहाविश्वाससहित समीचीनपूर्णப்ரபத்தியையுண்டுபண்ணியே ரக்ஷிக்கு மென்றும் சொல்லியிருப்பதால் तद्विरुद्धமாக இங்கு मन्द विश्वासத்தாலே समीचीन ப்ரபத்தியேயுண்டாகுமென்றும் அதற்கே अङ्गत्वமுண்டென்றும் परिष्करिத்திருப்பது युक्तமாகுமா என்றும் கவனிக்கவும்.

இப்படி महाविश्वासविषयத்தில் சொல்லவேண்டியதைச் சொல்லி மேல் प्रपद्ये என்கிற पदं அத்தோடு सहपठितமான उपायत्वप्रार्थனையில் முடியுமென்கிறார் **இப்படி उपायமாக** इत्यादियால். **अनन्यसाध्य** इति । प्रपत्तव्येतरனாலே साध्यமல்லாத स्वाभीष्टविषयத்தில் प्रपत्तव्यனான ஒருவனிடத்திலேயே उपायतायाच्ञैயானது प्रपत्तिயென்றும், शरणागतिயென்றும் சொல்லப்படுகிறது என்பது இதினர்थம். **இவ்வுபாயप्रार्थனையிலே गोप्तृत्ववरणம் अन्तर्गतம், पृथग्भूतமன்று** इति । "என் தலையிலே उपायान्तरத்தைச் சுமத்தாதே; அவற்றைச் சுமந்தால் மேல்வருமभिमतமெல்லாந்தருகை समर्थकारुणिकனான உனக்கே भरமாக வேறிட்டுக்கொள்ளவேணும்" என்று சொன்ன उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनारूपोपायत्व-प्रार्थனையிலே रक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणம் अन्तर्गतமென்றபடி. पृथग्भूतமன்று என்கிற व्यतिरेकोक्तिயாலும் अन्तर्गतत्वமே दृढीकरिக்கப்படுகிறது. ननु – प्रपद्ये என்கிறவிடத்தில்

---

91 ஆளவந்தார்ஸ்தோத்ரம் 28.

उत्तरखण्डத்திலே பண்ணாநிற்க இங்கு फलप्रार्थनையைப் பண்ணினால் पुन-रुक्तियுண்டாம். प्रपत्तिக்கு फलமாக भक्तिरूपोपायத்தைப் प्रार्थिக்குமாப்போலே स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு இங்கு साध्यமாய் प्रार्थनीयமாயிருப்பதொரு उपायமில்லை, ஆனபின்பு இங்கு प्रार्थनையைச் சொல்லுகிறபடி யென்னென்னில்; फलप्रदानம் பண்ணுகிறவிடம் सर्वाधिकारिविषयத்திலும் பொதுவாயிருக்க अकिञ्चनனாய் सर्वभरन्यासம் பண்ணுகிறவன் பக்கல் प्रपत्ति வேறொரு उपायத் துக்கங்கமாக நில்லாதபடி शरण्यன் தானுपायान्तरस्थानத்திலே நின்று फलம் கொடுக்கிறவம்शமேற்றமானபடியாலே அவ்வேற்றமான भरस्वीकारांशம் இங்கு प्रार्थिக்கப்படுகிறது. ஆனாலும் இப்படி उपायமாய் நிற்க வேணு மென்றபேக்ஷிக்கவே अभिमतफलविशेषத்தை उपायान्तरव्यवधानமறத்தரவேணு மென்று प्रार्थिத்ததாகாதோ; ஆகையாலுत्तरखण्डத்தில் प्रार्थनை மிகுதியன்றோ வென்னில்; उक्तप्रकारத்தாலே प्रार्थनाविषयத்தில் अंशभेदம் தோற்றுகைக் காகப் பிரிய अपेक्षिக்கிறதாகையாலே மிகுதியில்லை. उत्तरखण्डத்திலपेक्षणीय-

---

महाविश्वासத்தைச் சொல்ல प्रार्थனையுஞ் சொல்லிற்றாயிற்றென்றீர். அந்த प्रार्थனை अनिष्टनिवृत्तीष्टप्राप्तिप्रार्थனையென்றால் उत्तरखण्डத்தோடு पुनरुक्तமாம். उपायप्रार्थனையென்றால் सिद्धोपायप्रार्थனை இரண்டுபேருக்கும் तुल्यம். साध्योपायமான भक्तिप्रार्थனை अङ्गप्रपत्ति-निष्ठனுக்கேயொழிய स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்குக் கூடாது. ஆகையால் महाविश्वासத்தாலே आक्षिप्तமான प्रार्थனை எது என்று शङ्किத்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் **इष्टप्राप्तीत्यादि**யால். फलप्रदत्वरूपமான रक्षकत्वம் सर्वाधिकारिसाधारणமாகையாலே இங்கு स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனான இவ்வधिकारिविषयத்தில் भक्तिயாலே अपेक्षैயன்றிக்கே भक्तिस्थानத்திலே நின்று भक्ति-रूपभरத்தை स्वीकरக்கிறவம்ஶம் அதாவது – भक्तिनिरपेक्षफलप्रदत्वरूपरक्षकत्वांशம் ஏற்ற மாகையாலே அது प्रार्थिக்கப்படுகிறது என்கை. ननु – उपायமாக நிற்கவேண்டு மென்று प्रार्थिத்தால் அவனே उपायமாக நிற்கமுடியாதாகையாலே उपायान्तरத்தைய पेक्षिக்காமல் फलத்தைத் தரவேண்டுமென்று प्रार्थिத்ததாக முடிகையால் उत्तरखण्डத்தில் फलप्रार्थனை மிகுதியன்றோ என்று शङ्किத்து उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **ஆனாலும் இப்படி** इत्यादिயால் **उक्तप्रकारத்தாலே** इति। என் தலையிலே उपायान्तरத்தைச் சுமத்தாதே; அவற்றைச் சுமந்தால் மேல்வரு मभिमतமெல்லாந்தருகை समर्थकारुणिकனான உனக்கே भरமாகவேறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்றுசொன்ன प्रकारத்தாலே. **प्रार्थनाविषयத்தில்** – இந்த विशिष्टप्रार्थनाविषयத்தில், **अंशभेदம் தோற்றுகைக்காக** – என் தலையிலே சுமத்தாதே என்பதால் उपायान्तरनिरपेक्षत्वांशமும், மேலேவருமभिमतமெல்லாந்தருகை

फलविशेष व्यञ्जकமான वाक्यத்தினுடையவन्वयमात्रத்துக்காக प्रार्थनापदमध्याहरित्தாலும் फलस्वरूपमात्रத்திலே तात्पर्यமென்று परिहारமாகவுமாம். पूर्वोत्तरखण्डங்களிரண்டுக்குந் திரண்ட பொருள் निष्कर्षिக்குமிடத்தில் अकिञ्चनனான வெனக்கு நீ उपायान्तरस्थानத்திலே நின்று फलविशेषத்தைத் தருகைக்காக यथोक्तமானவாत्मरक्षाभर निक्षेपம் பண்ணுகிறேனென்று ஒரு विशिष्टप्रार्थनान्वित-भरसमर्पणமாம். இஸ் समर्पणமுமध्यवसायशब्दार्थமாம். இப்படி सपरिकरமான भरसमर्पणமே प्रपत्ति शास्त्रार्थமென்னுமிடம் प्रमाणसंप्रदायங்களாலே பலவிடத்திலும்

உனக்கே भरமாகவேறிட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்பதால் फलप्रदत्वरूपरक्षकत्वांशமும் தோற்றுக்கைக்காக. **பிரியவपेक्षिக்கிறதாகையாலே** – प्रपद्ये என்று पूर्वखण्डத்தில் उपायान्तरनिरपेक्षत्वांशத்தைப் பிரித்தும் उत्तरखण्डத்தில் फलप्रदत्वांशத்தைப் பிரித்தும் अपेक्षिக்கிறதாகையாலே, பரிஹாராந்தரமருளிச்செய்கிறார் **उत्तरखण्डத்திலி**ति । प्रपद्ये என்கிற விடத்தில் निरपेक्षत्वविशिष्टरक्षकत्वத்திற்கு प्रार्थனையென்றே கொண்டாலும் उत्तरखण्डத்தில் प्रार्थनापदமில்லாமையால் அதற்கு इष्टप्राप्त्यनिष्टनिवृत्तिरूपफलस्वरूपमात्रप्रतिपादनத்திலே நோக்காகையாலே மிகுதியான प्रार्थनांशம் அதில் இல்லை; अन्वयத்திற்காக प्रार्थनापदத்தையध्याहरित्தாலும் उत्तरखण्डத்திற்கு फलस्वरूपத்திலேயே தாத்பர்யமாகையாலே अन्वयार्थமான प्रार्थनापदार्थத்தில் தாத்பர்யமில்லாமையாலே அத்தாலே पौनरुक्त्यமில்லையென்று கருத்து. ननु पूर्वखण्डம் उपायत्वप्रार्थनापरமாயும், அதாவது निरपेक्षत्वप्रार्थनापरமாயும், उत्तर-खण्डம் रक्षकत्व प्रार्थनापरமாயும் முடிந்தால் वाक्यभेदம் வாராதோவென்ன अवान्तरवाक्यம் भिन्नமானாலும் मन्त्रம் वाक्यैकवाक्यமாய்க்கொண்டு महावाक्यமாய் முடிகையாலே वाक्य-भेददोषமில்லை யென்கிறார் **पूर्वोत्तरखण्डங்களிரண்டுக்கும் திரண்டபொருள் निष्कर्षिக்குமிடத்திலி**ति । **திரண்டபொருள் निष्कर्षिக்குமிடத்தில்**– महावाक्यार्थத்தை நிர்ணயிக்குமிடத்தில். இதில் उपायान्तरस्थानத்திலே நின்று என்கிற அம்ஶம் उपायत्व-प्रार्थनासूचकம். फलविशेषத்தைத் தருகைக்காக என்கிற அம்ஶம் फलप्रार्थनाद्योतकம். यथोक्त-மான आत्मरक्षाभरनिक्षेपம் பண்ணுகிறேன் என்பது प्रपद्ये என்கிற பதத்தில் சொல்லப் போகிற भरसमर्पणद्योतकம். இப்படி शरणशब्दोपश्लिष्टबुद्धिसामान्यवाचकप्रपूर्वकपद्लृधातुவுக்கு प्रकृताधिकार्यनुगुणமாக महाविश्वासरूपाध्यवसायार्थकत्वத்தைச் சொல்லி तत्प्रसक्त्या तदाक्षिप्तप्रार्थना-स्वरूपத்தை விசாரித்து முடிவில் बुद्धिसामान्यवाचिயான धातुவே भरसमर्पणरूपமான अध्यव-सायத்தைச் சொல்லுமென்கிறார் **இஸ் समर्पणமும் अध्यवसायशब्दार्थமாமி**ति । अध्यवसाय-वाचकपद्लृ धातुरूपशब्दार्थமாமென்றபடி. இப்படி विश्वासप्रार्थनादिपरिकरसहितமான भरसमर्पणமே प्रपत्तिशब्दार्थமென்னுமிடத்தைப் பலவிடங்களில் समर्थिத்தோமென்கிறார் **இப்படி सपरिकरமான** इत्यादिயால்.

ஸமர்த்தோம். [92]''अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् । मयि निक्षिप्तकर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति'' என்று प्रपत्तिमन्त्रान्तरத்திற்சொன்ன कर्तव्यनिक्षेपप्राधान्यமிங்கும் तुल्यம். मोक्षप्रदமான सिद्धोपायத்துக்கு मुमुक्षुவின் பக்கலிலே யுள்ளதொரு शास्त्रीयமான साध्यव्याजம் वशीकरणமென்னுமிடம் தன்னை कर्ताவாகக்காட்டுகிற उत्तमனாலே सिद्धம். இதில் औचित्यத்தாலே [93]''புகலொன்றில்லா வடியேன்'', [94]''अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः'', [95]''न धर्मनिष्ठोऽस्मि न चात्मवेदी'' त्यादिகளிற்படியே अधिकारिविशेषமும் कार्पण्यமாகிற परिकरமும் सूचितம். இது गद्यத்தில் ''अनन्यशरणः'' என்கிற पदத்திலும், சிறு गद्यத்தில் ''स्वात्म नित्य नियाम्य'' என்கிற चूर्णिகை

நனு இங்கு ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரார்த்தமான भरसमर्पणமே சொல்லப்பட்டதாகில், ப்ரபத்திமந்த்ராந்தரங்களிற்சொன்ன निक्षेपம் விவக்ஷிதமன்றோ என்ன வருளிச் செய்கிறார் **अनेनैव तु मन्त्रेण**ेत्यादियால். **अनेनैव तु मन्त्रेण** – तद्विष्णोः इति मन्त्रेण, **निक्षिप्तकर्तव्यः** – निक्षिप्तः कर्तव्यभक्तिरूपोपायः येन कृतभरनिक्षेप इतियावत् । **இங்கும் तुल्य**मिति । இந்த करणमन्त्रத்திலும் प्रपद्ये என்கிற தாதுவில் स्वस्वरूपத்தினுடைய शेषत्वाध्यवसायமும் விவக்ஷிதமாகையாலே स्वरूपसमर्पणप्राधान्यமும் मन्त्रान्तरத்தோடு तुल्यமென்றபடி. परमकारुणिकனான भगवान् सिद्धोपायமாய் फलप्रदனாயிருக்க இவன் भरसमर्पणமென்றும் निक्षेपமென்றும் சிலவற்றைச் செய்யவேண்டுமோ? என்ன, அவன் सिद्धोपायனாயிருந்தாலும் सर्वदा सर्वमुक्तिप्रसङ्गपरिहारार्थம் இவனிடத்தில் तद्वशीकरणமான व्याजविशेषம் வேண்டுமென்பதை தன்னை भरमर्पणादिகளுக்கு कर्ताவாகக்காட்டும் उत्तमपुरुषன் சொல்லுகிறது என்கிறார் **मोक्षप्रदமான सिद्धोपायத்துக்கு** इत्यादियால் இனி कर्तृसामान्यवाचकமான उत्तमனில் शरणशब्दादि समभिव्याहाररूपौचित्यத்தாலும் शरणागतिप्रतिपादक प्रमाणपरामर्शத்தாலும் अकिञ्चनான னவधिकारियும் कार्पण्यरूपமான अङ्गமும் सूचितமென்கிறார் **இதில் औचित्यத்தாலே** इत्यादिना । **புகலொன்றில்லாவடியேன்** – उपायान्तराशक्तனானவடியேன், **अकिञ्चनः** – उपायान्तरशून्यன், **अगतिः** – शरण्यान्तरशून्यன், **कार्पण्यமாகிறपरिकरமு**மிति । अकिञ्चनனான अधिकारि उत्तमனைச்சொல்லி தன்னை अनुसन्धिக்கும்போது आकिञ्चन्यமுமनुसंहितமாகுமாகையாலே कार्पण्यरूपपरिकरம் सूचितமென்றபடி. **இது** – आकिञ्चन्यமும் कार्पण्यமும் मन्त्रघटकोत्तमனில் सूचितமென்பது. **गद्यத்திலி**त्यादि । पृथुगद्यமென்கிற शरणागतिगद्यத்தில் ''अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्दयुगळं शरणं प्रपद्ये'' என்கிறவிடத்தில் अनन्यशरणः என்கிற शब्दத்திலுமென்கை.

---

92 ஸாத்யகிதந்த்ரம்.

93 திருவாய்மொழி 6-10-10.

94 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-30.

95 ஆளவந்தார்ஸ்தோத்ரம் 32.

யிலும், ஶ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் [96]"तत्प्राप्तये च तत्पादांबुजद्वयप्रपत्तेरन्यन्न मे कल्पकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः" என்கிற சூர்ணிகையிலும் ப்ரபஞ்சிதமாயிற்று. அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானாரும் [97]"स्वाभीष्टे परसंबन्धे स्वाशक्त्या हीनसाधनः । तत् प्राप्त्युपायं तत्पादौ कृत्वा विश्वासपूर्वकम्" என்றருளிச்செய்தார். இப்படி अकिञ्च-नाधिकारமாய் भरसमर्पणरूपமான उपायத்தைச் சொல்லுகையாலே दुष्करकर्मान्तर-नैरपेक्ष्यமர்த்த सिद्धம். இப்படி शरणशब्दान्वितமான "प्रपद्ये" என்கிற பதத்திலே [98]"रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा । आत्मनिक्षेप कार्पण्ये" என்று निर्दिष्टமான நாலுஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. [99]"चराचराणि भूतानि सर्वाणि भगवद्वपुः । अतस्तदानु-कूल्यं मे कार्यमित्येव निश्चयः ॥ [100]स्वस्य स्वामि निवृत्तिर्या प्रातिकूल्यस्य वर्जन" मित्यादि प्रमाणங்களின்படியே स्वामित्वादि निबन्धनங்களைச் சொல்லுகிற सविशेषणமான

சிறு கத்யத்தில் – சிறு கத்யமென்கிற ஶ்ரீரங்ககத்யத்தில், **स्वात्मनित्यनियाम्य என்கிற சூர்ணிகை யிலுமிதி** । अनागतानन्तकालसमीक्षयाप्यदृष्ट सन्तारोपायः என்கிறவிடத்திலுமென்றபடி. இத்தை स्वाशक्त्याहीनसाधनः என்று அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாருமருளிச் செய்தாரென்கிறார் **அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானாருமி**त्यादियால். **स्वाभीष्ट** इति । **परसंबन्धे** – देश-विशेषावच्छिन्नभगवत्प्राप्तिरूपपरसंबन्धவிஷயத்தில், **स्वाशक्त्या** – இது स्वाज्ञानத்திற்கும் उपलक्षणம். இதனால் आकिञ्चन्यமும் कार्पण्यமும் सूचितமென்று திருவுள்ளம். अकिञ्चनाधि-कारமான भरसमर्पणத்தை இங்கு சொன்னமாத்திரத்தாலே இதற்கு दुष्करकर्मान्तरनैरपेक्ष्यमर्थसिद्ध-மென்கிறார் **இப்படி** इत्यादियால். द्वयத்தில் மஹாவிஶ்வாஸாத்யங்கத்ரயத்தையும் आत्मनिक्षेप-रूपाङ्गियையும் अनुसन्धिக்குமிடத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி शरणशब्दान्वितமான प्रपद्ये என்கிற பதத்திலே** इति । आनुकूल्यसङ्कल्पத்திற்கும் प्रातिकूल्यवर्जनத்திற்கும் अनुसन्धानस्थलத்தை முன்பே சொன்னோமென்கிறார் **चराचराणीति** । **तदानुकूल्यம்** – भगवच्छरीरभूतமான सर्वभूतानु-कूल्यம், **कार्यमित्येव निश्चय इति** । इदं आनुकूल्यसङ्कल्पस्यकर्तव्यतायां प्रमाणम् । **स्वस्यस्वामिनीति** । इदं प्राति-कूल्यवर्जने प्रमाणம். स्वामिவிஷயத்தில் प्रातिकूल्यविवर्जनरूपமான யாதொரு व्यापारமுண்டோ आज्ञाव्याघातवर्जनरूपமான அந்த व्यापारம் ஐந்தாவது அங்கமென்றபடி. **स्वामित्वादि निबन्धनங்களையிதி** । आदिपदத்தால் सर्वशरीरित्वपरिग्रहः । स्वामित्वம் प्रातिकूल्यविवर्जनத்திற்கு निबन्धनம்.

96 வைகுண்டகத்யம்.
97
98 அஹிர்புத்ந்ஸம்ஹிதை 37-18.
99
100 அஹிர்புத்ந்ஸம்ஹிதை 52-23.

நாராயணशब्दத்திலே आनुकूल्यसंकल्पமும் प्रातिकूल्यवर्जनமும் सूचितமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம். இப் परिकरங்களுமுपायार्थமாக सकृत्कर्तव्यங்களென் னுமிடம் अधिकारान्तरத்திலே சொன்னோம். இக் क्रियापदத்தில் वर्तमानव्य- पदेशம் बर्हिर्लवनादिमन्त्रங்களிற்போலே अनुष्ठानकालाभिप्रायம். இங்ஙனன்றிக்கே இவ் वर्तमानव्यपदेशம் वर्तमानदेहावधिயாக प्रपत्त्यनुष्ठानकर्तव्यதையை विवक्षिக்கிற தென்றும், फलं வருமளவும் प्रपत्तिपरिकरமான विश्वासानुवृत्तिயை विवक्षिக்கிற தென்றும் प्रपत्तिकालத்தில் தான் सङ्कल्पिத்தபடியே आनुकूल्यादिகள் प्रपत्ति सपरि- करமாகவே மேலனுவர்திக்கவேண்டும்படியைக் காட்டுகிறதென்றும் சொல்லும் पक्षங்கள் இவ் उपायம் सपरिकरமாக सकृत्कर्तव्यம் என்று காட்டுகிற प्रमाणங்களோடே विरोधिக்கும். त्वरातिशयத்தாலும் भोगरूपதையாலும்

सर्वशरीरित्वம் आनुकूल्यसङ्कल्पத்திற்கு निबन्धनம். **सविशेषणமான नारायणशब्दம்** – श्रीमन्नारायण- शब्दம். प्रातिकूल्यवर्जनिनिबन्धनமான स्वामित्वம் उभयगतமாகையாலே सविशेषणமான என்கிறது. இப்படி स्वामित्वादिகள் प्रातिकूल्यवर्जनादिகளுக்கு निबन्धनமாகில் அவைகள் भगवानுக்கு नित्यங்களாகையாலே प्रातिकूल्यविवर्जनाद्यङ्गங்களும் नित्यமாக अनुष्ठेयங்களாக प्रसङ्गिயாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்परिकरங்களுமிதி** । आनुकूल्य सङ्कल्पादिपरिकरங்களும் तन्निबन्धनங்களும் மேலே अनुवर्तिத்தாலும் उपायार्थங்களான प्रपत्तिपूर्वक्षणावच्छिन्नानुकूल्य- सङ्कल्पादिகளே अङ्गங்களென்றும், அவைகள் अङ्गिயோடு सकृदेव कर्तव्यங்களென்றும் परिकरविभागाधिकारத்திலே சொன்னோமென்றபடி. ननु वर्तमानकालबोधकமான लट् पुरुषனு டைய वर्तमानकालத்தை बोधिக்கிறதென்றால் புருஷன் உள்ளவரையிலும் प्रपत्तिக்கு अनुष्ठानம் प्रसङ्गिக்குமாகையால் प्रपत्तिக்கு सकृत्कर्तव्यत्वबोधकशास्त्रविरोधம் வருமாகையால் बर्हिर्लवनादिस्थलத்திற்போலே இந்த लट् प्रपत्त्यनुष्ठानத்தினுடைய समकालத்தை बोधिக்கிற தென்கிறார் **இக் क्रियापदத்திலிதி** । **बर्हिर्लवनादिमन्त्रங்களிற்போலே** इति । ''बर्हिर्देवसदनं दामि'' என்பது लवनमन्त्रம். आदिपदान्निर्वापத்துக்கு ग्रहणம். ''अग्नये जुष्टन्निर्वपामि'' என்பது निर्वपमन्त्रம். இதற்கு देवसदनமான (स्थानமான) பர்ஹிஸ்ஸை அதாவது दर्भத்தை இப்பொழுது அறுக் கிறேன் என்பது अर्थம். இப்பொழுது என்பது लवनानुष्ठानकालத்தைச் சொல்லுகிறது. அது போலே இங்கு இந்த वर्तमाननिर्देशம் அதாவது लट् प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்தைச் சொல்லு கிறது என்று தாத்பர்யம். இந்த वर्तमाननिर्देशத்திற்கு इतरர்களாலே சொல்லப்படும் प्रयोजनங்களெல்லாம் सपरिकरமான प्रपत्तिக்கு सकृदनुष्ठेयत्वबोधकமான शास्त्रங்களுக்கு विरुद्धமாமென்கிறார் **இங்ஙனன்றிக்கே** इत्यादिயால். **सपरिकरமாக सकृत्कर्तव्यமென்று காட்டுகிற प्रमाणங்களோடே** इति । ''सकृदेव कृता ह्येषा'', ''सकृदेव प्रपन्नाय'', सकृदुच्चारस्संसार- मोचकं भवती'' त्यादि प्रमाणங்களோடே என்றபடி. मोक्षार्थமாக ப்ரபத்தி பண்ணினவனே

வருமாவ்ருத்திக்கும் பூர்வखण्डத்திற் சொன்னபடியே अनुष्ठितமான उपायशरीरத்தில் प्रवेशமில்லை. ஆகையாலிவ்வுपायवाक्यத்தில் वर्तमानव्यपदेशம் [101]"द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता" என்கிற रागप्राप्तभोगरूपानुवृत्तिயை विवक्षिக்கிறதுமன்று. இப்படி सर्वशरण्यत्वமும் शरणागतिस्वरूपமும் இதின் परिकरங்களும் अधिकारिविशेषமும் பூர்வखण्डத்திலே प्रकाशितமாயிற்று. இத்தாலே अनन्योपायत्वமும் सिद्धिத்தது.

இப்படி தோற்றின शरणागति [102]"तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुख" मित्यादिகளிற்படியே सकलफलसाधनமாகையாலும் [103]"तदन्यः को महोदारः" என்கிறபடியே परमोदारனான शरण्यன் अर्थितार्थपरिदानदीक्षितனாய் [104]"கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரு" மென்னும்படி நிற்கையாலும்

ஸம்ஸாரத்தில் அடிச்சூட்டாலே प्राप्तिயில் त्वரை பிறந்து पुनः आर्तप्रपत्तिயை யநுஷ்டித்தால் அது फलान्तरार्थமாகையாலும், "सदैवं वक्ता" என்கிறபடி सर्वदा द्वयத்தைச் சொன்னால் அது भोगरूपமாகையாலும் पूर्वप्रपत्तिயோடு அந்வயமில்லையென்கிறார் **त्वरातिशयத்தாலும் भोगरूपதையாலுமி**त्यादि । இந்த वर्तमाननिर्देशம் अर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता என்கிறபடி भोगरूपமான प्रपत्त्यनुवृत्तिயைச் சொல்லாதோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिயால். **उपायवाक्यத்திலி**ति । पूर्वखण्डरूपமான सकृत्कर्तव्योपायத்தைச் சொல்லுகிற वाक्यத்தில் என்றபடி. पूर्वखण्डத்தில் சொன்ன अर्थங்களை अनुवदिத்து निगमिக்கிறார் இப்படி इति । निरुपाधिकமான शरणशब्दத்தாலே सर्वशरण्यत्वமும், शरणं प्रपद्ये என்கிற विशिष्टத்தில் उपायत्वेन वरणம் சொல்லுகையாலே शरणागतिस्वरूपமும், அந்தந்த பதங்களில் அந்தந்த परिकरங்களும், उत्तमனில் अकिञ्चनனான अधिकारिविशेषமும் प्रकाशितமாயிற்று என்றபடி. **இத்தாலே** – सर्वशरण्यत्व पूर्वकोपायान्तरस्थाननिवेशरूप प्रपत्तिस्वरूप प्रतिपादनத்தாலே.

இனி उत्तरखण्डத்திற்கு व्याख्यानம் பண்ணப்போகிறவறாய் पूर्वखण्डத்தில் निरूपितமான उपायविशेषம் फलसाकांक्षமாகையாலும், அது सकलफलसाधनமாகையாலே फलविशेषसाकांक्षமாகையாலும் அந்த फलம் दातृप्रतिग्रहीत्रुपायस्वरूपपरामर्शத்தில் सर्वानिष्टनिवृत्तिपूर्वकभगवत्कैङ्कर्यமாக முடிகையாலும், அதையே उत्तरखण्डம் प्रतिपादिக்கிறதென்கிறார் **இப்படித் தோற்றின शरणागति** इत्यादिயால். **अर्थितार्थपरिदानदीक्षितனாயி**ति । उपायानुष्ठाताக்களாலே याचितமான सकलपुरुषार्थத்தையும் अनुबन्धिपर्यन्तமாக विशेषिத்துக் கொடுப்பதில் दृढसङ्कल्प

---

[101] ஶரணாகதிகத்யம்.
[102] விஷ்ணுபுராணம் 1-9-73.
[103] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 33-119.
[104] திருவாய்மொழி 3-9-5.

இங்கு என்ன ஃபலத்துக்காக प्रपत्तिபண்ணுகிறதென்கிற अपेक्षैयிலே महोदारனான शरण्यனுக்கும் सर्वोत्कृष्टविषयமான இவ் वशीकरणविशेषத்துக்கும் शेषतैकरसனான தன் स्वरूपத்துக்குமனுरूपமான ஃபலविशेषத்தை उत्तरखण्डம் [105] "தனக்கே யாகவெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிறபடியே समस्तविरोधिनिवृत्तिपर्यन्तமாக प्रार्थिக்கிறது. இத்தாலே अनन्यप्रयोजनत्वமும் सिद्धिக்கிறது. இவ்விடத்திலே सविशेषणமான नारायणशब्दமும் प्राप्यதைக்கனுरूपமான स्वामित्वादिகளும் अनन्तगुणविभूतिविशिष्टனான स्वामिயினுடைய सर्वप्रकारनिरतिशयभोग्यதையுமாகிற வாकारங்களை यथाप्रमाणம் प्राधान्येन காட்டுகிறது. இப்படி उभयविभूतिविशिष्टம் प्राप्यமாயிருக்கச்செய்தேயும் आत्महविरुद्देश्यருமாய் शेषत्वप्रतिसंबन्धिகளுமாய் அதடியாக வருகிற कैङ्कर्यத்துக்குமிலக்காய்க்கொண்டு प्रधानप्राप्यருமாயிருப்பார் இவ் विशिष्टदंपतिகளென்று தோற்றுகைக்காக இங்கு श्रीमच्छब्दம்.

முடையவனான என்கை. **सर्वोत्कृष्टவிஷயமான** – सर्वोत्कृष्टेश्वरவிஷயமான, **शेषतैकरसனான** – शेषता एकरसः यस्य स्वरूपस्य । **ஃபலविशेषத்தை** – देशविशेषावच्छिन्नकैङ्कर्यத்தை. **தனக்கே யாகவெனைக்கொள்ளுமீதே** – स्वकैङ्कर्यத்துக்காக என்னை किङ्करனாக்கிக்கொள்ளுமிதையே. पूर्वखण्डத்தில் अनन्योपायत्वம் सिद्धिக்கிறாப்போலே उत्तरखण्डத்தில் अनन्यप्रयोजनत्वம் सिद्धिக்கிறதென்கிறார் **இத்தாலே** इति । **இத்தாலே** – चतुर्थ्यभिप्रेतपारार्थ्यத்தாலும், नमश्शब्दाभिप्रेतமான स्वार्थत्वनिवृत्तिயாலும் என்கை. उत्तरखण्डस्थलமான नारायण शब्दம் उपेयत्वानुगुणाकारங்களை प्राधान्येन காட்டுகிறது என்கிறார் **இவ்விடத்திலி**त्यादिயால். **सविशेषणமான नारायणशब्दம்** – श्रीमते नारायणाय என்கிற शब्दம். **स्वामित्वादिகளுமி**ति । இங்கு आदिशब्दத்தால் सपत्नीकत्वसुकुमारविग्रहवत्वादिपरिग्रहः । **यथाप्रमाणம்** – "विराजमानोज्ज्वलपीतवासस" मित्यादिप्रमाणानुसारेण, இங்கு श्रीमच्छब्द प्रयोगத்திற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறர் **இப்படி** इति । **उभयविभूतिविशिष्टம் प्राप्यமாயிருக்கச்செய்தேயுமி**ति । नारायणன் प्राप्यனென்றால் नारशब्दार्थமான उभयविभूतिविशिष्टன் प्राप्यனென்றும் तदन्तर्गतश्रीविशिष्टன் प्राप्यனென்றும் முடியாநிற்கச் செய்தேயுமென்றபடி. இதற்கு प्रधानप्राप्यராயிருப்பார் இவ்विशिष्टदंपतिகள் என்று தோற்றுகைக்காக என்பதோடன்வயம், प्रधान प्राप्यत्वத்தில் ஹேதுக்களைக் காட்டுகிறார் **आत्महविरुद्देश्यருமாயி**ति । இதனால் उपायத்தில் प्रधानोद्देश्यரே प्राप्यतायां प्रधानரென்று சொல்லிற்றாயிற்று. **शेषत्वप्रतिसंबन्धिகளுமாயி**ति । இதனாலும் उभयविभूतिनिष्ठशेषतानिरूपितशेषित्वமுभयनिष्ठமாகையாலே இவ்விருவருமே प्रधानप्राप्यராகவேண்டுமென்று सूचितமாயிற்று. **அதடியாக வருகிற कैङ्कर्यத்துக்கும் இலக்காயி**ति । उभयाधिष्ठानமான शेषित्वप्रयुक्त-

105 திருவாய்மொழி 2-9-4.

இவ்வர்த்தம் [106]''वैकुण्ठे तु परेलोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः, [107]तया सहासीनमनन्तभोगिनि, [108]आत्मानुरूपया श्रिया सहासीनम्'' [109]''ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப, [110]கோலத்திருமாமகளோடுன்னை'' इत्यादिகளிலும் विवक्षितம். இங்குற்றை श्रीशब्दம் [111]''शृणाति निखिलान् दोषान् श्रीणाति च गुणैर्जगत् । श्रीयते चाखिलैर्नित्यं श्रयते च परं पदम्'' [112]''श्रयन्तीं श्रीयमाणां च शृणतीं शृण्वतीमपी'' त्यादिகளிற் படியே अनेकार्थங்களுண்டேயாகிலும், ''श्रिङ् सेवायां'' என்கிற धातुவிலே सेव्यत्वादिகளைச் சொல்லிக்கொண்டு कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धित्वपरம். ''श्रीमते'' என்கிற शब्दந்தன்னாலே विशिष्टமான प्रतिसंबन्धिதோற்றிற்றேயாகிலும் सर्वविधकैङ्कर्यத்துக்கும் प्रयोजकமான प्रीति विशेषத்தைப்பிறப்பிக்கும் संबन्धगुणविभूत्यादिपरिपूर्णानु-भवसिद्धिக்காகவிங்கு नारायण शब्दம் प्रयुक्तமாகிறது. இங்கு चतुर्थितादर्थ्यमुखத்தாலே कैङ्कर्यத்தைக்கணிசிக்கிறது. तादर्थ्यमात्रம் नित्यமாகையாலே

कैङ्कर्यத்துக்கு உபயமே प्रतिसंबन्धिகளாகவேண்டுமாகையாலே இவ்விशिष्टदंपतिகளே प्रधानप्राप्यர்களாகவேண்டுமென்று கருத்து. இவ்விशिष्टदंपतिகளே प्रधानप्राप्यரென்பதில் प्रमाणங்களை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்த்தம்**இத்யாதியால். **वैकुण्ठे**त्विति । वैकुण्ठமென்கிற परलोकத்தில் ஸ்ரீயோடே கூட जगच्छेषियாய் अचिन्त्यस्वरूपனாய் இருக்கிற विष्णुவானவன் मननशीलர்களான भक्तர்களோடும் कैङ्कर्यपरர்களான भागवतர்களோடும் आस्ते என்பது இதினர்த்தம். இதில் ''श्रिया सार्धं जगत्पतिः'' என்று श्रीविशिष्टனுக்கே जगच्छेषित्वம் சொல்லுகையாலே அந்த शेषिताप्रयुक्तकैङ्कर्यप्रतिसंबन्धित्वம் श्रीविशिष्टனுக்கே प्रधानமாகத் தோற்றுகிறதிறே. श्रीशब्दத்திற்கு अनेकव्युत्पत्तियுண்டேயாகிலும் இங்குள்ள श्रीशब्दத்திற்கு ''श्रीङ् सेवायां'' என்கிற धात्वर्थமான सेव्यत्वादिகளைச் சொல்லிக்கொண்டு कैङ्कर्यप्रति-संबन्धित्वத்திலே நோக்கு என்கிறார் **श्रीशब्दத்திற்கு** இதி । श्रीमते என்கிற शब्दத்தாலேயே श्रीविशिष्टனே कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धि என்று தோற்றாநிற்க नारायणशब्दமும் வேண்டுமோ என்ன அதற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் **श्रीमते என்கிற शब्दந் தன்னாலே** இதி । **प्रयोजक-மான** – प्रेरकமான, இனி चतुर्थ्यर्थத்தைக்காட்டுகிறார் **இங்கு चतुर्थी**ति । **तादर्थ्यमुखத்தலே** – शेषत्वத்தை द्वारीकरित्तு, **कैङ्कर्यத்தைக் கணிசிக்கிறது** – लक्षणया कैङ्कर्यத்தை बोधिக்கிறது.

---

106 லைங்கபுராணம்.
107 ஆளவந்தார்ஸ்தோத்ரம் 39.
108 வைகுண்டகத்யம்.
109 திருவாய்மொழி 4-9-10.
110 திருவாய்மொழி 6-9-3.
111 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை.
112 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை.

[113]''तच्छेषत्वानुसन्धानपूर्वतच्छेष वृत्तिकः, अहं सर्वं करिष्यामी'' त्यादिகளிற்படியே இங்கு परिपूर्णानुभवपूर्वकமான कैङ्कर्यம் प्रार्थनीयம். शरणागतனாம்போது शरण्यனை अभिमतप्रार्थனை பண்ணுகிறானாகையாலே இங்கே ''भवेयं'' என்றொரு पदம் अध्याहार्यம். இப்படி प्राधान्यத்தாலே முற்பட इष्टप्राप्तिயையபேக்ஷித்து இதுக்காக வனந்தரம் नमஸ்ஸாலே सर्वानिष्ट निवृत्तिயையும் प्रार्थिக்கிறது.

★अप्राप्तितःपरिहरन्स्वपरैस्स्वरक्षां
तादर्थ्यधीपरिहृतस्वपरार्थभावः ।
अन्योपभोगविरहादनघः प्रपन्नो
भुङ्क्ते स्वभोगमखिलं पतिभोगशेषम् ॥ ★

तादर्थ्यத்தையே प्रार्थिக்கலாகாதோ लक्षणया तत्कार्यकैङ्कर्यத்தை யார்थமாகக் கொண்டு அதை प्रार्थिக்கவேண்டுமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **तादर्थ्यमात्रம் नित्यமாகையாலே** इति। **तच्छेषत्वेति** । भगवच्छेषत्वानुसन्धानपूर्वकமான तच्छेषवृत्तिயை அதாவது कैङ्कर्यத்தை யுடையவனென்கை. शरणागतिபண்ணும்போது अभिमतफलத்தை प्रार्थिக்கவேண்டுமாகையால் இங்கு प्रार्थनावाचिपदத்தை अध्याहरिக்கவேண்டுமென்கிறார் **शरणागतனாம்போது** इति। இனி முதலில் इष्टप्रार्थனைக்குக் காரணம் प्राधान्यமென்று சொல்லிக்கொண்டு नमश्-शब्दार्थத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி प्राधान्यத்தாலே** इत्यादिயால். **இதுக்காக** इष्टप्राप्तिக்கு शेषமாக, **सर्वानिष्टनिवृत्तिயையுமிति** । इष्टप्राप्तिக்கு प्रतिबन्धकமான प्रकृतिसंबन्धनिवृत्तिயையும் அத்தோடு கலசின स्वार्थकर्तृत्व स्वाधीनकर्तृत्वाभिमानरूपानिष्टनिवृत्तिயையுமென்றபடி. यद्वा स्वरक्षणविरोधिरूपानिष्टनिवृत्तिயையும், स्वशेषत्वज्ञानविरोधिरूपानिष्टनिवृत्तिயையும், स्वकैङ्कर्यविरोधि-रूपानिष्टनिवृत्तिயையும் प्रार्थिக்கிறதென்றபடி.

विरोधिस्वरूपத்தையும் तन्निवृत्तिप्रकारத்தையும் ஒரு श्लोकத்தாலே सङ्ग्रहिத்துக்காட்டுகிறார் **अप्राप्तित** इत्यादिயால். இதற்கு अर्थம்:— **स्वपरैः** – தன்னாலும் स्वभिन्नர்களாலும், **स्वरक्षां** – தன்னுடைய रक्षणத்தை, **अप्राप्तितः** – प्राप्तिயில்லாமையாலேயே, அதாவது:— शेषित्वादिरूपமான रक्षणप्रयोजकமில்லாமையாலேயே, **परिहरन्** – परिहरिக்கிறவனாய், இதனால் अनन्यरक्ष्यत्वरूप पूर्वखण्डार्थம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதனால் रक्षाविरोधिயும் तन्निवृत्तिप्रकारமும் सूचितமாயிற்று. **तादर्थ्यधीत्यादि** । भगवदेकशेषत्वबुद्धिயாலே परिहरिக்கப்பட்ட स्वशेषत्वबुद्धिயென்ன, भगवदन्यशेषत्वबुद्धिயென்ன இதுகளையுடையவனாய். இதனால் शेषत्वज्ञानविरोधिயும் तत्परिहारहेतुவும் சொல்லப்பட்டது. இது श्रीमते नारायणाय என்கிற

[113] பட்டர் நித்யம்.

இந் நமஸ்ஸுக்கும் க்ரியாபதமத்யாஹரித்துக்கொள்ளவேணும். "ந மம ஸ்யாம்" என்பது எனக்காகவே அல்லேனென்றபடி. "ந மம கிஞ்சித்ஸ்யாத்" என்று ஸர்வவிஷய மமகார நிவ்ருத்திமுகத்தாலே ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறதாகவுமாம். திருமந்த்ரத்திலிஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்திகளிற் சொன்ன சோத்யபரிஹாரங்களிங்குமநுஸந்தித்துக்கொள்வது. இந்நமச்சப்தத்தாலே அவித்யாகர்மததுபயவாஸநாருசிப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதிரூபங்களான ஸர்வவிரோதிகளையும் கழியாநிற்கச்செய்தேயும் இதுக்கு நிர்வசநம் பண்ணுகிற ச்ருதியின்படியே பரிபூர்ணகைங்கர்யரூபபலதசையில் பலாந்தராநுபவந்யாயத்தாலே சங்கிதமான ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வம் ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தபோக்த்ருத்வமாகிற களைகளைக் கழிக்கையிலே இங்கு ப்ரதாநதாத்பர்யமென்றநுஸந்திப்பார்கள். இத்தால் பலாந்தராநுபவதசையிலுண்டாம் ஸ்வாதீநஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வப்ரமங்கள் முக்ததசையில் கைங்கர்யத்திலில்லாதபடி கண்டு அக்கட்டளையிலே ப்ரார்த்திக்கிறானென்றதாயிற்று.

சதுர்த்யந்தபதங்களாலே ஸூசிதம். **अन्योपभोगविरहादनघः** – மோக்ஷேதரமான ஐச்வர்யகைவல்யங்களில் மானஸிகமான உபபோகங்களில்லாமையாலே அநகனாயுமுள்ள, இதனால் கைங்கர்யவிரோதியும் தந்நிவ்ருத்திஹேதுவும் சொல்லப்பட்டது. இது நமச்சப்தத்தாலே ஸூசிதம். **प्रपन्नः** – ப்ரபந்நனானவன், **अखिलं स्वभोगं** – பகவதநுபவத்தாலே தனக்குண்டான ஸர்வபோகத்தையும், **पतिभोगशेषं भुङ्क्ते** इति । राजान्तःपुरभोगन्यायेन பதியான பகவானுடைய போகத்திற்கு சேஷபூதமாகவே அநுபவிக்கிறானென்றபடி.

இனி இந்த நமஸ்ஸுக்கும் நாராயணாய என்கிறவிடத்திற்போல் அந்வயயோக்யமான ஒரு க்ரியாபதத்தையத்யாஹரிக்கவேண்டுமென்கிறார் **இந் நமஸ்ஸுக்குமி**त्यादिना । அத்யாஹார்யபதத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு அத்தோடு சேர்த்து வாக்யார்த்தமருளிச்செய்கிறார் **ந மம ஸ்யாம் என்றது** इति । இது எனக்கு நான் உரியேன் என்கிற அஹங்காரத்திற்கு நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற யோஜனை. இனி மமகாரநிவ்ருத்திபரமான யோஜனையை கிஞ்சித் ஸ்யாத் என்கிற பதத்வயாத்யாஹாரத்தோடு ப்ரதர்சிப்பிக்கிறார் **ந மம கிஞ்சித் ஸ்யாத்** என்று इति । **ஸர்வவிஷயேதி** । **ஸர்வவிஷயம்** – ஸ்வவிஷயம்; ஸ்வகீயவிஷயம். இஷ்டநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்தால் பாவாந்தராபாவவாதிபக்ஷத்தில் அநிஷ்டநிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையும் ஸித்திக்காதோ இத்யாதி சோத்யங்களும் தத்பரிஹாரங்களும் மூலமந்த்ராதிகாரத்திலேயே சொல்லப்பட்டன; அவைகளை இங்கும் அநுஸந்தித்துக்கொள்வது என்கிறார் **திருமந்த்ரத்திலி**த்யாதியால். அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்களெல்லாம் கழிந்து ப்ராப்யமான தேசவிசேஷாவச்சிந்நகைங்கர்யத்தைச் சொல்லி, நாராயணசப்தோத்தரசதுர்த்தியோடு ஸமபிவ்யாஹ்ருதமான இந்த நமச்சப்தத்திற்கு பரிபூர்ணகைங்கர்யரூபபலாநுபவதசைக்கு அநுகுணமான வ்யாவர்த்யவிசேஷத்திலே

114 ''परमात्मनि नाराणां सर्वभारसमर्पणात् । सञ्जातं नैरपेक्ष्यन्तु नम इत्युच्यते बुधैः'' என்று இங்குற்றை நமஸ்ஸை அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் வ्याख्यानம் பண்ணினார். இந்த श्लोकதிற்சொன்ன नैरपेक्ष्यம் स्वरक्षणத்தில் निर्भरत्वம். இந்த निर्भरत्वத்தாலே भरसमर्पणம் सूचितமாதல், स्वनिर्भरत्व पर्यन्तமான भरसमर्पणமிவ்விடத்திலே विवक्षितமாகக்கடவது. हविस्समर्पणத்தில் ''इदमिन्द्राय

நோக்கு என்று प्राचीनர் अनुसन्धिப்பர் என்கிறார் இந் नमश्शब्दத்தாலே इत्यादियால் **இதற்கு** – இந் நமஸ்ஸுக்கு, **निर्वचनம் பண்ணுகிற श्रुतिயின்படியே** – ''न ममाहमस्मि । भगवत एवाहमस्मि'' என்கிற श्रुतिயின்படியே, **फलान्तरानुभवन्यायத்தாலே** इति । ऐश्वर्यकैवल्याद्यनु-भवन्यायத்தாலே. அங்கு अहमेव कर्ता, अहमेव भोक्ता, अहं स्वाधीनः என்றிறே अनुभवம். परमपदத்தில் போனால் स्वाधीनस्वार्थकर्तृत्वादि भ्रमமிராதாகையால் तन्निवृत्तिप्रार्थनை வேண்டுமோ வென்னில்; स्वाधीनस्वार्थ कर्तृत्वभ्रमरहितकैङ्कर्यத்தை प्रार्थिத்தால் அது प्रकृतिमण्डलத்திலே घटिயாதாகையால் देशविशेषावच्छिन्नकैङ्कर्यத்திலே पर्यवसिக்குமென்கிறார் **இத்தாலித्यादि**-யால். **கண்டு** – शास्त्रத்தில் ஆராய்ந்து பார்த்து, **அக் கட்டளையிலே** – शास्त्रம் சொன்னபடி भ्रमरहितமான रीतिயிலே.

இனி पूर्वखण्डம் अङ्गपञ्चकमात्रपरம்; उत्तरखण्डம் स्वरूपादिसमर्पणपरம். அதில் நமஸ்ஸு भरसमर्पणத்தாலே உண்டான नैरपेक्ष्यपरமென்று द्वयத்திற்கு அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானார் சொல்லும் योजनान्तरத்தை सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **परमात्मनीत्यादि**யால். **नाराणां** – முமுக்ஷுக்களான ஜீவர்களுக்கு, **परमात्मनि** – भगवानிடத்திலே, **सर्वभार-समर्पणात्** – अनिष्ट निवृत्तीष्टप्राप्तिरूपरक्षैயினுடைய भरத்தின் समर्पणத்தாலே, **सञ्जातं** – உண்டான, **नैरपेक्ष्यं** – निर्भरत्वமானது, **नम इति** – नमः என்கிற शब्दத்திற்கு अर्थமாக, **बुधैः उच्यते** – அறிவாளிகளால் சொல்லப்படுகிறது. இந்த श्लोकத்தில் சொன்ன नैरपेक्ष्यशब्दத்திற்கு प्रकृतानुगुणமாக अर्थமருளிச்செய்கிறார் **இந்த श्लोकத்தில் சொன்ன नैरपेक्ष्यம் स्वरक्षणத்தில் निर्भरत्वமி**ति । கீழே भरसमर्पणத்தைச் சொல்லாமலிருக்க இந்த नमश्शब्दம் निर्भरत्व-த்தைச் சொல்லமாட்டுமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இந்த निर्भरत्वத்தாலே** इत्यादियால். **सूचितமாதலி**ति । இந்த निर्भरत्वம் भरसमर्पणकार्यமாகையாலே இதனால் இதன் காரணமான भरसमर्पणம் सूचितமாமென்று கருத்து. **विवक्षितமாதலாகக் கடவது** इति । நமஸ்ஸுக்கு भरसमर्पणமுமர்थமாகையால் निर्भरत्वपर्यन्तமான भरसमर्पणம் नमश्शब्दार्थமாக विवक्षितமாகலாமென்று கருத்து. இப்படி स्वनिर्भरत्वपर्यन्तभरसमर्पणம் नमश्शब्दार्थமாக विवक्षितமானாலும் विशेषणीभूतस्वनिर्भरत्वத்தையும் அது சொல்லுமாகை யால் ''सञ्जातं नैरपेक्ष्यन्तु नम इत्युच्यते बुधैः'' என்பதும் उपपन्नமாம். कारिகையில் नैरपेक्ष्यமே,

114

न मम" என்று தன்னுடன் துவக்கறுக்கிறதென்றால் இஸ் ஸமர்பணயோஜனைக்கு स्वरसம். இந்த योजனையில் पूर्वखण्डம் अङ्गपञ्चकपरம், उत्तरखण्डம் अङ्गिप्रतिपादकம். [115]"अहमद्यैव मया समर्पितः" என்கிறபடியே இவ்விடத்தில் நான் ஸ்ரீமானான नारायणனுக்கென்று समर्पिக்க [116]"यत्संरक्ष्यतयाऽर्प्यते", [117]"तवैवास्मि हि भर" इत्यादिகளிற்படியே स्वरक्षणभरமும் स्वरक्षणफलமும் அவனதென்றிங்கே अभिप्रेतமாகவுமாம். नमः என்கிற வித்தாலே आत्मात्मीयங்களோடும் स्वरक्षण तत्फलங்களோடும் தனக்குத் துவக்கற்றமை காட்டுகிறது. परसंबन्धविधियிலும்

அதாவது निर्भरत्वமே नमश्शब्दार्थமாகத் தோற்றாநிற்க निर्भरत्वशिरस्कமான भरसमर्पणம் விவக்ஷிதம் என்பது अत्यन्तस्वरसமாகாதென்று நினைத்து श्रीमते नारायणाय अहं என்கிற விடத்திலேயே भरसमर्पणம் स्वरसமாகத் தோற்றும் வழியை सदृष्टान्तமாகக் காட்டு கிறார் **हविस्समर्पणத்திலி**त्यादियால். **अहं श्रीमते नारायणाय என்றிங்கு भरगर्भமாக समर्पिத்து** इति । अहं शब्दம் सर्वनामशब्दமாகையாலே இங்கு बुद्धिविषयமான भरविशिष्टास्मदर्थத்தையே बोधिக்குமாகையால் श्रीमते नारायणाय अहமென்கிறவிடத்தில் ஸ்ரீமானான நாராயனன் பொருட்டு भरविशिष्टனான நான் ஆகக்கடவேன் என்றால் भरसमर्पणமும் स्वरसமாகவே सिद्धिக்குமென்று கருத்து. இப்படி उत्तरखण्डத்தில் भरसमर्पणம் தோன்றினால் उपायपरமான पूर्वखण्डத்தோடு पुनरुक्तिவாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இந்த योजனையிலி**ति । அருளாளப்பெருமாளெம்பெருமானரருளிச்செய்த இந்த योजனையில் என்றபடி. **पूर्वखण्डமङ्गपञ्चकपरம்; उत्तरखण्डமङ्गिप्रतिपादकமி**ति । तथाच पूर्वखण्डமङ्गपञ्चकमात्रपरமாகையாலும், उत्तरखण्डம் उक्तरीत्या भरसमर्पणप्रतिपादकமாகையாலும் पौनरुक्त्यமில்லை யென்று கருத்து. கீழே अहं शब्दம் भरगर्भமான आत्मपरமென்றார். இனி अहं शब्दம் आत्मस्वरूपमात्रपरமாகக் கொண்டு नारायणाय अहं என்று स्वरूपमात्रத்தை ஸமர்ப்பித்தாலும் प्रमाणान्तरबलத்தாலே भरसमर्पणமும் फलसमर्पणமும் अर्थात् सिद्धமாகுமென்கிறார் **अहमद्यैवे**त्यादियால் अहं – आत्मीयविशिष्टனான நான், **संरक्ष्यतयाऽर्प्यत** इति । रक्षारूपफलविशिष्टतयार्प्यते என்கை. तवैवास्मि हि भरः என்னுமிடத்தில் रक्षाभरविशिष्टமான ஆத்மஸமர்ப்பணம் தோற்றுகிறது. இப்படி "श्रीमते नारायणाय अहं" என்பதால் आत्मात्मीयसमर्पणமும், भरसमर्पणமும் தோன்றினால் அப்போது नमश्शब्दம் आत्मात्मीयस्वरूपங்களோடும் आत्मात्मीयभरफलங்களோடும் தனக்குத் துவக்கற்றமை சொல்லுமென்கிறார் **नमः என்கிறவித்தாலே** इति । ननु चतुर्थियில் परसंबन्धத்தைச் சொன்னால் अर्थात् स्वसंबन्धनिषेधம் सिद्धिக்குமே, அப்படியானால் अन्यतरமே

115 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 52.
116 அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-36.
117 ஆளவந்தார்ஸ்தோத்ரம் 60.

स्वसंबन्धनिषेधத்திலும் तात्पर्यமாகையாலே இச் चतुर्थीनमஸ்ஸுக்களிரண்டுக்கும் फलமுண்டு. இஸ் समर्पणந்தன்னிலும் परनिरपेक्षकर्तृत्वादिகளை निषेधिக்கைக் காக नमः என்கிறதாகவுமாம். स्थूलप्रक्रियையைக் கொண்டாலும் नमामि என்கிற पदத்தை आत्मसमर्पणार्थமென்று व्याख्यानம் பண்ணின पदस्तोत्रप्रक्रियை யாலே இந் नमश्शब्दம் समर्पणப்பொருளுக்கு सङ्केतம். இப்படி उत्तरखण्डத்தை आत्मसमर्पणपरமாகவனுसन्धिப்பார்க்கு இதுக்கனுरूपமாய் स्वरूपानुबन्धिயான फलविशेषமிங்கே स्वतः प्राप्तம். पूर्वोक्तமானபடியே फलपरமாக उत्तरखण्डத்தையனு- सन्धिப்பார்க்கு இவ்வாத்मरक्षाभरसमर्पणம் उपायपरமான पूर्वखण्डத்தில் शरणशब्दा- न्वितமான क्रियापदத்திலே अनुसन्धेयம்.

போதுமாயிருக்க இரண்டையும் சொன்னால் புனருக்தமாகாதோ என்ன வருளிச் செய்கிறார் **परसंबन्धविधियிலிமி**त्यादिना। चतुर्थी परसंबन्धविधिमात्रத்திலும் நமஸ்ஸு स्वसंबन्ध- निषेधमात्रத்திலும் तत्परமாகையால் புனருக்தி வாராது என்று கருத்து. புனருக்தியை प्रकारान्तरेण परिहरिக்கிறார் **இஸ் समर्पणந்தன்னிலுமி**ति। **இஸ் समर्पणந்தன்னிலும்** – चतुर्थिயாலே தோற்றின स्वरूपभरफलसमर्पणந்தன்னிலும், **परनिरपेक्षकर्तृत्वादिகளை निषेधिக்கைக்காக** इति। चतुर्थिயில் स्वरूपभरफलங்களுக்கு परसंबन्धविधिயும், आर्थिकமாக स्वसंबन्धनिषेधமும் अभिप्रेत- மானாலும் நமஸ்ஸு समर्पणत्रयத்தில் परनिरपेक्षकर्तृत्वादिनिषेधத்தில் तत्परமாகையால் पौनरुक्त्यமில்லையென்று கருத்து. இனி उत्तरखण्डம் समर्पणपरமென்கிற யோஜனையில் नमश्शब्दத்திற்கு निर्वाहान्तरமருளிச்செய்கிறார் **स्थूलप्रक्रियையைக் கொண்டாலுமி**ति। स्थूल- प्रक्रियையாவது – अहिर्बुध्न्यसंहितैயில் சொன்ன ''एवमङ्गैरुपाङ्गैश्च नमनं ते प्रकीर्तित'' மென்கிற प्रक्रियை. पदस्तोत्रமாவது – श्रीनृसिंहानुष्टुभத்தில் ஒவ்வொரு பதங்களையும் தனித்தனி யாகப் பிரித்து तत्तदर्थங்களை अनुसन्धिத்துச் செய்த स्तोत्रம். அதில் ''नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनम्'' என்று नमश्शब्दம் समर्पणपरமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி उत्तर- खण्डத்தை समर्पणपरமாக योजिத்தால் चतुर्थ्यादिகளில் சொன்ன फलம் எப்படித் தோற்று மென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி उत्तरखण्डத்தையி**त्यादियाल். **இதுக்கு अनुरूप- மாய் स्वरूपानुबन्धिயான फलविशेषமி**ति। शेषत्वज्ञानादिरूपस्वरूपसमर्पणादिகளுக்கு अनुरूप- மானது शेषिकैங்கர்யம். **स्वरूपानुबन्धित्वம்** – यावदात्मभावित्वம். उत्तरखण्डத்தை फलपर- மாகச் சொல்லுகிற पक्षத்திலே पूर्वखण्डம் भरसमर्पणपरமென்று முன்பு சொன்னபடி अनुसन्धेयமென்கிறார் **पूर्वोक्तமானபடியே** इति।

இப்படி द्वयத்தில் पदங்களிலடைவே शब्दार्थस्वभावங்களாலே पुरुषकारयोगம், அதின் नित्यत्वம், उपायवैशिष्ट्यம், शरण्यगुणपूर्णत्वம், संबन्धविशेषம், दिव्यमङ्गलवि- ग्रहयोगம், அதில் शेषभूतனிழியுந்துறை, அதினுपायत्वप्रकारம், वशीकरण विशेषம், तत्परिकरங்கள், अधिकारिविशेषம், प्राप्यवैशिष्ट्यம், गुणविभूतिविशिष्टप्राप्यत्वம், कैङ्कर्यप्रति- संबन्धित्वம், कैङ्कर्यप्रार्थனை, सर्वविधकैङ्कर्यलाभம், सर्वानिष्टनिवृत्ति, அதினுடைய- வாत्यन्तिकत्वம், पराधीनपरार्थकर्तृत्वம், तथाविधभोक्तृत्वம் என்றிவை प्रधानமாய் இவற்றுக்கபேक्षितங்களுமெல்லாம் सिद्धसाध्यविभागவத்தான उपायமென்றும் उपेयமென்றும் இரண்டு प्रधानप्रतिपाद्यங்களோடே துவக்குண்டு प्रकाशितங் களாயிற்று. இப்படி शारीरकशास्त्रத்திற்போலே तत्त्वविशेषமும் उपायविशेषமும்

இனி द्वयத்தினுடைய पदங்களில் शाब्दமாகவும் आर्थமாகவும் सिद्धिக்குமर्थங்களை क्रमமாக अनुवदिத்துக் காட்டுகிறார் **இப்படி द्वयத்தில் पदங்களிலி**त्यादिना । **पुरुषकार- योगம்** – இது श्रीशब्दार्थம். **அதின் नित्यत्वம்** – இது मतुबर्थம்; **उपायवैशिष्ट्यம்** – उपायமான भगवाனுக்கு श्रीवैशिष्ट्यம், இதுவும் मतुबर्थம். **शरण्यगुणपूर्वत्वம்** – शरण्यனான भगवाனுக்கு कल्याणगुणपूर्णत्वம். இது नारायणशब्दार्थம். **संबन्धविशेषம்** – आधारत्वव्याप्यत्वादिகள். ''माता पिता भ्राता'' என்கிற श्रुत्युक्तமான संबन्धविशेषங்களாகவுமாம். இதுவும் नारायणशब्दार्थம். **दिव्य- मङ्गलविग्रहयोगம்** – இது चरणशब्दोपलक्षितार्थம். **அதில் शेषभूतனிழியுந்துறை** – இதுவும் चरणशब्दार्थம். **அதினுपायत्वप्रकारம்** – இது चरणशब्दोपश्लिष्ट शरणशब्दार्थம். **वशीकरणविशेषம்** – प्रपूर्वकपद्ऌ धात्वर्थமிது. **तत्परिकरங்களி**ति । இவைகளில் प्रपूर्वकपद्ऌधातुவில் महाविश्वासம் शाब्दம், गोप्तृत्ववरणம் तदाक्षिप्तம், उत्तमனில் कार्पण्यம், श्रीमन्नारायणशब्दத்தில் आनुकूल्यसङ्कल्पமும் प्रातिकूल्यवर्जनமும் आर्थம். **अधिकारिविशेषம்** – இது उत्तमனில் शाब्दம். **प्राप्यवैशिष्ट्यம்** – उत्तरखण्डத்தில் प्राप्यனான भगवाனுக்கு श्रीमते என்கிறவிடத்தில் श्रीवैशिष्ट्यம். **गुणविभूति- विशिष्टप्राप्यत्वம்** – இது चतुर्थ्यन्तनारायणशब्दार्थம். **कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धित्वம்** – இது चतुर्थिயின் अर्थம். **कैङ्कर्यप्रार्थना** – இது भवेयं என்கிற पदान्वितचतुर्थिயினर्थம். **सर्वविधकैङ्कर्यलाभம்** – இதுவும் चतुर्थिயினर्थம். **सर्वानिष्टनिवृत्ती**त्यादि । இவைகள் नमश्शब्दार्थங்கள். **अपेक्षितங்களுமெல் லாமி**ति । एतदपेक्षितங்களான यथायोगம் उभयनिष्ठங்களான मृदुत्व पतिपारार्थ्य सर्वोत्तरत्व सर्वशेषि- त्वादिகளெல்லா மென்றபடி. **सिद्धे**त्यादि । सिद्धोपायம் श्रीमन्नारायणன்; साध्योपायம் இங்கு शरणागतिः; இது पूर्वखण्डप्रतिपाद्यம்; सिद्धोपेयம் श्रीमन्नारायणன்; साध्योपेयம் भगवत्परिपूर्णानुभवकैङ्कर्यादि । இது उत्तरखण्डप्रतिपाद्यம். இனி अनुष्ठेयार्थप्रकाशकமான இம் मन्त्रத்தில் சொல்லப்பட்ட उपायरूपமாயும் फलरूपமாயுமுள்ள अर्थங்களுக்கு उत्पत्तिक्रमமும் पाठक्रमமும் ஒத்திருந் தாலும் श्वेताश्वतरवाक्यத்தை अनुसरिத்து अर्थक्रमத்தாலே फलप्रतिपादकवाक्यம் अनुष्ठानकालத்தில் முற்பட अनुसन्धेयமென்று पूर्वாகளருளிச்செய்வார்களென்கிறார் **இப்படி शारीरकशास्त्रத் திற்போலே** इत्यादिயால். **श्वेताश्वतरमन्त्रம் போலே** – ''मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये'' என்கிற

फलविशेषமும் இம் मन्त्ररत्नத்திலே प्रतिपादितமானாலும் இது श्वेताश्वतरमन्त्रம் போலே फलापेक्षापूर्वकமான उपायानुष्ठानप्रधानமாகையால் उपायफलங்களுடைய व्युत्पत्तिक्रमத்தோடே சேர்ந்த पाठक्रमத்தாலே फलप्रतिपादकवाक्यம் பிற்பட்டாலும் अर्थक्रमத்தாலேயிது முற்படவனுसन्धेयமென்றுपूर्वர்களருளிச்செய்வார்கள். पुरुषன் पुरुषार्थத்தை विमर्शिத்துக்கொண்டன்றி उपायविमर्शமும் उपायानुष्ठानமும் பண்ணானிறே. இப்படி திருமन्त्रத்திலும் उपायफलप्रतिपादकांशங்களில் क्रमप्रकारங்களைக் கண்டுகொள்வது. फलार्थिயாய் अधिकारिயானாலிறே இவனுக்கிவ்வுपायानुष्ठानம் வருவது. [118]**"द्वयेन शरणं व्रजेत्",** [119]**"द्वयार्थश्शरणा-गतिः" என்கிற अभियुक्तர் பாசுரங்களாலும் द्वयமுपायानुष्ठानத்தை प्रधानமாக प्रकाशिப்பிக்கிறது. இங்கு पूर्वखण्डமும் चतुर्थ्यन्तपदங்களும் नमஸ்ஸுமாக மூன்று अवान्तरवाक्यங்களானாலும் திரள उपायप्रधानமானவொரு वाक्यமாய்த்**

मन्त्रம்போலே. அதில் फलापेक्षापूर्वकமாக उपायानुष्ठानம் சொல்லப்பட்டதிறே. இனி இங்கு अर्थक्रमத்தையுபபாதிக்கிறார் **पुरुषன் पुरुषार्थத்தை विमर्शिத்துக்கொண்டன்றி** इत्यादियால். இப்படி द्वयத்தில் क्रमத்தை பரிக்ஷித்து एतद्वयारव्येयமான मूलमन्त्रத்திலும் फलप्रतिपादकांशமே முற்பட அनुसन्धेयமென்று अतिदेशिக்கிறார் **இப்படி திருमन्त्रத்திலு** மிत्यादियால். "अग्निहोत्रं जुहोति, यवागूं पचति" என்கிறவிடத்தில் साधनமான यवागूपाकத் திற்கு उत्तरत्र पाठक्रमமிருப்பதால் அதை बाधिத்து अर्थक्रमத்தாலே पूर्वत्र अनुष्ठानம் சொல் லப்பட்டது. இங்கு साध्यமான फलத்திற்கு उत्तरत्वமே युक्तமாயிருக்க அதை बाधिத்து फलத்திற்கு முன்பு अनुसन्धानம் சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **फलार्थि-யாயிதி** । यद्यपि இங்கு उपायத்திற்கும் फलத்திற்கும் पाठक्रमமும் अर्थक्रमமும் ஒத்திருந் தாலும் फलविमर्शपूर्वकफलार्थित्वरूपाधिकारமில்லாவிடில் उपायानुष्ठानம் घटिயாதாகையால் अधिकारसिद्ध्यर्थம் फलानुसन्धानம் முதலிலிருத்தல் வேண்டுமென்று கருத்து. "द्वयेन शरणं व्रजेत्" என்று द्वयத்தை शरणागतिக்கு करणमन्त्रமாகச் சொல்லுகையாலும், "द्वयार्थश्शरणा-गतिः" என்று शरणागतिயே द्वयத்திற்கு प्रतिपाद्यार्थமென்று अभियुक्तபாசுரமிருப்பதாலும் द्वयம் फलविशिष्टமான उपायத்தின் अनुष्ठानத்தையே प्रधानமாகக் காட்டுகிறதென்கிறார் **द्वयेन शरणं व्रजेदित्यादिना** । இனி द्वयத்தில் अवान्तरवाक्यங்கள் மூன்றானாலும் उपायप्रधानமான महावाक्यம் ஒன்றாகத் தலைக்கட்டுமென்கிறார் இங்கு पूर्वखण्डமுமிत्यादिना । महावाक्यத்தை

118

119
நாராயணம்.

தலைக்கட்டக்கடவது. எங்ஙனேயென்னில்; सर्वस्वामियாய் सर्वप्रकार निरतिशयभोग्यனாய் பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத नारायणன் திருவடிகளில் स्वरूपप्राप्तமான सर्वदेश सर्वकाल सर्वावस्थोचितसर्वविधकैङ्कर्यத்துக்கும் विरोधिயான सर्वமுங்கழிந்து परिपूर्णकैङ्कर्यம் பெறுகைக்கு अकिञ्चनனான அடியேன் स्वरक्षणभरादिகளிலெனக்कन्वयமறும்படி श्रीमाனான नारायणன் திருவடிகளிலே अङ्गपञ्चकसंपन्नமான आत्मरक्षाभरसमर्पणம் பண்ணுகிறேனென்று द्वयத்தில் திரண்ட பொருள்.

★वैराग्यविजितस्वान्तैः प्रपत्तिविजितेश्वरैः ।
अनुक्रोशैकविजितैरित्युपादेशि देशिकैः ॥
इदमष्टपदं व्यासे समासे षट्पदं विदुः ।
वाक्यं पञ्चपदैर्युक्तमित्याख्यातप्रधानकम् ॥

एकं द्वयं त्र्यवयवं सुखलभ्यतुर्यं
व्यक्तार्थपञ्चकमुपात्तषडङ्गयोगम् ।
सप्तार्णवीमहिमवद्विवृताष्टवर्णं
रङ्गे सतामिह रसं नवमं प्रसूते ॥ ★

अर्थத்தோடு प्रकाशिயாநின்றுகொண்டு निगमனம் பண்ணுகிறார் **எங்ஙனேயென்னிலீत्यादिना ।** सर्वस्वामियாயென்பது उत्तरखण्डத்திலே नारायणशब्दार्थம். सर्वप्रकारनिरतिशयभोग्यனாய் பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத என்கிற வரையில் श्रीमते शब्दार्थம். स्वरूपप्राप्तமான इत्यादि கழிந்து इत्यन्तம் नमश्शब्दार्थம். परिपूर्णकैङ्कर्यம் பெறுகைக்கு என்பது नारायणशब्दोत्तरचतुर्थ्यर्थம். अकिञ्चनனான அடியேன் என்பது उत्तमனினर्थம். स्वरक्षणभरादिகளில் எனக்கு अन्वयமறும்படி என்பது अर्थात्सिद्धம். श्रीमाனான नारायणன் என்பது पूर्वखण्डश्रीमन्नारायणशब्दार्थம். திருவடிகளிலே என்பது चरणशब्दार्थம். अङ्गपञ्चकसंपन्नமான आत्मरक्षाभरसमर्पणம் பண்ணுகிறேன் என்பது चरणशब्दोपश्लिष्टமான प्रपद्ये என்கிற क्रियापदத்தினर्थம். **திரண்ட பொருள்** – महावाक्यार्थம்.

இந்த கீழ்ச்சொன்ன द्वयव्याख्यानुरूपமான अर्थங்களெல்லாம் நம் बुद्धिचातुर्यத்தால் சொல்லப்பட்டவையென்று; सत्संप्रदायसिद्धसदाचार्यர்களாலே उपदेशिக்கப் பெற்றவையென்கிறார் वैराग्येति । ''दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम्'' என்று சொல்லப்

பட்ட வைராग்யத்தாலே चञ्चलமான மனஸ்ஸை ஜயித்தவர்களாய், ''तस्य च वशीकरणं तच्चरणागतिरेव'' என்று சொல்லப்பட்ட प्रपत्तियினாலே ईश्वरனையும் ஜயித்தவர்களாய், தயையொன்றினால் மாத்திரம் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாய், அதாவது शिष्यविषयदयापरवशர்களாயும் உள்ள நம்மாசார்யர்களால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டபடி द्वयार्थமானது उपदेशिக்கப்பட்டதென்கை.

கீழ் ஸ்ரீமன் நாராயண என்பதை संबुद्ध्यन्तपदद्वयமாக்கி தவ என்கிற பதத்தை யध्याहरித்து சொன்ன யோஜனையையும், श्रीमन्नारायणचरणौ என்பதை ஒரு समस्तपदமாக்கிச் சொன்ன யோஜனையையும் அनुसरித்து, இந்த द्वयाख्यमहावाक्यத்தில் பதங்களின் सङ्ख्यैகளைச் சொல்லி அதில் षट्पदपक्षத்தில் कारकपदங்கள் ஐந்தென்றும், शरणागतिकर्तாவை प्रधानமாக அதாவது – मुख्यविशेष्यமாக போதிக்கையாலே आख्यातं प्रधानமென்றும் शिष्यबुद्धिवैशद्यार्थமாக வருளிச்செய்கிறார் इदमष्टपदमिति । இந்த द्वयरूपवाक्यத்தை ஸ்ரீமன் நாராயண चरणौ என்று மூன்று பதமாக विभजித்துச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் अष्टपदமாகவும், श्रीमन्नारायणचरणौ என்பது समस्तपदம் என்கிற பக்ஷத்தில் षट्पदமாகவும் கருதுகிறார்கள். இதனால் இரண்டு பக்ஷமும் सांप्रदायिकமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படியே श्रीमन्नारायणचरणौ, शरणं, श्रीमते, नारायणाय नमः, என்கிற ஐந்து कारकपदங்களோடே கூடினதாகவும் आख्यातार्थमुख्यविशेष्यकबोधजनकமாகவும் கருதுகிறார்கள். यद्यपि प्रणवத்தில் प्रथमान्तமான मकारத்திற்கு அர்த்தமான ஜீவனுக்கு मुख्यविशेष्यत्वம் தோன்றுகையால் प्रथमान्तार्थमुख्यविशेष्यकशाब्दबोधமே सिद्धान्त्यभिमतं, ஆனாலும் இங்கு अहமென்கிற मुख्यविशेष्यवाचक पदमध्याहार्यமாகையாலே இம் मन्त्रத்தில் आख्यातமே कर्तृवाचकமாகையாலே அதுவே प्रधानமென்று திருவுள்ளம்.

இனி இம் मन्त्रத்தின் प्रभावத்தை उत्तरोत्तरसङ्ख्यावाचकशब्दचातुर्यத்தாலே காட்டாநின்று கொண்டு இம் मन्त्रம் உடையவர் போல் ஸ்ரீரங்கத்தில் வஸிக்கும் மஹான்களுக்கு स्वार्थानुसन्धानमुखத்தாலே ஒன்பதாவதான शान्तिरसத்தையுண்டுபண்ணுமென்கிறார் एकमित्यादिना । एकं – एकत्वसंख्यावत्; मन्त्रங்களுக்குள்ளே उच्चारणमात्रेण मोक्षजनकतया सजातीयद्वितीयरहितम् । द्वयं – उपायोपेयप्रतिपादकखण्डद्वयवत्तया द्वयमिति नामवत्; त्र्यवयवं – श्रीमन्नारायण चरणौ शरणं प्रपद्ये, श्रीमते नारायणाय, नमः என்கிற மூன்று वाक्यத்தோடே கூடினது. सुखलभ्यतुर्यं – सुखेन लभ्यः तुर्यः – मोक्षाख्यचतुर्थपुरुषार्थः येन । व्यक्तार्थपञ्चकं – व्यक्तं अर्थपञ्चकं, प्राप्य प्राप्तृ प्राप्त्युपाय प्राप्तिफल प्राप्तिप्रतिबन्धकरूपं यस्मिन् । उपात्तषडङ्गयोगं – उपात्तः षडङ्गयोगः (आनुकूल्यसङ्कल्प प्रातिकूल्यवर्जन कार्पण्य महाविश्वास गोप्तृत्ववरण निक्षेपरूपமான ஆறு अङ्गங்களையுடைய प्रपत्तिरूपयोगः) येन । இங்கு षडङ्गयोगமென்பது अष्टाङ्गयोगமென்கிறாப்போலே अङ्गिயையும் अङ्गतया निर्देशித்துச் சொன்னபடி. सप्तार्णवीमहिमवत् – सप्तानामर्णवानां समाहारः – सप्तार्णवी; அது போன்ற மஹிமையை वैशाल्यத்தையுடையது. விபுலமான வர்த்தத்தையுடையது என்றபடி. अथवा இங்கு

ஓதுமிரண்டை யிசைந்தருளாலுதவுந்திருமால்
பாதமிரண்டுஞ் சரணெனப்பற்றி நம்பங்கயத்தாள்
நாதனை நண்ணி நலந்திகழ் நாட்டிலடிமையெல்லாம்
கோதிலுணர்த்தியுடன் கொள்ளுமாறு குறித்தனமே. (40)

न वेदान्ताच्छास्त्रं न मधुमथनात्तत्त्वमधिकं
न तद्भक्तात्तीर्थं न तदभिमतात्सात्विकपदम् ।
न सत्वादारोग्यं न बुधभजनाद्बोधजनकं
न मुक्तेस्सौख्यं न द्वयवचनतः क्षेमकरणम् ॥ ६५ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
द्वयाधिकारः अष्टाविंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

மஹிமை காம்பீர்யம். सप्तार्णवीसदृशமான காம்பீர்யத்தையுடையது என்றபடி. विवृताष्टवर्णं – विवृतः अष्टवर्णः – मूलमन्त्रः येन । இதற்கு मूलमन्त्रविवरणरूपत्वம் கீழே பலவிடங்களில் சொல்லப் பட்டது. **इह** – இந்த ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில், **रङ्गे** – ஸ்ரீரங்கத்திலே, **सतां** – नित्यवासம் பண்ணுகிற மஹான்களுக்கு, **नवमं रसं** – ஒன்பதாவதான शान्तिरसத்தை, **प्रसूते** – உண்டு பண்ணுகிறது. இங்கு रङ्गे सता மென்பதாலே शृङ्गारिகளாய் रङ्गस्थलத்தில் அதாவது नर्तनस्थलத்தில் வஸிப்பவர்களுக்கும் கூட शान्तिरसத்தை யுண்டுபண்ணுகிறது என்று ஓர் அர்த்தம் श्लेषமஹிமையாலே தோன்றுகிறது.

இனி अधिकारावसानगाथैயாலே द्वयத்தினர்த்தத்தை यथाक्रमமாக अनुसन्धिத்து फलத்தோடு தலைக்கட்டுகிறார் **ஓதுமிரண்டை** इति । **ஓதும்** – कठश्रुतिயிலே ஓதுகிற, **இரண்டை** – पूर्वखण्डத்தையும் उत्तरखण्डத்தையும், **இசைந்து** – சேர்த்து, फलप्रदமாக என்று शेषம். **அருளால்** – कृपैயினாலே, **உதவும்** – उपकरिக்கும், ''ஓதியிரண்டை'' என்கிற பாடத் தில் **இரண்டை** – पूर्वोत्तरखण्डங்களை, **இசைந்து** – इच्छापूर्वकமாக, **ஓதி** – उच्चरिத்து என்று அர்த்தமாகக் கடவது. **திருமால்** – லக்ஷ்மியினிடத்தில் व्यामोहத்தை யுடைய नारायणனுடைய, இது श्रीमन्नारायणशब्दार्थம். **பாதமிரண்டுஞ்சரணெனப்பற்றி** –

திருவடிகள் இரண்டுமே उपायமென்று आश्रयித்து, அவன் திருவடிகளிலே साङ्गமான भरसमर्पणம் பண்ணி என்றபடி. இது चरणौ शरणं प्रपद्ये என்பதினர்த்தம். **நம்** – நம்மிடத்தில் अदिककृபையையுடைய, **பங்கயத்தாள்** – तामरसवासिनिயான பெரிய பிராட்டியாருக்கு, **நாதனை** – नाथனான नारायणனை, **நண்ணி** – परमपदத்தில் போய் கிட்டி, **நலம்** – आनन्दத்தாலே, **திகழ்** – விளங்காநிற்க, **நாட்டில்** – கலங்காப்பெருநகரில், **அடிமை யெல்லாம்** – सर्वदेशसर्वकालसर्वावस्थोचित सर्वविधकैङ्कर्यத்தையும், **கோதில்** – स्वार्थकर्तृत्व स्वार्थभोक्तृत्व स्वाधीन कर्तृत्वादिभ्रमरूपமான கோதில்லாதபடி, **உணர்த்தியுடன்** – परिपूर्ण-ब्रह्मानुभवத்தோடுகூட, **கொள்ளுமாறு** – अनुष्ठिக்கும் प्रकारத்தை, **குறித்தனமே** – द्वयத்திலே निर्णयித்தோமென்கை.

''अथ सकृदुच्चारस्संसारमोचनं भवति'', ''अहो द्वयस्य माहात्म्यं'' इत्यादिश्रुतिस्मृतिகளில் द्वयத்தின் सकृदुच्चारणமே मोक्षसाधनமென்று சொல்லியிருப்பதால் இந்த द्वयवचनத்தைக்காட்டிலும் अधिकமான मोक्षसाधनமில்லையென்று अनेकदृष्टान्तोपपादनத்தாலே समर्थिக்கிறார் **न वेदान्तात्** என்கிற अधिकारान्तिमश्लोकத்தாலே. वेदान्तத்தைக்காட்டிலும் अधिकं शास्त्रं यथा नास्ति, वेदाच्छास्त्रं परं नास्ति என்கிற श्लोकத்தில் वेदात् परம் शास्त्रமில்லையென்று சொல்லியிருந்தாலும் वेद-शब्दம் उपनिषद्रूपवेदपरமாகையாலே वैरूप्यமில்லை. இந்த श्लोकத்தின் ''सत्यं सत्यं पुनस्सत्य-मुद्धृत्य भुजमुच्यते'' என்கிற पूर्वार्धத்தில் शपथपूर्वकமாக वेदात् परம் शास्त्रம் இல்லையென்று சொல்லியிருப்பதால் இது वास्तवार्थமேயொழிய अर्थवादமன்றென்பது सुस्पष्टமாகை யாலே दार्ष्टान्तिकமான द्वयवचनத்திற்கு மேல்பட்டதான क्षेमकारणமில்லையென்பதும் परमार्थமேயொழிய अर्थवादமன்றென்பது स्पष्टம். **मधुमथनादधिकतरतत्त्वं न** – भगवानைக் காட்டிலும் उत्कृष्टமான तत्त्वமில்லையோ, இங்குள்ள अधिकமென்பதை पूर्वोत्तरस्थलங் களில் கூட்டுவது. न दैवं केशवात् परं என்றதிறே वचनம். **तद्भक्तादधिकं तीर्थं न** – அந்த भगवद्भक्तர்களான भागवतர்களைக்காட்டிலும் अधिकமான परिशुद्धिकरம் எப்படியில்லையோ, ''ते पुनन्त्युरुकालेन दर्शनादेव साधवः'', ''तीर्थीकुर्वन्ति तीर्थानि स्वान्तस्थेन गदाभृत'' इत्यादिवचनத்தாலே. **तदभिमतादधिकं सात्विकपदं न** – அந்த भागवतர்களுக்கு अभिमतமானதைக்காட்டிலும் अधिक-மான सात्विकस्थानமெப்படியில்லையோ, ''यत्राष्टाक्षरसंसिद्धो महाभागो महीयते'', ''निगृहीतेन्द्रिय-ग्रामो यत्र यत्र वसेन्नरः । तत्र तत्र कुरुक्षेत्रं नैमिशं पुष्करन्तथे''त्यादि वचनங்களாலே भागवताभिमतस्थलத் திற்கே सर्वोत्कृष्टत्वம் தோற்றுகிறதிறே. **सत्वादधिकमारोग्यं न** – सत्वगुणத்தைக்காட்டிலும் अधिकமான आरोग्यமானது அதாவது आरोग्यजनकமானது எப்படியில்லையோ, ''यत्तु शारीरमारोग्यं न तदारोग्यमिष्यते । यदात्मनि समारोग्यं तदारोग्यमितीर्यते'' என்கிறபடி आत्मवृत्तिயான ज्ञानसुखादिकமே आरोग्यமாகையாலே அதற்கு जनकமென்றதாயிற்று. ''सत्वात्सञ्जायते ज्ञानं'', ''सत्वं सुखे सञ्जयति'' என்றதிறே. **न बुधभजनाद्बोधजनकं** – सदाचार्यர்களுடைய अनवरत-भजनத்தைக்காட்டிலும் अधिकமான बोधकारणமெப்படியில்லையோ, ''अनुगन्तव्यास्सन्तो यद्यपि कुर्वन्ति नैकमुपदेशम् । यास्तेषां स्वैरकथास्तास्ता भवन्ति शास्त्रार्थाः ॥ ज्ञानाङ्कुरं तत्परिवर्धयन्ति ये शास्त्र-

सत्सङ्गतितोयसेकैः'', ''सत्सङ्गश्च विवेकश्च निश्चितं नयन द्वयं । एकेन हीनः काणस्स्यात् द्वाभ्यामन्धः प्रकीर्तित'' इत्यादि प्रमाणवचनेभ्यः । मुक्तेः – महानन्दानुभवरूपमोक्षத்தைக் காட்டிலும், अधिकं – உயர்ந்த, सौख्यं – सुखानुभवம், यथा न – எப்படியில்லையோ, ''मुक्तिर्मोक्षो महानन्दः'', ''निरतिशयाह्लाद-सुखभावैकलक्षणम्'', ''भेषजं भगवत्प्राप्तिः'' என்றதிறே वचनजातம். न द्वयवचनतः क्षेमकरणं – அப்படியே द्वयोच्चारणத்தைக்காட்டிலும் अधिकமான मोक्षसाधनமில்லை யென்கை.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
द्वयाधिकारोऽष्टविंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे चरमश्लोकाधिकारः ॥

य उपनिषदामन्ते यस्मादनन्तदयांबुधेः
त्रुटितजनताशोकश्श्लोकस्स्वयं समजायत ।
तमिह विधिना कृष्णं धर्मं प्रपद्य सनातनं
शमितदुरिताश्शंकातङ्कत्यजस्सुखमास्महे ॥ ६६ ॥

॥ श्रीः ॥

चरमश्लोकाधिकार व्याख्या ॥

இப்படி शरणागत्यनुष्ठापकமான द्वयத்திற்கு व्याख्यानம் பண்ணி, शरणागतिविधायकமான चरमश्लोकத்திற்கு व्याख्यानம் பண்ணப்போகிறவராய் अधिकारारंभश्लोकத்தாலே चरमश्लोकத்திற்சொன்னபடி वेदान्तवेद्यனாய், परमदயையாலே कृष्णனாகவவதரித்து रहस्यतमार्थமான चरमश्लोकத்திற்கு उपदेष्टाவுமான भगवानை शरणமாகவடைந்து ஒருவித शङ्कैயுமின்றிக்கே सुखமாக இருக்கிறோமென்கிறார் **य उपनिषदामिति** । **यः** – யாவனொருவன், **उपनिषदां** – वेदान्तங்களுடைய, **अन्ते** – मध्यத்திலே, **वर्तते** – प्रतिपाद्यतया இருக்கிறானோ; ''सायंकाले वनान्ते'' इत्यादाविव இங்கு अन्तशब्दம் मध्यवाचि । இதனால் सर्वोपनिषத்துக்களிலும் उपक्रमोपसंहारानुगुणமான महावाक्यप्रतिपाद्यत्वம் சொல்லப்பட்டது. अथवा – இங்கு अन्तशब्दம் समीपवाचि । இங்கு सर्वोपनिषத்துக்களுக்கும் समीपवर्तिயென்றதால் सर्वोपनिषத்துக்களாலும் ऐककण्ठ्येन प्रतिपाद्यत्वம் सूचितமாகிறது. **यस्मादनन्तदयाम्बुधेः** – अपरिमितदयासमुद्रனாய், कृष्णனாக அவதரித்து पार्थனுக்கு सारथिயாய் நின்ற எவனிடத்தினின்றும், **त्रुटितजनताशोकः** – जनसमुदायங்களுடைய शोकத்தை स्वार्थानुष्ठानमात्रத்தாலே போக்குவதான, **श्लोकः** – चरम-श्लोकமானது, **स्वयं समजायत इति** । व्याधனாலே அடிக்கப்பட்ட क्रौञ्चदर्शनத்தாலேயுண்டான शोकம் ''मा निषाद'' என்கிற श्लोकமாக स्वयमेव परिणमिத்தாப்போலே अर्जुनனுடைய दुष्कर-भक्तियोगादिश्रवणजनितशोकத்தாலே பிறந்த दயையே चरमश्लोकமாக स्वयमेव परिणमिத்ததென்கை. **तं** – तादृशप्रभावशालिயான, **सनातनं धर्मं** – ''ये च वेदविदो विप्रा ये चाध्यात्मविदो जनाः । ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्'' इत्यादिகளில் सनातनधर्मமாகச் சொல்லப்பட்ட, **कृष्णं** – कृष्णனை, **विधिना** – चरमश्लोकोक्तविधिயினாலே प्रेरितனாய்க்கொண்டு, **प्रपद्य** – शरणமாக வரித்து, **शमितदुरिताः** –

दुर्विज्ञानैर्नियमगहनैर्दूरविश्रान्तिदेशैः
बालानर्हैर्बहुभिरयनैश्शोचतान्नस्सुपन्था: ।
निष्प्रत्यूहं निजपदमसौ नेतुकामस्स्वभूम्ना
सत्पाथेयं किमपि विदधे सारथिस्सर्वनेता ॥ ६७ ॥

அதிற்சொன்னபடி सर्वपापங்களாலேயும் विमुक्तராய், **शङ्कातङ्कत्यजः** – பலவித ஶங்கைகளாகிற (आतङ्कத்தை) व्याधिயை விட்டவர்களாய், **सुखमास्महे** – இந்த லோகத்திலேயே ஸுகமாக वर्तिக்கிறோம். இதில் तृतीयपादத்தாலே चरमश्लोकपूर्वार्धोक्तार्थस्सूचितः । शमितदुरिताः என்பதால் ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்பதின் அர்த்தம் सूचितம். शङ्कातङ्कत्यजस्सुखमास्महे என்பதால் ''मा शुचः'' என்பதினர்த்தம் सूचितம்.

மேலே अर्जुनனுடைய शोकापनोदनार्थमात्रமன்றிக்கே மிகவும் கஷ்டப்பட்டும் அறியக் கூடாததுகளாயும், அறிந்தாலும் अनुष्ठिக்கமுடியாததுகளாயும், अनुष्ठिக்கப்புக்காலும் चिरकालसाध्यफलங்களாயுமுள்ள कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगरूपमार्गங்களைப் பார்த்து शोकाविष्टர் களாய் अकिञ्चनர்களான நமக்காகவுமன்றோ தானே सत्पथனாய் அதாவது निरपेक्षोपाय-னாய் सत्पाथेयமான ஶரணாகதியை विधिத்தருளினார் என்று அவனுடைய गुणங்களிலே ஈடுபடுகிறார் **दुर्विज्ञानैरित्यादिना । दुर्विज्ञानैः** – கஷ்டப்பட்டும் அறியமுடியாததுகளாய், **नियमगहनैः** – नियमங்களாலே अशक्यानुष्ठेयங்களாய், **दूरविश्रान्तिदेशैः** – दूरமான அதாவது चिरकालभाविயான फलदशैயையுடையவைகளாய், अत एव **बालानर्हैः** – अकिञ्चनர்களுக்கு चिन्तिக்கவும் अनर्हங்களாய், **बहुभिः** – नानाप्रकारங்களான, **अयनैः** – कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोग-रूपोपायங்களாலே, அதாவது उपायदर्शनचिन्तनங்களாலே, **शोचतां** – सर्वदा शोकिத்துக் கொண்டிருக்கிற, **नः** – நமக்கு, **सुपन्थाः** – सुलभोपायனாய், அதாவது तत्तदुपायங்களாலே யபேக்ஷையற तत्तदुपायस्थानத்தில் தானே நிற்கிறவனாய்க்கொண்டு, **नः** – நம்மை, **निष्प्रत्यूहं** – ஒருவித विघ्नமுமின்றிக்கே, **स्वभूम्ना** – தன்னுடைய மாஹாத்மியத்தாலே, **निजपदं** – தமக்கு असाधारणமான परमपदத்தை, **नेतुकामः** – நயிப்பிக்கவேண்டுமென்கிற ஆசையையுடைய, **सर्वनेता** – सर्वनियन्ताவாயிருந்து வைத்தே, **सारथिः** – आश्रितवात्सल्यத்தாலே மாயப்போர்த்தேர்ப்பாகனாக நின்ற, **असौ** – இந்த पार्थसारथिயானவன், **किमपि** – अनिर्वचनीयமான, அதாவது ''सत्कर्मनिरताश्शुद्धास्सांख्ययोगविदस्तथा । नार्हन्ति शरणस्थस्य कलां कोटितमीमपि'' என்று கொண்டாடப்பட்ட, **सत्पाथेयं** – पथि साधु –पाथेयं, அதாவது अर्चिरादि-गमनयोग्यமான ஶரணாகதியை, இங்கு सच्छब्दத்தாலே सर्वाधिकारि साधारणत्वமும், सर्वानिष्टनिवर्त-नक्षमत्वமும், सर्वेष्टसाधनत्वமும், सुकरत्वமும், सकृत्कर्तव्यत्वமும், शीघ्रफलप्रदत्वமும், प्रतिबन्धानर्हत्व-மும், उपायान्तरप्रयोगासहत्वादिகளும் விவக்ஷிதங்கள். **विदधे** – ''मामेकं ஶரணं व्रज'' என்று विधिத்தான்.

ஒண்டொடியாள் திருமகளுந்தானுமாகி
யொருநினைவா லீன்ற வுயிரெல்லாமுய்ய
வண்டுவரை நகர் வாழ வசுதேவற்காய்
மன்ன வர்க்குத்தேர்ப்பாகனாகி நின்ற
தண்டுளவமலர்மார்பன் றானே சொன்ன
தனித்தரும ந்தானெமக்காய்த் தன்னை யென்றுங்
கண்டு களித்தடி சூட விலக்காய் நின்ற
கண்புதையல் விளையாட்டைக் கழிக்கின்றானே. // 41 //

அனந்தரம் ஒரு द्रमिडगाथैயாலே सर्वजगत्स्रष्टவான श्रियःपति தன்னாலே. सृष्टமான जगத்தெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, தானே कृष्णனாகவவதரித்து अर्जुनனுக்கு सारथियாய் நின்று चरमश्लोकத்தைச் சொன்னானென்று चरमश्लोकावतारक्रमத்தைச் சொல்லி, அதிற்சொன்ன उपायभूतனான தானே நமக்கு मोक्षप्रतिबन्धकங்களைப் போக்கடிக்க प्रयत्नம் செய்கிறார் என்கிறார் **ஒண்டொடியாளி**தி. ஒண் – உஜ்ஜ்வலமான, **தொடியாள்** – தோள்வளைகளையுடைய, **திருமகளும்** – பெரியபிராட்டியாரும், **தானுமாகி** – தானும் சேர்ந்து, **ஒரு நினைவால்** – एकाभिप्रायத்தாலே, **ஈன்ற** – सृष्टித்த, **உயிரெல்லாம்** – ஜீவன்களெல்லாம், **உய்ய** – உஜ்ஜீவிக்கைக்காக, இதற்கு வஸுதேவற்காய் என்பதோடும் தானே சொன்ன என்பதோடும் அந்வயம். **வண்** – उदारமான, அதாவது ''पुरी द्वारवती चैव'' என்று मोक्षप्रदமான नगरங்களில் ஒன்றாக प्रसिद्धமான. **துவரை நகர்** – द्वारकापुरத்தில், **வாழ்** – வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கும், **வசுதேவற்காய்** – वसुदेवருக்கு पुत्रனாகவவதரித்து, ''வாழ'' என்கிற பாடத்தில் द्वारकानगरवासिகள் வாழும்படி என்றर्थமாகக் கடவது. **மன்னவர்க்கு** – ராஜாவான पार्थனுக்கு, **தேர்ப்பாகனாகி நின்ற** – सौशील्यसौलभ्यத்தாலே सारथियாய் நின்ற, **தண்** – शीतलமான, **துளவமலர்** – துளஸீபுஷ்பங்களை, **மார்பன்** – மார்பிலே உடைய कृष्णனானவன், **தானே சொன்ன** – कृपाविशेषத்தாலே स्वयமாகவே उपदेशित्த, **தனித் தருமம் தான்** – अद्वितीयமான धर्मமான தான், **எமக்காய்** – स्वीकृतभरனாய்க் கொண்டு, நமக்கு उपायान्तर स्थानத்தில் நிற்குமவனாய், **தன்னை** – उभयविभूतिविशिष्टனாய் समस्तकल्याणगुणपूर्णனான தன்னை, **என்றும்** – ஸர்வகாலத்திலும், **கண்டு** – ஸாக்ஷாத்கரித்து, **களித்து** – आनन्दித்து, அதனாலே **அடிசூட** – திருவடிகளை शिरसावहिக்கை முதலிய கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகைக்கு, **விலக்காய் நின்ற** – प्रतिबन्धकமாயிருக்கிற, **கண் புதையல் விளையாட்டை** – बालர்கள் கண்ணை மூடிச் செய்யும் விளையாட்டுக்குத் துல்யமான விளையாட்டை, அதாவது तत्त्वहितपुरुषार्थமாகிற கண்ணை மறைக்கும் संसारबन्धலீலையை, **கழிக்கின்றானே** – போக்கடிக்க விரகு செய்கின்றான் என்கை.

[1]"एष नारायणश्श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः । नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मधुरां पुरीम्" என்கிறபடியே श्रियःपतियான सर्वेश्वरன் साधुपरित्राण दुष्कृद्विनाश धर्मसंस्थापनங்களுக்காக வண்டுவராபதிமன்னனாய் வந்தவதரித்தருளி सर्वसुलभனாய், [2]"द्रौपद्या सहितास्सर्वे नमश्चक्रुर्जनार्दनम्" என்கிறபடியே शरणागतரான पाण्डवர்களுக்கு இன்னார்தூதனென நின்று अर्जुनனை रथियாக்கித் தான் सारथियாயவனுக்கு विधेयனாய் நின்றவளவிலே, இவ்வர்ஜுனன் தன்னை निमित्तमात्रமாகக்கொண்டு सर्वेश्वरன் தன் प्रतिपक्षங்களை निरसिக்க நின்ற நிலையைக் கண்டு बन्धुविनाशம் सिद्धமென்று निश्चयित्तु अस्थानस्नेहத்தாலே பிறந்த शोकத்தாலும் अस्थानकृपैயாலும் आचार्यादिகள் युद्धोन्मुखரேயாகிலும் அவர்கள் वधத்தாலே पापம் வருகிறதென்கிற भयத்தாலுங் கலங்கி எது हितமென்று தெளியவேணுமென்று பார்த்து [3]"यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नं" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய அவனுடைய शोकத்தை निवर्तिப்பிக்கைக்காக देहादिव्यतिरिक्तமாய் परशेषतैकरसமான नित्यात्मस्वरूपத்தையும், இஸ்ஸ்வரூபந்தெளிந்தவனுக்கு परमपुरुषार्थलाभத்துக்கு परंपरया कारणங்களான कर्मयोगज्ञानयोगங்களையும், साक्षादुपायமாக चोदितமான भक्तियोगத்தையும் सपरिकरமாக उपदेशिக்க, இப் परमपुरषार्थத்தைக் கடுகப் பெறவேணுமென்கிற

இனி இந்தப் பாட்டில் संग्रहமாகச் சொன்ன चरमश्लोकावतारक्रमத்தை विस्तरेण ஒரு चूर्णिகையாலே அருளிச்செய்கிறார் **एष नारायण** इत्यादियால். ஸ்ரீமானாய் श्वशुरगृहமான क्षीराब्धिயை वासस्थानமாக உடையவனுமான இந்த நாராயணன் पर्यङ्कமான ஆதி சேஷனைத் தனக்குத் தமையனாக सृष्टिப்பித்து मधुरापुरीயைக்குறித்துவந்தான். மதுரையிலே அவதரித்தான் என்கை. **साधुपरित्राणेत्यादि** । "परित्राणाय साधूना"मित्यादि वचनங்கள் இங்கு अभिप्रेतங்கள். **வண்டுவராபதிமன்னனாய்** – श्लाघ्यतैயையுடைய द्वारकापुरिக்கு ராஜாவாய், **निमित्तमात्रமாகக்கொண்டு** इति । "निमित्तमात्रं भव सव्यसाचिन्" என்கிற वचनம் இங்கு अभिप्रेतம். **தன் प्रतिपक्षங்களை** – மேல் अर्जुनाभिप्रायத்தைச் சொல்லுகையால் இங்கு தன் शब्दம் अर्जुनपरம். अस्थानस्नेहமாவது अनवसरத்தில் स्नेहம், अस्थानकृपैயாவது अयोग्यकालத்தில் कारुण्यம். இதனால் "अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकुलम्" என்கிற संग्रहश्लोकம் स्मारितம். இதில் धर्माधर्मभयाकुलं என்கிற பாடத்தையநுஸரித்துச் சொல்லுகிறார் **आचार्यादिகளிति**। ஆசார்யர்கள் युद्धोन्मुखர்களாகில் அவர்கள் वधத்தில்

---

[1] ஹரிவம்சம் 113-62.
[2] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 192-56.
[3] கீதை 2-7.

त्वरை யுண்டேயாகிலும் सपरिकरமானவிவ் उपायத்தினுடைய दुष्करதையினாலும் இவ் उपायानुष्ठानத்துக்கபेक्षितज्ञानशक्ति களுண்டேயாகிலும் अनेकावधानத்தோடே கூட चिरकालसाध्यமான उपायस्वभावதாலேयभिमतம் கடுகத் தலைக்கட்டாத படியிருக்கையாலும் निरतिशयशोकाविष्टனான अर्जुनனை व्याजமாகக் கொண்டு परमकारुणिकனான गीतोपनिषदाचार्यன் [4]"भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते । प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यो मम कैङ्कर्यलिप्सुभिः" என்று தான் विकल्पिத்து विधिத்த उपायங்களில் [5]"तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम्" என்கிறபடியே தன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கும் மற்றுமभिमतமானவையெல்லாத்துக்கும் பொதுவான साधनமாய் आनुकूल्यसंकल्पादि व्यतिरिक्तपरिकरनिरपेक्षமாய் लघुतरமாய் क्षणमात्रसाध्य-மான रहस्यतमोपायத்தை श्रोतव्यशेषமில்லாதபடி उपदेशपर्यवसानமான चरमश्लोकத்தால் सकललोकरक्षार्थமாக வருளிச்செய்கிறான்.

பாபமில்லாமலிருக்க அவர்களுடைய वधமும் பாபஹேது என்கிற भयத்தாலே என்றபடி. **परशेषतैकरसமான** इति परशेषत्वमेव एको रसः स्वभावः यस्य । **अर्जुनனை व्याजமாகக் கொண்டு** इति । सर्वलोकोज्जीवनार्थமென்று शेषம். **भक्त्येति** । मत्कैङ्कर्यलिप्सुக்களான ஜனங்களாலே साक्षात्कारदशैயையடைந்த परमभक्तियालाதல், प्रपत्तियினாலேயாதல் நான் அடையக்கூடினவன். வேறு உபாயங்களாலே ஸாக்ஷாத்தாக அடையக்கூடினவனன்று என்கை. **तावदार्तिरिति** । पुरुषार्थप्राप्तिप्रतिबन्धकமான सर्वविधपापத்திற்கும் नाशकனான உன்னை எது पर्यन्तம் शरणமாக அடைகிறானில்லையோ அது पर्यन्तமே, **आर्तिः** – नष्टैश्वर्यकामनावाனுக்கு ஐச்வர்யநாமுத்தாலே உண்டான दुःखமிருக்கும். प्रपत्ति பண்ணினால் உடனே नष्टैश्वर्यलाभात् ऐश्वर्यनाशप्रयुक्तமான आर्ति அதாவது दुःखம் நில்லாதிறே. **तथा** – அது பர்யந்தமே, तथा शब्दமும் तावदर्थकம்; यावत्प्रतिसंबन्धित्वात् । **वांछा** – नूतनैश्वर्यकामनावाனுக்கு ऐश्वर्यத்தை யடையவேண்டுமென்கிற इच्छै । शरणागति பண்ணினால் அப்பொழுதே ऐश्वर्यம் सिद्धिக்குமாகையாலே सिद्धेऽर्थे इच्छैயுண்டாகாதென்று கருத்து. परिशुद्धात्मजिज्ञासुவான कैवल्यार्थिக்கும் அது பர்யந்தமே, **मोहः** – आत्मज्ञानप्रति-बन्धकமான देहात्मभ्रमமிருப்பது. ஶரணாகதி பண்ணினால் அப்போதே देहात्मभ्रमம் கழியுமென்று கருத்து. **तथा** – அதுபர்யந்தமே, **असुखं** – मोक्षविरोधियान संसारदुःखம். உன்னை ஶரணமடைந்தால் அப்பொழுதே असुखமான ஸம்ஸாரம் கழிந்துபோமென்று கருத்து. **பொதுவான साधनமாயிதி** । त्रैवर्गिकங்களுக்கும் மோக்ஷத்திற்கும்

4

5 விஷ்ணுபுராணம் 1-9-73.

श्रुतिसिद्धமான விவ்வர்த்தை शरण्यனான सर्वेश्वरன் தானே उपदेशिக்க விதுதானே ⁶"सन्त्यज्य विधिना नित्यं षड्विधां शरणागतिम् । आचार्यानुज्ञया कुर्याच्छास्त्रदृष्टेन वर्त्मना" என்று श्रीविष्णुतत्त्वादिகளிற்சொன்ன आचार्यानुज्ञैயுமாயிற்று.

(सर्वधर्मानित्यादि) இந்த श्लोकத்துக்கு शङ्करादिकुदृष्टिகள் சொல்லும் பொருள்களெல்லாம் तात्पर्यचन्द्रिकैயிலும் निक्षेपरक्षैயிலும் பரக்க தூஷித்தோம். இங்கு सारமான अर्थங்களை सत्संप्रदाय सिद्धமானபடியே சொல்லுகிறோம். இதில்

साधारणकारणமாய். **रहस्यतमोपायத்தை** – शरणागतिயை. **श्रोतव्यशेषமில்லாதபடி** इति । இதனால் श्रोतव्यशेषத்தையுடைய "मन्मना भव मद्भक्तः" என்று पूर्वश्लोकத்திற்சொன்ன भक्तिயைக்காட்டிலும் வாசி சொல்லப்பட்டது. **उपदेशपर्यवसानமான** इति । उपदेशத்திற்கு முடிவான, அதாவது रहस्यतमार्थமாகையாலே முடிவாக இப்படிச் செய் என்று சொல்லும் उपदेशरूपமான **चरमश्लोकத்தாலே** इति । இதற்குமேல் சொல்லக்கூடிய मोक्षोपायமில்லாமையால் चरमமாக நின்ற चरमश्लोकத்தாலே என்கை.

ननु " न प्रसीदति वै विद्या विना सदुपदेशतः என்று सदाचार्यानुज्ञातமல்லாத विद्यैக்கும் फलजनकत्वம் கூடாதேயென்ன एतादृशार्थोपदेष्टाவான कृष्णனே ஆசார்யனாகையாலே இது आचार्यानुज्ञैயாயுமாயிற்றென்கிறார் **श्रुतिसिद्धமான விவ்வர்த்தையி**ति । "मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये" என்கிற श्वेताश्वतरश्रुतिविहितமான शरणागतिरूपार्थத்தை என்கை. **सर्वेश्वरன் தானே उपदेशिக்க** – "तमेकं शरणं व्रजेत्" என்று प्रथमपुरुषனாலே सर्वसाधारणமாக विधिக்கையன்றிக்கே "मामेकं शरणं व्रज" என்று मध्यमपुरुषனாலே अर्जुनमात्रसाधारणமாகத் தானே उपदेशिக்க **सन्त्यज्येति** । **सर्वधर्मान्** – सर्वकामानैहिकामुष्मिकानपि என்று முன்பு சொன்ன नित्यकर्मங்களையும் ऐहिकामुष्मिककाम्यफलங்களையும், **नित्यं सन्त्यज्य** – விட்டு, **विधिना** – विधिயோடே, அதாவது सात्विकत्यागपूर्वकம், **आचार्यानुज्ञया** – आचार्यனுடைய उपदेशरूपமான अनुज्ञैயாலே, **शास्त्रदृष्टेन-वर्त्मना** – शास्त्रोक्तमार्गத்தாலே, **षड्विधां** – अङ्गाङ्गि समुच्चयத்தாலே ஆறு விதமான, **शरणागतिं कुर्यात्** – शरणागतिरूपोपायத்தை அநுஷ்டிக்கக்கடவன்.

இனி चरमश्लोकத்திற்கு ஶங்கராதிகள் अन्यथाவாக व्याख्यानம் செய்திருக்க இதற்கு प्रपत्तिपरत्वம் கூடுவது எங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सर्वधमानित्यादीत्यादिना** । तात्पर्यचन्द्रिकादिகளில், शङ्करादिகள் சொல்லுமர்த்ம் தூஷிக்கப்பட்டிருந்தால் இங்கு நீர் சொல்லுமர்த்மெவை என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இங்கு सारமான வர்த்ங்களையிதி** । அங்கு शङ्करादिகள் சொன்னவர்த்ங்களுக்கு असारत्वம் சொல்லப்பட்டது. இங்கு प्रतिपदங்களுக்கும் सारतमமான अर्थமே சொல்லப்படுகிறது என்று கருத்து. **सत्संप्रदाय-**

---

[6] ஸ்ரீ விஷ்ணுதத்வம்.

पूर्वार्धமுபாயவிதாயகம்; उत्तरार्धம் फल निर्देशादिमुखத்தாலே विधिशेषம். ஆகையால் இச் श्लोकம் उपायविधायप्रधानம். धर्मமாவது; शास्त्रமே கொண்டறியவேண்டியிருக்கும் पुरुषार्थसाधनம். "धर्मान्" என்கிற बहुवचनத்தாலே अभिमतसाधनமாக शास्त्रचोदितங்களான धर्मங்களுடைய बाहुल्यத்தைச்சொல்லுகிறது. सर्वशब्दத்தாலே सपरिकरமான நிலையை விவக்ஷிக்கிறது. धर्मपरिकरங்களையும் धर्मமென்றுசொல்லக்குறையில்லையிறே. இஸ் सर्वशब्दத்தை एकशब्दप्रति-

सिद्धமானபடியே इति । திருக்கோட்டியூர் நம்பி प्रभृतिகளிடத்தில் நின்றும் उपदेश-பரம்பரையாலே எப்படி प्राप्तமோ, அப்படிச் சொல்லுகிறோமென்று கருத்து. चरम-श्लोकத்தில் पूर्वार्धம் शरणागति रूपोपायத்தையே விதிக்கையாலும், उत्तरार्धம் शरणागतिफलத்தைச் சொல்லுகையால் அதற்கு शेषமாகையாலும் இது उपायविधानप्रधानமென்கிறார் **இதில் पूर्वार्धமி**त्यादियால். இனி चरमश्लोकத்தில் प्रथमपदம் துடங்கி क्रमமாக अर्थங்களைச் சொல்லப் போகிறவராய் முதலில் सर्वधर्मान् என்கிற பதத்திற்கு व्याख्यानம் செய்ய நினைத்து विशेषणवाचियான सर्वशब्दமும் विशेष्यवाचियான धर्मशब्दமும் विभक्तिயும் கூடின அதில் विशेष्यवाचकधर्मशब्दத்திற்கு முந்துற अर्थமருளிச்செய்கிறார் **धर्मமாவது** इति । अलौकिक-श्रेयस्साधनताकत्वம் धर्मत्वம். அதில் अलौकिकत्वமாவது शास्त्रेतरங்களான प्रत्यक्षानुमानங்களுக்கு गोचरமாகாமை. तथाच शास्त्रैकगोचरत्वமென்றபடி. இங்கு स्वर्गादि श्रेयस्साधनங்களான देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागरूपयागங்களும், श्रेयस्साधनங்களான व्रीह्यादिகளும் प्रत्यक्षवेद्यங்களாய் लौकिकங்களாயிருந்தாலும், அவைகளிலுள்ள श्रेयस्साधनतै प्रात्यक्षिकமன்றிக்கே शास्त्रैकसमधिगम्यैயாகையாலே श्रेयस्साधनतायामलौकिकत्वं विशेषितம். இந்த लक्षणத்தில் திருவுள்-ளத்தைக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் **शास्त्रமே கொண்டறியவேண்டியிருக்கும் पुरुषार्थसाधनமி**ति । இங்கும் அறியவேண்டியிருக்குமென்பதற்கு पुरुषार्थसाधनமென்கிற பதத்தில் प्रतिपाद्यமான साधनத்தின் धर्मமான साधनतैயில் अन्वयம். सर्वशब्दத்தைக் காட்டிலும் अन्तरङ्गமான बहुवचनத்திற்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் **धर्मान् என்கிற बहुवचनத்தாலே** इति । अभिमतसाधनமாக शास्त्रचोदितங்களான धर्मங்களுடைய என்று சொல்லுகையால் अङ्गि-भूतமான धर्मங்களுடைய बहुत्वமே இங்கு विवक्षितம். இப்படியானால் सर्वशब्दத்திற்கு प्रयोजनமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सर्वशब्दத்தாலே** इति । **सपरिकरமான நிலையை விவக்ஷிக்கிறது** इति । இதனால் अङ्गित्यागमात्रமன்றிக்கே अङ्गसहितங்களான बह्वङ्गिகளின் त्यागம் சொல்லிற்றாயிற்று. तथा च सर्वशब्दसमभिव्याहृतधर्मशब्दமே यज्ञरूपமாயும் अङ्गिरूपமாயுமுள்ள எல்லா धर्मங்களையும் சொல்லுகிறது; सर्वशब्दம் तत्तात्पर्यग्राहकம் என்று पर्यवसनமாயிற்று. ஆனால் धर्मशब्दம் अङ्गத்தையும் சொல்லுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **धर्मपरिकरங்களையும் धर्मமென்று சொல்லக்குறை**

संबन्धियாக யோஜிக்கும்போது இது अङ्गिகளான नानाधर्मங்களினுடைய कात्स्न्यத்தைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பொதுவிலே சொன்னாலும் இங்கு प्रकरणवशத்தாலே मोक्षार्थமாக शास्त्रविहितங்களாய் सपरिकरங்களாய் नानाप्रकारங் களான उपासनங்களையெல்லாஞ் சொல்லுகையிலே तात्पर्यம். पुरुषोत्तमत्व-ज्ञानம் सर्वविद्यैகளுக்குமுपकारकமான तत्त्वज्ञानमात्रமாகவும், अवताररहस्यचिन्तनம் अनुष्ठिக்கிற उपासनादिகளுடைய शीघ्रनिष्पत्तिहेतुவாகவும், देशवासादिகள் उपाय-विरोधिपापक्षयहेतुக்களாய்க்கொண்டு उपायनिष्पादकங்களாகவும் श्रीगीताभाष्यादि-களிலே समर्थिக்கையாலே இவற்றை साक्षान्मोक्षोपायங்களாக்கி अङ्गिबहुत्व-विषयமான बहुवचनத்தாலே விவக்ஷிக்கிறதென்கை उचितமன்று. [7]"नानाशब्दादि भेदात्" என்கிறபடியே இவையொழியவும் सद्विद्या - दहरविद्यादिभेदத்தாலே अङ्गिबहुत्वங்கிடைக்கையால் இப் बहुवचनம் सार्थம். अङ्गिबहुत्वத்தையும் परिकर-बहुत्वத்தையுங்கூட விவக்ஷித்தாலும் विरोधமில்லை.

யில்லையிறே इति। अङ्गங்களும் अङ्गापूर्वरूपभगवत् प्रसाद द्वारा अलौकिकश्रेयस्साधनताकங் களிறே. இந்த सर्वशब्दத்தை मामेकं என்கிற एकशब्दத்துக்கு प्रतिसंबन्धिயாக योजिத்தால் सर्वशब्दம் नानाविधமான अङ्गिरूपधर्मங்களுடைய कात्स्न्यத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் **இஸ்सर्वशब्दத்தை** इत्यादिயால். இவ்விடத்தில் धर्मशब्दத்தாலே श्रेयःसाधनங்களான सर्वधर्मங்களையும் சொல்லலாமாகிலுமிது मोक्षार्थप्रकरणத்தில் फलितமாகையாலே मोक्षार्थமான सपरिकरமான उपासनरूपधर्मங்களையே சொல்லுமென்கிறார் **இப்படி** इति। पुरुषोत्तमत्वज्ञानावताररहस्यचिन्तन, दिव्यदेशवासங்களும் मोक्षोपायங்களாகையாலே அவைகளும் धर्मशब्दोत्तरबहुवचनத்தாலே விவக்ஷிதங்களானாலோ என்ன அவைகள் परंपरया मोक्षोपायங் களென்று गीताभाष्यादिகளில் சொல்லியிருப்பதாலது तद्विरुद्धமாமென்கிறார் **पुरुषोत्तमत्व-ज्ञानमित्यादिயால். पुरुषोत्तमत्वज्ञानம் सर्वविद्यैகளுக்குமுपकारकமான तत्त्वज्ञानमात्रமாகவுமிति**। यो मामेवमसंमूढो जानाति पुरुषोत्तमम्। स सर्वविद्भवति माम्" என்று पुरुषोत्तमत्वज्ञानம் भगवद्भजनहेतुவான तत्त्वज्ञानமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. **अवताररहस्यचिन्तनம் अनुष्ठिக்கிற उपासनादिகளுடைய शीघ्रनिष्पत्तिहेतुவாகவுமிति**। गीतैயில் "जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म-नैति मामेति सोऽर्जुन" என்று उपासकனுக்கு तत्त्वतः अवताररहस्यचिन्तनம் அந்த जन्मத்திலேயே उपासननिष्पत्तिहेतुவாகையாலே जन्मान्तरமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. देशवासादि-கள் उपायविरोधिपापक्षय हेतुக்களாய்க்கொண்டு उपायनिष्पादकங்களாகவுமிति। सात्वतसंहितै-யில் "दुष्टेन्द्रियवशाच्चित्तं नृणां यत्कल्मषैर्वृतम्। तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये" என்று नारायणालय-

---

[7] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-56.

"परित्यज्य" என்கிறவிடத்தில் त्यागமாவது, [8]"अनया च प्रपत्त्या मामाकिञ्च-न्यैकपूर्वक" मित्यादिகளிற்படியே अकिञ्चनனான தன்னிலையைக் கண்டு उपा-यान्तरங்களிற் பிறந்த नैराश्यம். ஆசையாலே பற்றானாலாசையை விடுகை त्यागமென்ன उचितமிறே. அதில் "परि" என்கிற उपसर्गத்தாலே [9]"अनागतान-न्तकालसमीक्षयाप्यदृष्टसन्तारोपायः", [10]"त्वत्पादकमलादन्यन्न मे जन्मान्तरेष्वपी" त्यादिகளிற் படியே अत्यन्ताकिञ्चनனுக்கு सर्वकालத்திலும் सर्वप्रकारத்தாலும் योग्यதையில் லாமை தெளிகையாலே பிறந்த नैराश्यातिशयஞ்சொல்லப்படுகிறது. सर्व-प्रकारத்தாலும் त्यागமாவது; पूर्णानुष्ठानशक्तिயில்லாதபோது यथाशक्त्यनुष्ठानம் பண்ணுகிறோமென்றும், அதுக்கு योग्यதையில்லாத दशैயிலே வேறே சில अनुकल्पங்களையாதல் उपायोपायங்களையாதலனுஷ்டிக்கிறோமென்றும்

वासத்திற்கு "पापक्षयद्वारा अन्तिमकालத்தில் भविष्यज्जन्मभाविயான उपायनिष्पादनத்திற்கு हेतुவான मनोनैर्मल्यம் फलமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. ஆனால் धर्मशब्दोत्तरबहुवचनத்திற்கு साफल्यம் வேண்டுமே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **नानाशब्दादिभेदादिति । இவையொழியவும் –** पुरुषोत्तमत्व ज्ञानादिகளை விட்டும், पुरुषोत्तमत्वज्ञानादिகள் उपायपरिकरங்களாகையால் அவைகளையும் साक्षादुपायங்களாக்கி अङ्गिबहुत्वம் கூடாதாகிலும் परिकरங்களையும் अङ्गिகளையும் சேர்த்து धर्मமாக்கி बहुत्वத்தை विवक्षिத்தாலும் बाधकமில்லை யென் கிறார் **अङ्गिबहुत्वத்தையுமிति ।**

இனி परित्यज्य என்பதற்கு अर्थமருளிச்செய்யப்போகிறவராய், அது उपसर्गம், धातु, ल्यप्, என்றிம்மூன்று ரூபமாயிருப்பதால் அதில் प्रधानமான धातुவுக்கு अर्थமருளிச் செய்கிறார் **परित्यज्य என்கிறவிடத்தில் त्यागமாவது** इति । **अनया चेति** । इतरोपायनैराश्य-पूर्वकமாக இந்த प्रपत्तिயினாலேயே என்னை वशीकरिக்கக்கடவனென்கை. उपायத்தை விடுகை त्यागशब्दार्थமாக இருக்க नैराश्यத்தை त्यागशब्दार्थமாகச் சொல்லலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆசையாலே பற்றானாலி**ति । ஆசையினாலே उपायान्तरத்தில் संबन्धமாகில் आशारूपकारणाभावे उपायान्तरसंबन्धरूपकार्याभावம் स्वतः सिद्धिக்குமாகையால் இங்கு संबन्धाभावरूपत्यागवचनம் तत्कारणीभूताशाभावத்தை उपचारத்தாலே बोधिக்குமென்று கருத்து. இனி परि என்கிற उपसर्गार्थத்தையருளிச்செய்கிறார் **அதில் परि என்கிற उपसर्गத்தாலே** इति । नैराश्यம் त्यागशब्दार्थமானால் परि என்கிற उपसर्गம் அதின் अतिशयத்தைச்

---

[8]

[9] ஸ்ரீரங்ககத்யம்.

[10] ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-10.

தனக்கு दुष्करங்களைக் கணிசிக்கும் दुराशैயற்றிருக்கை. இவ்வனுவாதத்துக்கு अधिकारविशेषத்தைக் காட்டுகை प्रयोजनம். அதில் ''परि'' என்கிற उपसर्गம் अधिकारपौष्कल्यத்தை विवक्षिக்கிறது. [11]''अनित्यमसुखं लोकमिमं प्राप्य भजस्व मां'' என்கிறவிடத்தில் प्राप्य என்கிறது विधियன்றிக்கே ''प्राप्य वर्तमानस्त्वं'' என்று व्याख्यातமானாற்போலே இங்கும் ''परित्यज्य स्थितस्त्वं'' என்று विवक्षितமாகக் கடவது. இப்படி अर्थान्तरங்களிலும் प्रयोगமுண்டாகையாலே क्त्वाश्रुतिमात्रத்தைக்கொண்டு त्यागमङ्गமென்னவொண்ணாது. ''परित्यज्य'' என்கிறவிது

சொல்லுமிறே. नैराश्यத்துக்கு अतिशयமாவது सर्वप्रकारத்தாலும் त्यागமாக முடிகையால் सर्वप्रकारत्यागத்தை விவரிக்கிறார் **सर्वप्रकारத்தாலும் त्यागமாவது** इति । **दुष्करங்களைக் கணிசிக்கும்** – दुष्करங்களை விஷயீகரிக்கும், **दुराशैயற்றிருக்கை** इति । இங்கு सर्व-प्रकारத்தாலும் त्यागமாவது என்றாரம்பித்து दुराशैயற்றிருக்கை என்று முடிக்கையால் கீழ்ச்சொன்னபடி प्रयोज्यप्रयोजकयोरभेदोपचारம் प्रदर्शितமாயிற்று. ल्यबादिகள் अनुवादरूपமாயும் विधिरूपமாயுமிருக்கும். ''भुक्त्वा चान्द्रायणञ्चरेत्'' என்கிறவிடத்தில் निषिद्धभोजनத்தை अनुवदिத்து निषिद्धभोजनं कृत्वा वर्तमानः चान्द्रायणरूपं प्रायश्चित्तं चरेत् என்று प्रायश्चित्तத்தை विधिக்கையால் இங்கு भुजिधातूत्तरமான क्त्वाप्रत्यத்திற்கு भोजनानुवादरूपत्वமே கொள்ளவேண்டும். प्रायश्चित्त विधानवचनத்தில் निषिद्धभोजनविधानस्यासंभवात् । இப்படியே ''त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य'' என்கிறவிடத்திலும் கண்டுகொள்வது. ''स्नात्वा भुञ्जीत'' என்கிறவிடத்தில் क्त्वाप्रत्य-யத்திற்கு विधिरूपत्वமே கொள்ளவேணும்; अप्राप्तत्वेनानुवादासंभवात् । இப்படியே ''प्रक्षाल्या-चामेत्'' என்கிறவிடத்திலும் ल्यप्புக்கு विधिपरत्वமே स्वीकार्यம்; प्रक्षाळनस्य पूर्वमप्राप्तत्वात् । तथा च இங்கு त्यजधातुவுக்கு अनुवादरूपत्वं विधिरूपत्वं वेति विशये கீழ் ''अकिञ्चनனான தன்னிலையைக்கண்டு उपायान्तरங்களில் பிறந்த नैराश्यம்'' என்று प्राप्तமான नैराश्यार्थकत्वம் சொல்லுகையாலே तदुत्तरமான ल्यप्புக்கு अनुवादरूपत्वமே கொள்ளவேணுமென்று ஏற்படுகிறது. तथा च இந்த अनुवादத்திற்கு प्रयोजनமென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வனுவாதத்திற்கு अधिकार विशेषத்தைக் காட்டுகை प्रयोजनமிति । अधिकारविशेषத்தை** – आकिञ्चन्यरूपமான अधिकारविशेषத்தை, அப்போது परि என்கிற उपसर्गம் अधिकारपौष्कल्यத்திற்கு द्योतकமென்கிறார் **அதில் परि என்கிற उपसर्गமிति** । अनुवादपक्षத்திற்கு अनुगुणமான दृष्टान्तத்தைக் காட்டி दार्ष्टान्तिकத்திலும் तत्समानार्थकतैயையுபபாதிக்கிறார் **अनित्यमसुखमित्यादि**-யால். ल्यप् अनुवादத்திற்கும் विधिக்கும் साधारणமாகையாலே இந்த ल्यप् மாத்திரத்தைக் கொண்டு सर्व धर्मपरित्यागத்தை प्रपत्तिக்கு अङ्गமாக விதிப்பதாகச் சொல்லக்கூடாதென்கிறார் இப்படி इत्यादियाल். இந்த ल्यप्புக்கு विधिरूपत्वமே अङ्गीकरिக்கவேண்டு

[11] கீதை 9-33.

விதியானபோது प्रपत्यङ्गत्वायादிகளில் विधिக்கிறபடியே आकिञ्चन्यप्रतिसन्धानादि-ரூபமான कार्पण्यமாகிற प्रपत्त्यङ्गத்தை விதிக்கிறதென்றால் अर्थத்தில் विरोध-மில்லை. அப்போது "सर्वधर्मान् परित्यज्य" என்கிறது [12]"अहमस्म्यपराधानामाल-योऽकिञ्चनोऽगतिः", [13]"न धर्मनिष्ठोस्मी" त्यादिகளிற்படியே सर्वधर्मங்களும் தன்னை योग्यतापर्यन्तமாகக்கழித்தபடியை முன்னிட்டுக்கொண்டென்றபடி. இவ்வளவு विलंबितप्रतीतिकமானவர்த்தமும் बहुप्रमाणानुगुणமாகையால் அவற்றுக்கு विरुद्धமாக शङ्कराद्युक्तங்களான सर्वधर्मस्वरूपत्यागाद्यर्थங்களிற்காட்டிலுமுபாதேயம். प्रपत्तिக்காகவொரு धर्मங்களுமனுஷ்டிக்கவேண்டாவென்று प्रपत्तिயினுடைய नैरपेक्ष्यத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை विधिपक्षத்துக்கு उचितம். அப்போது "परि" என்கிற उपसर्गம் "आचान्तेन कर्तव्यं", "शुचिना कर्तव्य" मित्यादिகளிற் சொல்லுகிற सर्वसाधारणयोग्यतापादकங்களுமிதுக்கங்கமாக स्वीकार्यங்களாகா தென்று விவக்ஷிக்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே कर्मयोगம் ज्ञानयोगம் भक्तियोग-மென்கிற धर्मங்களினுடைய स्वरूपत्यागம் प्रपत्तिக்கங்கமென்னும் पक्षத்தில்

மென்கிற பக்ஷத்தில் शास्त्रविरुद्धமான सर्वधर्मपरित्यागविधिरूपत्वத்தை விட்டு शास्त्रानुगुणமான आकिञ्चन्यानुसन्धानरूपकार्पण्यத்தை त्यजिधातुவாலே लक्षिத்து விதிக்கிறதென்றால் बाधकமில்லை யென்கிறார் **परित्यज्य என்கிற விது விதியானபோது** इति। இப்படி कार्पण्यத்தை விதிக் கிறதென்றால் அப்போது "सर्वधर्मान् परित्यज्य" என்பதற்கு अर्थமென்னவென்னவருளிச் செய்கிறார் **அப்போது सर्वधर्मान् परित्यज्य என்கிற விது** इति। **सर्वधर्मங்களும் தன்னை योग्यतापर्यन्तமாகக் கழித்தபடியை முன்னிட்டுக்கொண்டு** इति। இங்கு लक्षणया धर्मान् என்கிற द्वितीयैக்கு षष्ठ्यर्थத்தையும் परिपूर्वकत्यजि धातुவுக்கு परित्यागपुरस्कारार्थத்தை யும் அங்கீகரித்து स्वकर्मकसर्वधर्म कर्तृकपरित्यागத்தை पुरस्करिத்துக்கொண்டு என்று अर्थம் கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து. ननु सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு सर्वधर्मங்களை स्वरूपेण விட்டு என்கிற अर्थம் अविलंबितமாகத் தோன்றாநிற்க सर्वधर्म कर्तृकस्वकर्मक-परित्यागத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு என்று இவ்வளவு विलंबितமாய்த் தோன்றுகிற अर्थத்தை அங்கீகரிப்பது उचितமாகுமோ வென்ன? अविलंबितप्रतीतिकமாயிருந்தாலும் बहुप्रमाणविरुद्धமாகையால் शङ्कराद्युक्तसर्वधर्मस्वरूप त्यागरूपार्थத்தைக்காட்டிலும் बहुप्रमाणानुगुण-மான இவ்வர்த்தமே उपादेयமென்கிறார் **இவ்வளவு** इत्यादियால். शङ्करादीत्यत्रादिपदத்தாலே एकदेशिகளுக்கு ग्रहणம். **स्वरूपत्यागाद्यर्थங்களி**ति। இங்கு आदिशब्दத்தாலே सर्वधर्मங்களிலும்

---

12 அஹிர்புத்நயஸம்ஹிதை 37-30.

13 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 22.

प्रपत्ति सर्वाधिकारமன்றிக்கெ யொழியும். धर्मानुष्ठानशक्तனுக்கிறேயவற்றினு டைய त्यागத்தை विधिக்க வேண்டுவது. இது बहुप्रमाण सिद्धமான कार्पण्य- மாகிறவங்கத்துக்கும், [14]“புகலொன்றில்லாவடியேன்”, [15]“குலங்களாய”, [16]“குளித்து மூன்று”, [17]“न धर्मनिष्ठोऽस्मी” त्यादिகளிலே प्रसिद्धமானவकिञ्च- नाधिकारமென்கிற संप्रदायத்துக்கும் विरुद्धமாம். ईश्वरனைப் பற்ற अत्यन्तपर- तन्त्रதையாலே उपायान्तरங்களுக்கு क्षेत्रज्ञन् नित्याशक्तனென்றுகாட்டியிவனுக்க வற்றினுடைய त्यागத்தை विधिக்கிறதென்னுமது सर्वशास्त्र स्ववचन स्वप्रवृत्त्यादि विरोधத்தாலே अत्यन्त परिहास्यம். அப்போது तुल्यन्यायத்தாலே “व्रज” என்கை

उपायत्वबुद्धित्यागத்திற்கு संग्रहः । सर्वधर्मान् परित्यज्य என்கிறவிது वर्णाश्रमादिसकलधर्मங்களும் भक्तिக்கு अङ्गமாக எப்படி अपेक्षिக்கப்படுகிறதோ அப்படி प्रपत्तिக்கு अङ्गமாக ஒரு धर्मங் களையுமபेक्षिக்கவேண்டாமென்று प्रपत्तिनैरपेक्ष्यத்தை विधिக்கிறதென்றால் स्वरसமென் கிறார் **प्रपत्तिக்காக** इति । இந்த नैरपेक्ष्यपक्षத்தில் धातुவினாலேயே कर्मसामान्यनैरपेक्ष्यம் தோன்றுகையால் परि என்பதற்கு प्रयोजनமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அப்போது “परि” என்கிற उपसर्गமிதி** । त्यजिधातुவினாலே शरणागतिக்கு विशिष्य अङ्गமாக कर्मापेक्षैயில்லையென்று தோன்றினாலும் सर्वशास्त्रीय कर्मங்களுக்கும் योग्यतापादकமாக विधिக்கப்பட்ட शुचित्वाचमनादिகளையும் निषेधिக்கையில் परि என்கிற उपसर्गத்திற்குத் தாத்பர்யமென்றதாயிற்று. सर्वधर्म स्वरूपत्यागம் शरणागतिக்கு अङ्गமென்று சொல்லுபவர் கள் பக்ஷத்தில் अनिष्टத்தை आपादिக்கிறார் **இங்ஙனன்றிக்கே** इति । सर्वाधिकारமன்றிக் கேயொழியுமென்பதை सहेतुकமாக उपपादिக்கிறார் **धर्मानुष्ठानशक्तனுக்கிறே** इति । शक्तனுக்கே विधिக்க வேண்டுமென்கிற आपत्ति इष्टமென்னில்; कार्पण्यம் अङ्गமென்கிற प्रमाणத்திற்கும் आकिञ्चन्यம் अधिकारமென்கிற संप्रदायத்திற்கும் विरुद्धமாமென்கிறார் **இது बहुप्रमाणेत्यादिना** । यद्यपि शक्तனாயிருப்பவனுக்கே कर्मयोग ज्ञानयोगभक्तियोगங்களுடைய स्वरूपत्यागம் विहितமென்றால் अशक्ताधिकारत्व संप्रदायம் विरुद्धமாம். அப்படியன்றிக்கே अत्यन्तपरतन्त्रतया नित्याशक्तனான ஜீவனுக்கு कर्मयोगादिस्वरूपत्यागம் विहितமென்றால் अकिञ्चनाधिकारत्व संप्रदायத்திற்கு विरोधமில்லையேயென்ன, அந்தப் பக்ஷத்திலும் सर्वशास्त्र स्ववचनस्वप्रवृत्त्यादिகளோடே विरोधம் प्रसङ्गिக்குமென்கிறார் **ईश्वरனைப்பற்ற** इत्यादियால். **सर्वशास्त्रस्ववचनस्वप्रवृत्त्यादिविरोधத்தாலே** इति । अशक्तिயினாலே सर्वधर्मस्वरूपत्यागத்தை विधिக்

---

14 திருவாய்மொழி 6-10-10.
15 திருச்சந்தவிருத்தம் 90.
16 திருமாலை 25.
17 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம்.

தானும் घटियாது. उपायान्तरங்களுக்கு जीवात्मा नित्याशक्तனென்கை தங்களுக்க निष्टமானவनुवादपक्षத்துக்கு स्थिरीकरணம் பண்ணினபடியாமத்தனை. एकप्रयोगந் தானே अशक्तனைப்பற்ற त्यागानुवादமாய் इतरனைப்பற்ற त्यागविधिயாகை एकवाक्यத்தில் घटियாது. फलத்தில் वैषम्यமுமன்றிக்கே अधिकारिயும் एकனா யிருக்க गुरुलघु विकल्पமுஞ்சொல்லவொண்ணாது. गुरूपायத்திலே शक्तனா னவனுக்கே அதின் त्यागविशिष्टமான लघूपायத்தை विधिத்தால் गुरूपायத்திலொ ருத்தரும் प्रवर्तिப்பாரில்லாமையாலும், வேறொரு मुखத்தாலே अधिकारभेदஞ் சொல்லவொண்ணாமையாலும் गुरूपायத்தை विधिக்கின்ற शास्त्रங்களெல்

கிறது என்கையில் उत्तरकृत्यविधायक सर्वशास्त्रविरोधமும், उपायान्तरத்திலே இவனை नित्या- शक्तனாகச் சொல்லி, அந்த अशक्तனுக்கு तत्त्यागத்தை विधिக்கிறதென்றால் स्ववचनविरोधமும், स्नानोर्ध्वपुण्ड्रधारणजपमालाकरणादिस्वप्रवृत्तिविरोधமும், आदिशब्दग्राह्यशिष्टानुष्ठानविरोधமும், வருமா கையால் अत्यन्तपरिहास्यமாமென்றபடி. ஜீவனை नित्याशक्तனாக ஒப்புக்கொண்டால் இவனைக்குறித்து शरणं व्रज என்று विधिக்கவும் முடியாதென்கிறார் **அப்போது** इति । प्रसङ्गात् दूषणान्तरமருளிச்செய்கிறார் **उपायान्तरங்களுக்கு** इत्यादिயால். उपायान्तरத்தில் ஜீவன் नित्याशक्तனென்றால் तत्त्यागம் पूर्वமே सिद्धமாகையாலே அது அவர்களுக்கनिष्ट- மான त्यागानुवादपक्षத்திற்கே अनुकूलமாமென்று கருத்து. परित्यज्य என்கிறவிது उपायान्त- रத்தில் शक्तனைக்குறித்து विधिरूपமாயும் अशक्तனைக்குறித்தनुवादरूपமாயுமானாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **एकप्रयोगந்தானே** इति । **एकवाक्यத்திலி**ति । वाक्यभेदाङ्गीकारे स एव दोषः என்று கருத்து. उपायान्तरशक्तனைக்குறித்தே उपायान्तरत्यागविधिपूर्वकமான लघु- வான शरणागतिயை विधिக்கிறதென்றும், அவனுக்கே விகல்பத்தாலே गुरुவான उपायान्तरத்தையே उपासनवाक्यம் विधिக்கிறதென்பதும் घटियாதென்கிறார் **फलத்தில் वैषम्यமுமன்றிக்கே** इत्यादिயால். ஒரு अधिकारिக்கு ஒரு फलத்தைக் குறித்தே गुरुவான उपायத்தையும். लघुவான उपायத்தையும் विधिக்கிறதென்கிற இப்பக்ஷத்தில் எல்லோரும் लघूपायத்திலேயே प्रवृत्तिப்பாராகையால் गुरूपायविधायकशास्त्रத்திற்கு अननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यம் संभविக்குமென்கிறார் **गुरूपायத்திலே** इत्यादिயால். **வேறொரு मुखத்தாலே** इति । मन्दज्ञानரும் मन्दविश्वासரும் भक्तिக்கு अधिकारिயென்றும், पूर्णज्ञानரும் महाविश्वासशालिயும் प्रपत्तिக்கு अधिकारिயென்றும் अधिकारिभेदकल्पनம் वक्ष्यमाणरीत्या व्यासादिகளுக்கு ज्ञानविश्वासमा- न्द्यापादकமாகையாலே சொல்லவொண்ணாமையாலுமென்றபடி. लोकத்தில் गुडजिह्वि- कान्यायத்தாலே, அதாவது रुग्णனான बालனுக்கு कटुவான औषधத்தைக் கொடுக்க வேண்டியதற்காக முதலில் जिह्वैயில் गुडத்தைத் தடவி இப்படித்தான் இருக்கு மென்று औषधத்தில் प्ररोचनैயையுண்டுபண்ணி कटुவான औषधத்தைக் கொடுப்பது

லாம் प्रमाणமன்றிக்கே யொழியும். लघूपायप्रोचनार्थமாக गुरूपायத்தை விதித்து அது தன்னையே निषेधिக்கிறதென்கையுமत्यन्तानुचितம். अनुपायங்களை उपायங்களாக விதிக்கிறதென்றால் श्रुतिस्मृतिகள் मोहनशास्त्रங்களாக प्रसङ्गिக் கையாலே शरण्यस्वरूपादिகளும் सिद्धियாதபடியாம். गुरुக்களான कृष्यादि व्यापारங்களும் लघुக்களான रत्नवाणिज्यादिகளும் अर्थार्थिகள்பக்கல் विकल्पिக் கிறதுவும் अधिकारिविशेषव्यवस्थैயாலே என்னுமிடம் लोकप्रसिद्धம். ஆழ்வானு டைய चरमश्लोकव्याख्यानத்திலு மிவ்வளவே विवक्षितமாகையா லொரு विरोध-

வழக்கம். இந்த न्यायத்தாலே लघूपायத்தைக் காட்டி गुरूपायத்தை प्रोचिப்பிக்கிறது न्याय्यமானாலும் முதலில் गुरूपायத்தை விதித்து लघूपायप्रोचनार्थம் அதை விடச் சொல்லு கிறதென்பது अत्यन्तानुचितமென்கிறார் **लघूपायप्रोचनार्थமாக** इत्यादियால். இப்படி गुरू-पायத்தைக் காட்டி लघूपायத்தை प्रोचिப்பிக்கிறது என்னும் பக்ஷத்தில் अनौचित्यத்தைக் காட்டி भक्त्यादिகளுக்கு उपायत्वமே இல்லையென்று சொல்லும் அவர்கள் பக்ஷத்தில் दूषणान्तरமருளிச்செய்கிறார் **अनुपायங்களையி**त्यादियால். **शरण्यस्वरूपादिகளும் सिद्धि-யாதபடியாமி**ति । ''मामेकं शरणं व्रज'' என்கிற शास्त्रமும் मोहकமானபடியாலே शरणागति कर्मीभूतशरण्यस्वरूपமே सिद्धिக்காதாகையால் शरणागतिविधानமே கூடாதென்று கருத்து. ஆனாலும் अर्थार्थिகளைக் குறித்தே अतिप्रयाससाध्यतया गुरुவான कृषिயையும் लघुவான रत्नवाणिज्यத்தையும் ''अर्थार्थी कृषिं कुर्यात् रत्नवाणिज्यं वा'' என்று விதிக்கக் காணவில்லையோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **गुरुக்களான कृष्यादिव्यापारங்களுமி**ति । **अधिकारिविशेष-व्यवस्थैயாலே** इति । अतिप्रयाससहदेहदार्ढ्यशालिनः रत्नपरीक्षार्हबुद्धिशून्यस्यैव कृष्यादिविधानமும், रत्नपरीक्षार्हबुद्धिविशेषशालिनः वाणिज्यार्हधनवत एव रत्नवाणिज्यविधानமும் लोकத்தில் காணப்படுகிற திறே என்று கருத்து. இதனால் எங்கும் अधिकारभेदமின்றிக்கே ஒருவனுக்கே गुरुलघु विकल्पविधानம் अनुचितமே என்று சொல்லிற்றாயிற்று. கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த चरमश्लोकव्याख्यानத்தில் ''उपायान्तरदौष्कर्यात् शोचन् त्वं मदवाप्तये । साधनत्वेन निर्णीतान् सर्वान् सन्त्यज्य दूरतः ॥ मामेकं शरणं याहि'' என்கிறவிடத்தில் उपायान्तरदौष्कर्यத்தால் साधनत्वेन निर्णीतங்களான सर्वधर्मங்களையும் விட்டு शोचिத்துக்கொண்டிருக்கிற त्वं मामेकं शरणं याहि என்று अन्वयिத்து अर्थம் கொண்டால் अनुवादपक्षத்தில் கீழ் நாம் சொன்ன अर्थமே தோற்று கையால் அதில் गुरुलघुविकल्पप्रतीति प्रसक्तिயேயில்லை யென்கிறார் **ஆழ்வானுடைய** इत्यादियால். ननु समावर्तनத்தில் ''वेदमधीत्य स्नास्यन् प्रागुदयात् व्रजं प्रविश्य'' என்றாரம்பித்து आज्यभागान्तं इमꣳस्तोममर्हते जातवेदसे इत्यादि होमविशेषादिकमुक्त्वा गुरुவான स्नानம் विहितம் அதிலேயே ''अथैदपरं तूष्णीमेव तीर्थे स्नात्वा'' என்று लघुவான तूष्णीं स्नानமும் समविकल्पेन விதிக்கவில்லையோ, அப்படியே अतिरात्रத்தில் गुरुलघुக்களான षोडशीग्रहणाग्रहणங்களும் विकल्पिக்கப்பட

மில்லை. समावर्तनादिகளில் गुरुलघु विकल्पமும் अवस्था विशेषங்களாலே नियत-மென்றுகொள்ளாதபோது, गुरुविधानवैयर्थ्यமும் வரும். ज्ञानपूर्तियாதல் विश्वासपूर्तियாதலுடையவன் प्रपत्तिக்கधिकारि, ज्ञानमान्द्यமாதல் विश्वासमान्द्यமாத லுடையவன் उपासनादिகளுக்கधिकारिயென்றால் இச் चरमश्लोकादिகளுக்கு-पदेष्टाக்களுமாய் परमास्तिकருமாகையாலே पूर्णज्ञानविश्वासரான व्यासादिகளுக்கு-पासनादिகளில் अधिकारமில்லையாம். அவர்களுபदेशकालத்திலே ज्ञानविश्वासங் களையுடையவராய்ப் பின்பு கலங்கி उपासकரானார்களென்கைக்கொரு प्रमाणமில்லை. प्रपन्नராய் வைத்து लोकसंग्रहार्थமாகவுपासनादिகளை अनुष्ठित्ताர் களென்கைக்குமவ்வோ प्रबन्धங்களிலொரு वचनமில்லை. அப்படி कल्पिக்

வில்லையோ என்ன? அங்கும் कालविलंबाक्षमत्वाद्यधिकारिभेदத்தாலும், ''यदावा अल्पीयान् सोमरसः; यदा वा शीघ्रं क्रतुस्समापनीयः'' என்கிற शास्त्रத்தாலும் विकल्पமாகையால் विरोधமில்லை யென்கிற अभिप्रायத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **समावर्तनादिகளிலி**त्यादिना । அப்படி அங்கு समविकल्पம் கொண்டால் समावर्तनप्रकरणத்தில் निबन्धनकारர்களாலே उदाहरिக்கப் பட்ட ''प्रभुः प्रथमकल्पस्य योऽनुकल्पेन वर्तते । न सांपरायिकन्तस्य दुर्मतेर्विद्यते फलम्'' என்கிற वृद्धमनु-वचनविरोधமும் प्रसङ्गिக்குமென்று கருத்து. கீழ் வேறொரு मुखத்தாலே अधिकारिभेदம் சொல்லவொண்ணாது என்று சொன்னதை स्पष्टமாக उपपादिக்கிறார் **ज्ञानपूर्तिயாதலி**त्यादिना । **पूर्णज्ञानविश्वासரான व्यासादिகளுக்கு** इति । இது पूर्णज्ञानाभावे चरमश्लोकोपदेष्टृत्वமும் आदिपदग्राह्यமான महाभारतोपदेष्टृत्वமும் கூடாதொழியும், परिपूर्णविश्वासமில்லாவிடில் परमास्तिकत्वம் घटिயாதொழியும் என்று व्यतिरेकप्रदर्शनத்திலே तत्परம். **उपासनादिகளில் अधिकारமில்லையாமி**ति । நீ சொல்லுகிறபடி पूर्णज्ञान विश्वासமுடையவன் प्रपत्तिக்கே अधिकारिயாகையால் அவர்கள் பண்ணிவரும் उपासनத்தில் அவர்களுக்கு अधिकार-மில்லை யென்று சொல்லவேண்டிவருமென்று கருத்து. व्यासादिகள் भारतचरमश्लोकोप-देशकालத்தில் परिपूर्णज्ञानविश्वासராய் இருந்து பின்பு கலங்கி उपासकர்களானார்களென்று சொல்லக்கூடாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அவர்கள் उपदेशकालத்திலே** इति । **ஒரு प्रमाणமில்லை** इति । प्रमाणமின்றிக்கே சொல்லுவது प्रामाणिकहृदयङ्गमமாகாதென்று திருவுள்ளம். व्यासादिகள் वस्तुतः प्रपन्नர்களே. ஆனாலும் मन्दज्ञानविश्वासமுள்ள साधारण ऋषिகளுடைய संग्रहार्थமாக उपासनத்தையுமனுஷ்டித்தார்களென்று சொன்னாலோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रपन्नராய் வைத்து** इति । **वचनமில்லை** इति । व्यासादिகள் प्रपन्नரென்பதில் वचनமில்லை யென்றபடி. वचनமில்லாவிட்டாலும் ''सर्वधर्मान् परित्यज्य भगवन्तं शरणं व्रज'' என்று சொன்ன व्यासரே भक्तियोगादिகளை अनुष्ठित्ताரென்றால் प्रपन्नராயிருந்து வைத்தே लोकसंग्रहार्थம் उपासनத்தை अनुष्ठित्ताரென்று कल्पिக்கக் கூடாதோ வென்ன अशक्यसमा-

கப்புக்காலும் தன்னधिकारத்துக்கு निषिद्धமானவற்றை लोकसंग्रहार्थமாக வநுஷ்டிக் கப்புக்கால் அவையிவன்றனக்கும் पापமாய் अधिकारத்துக்கு विरुद्धानुष्ठानம் பண்ணுகையாலே தன்னநுஷ்டானத்தையிட்டு लोकसंग्रहம் பண்ணவுங்கடப் படாதொழியும். தனக்கிரண்டு வழிகள் शास्त्रानुमतங்களானால் அவற்றில் லோகத்தார்க்கு शक्यமாய் அவர்களுக்கு हितமாயிருப்பதொன்றைத் தான் அநுஷ்டித்துக்காட்டி லோகத்தாரையதிலே நிலைநிறுத்துகையே लोकसंग्रहமென்று श्रीगीताभाष्यத்திலேயருளிச்செய்தார். அல்லது सन्यासिக்கு निषिद्धமான गृहस्थैकान्तधर्मத்தை सन्यासिயநுஷ்டித்துக் காட்டுமது लोकसंग्रहार्थமாகாது. இது आज्ञातिलङ्घनமாமத்தனை. இப்படியே प्रपत्त्यधिकारिக்கு निषिद्धத்தை யவன் தானே कैङ्कर्यबुद्धियாலேயநுஷ்டிக்கையும் स्वाधिकारविरुद्धம். प्रपत्तिக்கநபேக்ஷிதங்

धानமான दूषणान्तरமருளிச்செய்கிறார் **அப்படி கல்பிக்கப்புக்காலுமிதி** । **தன்னதி-காரத்துக்கு निषिद्धமானவற்றை** इत्यादि । व्यासादिகளுக்கு प्रपन्नत्वத்தை कथञ्चित् கல்பித் தாலும் प्रपन्नர்களுக்கு "अपायसंप्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत् । प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत् ॥ उपायानामुपायत्वस्वीकारेऽप्येतदेव हि" என்று प्रायश्चित्तावहமாய் अत एव निषिद्धமுமாகச் சொல்லப் பட்ட उपासनानुष्ठानத்தைப் பண்ணி அவர்களே லோகத்தை संग्रहित्தார்களென்று கல்பிப்பது அவர்களுக்கு पापமாக முடிவதோடு கூட निषिद्धानुष्ठानம் செய்யுமவர்களால் லோக-संग्रहமும் பண்ணமுடியாது என்று கருத்து. ஆனால் லோக संग्रहம் பண்ணுகிற प्रकारம் எப்படி யிருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **தனக்கிரண்டு வழிகள் शास्त्रानुमतங் களானாலிதி** । शिष्टतया व्यपदेश्यனான ஒருவனுக்கே शास्त्रचोदितமான दुष्करமான வழியிலும் सुकरமான வழியிலும் सामर्थ्यமிருந்தால் அவன் दुष्करமான வழியை अनुष्ठित்தால் லோகத்தாரும் அதை இவனைப் பார்த்து अनुष्ठिப்பார்களாகையால் அவர்களுக்கு அது अशक्यமாக முடியும். இவன் सुलभமான வழியை अनुष्ठित्தால் லோகத்தாரும் அதைப் பார்த்து सुलभமான வழியை अनुष्ठिப்பார்களாகையால் லோகத்தாரை संग्रहित्த தாகும். அப்போது இரண்டு வழிகளும் இவனுக்கு शास्त्रचोदितங்களாகையால் लघुவை अनुष्ठित्தால் अधिकारविरोधமில்லையாம் என்று கருத்து. "उपायापायसन्त्यागी मध्यमां वृत्तिमाश्रितः" என்று उपायान्तरत्यागिயாக இருக்கவேண்டும் என்று சொன்ன प्रपन्नன் தனக்கு निषिद्धமான उपासनத்தை अनुष्ठित்துக் காட்டுவது सन्यासि गृहस्थ धर्मத்தை अनुष्ठित्துக் காட்டுவதுபோல் लोकसंग्रहार्थமாகமாட்டாதென்கிறார் அல்லது **सन्यासिக்கு** इति । ஆனால் அப்படிச் செய்வது எதிலே சேருமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது आज्ञातिलङ्घनமா மத்தனை** इति । முதலில் दृष्टान्तத்தைக் காட்டி அதில் சொன்ன धर्मத்தை दार्ष्टान्तिकத் திலதிदेशिக்கிறார் **இப்படியே** इति । **कैङ्कर्यबुद्धियாலே** इति । இதனால் தனக்கு निषिद्धமான

களான शास्त्रीयங்களை கைங்கர்யபுத்தியாலே அனுஷ்டிப்பார்க்கு विरोधமில்லை. தந்தாம் ஜாத்யாதிகளுக்கனுரூபங்களுமாய் தந்தாமுக்கு शक्यங்களுமான सर्वधर्मங்களி னுடைய स्वरूपत्यागமங்கமாக विधेयமென்னும் पक्षத்திலும் प्रपत्त्युत्तरकालம் தன் वर्णाश्रमाद्यधिकारங்களுக்கு अनुरूपமாகவடைந்த कैङ्कर्यफलத்தையுமிழந்து अहिंसा-सत्यवचनादि सामान्यधर्मங்களையும் आचार्यवन्दनादिகளையுந் தவிர்ந்து पशुमृग पक्ष्यादिகளைப்போலே திரியும்படியாம். निषेधवाक्यसिद्धங்களான निवृत्तिरूप-धर्मங்கள் स्वरक्षणार्थस्वव्यापारமல்லாமையாலே शरणागतिயோடு विरोधமில்லை யாமையால் இங்கு प्रवृत्तिरूपधर्मங்களினுடைய त्यागமே விவக்ஷிதமென்னும் निर्वाहமும் मन्दம்; निवृत्तिயும் व्यापारविशेषமென்னுமிடமும் அதுவும் स्वरक्षणार्थ-

---

வையை காமத: அனுஷ்டிப்பது दोषமானாலும் कैङ्कर्यबुद्ध्या அனுஷ்டிக்கலாகாதோ என்கிற ஶங்கையும் परास्तம். ஆனால் प्रपन्नன் எவைகளை कैङ्कर्यबुद्ध्या அனுஷ்டிக்கலாமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्तिக்கனபேக்ஷிதங்களான शास्त्रीयங்களை** इति। भक्तिக்குப்போலே प्रपत्तिக்கு अङ्गतयानपेक्षितங்களான वर्णाश्रमादिधर्मங்களையென்றபடி. सर्वधर्मान् என்கிற விடத்தில் धर्मशब्दத்திற்கு कर्मयोगज्ञानयोग भक्तियोगरूपधर्मपरत्वத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவைகளுடைய स्वरूपत्यागம் अङ्गतया विधिக்கப்படுகிறதென்றால் उपायान्तरशक्तனுக்கே तत्त्यागाङ्गकप्रपत्तिயில் अधिकारமென்று சொல்லவேண்டுமாகையால் प्रपत्ति सर्वाधिकारமன்றிக்கே போகவேண்டிவருமானாலும், धर्मशब्दத்திற்கு विहितங்களாய் தனக்கு शक्यங்களான धर्म परत्वத்தை अङ्गीकरिத்து तत्स्वरूपत्यागத்தை प्रपत्तिக்கு अङ्गமாக ஒப்புக்கொண்டால் அதற்கு सर्वाधिकारत्वविरोधமில்லையே என்ன अनिष्टத்தை प्रसञ्जिக்கிறார் **தந்தாம் ஜாத்யாதி-களுக்கு** इत्यादियाल். **प्रपत्त्युत्तरकालமிதி**। प्रपत्त्युत्तरकालத்தில் यत्किञ्चिद्धर्मத்தை அனுஷ்டித்தானாகில் प्रपत्तिपूर्वक्षणத்தில் स्वशक्यமாய் स्वोचितமாயுள்ள सर्वधर्मत्यागरूपाङ्गத்தை அனுஷ்டித்ததாகமாட்டா தாகையால் प्रपत्त्युत्तरकालத்திலும் தனக்கடைத்த कैङ्कर्याचार्यवन्दनादिகளும் त्यक्तங்களாகவே ஆகவேண்டுமென்று கருத்து. இங்கு सर्वधर्मशब्दத்தாலே स्वरक्षणार्थस्वव्यापारமே विवक्षितமாகையாலே तत्त्यागமே प्रपत्तिக்கு अङ्गம் "न कलञ्जं भक्षयेत्, नानृतं वदे" दित्यादि निषेधवाक्यसिद्धங்களான कलञ्ज भक्षणाभावानृतवदनाभावங்கள் अभावरूपங்களாகையால் அவை களுக்கு स्वरक्षणार्थस्वव्यापाररूपत्वமில்லாமையால் तत्त्यागे निषिद्धानुष्ठानத்தை प्रसंगिக்க முடியாது என்றும், प्रवृत्तिरूपकैङ्कर्याचार्यवन्दनत्यागादिविஷயத்திற்சொன்ன प्रसङ्गம் इष्टप्रसङ्ग-மென்று சொல்லுவார்க்கு दूषणமருளிச்செய்கிறார் **निषेधवाक्यसिद्धங்களான निवृत्तिरूप-धर्मங்களீत्यादियाल்.** निर्वाहமும் मन्दமென்று சொன்ன मन्दதையை उपपादिக்கிறார் **निवृत्तिயுமிதி** । **निवृत्तिயும்** – अमानित्वादंभित्वादिरूपनिवृत्तिயும், एकादश्यन्नभोजनादिनिवृत्तिயும், **व्यापारविशेषமென்னுமிடமுமிதி** । मानससङ्कल्पप्रयोज्यत्वात् फलजनकत्वाच्च निवृत्तिக்கு व्यापारत्व-

மாமென்னுமிடமும் लोकवेदसिद्धமிறே. இவ் विधिबलத்தாலே प्रवृत्तिनिवृत्ति-ரூபங்களான सर्वधर्मங்களையுந் தவிர்ந்து திரிகைதானே प्रपन्नனுக்கு शास्त्रार्थ-மானாலோவென்னில்; प्रपन्नரான पूर्वர்களும் இப்போதுள்ளாரும் सावधान-ராய்ப் பண்ணிப்போருகிற कैङ्कर्यங்களும் अपचारपरिहारங்களும் विरुद्धानुष्ठानமாம். यथप्रमाणம் प्रपत्तिसंप्रदायप्रवर्तकராய் परमकारुणिकருமாயிருக்கிறவர்களுக்கு भ्रम-विप्रलंभसंभावனையுமில்லை. यावज्जीवं सर्वधर्म त्यागம் विधेयமாகிலன்றோ இவ் विरोधமுள்ளது. प्रपत्त्यनुष्ठानक्षणத்தில் सर्वधर्मங்களினுடைய स्वरूपत्यागம் अङ्गமானால் विरोधமில்லையே யென்னில்; அப்போது संभावितமானவற்றினுடைய स्वरूपत्यागம் विधिக்கவேண்டா; संभावितமல்லாதவற்றினுடைய स्वरूपत्यागம் विधेयமாகில் அப்போதுண்டான भगवत्क्षेत्रवासशिखायज्ञोपवीतोर्ध्वपुण्ड्रधारणादि-களைத் தவிர்ந்துகொண்டு प्रपत्ति பண்ணப் प्रसङ्गिக்கும். ஆகையாலுपासनத்தில் வரும் कर्माद्यङ्गங்களாலே निरपेक्षैயாயிருக்கிற प्रपत्तिக்கங்கமாகவொரு धर्मங்களையும் பற்றவேண்டாவென்கையே त्यागविधिपक्षத்துக்குचितம்.

முண்டென்று கருத்து. **लोकवेदसिद्धமிறே** இதி । லோகத்தில் ராஜாபராதநிவ்ருத்தியும் விஷபக்ஷணாதி நிவ்ருத்தியும் स्वरक्षणार्थस्वव्यापारமாக सिद्धம். வேதத்தில் ‘‘न हिंस्யா’’தித்யாதிகளாலே சொல்லப் பட்ட ஹிம்ஸா நிவ்ருத்யாதிகளும் स्वरक्षणार्थस्वव्यापारங்களாக सिद्धங்களிறே. காமத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி-நிவ்ருத்திரூபसर्वधर्मங்களை விடுகை दोषமானாலும் परित्यज्य என்கிற இந்த விதிபலத்தாலேயே அவைகளை விட்டால் दोषமாகாததோடு शास्त्रार्थமுமாகாதோவென்னில், அப்போது शिष्टाचारமெல்லாம் विरुद्धानुष्ठानமாக முடியுமென்கிறார் **இவ் विधिबलத்தாலே** இதி । प्रपन्नர்களான पूर्वர்களும் இப்போதுள்ள शिष्टप्रपन्नர்களும் भ्रमविप्रलंभादिகளாலே இவற்றைப் பண்ணுகிறார்களென்னில் उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **यथप्रमाणமி**த்யாதியால். यथप्रमाण-மென்றதால் அவர்களுக்கு भ्रमसंभावனையில்லையென்றும், परमकारुणिकருமாய் என்றதால் विप्रलंभसंभावனையில்லையென்றும் स्पष्टीकरिக்கப்பட்டது. प्रपत्त्युत्तरமான सर्वकालத்திலும் सर्वधर्मत्यागம் विधेयமானாலன்றோ कामचारादिप्रसङ्गம் வருவது; प्रपत्तिपूर्वक्षणத்தில் सर्वधर्मत्यागம் प्रपत्तिக்கு अङ्गமென்றால் दोषமில்லையே என்ன வருளிச்செய்கிறார் यावज्जीवமித்யாதியால். प्रपत्तिपूर्वक्षणத்தில் இவனுக்கு असंभावितமான धर्मत्यागம் विधेयமோ, संभावितधर्मत्यागம் विधेयமோவென்று விகல்பித்து क्रमेण उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **அப்போது संभावितமல்லாத** இத்யாதியால். ஆனால் त्यागविधिपक्षத்தை निर्वहिக்கும் प्रकारம் எப்படி யென்ன, प्रपत्तिக்காக ஒரு धर्मங்களுமபேக்ஷிக்கவேண்டா இத்யாதினா । முன்பு சொன்ன निरपेक्षत्वத்தைச் சொல்லுவதே உசிதமென்கிறார் **ஆகையாலுपासनத்தில் வருமி**த்யாதியால். प्रपत्तिக்கு अङ्गமாக ஒரு धर्मத்தையும் அபேக்ஷிக்க வேண்டாமென்று

இந்த त्यागविधियான पक्षந்தன்னிலும் उपायान्तरसामर्थ्यமில்லாதார்க்கும் அதுண்டாகிலும் विलंबाक्षमரல்லாதார்க்குமிப் प्रपत्तिயிலधिकारம். இப்படியானாலொரு प्रमाणங்களுக்கும் विरोधமில்லை. पूर्वाचार्यர்களும் இவ்விடத்தில் सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் प्रपत्त्यङ्गமென்றும் இப்படியன்றென்றும் विवादம் பண்ணினார்களன்று; प्रपत्तिக்கधिकारமானவாகிஞ்சன்யமும் प्रपत्तिயினுடைய नैरपेक्ष्यமும் இச் चरमश्लोकத்தில் எந்த पदங்களிலே विवक्षिக்கையுचितமென்று विमर्शिத்தார் களத்தனை.

★अधिकारं पुरस्कृत्योपायस्य निरपेक्षताम् ।
एकशब्देन वक्तीति केचिद्वाक्यविदो विदुः ॥★

सर्वधर्मनैरपेक्ष्यம் சொல்லுவதே त्यागविधि பக்ஷத்துக்கு स्वरसமென்று கருத்து. இப்படி त्यागविधिपक्षத்தில் निरपेक्षत्वம் சொல்லப்படுகிறதென்னில், இங்கு आकिञ्चन्याद्यधिकारம் சொல்லப்படாமையாலே उपायान्तरशक्तனுக்கும் विलंबसहனுக்கும் கூட सर्वधर्मनिरपेक्षமான प्रपत्त्यनुष्ठानம் प्रसङ्गिயாதோவென்ன अनुवादपक्षத்திற்சொன்ன अधिकारமே இப்பக்ஷத்திற்கும் अधिकारமாக सिद्धिக்குமென்கிறார் **இந்த त्यागविधिயான पक्षந்தன்னிலுமிति** । இப் பக்ஷத்தில் अनुवादपक्षोक्ताधिकारத்தையே கொள்ளவேண்டுமென்று प्रमाणமின்றிக்கே சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படியானாலொரு प्रमाणங் களுக்கும் विरोधமில்லையிति** । अन्यथा सर्वाधिकारत्वம் கொண்டால் उपासनविधायकशास्त्र वैयर्थ्यापत्त्या तद्विधायकशास्त्रங்களோடு विरोधம் வருமென்று கருத்து.

நனு श्रीभाष्यकारர் காலத்தில் तत्समक्षத்தில் இந்த श्लोकविषयமாக सर्वधर्मस्वरूपत्यागம் प्रपत्त्यङ्गமாக இந்த श्लोकத்தில் विधिக்கப்படுகிறதென்றும், அப்படியல்லவென்றும் विवादமுண்டானதாயும், இரண்டு பக்ஷமும் கூடுமென்கிற எண்ணத்தால் भाष्यकारர் அவ்விரண்டு பக்ஷத்தில் எதையும் ஸரியன்று என்று சொல்லாமல் तूष्णीமிருந்த தாயும் கேள்விப்படுகிறோமேயென்ன, அவ்விவாதம் अन्यविषयகமாகையால் இவ்வைதிஹ்யம் प्रतिवादिகளால் கல்பிதமென்கிறார் **पूर्वाचार्यர்களுமிவ்விடத்திலி** त्यादियால். अन्यविषयகமான विवादமெதுவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्तिக்கधिकार- மான** इत्यादियால். विवादप्रकारத்தைக் காரிகைகளாலே निरूपिத்து प्रतिवादिகள் आरोपिத்துச் சொல்லும் விஷயமெல்லாம் வேறற்றைவை என்று विष्णुचित्तादि पूर्वाचार्यர்களாலே प्रदर्शितமென்கிறார் **अधिकारं पुरस्कृत्येत्यादिயால்.** सर्वधर्मान् परित्यज्य என்கிறவிடத்தில் वर्तमानः என்று अध्याहरिத்து அதனால் प्राप्तமான आकिञ्चन्यத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு उपायத் தினுடைய निरपेक्षतैயை एकशब्दத்தாலே चरमश्लोकம் சொல்லுகிறது என்று वाक्यस्वारस्य-

नैरपेक्ष्यं पुरस्कृत्य विहितस्य लघीयसः ।
उपायस्याधिकारन्तु शोकद्योत्यं विदुः परे ॥
इत्थमर्थाविशेषेपि योजनाभेदमात्रतः ।
प्राचां विवादस्संवृत्तो भाष्यकारैरवारितः ॥
अज्ञातपूर्ववृत्तान्तैर्यत्तत्रारोपितं परैः ।
तत्तु श्रीविष्णुचित्ताद्यैर्निर्मूलमिति दर्शितम् ॥ ★

வித்துக்களான சிலர் சொன்னார்கள். வேறு சிலர் முதலிலே நைரபேக்ஷ்யத்தைச் சொல்லி, பின்பு விஹிதமாய், அத ஏவ லகீயஸ்ஸூமான உபாயத்துக்கு அதிகாரம் மா ஶுசः என்கிற விடத்தில் நிஷேதிக்கப்பட்ட ஶோகத்தாலே த்யோதிதமாகிறது என்று சொன்னார்கள். இப்படிஅதிகாரமும் நைரபேக்ஷ்யமும் சரமஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது என்கிற அம்ஶத்தில் விவாதமில்லையேயாகிலும் சிலர் ''स्वर्गकामो यजेत'', ''वृष्टिकामो यजेत'' என்கிறவிடத்தில் போல் அதிகாரத்தை முன்னிட்டு உபாயத்தை விதிப்பது ஸ்வரஸமென்றும், சிலர் ''मन्मना भव'' என்கிற ஶ்லோகத்திற்சொன்ன பக்தியோகத்தினுடைய துஷ்கரதையை நினைத்து ஶோகித்த அர்ஜுனனுக்கு முதலிலே விதிக்கப்போகிற உபாயத்தின் லகீயஸ்த்வத்தை சொல்லவேண்டியது ஆவஶ்யகமாகையால் நைரபேக்ஷ்யத்தை முன்பு சொல்வது உசிதமென்றும் சொன்னார்கள். இப்படி யோஜநாபேதமாத்ரத்தாலே ப்ராசீநர்களுக்கு விவாதம் உண்டாயிற்று. இப்படி யோஜநா-பேதத்தில் விவாதமிருந்தாலும் இரண்டு கக்ஷியிலும் ஆகிஞ்சந்யநைரபேக்ஷ்யரூபமான அபேக்ஷிதார்த்தம் ஸித்திக்கையால் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் ஒரு கக்ஷியையும் இது ஸரியன்று என்று தடுக்கவில்லை. இது இப்படியிருக்க முன் நடந்ததையறியாத ப்ரதிவாதிகள் ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகம் அஜ்ஞதயா விஹிதமென்றும் அப்படியல்லவென்றும் விவாதம் நடந்ததாகவும் இந்த இரண்டு கக்ஷியையும் ஶ்ரீபாஷ்யகாரர் தடுக்காமையால் ஸர்வதர்மஸ்வரூபத்யாகவிதிபக்ஷமே ஶ்ரீபாஷ்யகாராபிமத-மாயிற்று என்றும் சொல்லுமது வாஸ்தவமன்றிக்கே ஆரோபித்து சொன்னதத்தனையாம். வாஸ்தவத்தில் அதற்கு மூலமில்லையென்று ஶ்ரீவிஷ்ணுசித்தாதிகளாலே உபதேஶமுகத்தாலும் ''यत्स्ववर्णाश्रमाधीनं कर्म न त्याज्यमेव तत् । यावद्देहं प्रपन्नैश्च त्यागहेतोरदर्शनात् ॥ श्रुतिस्मृत्यादिविहितमनुष्ठानन्तु नैत्यक'' मित्यादि நிபந்தநமுகத்தாலும் ப்ரதர்ஶிதமென்கை.

நநு ஜ்ஞாநவிஶ்வாஸபூர்ணர் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரிகள். மந்தஜ்ஞாநவிஶ்வாஸஶாலிகள் பக்திக்கு அதிகாரி-களென்று சொன்னதை கீழே தூஷித்தார். லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் ''इदं शरणमज्ञानामिदमेव विजानतां'' என்று அத்யந்தாஜ்ஞர்களுக்கும் அத்யந்தஜ்ஞாநிகளுக்கும் ப்ரபத்தி உபாயமென்று சொல்லியிருப் பதால் இவ்விரண்டுபடியுமின்றிக்கே மந்தஜ்ஞாநவான்களாயிருப்பவர்களுக்கே பக்தியில் அதிகாரமென்று ஏற்படவில்லையோ? அதையடியொற்றி பட்டர் ''अविद्यातो देवे'' என்கிற முக்தகஶ்லோகத்தில் அத்யந்தாஜ்ஞாநிகளுக்கும் அத்யந்தஜ்ஞாநிகளுக்குமே பகவான்

ஆனால் [18]''इदं शरणमज्ञानादिदमेव विजानताम् । इदं तितीर्षतां पारमिदमानन्त्यमिच्छताम् ॥'' **என்றும்** [19]''अविद्यातो देवे परिबृढतया वा विदितया स्वभक्तेर्भूम्ना वा जगति गतिमन्यामविदुषाम्'' **என்றுஞ்சொல்லுகிறவधिकारिभेदமிருக்கும்படியென்னென்னில்; இவ்விடத்திற்சொன்னவज्ञानं पश्वादिகளைப்போலே शास्त्रीयமொன்று மறியாயொழிகையன்று. மற்றெதென்னில்; उपासनादिகளில் தெளிவில் லாமையாதல் प्रपत्ति தன்னிலும் सूक्ष्मविशेषங்களறியாமையாதலாமத்தனை. இவற்றில் ''विजानतां'' என்றும், ''देवे परिबृढतया वा विधितया'' என்றுஞ்சொன்ன ज्ञानविशेषமும் उपासनादिகளில் தெளிவாதல் प्रपत्तिக்குपयुक्तமான शरण्यगुणादिविஷயத்தில் தெளிவாதலாமித்தனை. அல்லது இதுக்கனபेक्षितமான सर्वविषयज्ञानமன்று; परिबृढत्वरूपशरण्यगुणविशेषत्वरूपज्ञानமிறே யிங்கு சொல்லப்**

उपायமாகிறார் என்று சொல்லுகையாலும் मन्दज्ञानिகளுக்கே भक्ति उपायமென்று ஏற்படவில்லையோ என்று ஶங்கித்து அந்த श्लोकங்களின் भाववर्णनத்தாலே समाधानமருளிச்செய்கிறார் **ஆனால் इदं शरणमित्यादियால்.** இங்குள்ள अज्ञानाமென்பதற்கு पश्वादिகளுக்குப்போலே अत्यन्ताज्ञानवतां என்று अर्थம் கொண்டால் शास्त्रवश्यனாய் प्रपत्त्यनुष्ठानம் பண்ணமுடியாதாகையால் इदं शरणमज्ञानां என்று சொன்னது கூடாது. ஆகையால் अनुदरा कन्या इत्यादिகளில்போலே नञः अल्पार्थकत्वத்தை स्वीकरिத்து अर्थமருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்தில் சொன்ன अज्ञानमित्यादियால்.** नञः अल्पार्थकत्वத்தை विशदीकरिக்கிறார் **उपासनादिகளில் தெளிவில்லாமையாதல் प्रपत्ति தன்னிலும் सूक्ष्मविशेषங்களறியா மையாதலா**மிதி । இங்கு प्रपत्ति தன்னில் सूक्ष्मविशेषங்களறியாமையை अधिकारமாகச் சொன்னது उक्तिप्रपत्तिनिष्ठன் விஷயத்தில். सूक्ष्मविशेषம் தெரிந்தால் அவன் स्वनिष्ठैக்கு अधिकारिயிறே. इद मेव विजानतां என்பதற்கும், देवे परिबृढतया वा विदितया என்பதற்குமर्थமருளிச்செய்கிறார் **இவற்றில் विजानतां என்று**மித்யாதியால். **उपासनादिகளில் தெளிவாதலி**தி । இது अधिकारமாவது शक्तिயில்லாதபோது என்று மேலே சொல்லப்படுகிறது. நனு अल्पज्ञानवद्वाचकமான अज्ञानाமென்பதற்கு प्रतिकोटिயான विजानतां என்கிற பதம் सर्वविषयकज्ञानவானைச் சொல்லாதோ வென்ன? அப்படிப்பட்ட प्रपत्त्यधिकारि दुर्लभனாகையாலும் ''देवे परिबृढतया वा विदितया'' என்கிற अभियुक्तोक्तिயில் प्रपत्त्युपयुक्तपरिबृढत्वगुणज्ञानமே अधिकारமாகச் சொல்லுகையாலும் सर्वविषयकज्ञानத்தை अधिकारமாகச் சொல்லாதென்கிறார் **அல்லது** इत्यादियால். उपासनादिகளில் தெளிவை प्रपत्तिக்கு अधिकारமாகச்

---

[18] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-100.

[19] பட்டர் முக்தகம்.

படுகிறது. இவ்வுபயுக்தஜ்ஞானமுண்டானாலும் உபாயாந்தரத்தில் ஶக்தியில்லாத போது அகிஞ்சனனாய் ப்ரபத்திக்கதிகாரியாம். ஶக்தியுண்டேயாகிலும் [20]''शरैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥ என்கிறபடியே ரக்ஷகன் கை பார்த்துத் தான் கைவாங்கியிருக்கையன்றோ உசிதமென்னில்; இது ப்ரபந்நனுடைய உத்தரக்ருத்யவிஶேஷத்திற்குதாஹரணமாம். அல்லாதபோது உபாய-விதாயகஶாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தகங்களாம். உபாயாந்தரத்தில் தனக்கு ஜ்ஞானமுண்டாய் அதிலநுஷ்டானஶக்தி யுண்டானாலும் விளம்பாக்ஷமனன்றிக்கேயிருக்குமாகில் கடுக பலந்தரவல்ல ப்ரபத்தியே நமக்குசிதையென்றிருக்குமவனுமிப் ப்ரபத்திக் திகாரி-யாம். இத்தை ''इदन्तितीर्षतां पार'' மித்யாதிகளிலே சொல்லுகிறது. எங்ஙனே யென்னில்; तितीर्षतां पारं'' என்றது கடுக அநிஷ்டநிவ்ருத்திபிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையுடையார்க்கென்றபடி. ''आनन्त्यमिच्छतां'' என்றது ஸ்வரூபப்ராப்தபரிபூர்ண-

சொல்லலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வுபயுக்தஜ்ஞானமுண்டானாலிதி** । **இவ்வுபயுக்தஜ்ஞானம்** – ப்ரபத்திக்கு உபயுக்தமான இந்த குணாதிவிஷயகஜ்ஞானம், உபாயாந்தரத்தில் ஶக்தி-யிருந்தாலும் பரதந்த்ரனான ஜீவனுக்கு உபாயாந்தரானுஷ்டானம் கூடுமோ என்று ஆக்ஷேபித்து உத்தரமருளிச்செய்கிறார் **ஶக்தியுண்டேயாகிலுமிதி** । **இது ப்ரபந்நனுடைய உத்தரக்ருத்ய-விஶேஷத்திற்குதாஹரணமாமிதி** । ஸமர்ப்பிதபரனான ப்ரபந்நன் ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் உபாயாந்தர ஶக்தனாயிருந் தாலும் ஒருவித ப்ரயத்நமின்றிக்கே இருக்கவேண்டுமென்று கருத்து. ஶக்தன் கைவாங்கி யிருக்கவேண்டுமென்றால் பாதகமருளிச்செய்கிறார் **அல்லாதபோது** இதி । **உபாய-விதாயகஶாஸ்த்ரங்கள் நிரர்த்தகங்களாமிதி** । பக்திபோலே ப்ரபத்தியும் ஸ்வரக்ஷணார்த்தஸ்வவ்யாபாரமாகையால் பரதந்த்ரனான இவனுக்கு அநநுஷ்டேயமாய் முடிகையாலே ''ओमित्यात्मानं ध्यायथ'' என்கிற உபாஸநவிதாயகஶாஸ்த்ரம்போல் ''मामेकं शरणं व्रज'' என்கிற ப்ரபத்திவிதாயகஶாஸ்த்ரமும் அதிகாரி-தௌர்லப்யத்தாலே நிரர்த்தகமாமென்று கருத்து. ''इदं तितीर्षतां पारं'' என்பது உபாயாந்தரத்தில் ஜ்ஞானஶக்தியிருந்தாலும் ஶீக்ரமாக ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்தைத் தாண்டவேண்டுமென்கிற இச்சையுடை யவனுக்கும் ப்ரபத்த்யதிகாரம் சொல்லுகிறது என்று நினைத்து அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் **உபாயாந்தரத்தில் தனக்கு** இத்யாதியால். ஸம்ஸாரதரணேச்சை எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் ஸமமா யிருக்கையால் இது அதிகாரிவிஶேஷத்யோதகமாகுமோ வென்ன பாவமருளிச்செய்கிறார் **तितीर्षतां पारं என்றது கடுக அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரை யுடையார்க் கென்றபடி** இதி । இதனால் ஸம்ஸாரதரணேச்சை எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் துல்யமானாலும் தரணத்வரை இங்கு விவக்ஷிதமாகையால் அதிகாரிவிஶேஷம் ஸித்தமென்று ஸூசிதம். இப்படி

[20] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 39-30.

भगवदनुभवத்தைப் பெற்றல்லது धरिக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவை யிரண்டையும் நினைத்து ''स्वभक्तेर्भूम्ना वा'' என்கிறார். இங்கு भक्तिயென்றது प्रेमपारवश्यத்தைச் சொன்னபடி அல்லது भक्तियोगத்தைச் சொன்னபடியன்று. இப்भक्तिயினுடைய भूमाவாகிறது கடுக प्राप्ति கிடையாதபோதழியும்படி யானவवस्थाविशेषம். இது சிலர்க்குக் கட்டளைப்பட்ட भक्तियोगமில்லை யாகிலும் सुकृतविशेषमूलமான भगवत्प्रसादத்தாலே வரும். இவ்வवस्थैயுடை யவனும் प्रपत्तिக்கधिकारि. இப்படியாகையால் उपायान्तरத்திலशक्तராய்

अनिष्टनिवृत्तिயில் त्वरैயுடையவனுக்குப்போல் इष्टप्राप्तिயில் प्रेमातिशयமுள்ளவனுக்கும் प्रपत्तिயில் अधिकारமுண்டென்கிறது ''इदमानन्त्यमिच्छतां'' என்கிற वाक्यமென்கிறார் **''आनन्त्यमिच्छतां'' என்றது** इत्यादियाल். பெற்றல்லது धरिக்கமாட்டாதார்க்கு என்பதால் இங்கும் प्रेमातिशयप्रयुक्तत्वरातिशयம் विवक्षितமென்று सूचितம். இந்த இரண்டு अधिकारத் தையும் ஒன்றாக்கி ''स्वभक्तेर्भूम्ना वा'' என்றருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இவையிரண் டையும் நினைத்து** इति। प्रेमभक्ति, अतिशयिத்தால் கடுக प्रतिबन्धकம் கழியவேண்டு மென்றும், கடுக भगवदनुभवம் பெறவேண்டுமென்றும் त्वरै யுண்டாகுமாகையால் भक्तिभूमाவாலே तितीर्षतां आनन्त्यमिच्छतां என்கிற இரண்டு अधिकारத்தையும் संग्रहिக்கலா மென்று கருத்து. இங்கு भक्तेः என்று भक्तियोगமும் भूम्ना என்பதாலே அதினுடைய अतिशयமுமன்றோ अधिकारமாகத் தோற்றுகிறது; அப்படியாகில் प्रपत्तिக்கு अकिञ्चनाधि कारत्वம் சொல்லுகிற प्रमाणங்களோடு विरोधिயாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இங்கு भक्तिயென்றது प्रेमपारवश्यத்தைச் சொன்னபடி** इति। ''भक्त्या मामभिजानाति'', ''शुद्धभावङ्गतो भक्त्ये'' त्यादिகளில் भक्तियोगव्यतिरिक्तातिशयितप्रेमैயிலும் भक्तिशब्दம் प्रयुक्तமாகையால் அதுபோலே கடுக अनिष्टनिवृत्तिயும் इष्टप्राप्तिயும் வரவேண்டுமென்கிற प्रेमविशेषத்தில் இந்த भक्तिशब्दம் प्रयुक्तமென்று கருத்து. **அல்லது भक्तियोगத்தைச் சொன்னபடி யன்று** इति। भक्तियोगத்தை இங்கு अधिकारமாகச் சொன்னாலன்றோ प्रपत्तिக்கு अकिञ्च- नाधिकारत्वம் சொல்லுகிற प्रमाण विरोधம் வருமென்று கருத்து. இந்த प्रेमभक्तिக்கு भूमा எது என்ன வருளிச்செய்கிறார் **கடுக प्राप्ति கிடையாதபோதழியும்படியான अवस्था- विशेषமி**ति। இது भक्तियोगनिष्ठனுக்கு மேலேவரக்கூடிய अवस्थैபோல் தோன்றுகிறதே; இது अकिञ्चनனுக்கும் संभविக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது சிலர்க்கு** इत्यादियाल். **सुकृतविशेषमूलமான भगवत्प्रसादத்தாலே வருமி**ति। இந்த सुकृत विशेषमूल- மான भगवत्प्रसादம் केवलाकिञ्चनனிடத்திலும் संभविக்குமாகையால் तज्जन्यமான இந்த प्रेमातिशयம் भक्त्युत्तरकालமே உண்டாகவேண்டுமென்கிற नियमமில்லையென்று கருத்து. இவ்வधिकारத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார் **இவ்வवस्थैயுடையவனும் प्रपत्तिக்கधिकारि**

இவ்வுபாயத்தில் समुदायज्ञानमात्रமுடையராயிருப்பார்க்கும் இதிலுமுபாயான்तरத்திலுந் தெளிவுண்டானாலுமுபாயான்तरத்திலனுष्ठानशक्तियில்லாதார்க்கும் இவையிரண்டுமுண்டானாலும் விலம்பம்பொறாதவார்த்यतिशयமுடையார்க்கும் प्रपत्तिயிலேயிழியலாம். இவ் விலம்बाக்ஷமனும் தான் நினைத்தகாலத்திலே ஃபலம் பெறுகைக்குபாயான்तररहितன். இப்प्रकारத்தை நினைத்து ''जगति गति-मन्यामविदुषां'' என்கிறது. व्यासादिகள் अधिकारिपुरुषர்களாகையாலே விலம்bakṣமருமாய் उपायान्तरशक्तருமாயிருப்பார்கள். ஆகையாலுपासनத்திலிழிந்தார்கள் அல்லது ज्ञानमान्द्यமாதல் विश्वासमान्द्यமாதலுண்டாயிழிந்தார்களன்று. ★अशक्त-स्यातिकृच्छ्रेषु दुराशादार्ढ्यशालिनः । कस्यचिद्बुद्धिदौर्बल्यं लघुत्यागस्य कारणम् ॥ तत्र प्रपत्त्यनर्हा-

---

इति । இனி கீழ்ச்சொன்ன अधिकारங்களை शिष्यबुद्धिवैशद्याय மறுபடியநுவதித்து முடிக்கிறார் **இப்படியாகையாலி**त्यादियால். இப்படி भक्तियில் ज्ञानशक्तिகளிருந்தாலும் விலம்bakṣம-னல்லாதபோது प्रपत्तिக்கதிகாரியாவானென்றால் அவனுக்கு उपायान्तरशून्यत्वरूपமான आकिञ्चन्यरूपाधिकारம் घटिக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்விலம்बाக்ஷமனுமி**ति । **தான் நினைத்த காலத்திலே ஃபலம் பெறுகைக்குபாயான்तररहितனி**ति । இவனுக்கு भक्तिயில் ज्ञानமும் शक्तिயுமிருந்தாலும் இந்த भक्ति இவன் நினைத்தபோது मोक्षத்தைத் தரக்கூடிய उपायமல்லாமையாலே இவனும் தான் வேண்டின காலத்தில் ஃபலத்தைக் கொடுக்கும் उपायமற்றவனாகையாலே இவனுக்கும் स्वापेक्षितकालத்தில். ஃபலத்தைத் தரக்கூடிய उपायशून्यत्वरूपाकिञ्चन्यமுண்டிறே. இப்படி अपेक्षितकालத்திலும் ஃபலप्रदानம் பண்ணக்கூடிய उपायம் வேறு இருப்பதாக தெரிந்து கொள்ளாத இவ்விலம்बाக்ஷமனுக்கும் அவனே उपायமென்கிறது जगति गतिमित्यादि என்கிறார் **இப் प्रकारத்தை நினைத்து** इत्यादियால். இப்படி भक्तिயில் ज्ञान शक्त्यादिகளை யுடையவர்களும் விலம்बाக்ஷமராகில் प्रपत्तिக்கு अधिकारिகளாவார்கள் என்றால், परिपूर्णज्ञानशक्त्यादिகளையுடைய व्यासादिகளும் விலம்बाக்ஷமர்களாய்க்கொண்டு प्रपत्ति பண்ணியிருக்கவேண்டாவோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **व्यासादिகளி**त्यादियால். **अधिकारिपुरुषர்களாகையாலே விலம்bakṣமருமாயி**ति । ''यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणां'' என்கிற सूत्रத்தின்படி अधिकारि पुरुषர்களான व्यासादिகள் விலம்बाக்ஷமராயிருக்கமுடியாதாகையாலே प्रपत्त्यधिकारமில்லையாகையால் उपासनத்தி லேயே இழிந்தார்களென்று கருத்து. இந்த प्रपत्त्यधिकारभावம் தவிர प्रतिवादिகள் சொல்லும் சொன்னாலும் पापजनकமான हेत्वन्तरமுண்டாய் उपासनத்தைச் செய்தார்களன்று என்கிறார் **அல்லது** इत्यादियால். இப்படியானால் ''नरस्य बुद्धिदौर्बल्यादुपायान्तरमिष्यते'' என்றொரு वचनமில்லையோ? அதற்கு ஒரு मनुष्यனுக்கு उपायान्तरप्रवृत्तिயுண்டானால் அது बुद्धिदौर्बल्यத்தாலே வந்தது என்றன்றோ अर्थம். அது उपायान्तरप्रवृत्तராான व्यासादि

णामन्यदित्यपि युज्यते । व्यासादिषु तु नैवैषा नीतिस्संशयघातिषु ॥★ இப்படி उपासनप्रपदनங்களுக்கधिकारம் व्यवस्थितமாகையால் இரண்டு शास्त्रமும் सप्रयोजनம். இரண்டधि-कारिகளுக்கும் स्वधर्मத்தில் प्रपत्तिवैषम्यமேயுள்ளது. प्रपन्नக்குக் கோலினफलத்தைப்பற்ற வேறொன்றையनुष्ठिக்கில் ब्रह्मास्त्रबन्धन्यायத்தாலே विरोधமுண்டானாலும் स्वयंप्रयोजनமாகவாதல் भगवद्भागवतसमृद्ध्यादि फलान्तरத்தைப்பற்றவாதல் வேறொன்றையनुष्ठिத்தால் विरोधமில்லை.

களுக்கும் तुल्यமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अशक्तस्यातिकृच्छ्रेष्वित्यादिना** । **अतिकृच्छ्रेष्वशक्तस्य** – अत्यन्तकष्टसाध्यங்களான उपायान्तरங்களில் अशक्तனாய், दुराशादार्ढ्यशालिनः – அவைகளின் कष्टங்கள் தெரிந்தும் அவைகளை எப்படியாவது செய்துமுடிக்க வேண்டுமென்கிற दुराशैயின் दार्ढ्यத்தையுடையனான, **कस्यचित्** – ஒருவனுக்கு இதனால் नरस्य என்கிற वचनத்தில் नरशब्दம் दुराशैயுள்ள अशक्तपரமென்று சொல்லப் பட்டது. **बुद्धिदौर्बल्यं** – मन्दबुद्धित्वம், **लघुत्यागस्य कारणं** – लघुவான प्रपत्तिயை விடுகைக்கு காரணம், **तत्र** – लघुत्यागहेतुவான बुद्धिदौर्बल्ये सति, **प्रपत्त्यनर्हाणां** – प्रपत्तिக்கும் अनर्हர்களானவர் களுக்கு, **अन्यदित्यपि युज्यते** – दुराशैயினாலே प्रपत्तीतरமான उपायத்தில் प्रवृत्तिயுண்டாகிற தென்று சொல்லுவது தகும். **संशयघातिषु व्यासादिषु** – इतरர்களுடைய संशयத்தைப் போக்கடிக்கக் கூடினவர்களான व्यासादिகள் विषयத்தில், **एषा नीतिर्नैव** – अशक्तனாகையாலே उपायान्तरानर्हனாய் बुद्धिदौर्बल्यத்தாலே प्रपत्तिக்கும் अनर्हனாய்ப் போந்தவனுடைய न्यायமானது संभविக்காதென்கை. இம்மாதிரி उपासनத்திற்கும் प्रपत्तिக்கும் सकिञ्चनत्वा-किञ्चनत्वरूपமான अधिकारம் व्यवस्थितமாயிருப்பதால் उपासनविधायकशास्त्रமும் प्रपत्तिविधायक-शास्त्रமும் प्रयोजनवத்தாக ஆகுமென்று முடிக்கிறார் **இப்படி** इति । முடிவில் சொன்ன नैरपेक्ष्यविधिपक्षத்தில் अनुष्ठीयमानस्ववर्णाश्रमधर्मங்களில் இரண்டு अधिकारिகளுக்கும் बुद्धिभेदமே யுள்ளது त्यागமில்லையென்கிறார் **இரண்டधिकारिகளுக்குமிதி** । उपासकனுக்கும் प्रपन्नனுக்கு மென்றபடி. **प्रपत्तिवैषम्यமே யுள்ளது** इति । उपासकனுக்கு अङ्गत्वप्रतिपत्तिயும், प्रपन्नனுக்கு कैङ्कर्यबुद्धिயுமே யுள்ளது என்றபடி. ननु प्रपन्नன் प्रपत्तीतरधर्मத்தை अनुष्ठिத்தால் ब्रह्मास्त्रन्यायத்தாலே प्रपत्ति நழுகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रपन्नனுக்குக் கோலின फलத்தைப்பற்ற** इत्यादिना । **கோலின फलத்தைப்பற்ற** – प्रपत्तिக்காக प्रार्थिத்த मोक्षरूपफलத்தைப்பற்ற, **ब्रह्मास्त्रबन्धन्यायத்தாலே** इति । ब्रह्मास्त्रத்துக்கு फलமான आञ्जनेयबन्धनத்திற்காகவே रज्ज्वादिகளை प्रयोगिத்ததாலல்லவோ ब्रह्मास्त्रம் நழுவிற்று. இங்கு स्वयंप्रयोजनமான धर्मानुष्ठानம் அப்படிப்பட்டதன்று என்று கருத்து. किञ्च भगवद्भा-गवतसमृद्ध्यर्थமான धर्मानुष्ठानத்திலும் அந்த न्यायமில்லை யென்கிறார் **भगवद्भागवतेत्यादि** ।

இப்படி स्वरूपत्यागங்கூடாதொழிந்தாலும் उपायत्वबुद्धित्यागம் பண்ணுகை परित्यज्यவுக்குப் பொருளானாலோவென்னில்; प्रपन्नனுக்குக்குत्तरकृत्य-गोचरங்களான वाक्यங்களில் उपायबुद्धित्यागம் विधिக்கிறவிட முचितம். இங்கு उत्तरकृत्यपरமன்றிக்கே उपायविधायकமாயிருக்கிற விவ்வாக்யத்திற் சொல்லுகையாலே இப் बुद्धित्यागपूर्वकமாக धर्मस्वरूपம் प्रपत्तिக்கङ्गமாகவனுष्ठेयமென்று ஃபலிக்கையால் स्वयंप्रयोजनமான केवलकैङ्कर्यமுत्तरकृत्यமென்கிற मतம் सिद्धियாது. இவ் उपायத்துக்குச் சொல்லுகிற धर्मान्तरनैरपेक्ष्यமுங்கிடையாது. இவ்வுपायம் अकिञ्चनाधिकारமன்றிக்கேயொழியும். எங்ஙனேயென்னில்; उपायமல்லாத வற்றில் उपायबुद्धित्यागம் இங்கு विधिக்கவேண்டா. उपायமானவற்றில் उपाय-बुद्धि त्यागம்பண்ணி अनुष्ठिக்கையாவது பழைய வுपासनादिகளில் நிலையாம். இங்கு उपायबुद्धित्यागம் பொருளாகச் சொல்லுகிற पक्षத்தில் त्याग-विधिக்கு மனுष्ठानविधिக்கு மधिकारिभेदத்தாலே विरोधம் परिहरिத்தவிடமுமனாपेक्षित-

நநு स्वरूपत्यागपक्षம் கூடாதாகிலும் धर्मங்களின் उपायत्वबुद्धि त्यागத்தை परित्यज्य என்பதற்கு अर्थமாகக் கொள்ளலாகாதோ? परित्यज्य என்பதால் धर्मங்களுடைய परित्यागமே தோன்றுகிறதேயொழிய, அதில் उपायत्वबुद्धि त्यागம் தோன்றவில்லையே யென்னில்; प्रपत्त्युत्तरकैङ्कर्यத்தில் ‘‘उपायतां परित्यज्य’’ என்று गीतार्थसंग्रहத்தில் சொன்னபடி இங்கும் சொல்வது उचितமாகாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இப்படி स्वरूपत्यागங்கூடாதொழிந்தாலும**ित्यादिना । प्रपत्त्युत्तरकालिकस्ववर्णाश्रमोचितधर्मங்களில் उपायत्वबुद्धिயை விட்டுப் பண்ணவேண்டுமென்றால் स्वयं प्रयोजनமாகப் பண்ணவேண்டுமென்று ஃபலிக்கும், प्रपत्तिக்கு पूर्वकालத்தில் सर्वधर्मங்களிலும் उपायत्वबुद्धिயை விட்டு प्रपत्तिயைப் பண்ண வேண்டு மென்றால் सर्वधर्मங்களும் अङ्गமாக अनुष्ठेयமென்று ஃபலிக்கையால் उत्तरकृत्य-மெல்லாம் स्वयंप्रयोजनமாக अनुष्ठिக்கவேண்டுமென்பது सिद्धिக்காது என்று கருத்து. दूषणान्तरங்களை आपादिக்கிறார் **இவ்வுपायத்துக்கு** इत्यादिना । இவைகளை उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனே யென்னில**ित्यादिना । **பழைய उपासनादिகளில் நிலையாம**िति । उपायமல்லாத धर्मங்களில் उपायत्वबुद्धित्यागविधानம் व्यर्थம்; उपायமான उपासनादिகளில் उपायत्व बुद्धित्यागம் विधिக்கிறதென்றால் स्वरूपत्यागविधिपक्षத்தில் சொன்னபடி उपायமான उपासनादि-களை अनुष्ठिக்கவேண்டுமென்று सिद्धिக்கையால் भक्तिக்கு प्रपत्त्यङ्गकत्वம்போல் प्रपत्तिக்கு भक्त्यङ्गकत्वம் சொன்னதாக முடிகையால் प्रपत्ति अकिञ्चनाधिकारகமென்று சொன்னது सिद्धियாது என்று கருத்து. இப்படி उपायत्वबुद्धित्यागம் विधिக்கிறதென்கிற பக்ஷத்தில் प्रपन्नன் त्यागाधिकारी, भक्तன் अनुष्ठानाधिकारी என்று சொன்ன स्वग्रन्थத்துக்கும் विरोधம் வருமென்கிறார் **இங்கு उपायत्वबुद्धि त्यागம் பொருளாகச் சொல்லுகிற पक्षத்தில**िति ।

वचनம். இங்கு स्वरूपत्यागஞ்சொல்லும்போதிறே, இவ் विरोधप्रसङ्गமுள்ளது. இப்படி बुद्धिविशेषत्यागपूर्वककर्मज्ञानभक्तिகளை प्रपत्तिक्कङ्गமாகவிசையும் पक्षத்தில் उपासनप्रपदनங்களுக்கு अङ्गाङ्गिव्यपदेशத்தில் மாறாட்டமேயுள்ளது. अङ्गभावத்தில் यथाकथञ्चिदनुष्ठानமமையுமென்கிற वैषम्यமும் मन्दம். ''सकलाङ्गोपसंहारे काम्यं कर्म प्रसिध्यति'' என்று சொல்லப்பட்டதிறே.

**★अतस्स्वरूपत्यागोक्तौ कैङ्कर्यस्यापचारता।
उपायत्वमतित्यागे तत्स्वरूपाङ्गता भवेत्॥
सात्विकत्यागयुक्तानां धर्माणामेतदङ्गता।
नूनं विस्मृतकाकादिवृत्तान्तैरुपवर्णिता॥**

परिहारமனபேக்ஷிதமென்பதை उपपादिக்கிறார் **இங்கு स्वरूपत्यागமிதி**। उपायत्वबुद्धित्याग पूर्वकமான कर्मज्ञानभक्तिகளை प्रपत्त्यङ्गமாக ஒப்புக்கொண்டால் बाधकமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி बुद्धिविशेषेत्यादिயால். अङ्गाङ्गिव्यपदेशத்தில் மாறாட்டமேயுள்ளது** इति। उपासनस्थलத்தில் उपासनம் अङ्गी, प्रपत्ति अङ्गமென்றும், प्रपत्तिस्थलத்தில் प्रपत्ति अङ्गी, उपासनादिகள் अङ्गங்கள் என்கிற शब्दभेदம் உண்டேயொழிய இருவரும் இரண்டையும் अङ्गतया अङ्गितया वा அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பதற்கு निवारகரில்லையென்று கருத்து. ननु भक्तिயை अङ्गियாகவும், அதற்கு प्रपत्तिயை अङ्गமாகவும் அநுஷ்டிக்கும் उपासकனுக்கு भक्तिरूपाङ्गि-யானது पूर्णமாக அநுஷ்டிக்கவேண்டும். प्रपत्तिயை अङ्गियாகவும் भक्तिயை अङ्गமாகவும் அநுஷ்டிக்கும் प्रपन्नனுக்கு भक्तिயை यथा कथञ्चित् அநுஷ்டித்தால் போதுமென்று சொல்வதும் ஸரியில்லை யென்கிறார் **अङ्गभावத்திலிதி । काम्यं कर्म प्रसिध्यतीति ।** प्रपत्तिயும் काम्य कर्मமாகையாலே सकलाङ्गங்களையும் यथान्यायமநுஷ்டித்தாலல்லது मोक्षजनकமாகாது என்று கருத்து.

उक्तार्थங்களை कारिकैகளாலே उपसंहरिக்கிறார் **अतः स्वरूपत्यागोक्ताविति**। स्वरूपत्यागपक्षத்தில் முன் சொன்னபடி वर्णाश्रमोचितधर्मानुष्ठानமும் गुरुवन्दनादिகளும் अपचारமாக முடியும். धर्मங்களில் उपायत्व बुद्धित्यागம் विधिக்கிறதென்கிற பக்ஷத்தில் धर्मங்களுடைய स्वरूपம் प्रपत्त्यङ्गமாக முடியும். सात्विकत्यागयुक्तமான धर्मங்களினுடைய अनुष्ठानம் प्रपत्तिக்கு अङ्गம் என்று சொல்லும், पूर्वம் சொல்லாத சிலருடைய பக்ஷமும் सात्विकत्यागपूर्वकधर्मानुष्ठानங்களை प्रपत्तिக்கு अङ्गமாகப் பண்ணாமல், केवलप्रपत्तिயை अनुष्ठित्त काकविभीषणादिகளுடைய वृत्तान्तங்களை மறந்து சொன்னபடி. ஒரு धर्मங்களும் अङ्गமல்லாமையால் அவைகளுக்கு தூரத்திலிருக்கும் सकृत्प्रपत्तिमात्रத்தாலே அப்பொழுதே स्वाभिमतமான फलத்தை प्राचीनர்கள் அடைந்தார்களென்று इतिहासपुराणங்களினின்றும் கேட்டிருக்கிறோம்.

सकृत्प्रपदनेनैव धर्मान्तरदवीयसा ।
तत्क्षणेऽभिमतं पूर्वे संप्रापुरिति शुश्रुम ॥
प्रसक्ताङ्गत्वबाधे तु ब्रह्मास्त्रसमतेजसः ।
उपायस्य प्रभावश्च कैङ्कर्यादि च सुस्थिरम् ॥ ★

ஆகையால் இங்கு सर्वधर्मங்களினுடைய स्वरूपत्यागத்தை अङ्गமாக விதிக்கிறதென்றும், அவையங்கமாம்படி இங்கு बुद्धिविशेषत्यागमात्रம் விதிக்கிறதென்றுஞ் சொல்லுகிற पक्षங்கள் आज्ञानुपालनादिशास्त्रங்களுக்கும் प्रपत्तिக்கு नैरपेक्ष्यஞ் சொல்லுகிற शास्त्रங்களுக்கும் पूर्वाचार्यसंप्रदायங்களுக்கும் प्रपन्नராய்ப் போந்த पूर्वशिष्टர்களுடைய आचारத்துக்கும் विरुद्धங்களாம். இப்படியுக்த-दोषங்களாலே धर्मங்களினுடைய स्वरूपत्यागமும் प्रपत्तिக்கங்கமன்று; उक्तनैर-पेक्ष्यத்தாலே அந்த धर्मங்களினுடைய स्वरूपமுமிதுக்கங்கமன்று. ஆகையாலிங்கு மற்றொரு धर्मங்களாலுமிப் प्रपत्तिக்கபேக்ஷையில்லை யென்கையிலே இத் त्यागविधिக்குத் தாத்பர்யம். இப்படி प्रतिषेधिக்கைக்கு प्रसङ्गம் வேணும்.

नैरपेक्ष्यविधिपक्षத்தில் उपायप्रभावம் ஸித்திப்பதோடு कैङ्कर्यादिகளும் स्थिरप्रतिष्ठितங்களாகுமென்கிறார் **प्रसक्ताङ्गत्वबाधे तु** इति । इतरब्रह्मविद्यान्यायத்தாலே न्यासविद्यारूपமான प्रपत्तिக்கும் अङ्गமாக वर्णाश्रमधर्मங்கள் अनुष्ठेयங்களென்று प्रसक्तமாக, அவைகள் अङ्गங்களல்லவென்று सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதால் அவைகளுடைய नैरपेक्ष्यம் விதிக்கிறதென்கிற பக்ஷத்தில் सहायान्त-रनिरपेक्षமான ब्रह्मास्त्रத்திற்கு तुल्यवीर्यமான प्रपत्त्युपायத்தின் प्रभावம் சொல்லிற்றாம். अङ्गतया धर्मங்களுக்கு அபேக்ஷையில்லாவிடிலும் आश्रमधर्मतया अनुष्ठेयत्वத்திற்கு பாதமில்லாமையால் அவைகளும் स्वयंप्रयोजनकैङ्कर्यங்களாக सिद्धங்களாமென்கை.

उक्तहेतुக்களாலே धर्मங்களினுடைய स्वरूपत्यागपक्षத்திலும் அவைகளில் उपायत्वबुद्धि-त्यागपक्षத்திலும் சொன்ன दूषणங்களை उपसंहरिக்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । स्वरूपत्या-गपक्षத்தில் आज्ञानुपालनादिशास्त्रங்களும் बुद्धित्यागपक्षத்தில் प्रपत्तिनैरपेक्ष्यம் சொல்லுகிற शास्त्रங்களும், उभयपक्षத்திலும் पूर्वाचार्यसंप्रदायादिகளும் विरुद्धங்களாமென்று கருத்து. கீழ்ச்சொன்ன दोषங்களால் धर्मங்களினுடைய स्वरूपत्यागமும் प्रपत्तिக்கு अङ्गமன்று. नैरपेक्ष्यविधिपक्षத்தில் धर्मங்களினுடைய அநுஷ்டானத்திற்கு பாதமில்லாவிடிலும் धर्मங்களினுடைய स्वरूपமும் अङ्गமாகாது. ஆகையால் धर्मान्तरनैरपेक्ष्यத்தில் இந்த त्यागविधिக்குத் தாத்பர்யமென்கிறார் **இப்படி उक्तदोषங்களாலே** इत्यादिना । प्रपत्तिக்கு सर्वधर्मसापेक्षत्वம் प्रसक्तமானாலன்றோ निरपेक्षत्वம் விதிக்க வேண்டியது. இங்கு सापेक्षत्वத்திற்கு प्रसक्तिயுண்டோவென்று

இங்கு என்ன தர்மங்கள் ப்ரஸக்தங்களாய் ப்ரதிஷேதிக்கப்படுகிறன வென்னில்; வேதாந்தசோதிதைகளான வித்யைகளில் ஒரு வித்யைகளிலேயோதி அங்கங்களாய் தோற்றின வர்ணாச்ரமதர்மங்களும் கதிசிந்தனாதிகளும் வித்யாந்தரத்திலும் வருமாப் போலே ந்யாஸவித்யையிலும் இவை துல்யந்யாயதையாலே அங்கங்களாய் வரப்புக, இப்படி அங்கத்வப்ரஸங்கத்வமுடைய ஸர்வதர்மங்களாலும் இதுக்கபேக்ஷையில்லை யென்கை யிவ்விடத்துக்குசிதம். இத் தர்மங்களுக்கு [21]''ஸஹகாரித்வேந ச'' என்ற ஸூத்ரத் திற்சொன்ன வித்யாஸஹகாரித்வவேஷந் தவிர்ந்தாலும். [22]''விஹிதத்வாச்சாச்ரமகர்மாபி'' என்று ஸூத்ராந்தரத்திற்சொன்ன விநியோகாந்தரத்துக்கு ப்ரபந்நன்பக்கல் நிவாரகரில்லை. ஆகையால் இத் தர்மங்களினுடைய வனுஷ்டானமும் தர்மங்களை த்யஜிக்கையும் ப்ரபத்திக்கங்கமல்லாமையால் அசக்யங்களில் நைராச்யமதிகாரத்திலே சொருகும். சக்யமான நித்யநைமித்திகங்களுடைய வனுஷ்டானம் ஆஜ்ஞானுபாலனமான கைங்கர்யமாத்ரமாம்.

ப்ரச்நம் பண்ணி, ப்ரஸக்திப்ரகாரத்தை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு இங்கு ப்ரதிஷேதம் கூடுமென் கிறார் **இப்படி ப்ரதிஷேதிக்கைக்கு** இதி। **ஒரு வித்யைகளிலே** இதி। ஒரு வித்யாப்ரகரணத்தில் யஜ்ஞேன தானேநேத்யாதிகளாலே அங்கதயா ச்ருதங்களான வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் சித்தசுத்த்யாபாதகத்வரூபமான அர்த்தஸா-மர்த்யத்தாலே எல்லா வித்யைகளுக்கும் அங்கங்களாக ஆகுமாப்போலவும், பஞ்சாக்நிவித்யாதி-களில் ச்ருதமான அர்ச்சிராதிகதிசிந்தனம் பலப்ராப்த்யனுகூலதயா வித்யாந்தரங்களில் வருமாப் போலவும் இந்த ந்யாஸவித்யையிலும் வித்யாத்வாவிசேஷத்தாலே ஸர்வதர்மங்களும் அங்கதயா ப்ரஸக்தங்களாகுமாகை யால் அவைகளினுடைய நைரபேக்ஷ்யம் விதிக்கிறதென்பது உசிதமென்று கருத்து. இப்படி ப்ரபந்நனுக்கு வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் ப்ரபத்த்யங்கங்களாக அனுஷ்டேயங்களன்றாகில் அவைகளை ப்ரபந்நர்கள் விடவேண்டிவராதோவென்ன, அவைகள் ப்ரபத்த்யங்கங்களாக வபேக்ஷிதங்களல்லா விடிலும் விநியோகப்ருதக்த்வந்யாயத்தாலே ''விஹிதத்வாச்சாச்ரமகர்மாபி'' என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி ஆச்ரமாங்கதயா விஹிதமாகையால் அதை, விட ப்ரஸக்தியேயில்லையென்கிறார் **இத் தர்மங்களுக்கு** இதி। இப்படி ஸர்வதர்மங்களினுடைய ஸ்வரூபதஸ்த்யாகம் ப்ரபத்திக்கு அங்கமன்று. ஸர்வதர்மங்களினுடைய அநுஷ்டானமும் அதற்கு அங்கமன்று என்று சொன்னால் ஒரு ப்ரபந்நன் அசக்யங்களான சில தர்மங்களை விடுவதும் சக்யங்களான சில தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதும் எதிலே சேரும் என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலித்யாதினா** । அசக்யங்களில் நைராச்யம் ஆகிஞ்சந்யப்ரபேதமாகையால் அதிகாரகோடியிலேசேரும். சக்யங்களினுடைய அநுஷ்டானம் பகவத்ப்ரீத்யர்த்தமாகையாலே கைங்கர்யகோடியிலே சேரும் என்று கருத்து.

---

[21] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-33.
[22] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-32.

★सङ्कल्पमात्रमेवाङ्गं श्रुतमाचरणं पुनः ।
अनङ्गमाज्ञया प्राप्तं न सङ्कल्पनिबन्धनम् ॥ ★

இப்படியாகில் இவனுக்கு नित्यनैमित्तिकங்களிலடைக்கவொண்ணாத प्रभूतकैङ्कर्यங்களுக்குப் प्रयोजकராரென்னில்; இவை இவனுக்குपायान्तरத்திற் புகாது, अङ्गान्तर निरपेक्षैயான प्रपत्तिக்கு परिकरங்களுமாகாது. अकरणத்தில் ईश्वरन் வெறுக்குமென்று செய்கிறானுமல்லன், தனியே இவை தனக்கொரு पापक्षयस्वर्गपशुपुत्रादि फलान्तरத்தை யாசைப்பட்டுச் செய்கிறானுமல்லன், लौकिकரானவர்கள் द्यूतादिகள் பண்ணுமாப்போலே केवलம் தன்னுகப்பாலே प्रवर्तिக்கிறானுமல்லன், मुक्तரைப்போலே भगवदभिप्रायத்தை प्रत्यक्षமாகக் கண்டு அவனையுகப்பிக்கைக்கு प्रवर्तिக்கிறானுமல்லன். மற்றெங்ஙனே

ननु प्रपत्त्यङ्गங்களில் ''आनूकूल्यस्य सङ्कल्पः'' என்று आनुकूल्य सङ्कल्पம் अङ्गமாகத் தோன்றுகையால் आनुकूल्याचरणமும் अङ्गமாகவேண்டாவோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **सङ्कल्पमात्रमेवेति** । आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः என்கிற वचनத்தில் आनुकूल्यसङ्कल्पमात्रத்திற்கே अङ्गत्वम् श्रुतम्; न तु तदाचरणस्य । ஆகையால் आनुकूल्याचरणம் अङ्गமாகாது. ஆனால் आनुकूल्याचरणம் வேண்டாவோ என்னில், तदाचरणन्तु आज्ञैயினாலே, அதாவது विधिயினாலே प्राप्तமாகிறது. அது प्रपत्त्यङ्गभूतानुकूल्यसङ्कल्पप्रयुक्तமன்று என்கை.

ननु आनुकूल्याचरणம் आज्ञैயினாலே, அதாவது स्वतन्त्रविधिயினாலே प्राप्तமென்று சொன்னீர். அப்படியாகில் मालाकरणदीपारोपणमण्टपगोपुरनिर्माणनन्दवनकरणादिகளான नित्य-नैमित्तिकங்களில் சேராத प्रभूतानुज्ञाकैङ्कर्यத்துக்கு प्रयोजकமெது? இந்த प्रभूतकैङ्कर्यங்களை मोक्षोपायமாகவோ, तदङ्गமாகவோ, अकरणத்தில் प्रत्यवायம் வருமென்றோ, पापान्तरप्राय-श्चित्तமென்றோ, पुत्रपश्वादिफलान्तरार्थமென்றோ, द्यूतம் போலே क्रीडार्थமென்றோ, भगव-दाशयமறிந்த मुक्तனைப்போலே भगवत्प्रीत्यर्थமென்றோ அநுஷ்டிக்கிறானல்லவே என்று शङ्कித்து, प्रपन्नனுக்கு मुक्तனைப்போலவே भगवदभिप्रायसाक्षात्कारமில்லாவிடினும் शास्त्रத்தாலே இந்த अनुज्ञाकैङ्कर्यानुष्ठानம் भगवाனுக்கு अत्यन्तप्रीतिहेतुவென்று தெரிந்து सत्त्वोत्तरனான தன் स्वभावத்திற்கு अनुगुणமான प्रीतिविशेषத்தாலே सुहृत्पुत्राद्युपलालनத்திற்போலே स्वयंप्रयोजनமாக இவன் प्रवृत्तिக்கிறான் என்கிறார் **இப்படியாகி**லீत्यादिना । **उपायान्तरத்திற் புகாது** इति । மோக்ஷோபாயமாக விஹிதமல்லாமையால் என்றபடி. **अङ्गान्तर निरपेक्षயான** इति । இது हेतुगर्भविशेषणம். **अकरणத்தி**லிति । अकरणத்தில் प्रत्यवायकर-மல்லாமையால் नित्यமுமன்று என்று கருத்து. **தனியே யிவை**யிति । प्रपन्नனுக்கு

யென்னில்; இக் கைங்கர்யங்களுக்கும் ஃபலாந்தரங்கள் போலே भगवत्प्रीतियும் ஃபலமாக शास्त्रसिद्धமாகையாலே அவனுகப்பிலே सत्वोत्तरனான தன் प्रकृति- स्वभावத்தாலே रुचि பிறக்கையாலே सुहृत्पुत्राद्युपलालनங்களிற்போலே सर्वविध- बन्धुவானவனுடைய प्रीणनங்களிலே शास्त्रங் கைவிளக்காக प्रवर्तिக்கிறான்.

இவ்விடத்திலே சிலர் सर्वेश्वरன் பக்கலிலே सर्वभरन्यासம் பண்ணின विवेकिக்கு त्याज्योपादेयविभागनिर्णायकம் स्वरूपज्ञानமன்றோ; இப்படி இவன் स्वरूपवश्यனாமத்தனைபோக்கி शास्त्रवश्यனாம்படி யென்னென்று சொல்லு வர்கள். இதுவுமனுபपन्नம். எங்ஙனேயென்னில்; स्वरूपமின்னபடியிருக்கு மென்று शास्त्रத்தைக்கொண்டறுதியிட்டால் இஸ் स्वरूपத்துக்கின்ன पुरुषार्थமும் तदुपायமும் त्याज्यம், இன்ன पुरुषार्थமும் तदुपायமுமுपादेयமென்று பிரித்துத்தெளிகைக்கு मुक्तனாமளவும் शास्त्रமொழிய வழியில்லை. स्व- रूपத்தில் शेषत्वादिகளைக் கொண்டு சில வௌசித்யமாத்ரமறியலாமத்தனை, அல்லது शेषिயுகந்த கைங்கர்யத்தின் प्रकारமிது; இக் கைங்கர்யத்துக்குபாயங்களிவை யென்று स्वरूपज्ञानம் नियमिத்துக் காட்டாது. ஆனபின்பு शास्त्रத்தை யனாதரித்து

ஃபலாந்தரார்த்தங்களான காம்யகர்மங்கள் निषिद्धங்களாகையால் என்றபடி. **தன்னுகப்பாலே प्रवर्तिக்கிறானுமல்லனிதி** । द्यूतविहारங்கள்போலே தன் உகப்புக்காகவே இவைகளில் प्रवृत्ति காணாமையாலே என்றபடி.

இனி प्रपन्नனான இவன் स्वरूपवश्यனாக இருக்கவேண்டுமே யொழிய शास्त्रवश्य- னாக இருக்கவேண்டியதில்லையென்று சொல்லும் சிலர் பக்ஷத்தை அனுவதித்து நிராகரிக்கிறார் **இவ்விடத்தில் சிலர்** इत्यादिना । **இதுவும் अनुपपन्नமிत्यन्तेन** । अनुपपत्तिயை प्रदर्शिப்பிக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**त्यादिना । शास्त्रத்தாலே स्वरूपज्ञानம் அதாவது आत्मस्वरूपம் भगवदेकशेषமென்கிற ஜ்ஞானம் பிறந்தவனுக்கும் स्वरूपानुगुणமாக त्याज्योपादेयங் களான पुरुषार्थतदुपायங்களை मुक्तனாமளவும் शास्त्रங்கொண்டே அறியவேண்டுமென் கிறார் **स्वरूपமின்னபடியிருக்குமி**त्यादिயால். ஆனால் स्वरूपத்தில் शेषत्वज्ञानத்தால் வருவது என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **स्वरूपத்திலி**त्यादिना । **औचित्य मात्रமறிய லாமத்தனையிதி** । शेषभूतனுக்கு शेषिயுகந்த கைங்கர்யமே पुरुषार्थமென்று இவ்வளவு மாத்திரமறியலாமென்றபடி. ஆனால் अलभ्यमानांशமெதுவென்ன வருளிச்செய் கிறார் **அல்லது** इति । शास्त्रத்தை அனாதரித்துக் கைங்கர்யங்களைப் பண்ணினால் उपचारापचारविभाजकशास्त्रம் व्यर्थமாமென்கிறார் **ஆன பின்பு** इत्यादिना । शास्त्रமன்றிக்கே தன் रुचिमात्रத்தாலேயே கைங்கர்யம் பண்ணலாமென்றால் पूर्वர்கள் त्याज्यங்களென்று

निषिद्धद्रव्यங்களைக் கொண்டாதல், विहितங்கள் தன்னிலும் न्यायार्जितமல்லாத द्रव्यங்களைக் கொண்டாதல் தனக்கு रुचित्तபடியே शास्त्रविरुद्धமாயிருக்குங்கட்டளையிலே कैङ्कर्यத்தை நடத்தப் பார்த்தால் उपचारापचारங்களுக்குப் பிரிவில்லையாம். அப்போது தன் रुचिயொழிய வேறு नियामकமல்லாமையாலே मुमुक्षुக்கள் தவிர்ந்துபோருகிற सर्वनिषिद्धங்களையும் தன் रुचिमात्रத்தாலே कैङ्कर्यமாக अनुष्ठिक्क प्रसङ्गिக்கும். हविर्निवेदनத்திலும் श्रीभाष्यकारர் [23]''शास्त्राविरुद्धानि संभृत्य'' என்றருளிச்செய்தார். ஆகையால் शास्त्रवश्यனாய்த் தன்னधिकारத்துக்கு शास्त्रமடைத்த कैङ्कर्यங்களையே பண்ணப் प्राप्तம். [24]''तस्माच्छास्त्रं प्रमाणन्ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ । ज्ञात्वा शास्त्र विधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि'' என்றவுபதேशம் सर्वाधिकारिகளுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆளவந்தார் श्रीगीतार्थसंग्रहத்திலே [25]''ज्ञानी तु परमैकान्ती परायत्तात्मजीवनः । तत्संश्लेषवियोगैक सुखदुःखस्तदेकधीः ॥ भगवद्ध्यानयोगोक्तिवन्दनस्तुतिकीर्तनैः । लब्धात्मा तद्गतप्राणमनोबुद्धीन्द्रियक्रियः ॥ निजकर्मादिभक्त्यन्तं कुर्यात्प्रीत्यैव कारितः । उपायतां परित्यज्य न्यस्येद्देवे तु तामभीः'' என்றருளிச்செய்தவிடத்தில் ''प्रीत्यैव कारितः'' என்றதுவும் शास्त्रம்

விட்டவைகளையெல்லாம் தன் रुचिயாலே செய்தால் அதுவும் கைங்கர்யமாகப் प्रसङ्गिக்குமென்கிறார் **அப்போது** इत्यादिயால். प्रपन्नன் सर्वविषयத்திலும் शास्त्रवश्यனாகவே இருக்கவேண்டுமென்பதில் श्रीभाष्यकारர் सम्मतिயை स्थालीपुलाकन्यायத்தாலே ஓரிடத்தில் காட்டுகிறார் **हविर्निवेदनத்திலு**மிதி । प्रपन्नனும் शास्त्रवश्यனாகவே இருக்க வேண்டுமென்பதை நிகமிக்கிறார் **ஆகையால் शास्त्रवश्यனாயி**தி । प्रपन्नன் शास्त्रवश्यனாகவே இருக்கவேண்டுமென்பதில் श्रीगीतावचनத்தை उदाहरिக்கிறார் **तस्माच्छास्त्र**मिति । **कार्याकार्यव्यवस्थितौ** – कार्याकार्यविभागे । இவ்வுபதேशம் अप्रपन्नमात्रविषयமாகாதோ என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் **सर्वाधिकारिகளுக்கு**மிதி । अधिकारिविशेषம் சொல்லாமையால் என்று கருத்து. இப்படியாகில் ஆளவந்தார் गीतार्थसंग्रहावसानத்தில் ''निजकर्मादिभक्त्यन्तं कुर्यात् प्रीत्यैव कारितः'' என்று एवकारத்தாலே प्रीतिव्यतिरिक्तமான शास्त्रकारितत्वத்தை निषेधिத்தது போல் தோன்றுகிறதே அதற்கு கதி என்னென்ன? அங்குள்ள एवकारத்தாலே अभिप्रेतமானவர்த்தை வெளியிடுகிறார் **ஆளவந்தார் श्रीगीतार्थसंग्रहத்திலே** इत्यादिना । ज्ञानीत्विति । ज्ञानी तु – '' आर्तो जिज्ञासुः'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் ज्ञानी च என்று इतर-

---

[23] நித்யம்.
[24] கீதை 16-24.
[25] கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 32.

வேண்டா வென்றபடியன்று. இங்கு शास्त्रங்கொண்டேயறியவேண்டு கிற कैङ्कर्यந்தன்னில் स्वामिसन्तोषजनकत्वமடியாக शेषभूतனான தனக்குப்

विलक्षणனாகச் சொல்லப்படும் ''ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्'' என்று கொண்டாடப்பட்டுமுள்ள ज्ञानियானவன், **परमैकान्ती** – अनन्यदेवताकत्वानन्यप्रयोजनत्वங்களாலே एकान्तिகளுக்குள்ளே उत्कृष्टतमனாய், **परायत्तात्मजीवनः** – परमपुरुषனுக்கு स्वाधीनமான தன்னுடைய प्राणधारणம் முதலிய व्यापारங்களையுடையவனாய், **तत्संश्लेषैकवियोगैकसुखदुःखः** – அந்த भगवाனு டைய சேர்க்கையே सुखம், அவனுடைய பிரிவே दुःखமென்று உணருகிறவனாயும், **तदेकधीः** – அந்த भगवाனிடத்தில் अनन्यविषयकமான बुद्धिயையுடையவனாயும், **भगवद्ध्यानेत्यादि** । भगवाனுடைய ध्यानம் योगம் उक्ति वन्दनம் स्तुतिकीर्तनமிவைகளால் आत्माவின் सत्तையை யுடையவனாயும், அந்த भगवाனிடத்தில் समर्पिக்கப்பட்ட प्राणன், मनஸ், बुद्धि, इन्द्रियம் இவைகளின் क्रियैகளை யுடையவனாயும், அதாவது அவனுடைய अनुभवமில்லாவிடில் करणकलेबरங்கள் शिथिलமாம்படியான अवस्थैயை யுடையவனாயுமென்றபடி. **प्रीत्यैव** – भगवाனிடத்தில் प्रीतिயினாலேயே, **कारितः** அந்தந்த कर्मங்களைச் செய்விப்பிக்கப்பட்டவனாயும் கொண்டு, **निजकर्मादि भक्त्यन्तं** – वर्णाश्रमधर्मங்களடியாக भक्तिவரையிலுமுள்ள कृत्यங்களை, कुर्यात् – பண்ணக்கடவன், प्रीत्यैव कारितः என்கிறவிடத்திலுள்ள एव என்கிற शब्दத்தால் விலக்கக்கூடிய விஷயத் தைக் காட்டுகிறார் **उपायतां परित्यज्येति** । **उपायतां परित्यज्य** – தன்னால் अनुष्ठिக்கப்படும் वर्णाश्रमधर्मங்கள் முதல் भक्ति வரையிலுமுள்ள व्यापारங்கள் தனக்கு मोक्षத்தை संपादिத்து கொடுக்கக்கூடிய उपायங்கள் என்கிற बुद्धिயை விட்டு, முற்கூறிய कारणத்தாலும் மற்றும் சில कारणங்களாலும் அந்தந்த कर्मानुष्ठानத்தால் प्रीतिயை யடையும் भगवाனே அந்தந்த फलத்திற்கு उपायமாகிறானாதலால் ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று சொன்ன அவனிடத்திலேயே मोक्षोपायत्वबुद्धिயைச் செய்யவேணுமென்கிறார் **न्यस्येद्देवे तु तामभीः** என்று **तां** – அந்த उपायत्वबुद्धिயை, **देवे** – தன் माहात्म्यத்திற்கு अनुगुणமான லீலையாலே தன்னை आश्रयिக்காதவர்களுக்கு बन्धத்தையும், தன்னை आश्रयिத்தவர்களுக்கு बन्ध-मोचनத்தையும் செய்கிற भगवाனிடத்தில், **अभीः** – निर्भयனாய், **न्यस्येत्** – வைக்கக்கடவன். அவன் தான் उपायமென்கிற बुद्धिயைச் செய்யக்கடவனென்கை என்பது இந்த श्लोकங்களுக்கு अर्थம். **प्रीत्यैव कारितः என்றதுவும் शास्त्रம் வேண்டா வென்றபடி யன்று इति** । ஏனென்றால் निजकर्मம் இன்னது என்று शास्त्रத்தைக்கொண்டே அறிய வேண்டுமாகையாலும் இவன் செய்ய வேண்டிய भक्तिயும் शास्त्रैकवेद्यமாகையாலும் तदपेक्षैயைத் தவிரமுடியாதென்று கருத்து. ஆனால் प्रीत्यैव कारितः என்பதற்கு तात्पर्यமென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இங்கு शास्त्रங்கொண்டே யறிய வேண்டுகிற कैङ्कर्यந்தன்னிலிति** । **प्रीतिயினுடைய प्रेरकत्वातिशयஞ்சொல்லுகையிலே तात्पर्यமிति** । स्वामिसन्तोषजनकतया शास्त्रங்கொண்டறிந்த कैङ्कर्यத்தில் இது शास्त्रीयமாகையால்

பிறக்கிற प्रीतियினுடைய प्रेरकत्वातिशयஞ்சொல்லுகையிலே तात्पर्यம். இச் श्लोकங்களை उपासनाधिकारिபக்கலிலே योजिக்கும்போது उपासनादिகளுடைய स्वादुतमत्वத்தையும், फलोपायமான शरण्यனுக்கு प्रसादनமாய்க்கொண்டு फलத்துக்கு साक्षादुपायமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையும், இவ்வுपासनத்தாலே प्रसन्न-னான सर्वेश्वरன்றானே फलத்துக்கு साक्षादुपायமாய் நிற்கிற நிலையுஞ் சொல்லுகையிலே நோக்காகக்கடவது. स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठன்திறத்தில் இச் श्लोकங்களை योजिக்கும்போது இவன் आज्ञानुज्ञैகளாலே பண்ணும் कैङ्कर्यமெல்லாம் भक्तियोगादिகளின் கட்டளைகுலையாதிருந்தாலும் स्वामिसन्तोषமொழிய வேறொரு स्वर्गमोक्षादि प्रयोजनத்துக்குपायமாக अनुष्ठिக்கிறானல்லாமையாலே இவனுக்கनन्योपायதையுமनन्यप्रयोजनதையுங்குலையாதே யிருக்கிறபடியையும் अकिञ्चनனானவிவனுக்கு ईश्वरன்றானே उपायान्तरस्थानத்திலே நின்று फलங்கொடுக்கிறபடியையுஞ்சொல்லுகையிலே तात्पर्यம்.

செய்யவேண்டுமென்கிற निर्बन्धबुद्धिயைத் தவிர்த்து இது स्वामिसन्तोषहेतुவாகையால் अवश्यம் செய்யவேண்டுமென்கிற தன்னுடைய प्रीतिயாலே प्रेरितत्वातिशयம் தோற்றுவிக்கையிலே தாத்பர்யமென்றபடி ''ज्ञानी तु परमैकान्ती'' त्यादिश्लोकங்கள் उपासक-விஷயத்திலும் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठன் விஷயத்திலும் யோஜிக்கலாம்படி யிருக்கையால் उपासकன் விஷயத்தில் யோஜிக்கும்போது ''उपायतां परित्यज्य'' என்பதற்கு स्वरसமான अर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இச் श्लोकங்களை** इति । **स्वादुतमत्वத்தையு**मित्यादि । गीतैயில் ''सुसुखं कर्तुं'' என்றும் श्रीभाष्यத்தில் ''स्मर्यमाणात्यर्थप्रियत्वेन स्वयमप्यत्यर्थप्रिया'' என்றும் சொல்லப்பட்ட साङ्गभक्तिயினுடைய स्वादुतमत्वம் ''प्रीत्यैव कारितः'' என்பதால் द्योतिப்பிக்கப் பட்டதென்றும், ''अमृतस्यैष सेतुः'' என்று साक्षादुपायமாகச் சொல்லப்பட்ட भगवानுக்கு प्रसादनமாகையாலே साङ्गமான भक्तिயில் साक्षादुपायत्वबुद्धिயைத் தவிரவேண்டுமென்று ''उपायतां परित्यज्य'' என்பதாலே சொல்லப்பட்டதென்றும், இந்த उपासनத்தாலே प्रसन्नனான भगवानிடத்திலேயே साक्षादुपायत्वबुद्धिயைப் பண்ண வேண்டுமென்று ''न्यस्येद्देवे तु तामभीः என்பதாலே சொல்லப்பட்டதென்றும்'' கருத்து. இந்த श्लोकங்களை स्वतन्त्रप्रपत्ति निष्ठன் விஷயமாக योजिக்கும்போது तात्पर्यविशेषத்தைக் காட்டுகிறார் **स्वतन्त्र प्रपत्ति निष्ठன் திறத்தி**லीत्यादिना । இந்த योजனையில் प्रीत्यैव என்கிறவிடத்தில் एवकारத்தாலே स्वामिसन्तोषव्यतिरिक्तफलसामान्यத்தை निषेधिக்கிறதாகையால் அதில் मोक्ष-फलनिषेधத்தாலே अनन्योपायत्वமும் फलान्तरनिषेधத்தாலே अनन्यप्रयोजनत्वமும் சொல்லப் படுகிறது. ''न्यस्येद्देवे तु तामभीः'' என்கையால் अकिञ्चनனான இவனுக்கு ईश्वरன் தானே उपायान्तरस्थानத்தில் நின்று फलம் கொடுக்கிறபடியும் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து.

இரண்டதிகாரிகளும் [26]''प्रतिबुद्धा न सेवन्ते'', [27]''अनन्यदेवताभक्ताः'', [28]''नान्यं देवं नमस्कुर्या'' **दित्यादिகளிற்படியே परमैकान्तिகளாயிருக்க, இங்கு** ''निजकर्मादि-भक्त्यन्तं'' **என்றருளிச்செய்தபடியே वर्णाश्रमादिधर्मங்களை இவர்களனுஷ்டிக் கப்புக்கால் अग्नीन्द्रादि देवताव्यामिश्रதையாலே परमैकान्तित्वங் குலையாதோ வென்று वेदान्तव्युत्पत्तिபண்ணாதார் चोद्यம் பண்ணுவர்கள். இவ்விடத்தில்** [29]''साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः'' **என்கிற सूत्रத்தின்படியே अग्रनयनादिव्युत्पत्तिवशத் தாலே अग्न्यादिशब्दங்களை सर्वेश्वरனுக்கு साक्षाद्वाचकங்களாக निर्वहिக்கலா மிடத்தில் இவை श्रीसहस्रनामத்தின் திருநாமங்களின்படியே நிற்கையாலே இவற்றில் देवतान्तरस्पर्शமில்லை.** [30]''देवानृषीन् पितृन् भगवदात्मकान् ध्यात्वा सन्तर्प्य''

இப்படி शास्त्रवश्यதைவேண்டுமென்றும் निजकर्मादिभक्त्यन्तं कुर्यात् என்கிற ஆளவந்தார் श्रीसूक्तिயைக் கொண்டு இரண்டதிகாரிகளுக்கும் स्ववर्णाश्रमधर्मादिகள் अनुष्ठेयங்களென்றும் சொன்னால் அந்த धर्मங்கள் अग्नीन्द्रादिदेवतान्तरप्रतिपादकमन्त्रकरणकங்களாக இருப்பதால் देवतान्तरस्पर्शமுண்டாய் இவர்களுக்கு अनन्यदेवताकत्वरूपपारमैकान्त्यம் குலையாதோ வென்று वेदान्तव्युत्पत्तिயில்லாத சிலருடைய चोद्यத்தை अनुवदिக்கிறார் **இரண்டதிகாரி-களுமி**தி । இந்த चोद्यத்தை இரண்டுவிதமாக परिहरिக்கக்கோலி முதல் परिहारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்திலி**त्यादिना । **साक्षादपी**ति, अग्रं नयतीत्यादिव्युत्पत्तिகளாலே अग्नीन्द्रादिशब्दங்கள் साक्षात्தாகவே அதாவது देवतान्तरव्यवधानமன்றிக்கே भगवद्वाचकமாகை யாலே विरोधமில்லை யென்று சொல்லுகிற सूत्रத்தின்படியே, **निर्वहिக்கலாமிடத்தில்** – अनन्यथासिद्धजीवादिलिङ्गமில்லாதவிடத்தில் என்றபடி. **இவை श्रीसहस्रनामத்தின் திரு நாமங்களின்படியே நிற்கையாலே யிவற்றில் देवतान्तरस्पर्शமில்லையி**ति । ''यानि नामानि गौणानि तानि वक्ष्यामि'' என்று गुणकृतनामங்களையே சொல்லுவதாக प्रतिज्ञै பண்ணி சொல்லப்பட்ட सहस्रनामத்தில் शुभावहत्वशुभत्वादिகளைச் சொல்லும் शर्वशिवादिशब्दोच्चा-रणத்தில்போல் अग्रं नयतीति योगव्युतपत्तिயாலே निरुपाधिकाग्रनयनादिरूपगुणविशिष्टपरमात्माவை ஸாக்ஷாத்தாகச் சொல்லும் अग्नीन्द्रादि शब्दघटितमन्त्रकरणकवर्णाश्रमधर्मानुष्ठानத்தாலே पारमैका-न्त्यभङ्गம் வாராதென்று கருத்து. अनन्यथासिद्धजीवादिलिङ्गமுடைய कर्मविशेषத்தில் प्रतर्दनविद्यान्यायத்தாலே ''देवान् ऋषीन् पितृन् भगवदात्मकान् ध्यात्वा सन्तर्प्य'' என்று नित्यத்திலே

---

26 பாரதம் சாந்திபர்வம் 350-36.

27 பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 104-91.

28 பாதராயணனென்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரரக்ஷை.

29 ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-2-29.

30 நித்யம்.

என்று नित्यप्रभृतिகளில் श्रीभाष्यकारருளிச்செய்தபடியே तत्तद्देवताशरीरकனாக परमात्माவை अनुसन्धित्துக்கொண்டு तत्तत्कर्मங்களை अनुष्ठिக்கை शास्त्रबलसिद्ध-மான விடத்தில் [31]"उपासा त्रैविध्यात्" என்கிறபடியே प्रतर्दनविद्यादिகளில் विशेष्य-மான दिव्यात्मस्वरूपத்தாலும் चेतनाचेतनविशिष्टனாகவும் परमात्माவை उपासिया-நின்றாலும் विशेषणமான चेतनाचेतनங்களிலாराध्यत्वமில்லாதாப்போலே இவ்விடத்திலும் विशेषणமான देवर्षिपित्रादिகளை இவனாराधिக்கிறானல்லன். [32]"अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ताच प्रभुरेव च", [33]"हव्यकव्यभुगेकस्त्वं पितृदेवस्वरूपधृत्", [34]"ये यजन्ति पितृन्देवान् ब्राह्मणान् सहुताशनान् । सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते" என்கிற படியே सर्वान्तर्यामिயானவனே प्रतिबुद्धனானவிவனுக்காराध्यனாகையாலே இப்படி தெளிந்தனுष्ठिக்குமவனுக்கு यथाशास्त्रमनुष्ठिக்கிற कैङ्कर्यங்களாலுपाया-न्तरस्पर्शம் வாராதாப்போலவும், कैङ्कर्यार्थங்களான द्रव्यार्जन निवेदितोपयोगादि-களால் प्रयोजनान्तरस्पर्शம் வாராதாப்போலவும் आराध्यविशेषणமாக विधिबल-

---

சொன்னபடி तत्तद्देवताशरीरकனான परमात्माவே आराध्यனாக நிற்கையாலும் विशेषणीभूत-देवतैகளுக்கு आराध्यत्वादिகள் இல்லாமையாலும் देवतान्तरसंबन्धமில்லாமையால் அந்த कर्मानुष्ठानத்தாலும் पारमैकान्त्य भङ्गம் வாராதென்று द्वितीयपरिहारத்தையருளிச்செய்கிறார் **देवानृषीनित्यादिना** । अनन्यथासिद्धजीवलिङ्गकस्थलத்தில் तत्तद्देवतान्तर्यामिயான भगवाனே आराध्यனா கையால் विधिबलத்தாலே विशेषणமாய் நிற்கிற देवतान्तरத்தால் पारमैकान्त्य भङ्गம் வாரா தென்பதில் सप्रमाणம் दृष्टान्तद्वयமருளிச்செய்கிறார் **अहं हि सर्वयज्ञाना**மென்று துடங்கி **இப்படி தெளிந்தனுष्ठिக்குமவனுக்கி**தி । இதற்கு देवतान्तरस्पर्शदोषம் வாராது என்ப தோடந்வயம். கைங்கர்யங்களில் उपायत्वबुद्धिயில்லாமையாலே तदनुष्ठानத்தில் எப்படி उपायान्तरस्पर्शமில்லையோ द्रव्यार्जन निवेदितनिवेदनादिகளில் प्रयोजनत्वबुद्धिயில்லாமையாலே எப்படி प्रयोजनान्तरस्पर्शமில்லையோ, அப்படியே विशेषणीभूततत्तद्देवतान्तरங்களில் कर्माराध्य-त्वबुद्धिயில்லாமையாலே देवतान्तरस्पर्शமில்லையென்று கருத்து. आराध्यविशेषणமாக विधिबलप्राप्तங்களான चेतनाचेतनங்களால் என்கிறவிடத்தில் अचेतनकथनம் दृष्टान्तार्थம். अचेतनமான कञ्चुकादिகளைப்போலே देवतैகளென்றபடி. இப்படி देवतान्तरங்களிலா राध्यत्वबुद्धि देवतान्तरस्पर्श दोषापादकமென்றால் भगवाனிடத்தில் देवतान्तरसमत्वबुद्धिபண்ணி னாலும் देवतान्तरस्थलங்களில் சென்றாலும் दोषமில்லையோ? परमैकान्तिயான இவனுக்கு

---

[31] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-1-32.
[32] கீதை 9-24.
[33] விஷ்ணுபுராணம் 1-19-73.
[34] பாரதம் சாந்திபர்வம் 355-41. (தக்ஷஸ்ம்ருதி)

प्राप्तங்களான चेतनाचेतनங்களால் देवतान्तरस्पर्शदोषம் வாராது. [35]"नारायणं परित्यज्य हृदिस्थं प्रभुमीश्वरं । योऽन्यमर्चयते देवं परबुद्ध्या स पापभाक्", [36]"यस्तु नारायणन्देवं सामान्येनाभिमन्यते । स याति नरकं घोरं यावच्चन्द्रदिवाकरं", [37]"बुद्धरुद्रादिवसतिं श्मशानं शवमेव च । अटवीं राजधानीञ्च दूरतः परिवर्जये" दित्यादिகளிற்படியே देवतान्तरங்களிலே परत्वबुद्धिபண்ணுதல், समत्वबुद्धिபண்ணுதல், नित्यनैमित्तिकங்களில் துவக்கற்ற देवतान्तरस्थलங்களிலே செல்லுதல் செய்யில் परमैकान्तिக்கு दोषமாமல்லது नित्यनैमित्तिकங்களிலாराध्यனான सर्वान्तर्यामिக்கு शरीरமாய் நிற்கிற நிலையிலித் देवतैகள் பக்கல் परत्वबुद्धिயும் साम्यबुद्धिயும் स्वनिष्ठत्वबुद्धिயும் आराध्यत्वबुद्धिயும் फलप्रदत्वबुद्धिயுமில்லாமையாலே उपास्य विशेषणங்களான प्राणवैश्वानरत्रैलोक्यादिகளாலிவனுக்கு व्यभिचारம் வாராதாப்போலே शास्त्रसिद्धங்களான अग्नीन्द्रा-

---

எதனால் தான் ஐகாந்த்யவிரோதம் வரும்? எப்படியிருந்தால் வாராதென்ன, वाक्यद्वयத்தாலே அதை விபஜித்துக் காட்டுகிறார் **नारायणं परित्यज्येत्यादि**யால். **नित्यनैमित्तिकங்களில் துவக்கற்ற देवतान्तरस्थलங்களிலே செல்லுதல் செய்யிலி**தி । देवतान्तरस्थलமாவது – तद्वाचकशब्दங்களும் तदावासभूतालयங்களும். அதில் செல்லுதலாவது तदुच्चारणமும் गमनமும். नित्यनैमित्तिकங்களில் துவக்கற்ற என்பதற்கு செல்லுதலோடந்வயம். तथाच नित्यनैमित्तिकத்திற்குப் புறம்பான देवतान्तरवाचकशब्दोच्चारणத்தைப் பண்ணுவதும், देवतान्तरालयங்களுக்குச் செல்லுதலும் पारमैकान्त्यभञ्जकமென்று கருத்து. स्वनिष्ठत्वबुद्धिயாவது – स्वातन्त्र्यबुद्धि, அதாவது भगवानுக்கு शेषभूतனன்று; தனக்குத் தானே स्वतन्त्रனென்கிற बुद्धि । आराध्यत्वबुद्धिயாவது – நாம் செய்கிற कर्मம் विशेषणीभूत तत्तदेवताप्रीति जनकமென்கிற बुद्धि । இதில் அனுரூபமான दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **उपास्यविशेषणங்களானவி**त्यादिயால். எப்படி उपासनस्थलத்தில் उपास्यனான भगवानுக்கு विशेषणங்களான इन्द्रप्राणवैश्वानर त्रैलोक्यादिகளான चेतनाचेतनங்களுடைய संबन्धத்தாலே उपासकனுக்கு पारमैकान्त्यभङ्गமில்லையோ, அப்படியே कर्माराध्यविशेषणமான तत्तद्देवतैகளுடைய शब्दोच्चारणसंबन्धத்தாலே இவனுக்கு पारमैकान्त्यभङ्गமில்லையென்று கருத்து. नित्यकर्मங்களில் अन्यथासिद्धजीवलिङ्गकस्थलத்தில் साक्षात् भगवानையும், अनन्यथासिद्धजीवलिङ्गकस्थलத்தில் तत्तदन्तर्यामिயையும் आराधिக்கையால் அவைகளால் देवतान्तरस्पर्शம் வாராதென்னுமிடத்தில்

---

35 ப்ராஜாபத்ய ஸ்ம்ருதி.
36 பாரதமென்பர்கள்.
37 சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 4-191.

दिविशेषणங்களாலுமிவனுக்கு ऐकान्त्यविरोधம் வாராது. வங்கிபுரத்து நம்பியும் प्रपन्नனுக்கஹोरात्रकृत्यமான भगवत्समाराधनத்தைச் சொல்லவிழிந்து [38]"गायत्रीजप-पर्यन्तम्मन्त्राचमनपूर्वकं । सान्ध्यं कर्माखिलं साधु समाप्य च यथाविधि ॥ समिदाज्यादिभिर्द्रव्यैः मन्त्रैरपि यथोदितैः । हुत्वाग्नीनग्निहोत्रादावुक्तं कालमपि क्षिपन्" என்றும், [39]"ततो माध्यन्दिनं कर्म स्वोदितं श्रुतिचोदितं । स्नानादिब्रह्मयज्ञान्तं कृत्वाखिलमतन्द्रितः" என்றும், [40]"होमं पितृक्रियां पश्चादनुयागादिकश्च यत्" என்றுமிப்प्रकारங்களிலே तत्तन्मन्त्रपूर्वकங்களான वर्णाश्रमधर्मங்களை யருளிச்செய்தார். भட்டரும், ஆழ்வானும் தந்தாங்க ளருளிச்செய்த नित्यங்களிலே [41]"श्रुतिस्मृत्यादि तं कर्म यावच्छक्तिपरात्मनः । आराध-नत्वेनापाद्य सोदूर्ध्वपुण्ड्रश्च तर्पये" दित्यादिகளை யருளிச்செய்தார்கள். பெரிய ஜீயரும் [42]"श्रीपराशरभट्टार्यचरणौ संश्रयेमही" त्यादिயாலே संप्रदायविशेषज्ञापनार्थமாக गुरुनमस्कारादिகளைப்பண்ணி [43]"भगवच्चरणाम्भोज परिचर्याविधिक्रमम् । एकान्तिभिरनुष्ठेयं नित्य समभिदध्महे" என்று துடங்கி "आपो हीत्यादिभिर्मन्त्रैर्वाचकैः परमात्मनः । संप्रोक्ष्य मन्त्राचमनम्मन्त्रैस्तत्प्रतिपादकैः ॥ आदित्यान्तस्स्थितस्यार्घ्यं वितीर्य परमात्मनः । प्रतिपादिकया विष्णोस्सावित्र्या तं जपेद्धरिम् ॥ ध्यायन् जस्वोपतिष्ठेत तमेव पुरुषोत्तमम् । नारायणात्मकान् देवानृषीन् सन्तर्पयेत्पितॄन्" என்றருளிச்செய்தார்.

வங்கிபுரத்துநம்பி, கூரத்தாழ்வான், भட்டர், நஞ்ஜீயர் இவர்களுடைய वचनங்களைக் காண்பிக்கிறார் **வங்கிபுரத்து நம்பியுமி**த்யாதியால். **मन्त्राचमनपूर्वकं** – सूर्यश्चेत्यादिमन्त्राच-मनपूर्वकं, **ब्रह्मयज्ञान्तमिति** । "प्रातश्चेत्तर्पणादर्वाक् ब्रह्मयज्ञः कृतो न हि । कुर्यान्मनुष्ययज्ञान्ते" என்று ब्रह्मयज्ञத்திற்கு भोजनात्पूर्वமும் मनुष्ययज्ञத்திற்குப் பிறகும் காலம் சொல்லப்பட்டதிறே. **होममिति** । இங்கு होमशब्दத்தாலே वैश्वदेवहोमம் சொல்லப்படுகிறதென்று சிலரும், देवयज्ञம் சொல்லப்படுகிறதென்று சிலரும் சொல்லுவர்கள். **पितृक्रियை** – पितृयज्ञம், **பெரிய ஜீயர்** – नारायणमुनिயென்கிற நஞ்ஜீயர். **वाचकैः परमात्मन** इति । अन्यथासिद्धजीव-लिङ्गकस्थलத்தில் साक्षादप्यविरोधமென்கிறபடி साक्षात्परमात्मवाचकங்களாயும், अनन्यथासिद्धजीव-लिङ्गकस्थलத்தில் प्रतर्दनविद्यान्यायத்தாலே तत्तद्देवतान्तर्यामिभगवद्वाचकங்களான என்றபடி. இப்படியே अग्न्यादिशब्दघटितमन्त्रங்களைக்கொண்டு श्रीभाष्यकारसंप्रदायनिष्ठர்களான शिष्टர்

---

[38] வங்கிபுரத்து நம்பி நித்யம் 77-84.
[39] வங்கிபுரத்து நம்பி நித்யம் 77-90.
[40] வங்கிபுரத்து நம்பி நித்யம் 77-496.
[41] பட்டர் நித்யம்.
[42] நஞ்ஜீயர் நித்யம்.
[43] நஞ்ஜீயர் நித்யம்.

भाष्यकारसंप्रदायத்திலுள்ள குலங்களெல்லாம் இன்றறுதியாக स्वसूत्रोक्तமான படியே तत्तद्देवतामन्त्रங்களைக்கொண்டு विवाहोपनयनादिகளனுஷ்டிக்கவுங் காணா நின்றோம். பெரியநம்பி முதலான परमाचार्यர்களும் தந்தாம் सूत्रங்களின் படியே यज्ञादिகள் பண்ணினார்களென்னுமிடம் सर्वர்க்கும் प्रसिद्धம்.

ஆனபின்பு भाष्यकारருடையவும் तच्छिष्यप्रशिष्यர்களுடையவுமுपदेशानुष्ठानங் களிலே निष्ठैயுடையார்க்கு आगमसिद्धान्तानुवर्तिகளான संहिताविशेषங்களில் प्रतिनियतமாகச் சொல்லும் मन्त्रविशेषங்களைக் கொண்டு क्रियाविशेषங் களனுஷ்டிக்கவொண்ணாது. अधिकारादिகளுக்கனுரூपமாக चतुर्विधपञ्चरात्रமும் विभक्तமாய் நிற்கும் நிலையும், वचनविरोधமில்லாதவிடத்தில் ''अनुक्तमन्यतो ग्राह्यं'' என்கிற न्यायம் நடக்கும்படியும் நாலாश्रमத்திலும் ब्रह्म विद्यैயும் मोक्ष-

---

களின் अनुष्ठानமும் இன்றறுதி காணப்படுகிறதென்கிறார் **भाष्यकारसंप्रदायेत्यादि**யால் **குலங்களெல்லாம்** – तत्तद्वंश्यர்களெல்லாம், **देवतामन्त्रங்கள்** – देवताघटितमन्त्रங்கள், सन्ध्यावन्दनादिकर्मानुष्ठानங்களில் शिष्टाचारத்தைக்காட்டி तत्तद्देवताघटितमन्त्रங்களாலே यज्ञाद्य-नुष्ठानங்களிலும் शिष्टाचारத்தைக் காட்டுகிறார் **பெரிய நம்பி முதலான परमाचार्यர்-களுமிதி ।**

நனு पाञ्चरात्रसंहितादिகளில் आगमसिद्धान्तनिष्ठரான சிலர்க்கு प्रतिनियतமாகச் சொன்ன केवलभगवद्वाचकसब्रह्मवासुदेवादिशब्दங்களைச் சொல்லி कर्मानुष्ठानம் பண்ணினால் देवतान्तर-स्पर्शப்ரங்கையே இல்லையே என்ன அப்படிச் செய்யலாகாதென்கிறார் **ஆன பின்பு** इत्यादिயால். आगमसिद्धान्तமாவது:– ''कर्तव्यत्वेन वै यत्र चातुरात्म्यमुपासते । क्रमागतैः स्वसंज्ञाभिः ब्रह्माणैरागमन्तु तत्'' इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்டது. **அனுஷ்டிக்கவொண்ணாது** इति । पूर्वपूर्वोपदेशपारंपर्यமில்லாமையாலும் ''येनास्य पितरो याताः येन याताः पितामहाः........तेन यायादतन्त्रितः'' என்று प्रमाणமிருப்பதாலுமென்று கருத்து. ஆனால் आगमादिसिद्धान्त-निष्ठனுக்கு वैदिक धर्मानुष्ठानமில்லாமையால் मोक्षप्राप्तिயுண்டோ வென்ன? चतुर्विधाश्रम-निष्ठர்களுக்கும் ब्रह्मविद्यैயும் मोक्षமுமுண்டென்று शारीरकத்தில் स्थापित्ताப்போலே आगमादिचतुर्विधसिद्धान्तनिष्ठர்களுக்கும் मोक्षोपायமும் मोक्षமும் உண்டென்று श्रीपाञ्चरात्ररक्षैயில் स्थापित्தோமென்கிறார் **अधिकारादिகளுக்கனுரூपமாக** इत्यादिना । **चतुर्विधपञ्चरात्रமும் विभक्त-மாய் நிற்கும் நிலையுமிதி** । आगमसिद्धान्तம், मन्त्रसिद्धान्तம், तन्त्रसिद्धान्तம், तन्त्रान्तरसिद्धान्त-மென்று पञ्चरात्रம் चतुर्विधமாகப் பிரிந்து இருக்கும் நிலையும், ''आगमाख्यं हि सिद्धान्तं सन्मोक्षैकफलप्रदम् । मन्त्रसंज्ञं हि सिद्धान्तं सिद्धिमोक्षफलप्रदम् ॥ तन्त्रसंज्ञं हि सिद्धान्तं चतुर्वर्गफलप्रदम् । तन्त्रान्तरन्तु सिद्धान्तं वांछितार्थ फलप्रदम्'' என்று फलத்தோடு கூட चतुर्धा विभक्तமாயிருக்கும் प्रकारத்தையு

லாபமுமுண்டென்று शारीरकादिகளிலே समर्थिத்தாற்போலே आगमसिद्धान्तादि-கள் நாலிலும் साक्षान्मोक्षोपायமும் मोक्षप्राप्तिயுமுண்டென்றும் श्रीपाञ्चरात्ररक्षै-யிலே उपपादिத்தோம். இச் शास्त्रங்களில் व्यवस्थितமாக विधिத்தபடி யொழிய தந்தாமுக்கு रुचिத்த मन्त्रங்களைக்கொண்டு सर्वकर्मங்களையுமனுष्ठिத்தால் प्रायश्चित्तादिகளும் பரக்கச் சொல்லப்பட்டது. ஆனபின்பு मुक्तனாமளவும் स्वाधिकारानुगुणமாக शास्त्रஞ்சொன்ன கட்டளையன்றிக்கே कैङ्कर्यம் பண்ண விரகில்லை. இப்படி प्रपन्नனுக்கும் शास्त्रवश्यனாய் शास्त्रोक्तकैङ्कर्यமே பண்ண வேண்டுகையாலே विधिनिषेधलङ्घनपक्षமும் विहितनिषिद्धत्यागपक्षமும், वर्णाश्रम-धर्मங்கள் औपाधिकங்களாகையாலே स्वरूपज्ञानம் பிறந்தவனுக்கு त्याज्यங்களென்கிற पक्षமும், இவை செய்யவுமாம், தவிரவுமாமென்கிற पक्षமும், இவை தவிர்ந்தாலுமுகப்பிழக்குமத்தனையே வேறொரு प्रत्यवायமில்லை

மென்றபடி. वचनविरोधமில்லாதவிடத்தில் ''अनुक्तमन्यतो ग्राह्यं'' என்கிற न्यायம் நடக்கும்படியுமிதி। ''यत्तन्त्रेण समारब्धं तत्तन्त्रेणैव कारयेत्। अनुक्तांश्चान्यतन्त्रेषु निरीक्ष्यान्यत्र योज-येत्॥ विशेषांश्च मुनिश्रेष्ठ त्वन्यथा राष्ट्रं नाशकृत्'' என்கிற नारदीयवचनानुसारத்தாலே என்றபடி. शास्त्रங்களில் तत्तदधिकारिகளுக்கு व्यवस्थितமாக विहितங்களான मन्त्रங்களைக்கொண்டு कर्मानुष्ठानம் செய்யவேண்டுமே யொழிய देवतान्तरशब्दघटितमन्त्रங்களை விட்டு सद्ब्रह्मना-रायणादिशब्दघटितमन्त्रங்களைக்கொண்டு कर्मानुष्ठानம் செய்யலாகாதென்று निषेधिத்திருப் பதோடு செய்தால் प्रत्यवायமும் प्रायश्चित्तமும் விதிக்கப்பட்டதென்கிறார் **இச் शास्त्रங்களிலிதி**। இனி मुक्तனாமளவும் स्वाधिकारानुगुणமாக शास्त्रம் விதித்த प्रकारமொழிய कैङ्कर्यம் பண்ண வேறு வழியில்லை யென்று शास्त्रवश्यतै आवश्यकமென்பதை निगमिக் கிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादियाल். இப்படி प्रपन्नனும் शास्त्रवश्यனாகவே யிருக்கவேண்டு மென்று साधिத்ததால் இவனுக்கு शास्त्रविरुद्धங்களான पक्षங்களெல்லாமனுपादेयங்களென் கிறார் **இப்படி प्रपन्नனுக்குமி**त्यादियाल். विधि निषेधलंघनपक्षமாவது – विहितமான सन्ध्यावन्दनादिகளையதிक्रमिக்கையும் निषिद्धமான परदारगमनादिகளைப் பண்ணுகையும். विहितनिषिद्धत्यागமாவது:– இரண்டையும் பண்ணாதொழிகை. இதில் निषिद्धत्यागம் पापமாகாவிடிலும் विहितत्यागம் पापமாகுமென்று கருத்து. **वर्णेति**। आत्मस्वरूपத்தில் ब्राह्मणादिवर्णமும் ब्रह्मचर्याद्याश्रमமும் இல்லாமையாலே वर्णाश्रमवத்தான शरीरसंबन्धத்தா லேயே ஆத்மாவுக்கு वर्णाश्रमधर्मங்கள் विहितங்களாகையாலே அவைகள் सोपाधिकங்கள். भगवच्छेषत्वैकस्वभावமான आत्मस्वरूपத்தை யறிந்தவனுக்கு அவைகள் अनुपादेयங்களென்கிற पक्षம். **இவை செய்யவுமாம் தவிரவுமாமென்கிற पक्षமுமிதி**। **இவை** – वर्णाश्रम-धर्मங்களை, तृतीयपक्षத்தில் सोपाधिकங்களாகையால் वर्णाश्रमधर्मங்களே त्याज्यங்களென்று

யென்கிற पक्षமும், இவையனுஷ்டியாதபோது लोकविरोधमात्रமே प्रत्यवायமென்கிற पक्षமும் மற்றுமிப்புடைகளிலுள்ள पक्षங்கலெல்லாம் सम्यङ्न्यायानुगृहीत-शास्त्रसंप्रदायविरुद्धங்களானபடியாலே सत्त्वस्थர்க்கनुपादेयங்கள். सन्न्यासाश्रम-स्थர்க்குப் பண்டுள்ளவை சிலவற்றை निषेधित्துப் புதிதாக சிலவற்றை विधिக்குமாப்போலே भागवतत्वமடியாகச் சிலவற்றை निषेधित्துச் சிலவற்றை अपूर्वமாக विधित्तालुம் [44]"सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्वकर्म" स्वित्यादिகளாலே अवश्यकर्तव्यங்களாகச் சொல்லப்பட்ட कर्मங்களை விடவொண்ணாது. धर्मशास्त्रसूत्रभेदங்களிற்போலே भगवच्छास्त्रसंहिताभेदங்களிலும் इतिहासपुराणங்களிலும் சொல்லும் सन्ध्योपासनभेदங்கள் அவ்வோ शास्त्रங்களிலே யிழிந்தவர்களனுஷ்டிக்கக்கடவர்கள். [45]"दैवतान्यभिगच्छेत्तु" என்றும் [46]"देवस्थानप्रणामनं"

சொல்வதால் निषिद्धत्यागம் सिद्धமாகிறது. चतुर्थपक्षத்தில் விஹிதத்தைத் தவிர்ந்தாலே दोषமில்லையென்றால் निषिद्धத்தைத் தவிர்ந்தால் दोषமில்லையென்றே सिद्धिக்கும். **உகப்பிழக்குமிதி** । वर्णाश्रमधर्मங்களைத் தவிர்ந்தால் वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानத்தாலே வரக்கூடிய भगवत्प्रीतियையிழந்துபோவது தவிர भगवन्निग्रहरूपप्रत्यवायம் வாராதென்கிற पक्षம். **लोकविरोधमात्रமே** इति । இவைகளை अनुष्टियाதபோது लोकनिन्दारूप दृष्टप्रत्यवायமே யொழிய भगवन्निग्रहपरलोकप्राप्तिरूपादृष्टप्रत्यवायமில்லையென்கிற पक्षம். अनुक्तங்களான पक्षान्तरங்களையும் संग्रहिக்கிறார் **மற்றுமிப்புடைகளிலுள்ள पक्षங்களெல்லாமிதி** । **இப்புடைகள்** – இம்மாதிரிகளான, प्रपन्नனுக்கு भगवच्छास्त्रादिகளில் अभिगमनादिகளை अपूर्वமாக विधित्तु देवतान्तरसंबन्धादिகளை निषेधित्तुமிருப்பதுபோல் सर्वधर्मत्यागத்தைத் தான் विधिக்கலாகாதோ என்ன? दृष्टान्तप्रदर्शनपूर्वकம் அப்படி विधिக்கலாகாதென்கிறார் **सन्न्यासाश्रमस्थர்களுக்கு** इत्यादिना । **अवश्यकर्तव्यங்களாகச் சொல்லப்பட்ட कर्मங்களை** इति । अधिकारानुगुणமாக विशेषनिषेधத்தாலே சிலவற்றுக்கு त्यागமுண்டானாலும் अकरणे प्रत्यवायजनकமான सामान्यविधिसिद्ध सन्ध्यावन्दनादिधर्मங்களை सन्न्यासिக்கும் விடமுடியாதாப்போலே प्रपन्नனுக்கும் விடமுடியாதென்று கருத்து. सन्ध्यावन्दनादिகள் प्रपन्नனுக்கும் अवश्यानुष्ठेयமாகில் सूर्याग्निमित्रवरुणादिशब्दघटितங்களான मन्त्रங்களைக்கொண்டே सन्ध्या-नुष्ठानம் செய்யவேண்டுமோ, पञ्चरात्रसंहितैகளில் சொன்ன सन्ध्यावन्दनादिகளை प्रपन्नன் अनुष्ठिக்கலாகாதோவென்ன? आपस्तंबबोधायनाश्वलायनादि सूत्रங்களில் சொன்ன तत्तत्सन्ध्यो-पासनादिகளை அவ்வோ सूत्रनिष्ठர்களே प्रतिनियतமாக अनुष्ठिப்பதுபோல் तत्तत्संहिताभेदங்

44 தக்ஷஸ்ம்ருதி.

45 மநுஸ்ம்ருதி 4-153.

46 ஆநுசாஸநிகமென்று பூர்வர்கள்.

என்றுமிப்புடைகளிலே धर्मशास्त्रेतिहासादिகளிற் சொன்ன வாசாரமும் परमै-कान्तिக்கு शास्त्रबलத்தாலே भगवद्विषयத்திலே नियतம். ஆகையால் ஒரு शास्त्रங் களுக்கும் विरोधமில்லை.

[47]"तस्मादष्टाक्षरं मन्त्रं मद्भक्तैर्वीतकल्मषैः । सन्ध्याकालेषु जप्तव्यं सततञ्चात्मशुद्धये" என்று श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रங்களிற்சொன்னதுவும், [48]"द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता" என்று गद्यத்திலருளிச்செய்ததுவும் மற்றுமிப்புடைகளிலுள்ளவை யெல்லாம் अवश्यकर्तव्यங்களான नित्यनैमित्तिकங்களுக்கு विरोधம் வாராதபடி அவற்றுக்குப்போக்கி மிக்க காலத்திலேயேயாகக்கடவது. [49]"श्रौतस्मार्त-

களிற்சொன்ன सन्ध्योपासनादिகளையும் तत्तत्संहितानिष्ठர்களே அனுஷ்டிக்கவேண்டுமே யொழிய प्रपन्नसामान्यம் संहितोक्तप्रकारेण அனுஷ்டிக்கக்கூடாதென்கிறார் **धर्मशास्त्रसूत्रभेदங்களிற் போலே** इत्यादि । இப்படி प्रपन्नனுக்கும் शास्त्रवश्यतै வேண்டுமென்றால் "दैवतान्यभिगच्छेत्तु" என்று मनुस्मृतियिலும், "देवस्थानप्रणामनं" என்று इतिहासத்திலும் சொன்னபடி देवतान्तरा-भिगमनமும் செய்யவேண்டி வாராதோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **दैवतान्यभिगच्छेत्तु** इत्यादिना । **परमैकान्तिக்கு शास्त्रबलத்தாலே भगवद्विषयத்திலே नियतம்** इति । இந்த वचनங் களிலுள்ள दैवतदेवशब्दங்கள் सामान्यशब्दங்களாகையாலும் "नान्यन्देवं नमस्कुर्याद्विष्णुपादाब्जसंश्रयः" என்று प्रपन्नனுக்கு अन्यदेवतानमस्कारादि निषेधकवचनबलத்தாலும் दैवतदेवशब्दங்கள் नारायणरूप-दैवतदेव विशेषத்திலே पर्यवसिக்குமாகையாலும் अनन्यथासिद्धजीवलिङ्गकप्रकरणस्थ देवर्षिपितृशब्दங் கள்போலே तत्तदन्तर्यामिपरமாக நயிப்பிக்கவேண்டியதில்லாமையாலும் भगवद्विषयத் திலேயே नियतமாகவேண்டுமென்று கருத்து. **ஆகையால் ஒரு शास्त्रத்திற்கும் विरोधமில்லை** इति । **ஆகையால்** – सामान्यशास्त्रத்திற்கு विशेषपर्यवसानம் न्यायसिद्धமாகை யால், **ஒரு शास्त्रத்திற்கும்** – सामान्यशास्त्रத்திற்கும் विशेषशास्त्रத்திற்கும்.

ननु श्रीवैष्णवधर्मशास्त्रத்தில் "तस्मादष्टाक्षरं मन्त्रं मद्भक्तैर्वीत कल्मषैः । सन्ध्याकालेषु जप्तव्यं सततञ्चात्म-शुद्धये" என்று फलश्रुतियாலே सन्ध्याकालங்களில் नित्यतया जप्तव्यமாக விதித்த अष्टाक्षरजपத் தாலும் आत्मशुद्ध्यर्थம் सततकर्तव्यतया अनुज्ञातமான अष्टाक्षरजपத்தாலும் "द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता" என்று सदा वक्तव्यமாகச் சொன்ன द्वयवचनத்தாலும் नित्यनैमित्तिकशास्त्रங்களுக்கு उपरोधம் வாராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **तस्मादष्टाक्षरमित्यादिना** । **மற்றுமிப் புடைகளிலுள்ளவையெல்லாம்** इति । வேறு இம்மாதிரியாகவுள்ள "गुरोर्नाम सदा जपेत्" என்றுள்ளவையெல்லாமென்றபடி. **अवश्यकर्तव्यங்களான नित्यनैमित्तिकங்**

---

[47] பாரதம் ஆஸ்வமேதிகபர்வம் 98-69.
[48] சரணாகதி கத்யம்.
[49] அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யை என்பார்கள்.

विरुद्धेषु कालेषु जपमाचरेत्'' என்று नारदादिகளும் சொன்னார்கள். [50]''हुत्वाग्नीनग्निहोत्रादावुक्तं कालमपि क्षिपन्'' என்று வங்கிபுரத்து நம்பியுமருளிச்செய்தார். श्रीभाष्यकारர் अन्तिमदशैயிலும் வருந்தியெழுந்திருந்து सन्ध्याकालத்திலே जलाञ्जलि प्रक्षेपம் பண்ணியருளினார். ஆகையால் वर्णाश्रमधर्मங்கள் औपाधिकங்களென்று त्यजिக்கை पूर्वानुष्ठानादिविरुद्धம். இப்படி त्यजिக்கில் देहेन्द्रियाद्युपाधिகளை யொழிய मालाकरणदीपारोपणादिविशेषकैङ्कर्यங்களுமனுஷ்டிக்கவொண்ணாமையால் அவையு மெல்லாம் औपाधिकங்களாய் त्याज्यங்களாம். அவை யனுஷ்டிக்கவாசைப் படில் அவற்றுக்கு योग्यतापादकங்களான आचारसंस्कारादिகளையும் விட வொண்ணாது. ஆனபின்பு,

களுக்கு विरोधம் வாராதபடி அவற்றுக்குப் போக்கி மிக்க காலத்திலேயாகக் கடவது इति । सन्ध्याकालेषु जप्तव्यं என்று सन्ध्याकालத்திலேயே नित्यवद्विहितமான अष्टाक्षर-जपத்தை निवृत्तिधर्मनिष्ठர்களுக்கு तत्तत्कर्मங்களில் विहितமான सात्विकत्यागादिகளைப்போலவும், सन्यासिகளுக்கு उपस्थानपूर्वம் विष्णुगायत्रीमन्त्रकरणகமாக विहितமான अर्घ्यदानादिகளைப் போலவும், गायत्रीजपानन्तरம் जपावसरத்திலேயே செய்யவேண்டுமென்றும் सततञ्चे-त्यादिகளிற்சொன்ன अनुज्ञारूपங்களான अष्टाक्षर द्वय गुरुनामजपங்கள் सन्ध्याक्रियैக்கு बहिष्ठமான कालங்களில் नित्यनैमित्तिकங்களுக்கு अविरोधेन अनुष्ठेयங்கள் என்றும் திருவுள்ளம். इत्थमेवोक्तं श्रीपाञ्चरात्रक्षायां । ''अष्टाक्षरमन्त्र जपोऽपि सन्ध्यायामवसरे कार्य'' इति । सन्ध्यायां – सन्ध्यावन्दन-क्रियायां, अवसरे – जपावसर एव, कार्यः – अवश्यकर्तव्यः என்று. தாம் சொன்ன இந்த निर्वाहத்தில் महर्षिகளின் संवादத்தைக் காட்டுகிறார் **श्रौतस्मार्ताविरुद्धेष्वित्यादिना** । இது सांप्रदायिकமென் கிறார் **हुत्वाग्नीनिति** । இதில் श्रीभाष्यकारரனுष्ठानத்தை प्रमाणமாகக் காட்டுகிறார் **श्रीभाष्यकारतीति** । **வருந்தியெழுந்திருந்து** – इतरர்களுடைய सहायத்தாலே கஷ்டப்பட்டு எழுந்திருந்து, இப்படி श्रीभाष्यकारादिशिष्टानुष्ठानமிருப்பதால் वर्णाश्रमधर्मங்களை औपाधिकமாகக்கொண்டு त्यजिக்கை श्रीभाष्यकारादिशिष्टानुष्ठानविरुद्धமென்று முடிக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । औपाधिकत्व-बुद्ध्या त्यागம் பண்ணில் दूषणान्तरமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி त्यजिக்கிலித्यादिना** । वर्णाश्रमानुबन्धिகளான मालाकरण दीपारोपणादिकैङ्कर्यங்களும் देहेन्द्रियव्यापाररूपமாகையாலே देहेन्द्रियोपाधिप्रयुक्तமாகவேண்டுமாகையால் पराभ्युपगतங்களான அவைகளும் त्याज्यங் களாக ஆகவேண்டிவருமென்று கருத்து. मालाकरण दीपारोपण पुष्पादिसमर्पणங்கள் भगवत्कैङ्कर्यங்களாக प्रत्यक्षसिद्धங்களாகையால் அவைகளை விடமுடியாதென்றால் அவைகளைப் பண்ணுவதற்கும் योग्यतापादकமான शौच सन्ध्यावन्दनादिகளையும் விட

[50] வங்கீபுரத்து நம்பி நித்யம் 77-84.

★आहारग्रहमन्त्रार्थजात्यादिनियमैर्युतः ।
कुर्याल्लक्ष्मीशकैङ्कर्यं शक्त्यानन्यप्रयोजनः ॥
मङ्गळ्यसूत्रवस्त्रादीन् संरक्षति यथा वधूः ।
तथा प्रपन्नश्शास्त्रीयपतिकैङ्कर्यपद्धतिम् ॥
यद्वन्मङ्गळ्यसूत्रादेस्त्यागे संरक्षणेऽपि वा ।
रक्षेन्निरोधैर्भोगैर्वा पतिस्तद्वदिहापि नः ॥
अवज्ञार्थमनर्थाय भक्तजन्मादिचिन्तनम् ।
शास्त्रव्यवस्थामात्रार्थं न तु तद्दुष्यति क्वचित् ॥

முடியாதென்கிறார் **அவையனுஷ்டிக்கவாசைப்படிலிதி** । उक्तமான அர்த்ங்களை शिष्यबुद्धिसौकर्यार्थமாக காரிகைகளாலே संग्रहित्துக்காட்டுகிறார் ஆன **பின்பு** इति । वर्णा-श्रमधर्मம் अवश्यानुष्ठेयமென்று முடிந்தபின்பு என்றபடி. आहारेत्यादि । आहारनियमமாவது:– जात्याश्रयनिमित्तादुष्टान्नத்தையே புஜிக்கை. गृहनियमமாவது:– वासस्थाननियमம். அதாவது – भागवतोत्तरदेशத்திலேயே வஸிக்கை. अथवा गृहनियमः – सदाचार्यसकाशदेव ज्ञानம் संपादनीयमिति नियमः । मन्त्रनियमமாவது:– भगवन्मन्त्रங்களும் तत्संबन्धिसुदर्शनादिमन्त्रங்களுமே जप्यங் களென்கிற नियमம். अर्थनियमமாவது:– आपத்திலும் कुलटाषण्डपतितद्रव्यங்களை ग्रहिப் பதில்லை என்கிற नियमம். जातिनियमமாவது:– जात्यन्तराचारपरिग्रहமின்றிக்கே தந்தம் ஜாதிக்கு அனுகுணமான आचारத்தையே परिग्रहिக்கை. आदिशब्दத்தாலே आश्रमादिகளுக்கு ग्रहणம். **लक्ष्मीशकैङ्कर्यमिति** । இதனால் लक्ष्मीविशिष्टனே कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धि, வேறொருவனன்று என்று சொல்லப்பட்டது. **शक्त्या** – यथाशक्ति शेषियान भगवाனுடைய कैङ्कर्यமான स्ववर्णाश्रमधर्मानुष्ठानம் प्रतिव्रतைக்கு मङ्गलसूत्रवस्त्रादिरक्षणம்போலே प्रपन्नனுக்குமवश्यकर्तव्यமென் கிறார் **मङ्गळ्यसूत्रेति** । पतिमतियான ஒரு स्त्री मङ्गळ्यसूत्रवस्त्रादिகளை त्यजिத்தால் भर्ताவானவன் அவளை भोगங்களினின்றும் निरोधம் பண்ணியும், ஒரு स्त्री मङ्गळ्य सूत्रवस्त्रादिகளை நன்றாக ரக்ஷிப்பாளாகிலவளை भर्ताவானவன் विशेषभोगप्रदानம்பண்ணியும் எப்படி ரக்ஷிப்பனோ அப்படியே भगवान् प्रपन्नனான நம்மை वर्णाश्रमधर्मங்களை விட்டால் भोगங்களை निरोधिத்தும் அவைகளை अनुष्ठिத்தால் भोगங்களை वृद्धिபண்ணியும் ரக்ஷிப்பானென்கிறார் **यद्वन्मङ्गळ्यसूत्रादेरिति** । இப்படி जात्यादि नियमங்களோடே कैङ्कर्यம் பண்ணவேண்டுமென்றால் इतरजातिகளையும் निरूपिக்கும்படி நேராதோ? அப்போது शूद्रादिभागवतர்களையும் शूद्रजातित्वेन निरूपिக்கவேண்டிவருமாகையால் ''यश्शूद्रं भगवद्भक्तं निषादं श्वपचन्तथा । वीक्षते जातिसामान्यात्स याति नरकन्नरः'' என்கிற श्लोकத்தில் சொன்ன प्रत्य-वायம் வாராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अवज्ञार्थमनर्थायेति** । भक्तजन्मादिகளுடைய

अत एव हि शास्त्रेषु तत्तज्जात्यैव दर्शिताः ।
धर्मव्याधतुलाधारशबरीविदुरादयः ॥
स्वजात्यनुगुणैवैषां वृत्तिरप्यैतिहासिकी ।
विशेषविधिसिद्धन्तु तद्बलात्तत्र युज्यते ॥
देशकालाधिकार्यादिविशेषेषु व्यवस्थिताः ।
न धर्माः प्राप्तिमर्हन्ति देशकालान्तरादिषु ॥
केचित्तत्तदुपाख्यानतात्पर्यग्रहणाक्षमाः ।
कलिकोलाहलक्रीडां वर्धयन्ति रमापतेः ॥
मातृभिः पितृभिश्चैताः पतिभिर्देवरैस्तथा ।
पूज्या भूषयितव्याश्च बहुकल्याणमीप्सुभिः ॥

चिन्तनமானது அவज्ञार्थமாகச் செய்யப்பட்டால் नरकाद्यनर्थावहமாகும். அந்த भक्तजन्मादि-चिन्तनமானது शास्त्रव्यवस्थार्थமாகச் செய்யப்பட்டால் ஓரிடத்திலும் दोषावहமாகாதென்கை. **अत एव हीति** । ஆகையாலிறே इतिहासकर्ताக்களான ऋषिகளும் ब्रह्मवित्துக்களான धर्म-व्याधादिகளை धर्मव्याधனென்று व्याधत्वेनவும், तुलाधारனென்று वैश्यत्वेनவும், शबरी என்று निषादित्वेनவும், विदुरரென்று क्षत्त्रत्वेनவும், व्यपदेशिத்தார்களென்கை. இவர்களுக்கு स्वजातिக்கு अनुगुणமான वृत्तिயே इतिहासங்களில் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **स्वजातीति** । அவர்களிடத்தில் अशरीरवाक्यादिरूपविशेषविधिயாலே सिद्धமான சில विलक्षणाचारமிருந்தால் அதுவும் அந்த विशेषविधिबलத்தாலே அவர்களுக்கே नियतமாகும். இப்படியே देशकालविशेषங்களில் विहितங்களான धर्मங்களும் देशान्तरकालान्तरங்களில் प्रसङ्गिக்காது என்கிறார் **देशकालाधिकार्यादिविशेषेष्विति** । இங்கு अधिकारिग्रहणம் दृष्टान्तार्थம். नर्मदोत्तरदेशத்தில் சொன்ன उपाकर्मவிஷயத்தில் सिंहश्रावणनियमம் नर्मदादक्षिणदेशத்தில் இல்லையிறே. दक्षिण-देशத்தில் कर्कटकश्रावणம் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறதிறே. क्रतुयागादिகளில் स मांसो मधुपर्कः என்று சொன்ன गोमांससहितमधुपर्कம் कलियुगத்தில் मधुपर्के तु गोवधः என்று निषेधिக்கப்பட்டதிறே. ஆனால் சிலர் शास्त्र विरुद्धமாகச் சொல்லுவானேன் என்ன வருளிச்செய்கிறார் **केचित्विति** । अल्पज्ञர்களான சிலர் यथावस्थितமான शास्त्रार्थத்தை அறியாமல் वर्णाश्रमधर्मங்களைக் குலைத்து அம் முகத்தாலே श्रियःपतिயான भगवानுக்கு कलिकोलाहलक्रीडैயை वृद्धि பண்ணுகிறார்கள் என்று கருத்து. ननु ''भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छेऽपि दृश्यते । तस्मै देयं ततो ग्राह्यं स च पूज्यो यथा ह्यहम्'' என்று ஒருவன் भगवद्भक्तனாயிருந்தால் அவன் म्लेच्छ-னாயிருந்தலும் भगवानைப்போலே पूज्यனென்று சொல்லவில்லையோ? அப்படி

जामयो यानि गेहानि शपन्त्य प्रतिपूजिताः ।
तानि कृत्याहतानीव विनश्यन्ति समन्ततः ॥
एवमादिषु पूजोक्तिर्यथौचित्यान्नियम्यते ।
भक्तम्लेच्छादिपूजोक्तिरेवमेव नियम्यताम् ॥

இந் நியமஙளெல்லாம் संप्रतिपन्नशिष्टानुष्ठानपरंपरैயாலும் सिद्धங்கள். ஆகையால் தன் वर्णाश्रमादिகளுக்கடைத்த நியமங்களோடே भगवत्कैङ्कर्यம் பண்ணுகை परमैकान्तित्वविरुद्धமன்று.

யானால் ஜாத்யாதிநியமம் கூடுவது எங்ஙனேயென்ன உத்தரமருளிச்செய்கிறார் **मातृभिरि-**त्यादिना । இந்த நாட்டுப்பெண்களானவர்கள் க்ருஹங்களிலே பஹுவான மங்களத்தை ஆசைப்படுகிறவர்களான பதியினுடைய மாதா பிதாக்களாலும், பதிகளாலும், மைத்துனன்களாலும் பூஜிக்கவேண்டியவர்கள். ஆபரணங்களாலே அலங்கரிக்க வேண்டியவர்கள். நாட்டுப்பெண்கள் ஆதரிக்கப்படாதவர்களாய்க் கொண்டு எந்த க்ருஹங்களை ஶபிக்கிறார்களோ, அந்த க்ருஹங்களானதுகள் நான்கு பக்கத்திலும் பிஶாசிகையினாலே ஹதங்கள் போல நஶித்துப் போய்விடுங்கள், என்கிற ஶ்லோகங் களில் நாட்டுப்பெண்கள் விஷயமான பூஜாவசனமானது ஔசித்யத்தாலே எப்படி ஆதர விஷயமாக நியமிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியே भक्तனான म्लेच्छादिவிஷயமான பூஜா ஶப்தமும் நியமிக்கப்படவேண்டியது. இது शिष्टानुष्ठानத்தாலும் सिद्धமென்கிறார் **இந் நியமங்களெல்லாமிதி** । उत्कृष्टजातीयர் अपकृष्टजातीयரை பூஜிக்க வேண்டிய நியமும், இம்மாதிரியுள்ள எல்லா நியமங்களும். **संप्रतिपन्नशिष्टानुष्ठानपरंपरैயாலுமிதி** । केवलं स्वाभिमानमात्रத்தாலே शिष्टர்களன்றிக்கே सर्वलोकसंप्रतिपन्नशिष्टர்களுடைய அநுஷ்டானத் தாலும், தாத்ருஶரான ஒருவருடைய அநுஷ்டானமாத்திரமன்றிக்கே தாத்ருஶர்களுடைய अनुष्ठानपारंपर्यத்தாலும் सिद्धமென்று கருத்து. பரமப்ரக்ருதத்தை நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । கீழ் लक्ष्मीशकैङ्कर्यத்தை अनन्यप्रयोजनனாகவே பண்ணவேண்டுமென்று நியமித்தது கூடுமோ? प्रयोजनान्तरार्थமாக भगवत्पूजादिகளைப் பண்ணினாலும் அது कैङ्कर्यமாகாதோ வென்ன भगवत्कैङ्कर्यமே सारकल्कविभागத்தாலே இருவகைப்பட்டிருக்கும் என்கிறார் साक्षादिति। साक्षाल्लक्ष्मीपतिविषयकமாகவேயுள்ள सम्यगनुष्ठितமான कैङ्कर्यமே सारமென்றும் कल्कமென்றும் இரண்டுவிதமாக ஸத்துக்களாலே சொல்லப்படுகிறது. அதில் कृतकृत्यனான प्रपन्नனுடைய अनन्यप्रयोजनமான யாதொரு कैङ्कर्यமுண்டோ அதையும், गुर्वादिகளுடைய रक्षणार्थமாக எது செய்யப்படுகிறதோ அதையும் ஸாரமென்று சொல்லுகிறார்கள். எது डंभार्थமாகவும், பரர்களுடைய पीडार्थமாகவும், பரர்களுடைய

साक्षाल्लक्ष्मीपतावेव कृतं कैङ्कर्यमञ्जसा ।
सारकल्कविभागेन द्विधा सद्भिरुदीर्यते ॥
कृतकृत्यस्य कैङ्कर्यं यदनन्यप्रयोजनम् ।
गुर्वादिरक्षणार्थं वा तत्सारं संप्रचक्षते ॥
डंभार्थं परपीडार्थं तन्निरोधार्थमेव वा ।
प्रयोजनान्तरार्थं वा कैङ्कर्यं कल्क इष्यते ॥ ★

परमैकान्तिகளல்லாதார் பண்ணும் कैङ्कर्यத்தை सर्वेश्वरன் திருவடிகளாலே கைக்கொள்ளுமென்னுமிடத்தையும், परमैकान्तिகள் பண்ணும் कैङ्कर्यத்தைத் திருமுடியாலே கைக்கொள்ளுமென்னுமிடத்தையும் [51]''तत्सर्वन्देवदेवस्य चरणावुपतिष्ठते'' என்றும் [52]''याः क्रियास्संप्रयुक्तास्स्युरेकान्तगतबुद्धिभिः । तास्सर्वाश्शिरसा- देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्'' என்றும் श्रीवेदव्यासभगवाனருளிச் செய்தான். இப்படியிவன் भगवदाज्ञैயாலே யனுஷ்டிக்கிற नित्यनैमित्तिकங்களும் भगवदनुज्ञै- யாலே இவனுகப்பே प्रयोजनமாகவனுஷ்டிக்கிறவேற்றமான कैङ्कर्यங்களும் இப்प्रपत्तिயோடு துவக்கற்று நின்ற நிலை ''सर्वधर्मान् परित्यज्य'' என்கிற विधानத்தாலே सिद्धமாயிற்று.

★अतश्शक्यानि सर्वाणि न प्रपत्त्यर्थमाचरेत् ।
अशक्येषु च सामर्थ्यं न तदर्थं समार्जयेत् ॥ ★

कैङ्कर्यनिरोधार्थமாகவும் प्रयोजनान्तरार्थமாகவும் செய்யப்படுகிறதோ அந்த कैङ्कर्यம் कल्क- மென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த सारकल्ककैङ्कर्यங்களில் भगवाனுக்குண்டாகும் आदरानादरங்களை वेदव्यासभगवान் வெளியிட்டாரென்கிறார் **परमैकान्तिகளல்லாதார் பண்ணுமி**त्यादिना । இவ்வளவாலே சொன்ன प्रपत्तिயின் नैरपेक्ष्यविधिपक्षத்தை அதற்கு आज्ञानुज्ञाकैङ्कर्यத்தின் संबन्धமற்றமையைச் சொல்லியுபஸம்ஹரிக்கிறார் **இப்படியிவ னி**त्यादिயால். இந்த नैरपेक्ष्यविधिயாலே ஃலிக்குமர்த்தைக் காட்டுகிறார் **अतश्शक्यानी**ति । परित्यज्य என்பதற்கு नैरपेक्ष्यविधिपरत्वம் சொன்னபடியாலே, शक्यமான सर्वकर्मங்களையுங் கூட प्रपत्तिக்கு अङ्गமாகச் செய்யவேண்டியதில்லை. अशक्यங்களான कर्मங்களை प्रपत्त्यर्थமாக संपादिக்கவேண்டியதுமில்லை. இப்படி ''परित्यज्य'' என்பதற்கு नैरपेक्ष्यविधि-

[51] பாரதம் மோக்ஷபர்வம் 358-63.
[52] பாரதம் மோக்ஷபர்வம் 358-64.

இந்த योजனையில் अधिकारமானவाकिञ्चन्यமும் शोकियாதே கொள் ளென்று தேற்றுவிக்கிற वाक्यத்தாலே सूचितம். अनुवादपक्षத்தில் தன்னशक्तियாலே கழிந்தவையொழிய शक्यமாய்ச் செய்கிறவாज्ञानुपालनादिகளும் प्रपत्तियில் துவக்கொண்ணாதென்னுமிடம் एकशब्दத்திலே विवक्षितமாகக் கடவது. இப்பक्षத்தில் मा शुचः என்கிற वाक्यं, ''सर्वधर्मान् परित्यज्य'' என்று उक्तமான வधिकारத்தை व्यक्तமாக்கிக் கொண்டு மேலுள்ள निर्भरत्वादिகளை முன்னிட்டு उत्तरकालத்திலிருக்கக் கடவ படியையெல்லாமுபலக்ஷிக்கிறது. त्यागविधिपक्षத்துக்கு प्रमाणविरोधம் வாராதபடியின்னமும் சில गतिகளுண்டு.

★आत्माशक्यवृथायास निवारणमिहापि वा ।
लज्जापुरस्सरत्यागवादोऽप्यत्र नियम्यताम् ॥
स्वदुष्करेषु धर्मेषु कुशकाशावलंबतः ।
आशालेशानुवृत्तिर्वा त्यागोक्त्या विनिवार्यते ॥

परत्वयोजனையில் चरमश्लोकத்தில் अधिकारம் சொல்வதெவ்விடத்திலென்ன வருளிச் செய்கிறார் **இந்த योजனையிலी**त्यादिना । परित्यज्य वर्तमानः என்று முன் சொன்ன परित्यागानुवादपक्षத்தில் परित्यज्य என்பதால் आकिञ्चन्यरूपाधिकारம் சொல்லப்படும்போது नैरपेक्ष्यம் एकशब्दத்தாலே சொல்லப்படுமென்கிறார் **अनुवादपक्षத்திலी**त्यादिना । இந்த अनुवादपक्षத்தில் परित्यज्य என்கிறவிடத்திலधिकारமும், एकशब्दத்தால் नैरपेक्ष्यமும் சொல் லப்படுகிறதென்றால் मा शुचः என்கிற वाक्यம் என் செய்கிறதென்னவருளிச்செய் கிறார் **இப் पक्षத்தில் मा शुचः என்கிற वाक्यமि**त्यादिना । त्यागविधिपक्षத்தில் प्रमाणविरोध- மின்றிக்கே இன்னும் சில प्रकारமுண்டென்கிறார் **त्यागविधिपक्षத்துக்கு** इत्यादिना । प्रकारान्तरங்களைக் காட்டுகிறார் **आत्माशक्येति** । **अपि वा** – अथवा । இது नैरपेक्ष्यविधिயைக் காட்டிலும் प्रकारान्तरत्वद्योतकம். **इह** – இந்த परित्यज्याவில், தனக்கशक्यங்களான भक्त्यादिகளிலே व्यर्थமான ஆயாஸத்தினுடைய, நிஷ்பலமான उद्योगத்தினுடைய என்றபடி. தடங்கல் அதாவது வேண்டாமென்கிற निषेधம். விவக்ஷிக்கப்படுகிறது என்று शेषம். இந்தப் பக்ஷத்தில் परि என்கிற उपसर्गத்தின் फलितार्थத்தையும் கூட்டுகிறார் **लज्जेति** । लज्जा – अशक्यத்தையாரம்பித்து எல்லாம் வ்ருதாவாக ஆய்விட்டதே என்கிற லஜ்ஜை. அதை முன்னிட்டிருக்கும் चिन्तानुतापादिகளுடைய त्यागोक्तिயும், **अत्र** – वृथायासत्यागத்தில் **नियम्यतां** – उपसर्गमाहात्म्यத்தாலே प्रवेशिக்கப்படட்டும். लज्जानुतापादि- களோடு अशक्यवृथायासங்களை விடு என்றபடி. இது ஒரு विधिप्रकारம். प्रकारान्तरத்தை யருளிச்செய்கிறார் **सुदुष्करेष्विति** । सुदुष्करेषु स्वदुष्करेष्विति वा पाठः । **स्वदुष्करेषु धर्मेषु** – தனக்கு

अविशिष्टफलत्वेन विकल्पो यश्च सूत्रितः ।
तन्मुखेनापि वाऽत्रेष्टं ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनम् ॥ ★

अशक्यத்திலே प्रवृत्तனைத் தவிரென்கையும், தனக்கு दुष्करங்களாய்க் கழிந்து நிற்கிறவற்றிலே अभिनिवेशமுடையவனை இது வேண்டாவென் கையும், विकल्पित्த उपायान्तरங்களிலே ஒன்றையிங்கே கூட்டில் ब्रह्मास्त्र-न्यायத்தாலே विरोधिக்குமென்று கழிக்கையும் विधिप्रकारங்கள்.

अत्यन्ताशक्यங்களான भक्त्यादिகளிலே, **कुशकाशावलंबतः** – प्रवाहத்திலடித்துக்கொண்டு போகிற ஒருவன் கரையிலுள்ள दर्भத்தையாவது நாணலையாவது பிடித்துக் கொண்டு கரையேறிவிடலாமென்று எண்ணுவது போலுள்ள, **आशालेशानुवृत्तिर्वा** – योगाङ्गமான प्राणायामத்தை साधिப்போம்; आसनजयத்தைப் பரிசயம் பண்ணுவோமென்கிற आशालेशத்தினுடைய अनुवृत्तिயானது, **त्यागोक्त्या विनिवार्यते** – परित्यज्य என்கிறவிடத்திலுள்ள त्यागविधिயாலே निवारिக்கப்படுகிறது. तृतीयं प्रकारमाह **अविशिष्टफलत्वेनेति** । विलक्षण-फलமில்லாமையாலே, फलैक्यात् என்றபடி. **यः विकल्पः** – யாதொரு दहरादिविद्यानां विकल्पः, (परस्परनिरपेक्ष फलसाधनत्वமானது) **सूत्रितः** – ''विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात्'' என்று सूत्रத்தினாலே சொல்லப்பட்டதோ, **तन्मुखेन** – விகல்பிதமான विद्यान्तरमुखेन, அதாவது अल्पकालसाध्य-மான प्रपत्तिயாலே मोक्षம் வருமோ என்கிற ஶங்கையால் उपायान्तरத்தைக் கூட்டுகை யாலே, **अत्र** – प्रपत्तिविषयத்தில், **ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनमिति** । विवक्षितमिति शेषः । அதாவது परस्परनिपेक्षங்களாகச் சொல்லப்பட்ட विद्यैகளுக்குள் ஒன்றான प्रपत्तिरूपन्यासविद्यैயில் क्षणकालसाध्यतया फलसाधनत्वஶங்கையாலே विद्यान्तरங்களைக் கூட்டினால் ब्रह्मास्त्रन्यायத்தாலே இந்த प्रपत्ति நழுவி விடுமாகையாலே அப்படி इतरधर्मங்களைக் கூட்டாதே, விடு என்கிறது परित्यज्य என்கிற पदமென்றபடி. आत्माशक्येत्यादिश्लोकங்களிற்சொன்ன त्यागविधिகளை विधिप्रत्ययघटितமான वाक्यत्रयத்தாலே காட்டுகிறார் **अशक्यத்திலே प्रवृत्तனைத் தவிரென்கையுமி**त्यादिना । **தவிர்** – त्यज என்றர்த்ம். **இது வேண்டா** இதை விட்டுவிடு, परित्यज என்றபடி. **ஒன்றையிங்கே கூட்டில் ब्रह्मास्त्रन्यायத்தாலே विरोधिக்குமிதி** । கூட்டினால் ब्रह्मास्त्रन्यायத்தாலே विरोधம் வருமாகையால் கூட்டாதே, परित्यज, என்கிற विधिயிலே தாத்பர்யமென்றபடி.

★अतोऽशक्ताधिकारत्वमाकिञ्चन्यपुरस्क्रिया ।
अनङ्गभावो धर्माणामशक्यारंभवारणम् ॥
तत्प्रत्याशाप्रशमनं ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनम् ।
सर्वधर्मपरित्यागशब्दार्थास्साधुसम्मताः ॥
देवतान्तरधर्मादित्यागोक्तिरविरोधिनी ।
उपासकेऽपि तुल्यत्वादिह सा न विशेषिका ॥ ★

[53]''उपायापायसन्त्यागी''त्यादि*களிற் சொன்ன* उपायत्याग*முமிப்* प्रकार*ங்களிலே* निर्वाह*ம்.*

सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்குத் தாமருளிச்செய்த அர்த்தங்களையெல்லாம் இரண்டு காரிகைகளாலே शिष्यबुद्धिसौकर्यार्थமாக क्रमेण संग्रहित्துக் காட்டுகிறார் **अतोऽशक्ताधिकारत्वमित्यादिना** । अतः – शास्त्राविरुद्धமான विधिप्रकारங்களைக் காட்டினபடியால், अशक्ताधिकारत्वं – सर्वधर्मान् परित्यज्य वर्तमानः என்கிற अनुवादपक्षத்தில் प्रपत्तिக்கு अशक्ताधिकारित्वமும், विधिपक्षத்தில், **आकिञ्चन्यपुरस्क्रिया** – आकिञ्चन्यத்தினுடைய पुरस्करणம், அதாவது आकिञ्चन्यानुसन्धानात्मक कार्पण्यरूपाङ्गविधानமென்றபடி. **अनङ्गभावो धर्माणां** – स्ववर्णाश्रमधर्मங்களை प्रपत्तिக்கு अङ्गமாகக் கொள்ளாமல் परित्यजஎன்றபடி. **अशक्यारंभवारणं** — अशक्यங்களில் कुशकाशावलंबनन्यायத்தாலும் प्रवृत्तियாதே விடு. **तत्प्रत्याशाप्रशमनं** – प्रवृत्तिயில்லாவிட்டாலும் அதை कथञ्चित् साधयेयम् என்கிற யாதொரு ஆசையுண்டோ அதையும் விடு. अशक्यங்களில் आशापर्यन्तமான परित्यागத்தைப்பண்ணு என்றபடி. **ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनं** – விகல்பிதமான उपायान्तरங்களை இத்தோடு சேர்த்து அநுஷ்டித்தால் ब्रह्मास्त्रन्यायத்தாலே இரண்டும் व्यर्थமாகுமாகையால் इतरोपायத்தை இத்தோடு கூட்டாதே परित्यज्यஎன்றபடி. **सर्वधर्मेति** । सर्वधर्मपरित्यागविषयकशब्दः सर्वधर्मान् परित्यज्य என்கிற शब्दமென்றபடி. இவைகள் அந்த शब्दத்தினர்த்தங்களாக साधुக்களாலே நிர்ணயிக்கப்பட்டதுகள். सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு देवतान्तरसंबन्धिधर्मत्यागविधिपरत्वம் சொல்லலாகாதோவென்ன அப்படிச்சொல்வது विरुद्धமில்லாவிடிலும் देवतान्तरधर्मत्यागம் उपासकனுக்கும் तुल्यமாகையால் அதை प्रपत्त्यङ्गமாக விதிப்பதில் प्रयोजनविशेषமில்லாமையால் देवतान्तर धर्मत्यागविधि இங்கு संग्रहिக்கப்படவில்லையென்கிறார் **देवतान्तरेत्यादि** । ननु லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் ''उपायापायसन्त्यागी मध्यमां वृत्तिमाश्रितः । मामेकं शरणं प्राप्य मामेवान्ते समश्नुते'' என்கிறவிடத்தில் शरणागत्यङ्गமாகச் சொன்ன स्वरूपतस्त्याज्यமான निषिद्धத்தினுடைய त्यागसमभिव्याहृतोपायत्यागமும் स्वरूपतस्त्यागமாகவே

[53] லக்ஷ்மீதந்த்ரம்.

மூண்டாலு மரியதனின் முயலவேண்டா
முன்னமதிலாசைதனை விடுகை திண்மை
வேண்டாது சரணநெறி வேறோர்கூட்டு
வேண்டி லயனத்திரம்போல் வெள்கி நிற்கும்
நீண்டாகுநிறைமதியோர் நெறியிற்கூடா
நின்றனிமை துணையாக வென்றன் பாதம்
பூண்டா லுன்பிழைகளெல்லாம் பொறுப்பேனென்ற
புண்ணியனார் புகழனைத்தும் புகழுவோமே. // 42 //

கொள்ளவேண்டுமாகையால் तदनुरोधेन இங்கு सर्वधर्मपरित्यागமும் स्वरूपत्यागமாக ஆகவேண்டாவோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **उपायापायसन्त्यागीत्यादिகளிற்சொன்ன** इति । **இப் प्रकारங்களிலே निर्वाह्यमिति** । उपायापायसन्त्यागी என்கிறவிடத்தில் अपायत्यागம் स्वरूपत्यागपरமானாலும் बहुप्रमाणविरुद्धமாகையாலே उपायत्यागம் கீழ்ச்சொன்ன प्रकारம் निर्वाह्यமென்று கருத்து.

सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்குத் தாம் சொன்ன ஆறு अर्थங்களையும் व्युत्क्रमेण अनु-वदित्துக்கொண்டு एतादृशपरित्यागपूर्वकமாக நீ என்னை शरणமடைந்தால் உன்னுடைய सर्वपापங்களையும் பொறுப்பேன் என்று சொன்ன सनातनधर्मமான भगवानுடைய कल्याणगुणங்களை स्तोत्தரிப்போமென்று ஒரு பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **மூண்டாலுமித्यादि** । **அரியதனில்** – அறியமுடியாத भक्त्यादिகளில், **மூண்டாலும்** – प्रवृत्तिத்தாலும், செய்துவிடலாமென்று ஆசையினாலே प्रथमप्रवृत्ति பண்ணினாலும், **முயலவேண்டா** – द्वितीयादिप्रवृत्तिகளைப் பண்ணவேண்டாம். இதனால் सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு अशक्यारंभण वारणपरत्वம் சொல்லப்பட்டது. **முன்னம்** – प्रथमप्रवृत्तिக்கு முன்பே, **அதில்** – अशक्यविषयத்தில், **ஆசைதனை** – ஆசையை, **விடுகை** – விட்டிருக்கை, **திண்மை** – முதலில் प्रवृत्ति பண்ணி இரண்டாவது प्रवृत्तिகளை விடுவதைக் காட்டிலும் முதல் प्रवृत्तिக்கு முன்பே அதில் ஆசையை விட்டிருக்கை श्रेष्ठமானது. இதனால் सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு तत्प्रत्याशाप्रशमनपरत्वம் சொல்லப் பட்டது. **சரணநெறி** – शरणागतिरूपोपायமானது, **வேறோர் கூட்டு** – आनुकूल्याद्यति-रिक्तமான परिकरத்தினுடைய சேர்க்கையை, **வேண்டாது** – अपेक्षिயாது. இதனால் सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு धर्माणामनङ्गभावपरत्वம் சொல்லப்பட்டது. **வேண்டில்** – स्वबुद्धिயினாலே परिकरान्तरத்தையோ उपायान्तरத்தையோ सहकारिயாக வேண்டினால், **அயன்** – ब्रह्माவினுடைய, **அத்திரம் போல்** – आञ्जनेयனைக்கட்டின ब्रह्मास्त्रம் राक्षसர்கள் ஸஹகாரியாகக்கட்டின ரஜ்ஜுக்களாலே விலகினதுபோல, **வெள்கி**

இங்கு "மாं அहं" என்கிற பதங்களுக்கு அடைவே அவதார ரஹஸ்யப்ரகரணத்திலும் புருஷோத்தமத்வப்ரதிபாதனப்ரகரணத்திலுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸௌலப்யத்திலும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலும் ப்ராதான்யேன நோக்கு.

நிற்கும் – फलसाधनமன்றிக்கே ஒழிந்துபோகும். இதனாலே सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு ब्रह्मास्त्रन्यायसूचनपरत्वம் சொல்லப்பட்டது. **நீண்டாகும்** – நீண்டதான, चिरकाल-साध्यமான என்றபடி. **நிறை** – பூர்ணமான, **மதியோர்** – बुद्धिயையுடையவர்களுடைய, भक्तियोगத்தை साधिக்கும்படியான बुद्धिயையுடையார்களுடைய என்றபடி. **நெறியிற்கூடா** – मार्गத்தில் சேராமலிருக்கிற, अकिञ्चनனான நீ என்றபடி. இதனால் सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு अशक्ताधिकारपरत्वம் சொல்லப்பட்டது. **நின்றனிமை** – உன்னுடைய असहायत्वத்தை, அதாவது आकिञ्चन्यத்தை, **துணையாக** – सहकारिயாகக் கொண்டு, இதனால் सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு आकिञ्चन्यपुरस्क्रियापरत्वம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி இப்பாட்டில் अतोऽशक्ताधिकारित्वमित्यादिश्लोकங்களிற் சொன்ன अर्थங்களை व्युत्क्रमेणानुसन्धिத்ததால் இவ்வர்थங்களெல்லாம் तुल्यங்களென்று द्योतितமாயிற்று. **என்றன்** – என்னுடைய, **பாதம்** – திருவடிகளை, **பூண்டால்** – शरणமாகவடைந்தால், இதனால் मामेकं शरणं व्रज என்கிற பதங்களின் अर्थம் சொல்லப்பட்டது. **உன்** – உன்னுடைய, **பிழைகளெல்லாம்** – पापங்களையெல்லாம், **பொறுப்பேனென்ற** – பொறுத்துவிடுவேனென்று சொன்ன, இதனால் अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्ष-यिष्यामि என்பதினர்थம் सूचितம். **புண்ணியனார்** – "कृष्णं धर्मं सनातनं" என்று கொண்டாடப்பட்ட पुण्यस्वरूपனான भगवानுடைய, **புகழனைத்தும்** – எல்லா कल्याणगुणங்களையும், **புகழுவோமே** – स्तोत्तरिப்போமே.

இனி मामेकं என்கிற பதங்களுக்கு अर्थமருளிச்செய்யப்போகிறவராய் முதலில் सौकर्यातिशयத்தாலே मां अहं என்கிற பதங்களுக்கு ஒருக்காலே अर्थமருளிச்செய்கிறார் **இங்கு மாं அहं என்கிற பதங்களுக்கு** इत्यादिना । **இங்கு** – இந்த चरमश्लोकத்திலே, **அடைவே** – क्रमமாக, **अवताररहस्यप्रकरणத்திலு**मिति । अवताररहस्यप्रकरणமாவது:– गीतैயில் चतुर्थाध्यायத்தில் "बहूनि मे व्यतीतानि" என்று துடங்கி अवतारத்தினுடைய सत्यत्वादिகளை प्रतिपादिக்கும் प्रकरणம். **पुरुषोत्तमत्वप्रतिपादनप्रकरणத்திலு**मिति । पञ्चदशाध्यायத்தில் "द्वाविमौ पुरुषौ लोके" என்று துடங்கி "उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः" इत्यादिகளாலே भगवानுடைய पुरुषोत्तमत्वத்தை வெளியிடுகிற अवसानपर्यन्तமான प्रकरणத்திலுமென்றபடி. अवताररहस्य-प्रकरणத்தில் சொல்லுகிற सौलभ्यத்திலே "मां" என்கிற பதத்துக்கு प्राधान्येन நோக்கு. पुरुषोत्तमत्वप्रतिपादनप्रकरणத்தில் சொல்லுகிற परत्वरूपस्वातन्त्र्यத்திலே "अहं" பதத்திற்கு प्राधान्येन நோக்கு என்றபடி. இனி अवताररहस्यप्रकरणத்தில் ஆறு श्लोकங்களாலே சொன்ன

★अवतारस्य सत्यत्वमजहत्स्वस्वभावता ।
शुद्धसत्वमयत्वञ्च स्वेच्छामात्रनिदानता ॥
धर्मग्लानौ समुदयस्साधुसंरक्षणार्थता ।
इति जन्मरहस्यं यो वेत्ति नास्य पुनर्भवः ॥ ★ ॥

இவ்வவताररहस्यज्ञानம் सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்குபாயपूरकம். स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு स्वतन्त्रனுடைய सौलभ्यத்தைக் காட்டும். இப்प्रकरणங்களிரண்டில் सिद्धமான सौलभ्यமும் स्वातन्त्र्यமுமொன்றுக்கொன்று துணையாயிருக்கும்.

ஆறு गुणங்களை श्लोकद्वयத்தாலே शिष्यबुद्धिसौकर्याय संग्रहित्துக் காட்டுகிறார் **अवतारस्य सत्यत्वमित्यादिना** । अवतारस्य सत्यत्वமாவது:— ऐन्द्रजालिकம்போலே मिथ्याभूतமன்றிக்கே परमार्थभूतत्वம். अवतारज्ञानத்தாலே बन्धनिवृत्ति சொல்லியிருப்பதால் அது मिथ्याभूतமன்று; मिथ्याज्ञानத்தாலே बन्धनिवृत्ति கூடாதிறே. "बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन" என்று अर्जुनजन्मங்கள்போல் भगवज्जन्मங்களுக்கும் अतीतत्वம் சொல்லியிருப்பதாலும் அது मिथ्यारूपமன்று; दृष्टान्तமாகச்சொன்ன अर्जुनजन्मத்தை मिथ्यारूपமாக मतान्तरस्थர்களும் இசையவில்லையிறே. **अजहत्स्वस्वभावतेति** । अजहत् स्वस्वभावो यं स अजहत्स्वस्वभावः, तस्य भावः अजहत्स्वस्वभावता । अवतारदशैயிலும் स्वाभाविकமான सर्वज्ञत्वादि स्वभावமும் अप्राकृतदिव्यमङ्गल-विग्रहवत्वादिस्वभावமும் भगवானை விட்டதில்லையிறே. "अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया" इत्युक्तेः । **शुद्धसत्वमयत्वमिति** । रजस्तमஸ்ஸோடே கலசாத केवलसत्वप्रचुरமான दिव्यमङ्गळविग्रहवत्वம். "जन्म कर्म च मे दिव्यं" என்று दिव्यत्वोक्तेः । **स्वेच्छामात्रनिदानता** – स्वसङ्कल्पத்தையே कारणமாக வுடைத்தாயிருக்கை. இங்கு मात्रपदத்தால் कर्मव्यावृत्ति । "संभवाम्यात्ममायया" என்று, वेदनिघण्टुவில் "माया तु वयुनं ज्ञानं" என்று ज्ञानपर्यायமாகச் சொல்லப்பட்ட மாயையாலே अवतरிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. **धर्मग्लानौ समुदयः** – எப்பொழுது எப்பொழுது धर्मத்திற்கு ग्लानि அதாவது ह्रासம் உண்டாகிறதோ அவ்வப்பொழுது உண்டாகுகை. "यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत । अभ्युत्थानमधर्मस्य तदाऽऽत्मानं सृजाम्यहं" என்று சொன்னானிறே. **साधुसंरक्षणार्थता** – साधुसंरक्षणத்தையே मुख्यप्रयोजनமாக உடைத்தாயிருக்கை. दुष्कृद्विनाशமும் धर्मसंस्थापनமும் आनुषङ्गिक-प्रयोजनமென்று கருத்து. "परित्राणाय साधूनां" என்று साधुपरित्राणத்தை முதலில் प्रधानமாகச் சொல்லி, "विनाशाय च दुष्कृतां" என்று दुष्कृद्विनाशादिகளை अन्वाचयचकारத்தாலே अप्रधान-மாகச் சொன்னானிறே. इति – एतादृशமான, **जन्म रहस्यं** – अवतारங்களுடைய दुर्ज्ञेयமான याथार्थ्यத்தை, **यो वेत्ति** – யாவனோருவன் அறிகிறானோ, அப்படி அறிந்தவனுக்கு **पुनर्भवः** – पुनर्जननமானது அதாவது संसारबन्धம், न – இல்லை. "जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो

★स्वतन्त्रस्यापि नैव स्यादाश्रयो दुर्लभस्य तु।
अस्वतन्त्रात्फलन्नस्यात्सुलभादाश्रितादपि ॥
अस्वतन्त्रेन कैङ्कर्यं सिद्ध्येत्स्वैरप्रसङ्गतः।
दुर्लभे साध्यमप्येतन्न हृद्यं लोकनीतितः ॥ ★ ॥

वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन'' என்று சொன்னானிறே. இனி இந்த अवताररहस्यज्ञानத்திற்கு सद्वारकाद्वारकप्रपत्ति निष्ठர்விஷயத்தில் उपकारविशेषத்தைக் காட்டு கிறார் **இவ் अवताररहस्य ज्ञानமிதி । सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு** – भक्तனுக்கு, **उपायपूरकமிதி ।** जन्मान्तरहेतुभूतपापங்களைப் போக்கடித்துக்கொண்டு அந்த जन्मத்திலேயே अन्तिम प्रत्य-यावधियान उपायपूर्तिயைப் பண்ணிவைக்கும். இப்படி अवताररहस्य ज्ञानம் भक्तिपूर्तिद्वारा मोक्षजनकமென்றதால் भक्तिप्रपत्तिகள்போலே अवताररहस्यज्ञानமும் साक्षादुपायமோ என்கிற ஶங்கை व्यावर्तितமாயிற்று, **स्वतन्त्रனுடைய सौलभ्यத்தைக் காட்டுமிதி ।** இவனுக்கு उपायपूर्ति क्षण कालसाध्यமாகையாலே இந்த अवताररहस्यज्ञानம் स्वतन्त्रனுடைய सौलभ्यத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு प्रपत्त्यनुष्ठानத்திற்கே காரணமாகுமென்று கருத்து. चरमश्लोकத் தில் मां अहं என்கிற पदங்களால் व्यञ्जितமான प्रकरणान्तरसिद्धसौलभ्य स्वातन्त्र्यங்கள் आश्रयणीयत्वे फलप्रदत्वे च சேர்ந்தே யிருக்குமென்கிறார் **இப் प्रकरणங்களிரண்டிலிதி ।** இப்படி சேர்த்தியில்லாத सौलभ्यस्वातन्त्र्यங்கள் आश्रयणத்திற்கும் फलप्राप्तिக்குமுறுப்பாகாதென் கிறார் **स्वतन्त्रस्यापीति** कारिकाद्वयத்தாலே. ஒருவன் फलप्रदानादिகளில் स्वतन्त्रனாகவிருந் தாலும் அவன் दुर्लभனாயிருந்தால் तदाश्रयणமே घटियாது. ஒருவன் सुलभனாய் आश्रयिக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவன் फलप्रदानादिகளில் स्वतन्त्रனில்லாவிடில் அவனிடத் தில் நின்றும் अनिष्टनिवृत्तिपूर्वकமான इष्टप्राप्तिरूपफलம் घटियாது. மேலும் अस्वतन्त्रன் विषयத்தில் कैङ्कर्यமும் सिद्धिக்காது. ஏனென்றால் साधुக்களான சிலர்க்கு विश्वासத் தாலே कैङ्कर्यம் सिद्धिத்தாலும் कठिनचित्तனுக்கு अस्वतन्त्रனிடத்தில் भयமில்லாமையாலே स्वैरம் प्रसज्जिக்குமாகையால் कैङ्कर्यம் सिद्धिக்காது. दुर्लभனான पुरुषன் विषयத்தில் स्वैर-प्रसङ्गமில்லாத कैङ्कर्यம் साध्यமானாலும் कठिनமான ராஜாவினிடத்தில் கசந்து भृत्यர்கள் பண்ணும் कैङ्कर्यம்போல் ஆகுமேயொழிய हृद्यமாகாது என்று கருத்து. இப்படி परत्वसौलभ्यங்கள் சேர்ந்தே आश्रयणीयதைக்கும் प्राप्यதைக்குமுறுப்பாகுகையாலே ஶ்லாघ्यगुणशालियாகையால் परனாய் सुलभனுமான ஶரண்யன் आश्रयणीयனுமாய் प्राप्यனுமா யாகிறானென்கிறார் **ஆகையாலித்யாதினா ।** இந்த இரண்டு पदத்தாலும் फलिக்கிற अर्थத்தைக்காட்டுகிறார் **இவ்விரண்டு पदத்திலுமிதி ।** शरणशब्दसमभिव्याहृतமான मां என்கிற पदத்தில் सर्वरक्षकत्वம் विवक्षितம். मोक्षयिष्यामि समभिव्याहृतமான अहं என்கிற पदத்தில் सर्वशेषित्वம் विवक्षितம். இவ்விரண்டு पदத்தாலும் रक्षणத்தில் अवसरप्रतीक्षत्वம்

ஆகையாலே केवलसुलभமான तृणादिகளைப்போலன்றிக்கே श्लाघ्यமாய் दुर्लभமான मेरुவைப்போலுமன்றிக்கே सुलभனுமாய் परனுமான शरण्यன் आश्रयणीयனுமாய் प्राप्यனுமாகிறான். இவ்விரண்டு पदத்திலும் सर्वरक्षकனான सर्वशेषि रक्षणத்துக்கவसरம் பார்த்து நிற்கிற நிலையுந்தோற்றுகிறது. இப்படி अवसरप्रतीक्षனான ईश्वरन் [54]"रक्षापेक्षां प्रतीक्षते" என்கிறபடியே என்றோ நம்மை இவர்களபேக்ஷிப்பதென்கிற अभिप्रायத்தாலே अभिमुखனாய் நிற்கிற நிலை "मां" என்கிற पदத்திலே सूचितமென்று நாமிவர்களை அழுக்குக் கழற்றின வாभरणத்தைப்போலே अङ्गीकरिப்பதென்கிற अभिप्रायத்தாலே सत्वरனாய்த் தன் பேறாக फलங்கொடுக்க நிற்கிற நிலை "अहं" என்கிற पदத்திலே காட்டப்படுகிறது. இப்படி अकिञ्चनனான अधिकारिக்கு यथाविधि रक्षापेक्षापूर्वक-भरन्यासத்தை யொழிய வேறொன்றாலபேக்ஷையில்லாத सिद्धोपायத்தை "मामेकं" என்று காட்டி அதினுடைய वशीकरणार्थமான साध्योपायத்தை "शरणं व्रज" என்று विधिயாலே காட்டுகிறது. இப்படி विधिக்கிற प्रपत्तिरूपविधैக்கு शरण्य-प्रसादनமாக चोदितत्वத்தாலே வருகிற उपायत्वம் भक्तियोगतुल्यம். இதனாலே प्रसन्नனான ईश्वरन் मोक्षத்துக்கு साक्षादुपायம். இவ் विधैக்கு विशेषिத்து वेद्याकारம்

द्योतिப்பிக்கப்படுகிறது. அந்த अवसरप्रतीक्षैயில் अभिमुखचेतनवाचिயான मां என்கிற पदத்தாலே द्योत्यांशத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி अवसरप्रतीक्षனான ईश्वरனீत्यादिயால்.** அந்த अवसरप्रतीक्षणத்தில் अहं என்கிற पदத்தாலே द्योतितமான अंशத்தைக்காட்டுகிறார் **என்று நாமிவர்களை** इति । இப்படி मामहं पदங்களில் विवक्षितांशத்தை வெளியிட்டு மேல் एकशब्दம் प्रपत्तिव्यतिरिक्तापेक्षारहितமான सिद्धोपायத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும், शरणं व्रज என்பது तद्वशीकरणरूपமான साध्योपायத்தை विधिக்கிறதென்றுமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி अकिञ्चनனான अधिकारिக்கு** इत्यादिயால். "मामेकं शरणं" என்று ईश्वरனொருவனுக்கே उपायत्वம் தோற்றாநிற்க शरणं व्रज என்பது साध्योपायத்தைக் காட்டுகிறதென்று சொன்னது கூடுமோ? शरणवरणம் साध्योपायமாகுமோ என்ன? भगवाனொருவனுமே प्रसादविशिष्टवेषेण सिद्धोपायமானாலும் प्रसादजनकतया चोदितங்களான सद्विद्यादिகள் साध्योपाय-மாகிறாப்போலே शरणं व्रज என்று चोदितैயான शरणागतिरूपन्यासविधैயும் भगवत्प्रसादजन-कतया साध्योपायமாகலாமென்கிறார் **இப்படி विधिக்கிற प्रपत्ति रूपविधैக்கு** इत्यादिना । இப்படி प्रपत्तिக்கும் उपायत्वம் கொண்டால் भगवदुपायत्वத்திற்குக் கொத்தை வாராதோ வென்ன? प्रसादजनकமான भक्तिप्रपत्तिகளின் उपायत्वத்தைக் காட்டிலும் भगवाனிடத்தி

---

[54] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78.

निरपेक्षोपायत्वम्. இதுக்குபயுக்தாகாரங்களெல்லாம் "मामेकं" என்கிற பதங்களிலே विवक्षितங்கள். [55]"एष नारायणश्श्रीमा" नित्यादिகளிலே निर्दिष्टप्रकारனான ஶரண்யனைச் சொல்லுகிற "मां" என்கிற பதத்தாலே திருமन्त्रத்திலும் द्वयத்திலும் प्रकाशितமான सर्वरक्षकत्वமும் सर्वशेषित्वமும் श्रियःपतित्वமும் नारायणत्वமும் இவற்றாலாக்ருஷ்டமாய் परत्वसौलभ्यங்களுக்குறுப்பாய் வருகிற सर्वज्ञत्व सर्वशक्तित्वादिகளும் परमकारुणिकत्व सौशील्य वात्सल्यादिகளும் द्वयத்தில் द्विवचनान्त-பதத்தாலே தோற்றின शुभाश्रयமாய் परत्वसौलभ्यव्यञ्जकமான पार्थसारथिயினுடைய दिव्यमङ्गल विग्रहविशेषமுங்காட்டப்படுகிறது. இங்கே [56]"நிகரில் புகழாய் इत्यादिகளிற்சொல்லுகிற वात्सल्यस्वामित्वसौशील्यसौलभ्यरूपமான இக் गुणचतुष्टय-முமடியிலே अस्थानस्नेहादिகளாலே கலங்கின अर्जुनனை யநாதரியாமையாலும்

லுள்ள सिद्धोपायत्वம் विलक्षणமென்கிறார் **இதனாலே प्रसन्नனான** इति । இப்படி प्रपत्ति भगवत्प्रसादजनकतया चोदितत्वेन तुल्यமாகில் भक्तिயில் प्रतिविद्यம் वेद्याकारம் भिन्नமாயிருப்பது போல் இங்கு वेद्याकारभेदமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ் विद्यैக்கு** इति । निरपेक्षोपायत्वமாவது:– भक्तिरूपोपायத்தையபேக்ஷிக்காமல் तत्स्थानத்திலே இருந்து ரக்ஷிக்கை. **இதுக்கு** – இந்த निरपेक्षोपायत्वத்திற்கு, **उपयुक्ताकारங்களெல்லாம்**இதி । वक्ष्यमाणोपायुक्ता-காரங்களெல்லாமென்றபடி. அவை எவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **एष नारायण** इत्यादिना । "एष नारायणः" என்கிற ஶ்லோகத்தில் यथायोग्यம் सर्वरक्षकत्वादिகள் निर्दिष्टங்களிறே. **"मां" என்கிற பதத்தாலே** – बुद्धिविषयங்களையெல்லாம் प्रतिपादिக்கும் सर्वनामமான मां என்கிற பதத்தாலே, திருமन्त्रத்திலே सविभक्तिकமான अकारத்தாலே सर्वरक्षकत्वமும் सर्वशेषित्वமும் प्रकाशितம். द्वयத்திலே श्रीमच्छब्दத்திலே श्रीयःपतित्वமும் नारायणपदத்திலே नारायणत्वமும் प्रकाशितம். கீழ்ச்சொன்ன गुणங்களில் वात्सल्यस्वामित्वसौशील्यसौलभ्यरूपமான गुणचतुष्टयம் कृष्णனுடைய व्यापारविशेषங்களாலே व्यञ्जितமென்கிறார் **இங்கே நிகரில் புகழாய்**இதி । இங்கு सदृशமில்லாத புகழை யுடையவனென்றதால் वात्सल्यம் சொல்லப் பட்டது. भगवद्गुणங்களில் दोषानादरहेतुस्नेहरूपமான वात्सल्यத்திற்கு सदृशமான गुणமில்லையிறே. "உலகமூன்றுடையாய்" என்றதால் स्वामित्वமும், "என்னையாள்வானே" என்றதால் सौशील्यமும், "திருவேங்கடத்தானே" என்பதால் सौलभ्यமும் சொல்லப் பட்டது. இந்த गीतैயிலும் அடியிலே "अस्थाने" त्यादियाल் वात्सल्यமும், "मत्तः परतरं नान्यत्" என்று தாமே சொல்லுகையாலே स्वामित्वமும், "हे कृष्ण! हे यादव! हे सखेति"

---

[55] ஹரிவம்சம் 113-62.

[56] திருவாய்மொழி 6-10-10.

[57]''मत्तः परतरन्नान्यत्'' என்று தானே யருளிச்செய்கையாலும், [58]''हे कृष्ण हे यादव'', [59]''रथं स्थापय मेऽच्युत'' என்னும்படி நின்று सारथ्यादिகளைப்பண்ணு கையாலும் காணவேணுமென்ன स्वैश्वरूप्यத்தைக் காட்டி மீண்டும் பழய सौम्यविग्रहத்தைக் காட்டவேணுமென்ன வப்போதே सारथिरूपனாய்த் தோற்றி நிற்கையாலும் व्यञ्जितமாயிற்று. उक्तமான शरण्यगुणங்களில் आश्रितसंरक्ष-णத்துக்கு प्रधानतमங்கள் [60]''सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशस्सदा कारुणिकोऽपि सन्'' என்று भगवच्छास्त्रத்திலும் [61]''त्वद्ज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु'' என்கிற अभियुक्तवाक्यத்திலும் संग्रहिக்கப்பட்டன. இவை மூன்றிலும் ज्ञानशक्तिகள் निग्रहानुग्रहसाधारणங்கள். स्वामित्वமும் लीलोपकरणமாக்குகைக்கும் भोगोपकरणமாக்குகைக்கும் பொது வாகையாலே ज्ञानशक्तिகளை रक्षणैकान्तங்களாக नियमिக்கமாட்டாது. कारुण्य-மும் இதின் கவடுகளான सौशील्यवात्सल्यादिகளும் अनुग्रहத்துக்கேகான்தங்கள்.

''रथं स्थापय मेऽच्युत'' என்று சொல்லும்படி நிற்கையால் सौशील्यமும், ''योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययं'' என்று ஆசைப்பட்டபோதே ''पश्य मे पार्थरूपाणि शतशोऽथसहस्रशः'' என்று स्वैश्वरूप्यத்தைக் காட்டி மறுபடி भयந்து ''तदेव मे दर्शय देव रूपं प्रसीद देवेश जगन्निवास'' என்று கேட்டபோதே ''आश्वासयामास च भीतमेनं भूत्वा पुनस्सौम्यवपुर्महात्मा'' என்கிறபடி पार्थसारथि-रूपத்தைக்காட்டினபடியால் सौलभ्यமும் व्यञ्जितமாயிற்று. उक्तமான शरण्यगुणங்களில் आश्रितरक्षणத்திற்கு प्राधानुगुणங்களைக் காட்டுகிறார் **उक्तமான** इत्यादियால். ''सर्वज्ञोऽपि'' என்கிற श्लोकத்தில் सर्वज्ञः என்று सार्वज्ञ्यமும், विश्वेशः என்று सर्वशक्तिயும், कारुणिकः என்று कारुण्यமும் संग्रहिக்கப்பட்டன. अतिमानुषस्तवத்தில் ''त्वद्ज्ञानशक्तिकरुणासु सतीषु नैव पापं पराक्रमितुमर्हति मामकीनं'' என்று ज्ञानशक्तिकरुணைகள் மூன்றுமே रक्षणोपयुक्तமாகக் காட்டப் பட்டன. இம்மூன்றுக்குள்ளே ज्ञानशक्तिகள் निग्रहानुग्रहसाधारणமாகையாலே कारुण्यமே अनुग्रहैकान्तமென்கிறார் **இவை மூன்றிலும் ज्ञानशक्तिகள் निग्रहानुग्रहसाधारणங்களி**ति । ननु ज्ञानशक्तिகளும் स्वामित्वसहकृतங்களானால் अनुग्रहैकान्तங்களாகாதோ என்னவருளிச் செய்கிறார் **स्वामित्वமுமி**ति । **பொதுவாகையாலே** इति । दासभूतचेतनकृतातिशयभाक्त्वेतनत्वமே स्वामित्वமாகையாலும் அவ்வதிशयம் லீலையினாலும் कैङ्कर्यத்தாலும் भगवाனுக்கு உண்டாகுமாகையாலும் लीलाभोगसाधरणமென்று கருத்து. **नियमिக்கமாட்டாது** इति ।

[57] கீதை 7-7-.
[58] கீதை 11-41.
[59] கீதை 1-21.
[60] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78.
[61] அதிமாநுஷஸ்தவம் 61.

இப்படி இக் காருண்யத்தினுடைய வாசியைக் கண்ட பூர்வர்கள் [62]"ஸோऽஹந்தே தேவதேவேஶ நார்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச । ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே" என்றும், [63]"நின்னருளே புரிந்திருந்தே" னென்றும், [64]"துணியேனினி நின்னருளல்லதெனக்" கென்றும், [65]"உன்னருளே பார்ப்பனடியே" னென்றும், [66]"திருமாமகளைப் பெற்றுமென்னெஞ்சங் கோயில் கொண்ட பேரருளாள" னென்றும், [67]"நின்றிருவருளாலன்றிக் காப்பரி" தென்றும், [68]"நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளு" மென்றும், [69]"ஆவாவென்றருள்செய்" தென்றும் [70]"க்ருபயா கேவலமாத்மஸாத்குரு" என்றும், [71]"கரீஶ தேஷாமபி தாவகீ தயா ததாத்வக்ருத்ஸைவ து மே பலம் மதம்" என்று

ஸ்வாமித்வம் ஸ்வயம் ஸாதாரணமாயிருப்பதால் ஜ்ஞானஶக்திகளை அநுக்ரஹாஸாதாரணங்களாகப் பண்ண மாட்டாதென்றபடி. **காருண்யமும் இதின் கவடுகளான ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதிகளுமிதி** । காருண்யமே அநுக்ரஹைகாந்தம். ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதிகள் அநுக்ரஹைகாந்தங்களானாலும் அவைகள் காருண்ய விததிரூபங்களே என்று கருத்து. இப்படி காருண்யமே ரக்ஷணைகாந்தமாயிருப்பதைக் கண்டு பூர்வர்களும் காருண்யைகாந்திகளாகப் போந்தார்களென்கிறார் **இப்படி இக் காருண்யத்தினுடைய வாசியைக்கண்ட பூர்வர்களிதி** । **க்ருபாமாத்ரமநோவ்ருத்தி:** – க்ருபாரூபைவ மநோவ்ருத்திர்யஸ்ய ஸ:, **நின்னருளே** – தேவரீர் க்ருபையையே, **புரிந்திருந்தேன்** – விஶ்வஸித்திருந்தேன், **துணியேனிதி** । **இனி** – இதற்குமேல், **நின்னருளல்லது** – உன் க்ருபையன்றிக்கே, **துணியேன்** – (வேறு ரக்ஷகமுண்டென்று) விஶ்வஸிக்கமாட்டேன். **உன்னருளே** – தேவரீருடைய க்ருபையையே, தஞ்சமென்று **அடியேன் பார்ப்பன்** – அடியேனான நான் நிஶ்சயித்திருப்பேன். **திருமாமகளை** இதி । **திருமாமகளை** – பெரியபிராட்டி யாரை, **பெற்றும்** – தமக்கு அஸாதாரணமஹிஷியாகப் பெற்றும், **என்னெஞ்சம்** – அதி நீசமான என்னுடைய மனஸ்ஸை, **கோயில்கொண்ட** – வாஸஸ்தானமாகக்கொண்ட, **பேரருளாளன்** – அதிஶயிதக்ருபையை யுடையவன், **நின் திருவருளாலன்றி** – உம்மு

---

[62] விஷ்ணுபுராணம் 5-7-70.
[63] பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-1.
[64] பெரியதிருமொழி 11-8-8.
[65] பெருமாள் திருமொழி 5-4.
[66] பெரியதிருமொழி 9-5-10.
[67] திருவிருத்தம் 62.
[68] திருவாய்மொழி 9-2-1.
[69] திருவாய்மொழி 5-1-5.
[70] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 48.
[71] வரதராஜஸ்தவம் 94.

மிப் प्रकारங்களிலே இக் कृपागुणத்தைத் தஞ்சமாக अनुसन्धिத்து संबन्धத்தையும் गुणान्तरங்களையும் कारुण्यத்துக்குச் சொல்லிற்றுச் செய்வாராக்கித் தாங்கள் कारुण्यैकान्तिகளாப்போந்தார்கள். பிராட்டியும் गुणान्तरங்களிருக்க [72]''वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत्'' என்றருளிச்செய்தாள். गद्यத்திலும் [73]''मदीययैव दयया'' என்கையாலே இக் कृपैயின் प्राधान्यம் विवक्षितம். இப்படி आश्रितरक्षणத்துக்குப் प्रधानமாயும் परिकरமாயுமுள்ள सर्वाकारங்களாலும் विशिष्टனான தன்னை अभिमुखस्थितिயிலே ''मां'' என்று निर्देशिத்தருளினான்.

டைய श्रीमत्कृपैயை விட்டு, **காப்பரிது** – रक्षणம் கிடைப்பதரிது. **ஆவாவென்றருள் செய்து** – हन्त हन्त என்று कृपै பண்ணு **कृपया केवलं** – केवलம் कृपैயினாலேயே, **आत्मसात्कुरु** – உனக்கு அடைக்கலாமாகக்கொள். **करीशेति** । ''स्वकैर्गुणैस्स्वैश्चरितैस्स्ववेदनाद्व्रजन्ति ये त्वां त्वयि भक्तितोऽथवा'' என்பது पूर्वार्धம். இதுக்கர்த்தம்:– ஓ हस्तिगिरि नायकனே! எவர்கள் தன்னுடைய वैराग्यादिगुणங்களாலும் தன்னுடைய कर्मानुष्ठानங்களாலும் स्वविषयक ज्ञानयोगங்களாலும் உன் விஷயமான भक्तियोगத்தாலும் உன்னை भजनம் பண்ணுகிறார்களோ அவர்களுக்கும் உன்னுடைய दयैயே **तथात्वकृत्** – भक्त्यादिகளை யுடையவர்களாகப் பண்ணுகிறது. अथवा मोक्षसाम्राज्यத்தை யடையும்படிப் பண்ணுகிறது, **सैव तु मे बलं मतं** – அந்த कृपामात्रமே எனக்கு पुरुषार्थसाधनமாக ஸம்மதம். **சொல்லிற்றுச் செய்வாராக்கி** – சொன்ன कार्यங்களைச் செய்வாராகப் பண்ணி, அதாவது आज्ञाकरர்களாகப் பண்ணி संबन्धத்தையும் गुणान्तरங்களையும் कारुण्यपरतन्त्रங்களாகப்பண்ணி என்றபடி. पूर्वர்கள் தான் कारुण्यैकान्तिகளாகப் போருகைக்கடி யென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் **பிராட்டியுமி**ति । பிராட்டி ''कृपया पर्यपालयत्'' என்று परिपालनத்திற்கு भगवत्कृपै யொன்றே कारणமென்று சொல்லுகையால் அதை அடியொற்றி पूर्वர்கள் कारुण्यैकान्तिகளானார்களென்று கருத்து. किं बहुना । गद्यத்தில் भगवाனே தன்னுடைய दयै ஒன்றே प्रकृतिमोक्षத்திற்கும் भगवदनुभवपूर्वककैङ्कर्यप्राप्तिக்கும் मुख्यकारणமென்றருளிச்செய்தாரென்கிறார் **गद्यத்திலுமி**ति । இனி ''मां'' पदव्याख्यानத்தை निगमिக்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । प्रधानமாயுள்ள आकारம் கருணை, परिकरமாயுள்ள आकारங்கள் ज्ञानशक्तिस्वामित्वादिகள்.

---

[72] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 38-33.

[73] ஶரணாகதிகத்யம்.

''மாம்'' என்கிற பதத்திலே ஏகவசனத்தாலே ஏகத்வம் தோற்றாநிற்கப் பின்பும் ஏகஶப்தம் [74]''தன்னைத்தந்த கற்பக'' மென்கிறபடியே ப்ராப்யனான வன் தானே ப்ராபகனானபடியாலே உபாயஃபலைக்யத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் யோஜிப்பார்கள். இதுக்கு [75]''மாமேகமேவ ஶரணம்'' என்கிற ஸமானப்ரகரணவாக்யமுமநு- குணம். ஏவகாரமுண்டாயிருக்க ஏகஶப்தங்கிடந்தாலிதுக்கவதாரணமொழிய வேறேபொருள் கொள்ளுகையுசிதமிறே. இங்ஙனன்றிக்கே [76]''முக்யா- ந்யகேவலேஷ்வேக'' மென்கிறபடியே பஹ்வர்த்தமான ஏகஶப்தமிங்கு கேவலபர்யாயமாய் [77]''மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே'', [78]''தமேவ ஶரணங்கச்சே'' த்யாதிகளிற்படியே அவதாரணார்த்தமாய் ஶரண்யகுணபௌஷ்கல்யத்தாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளை நிவர்த்திப்பிக்கிறதென்றுஞ் சொல் லுவர்கள். எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்வரக்ஷைக்குபயுக்தங்களான வஶீகரணங்களை ஶாஸ்த்ரநியுக்தனான தானநுஷ்டிக்கையாலே ரக்ஷையிலே தனக்கும் கர்த்ருத்வந்தோற்றி ஸித்தோபாயபூதனான ஶரண்யனோடொக்கத் தன்னையுமுபாயமாகவெண்ணப்புக,

---

இனி ஏகஶப்தத்திற்கு வ்யாக்யானம் பண்ணத் துடங்குகிறார் **மாம் என்கிற பதத்திலே** இத்யாதிநா। **எனக்கே தன்னைத் தந்த கற்பகமி**தி। தன்னை என்று தானகர்மத்வம் சொல்லு கையாலே ஈப்ஸிததமனான தனக்கு ப்ராப்யத்வமும், தந்த என்று தானகர்த்ருத்வம் சொல்லுகை யாலே ப்ராபகத்வமும் தோற்றுகிறது என்றும் யோஜிப்பார்கள் என்று உம்மையாலே வக்ஷ்யமாணயோஜநாந்தரங்கள் ஸங்க்ருஹீதங்கள். இந்த யோஜனைக்கு ஸமானப்ரகரணஸ்தப்ரமாணாந்தரவாக்யாநு- குண்யமுண்டென்கிறார் **இதுக்கு மாமேகமேவ ஶரணமி**தி। ''மாமேகமேவ ஶரணமாத்மானம் ஸர்வதேஹிநாம்। யா ஹி ஸர்வாத்மபாவேந யாஸ்யஸி ஹ்யகுதோபயம்'' என்பது இந்த ஶ்லோகம். ''ஏகமேவ ஶரணம்'' என்கிறவிடத்தில் தான் ப்ராப்யப்ராபகைக்யம் சொல்லவேண்டியது ஆவஶ்யகமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஏவகாரமுண்டாயிருக்க** இதி। அங்கு அவதாரணார்த்தகஶப்தமிருப்பதாலே ஏகஶப்தத்தாலே ஃபலோபாயைக்யம் சொல்வதே உசிதமென்று கருத்து. இனி பஹ்வர்த்தகமான ஏகஶப்தத்திற்கு வசநாந்தராநுகுண்யத்தாலே அவதாரணார்த்தத்வம் கொண்டு இது ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவர்த்தகமென்கிறார் **இங்ஙனன்றிக்கே** இத்யாதியால். இந்த யோஜனைக்கும் ''மாமேவ யே'', ''தமேவ ஶரணம்'' இத்யாதிகள் அநுகுணங்களென்று திருவுள்ளம். ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யப்ரஸக்தியை ப்ரஶ்நபூர்வகமாக உபபாதித்து ஏகஶப்தத் தாலே அது கழிக்கப்படுகிறது **எங்ஙனேயென்னிலி**தி। **தானநுஷ்டிக்கையாலே** இதி।

---

[74] திருவாய்மொழி 2-7-11.
[75] ஸ்ரீபாகவதம் 11-12-14.
[76]
[77] கீதை 7-14.
[78] கீதை 18-62.

இப்படி प्रसक्तமான उपायद्वित्वத்தைக் கழிக்கிறது एकशब्दம். அது கழிந்தபடி யென்னென்னில்; [79]''कर्ता शास्त्रार्थवत्वात्'' என்கிறபடியே ஜீவனுக்கு कर्तृत्वம் प्रामाणिकமேயாகிலும் இது पराधीनமுமாய் अल्पविषयமுமாய் प्रतिहतियोग्यமுமா யிருக்கும். ஆகையால் இவன் தானுपायानुष्ठानம் பண்ணிற்றும் [80]''वरद! तव खलु प्रसादादृते शरणमिति वचोऽपि मे नोदियात्'' என்று சொல்லுகிறபடியே அவன் कटाक्षமடியாக வருகையால் அவனாலே प्रेरितனாய் அவன் सहकारि-யாகாதபோது நீட்டமுடக்க மாட்டாதே அவன் கொடுத்த करणकलेबरங் களைக் கொண்டு அவன் காட்டினவுपायத்தை அவன் துணைசெய்ய வனுஷ்டித்து அவன் கொடுக்கப்புகுகிற फलத்துக்கு चातकம் போலேயண் ணாந்திருக்கிற விவனை स्वाधीनसर्वविषयप्रतिहतकर्तृत्वமுடையவனோடே तुल्यமாக விரண்டாம் सिद्धोपायமாக வெண்ணுகை विवेकियान मुमुक्षुவுக்கு-चितமன்றென்று एकशब्दத்தாலே சொல்லிற்றாயிற்று. இக்கட்டளையிலே साध्योपायமான प्रपत्तिயையும் सिद्धोपायத்தோடொரு கோவையாக வெண்ணா

शास्त्रचोदितமான शरणागतिயை நாம் अनुष्ठिக்கையாலன்றோ शरण्यன் நம்மை रक्षिக்கும் படி நேர்ந்தது. ஆகையாலே நாமும் रक्षणத்திற்கு कथञ्चित् कर्ताவானோமென்று எண்ணும்படி प्रसक्तिயுண்டாயிற்று என்று கருத்து. वस्तुतः இவனுக்கும் शरणागतिकर्तृत्व-மில்லையோ? உண்டாகில் एकशब्दத்தாலே स्वस्वातन्त्र्यादिகளைக் கழிக்கமுடியுமோ? அது கழியும்படி தான் எப்படி என்ன வருளிச்செய்கிறார் **அது கழிந்தபடி** इत्यादियाல். **पराधीनமுமாய்**इति । இவனுக்கு कर्तृत्वமிருந்தாலும் ''परात्तु तच्छ्रुतेः'' என்கிற सूत्रத்தின்படி அது ईश्वराधीनமாகையால் स्वातन्त्र्येण कार्यकरமன்று என்று கருத்து. **நீட்ட முடக்கமாட்டாதே** इति । தன் கை கால்களை என்று शेषம். இதனால் एतादृशपार-तन्त्र्यத்தையறிந்தவனுக்கு अवधारणार्थकமான एकशब्दம் स्वस्वातन्त्र्यादिகளை கழித்தே விடுமென்று திருவுள்ளம். योजनान्तरமருளிச்செய்கிறார் **இக்கட்டளையிலே** इति । ஜீவனுக்கு शरणागतिकर्तृत्वமிருந்தாலும் அது पराधीनமாகையாலே எப்படி அவன் स्वरक्षणத்துக்கு உறுப்பாகமாட்டானோ அப்படியே அவன் பண்ணுகிற शरणागतिயும் उपायமாகமாட்டாதாகையால் இந்த एकशब्दம் शरणागतिயும் ஒரு प्रधानोपायமோ என்கிற बुद्धिக்கு निवर्तकமாகிறது என்று கருத்து. ஆனால் शरणागतिயையும் भगवानைப்போலே उपायமென்று எண்ண प्रसक्तिயுண்டோ? அப்படி प्रसक्तिயுண்டானால் एकशब्दத்தாலே

---

79 ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33.
80 வரதராஜஸ்தவம் 88.

மைக்காக एकशब्दமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். அதெங்ஙனேயென்னில்; இப் प्रपत्तिயும் भक्तियोगம்போலே प्रसादनமாக விதிக்கப்பட்டிருந்ததே யாகிலும் सहजकारुण्यादिविशिष्टனான सर्वेश्वरனுடைய कालुष्यशमनमात्रार्थமாய் साक्षात्फलத்துக்கு सहजसामर्थ्यकारुण्यविशिष्टனானவிவன் நினைவே कारणமாம் படியாய் அவன் தானே अत्यन्ताकिञ्चनனான प्रपन्नனுக்கு भरस्वीकारத்தாலே भक्तियोगादिகளான गुरुतरोपायங்களின் நேரே நின்று இவ்வானுகூல்யसङ्कल्पादियुक्त प्रपत्तिमात्रव्याजसापेक्षனாய் வேறொன்றாலபேக்ஷையில்லாமையால் निरपेक्षोपायत्वமே இந்ந்யாஸவிதைக்கு वेद्याकारமாகக்கொண்டு [81]"त्वमेवोपायभूतो मे भव" என்று अपेक्षणीयனாயிருக்க, [82]"என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேனதுவுமவன தின்னருளே" யென்றும், [83]"இசைவித்தென்னை யுன் தாளிணைக் கீழிருத்துமம்மானே" யென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே उपायभूतனான விவன் செய்விக்கச் செய்கிற व्याजमात्रத்தை யவனோடொக்க उपायமாக

शरणागतिயில் उपायत्वबुद्धिதான் निवर्तமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அதெங்ஙனே யென்னிலீ**त्यादिना । **प्रसादनமாக விதிக்கப்பட்டிருந்ததேயாகிலு**मिति । இதனாலே प्रपत्तिக்கும் प्रसादनமாக விதித்த वेषத்தாலே भक्तिபோலே उपायत्वबुद्धिप्रसक्ति சொல்லப்பட்டது. இப்படி उपायत्वबुद्धि प्रसक्तமானால் அதை निवर्तिக்கும் வழி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் **सहजकारुण्ये**त्यादियाल். இந்த प्रपत्तिக்கு भक्तितुल्योपायत्वம் प्रसक्तமானாலும் இது भक्तिபோலே भगवाனுடைய कालुष्यशमनद्वारा परंपरया उपायமாகையாலும் அவனுடைய "मोक्षयिष्यामि" என்கிற सङ्कल्परूपமான நினைவே साक्षादुपायமாகையாலும், "त्वमेवोपायभूतो मे भव" என்று இவன் प्रार्थिக்க அவனே उपायान्तरस्थानத்திலே நிற்கையாலும், இப்படி प्रार्थिத்து उपायान्तरस्थानத்திலே நிறுத்துகையாகிற प्रपत्तिरूपव्याजமும் அவன் செய்விக்க வந்ததாகையாலும் இந்த प्रपत्तिயில் அவனோடொக்க उपायत्वबुद्धिயை एकशब्दம் निवर्तिப்பிக்குமென்று கருத்து. **என்னுணர்வினுள்ளே** इति । **என்** – என்னுடைய, **உணர்வினுள்ளே** – "त्वमेवोपायभूतो मे भव" என்கிற प्रार्थनारूपबुद्धिயிலே, **இருத்தினேன்** – विषयமாக स्थापिத்தேன், **அதுவும்** – அப்படி நிறுத்துகையும், **அவனது** – அவனு டைய, **இன்** – இனிமையான, **அருளே** – कृपैயே कृपाकार्यமென்றபடி. **இசைவித்து** – विषयान्तरத்தில் மண்டியிருந்த என்னை உன் திருவடிகளிலே இச்சையுண்டாகும்படி செய்வித்து, **உன்** – உன்னுடைய, **தாளிணைக்கீழ்** – திருவடி द्वयங்களின் கீழே,

[81] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-31.
[82] திருவாய்மொழி 8-8-3.
[83] திருவாய்மொழி 5-8-9.

வெண்ணுகை உசிதமன்றென்று एकशब्दத்துக்குத் तात्पर्यம். இப்படி सिद्धो-पायத்தைப் பற்ற साध्योपायம் व्याजमात्रமாய் இது प्रधानமன்றிக்கே நிற்கிற நிலையைப் பற்ற; संबन्धज्ञानमात्रம், सिद्धोपायप्रतिपत्तिमात्रம், अनिवारणमात्रம், अनुमतिमात्रம், अचिद्व्यावृत्तिमात्रம், चैतन्यकृत्यம், चित्तसमाधानம், अधिकारिविशेषणம் என்றிப்புடைகளிலே अतिवादம் பண்ணினார்கள். இவ்வन्यपरोक्तिயைக் கொண்டு இவைதானே यர்थமென்றறுதியிட வொண்ணாது. இவை யெல்லாம் ''शरणं व्रज'' என்கிற विधिக்கு विरुद्धங்களாம். अतिप्रसङ्गादिदोषங் களுமுண்டு. அதெங்ஙனே யென்னில்; संबन्धज्ञानमात्रமென்றாலும் सिद्धो-पायप्रतिपत्तिमात्रமென்றாலும் இது वाक्यमात्रजन्यமாகில் विधिविषयமாகமாட்டாது. अविधेयज्ञानத்தாலே मोक्षமென்பார்க்கு उपासनादिविधिविरोधம் भाष्यादिसिद्धம்.

இருத்தும் – प्रतिष्ठितமாகப்பண்ணும், **அம்மானே** – स्वामिயே, இப்படி प्रपत्ति प्रधानो-पायமன்றிக்கே ஒரு व्याजमात्रமாய் நிற்கிற நிலையை उद्देशिத்து சிலர் இப் प्रपत्तिக்கு व्याजत्वமும் இல்லையென்னும்படி अतिवादம் பண்ணினார்களென்கிறார் **இப்படி सिद्धोपायத்தைப் பற்ற** இதி । **संबन्धज्ञानमात्रம்** – विधेयமன்றிக்கே शास्त्रजन्यமான शेषत्वज्ञान-मात्रம், **सिद्धोपायप्रतिपत्तिमात्रம்** – भगवाனொருவனே सिद्धोपायமென்கிற ज्ञानमात्रம், **अनिवार-णमात्रமிதி** । स्वरक्षणार्थस्वव्यापाररूपமான शरणागतिயைப் பண்ணி भगवानை रक्षिக்க விடாமல் தடுப்பது निवारणம். तदभावம் अनिवारणம். स्वप्रवृत्तिनिवृत्तिயென்ற படி. अनुमति-मात्रம் अचिद्व्यावृत्तिमात्रம் என்கிற இரண்டாலும் रक्षापेक्षैயே व्याजமென்று विवक्षितம். **चैतन्यकृत्यம்** – कृपाजनकமான कृपणवृत्ति, அதாவது अञ्जलिबन्धदन्तप्रदर्शनादिகள். **चित्तसमाधानம்** – नैर्भर्यம், **अधिकारिविशेषणம்** – आकिञ्चन्यानन्यगतित्वம், இவைகளை யெல்லாம் अतिवाद-மென்னப்போமோ? ''स्वोज्जीवनेच्छा यदि ते स्वसत्तायां स्पृहा यदि । आत्मदास्यं हरेस्स्वाम्यं स्वभावञ्च सदा स्मरे'' त्यादिகளில் संबन्धज्ञानத்துக்கும் उज्जीवकत्वந் தோற்றவில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வन्यपरोक्तिயைக் கொண்டு** இதி । सिद्धोपायप्राधान्यतात्पर्यकமான இவ்வுक्तिயைக் கொண்டென்றபடி. **அறுதியிடவொண்ணாது** – निश्चयिக்கமுடி யாது, முடியாமைக்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **''शरणं व्रज'' என்கிற विधिக்கு विरुद्धங்களாம். अतिप्रसङ्गादिदोषங்களுமுண்டு** இதி । சில पक्षத்தில் विधिविरोधம்; சில पक्षத்தில் अतिप्रसङ्गமென்று கருத்து. विधिविरोधादिகளை उपपादिக்கிறார் **அதெங்ஙனே யென்னிலிதி** । **विधि விஷயமாகமாட்டாது** இதி । संबन्धज्ञानமென்பது 'शेषो हि परमात्मनः' इत्यादिशास्त्रजन्यशाब्दबोधात्मकशेषत्वज्ञानमात्रமென்றால் இது शब्दश्रवण मात्रத்தாலேயே உண்டா குமாகையாலே विधेयமாகமாட்டாது. अविधेयज्ञानத்தாலும் मोक्षமுண்டாகுமென்றால் दोषமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अविधेयज्ञानத்தாலே मोक्षமென்பார்க்கு उपासनादि-**

तत्त्वज्ञानமுடையவனுக்குப் பின்பு कर्तव्यமான ज्ञानान्तरமாகில் प्रपत्तिயினுடைய विधिलक्षणानुष्ठानवाक्यங்கள் சொல்லுகிறபடியே இதின் स्वरूपமங்கீகரிக்க வேணும். सिद्धोपायस्वीकारமென்ற பாசுரத்துக்கும் सिद्धोपायத்தையறிந்து அது தனக்குக் कार्यकरமாம்படி பண்ணுகிற विधिप्राप्त प्रार्थनापूर्वकभरन्यासरूपाधि-कारिकृत्यத்திலேயிறே तात्पर्यம். अनिवारणमात्रமென்றது விலக்காத मात्रமானால் रक्षकனான ईश्वरனை இவன் முன்பு प्रबलனாய் விலக்கினானாகில் ईश्वरனுடைய ईश्वरत्वம் सङ्कुचितமாம். अपराधத்தாலே निग्रहத்தையுண்டாக்கி விலக்கினானாகில் இவன் பண்ணுகிற प्रपत्ति प्रसादनமேயாகவேணும். स्वरक्षणार्थ-व्यापारத்தாலே விலக்கினானென்னில்; निर्व्यापारமான सुषुप्तिप्रलयाद्यवस्थै-களிலும் व्यापरिக்க योग्यனாயிருக்கிற जाग्रद्दशैயில் விலக்காதேயிருக்கும் போதும் ईश्वरன் मोक्ष प्रदानம் பண்ணப் प्रसङ्गिக்கும். अनुमतिमात्रமென்றால் அது उपासकனுக்கும் तुल्यம். अविद्यावृत्तिमात्रம் प्रतिकूलदशैயிலுமுண்டாகை

विधिविरोधம் **भाष्यादिसिद्ध**மிதி । संबन्धज्ञानமென்பது शास्त्रजन्यशाब्दबोधात्मकशेषत्वज्ञानमात्रமன்று. किन्तु तादृशशास्त्रजन्यज्ञानமுடையவனுக்கு कर्तव्यतया விஹிதமான ज्ञानरूपமென்றால் அது अन्ततः प्रपत्तिरूपமாகவே முடியுமென்கிறார் **तत्त्वज्ञानமுடையவனுக்குப் பின்பு** इति । सिद्धोपायप्रतिपत्त्यपरपर्यायமான सिद्धोपायस्वीकारशब्दமும் अन्ततः प्रपत्तिயிலே पर्यवसिக்குமென் கிறார் **सिद्धोपायस्वीकारமென்ற பாசுரத்துக்கு**மிதி । सिद्धोपायस्वीकारமாவது:— सिद्धोपायத்தை யறிந்து शरणागतिயாலே அவனை वशीकरिக்கை. अनिवारणमात्र पक्षத்தில் स्वरक्षानिवारणம் स्वप्राबल्यத்தாலேயோ अपराधங்களைப் பண்ணி அதனாலே भगवन्निग्रहத்தை संपादिத்தோ स्वरक्षणार्थस्वव्यापारத்தைத் தான் செய்தோ என்று மூன்றுவிதமாக விகல்பித்து முதல் பக்ஷத்தில் दूषणமருளிச்செய்கிறார் **अनिवारणमात्रமென்றது விலக்காதमात्रமானா**லிதி । द्वितीयपक्षத்தில் அவனுடைய अनिवारणம் प्रसादनமான शरणागतिயிலே முடியுமென்கிறார் **अपराधத்தாலே** इति । तृतीयपक्षத்தில் अनिष्टத்தை प्रसङ्गिக்கிறார் **स्वरक्षणार्थव्यापारத்தாலே விலக்கினானென்னிலி**தி । व्यापारसामान्यशून्यமான सुषुप्तिயிலும் प्रलयத்திலும் स्वरक्षणार्थ-स्वव्यापारமில்லாமையாலே रक्षणம் प्रसङ्गिக்குமென்றபடி. स्वरक्षणार्थस्वव्यापारयोग्यதையுள்ள போது तादृशव्यापारமில்லாமை விவக்ஷிதமென்னில் अनिष्टம் சொல்லுகிறார் **व्यापरिக்க योग्यனாயிருக்கிற** इत्यादि । जागरणदशैயிலும் स्वरक्षणार्थस्वव्यापारமில்லாத காலமுண்டிறே. अनुमतिपक्षத்தை दूषिக்கிறார் **अनुमतिमात्रமென்றால் அது उपासकனுக்கும் तुल्य**மிதி । उपासनारंभकालத்திலேயே अनुमति सिद्धமாகையாலே उपासनानुष्ठानம் व्यर्थமென்று கருத்து. अविद्यावृत्तिमात्रपक्षத்தில் अतिप्रसङ्गத்தைக்காட்டுகிறார் **अविद्यावृत्तिमात्रம் प्रतिकूलदशैயிலு**மி

யாலே இவ்வளவே ரக்ஷணீயதைக்குறுப்பாகாது. சைதன்யக்ருத்யமென்றால் உபாஸநாதிகளும் மற்றுமுள்ள சேதநவ்ருத்திகளுமெல்லாம் சைதன்யக்ருத்யமாகையாலே இதுக்கொருவாசி சொல்லிற்றாகாது. சேதநனுக்குத் தானே வருமதென்று விவக்ஷிக்கில் உபதேசாதிகள் வேண்டாதொழியும். ஃபலாநுபயுக்தசித்தஸமாதானமாத்ர-மென்னில்; தந்தாம் ருச்யநுரூபமாக ப்ரதிபுருஷம் வேறுபடும். ''வ்ரஜ'' என்று விதேயமாய் ஃபலதத்காமநாதிகளன்றிக்கேயிருக்கிறவித்தை அதிகாரிவிசேஷண-மென்னவொண்ணாது. கர்தவ்யமாக விதிக்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே இப்படியே தேனுமொரு கண்ணழிவுபண்ணில் உபாஸநாதிகளையும் இப்படி கண்ணழிக்கலாம். அப்போது இம் முகங்களாலே உபாஸநாதிகளிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்கு வ்யாவ்ருத்தி சொல்ல நினைத்தது தலைக்கட்டாது. ஸ்வவிஷயஸ்வீகாரவிசிஷ்டமாய்க் கொண்டு ஃபலப்ரதமாகா நிற்கச் செய்தே இஸ் ஸித்தோபாயம் ஸ்வீகாரத்தாலும்

த்யாதிநா । ப்ரதிகூலரையும் ரக்ஷிக்கவேண்டிவருமென்று கருத்து. சைதன்யக்ருத்யமென்பதை சேதநஸம்பந்திவ்யாபாரமாத்ரமா? அல்லது சேதநனுடைய ஸ்வாபாவிகநிமேஷோந்மேஷாதிவ்யாபாரமாத்ரமா என்று இரண்டாக விகல்பித்து தூஷணமருளிச்செய்கிறார் **சைதன்யக்ருத்யமென்றாலித்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. உபதேசாதிகள் வேண்டாதொழியுமிதி** । உபதேசஜந்யசேஷத்வஜ்ஞாநாதிகள் ஸ்வாபாவிகங்களாகையாலே உபதேசம் வ்யர்தமென்று கருத்து. சித்தஸமாதானபக்ஷத்தில் ஃபலோபயுக்தசித்தஸமாதானம் ப்ரபத்தியோ? ஃபலாநுபயுக்தசித்தஸமாதானம் ப்ரபத்தியோ என்று விகல்பத்தை மனஸ்ஸில் எண்ணி ப்ரதமபக்ஷம் ப்ரபத்தியிலே பர்யவஸந்நமாகையால் த்விதீயபக்ஷத்தில் தூஷணமருளிச்செய்கிறர் **ஃபலாநு-பயுக்தசித்தஸமாதானமாத்ரமேயென்னிலிதி** । **ப்ரதிபுருஷம் வேறுபடுமிதி** । புருஷன்தோறும் சித்தஸமாதானம் வெவ்வேறாகையால் அநுகதமான ப்ரபத்தி ஸித்தியாதென்று கருத்து. ப்ரபத்தி அதிகாரிவிசேஷணமென்கிற பக்ஷத்திலே தூஷணம் காட்டுகிறார் **வ்ரஜ என்று விதேயமாய் ஃபலதத்கா-மநாதிகளன்றிக்கே யிருக்கிறவித்தை** இதி । அதிகாரிவிசேஷணம் விதேயமாகாது. இங்கு வ்ரஜ என்று ப்ரபத்தி விதேயமாகத் தோன்றுகிறது. ப்ரபத்தி ஃபலதத்காமநாபிந்நமாகையாலும் அதி-காரிவிசேஷமாகாது என்று கருத்து. உக்தஞ்ச யாமுநாசார்யைः । ''ஃபலாதிப்யோ விபக்தத்வாத் ப்ரபத்திர்விதேய்ய-நந்வயாத்; விதேயாந்தரஹாநேச்ச நாதிகாரிவிசேஷண'' மிதி । கீழ்ச்சொன்ன பக்ஷங்களுக்கெல்லாம் பொதுவான தூஷணமாக உபாஸநப்ரதிபந்தியை யருளிச்செய்கிறார் **கர்தவ்யமாக விதிக்கிற ப்ரபத்தி தனக்கே** இத்யாதி. உபாஸநாதிகளை கண்ணழித்தால் என்ன பாதகமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அப்போது இம்முகங்களாலே** இதி । உபாஸநமும் ப்ரபத்திதுல்யமானால் ப்ரபத்திக்கு உபாஸநத்தைக் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்ல நினைத்ததின் அபிமதம் ஸித்திக்காதென்று கருத்து. நநு ''சரணம் வ்ரஜ'' என்று ஸ்வவிஷயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிறதென்றும், ஏகசப்தம் ஸித்தோ-பாயம் ஸ்வவிஷயஸ்வீகாரத்தாலும் நிரபேக்ஷமென்று புத்தி பண்ணவேண்டுமென்றும் சொல்லு

निरपेक्षமென்று बुद्धि பண்ணவேணுமென்னில்; இது दृष्टिविधिபோலே आरो-पितமாதல் स्ववचनविरुद्धமாதலாம். ஆகையால் ईश्वरன் प्रसादनीयனாய் प्रधान-மான सिद्धोपायம்; भक्तिप्रपत्तिகளிரண்டும் प्रसादनங்களாய்க்கொண்டு प्रधान-மல்லாத साध्योपायங்கள். இவையிரண்டத்தொன்றிலே यथाधिकारம் நிலை யாகக் கடவது. अपेक्षितफलத்துக்குपायமாக விதித்த साधनान्तरங்களை யிடை யிடவேண்டாதபடி प्रपत्तिக்கனந்தரம் भरस्वीकारம் பண்ணின शरण्यன் தனித்து நிற்கும் நிலையைப்பற்ற एकशब्दமென்றுஞ்சொல்லுவர்கள். அதெங்ஙனே யென்னில்; प्रपत्तिயும்பண்ணி अनन्तरமதடியாக उपासनादिகளுமனுஷ்டித்தால் फलोपायமாகக் கடவனான शरण्यன் अकिञ्चनனாய் विलंबक्षमனல்லாதவிவன் திறத்தில் प्रपत्तिக்கும் தனக்கும் நடுவே நிற்பதொரு சுமை சுமத்தாதே

கிறதென்றும் சொல்லுகிற पक्षத்தை அனுவதித்து நிரஸிக்கிறார் **स्वविषयस्वीकारविशिष्टமாய்க் கொண்டு** इति । स्वविषयस्वीकारविशिष्टமாய்க்கொண்டு फलप्रदமாகாநிற்கச் செய்தே என்பது वास्तवार्थानुवादம். இஸ் सिद्धोपायம் स्वीकारத்தாலும் निरपेक्षமென்று बुद्धिபண்ண வேணுமென்பதால் आरोपणप्रदर्शनம். **இது दृष्टिविधिபோலே आरोपितமாதலி**ति । वस्तुतः स्वविषयस्वीकारसापेक्षமான सिद्धोपायத்தை तन्निरपेक्षமாக अनुसन्धिத்தால் ''मनो ब्रह्मेत्युपासीत'' என்பதுபோலே भ्रमरूपமாகையாலே मोक्षप्रदமாகாது. **स्ववचनविरुद्धமாதலாமி**ति । शरणं व्रज என்று स्वविषयस्वीकारத்தை विधिக்கிறதென்று சொல்லி ''एकशब्दம் स्वीकारத்தால் निर-पेक्षம்'' என்றும் சொல்லுகிறது என்றால் भगवद्वचनமே परस्परविरुद्धமாமென்று கருத்து. सिद्धान्तத்தை निगमिத்துக்காட்டுகிறார் **ஆகையாலீश्वरனி**ति । இதனால் प्रसादनीयனான सर्वेश्वरன் साक्षात् फलप्रदனென்றும் भक्तिप्रपत्तिகள் प्रसादकங்களாய்க்கொண்டு व्याजभूत साध्यो-पायங்களென்றும் சொல்லித்தாயிற்று. गुरुलघुக்களான भक्तिप्रपत्तिகளுக்கு विकल्पம் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவையிரண்டத்தொன்றில் यथाधिकारம் நிலையாகக் கடவது** इति । गुरुलघुக்களுக்கு समविकल्पம் கூடாதாகிலும் शक्ताशक्तभेदத் தாலே व्यवस्थितविकल्पம் கூடுமென்று கருத்து. இனி एकशब्दத்திற்கு योजनान्तरமருளிச் செய்கிறார் **अपेक्षितफलத்துக்குपायமாக விதித்த साधनान्तरங்களை** इत्यादिना । उपासकன் अङ्गமாக प्रपत्तिயைப்பண்ணி अनन्तरம் उपासनத்தையும் பண்ணினால் प्रसन्नனாகும் ईश्वरன் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठன் விஷயத்தில் प्रपत्तिக்கு अनन्तरம் साधनान्तरங்களை अपेक्षिக்காமல் साधनान्तरस्थानத்தில் தானொருவனே நின்று फलம் கொடுக்கையால் ''मामेकं'' என்கிறது என்று கருத்து. இத்தை उपपादिக்கிறார் **அதெங்ஙனேயென்னிலீ**त्यादिना । **சுமை சுமத்தாதே** इति । उपासकனுக்கு अङ्गप्रपत्तिயைப் பண்ணி अनन्तरம் अनुष्ठेयமான उपासन-மானது இவனுக்கு अनुष्ठिக்க शक्यமல்லாமையாலே அதை சுமை என்கிறது. அதை

இவன் சுமையைத் தன் குணங்களின் மேலேயேறிட்டு [84]"शरणं त्वां प्रपन्ना ये ध्यानयोगविवर्जिताः । तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य यान्ति तद्वैष्णवं पदम्" என்றும், [85]"ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தா" யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே குணவிஶிஷ்டனான தானே நிரபேக்ஷஃபலப்ரதனாய் நிற்கும் நிலையை அனுஸந்தித்துக் கொண்டு ஶரணமாகவடையென்று இங்கு சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்படியே பரிபூர்ணனான தன்னை ப்ரபத்தி பண்ணும்போது ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதி- களை யொழிய வேறொரு பரிகரத்தை யிதிலே வித்யாந்தரத்திற்போலே சொருகிக்கொண்டு அதுவும் ப்ரஸாதநமான உபாயகோடியிலே நிற்கிறதென்றும் நினைவைக் கழிக்கைக்காக ஏகஶப்தனென்றும் சொல்லுவர்கள். ஆஜ்ஞாநுஜ்ஞை- யாலே அனுஷ்டிக்கும் கர்தவ்யாந்தரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்குத் துணையன்று.

சுமத்தாதே – அதை இவனும் பண்ணவேண்டுமென்று விதியாதே என்றபடி. **தன் குணங்களின் மேலே யேறிட்டு** இதி । தன் குணங்களில் சுமையையேறிடுகை யாவது:– அகிஞ்சனனான இவன் நடுவே பக்த்யுபாயத்தையும் பண்ணக்கடவனல்லன்; அதைப் பண்ணினால் தரக்கடவ ஃபலங்களை கேவலதயையினாலே நாமே இவனுக்குத் தரக்கடவோமென்று ஸங்கல்பிக்கை. இப்படி அகிஞ்சனவிஷயத்தில் பக்தியோகமில் லாமலே ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திமாத்ரத்துக்கு ஃபலம் கொடுப்பனென்பதில் ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் **शरणं त्वां प्रपन्ना ये** இதி । இதில் ध्यानयोगविवर्जिताः त्वां प्रपन्नाः ये तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य என்றிருப்பதால் கேவலப்ரபத்திக்கே ஃபலங்கொடுப்பனென்பதில் இது ப்ரமாணமென்று கருத்து. இதில் ஆழ்வார் ஶ்ரீஸூக்தியும் ப்ரமாணமென்கிறார் **ஆறெனக்கிதி** । **எனக்கு** – அகிஞ்சனனான எனக்கு, நின்பாதமே **ஆறு சரணாக** – முக்யோபாயமாக, **தந்தொழிந்தாய்** – தந்தாயென்றபடி. இங்கு ஆறு சரண் என்கிற த்விருக்தியாலே முக்யோபாயத்வம் சொல்லப்பட்டது. **நிரபேக்ஷஃபலப்ரத- னாய் நிற்கும் நிலையை** இதி । பக்த்யுபாயத்தையபேக்ஷிக்காமலே ஃபலப்ரதனாக இருக்கும் இருப்பை என்றபடி.

இனி ப்ரபத்திக்கு ஆனுகூல்யஸங்கல்பாத்யங்கங்களையொழிய வர்ணாஶ்ரமதர்மங்கள் துணையன்று. என்னையொருவனையே துணையாகப் பற்று என்பதில் ஏகஶப்தத்திற்கு நோக்கு என்று யோஜனாந்தரமருளிச்செய்கிறார் **இப்படியே பரிபூர்ணனான தன்னை** இத்யாதியால். வர்ணாஶ்ரமதர்மங்கள் துணையன்று என்பதை ஈஶ்வரோக்தியாலே உபபாதிக்கிறார் **आज्ञानुज्ञेत्यादिना** । இவ்வர்த்தை பூர்ணப்ரபத்தியில் தெளிவில்லாதவனுடைய ஸமுதாயஜ்ஞானபூர்வகஸக்ருதுச்சாரணரூபோக்தி-

---

84 ப்ராஹ்மபுராணம்.
85 திருவாய்மொழி 5-7-10.

இப் ப்ரபத்தியாலே வஶீக்ருதனாய் ஃபலந்தரவிருக்கிறநானொருவனுமே இக் க்ஷணிகோபாயத்துக்குப் ப்ரதிபூவாய் நின்றேன். இப் ப்ரபத்தி ஃபலத்தைப்பற்ற வேறொரு தேவை செய்யவேண்டா. அத்தேவையைத் துணையாகக் கொண்டு உன்னை நான் ரக்ஷிக்கப்புகுகிறேனல்லேனென்று தாத்பர்யம். இத்தால் ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிவிஶிஷ்டப்ரபத்தியொழிய ப்ரபத்திபரிகரமென்று பேரிட்டுத் தனக்கு வேறொரு ஸஹகாரிகாரணத்தைக் கூட்ட வேண்டாவென்று சொல்லிற்றாயிற்று. [86]''येन केनापि प्रकारेण द्वयवक्ता त्वं'' என்றும், [87]''प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृणे'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பூர்ணப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதமான தெளிவி ல்லாவிடிலும் யதாகதஞ்சிதநுஷ்டானத்தாலே கார்யஞ்செய்கிற இவ்வுபாயத்துக்கு வேறொரு பரிகரத்தைத்தேட ப்ரஸங்கமில்லையிறே. [88]''ततस्सागरवेलायां दर्भाना- स्तीर्य राघवः । बाहुं भुजगभोगाभमुपधायारिसूदनः ॥ अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः'' என்று பெருமாள் ஸமுத்ரத்தைப்பற்ற ஶரணாகதி பண்ணவிடத்திலும் [89]''स राजा परमापन्नो देवश्रेष्ठमगात्तदा । शरण्यं सर्वभूतेशं भक्त्या नारायणं हरिम् ॥ समाहितो निराहा- रष्षड्रात्रेणमहायशाः । ददर्शादर्शने राजा देवं नारायणं प्रभुम्'' என்று ஸப்தவ்யாதோபாக்யானத்திலே ப்ரஹ்மதத்தசரிதத்திலுஞ் சொன்ன ப்ரகாரங்களுமெல்லாம் ப்ரபத்திக்கங்கமன்று.

ப்ரபத்தியே ஃபலப்ரதமாயிருக்க பூர்ணப்ரபத்திக்கு பரிகராந்தராபேக்ஷை வேண்டுமோ என்று கைமுதிகந்யாயத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார் **येन केनापीत्यादिना** । பெருமாள் ஸமுத்ரராஜனை ஶரணமடைந்த போதும் ஹரிவம்ஶத்தில் ஸப்தவ்யாதோபாக்யானத்தில் சொன்ன ப்ரஹ்மதத்தசரித்ரத்திலுள்ள அவனுடைய ஶரணாகதியிலும் தர்பாஸ்தரண நிராஹாரத்வாதிபரிகரங்கள் காணப்படுகின்றனவே என்ன வருளிச் செய்கிறார் **ततस्सागरवेलायामिति । सपरिकरप्रतिशयनादिप्रधानமாகையாலே** इति । அவ்விரண்டி டத்திலும் ப்ரதிஶயனமே அங்கியாகச் சொல்லப்படுகையாலே தர்பாஸ்தரணாதிகள் அதற்கு பரிகரங்களாகச் சொல்லப்பட்டதே யொழிய ப்ரபத்திக்கு பரிகரங்களாகச் சொல்லப் படவில்லையென்று கருத்து. ''एकोऽपि कृष्णे सुकृतप्रणामः'' என்றாரம்பித்து ''कृष्णप्रणामी न पुनर्भवाय'' என்று புனர்ஜன்மநிவர்தகமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸுக்ருதப்ரணாமம் ஶரணாகதியன்றோ? அது ஶரணாகதியாகில் அதின் ஸ்வரூபம் बाहुभ्यां त्रिरायाममञ्जलिकरणं, त्रिराजानुप्रसरणं, ललाटनासा- कपोलानां त्रिर्भूस्पर्शो यथा भवति तता साष्टाङ्गप्रणामस्य द्वादशावृत्तिः என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால்

---

86 ஶரணாகதி கத்யம்.
87 வரதராஜஸ்தவம் 92.
88 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 21-1, 2.
89 ஹரிவம்சம் 27-11,13.

இவ்விரண்டிடமும் सपरिकरप्रतिशयनादिप्रधानமாகையாலே அங்கந்த नियमங்கள் சொல்லப் प्राप्तम். இப்படி सुकृतप्रणामத்திலுங்கண்டுகொள்வது. இங்கு प्रपत्त्यध्यायादिகளிற் சொன்ன वानुकूल्यसङ्कल्पादिपरिकरங்களொழிய வேறொரு नियमங்கள் வேண்டா. आकिश्चन्यैकधनரான द्रौपदी-दमयन्ती-राक्षसी-विभीषण-क्षत्रबन्धु-मुचुकुन्द-गजेन्द्र-पाण्डव-देव-सुमुख-त्रिशङ्कु-शुनश्शेप-किरात-काक-कपोतादिகள் शरणागतரா கிறபோது அப்போதை आनुकूल्यादिகளை யொழிய வேறொரு इतिकर्तव्य-தையைச் சொல்லக் கண்டிலோம். क्षणकालसाध्यமாய் निरपेक्षமான प्रपत्तिमात्रத் தாலே கடுக அவ்வோ शरणागतர்க்கு அவ்வோ अपेक्षितसिद्धियுங்கண்டோம். இப்படி मोक्षार्थप्रपत्तिயிலும் இவன் கோலின காலத்திலே फलसिद्धिக்குக் குறையில்லை. இது "मा शुचः" என்கிற वाक्यத்திற்கும் तात्पर्यம். "परित्यज्य" என்கிறவிடத்திலே परिकरान्तरनैरपेक्ष्यஞ்சொன்ன பொருளிலே एकशब्दத்தி

அதற்கு भूस्पर्शादिपरिकरापेक्षै யவர்ஜனீயமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி सुकृतप्रणामத்திலும் கண்டுகொள்வது** इति । सुकृतप्रणामம் शरणागतिயன்று; पुनर्जन्मनिवर्तक-மான भगवत्प्रसादकारणीभूतமான ஒரு प्रणामरूपक्रियाविशेषம். ஆகையால் அங்கு சொன்ன परिकरங்கள் प्रपत्तिக்கு अङ्गங்களாகாது என்று கருத்து. இப்படி आनुकूल्यसङ्कल्पादिகள் தவிர प्रपत्तिக்கு परिकरान्तरம் வேண்டாமென்பதை पूर्वाचारத்தைக் காட்டி स्थिरीकरिக்கிறார் **இங்கு प्रपत्त्यध्यायादिகளிற் சொன்ன** इति । दमयन्ती – नलपत्नी । இவள் விவாஹகாலத்தில் ஐந்து நளன்கள் தோற்றாநிற்க, நான் போடுகிற மாலை साक्षान्नलन் கழுத்திலேயே விழவேண்டுமென்றெண்ணி "शरणं प्रतिदेवानां प्राप्तकालममन्यत" என்கிறபடி शरणागति பண்ணினாள். राक्षसी – त्रि ஜடை. இவள் பிராட்டியிடத்தில் शरणागतिயைச் செய்தாள் सुमुखன் – पितृहन्तावान गरुडனிடத்தில் भयத்தாலே भगवाனை சரணமடைந்த मातलिजा-मातावान सर्पराजकुमारன். परिकरान्तरनिरपेक्षமான शरणागतिயாலே அவர்களுக்கெல்லாம் फलம் सिद्धिத்ததோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **क्षणकालसाध्यமாயிति । கண்டோம்** – शास्त्रத்தாலே प्रत्यक्षம்போல் அறிந்தோம். இப்படி दृष्टप्रपत्तिக்கு फलसिद्धि காணப்பட்டா லும் मोक्षार्थप्रपत्तिக்கு फलसिद्धि கண்டதுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** इत्यादिயால். **फलसिद्धिக்குக் குறையில்லை** इति । "सामान्यतस्तु दृष्टाऽतीन्द्रियाणां प्रतीतिरनु-मानात्" என்கிறபடியே दृष्टार्थप्रपत्तिदृष्टान्तத்தாலே अदृष्टार्थप्रपत्तिயிலும் फल सिद्धि अनुमानத் தாலே निश्चितமென்று கருத்து. இது – கோலின காலத்தில் फलसिद्धिயானது, मा शुचः என்கிற वाक्यத்திற்கும் शोकनिषेधத்திலே तात्पर्यமாகையாலே அதனால் परिकरान्तराभाव-कालविलंबप्रयुक्तशोकமும் निवर्त्यமென்று கருத்து. இந்த प्रपत्तिनैरपेक्ष्यம் परित्यज्य என்பதில் विवक्षितமாம்போது एकशब्दம் पुनरुक्तமாகாதோ என்கிற ஶங்கையை परिहरिக்கிறார்

லிந்த योजनை दृढीकरणार्थமாகக்கடவது. இதுக்கு अर्थान्तरம் विवक्षितமாகவு மாம். एकशब्दத்துக்கிது பொருளானால் ''परित्यज्य'' என்கிற விதுக்கங்கு சொன்ன अर्थान्तरங்களைக் கொள்ளவுமாம். सपरिकरप्रपत्तिக்கு उपासनादि-களான अङ्गिகளையும் இவற்றின் परिकरங்களான धर्मान्तरங்களையுங் கழிக் கிற விப் பொருள்களில் இவ்வேकशब्दம் शरण्यனை विशेषिத்தபடி யென் னென்னில்; अकिञ्चनன் பக்கலிலே இவை प्रसादनமாய்க்கொண்டு शरण्य-னோடு துவக்கற்றமை காட்டுகைக்காக ''मामेकं'' என்கிறது ''सर्वधर्मान्'' என்கிற கீழில் सर्वशब्दத்தையும், ''सर्वपापेभ्यः'' என்கிற மேலில் सर्वशब्दத்தை யும் பார்த்திவ்வேकशब्दம் सर्वशब्दத்துக்குப் प्रतिसंबन्धिயாய் நிற்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். அப்போது,

---

परित्यज्य என்கிறவிடத்திலே इति । **दृढीकरणार्थமாகக்கடவது** इति । அப்போது एकशब्दம் अभ्यासरूपतात्पर्यलिङ्गமாய்க்கொண்டு प्रपत्तिயின் नैरपेक्ष्यத்தை दृढीकरिக்குமென்று கருத்து. परित्यज्य என்பதற்கு नैरपेक्ष्यம் கொள்ளும்பக்ஷத்தில் एकशब्दத்திற்கு प्राप्यस्यैव प्रापकत्व-मित्याद्यर्थान्तरங்களில் ஒன்றைக் கொள்ளவுமாமென்கிறார் **இதுக்கு अर्थान्तरம் விவக்ஷிதமாகவுமாமிதி** । एकशब्दத்திற்கு नैरपेक्ष्यार्थकत्वம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் परित्यज्याவுக்கு अनुवादाद्यर्थान्तरம் கொள்ளவுமாமென்கிறார் **एकशब्दத்திற்கு இது பொருளானாலிதி** । இப்படி एकशब्दத்தாலே सपरिकरप्रपत्तिயில் उपासनத்திற்கும் तदङ्गங் களுக்கும் अनन्वयம் சொல்லப்படுகிறதென்னில்; இந்த एकशब्दம் शरण्यனுக்கு எப்படி विशेषणமாகுமென்று ஶங்கித்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் **सपरिकरप्रपत्तिக்கு** इत्यादियाल். **अकिञ्चनன்பக்கலிலே இவை प्रसादनமாய்க்கொண்டு** इति । **இவை** – उपासनமும் तत्परिकरங்களும். **துவக்கற்றமை காட்டுகைக்காக** इति । शक्तனான उपासकன் விஷயத்தில் उपासनமும் तत्परिकरங்களும் प्रसादकतया எப்படி शरण्यனோடு संबन्धिக்குமோ அப்படி अकिञ्चनன்விஷயத்தில் उपासनத்திற்கும் तत्परिकरங்களுக்கும் शरण्यனோடு प्रसादकतया संबन्धமில்லாமையைக் காட்டுகைக்காக என்றபடி. இதனால் अकिञ्चनன் விஷயத்தில் प्रसादकतया उपासनத்தோடும் तत्परिकरங்களோடும் संबन्धமில்லாத என்னை யொருவனையுமே शरणமடை யென்றால் अकिञ्चनனுடைய सपरिकरமான प्रपत्तिக்கு उपासनतत्परिकरங்களால் निरपेक्षत्वம் अर्थात् सिद्धिக்குமென்று கருத்து. மேல் कारिकैயில் ''सर्वसाध्येष्वभिन्नता'' என்று சொல்லப்போகிற योजनान्तरத்தை सोपपत्तिकமாக उपपादिக் கிறார் **सर्वधर्मान् என்கிற கீழில் सर्वशब्दத்தையுமி**त्यादिना । तत्तदलौकिक श्रेयஸ்ஸுக்களுக்கு साधनங்களான धर्मங்களை விட்டு என்னையொருவனையே साधनமாகப்பற்று; அதாவது उपायமாகப்பற்று. शरणं व्रज इति यावत् என்றால் साध्यங்களான அவ்வோ

★सुदुष्करेण शोचेद्यो येनयेनेष्टहेतुना ।
स स तस्याहमेवेति चरमश्लोकसंग्रहः ॥ ★

இத்தாலே என் சொல்லிற்றாயிற்றென்னில்; [90]''यद्येनकामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः । मुमुक्षुणा यत्साङ्ख्येन योगेन न च भक्तितः ॥ प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते यतिः । तेन तेनाख्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने ॥ परमात्मा च तेनैव साध्यते पुरुषोत्तमः'' **என்கிற கட்டளையிலே தனக்கபிமதங்களாயிருப்பதேதேனுமொரு ஃபலங்களைப் பற்ற அவற்றுக்கு அநுகுணமாகத் தனித்தனியே शास्त्रங்களாலே विधिக்கப் பட்ட उपायங்களில் ज्ञानभावத்தாலேயாதல், ज्ञानமுண்டாயிருக்க शक्त्यभावத் தாலேயாதல், இவையிரண்டுமுண்டாயிருக்க விளம்பாக்ஷமत्वத்தாலேயாதல் शोकித்தவधिकारिயைப்பற்ற அவ் उपायங்களொன்றிலும் நீ யலையவேண்டா; அவை தனித்தனியே தரும் ஃபலங்களுக்கெல்லாம் प्रपत्तिवशीकृतனான நானொருவனுமே யமையுமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. பல औषधங்கள் தரவல்ல आरोग्यத்தை யெல்லாம் இஸ் सिद्धौषधமொன்றுமே தரவற்றாகை**

ஶ்ரேயஸ்ஸுக்களுக்கு அவன் ஒருவனே ஸாதனமென்று தோன்றுகையால் सर्वसाध्य-விஷயங்களிலே பகவானாகிற ஸாதனத்திற்கு அபிந்நत्वம் தோன்றுமிறே. **सर्वपापेभ्यः என்கிற மேலில் सर्वशब्दத்தையும் பார்த்து** இதி । இங்கு तत्तद्धर्मங்களாலே निवृत्तिக்கக் கூடிய सर्वपापங்களையும் நானொருவனே நிவர்த்திப்பிக்கிறேன் என்றால் सर्वपाप-निवृत्तिरूपसाध्यविஷயத்தில் பகவானொருவனுக்கே அபிந்நஸாதனत्वம் ஃபலிக்குமிறே.

இந்த யோஜனையில் ஃபலிதமான चरमश्लोकार्थத்தைக் காரிகையாலே संग्रहிக்கிறார் **அப்போது सुदुष्करेण** இதி । இந்தக் காரிகையில் ''स स तस्याहमेव'' என்று பகவானுக்கு साधितமான तत्तत्साधनान्तराभेदकथनத்தாலே ஃபலிக்குமர்த்தத்தை प्रश्नपूर्वकமாக வருளிச்செய் கிறார் **இத்தாலே** इत्यादिना । **यद्येनेति** । இது साध्योपायशोधनाधिकारத்தில் व्याख्यातம். **கட்டளை யிலே** – प्रकारத்திலே, இந்த अहिर्बुध्न्यसंहिताश्लोकத்திலே सर्वधर्मप्रतिकोटिயாக न्यासமன்றோ தோன்றுகிறது. பகவானுக்கு तत्प्रतिकोटित्वம் தோன்றவில்லையே என்கிற ஶங்கையை चरमश्लोकानुगुणமாக ஒரு दृष्टान्तத்தைக் காட்டி परिहरिக்கிறார் **பல औषधங்களीत्यादिना** । இந்த दृष्टान्तத்தில் பல औषध स्थानத்தில் सर्वधर्मங்களும் தோன்றுகையாலும் सिद्धौषध-स्थानத்தில் ஏகனான பகவான் தோன்றுகையாலும் औषधसेवनस्थानத்தில் शरणवरणம் தோன்றுகையாலும் सर्वधर्मप्रतिकोटिயாக பகவானே सिद्धिக்கையால் उक्तஶங்கைக்கு

---

[90] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-25.

யாலே நீ औषधान्तरங்களுக்கலமரவாதேயிந்த औषधமொன்றையுமே उपजीविக்கவமையும்; இதுவுனக்கந்த औषधங்களாலே கழிக்கப்படும் व्याधिகளெல்லாத்தையுங் கழிக்கும்; உனக்குப் பின்பு सर्वभोगங்களையும் भुजिக்கலாம்; நீ आरोग्यத்தையும் भोगங்களையுமிழக்கிறோமென்று வெறுக்க வேண்டாவென்று சொல்லுமாப்போலே யிருக்கிறது இச் चरमश्लोकம். सर्वशब्दप्रतिसंबन्धिயான வேकशब्दம் सिद्धोपायप्राधान्यத்தாலே शरण्यனை विशेषिத்துக் கொண்டு நின்றாலும் "न्यासेनैव" என்கிறபடியே प्रपत्तिயொன்றுமே सर्व-धर्मान्तरस्थानத்திலும் विधिக்கப்படுகிறதென்று फलिக்கும். இத்தால் त्रिवर्गार्थि-களும் இப் भगवत्प्रपत्ति பண்ணலாமென்றதாயிற்று. அப்போது [91]"त्वयापि प्राप्तमैश्वर्यं यतस्सन्तोषयाम्यहम् । नाहमाराधयामि त्वां तव बद्धोऽयमञ्जलिः", [92]"स त्वं प्रहर वा मा वा मयि व्रजं पुरन्दर । नाहमुत्सृज्य गोविन्दमन्यमाराधयामि भो" इत्यादिகளிற்படியே

अवकाशமில்லையென்று திருவுள்ளம். **அலமரவாதே** – अशक्तिயினாலே शोकिயாதே, இப்படி चरमश्लोकத்தில் एकशब्दविशेषितமான सिद्धोपायமே सर्वधर्मप्रतिसंबन्धिயாய்த் தோன்றா-நிற்க संहितावचनத்தில் "न्यासेनैव" என்று न्यासத்திற்கே सर्वधर्मप्रतिसंबन्धित्वம் தோன்றும்படி சொன்னதற்கு भावமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सर्वशब्दप्रतिसंबन्धिயான एकशब्द-मित्यारभ्य विधिக்கப்படுகிறதென்று फलिக்குமித्यन्तेन** । तथा च संहितावचनத்தில் சொன்னது फलितार्थकथनरूपமாகையாலே विरोधமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி न्यासத்திற்கே सर्वफलसाधनत्वம் சொன்னதாலே வரும் प्रयोजनத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இத்தாலிति** । **त्रिवर्गार्थिகளும்** – धर्मार्थकामार्थिகளும், **அப்போது** – त्रिवर्गार्थिகளும் भगवानிடத்தில் भरन्यासம் பண்ணலாமென்று सिद्धिத்தபோது, **त्वयापीति** । இது विष्णुधर्मश्लोकம். ஒரு தபஸ்வியைப் பார்த்து इन्द्रன் நீ என்னைக்குறித்து தபஸ் செய், உனக்கு सर्वैश्वर्यத்தையும் நான் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்ல, परमैकान्तिயான அந்த தபஸ்வியின் प्रत्युत्तरமிது. ஓய் इन्द्रனே! உம்மாலும் इतरருக்கு வரம் கொடுக்கும்படியான ऐश्वर्यம் யாதொரு भगवानிடத்தில் நின்றும் அடையப்பட்டதோ, அந்த भगवानை நான் தபஸ்ஸினாலே ஸந்தோஷப்படுத்துகிறேன்; நான் உன்னை आराधिக்கிறேனில்லை. உன் விஷயத்தில் अञ्जलिயானது பண்ணப்பட்டது. இப்படி उपेक्षिக்கப்பட்ட நீ என்னிடத்தில் वज्रायुधத்தைப் போட்டு कोपத்தால் அடித்தாலுமடி; விட்டாலும் விடு; நான் गोविन्दனை விட்டு வேறொருவனை आराधिக்கமாட்டேன். **इत्यादिகளிற்**

---

[91] விஷ்ணுதர்மம் 2-14.
[92] விஷ்ணுதர்மம் 8-28.

नित्यनैमित्तिकங்களில் विशेषणமாய்ப் புகுமளவொழிய மற்றும் सर्वावस्थै-யிலும் देवतान्तरस्पर्शமற்றிருக்கை उचितம். मोक्षத்துக்குपायान्तरार्थिகளாய் उपाय-विरोधिகளைக் கழிக்கவேண்டுவார்க்கும் இப் प्रपत्ति பண்ணலாம்; प्राप्ति-विरोधिயைக் கழிக்க வேண்டுவார்க்குமிப் प्रपत्तिதானே யமையுமென்று प्रपत्तिயினுடைய सकलाभिमतसाधनत्वமிங்கே சொல்லிற்றாயிற்று. இதில் प्रपत्ति उपायविरोधिயைக் கழிக்குங்கட்டளையை श्रीगीताभाष्यத்தில் द्वितीययोजனையிலே யருளிச்செய்தார். प्राप्तिविरोधिயைக் கழிக்குங்கட்டளையை गद्यத்திலே யருளிச்செய்தார். இவை யிரண்டிடத்திலுமொன்றையனாதரித்தொன்றை யருளிச்செய்தபடியன்று. இரண்டிடமும் सर्वाभिमतसाधनமான இவ்வுபாயத் தின் प्रभावத்துக்கு उदाहरणपरம். प्रणवம் मन्त्रान्तरத்தில் प्रवेशिத்து நின்று स्वतन्त्र-மாயும் நிற்குமாப்போலே இப் प्रपत्ति अधिकारिविशेषத்திலே भक्त्यङ्गமுமாய் अधिकार्यन्तरத்திலே स्वतन्त्रமுமாயிருக்கை वचनबलத்தாலே सिद्धம்.

படியே – இது முதலான परमैकान्तिवचनங்களில் சொன்னபடியே, **नित्यनैमित्तिकங்களிति।** प्रतर्दनविद्यान्यायத்தாலே तत्तदन्तर्यामिपर्यन्तமாக முடியும் अनन्यथासिद्धजीवादिलिङ्गसहितवाक्यप्रति-पाद्यங்களான नित्यनैमिककर्मங்களிலென்றபடி. **विशेषणமாய்ப் புகுமளவேயொழிய** – तत्तदन्तर्यामिயை आराधिக்கும்போது अन्तर्यामिக்கு विशेषणமாய் அதாவது शरीरமாய்ப் புகுகிறமாத்திரமேயொழிய, **மற்றும் सर्वावस्थैயிலும்** – नित्यनैमित्तिकங்களுக்குப்புறம்-பான अवस्थैயிலும், **देवतान्तरस्पर्शமற்றிருக்கை** – विशेषणமாகவும் देवतान्तरसंबन्धமற்றி ருக்கை, **उचितம்** – परमैकान्तिக்கு अर्हமானது. இப்படி प्रपत्ति सकलफलसाधनமாக सिद्धिக்கை யாலே प्रपत्तिக்கு भक्तिरूपोपायविरोधिपापनिवर्तकत्वेन भक्तिनिष्पादकत्वமும் स्वतन्त्रप्रपत्ति निष्ठन् விஷயத்தில் प्राप्तिविरोधिपापनिवर्तकत्वेन मोक्षजनकत्वமும் சொல்லிற்றாயிற்றென்கிறார் **मोक्षத்துக்கு** इत्यादिना। இதில் श्रीगीताभाष्यத்தில் प्रपत्तिக்கு उपायविरोधिनिवर्तकत्वம், गद्यத்தில் प्राप्तिविरोधिपापनिवर्तकत्वமும் भाष्यकारராலேயே சொல்லப்பட்டபடியால் सर्वफलसाधनமான இப் प्रपत्तिயின் प्रभावம் வெளியிடப்பட்டதென்கிறார் **இதில் प्रपत्तीत्यादिना**। ननु प्रपत्ति-யொன்றுக்கே अङ्गत्वமும் तद्विरुद्धமான स्वतन्त्रत्वமும் சொல்லக்கூடுமோ என்கிற ஶங்கையில் प्रणवदृष्टान्तத்தைக் காட்டி परिहरिக்கிறார் **प्रणवமித்யாदिना**। **मन्त्रान्तरத்தில் प्रवेशिத்து நின்று** इति। व्यापकमन्त्रங்களில் व्यापकनामशेषतया अन्वयिத்து अप्रधानமாய் நின்று என்றபடி. **स्वतन्त्रமாய் நிற்குமாப்போலே** इति। न्यास विद्यैயில் ''ओमित्यात्मानं युञ्जीत'' என்று प्रपत्तिकरणमन्त्रतया स्वतन्त्रமாயும் நிற்குமாப்போலே என்றபடி. **अधिकारिविशेषத்திலே** – सकिञ्चनனான अधिकारि विशेषத்திலே, **अधिकार्यन्तरத்திலே** – अकिञ्चनனான अधि-

இப்படி नियताधिकारமாக भक्तिप्रपत्तिகள் विकल्पित्து நிற்கிற நிலை [93]"भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामत" इत्यादिகளிலே प्रसिद्धம். ஆகையால் [94]"सम्यक् ज्ञानेन वा मोक्षं गङ्गायां मरणेन वा। प्रणामाद्वापि सुकृताद्भक्त्या वा लभते नर" इत्यादिகளிலே साक्षादुपायத்தோடே கூட परंपरोपायங்களை யெடுத்ததுவும் அவற்றினுடைய प्राशस्त्यातिशयந் தோற்றுகைக்காக வத்தனை.

காரிविशेषத்திலே, **वचनबलத்தாலே सिद्धமிति** । श्रीगीதையில் कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगादि-களைச்சொல்லி "सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज" என்று तदङ्गतया प्रपत्तिயை विधिக்கை யால் अङ्गत्वமும், "शरणं त्वां प्रपन्ना ये ध्यानयोगविवर्जिताः । तेऽपि मृत्युमतिक्रम्य यान्ति तद्वैष्णवं पदम्" என்று ध्यानयोग शून्यர்களுக்கும் प्रपत्तिயை मोक्षसाधनतया சொல்லுகையால் स्वतन्त्रत्वமும் वचनसिद्धமென்று கருத்து. अधिकारिभेदத்தாலே अङ्गत्वस्वातन्त्र्यங்களைச் சொல்லுகை யாலும் அவை विरुद्धங்களன்று; एकाधिकारिவிஷயத்தில் प्रपत्तिக்கு अङ्गत्वस्वातन्त्र्यங்களைச் சொன்னாலன்றோ विरोधம் என்று திருவுள்ளம். இப்படி प्रपत्ति भक्तिபோலே स्वातन्त्र्येण फलसाधनமென்பது भक्तिயோடு व्यवस्थितविकल्पமாகச் சொல்லுகிற "भक्त्या परमया वापि" என்கிற वचनத்திலும் सिद्धமென்கிறார் **இப்படி नियताधिकारமாக** इति । இப்படி "भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा" என்கிற वचनத்தில் प्रपत्तिக்கு भक्तिயோடு भगवत्प्राप्तिसाधनत्वத்தில் விகல்பம் சொல்லியிருப்பதால் अधिकारिव्यवस्थैயால் भक्तितुल्योपायत्वம் கொண்டால் "सम्यक् ज्ञानेन वा मोक्षो गङ्गायां मरणेन वा । प्रणामाद्वापि सुकृताद्भक्त्या वा लभते नरः" என்கிற वचनங் களில் भक्तिயோடு विकल्पेन मोक्षसाधनங்களாகச்சொல்லப்பட்ட सम्यक्ज्ञानादिகளுக்கும் भक्तितुल्योपायत्वம் स्वीकरिக்கும்படி நேராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**ति । **ஆகையால்** – भक्तिप्रपत्तिகள் सकिञ्चनाकिञ्चनाधिकारिभेदेन नियतव्यवस्थितங்களாக प्रसिद्धமாகை யால். **प्राशस्त्यातिशयந்தோற்றுகைக்காக வத்தனையி**ति । भक्त्या परमया वापि என்கிற श्लोकத்தில் प्रधानமான भक्त्युपायத்தை முதலிலே யெடுத்து அதில் ப₃க்தியில்லாத வனுக்குப் प्रपत्ति என்று व्यवस्थै தோன்றும்படி சொல்லியிருப்பதாலும், नान्यथा प्राप्यः என்று भक्तिप्रपत्तीतरங்களாலே நான் प्राप्यனன்று என்று निषेधिத்திருப்பதாலும் प्रपत्तिக்கு अधिकारिव्यवस्थया भक्तितुल्योपायत्वம் सिद्धமானாலும், "सम्यक्ज्ञानेन वा" என்கிற वचनத்தில் तत्त्वज्ञानादिகளை उपायமாகச் சொல்லி अन्ततः भक्त्या वा என்று प्रधानोपायத்தைச் சொல்லு கையாலே கீழ்ச்சொன்னவைகளை भक्तिद्वारा साधनங்களென்று निर्वहिக்கலாமாகை யாலும் भक्तिயோடு இவைகளை விகல்பித்துச்சொன்னது नान्यथा प्राप्यः என்கிற वचनान्तरनिषेधத்தாலே அவைகளின் प्राशस्त्यपरமாகவே கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து.

93

94

★प्राप्यस्यैव प्रापकत्वं स्वप्राधान्यनिवारणम् ।
प्रपत्तेर्व्याजमात्रत्वमन्योपायैरनन्वयः ॥
तदङ्गैरप्यसंबन्धस्सर्वसाध्येष्वभिन्नता ।
इत्थमर्थाष्षडाचार्यैरेकशब्दस्य दर्शिताः ॥
केचित्त्विहैकशब्दार्थं शरण्यैक्यं प्रचक्षते ।
विशिनष्टि तथापि श्रीर्गुणविग्रहवत् प्रभुम् ॥
ईश्वरी सर्वभूतानामियं भगवतः प्रिया ।
संश्रितत्राणदीक्षायां सहधर्मचरी स्मृता ॥

இப்படி விஸ்தாரமாகவுபபாதித்த एकशब्दार्थषट्कத்தை शिष्यबुद्धिसौकर्यार्थம் காரிகைகளாலே संग्रहिக்கிறார் **प्राप्यस्यैवेति** । प्रपत्तेरिति उत्तरत्र सर्वत्रान्वयः, **व्याजमात्रत्वं** – सिद्धोपायतुल्योपायत्वाभावः । **अन्योपायैरनन्वयः** – भक्त्याद्युपायैस्सहकारितयाप्यपेक्षाभावः । **तदङ्गैरपि** – भक्त्यङ्गैरपि, **असंबन्धः** – संबन्धशून्यता, **सर्वसाध्येष्वभिन्नता** – सर्वसाध्यவிஷயங்களில் एकोपायत्वம். இங்கு சிலர் ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று भगवानொருவனையுமே ஶரணமாகப் பற்று என்கையால் भगवानுக்கே सिद्धोपायत्वं; न तु लक्ष्म्याः என்று சொல்லுவர்கள், அவர்கள் பக்ஷத்தை अनुवदिக்கிறார் **केचित्त्विति** । அதை நிராகரிக்கிறார் **विशिनष्टि तथापीति** । यद्यपि एकशब्दार्थத்திற்கு शरणशब्दार्थம் विशेषणமாகத் தோன்றுகிறது. तथापि एकशब्दार्थविशेष्यமான अस्मच्छब्दार्थம் लक्ष्मीगुणविग्रहविशिष्टமாகையாலே गुणविग्रहங்கள்போலே லக்ஷ்மியும் विशेषणமாகத் தோன்றுகையால் विशिष्टोपायत्वसिद्धिக்கு बाधकமில்லையென்று திருவுள்ளம். இப்படி सर्वदा अपृथक्सिद्धविशेषणமாக நிற்கையாலும் सङ्कल्पार्हचेतनैயாகையாலும் विशिष्टस्योपायत्वे विशेषणस्याप्युपायत्वம் सिद्धिக்குமென்று கருத்து. இப்படி विशेषणतया उपायत्वसिद्धिमात्रமன்றிக்கே प्रमाणबलத்தாலும் லக்ஷ்மிக்கு उपायत्वமுண்டென்கிறார் **ईश्वरीति** । गुणविग्रहादिகளைப்போலே विशेषणமாக நிற்கிறமாத்திரமளவன்றிக்கே अशेषलोकத்திற்கும் भगवानைப்போலே नियन्त्रिயாயிருக்கையாலும் ''तदिङ्गितपराधीनो विधत्ते'' என்னும்படி भगवानுக்கு प्रियतमैயாய் நிற்கையாலும் संश्रितர்களுடைய रक्षणविषयத்தில் அவன் मोक्षयिष्यामि என்று ஸங்கல்பித்தால் அவனோடு கூட இவளும் सहधर्मचारिणिயாய் ''उपायो भवानि'' என்று ஸங்கல்பிக்கிறாளென்றும் ''लक्ष्म्या सहहृषीकेशः'' इत्यादिप्रमाणங்களில் சொல்லுகையாலும் भगवानுக்குப்போலே பிராட்டிக்கும் उपायत्वம் सुस्थितமாமென்று கருத்து. இங்கு सर्वभूतानामीश्वरी, भगवतः प्रिया, என்கிற विशेषणद्वयம் हेतुगर्भம். अनुरूपமாயிருக்கையாலும் अभिमतैயாயிருக்கையாலும் सहधर्मचारिणिயாக स्मरिக்கப்பட்டாளென்று கருத்து. मामेकं शरणमिति भगवानொருவனுக்கே उपायत्वம் தோன்றாநிற்க எப்படி

एकं जगदुपादानमित्युक्तेऽपि प्रमाणतः ।
यथापेक्षितवैशिष्ट्यं तथात्रापि भविष्यति ॥
एकोपास्तिविधानेऽपि गुणादीनां यथान्वयः ।
तथैकशरणव्रज्याविधानेऽप्यनुमन्यताम् ॥
यथा गुणादिवैशिष्टे सिद्धोपायैक्यमक्षतम् ।
एवं पत्नीविशिष्टत्वेऽप्यभीष्टं शास्त्रचक्षुषाम् ॥
प्रभाप्रभावतोर्यद्वदेकोक्तावितरान्वयः ।
एवमन्यतरोक्तौ स्यात्सहवृत्त्यभिधानतः ॥

அவனுக்கு श्रीविशिष्टत्वம் சொல்வது என்ன? विशेषणமபேக்ஷிதமானால் तद्विशिष्टत्वம் अवश्यம் தோன்றும் என்பதை दृष्टान्तप्रदर्शनத்தாலே समर्थिக்கிறார் **एकं जगदुपादानमिति** । ''एकमेवाद्वितीय'' மென்கிற श्रुतिயில் ஒன்றுக்கே जगदुपादानत्वம் சொல்லியிருந்தாலும் எப்படி अपेक्षितமான सूक्ष्मचेतनाचेतनवैशिष्ट्यம் தோன்றுகிறதோ, அப்படியே मामेकं शरण-மென்கிறவிடத்திலும் உபாயமாகச் சொல்லப்பட்ட भगवाனுக்கு கீழ் श्लोकத்திற் சொன்னபடி अपेक्षणीயையான ஸ்ரீயினுடைய वैशिष्ट्यமும் தோன்றுமென்று கருத்து. दृष्टान्तान्तरமருளிச்செய்கிறார் **एकोपास्तीति** । ''तमेवैकं जानथात्मानं'', ''तमेव विदित्वातिमृत्युमेती'' त्यादिகளான भगवदेकोपासनविधानस्थलத்திலும் எப்படி सगुणब्रह्मवादिகளான நமக்கு गुणवैशिष्ट्यம் தோன்றுகிறதென்று கொள்ளவேண்டுமோ அப்படியே भगवाனொருவனுக்கே शरणव्रज्यै विधिக்கிற स्थलத்திலும் लक्ष्मीवैशिष्ट्यத்தை अकामனுமனுமதிக்கவேண்டுமென்கை. இப்படி உபாயமான भगवाனுக்கே पत्नीवैशिष्ट्यத்தை யொப்புக்கொண்டால் भगवा-னுடைய उपायैक्यத்துக்கு भङ्गம் வாராதோவென்னில்; गुणादिविशिष्टत्वे यथा उपायैक्यத்துக்கு भङ्गமில்லையோ அப்படியே पत्नीविशिष्टत्वेऽपि विशेष्यமான भगवाனொருவனே உபாய மாகையாலே उपायैक्यத்துக்கு क्षतिயில்லையென்கிறார் **यथा गुणादीति** । **शास्त्रचक्षुषामिति** । विशेषणवैशिष्ट्यம் विशेष्यैक्यத்துக்கு बाधकமாகாது என்பதை शास्त्रज्ञர்களெல்லோரும் அறிவார்கள் என்று கருத்து. இங்கு मामेकं शरणं என்கிறவிடத்தில் भगवाனொரு வனையே உபாயமாகச் சொல்லியிருக்க பிராட்டிக்கு இங்கு சொல்லப்படாத शरण्यान्तर्भावம் கூடுவது எங்ஙனேயென்ன प्रभाप्रभावத்துக்களுக்கு सहवृत्तित्वமிருப்பதால் அதில் ஒன்றைச் சொன்னால் इतरத்துக்கும் எப்படி அந்வயம் வருமோ, அப்படியே பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் सहवृत्तित्वத்தை प्रमाणங்கள் சொல்லுகையால் அந்த दृष्टान्तத்தாலே भगवाனொருவனையுமே शरणமாகச் சொல்லியிருக்குமிடத்திலும் பிராட்டிக்கும் शरण्यान्तर्भावம் கூடுமென்கிறார் **प्रभाप्रभावतोरिति** । ग्लपयत्यातपः, आह्लादयति

स्मरन्ति चैनां मुनयस्संसारार्णवतारिणीम् ।
ऊचतुस्स्वयमप्येतस्सात्वतादिषु तावुभौ ॥
उपायोपेयदशयोर्द्वयेऽपि श्रीस्समन्विता ।
इष्टा च शेषिणी द्वंद्वे शेषवृत्तिर्यथोचिता ॥
अतोऽनन्यपरानेकश्रुतिस्मृत्यनुसारतः ।
पत्नीविशिष्ट एवैकः प्रपत्तव्य इहोदितः ॥ ★

ज्योत्स्ना என்று प्रभैகளின் कार्यம் சொன்னால் அதில் प्रभावाனுக்கும் அந்வயம் எப்படி தோன்றுகிறதோ, सूर्यः शोषयति, चन्द्रः शीतळयति என்று प्रभावान्களுடைய कार्यம் சொன்னால் அதில் आतपज्योत्स्नादिகளுக்கும் அந்வயம் எப்படித் தோன்றுகிறதோ அப்படியே இத் दंपतिகளின் अन्यतरத்தை शरणமென்று சொன்னால் इतरத்திற்கும் शरण्यान्तर्भावம் सिद्धिக்குமென்கை. அதற்குக் காரணம் सहवृत्त्यभिधानம்.

இனி பிராட்டிக்கு उपायत्वத்தை काश्यपादि ऋषिகளும் சொன்னார்கள்; இத் दिव्य-दंपतिகளும் சொன்னார்களென்கிறார் **स्मरन्तीत्यादिना** । **मुनयः** – काश्यपादिகள். **संसारार्ण-वतारिणीं** – प्रकृतिसंबन्धरूपसंसारसमुद्रத்தைத் தாண்டிவைப்பவளாக, **स्मरन्तीति** । ''सर्वकामप्रदां रम्यां संसारार्णवतारिणीम् । क्षिप्रप्रसादिनीं देवीं शरण्यामनुचिन्तयेत् ॥ यामालंब्य सुखेनेमं दुस्तरं हि गुणोदधिम् । निस्तरन्त्यचिरेण'' என்று ஸ்மரித்தார்கள் என்றபடி. ऋषिகள் ஸ்மரித்தது மாத்திர மன்றிக்கே இத் दिव्यदंपतिகளும் सात्वतादिகளிலே இந்த उपायत्वத்தை स्वयमूचतुः । ''लक्ष्मीं माञ्च सुरेशेशं द्वयेन शरणं गतः । मल्लोकमचिराल्लब्ध्वा मत्सायुज्यं स गच्छति ॥ मामेकां देवदेवस्य महिषीं शरणं व्रजेत्'' इति । मामेकाமென்பது पत्न्यन्तरव्यावृत्तिपरம். किं बहुना प्रमाणोपन्यासेन द्वयाख्यकरणमन्त्रத்தி லேயே उपायोपेयदशैகளில் श्रीवैशिष्ट्यம் தோன்றுகிறதென்கிறார் **उपायोपेयेति** । द्वयाख्यमन्त्रத் திலும் उपायत्व – उपेयत्वप्रतिपादकங்களான पूर्वोत्तरखण्डங்களில் பிராட்டியானவள் विशेषण-மாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறாள், அதில் शेषिகளான தம்பதிகள்விஷயத்தில் **शेष-वृत्तिः यथोचिता इष्टा** – கைங்கர்யமானது यथोचितமாக இஷ்டமாயிருக்கிறது. ஆகையால் उपायदशैயிலும் श्रीवैशिष्ट्यத்தை அகாமனும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து. उक्तार्थத்தை निगमिத்துக் காட்டுகிறார் अत इति । பிராட்டிக்கே उपायत्वம் சொல்லுகிற अनन्यपरानेकशक्तियாவது ''चन्द्रां प्रभासां यशसा ज्वलन्तीं श्रियं लोके देवजुष्टामुदाराम् । तां पद्मनीमीं शरणमहं प्रपद्ये'', ''कामवत्सामृतं दुहाना'', ''सा नो लोकममृतं दधातु'', ''श्रियं वसाना अमृतत्वमायन्'' इत्यादिः । स्मृतिகளாவது – ''संसारार्णवतारिणी'' ''विमुक्तिफलदायिनी'' त्यादिகள். அவைகளின் அநு ஸாரத்தாலே, इह – ''मामेकं शरणं व्रजे'' त्यादि प्रपत्तिविधायकशास्त्रத்தில் भगवाனொருவனை யுமே प्रपत्तव्यனாகச் சொல்லியிருந்தாலும் லக்ஷ்மீ विशिष्टனான ஒருவனே प्रपत्तव्य-னாகச் சொல்லப்பட்டானென்கை.

**இங்குற்றை शरणशब्दத்துக்கும் द्वयाधिकारத்திற் சொன்ன பொருளையனு-
सन्धिத்துக்கொள்வது. இந்த शरणवरणம் अर्जुनனைக்குறித் துपदेशिக்கப்
பட்டதே யாகிலும் [95]''अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य'' என்கிறபடியே सर्व-
विषयமென்னுமிடம் श्वेताश्वतरश्रुतिप्रसिद्धம். [96]''कृष्णं धर्मं सनातनं'', [97]''शरण्यं
शरणं च त्वां'', [98]''योगो योगविदां नेता'', [99]''अमृतं साधनं साध्य'' मित्यादिகளிலும்
सङ्कोचமில்லாமையாலே सर्वविषयत्वம் विवक्षितம். இப்படியிவன் शरणமாக
वरणीयனாம்போதைக்குத்தானनन्यशरणனாகையே வேண்டுவது. ''व्रज''
என்கிற शब्दமும் ''प्रपद्ये'' என்கிறவிடத்திலறுதியிட்ட सपरिकरात्मनिक्षेपத்
தையே சொல்லுகிறது. அவ்விடமनुष्ठाताவினுடைய अनुसन्धानமானபடி
யாலே उत्तमனாயிற்று. இவ்விடம் [100]''शिष्यस्तेऽहं शाधि मां'' என்றभिमुखனாக**

இனி शरणशब्दத்திற்கு व्याख्यानம் செய்யக்கருதி लाघवात् द्वयाधिकारத்திற்சொன்ன
शरणशब्दार्थத்தை இங்கு अनुसन्धिத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்கிறார் **இங்குற்றை
शरणशब्दத்துக்கு**मिति । இங்கு ''मामेकं शरणं व्रज'' என்று अर्जुनனைக்குறித்தே शरणवरणம்
विहितமாய்த் தோன்றுகையால் இது अकिञ्चनाधिकारिसामान्यविஷயமாக ஆகுமோ?
नह्येकं प्रति शिष्यते என்றன்றோ शास्त्रம் என்ன, ''मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये'', ''सर्वस्य शरणं सुहृत्'',
என்கிற श्वेताश्वतरश्रुत्याद्यानुगुण्यத்தால் सर्वविஷயமென்கிறார் **இந்த शरणवरण**मित्यादि-
யால். ''कृष्णं धर्मं सनातनम्'' इत्यादिகளிலும் இன்னாருக்கு अलौकिकश्रेयस्साधनம், இன்னாருக்கு
உபாயம் என்று ஸங்கோசித்துச்சொல்லாமையாலே उपायत्वம் सर्वविஷயமாகலா
மென்கிறார் **कृष्णं धर्मं सनातन**मित्यादिना । இப்படி இது सर्वविஷயமாகில் अन्यशरणனான
भक्तियोगनिष्ठனும் இதற்கு விஷயமாகலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி
யிவனி**त्यादि । व्रजधातु गत्यर्थकமானாலும் गत्यर्थानां बुद्ध्यर्थत्व முண்டாகையாலே व्रज என்கிற
शब्दம் द्वयத்தில் प्रपद्ये என்கிற शब्दம்போலே सपरिकरात्मनिक्षेप रूपबुद्धिविशेषத்தையே சொல்லு
கிறதென்கிறார் **व्रज என்கிற शब्दமு**मिति । द्वयத்தில் अनुष्ठातृविஷயமாகையாலே
उत्तमன்; இவ்விடத்தில் अभिमुखचेतनविषयமாகையாலே मध्यमன்; अर्थத்தில் भेदமில்லை
யென்கிறார் **அவ்விட**मित्यादिवाक्यद्वयத்தாலே. परित्यज्याவில் சொல்லப்பட்ட कार्पण्यத்
தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यङ्गங்களும் இங்கே उचितपदங்களில்

---

95 ஶரணாகதிகத்யம்.
96 பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 71-123.
97 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 120-18.
98 ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்.
99 விஷ்ணுதர்மம் 72-4.
100 கீதை 2-7.

நின்றவனைக் குறித்து विधिக்கிறதாகையாலே मध्यमனாயிற்று. இவ்வானு-கூல்யसङ्कल्पाद्यङ्गान्तरங்களுமிங்கே सूचितமானபடியை द्वयத்திற்போலே उचित-पदங்களிலே கண்டுகொள்வது. [101]“सकृत्कृतश्शास्त्रार्थः” என்கிற निर्णयத்துக்கு उपासनத்திற்போலே இங்காवृत्तिவேண்டும்படி अपवादமில்லை. இவ்வर्थம் [102]“सकृदेव प्रपन्नाये” त्यादि वचनத்தாலும் सुप्रतिष्ठितம். இப்படி महोदारனான सर्वशक्तिபக்கலிலே भरन्यासம் பண்ணுமவனுக்கு स्वाभिप्रायविशेषமொழிய फलविलंबத்துக்கு हेतुவில்லை. ஆகையாலே இந் न्यासविद्यैக்கு प्रारब्ध निवर्त-कत्वம் विशेषமாகிறது.

अनुसन्धेयங்களென்கிறார் **இவ்வானுகூல்யसङ्कल्पाद्यङ्गान्तरங்களுமிங்கே** इति । **उचितपदங்களிலே** इति । प्रथमपादத்தில் उपायान्तराशादिपरित्यागத்தைச் சொல்லுகையாலே प्रातिकूल्य-वर्जनமும், அவ்விடத்திலேயே अर्थादानुकूल्यसङ्कल्पமும், बुद्ध्यर्थकமான व्रजशब्दத்தில் महाविश्वासமும், शरणशब्दोपश्लिष्टமான व्रजशब्दத்திலேயே गोप्तृत्ववरणமும் अनुसन्धेयமென்று கருத்து. प्रथमपादस्याधिकारिपरत्वे मा शुचः என்கிறவிடத்தில் आकिञ्चन्यानुसन्धानरूपकार्पण्यம் अनुसन्धेयம். भक्तिस्थानத்தில் विधिக்கப்படுகையாலே இந்த प्रपत्ति அதுபோலே असकृदा-वृत्तமாகவேண்டுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सकृत्कृतश्शास्त्रार्थः என்கிற निर्णयத்துக்கு** इति । இது भक्तिபோலே मोक्षजनकतया भक्तिस्थानापन्नமானாலும் भक्तिபோலே இதற்கு सकृत्कृतश्शास्त्रार्थः என்கிற अंशத்தில் अपवादமில்லையாகையால் आवृत्तिप्रसङ्गம் வாராதென்று கருத்து. अपवादமில்லாததோடு प्रपत्तिக்கு सकृत्कर्तव्यत्वे अनुग्राहकप्रमाणமு முண்டென்கிறார் **இவ்வर्थமி**ति । இப்படி प्रपत्ति सकृत्कृतமாய்க்கொண்டே मोक्षजनक-மென்னில் प्रपत्त्युत्तरक्षणத்திலேயே மோக்ஷம் வர प्रसङ्गियாதோ என்ன வருளிச்செய் கிறார் **இப்படி महोदारனான** इति । **स्वाभिप्रायविशेषமொழிய** इति । शास्त्रार्थத்தை அநுஷ்டித்த பிறகும் फलविलंबத்திற்குக் காரணம் महोदारனான भगवानுடைய औदार्यத்தின் குறை யினாலன்று. सर्वशक्तனான அவனுடைய शक्तिயின் குறைவினாலன்று; किन्तु प्रपत्ति பண்ணுமவனுடைய फलकालத்தைக் குறிக்கிற अभिप्रायविशेषமே என்று தாத்பர்யம். स्वाभिप्रायविशेषமேயொழிய फलविलंबத்துக்கு வேறு ஹேதுவில்லையென்றதால் स्वाभि-प्रेतकालத்தில் फलजनकत्वம் सिद्धिக்கையாலே அது प्रारब्धनिवर्तकत्वं विना अनुपपन्नமாகையால் இந்த प्रपत्तिविद्यैக்கு प्रारब्धनिवर्तकत्वம் भक्त्यपेक्षया विशेषமாக फलिக்கிறதென்கிறார் **ஆகையாலே** इति । **ஆகையாலே** – स्वाभिप्रायव्यतिरिक्तமான विलंबहेतु இல்லாமையாலே.

101

102 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-33.

இவ்விடத்திலே சிலர் स्वतन्त्रனைக் குறித்தன்றோ வொன்றை விதிப் பது; अत्यन्तपरतन्त्रனாக अध्यात्मशास्त्रங்களிலும் மூலமன்த்ராதிகளிலும் शिक्षितனான அதிகாரியைக் குறித்து "व्रज" என்றொரு कर्तव्यத்தை விதிக்கும்படி யென் னென்று சொல்லுவர்கள். இது பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையைப் பராமர்ஶியாமற்சொன்ன படி. எங்ஙனேயென்னில்; [103]"कर्ता शास्त्रार्थवत्वात्", [104]"परात्तु तच्छ्रुतेः" என்று வேதாந்தத்திலறுதியிட்டபடியே இவனுக்கு भगवदधीनकर्तृत्वமுண்டாகையாலே இவனைப்பற்ற விதிக்கக் குறையில்லை. அசித்துக்கள் शब्दादिகளை ईश्वरனுண்டாக்கச் சுமக்கிறாப்போலே இவ்வளவு स्वातन्त्र्यத்தை யெடுத்துச் சுமக்கையுமிவனுக்கு भगवत्पारतन्त्र्यकाष्ठैயிருந்தபடி. இவனுக்கொருவழி யாலும் कर्तृत्वமில்லையென்னில்; प्रकृत्यविद्यादिகளுக்கு कर्तृत्वஞ்சொல்லு

शरणं व्रज என்று ஜீவனைக்குறித்து शरणवरणத்தை விதிக்கக் கூடுமோ? வேதாந்தத்தில் "य आत्मनि तिष्ठन् य आत्मानमन्तरो यमयति" என்றும், மூலமன்த்ரத்தில் नमः என்றும் अत्यन्तपरतन्त्र-னாக பரிக்ஷிக்கப்பட்ட ஜீவனுக்கு शरणवरणம் कर्तव्यतया विधेयமாக ஆகாதே என்கிற பக்ஷத்தை அனுவதிக்கிறார் **இவ்விடத்திலே சில**ரித்யாதினா। இதை நிரஸிக்கிறார் **இது பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையைப் பராமர்ஶியாமற் சொன்னபடி** இதி। பராமர்ஶியாமையை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னி**லிதி। ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லுகிறபடி ஜீவனை अत्यन्तोदासीनனாக்கி அவனுக்கு कर्तृत्वமே இல்லையென்று சொல்லாமல், जीवः कर्ता, विधिनिषेधशास्त्रयोः प्रयोजन-वत्वात्, என்று அவனுக்கு कर्तृत्वத்தை ஸ்தாபித்து "परात्तु तच्छ्रुतेः" என்று அதற்கு पराधी-नत्वத்தைச் சொல்லியிருப்பதாலே அவனைக்குறித்து ஒரு कार्यத்தைப் பண்ணும்படி விதிக்கையிலும், அந்த कर्तृत्वம் पराधीनமாகையாலே அவன் விதித்தபடி அந்த कार्यத்தைப் பண்ணுகையிலும் ஒரு விதி बाधकமில்லை. ஆகையால் விதிகூடா தென்பது सम्यक्परामर्शमूलமன்று என்று கருத்து. இப்படி कर्तृत्वத்தை இவனுக்கு ஒப்புக்கொண்டு அவனும் அதைச் சுமந்தால் இவனுடைய पारतन्त्र्यத்தோடே அது விரோதியாதோவென்னில்; அவன் கொடுத்த कर्तृत्वத்தை சுமக்கையே पारतन्त्र्यத்துக்கு अत्यन्तानुगुणம். அதைச் சுமக்காமையே पारतन्त्र्यविरोधि என்று सदृष्टान्तமாக उपपादिக் கிறார் **அசித்துக்களி**தி। **சுமக்கிறாப்போலே** இதி। ஆகாஶாதிகள் शब्दादिगुणங்களைச் சுமக்கிறாப்போலே என்றபடி. இவனுக்கு कर्तृत्वத்தையொப்புக்கொண்டு அது पराधीनமென்பதைக் காட்டிலும் कर्तृत्वமே இல்லையென்று சொல்வது युक्तமாகாதோ

[103] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-33.
[104] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-40.

கிற सिद्धान्ततुल्यமாம். कर्तृत्वம் स्वाधीनமென்னில்; सर्वात्मनियन्ता வொருவ னென்கிற अर्थங்கிடையாமையாலே निरीश्वरसिद्धान्तப்படியாம். ईश्वराधीन-மாக வரும் कर्तृत्वந்தானும் ज्ञातृत्वमात्रமென்னில்; पुरुषार्थसंपादनरुचियும் तदुपाय प्रवृत्तिயும் தவிரப் प्रसङ्गिக்கும். ज्ञानமும் அதினவस्थाविशेषமான इच्छैயுமே யுள்ளது. வேறொரு व्यापारமில்லையென்னிலும்; दृष्टादृष्टार्थங்களான வொரு-पायங்களையும் स्वयंप्रयोजनமான कैङ्कर्यங்களையுமனுஷ்டிக்க விரகில்லை. ஆகை யால் ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नங்கள் மூன்றும் आत्माவுக்கு உண்டு. இதில் चिकीर्षा-प्रयत्नங்கள் ज्ञानத்தினுடைய अवस्थाविशेषங்களென்னுமிடத்தை वेदार्थसंग्रहத்

வென்னில்; அது "योऽन्तरो यमयती" त्यादि श्रुतिविरुद्धமாகையாலே साङ्ख्यादिमततुल्यமா மென்கிறார் **இவனுக்கொரு வழியாலும் कर्तृत्वமில்லையென்னிலி**தி । **प्रकृत्य-विद्यादिகளுக்கு** इति । இங்கு आदिपदத்தாலே क्षणिकविज्ञानसन्ततिக்கு परिग्रहம். प्रकृतिக்கு कर्तृत्वம் சொல்லுகிறது सांख्यासिद्धान्तம்; अविद्यैக்கு कर्तृत्वம் சொல்லுகிறது मायावादिसिद्धान्तம்; विज्ञानसन्ततिக்கு कर्तृत्वம் சொல்லுகிறது बौद्धसिद्धान्तம்; ननु स्वाधीनकर्तृत्वाभ्युपगमத்தாலேயே கீழ்ச்சொன்ன मतत्रयங்கள் व्यावृत्तமாகாதோ? அதற்கு पराधीनत्वத்தையுமொப்புக் கொள்ளவேண்டுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **कर्तृत्वம் स्वाधीनமென்னிலி**தி । **सर्वात्मनियन्ता வொருவனென்கிற अर्थங் கிடையாமையாலே** इति । अन्तर्यामि-ब्राह्मणத்தில் "य इमञ्च लोकं परञ्च लोकं सर्वाणि च भूतानि योऽन्तरो यमयति" என்று ஒருவனுக்கே सर्वात्मनियन्तृत्वம் சொல்லுகிற श्रुत्यर्थம் घटिயாதாகையாலே யென்கை. **निरीश्वरसिद्धान्तப் படியாம்** – निरीश्वरमीमांसकसिद्धान्ततुल्यமாம். प्रसङ्गात् கீழ்ச்சொன்ன पराधीनकर्तृत्वस्वरूपத்தை शोधिத்து निष्कर्षिக்கிறார் **ईश्वराधीनமாக வரும் कर्तृत्वந்தானுமி**தி । ज्ञानचिकिर्षाकृतिमत्वம் कर्तृत्वமென்று स्थापिக்கப்போகிறவராய் முதலில் ज्ञातृत्वमात्रமே कर्तृत्वமென்கிற पक्षத்தில் दोषமருளிச்செய்கிறார் **ज्ञातृत्वमात्रமென்னிலீ**த்யாதினா । इच्छैயில்லாமையாலே पुरुषार्थरुचि தவிர प्रसङ्गिக்கும்; प्रयत्नाभावात् तदुपायानुष्ठानம் தவிர प्रसङ्गिக்குமென்றபடி. ज्ञातृत्वமும் इच्छावत्वமும் சேர்ந்தே कर्तृत्वरूपமென்னில் दूषणமருளிச்செய்கிறார் **ज्ञानமும் அதின वस्था विशेषமான इच्छैயுமேயுள்ளது** इत्यादिना । कर्तृत्वம் प्रवृत्तिघटितமல்லாமையாலே ஒரு विधोपायानुष्ठानமும் फलமான कैङ्कर्यानुष्ठानமும் घटिயாதென்று கருத்து. இப்படி ज्ञानादि-களில் प्रत्येकத்தை कर्तृत्वरूपமென்றாலும் उभयம் कर्तृत्वरूपமென்றாலும் अनिष्टம் प्रसंगिக் கையால் उत्तरोत्तरावस्थाश्रयங்களான மூன்றையும் சேர்ந்தே कर्तृत्वமென்று கொள்ள வேண்டுமாகையாலே இவை மூன்றும் ஜீவனுக்குண்டென்கிறார் **ஆகையாலீ**தி । இப்படி ज्ञानचिकीर्षा प्रयत्नங்கள் மூன்றும் आत्माவுக்குண்டென்றால் ज्ञानातिरिक्तेच्छाप्रयत्नங்கள் இல்லை என்கிற भवदीयसिद्धान्तविरोधம் வாராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இதில்**

திலருளிச்செய்த லாघवयुक्तियாலே கண்டுகொள்வது. क्रियाश्रयत्वरूपமான कर्तृत्वம் चेतनाचेतनसाधारणம்; प्रयत्नाश्रयत्वरूपமான कर्तृत्वம் चेतनैकान्तம். प्रयत्न-மாவது शरीरादिप्रेरणहेतुவான बुद्धिविशेषம். ज्ञानमात्रத்துக்காश्रयமானபோதும் भोगमात्रத்துக்காश्रयமானபோதும் क्रियाश्रयत्वमात्रமான सामान्य कर्तृत्वமே யுள்ளது. ஒன்றைத் தன் बुद्धिயாலே उत्पादिக்கும்போது प्रयत्नाश्रयत्वरूपமான कर्तृत्वம். இப்படிப்பட்ட कर्तृत्वம் कैङ्कर्यमात्रத்திலே யென்கையுமுचितமன்று. அங்கும் भगवत्प्रीतिயென்றொரு प्रयोजनத்தை उद्देशिத்துपायानुष्ठानம் பண்ணினானாயிறே

चिकीर्षाप्रयत्नங்களிதி । **लाघवयुक्तिயாலே** इति । चिकीर्षाप्रयत्नங்களை पृथग्गुणங்களாக ஒப்புக் கொள்ளுகிற नैयायिकमतத்திலேயே गौरवம். அவைகளை अवस्था विशेषापन्नज्ञानமாகவே ஒப்புக்கொண்டால் लाघवமென்று திருவுள்ளம். இப்படி ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नाश्रयत्वம் कर्तृत्वமென்றால் ज्ञानादिशून्यங்களான रथादिகளுக்கு कर्तृत्वம் சொல்லுகிற ''रथो गच्छती'' त्यादिव्यवहारविरोधம் வாராதோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **क्रियाश्रयत्वरूपமான कर्तृत्व-मित्यादिना** । तथाच कर्तृत्वம் द्विविधம் क्रियाश्रयत्वமென்றும் प्रयत्नाश्रयत्वமென்றும். அதில் क्रियाश्रयत्वरूपकर्तृत्वம் चेतनाचेतनासाधारणமாகையால் रथो गच्छतीत्याद्यचेतनकर्तृत्वव्यवहारத்திற்கு ஒருவித बाधकமில்லை. प्रयत्नाश्रयत्वरूपकर्तृत्वம் चेतनैकान्तமாமென்று திருவுள்ளம். இப்படி प्रयत्नமும் ज्ञानरूपமென்றால் அது कीदृशज्ञानरूपம் என்று निरूपिக்கமுடியுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रयत्नமாவது शरीरादीति** । तथाच शरीरेन्द्रियव्यापारजनकज्ञानत्वம் प्रयत्नत्वமென்றதாயிற்று. चेतनனுக்கு सर्वत्र प्रयत्नाश्रयत्वமே संभविया நிற்க क्रियाश्रयत्वरूपकर्तृत्वத் திற்கு चेतनसाधारण्यம் கூடுவது எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ज्ञानमात्रத்துக்கு** इत्यादिना । जानाति, भुङ्क्ते என்கிற விடங்களில் आख्यातத்திற்கு आश्रयत्वமே अर्थம் கொள்ள வேண்டுமாகையால் तादृशस्थलங்களில் धात्वर्थज्ञानादिरूपक्रियाश्रयत्वமும் अर्थமாகக் கொள்ள வேண்டுமாகையால் क्रियाश्रयत्वरूपकर्तृत्वம் चेतनसाधारणமாகிறது. प्रयत्नाश्रयत्वरूपமான चेतनैकान्तकर्तृत्वம் சொல்லுமிடத்தைக் காட்டுகிறார் **ஒன்றைத் தன் बुद्धिயாலே उत्पादिக்கும்போது** इति । **தன் बुद्धिயாலே** – इच्छावस्थापन्न ज्ञानத்தாலே, இப்படிப்பட்ட इच्छापूर्वककर्तृत्वம் फलदशैயில் कैङ्कर्यविஷயத்தில் स्वरूपानुगुणமானாலும் उपायविஷயத்தில் அது स्वरूपविरुद्धமாகையால் அதை व्रज என்று विधिக்கக்கூடுமோ என்று சிலர் சொல்லும் ஶங்கையை பரிஹரிக்கிறார் **இப்படிப்பட்ட कर्तृत्वம் कैङ्कर्यमात्रத்திலே யென்கையுமுचितமன்று** इति । उचितமாகாமையை उपपादिக்கிறார் **அங்குமி**ति । कैङ्कर्यமும் भगवत्प्रीतिहेतुவாகையாலே उपायமாக முடிகையால் उपायकर्तृत्वம் स्वरूपविरुद्ध-மென்று சொல்லுபவர்களுக்கு அதுவும் घटिயாது என்று கருத்து. இப்படி कैङ्कर्य-कर्तृत्वம்போலே उपायकर्तृत्वமும் स्वरूपानुगुणமாகில் कर्तृत्वत्यागம் சொல்லுகிற शास्त्रத்தில்

யிருப்பது. ஆனபின்பு கர்த்ருத்வத்தில் பந்தஹேதுவான ஆகாரமே த்யாஜ்யம். அதெ தென்னில்; ஈஶ்வரன் கொடுத்த ஜ்ஞானஶக்த்யாதிகளையும் கரணகளேபராதிகளையுங் கொண்டு அவன் ப்ரேரகனுமாய் தாரகனுமாய் ஶேஷியுமாய்க்கொண்டு ஸஹ-கரிக்கப் ப்ரவர்த்திக்கிற தன்னையிதுக்கு விபரீதமாக அநுஸந்தித்திருக்கையும் இவ்வநுஸந்தானத்தில் திருத்தமுண்டேயாகிலும் இதிலே ப்ரயோஜனாந்தரத்தை யிடுக்கி அநுஷ்டிக்கையும் பந்தகம். பக்திப்ரபத்திகள் தானும் ப்ரயோஜனாந்தரபரனுக்கு பந்தகமாயிறே யிருப்பது. ஆகையால் ஸ்வாபாவிககைங்கர்யார்த்தியாய் அநந்யப்ரயோஜன-னாயிருக்குமவனுக்கும் பலதஶையில் கர்த்ருத்வம் போலே உபாயதஶையில் கர்த்ருத்வமும் விருத்தமன்று. பலதஶையில் விவிதவிசித்ரகைங்கர்யகர்த்ருத்வம் கேவலமீஶ்வரேச்சாவைசித்ரியோடே பொருந்தின ஸ்வேச்சையாலேயாயிருக்கும். ஸம்ஸாரதஶையிலுள்ள கர்த்ருத்வமெல்லாம் கர்மாநுரூபமாக ஈஶ்வரன் பரிணமிப்பித்த ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களை உபாதியாகக்கொண்டு பஹுவிதமாயிருக்கும். இதில் ரஜஸ்ஸாலும் தமஸ்ஸாலும் ப்ரயோஜனாந்தரஸங்கஹேதுவான ஸத்த்வத்தாலும்வரும் கர்த்ருத்வம் பந்தகம். பகவத்ப்ராப்தியிலே ஸங்கத்தைப் புணர்க்கும் ப்ரக்ருஷ்டஸத்வவிஶேஷமடியாக வரும் கர்த்ருத்வம் மோக்ஷகாரணம். இக் குணத்ரயத்தோடு துவக்

த்யாஜ்யமாகச் சொல்லியிருக்கிற கர்த்ருத்வம் எது என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆன பின்பு கர்த்ருத்வத்தில் பந்தஹேதுவான ஆகாரமே த்யாஜ்ய**மிதி। அந்த ஆகாரத்தை விவிச்ய உபபாதிக்கிறார் **அதென்னில**ீத்யாதினா। இவ்வநுஸந்தானத்தில் **திருத்தமுண்டேயாகிலும்** – வைஶத்ய-முண்டேயாகிலும், **இடுக்கி** – கூட்டி, ப்ரயோஜனாந்தரத்தையுமுத்தேஶித்து என்றபடி. ஐஶ்வர்யகைவல்யாதி ப்ரயோஜனாந்தரபரர்களுக்கு பக்திப்ரபத்திகளும் பந்தகங்களாகவே ஸித்தங்களென் கிறார் **பக்திப்ரபத்திகள்தானு**மிதி। இப்படி ப்ரயோஜனாந்தரார்த்தமாக கர்த்ருத்வமே த்யாஜ்யமாகையால் அநந்யப்ரயோஜனனுக்கு கைங்கர்யகர்த்ருத்வம் போல் உபாயகர்த்ருத்வமும் ஸ்வரூபாநுகுணமே என்று முடிக்கிறார் **ஆகையால**ீதி। இனி பலதஶையிலுள்ள கர்த்ருத்வத்திற்கும், ஸம்ஸாரதஶையிலுள்ள கர்த்ருத்வத்திற்கும் வாசி யருளிச்செய்கிறார் **பலதஶையில் விவிதவிசித்ரகைங்கர்ய கர்த்ருத்வ**மிதி। **ஈஶ்வரேச்சாவைசித்ரியோடே பொருந்தின ஸ்வேச்சையாலே** இதி। அங்கும் கைங்கர்யகர்த்ருத்வம் ஸ்வாச்சந்த்யத்தாலே வருமாகிலும் அது ஈஶ்வராநுகுணமாகவே இருக்குமென்றபடி. **ஸம்ஸாரதஶையிலுள்ள கர்த்ருத்வமெல்லா**மிதி। கைங்கர்யகர்த்ருத்வமும் உபாயாநுஷ்டானகர்த்ருத்வமும் ஸாம்ஸாரிகவ்யாபாரகர்த்ருத்வமுமென்றபடி. **பஹுவிதமாயிருக்கு**மிதி। கர்மாநுகுணமாக வருகையாலும் ரஜஸ்தம உபாதிகங்களாகையாலும் இங்குள்ள கைங்கர்யகர்த்ருத்வ-மும் புருஷபேதேன விசித்ரமாயிருக்குமென்று கருத்து. இந்த ஸாம்ஸாரிககர்த்ருத்வங்களில் பந்தக-கர்த்ருத்வத்தை விவிச்ய ப்ரதர்ஶிப்பிக்கிறார் **இதில**ீத்யாதினா। மோக்ஷகாரணகர்த்ருத்வத்தை நிரூபிக்கிறார் **பகவத்ப்ராப்தியிலே** இத்யாதினா முக்ததஶையில் கர்த்ருத்வம் ரஜஸ்தம உபாதிகமல்லாமையால் விலக்ஷண

கற்றிருக்கும் मुक्तदशैயில் कर्तृत्वம். இப்படி யிருக்கையால் आत्माவுக்கு कर्तृत्वமில்லையென்கிற वाक्यங்களுக்கும் कर्तृत्वமுண்டென்கிற वाक्यங்களுக்கும் विषयव्यवस्थैயுண்டாகையாலே विरोधமில்லை. அதெங்ஙனே யென்னில்; कर्तृत्वமில்லை யென்கிற वाक्यங்கள் ईश्वराधीनமாயும் तदायत्त-प्रकृतिगुणाधीनமாயும் வரும் कर्तृत्वத்தை निरपेक्षமென்று நினைக்கலாகாதென் கிறன. कर्तृत्वமுண்டென்கிற वाक्यங்கள் ईश्वरेच्छादिகளடியாகவே வந்த ज्ञानத்துக்கும் तद्विशेषங்களான चिकीर्षा प्रयत्नங்களுக்குமிவனே आश्रयமென்னு மிடத்தைச்சொல்லுகிறன. இந் निष्कर्षप्रकारத்தை ''शरीरवाङ्मनोभिर्यत्'' என்று துடங்கி गीताचार्यன்றானே அறுதியிட்டான். அவ்விடத்தில் ''दैवञ्चैवात्र पञ्चमं'' என்று पुरुषोत्तमனைச் சொல்லுகிறது. இவன் ஜீவனையொரு कार्यத்தில் प्रवर्तिப்பிக்கும்போது இக் कार्यத்தைப்பற்ற कारयिताவென்று சொல்லப் படும், தானே प्रवर्तिக்கும் फलप्रदानादिகளிலும் सृष्ट्यादिகளிலும் कर्ताவென்று சொல்லப்படும், ஒன்றிலே प्रवृत्तனான चेतनனை விலக்காதவளவில்

மென்கிறார் **இக் गुणत्रयத்தோடு** इति । இப்படி ஜீவனுடைய कर्तृत्वத்தை बहुविधமாக निरूपिக்கையால் ''कर्ता भोक्ता विज्ञानात्मा पुरुषः'' என்று ஜீவனுக்கு कर्तृत्वம் சொல்லுகிற वाक्यங்களுக்கும், ''न कर्तृत्वन्न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः'' என்று ஜீவனுக்கு कर्तृत्वமில்லை யென்கிற वाक्यங்களுக்கும் विषयव्यवस्थैயாலே विरोधपरिहारம் सिद्धமாகுமென்கிறார் **இப்படியிருக்கையாலி**தி । विरोधமில்லாமையை उपपादिத்துக்காட்டுகிறார் **அதெங் ஙனேயென்னிலி**தி । कर्तृत्वம் இல்லையென்று சொல்லுகிற प्रमाणம் ஜீவனுக்கு कर्तृत्वसामान्यनिषेधपरமன்று; किन्तु இவனுடைய कर्तृत्वத்திற்கு प्रकृतिगुणाधीनत्वத்தையும் ईश्वराधीनत्वத்தையும் சொல்லுகிற प्रमाणानुरोधेन निरपेक्षकर्तृत्वनिषेधपरமென்றும் कर्तृत्वமுண் டென்று சொல்லும் प्रमाणம் ईश्वराधीनமாக வரும் ज्ञानचिकीर्षाप्रयत्नरूपங்களான कर्तृत्वம் ஜீவனை आश्रयिத்திருக்குமென்று சொல்லுகிறதென்றும் विषयव्यवस्थै கொண்டால் विरोधமில்லையென்று திருவுள்ளம். இந் निष्कर्षप्रकारம் கீதையில் சொல்லப்பட்ட தென்கிறார் **இந் निष्कर्षप्रकारத்தை** इति । அவ்விடத்தில் ''अधिष्ठानन्तथा कर्ता'' என்கிற श्लोकத்தில் ''दैवञ्चैवात्र पञ्चमं'' என்று ईश्वराधीनत्वமும் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **அவ்விடத்திலி**தி । ''न दैवं केशवात्परं'', ''दैवाधीनं जगत्सर्वं'', इत्यादौ दैवशब्दம் पुरुषोत्तमपरமாக प्रयुक्तமிறே. இனி प्रसङ्गात् ईश्वरனுடைய कारयितृत्वकर्तृत्वोपेक्षकत्वानुमन्तृत्वसहकारित्वங்களை विविच्य प्रदर्शिப்பிக்கப்போகிறவராய் कारयितृत्वத்திற்கு விஷயம் காட்டுகிறார் **இவன் ஜீவனை** इति । कर्तृत्वத்திற்கு விஷயம் காட்டுகிறார் **தானே प्रवर्तिக்கும்போது** इति ।

உபேக்ஷகன்; அப்போதிசைந்திருக்கையாலே அனுமன்தா; இளந்தலை சுமக்குமவனுக்கு ப்ரபலன் பெருந்தலை சுமக்குமாப்போலே கூடப் ப்ரவர்த்திக்கையாலே ஸஹகாரி । ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில் தேவமனுஷ்யாதிவைஷம்யம் ஜீவகர்மவிசேஷோபாதிகமாகையாலே [105]"சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாகச: । தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்த்தாரமவ்யயம்" என்று ஈச்வரனுக்கு கர்த்ருத்வநிஷேதம் பண்ணுகிறது. இப்படி ஸர்வவிஷயஸாதாரண கர்த்ருத்வமுடைய ஈச்வரனடியாக ஜீவனுக்கு ஸ்வபுத்திபூர்வப்ரவ்ருத்தி சக்திரூபமான நியோகயோக்யத்வம் ஸித்தமாகையாலே இங்கு "வ்ரஜ" என்று விதிக்கக்குறையில்லை. இப்படி பக்த்யாதிகள் போலே சரணாகதி தர்மமும் கர்தவ்யமாக விதிக்கப்படுகையால் "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே, ஈச்வரனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தைக்கு பக்திப்ரபத்த்யாதிகளெல்லாம் அவனாலே வருகிறதென்று நினைக்கவேணுமென்று தன்னுடைய பராதீனகர்த்ருத்வத்திலே தாத்பர்யம்.

உபேக்ஷகத்வத்திற்கு விஷயம் காட்டுகிறார் **ஒன்றிலே** இதி । அதை ப்ரதமப்ரவ்ருத்தியிலே கண்டுகொள்வது. அனுமன்த்ருத்வத்தைக் காட்டுகிறார் **அப்போது** இதி । **இசைந்திருக்கையாலே** – அந்த கார்யத்தையே செய்யும்படி ஒப்புக்கொண்டிருக்கையாலே, ஸஹகாரித்வத்தைக் காட்டுகிறார் **இளந்தலை சுமக்குமவனுக்கி**தி । அடி பெருத்து நுணியில் க்ருசமாயிருக்கிற ஒரு மரத்தில் இளதான நுணி பாகத்தைச் சுமக்கும் பாலனுக்கு பலிஷ்டனான ஒருவன் பெரியதான அடி பாகத்தைச் சுமந்து ஸஹகரிக்குமாப் போலே என்றபடி. இங்கு ஒரு கார்யவிஷயத்தில் ஜீவனைக்காட்டிலும் ஈச்வரனுக்கு ப்ரவ்ருத்தி அதிகமென்று தோற்றுகைக்காக இளந்தலை பெருந்தலை யென்றது. சில விடத்தில் ஈச்வரனுக்கும் கர்த்ருத்வமில்லையென்பதுபோல் சொல்லுகிற வசனங்களுக்கு தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளிலீத்யாதினா । ஈச்வரன் தேவாதிஸ்ருஷ்டிகளுக்கு கர்த்தாவாக இருந்தாலும் தேவாதிகளுடைய தேவத்வமனுஷ்யத்வாதிவைஷம்யங்களுக்கு அவரவர்களுடைய கர்மமே காரணமாகையாலே அதைப்பற்றி அகர்த்ருத்வம் சொல்லுகிறதென்று தாத்பர்யம். **குணகர்மவிபாகச** இதி । ஸத்வாதிகுணைச்சமாதிகர்மபிச்ச விபஜ்ய ஸ்ருஷ்டமென்றபடி. இனி ஜீவன் பரதன்த்ரனானாலும் ஸர்வவிஷயஸாதாரணகர்த்ருத்வமுடைய ஈச்வரனாலே அவனுக்கு ஸ்வபுத்திபூர்வகப்ரவ்ருத்திசக்தி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் அவனைக்குறித்து வ்ரஜ என்று விதிக்கக் குறையில்லை என்று நிகமிக்கிறார் **இப்படி** இத்யாதியால். இப்படி ஜீவனுக்கு விதிவிஷயமாம்படியான கர்த்ருத்வமுண்டானாலும் அதை தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே,

---

[105] கீதை 4-13.

★अन्यविश्वाससिद्ध्यर्थं भक्त्युपायविधिं वदन् ।
सर्वशास्त्रेष्वविश्वासमाधत्ते मुखभेदतः ॥
मद्योपहतपात्रस्थतीर्थदृष्टान्तवर्णनम् ।
अहङ्कारान्वये तु स्यात् प्रपत्तावपि भक्तिवत् ॥ ★

ईश्वरனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே என்று பிள்ளான் நிந்தித்திருப்ப தாலே व्रज என்று விதிக்கக்கூடுமோ வென்ன பிள்ளான் வார்த்தைக்கு भावமருளிச்செய் கிறார் **இப்படி** इत्यादियால். **அவனாலே வருகிறதென்று நினைக்கவேணு மென்று தன்னுடைய पराधीनकर्तृत्वத்திலே तात्पर्यமிதி** । தன்னுடைய भक्तिप्रपत्त्यादि-कर्तृत्वமும் அவனாலேயே வந்ததென்று நினைத்தால் தன்னுடைய कर्तृत्वமும் அதடியாக வரும் कार्यங்களும் ईश्वरனால் வரும் நன்மையாக முடியுமாகையாலே முலைப்பால் तुल्यமாமென்று திருவுள்ளமேயொழிய पराधीनकर्तृत्वத்திற்கு निन्दै சொன்னபடியன்று என்று तात्पर्यம்.

ननु भक्त्यादिகள்போலே शरणागतिधर्मமும் कर्तव्यतया விதிக்கப்படுகையால் என்று சொன்னது கூடுமோ? प्रपत्तिயில் विश्वासजननार्थம் शास्त्रத்தில் भक्ति விதிக்கப்படுகிறதே யொழிய भक्तिविधिயிலேயே शास्त्रத்திற்கு तात्पर्यமில்லையே என்று சிலர் சொல்லும் चोद्यத்தை ஒரு कारिकैயாலே अनुवदिத்து परिहरिக்கிறார் अन्येति । இங்கு अन्यशब्दம் प्रपत्तिपरம். वदन्निति । वादीति शेषः । प्रथमतो भक्तिं विधाय அதில் दुश्शकतैயைக் காண்பித்து सुलभமான प्रपत्तिயில் विश्वासத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக भक्तिविधानமே யொழிய அதையே साक्षान्मोक्षोपायமாக விதிப்பதில் शास्त्रத்திற்கு तात्पर्यமில்லையென்று சொல்லும் वादिயானவன் सर्वशास्त्रங்களிலும் अत एव प्रपत्तिशास्त्रத்திலும் प्रकारभेदத்தாலே अविश्वासத்தை யுண்டுபண்ணுகிறானென்கை. இப்படியே लघुவான अग्निहोत्रத்தில் विश्वास सिद्ध्यर्थம் ज्योतिष्टोमविधानமென்றும், लघुவான नामसङ्कीर्तनத்தில் विश्वाससिद्ध्यर्थं प्रपत्तिविधानமென்றும், प्रक्रियैயாலே विहितங்களான सर्वशास्त्रार्थங்களிலும் अविश्वासத்தை யுண்டுபண்ணு கிறானென்று கருத்து. சிலர் "मदिराबिन्दुमिश्रமான शातकुंभमयकुंभगततीर्थसलिलம்போலே अहङ्कारमिश्रமான उपायान्तरம் என்கிற பிள்ளான் वाक्यத்தைக்கொண்டு भक्ति अहङ्कारगर्भமா கையால் स्वरूपविरुद्धமென்பார்கள். அது अनुपपन्नம். विहितसात्विकत्यागपुरस्सरமாகப் பண்ணும் भक्तिக்கு अहङ्कारगर्भत्वமே வாராது. அப்படி வந்தால் स्वरूपविरुद्धம் தானே யென்றால் प्रपत्तिயிலும் अहं करोमि என்று अहङ्कारம் கலசினால் அதுவும் स्वरूपविरुद्ध-மாகவே முடியுமென்கிறார் मद्योपहत என்கிற காரிகையால்.

ஆகையால் [106]"प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वे" त्यादிகள் முன்பு தான் பண்ணின प्रपत्तिக்கு क्षमै கொள்ளுகிறபடி யென்று சிலர் சொல்லுமதுவும் अहङ्कार-स्पर्शादिशङ्कैயைப் பற்றவாமத்தனை. அல்லது यथाशास्त्रमनुष्ठित्त प्रपत्ति अपराध-மாய் அதுக்கு क्षमै கொள்ளுகிறபடியன்று. அப்படியாகில் "पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद" என்கிற पूर्वाचार्यपुरस्कारादि களும் தான் செய்கிறதாகையாலே இதுக்கு क्षमै கொள்ளவேண்டியனவஸ்தையாம். இது स्वपरनिर्वाहक-மாகில் இதுபோலே முன்பு பண்ணின प्रपदनமும் स्वपरनिर्वाहकமென்னலாம். இங்கு சொல்லும் குதர்க்கங்களாலே பூர்வர்கள் பண்ணின प्रपत्तिயுமपराधமாயறுகையாலே பூர்வர்களை முன்னிடவுமொண்ணாதொழியும்.

சிலர் स्तोत्ररत्नத்தில் அவஸானத்திலுள்ள "पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वा" என்கிற ஶ்லோகத்திலே செய்யப்பட்ட अपराधक्षामणம் "त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये" என்று தான் முன்பு பண்ண ஶரணாகதிக்கு प्रायश्चित्तமாகச் செய்தது என்பர். அதையும் தான் प्रपत्ति பண்ணினபோது अहङ्कारस्पर्शம் நேர்ந்திருக்குமோ என்கிற ஶங்கையாலே क्षामणம் பண்ணினாரென்பதாக निर्वहिக்கவேண்டுமேயொழிய தான் பண்ணின प्रपत्तिயையே अपराधமாக்கி அதற்கு क्षामणம் பண்ணினாரென்பதாக எண்ணலாகாதென்கிறார் **ஆகையால் प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वेति** । प्रपत्ति शास्त्रीयமானாலும் அதை अस्वतन्त्रனான தான் செய்கையால் अपराधமாக முடியும். ஆகையாலே அதற்காகவே अन्तिमश्लोकத்தில் क्षामणமென்னில்; "पितामहं नाथमुनिं विलोक्य प्रसीद मद्वृत्तमचिन्तयित्वा" என்கிற पूर्वाचार्यपुर-स्कारादिरूपமான அந்த क्षामणத்தையும் अस्वतन्त्रனான தான் பண்ணுகையால் அதுவும் अपराधமாய் முடிந்து அதற்காகவும் क्षामणம் பண்ணவேண்டிவருமாகையால் अनवस्थै प्रसंगिக்குமென்கிறார் **அப்படியாகிலி**त्यादिना । இதற்கு परिहारத்தை ஶங்கித்து प्रतिबन्धा समाधानமருளிச்செய்கிறார் **இது स्वपरनिर्वाहकமாகிலி**ति । **இது** – இந்த क्षामणமானது, **स्वपरनिर्वाहकமாகில்** – स्वानुष्ठानத்தாலே வருமपराधத்திற்கும் परமான प्रपत्त्यनुष्ठानத்தாலே வருமपराधத்துக்கும் क्षामणமாகுமென்னில், **प्रपदनமும் स्वपरनिर्वाहकமென்னலாமி**ति । पापங்களுக்கெல்லாம் प्रायश्चित्तமாகப் பண்ணின முன்பு செய்த प्रपत्तिயே स्वानुष्ठानத்தாலே வந்த दोषத்திற்கும் प्रायश्चित्तமாகலாமென்றபடி. இப்படி यथाशास्त्रानुष्ठितமான प्रपत्तिயையும் குதர்க்கங்களாலே दोषமாக்கினால் இதை अनुष्ठित्त पूर्वाचार्यர்களெல்லாம் दुष्टர்களாக முடிகையால் அவர்களை முன்னிடுவதே दोषமாமென்று இப்பக்ஷத்தில் दूषणान्तरமருளிச்செய்கிறார் **இங்கு சொல்லும் குதர்க்கங்களாலே** इति । **அறுகையாலே** – தீருகையாலே, முடிகையாலே யென்றபடி.

---

106 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 65.

ஆகையால் இஸ் ஸ்தோத்ரத்தில் ஆத்யந்தங்களில் பண்ணின ஆசார்ய புரஸ்காரம் இங்கருளிச்செய்கிற ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதமாயாதல் வைகல்ய பரிஹாரார்த்தமாயாதல் உபயுக்த-மாய் வந்ததித்தனை. இவ்வாசார்யபுரஸ்காரத்திற்போலே ப்ரபத்த்யாதிகளிலும் பராதீனகர்த்ருத்வம் தோஷமன்று. இப்படி பராதீனகர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமாகையாலே ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமில்லாமையாலே ஸ்வரூபந்தெளிந்தவனை நிஷித்தகர்மங் களொன்றும் லேபியாதென்கிற பக்ஷமும் நிரஸ்தம். முமுக்ஷுவுக்குச் சொன்ன பால்யம் பாலக்ருத்யங்களான காமசாராதிகளன்று. ஸ்வமாஹாத்ம்யானாவிஷ்காரமாத்ரமென்னு மிடம் [107]''अनाविष्कुर्वन्ननन्वयात्'' என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸமர்த்திதம். [108]''अनिष्टमिष्टं मिश्रञ्च'', [109]''यस्य नाहङ्कृतो भाव'' इत्यादिवचनங்கள் बुद्धिपूर्वोत्तराघविषयங்களன் றென்னுமிடம் பஹுசாஸ்த்ரவிரோதம் வாராமைக்காக பாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திக்கப் பட்டது. ''हत्वापि'' என்றதுவும் धर्मयुद्धादिविषयம்.

இப்படி ப்ரபதனம் அபராதரூபமாகாது. அதற்காக க்ஷாமணம் வேண்டாமென்றால் ஸ்தோத்ரத்தில் ஆத்யந்தங்களில் ஆசார்யபுரஸ்ஸரணத்திற்கு ப்ரயோஜனமென் என்ன வருளிச்செய் கிறார் **ஆகையால் இஸ் ஸ்தோத்ரத்திலி**தி । **ஆகையால்** – அஹங்காரஸ்பர்சமில்லாத ப்ரபதன-மபராதமாகாதாகையாலே, **அபேக்ஷிதமாயாதலி**தி । ''गुरुं प्रपद्य प्रथमन्तद्गुरूंश्च ततो हरि'' मित्यादि-களிற்படி பகவத்ப்ரபத்திக்கு ஆசார்யபுரஸ்காரமபேக்ஷிதமென்று கருத்து. **வைகல்யபரிஹாரார்த்தமாயாத லி**தி । ப்ராதிகூல்யவர்ஜனாத்யங்கங்களில் ஸம்பாவிதமான வைகல்ய பரிஹாரார்த்தமாயென்றபடி. இப்படி ஸ்தோத்ரத்தில் ஸபலமாக ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஆசார்யபுரஸ்காரகர்த்ருத்வத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக்கி சாஸ்த்ரீயங் களான பக்திப்ரபத்திகளின் பராதீனகர்த்ருத்வத்திலும் தோஷமில்லை யென்று முடிக்கிறார் **இவ் வாசார்ய புரஸ்காரத்திற்போலே** இதி । **ப்ரபத்த்யாதிகளிலி**தி । இங்கு ஆதிபதத்தால் பக்திபரிக்ரஹ: । நிஷேதசாஸ்த்ரம் கர்த்ருத்வமாத்ராவலம்பியாகையாலும் ஜீவனுக்கு பராதீனகர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமென்று இங்கே ஸ்தாபிக்கப்பட்டபடியாலும் ''ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வமே கிடையாதாகையாலும் பாரதந்த்ர்யஜ்ஞானமிருப்பதாலும் பாபம் லேபியாது'' என்கிற பக்ஷமும் நிரஸ்தமென்கிறார் **இப்படி பராதீனகர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமாகையாலே** இதி । முமுக்ஷுவைக் குறித்தே ''பால்யேன-திஷ்டாஸேத்'' என்று உபநிஷத்தில் காமசாரத்தை விதித்ததுபோல் தோன்றுகையால் ப்ரபன்னனுக்கு நிஷித்தம் லேபியாது என்று சொல்லவேண்டாவோ என்ன, அங்கு சொன்ன பால்யம் காமசாரமன்றென்கிறார் **முமுக்ஷுவுக்கு** இத்யாதினா । காமசாரமன்றாகில் மற்றெதென்ன வருளிச் செய்கிறார் **ஸ்வமாஹாத்ம்யானாவிஷ்காரமாத்திரமென்னுமிடமி**தி । வயோऽவஸ்தாவிசேஷரூபமான

---

[107] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-49.

[108] கீதை 18-12.

[109] கீதை 18-17.

★उपभुक्तौषधन्यायादुत्तरापथ्यमर्दनम् ।
अनन्यपरनिर्बाधश्रुतिस्मृतिशतैर्हतम् ॥ ★

मन्वादिகளும் [110]''जीवितात्ययमापन्नो योऽन्नमत्ति यतस्ततः । आकाश इव पङ्केन न स पापेन लिप्यते'', [111]''प्राणसंशयमापन्नो योऽन्नमत्ति यतस्ततः । लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवांभसा'' என்று नियमित्तार्கள்.

இது ब्रह्मवित्துக்கும் तुल्यமென்னுமிடம் [112]''सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात्'' என்கிற सूत्रத்திலே दृष्टान्तरूपेण साधितமாயிற்று. ஆகையால் कर्तृत्वமாத்மாவுக்கில்லையென்றாதல் पारतन्त्यज्ञानमात्रத்தைக்கொண்டாதல்

बाल्यத்தை विधिக்க முடியாதாகையாலும் कामचारादिகள் ''नाविरतो दुश्चरितात्'' என்று निषिद्धங்களாகையாலும் स्वमाहात्म्यानाविष्करणरूपबाल्यமே विधेयமென்று अनाविष्काराधिकरणத்திலே समर्थितமென்றபடி. ''अनिष्टमिष्टं मिश्रञ्च'', ''हत्वापि स इमान् लोकान्'' इत्यादौ प्रपन्नனுக்கு (सन्यासिக்கு) बुद्धिपूर्वोत्तराघம் லேபியாதென்று गीताचार्यனருளிச்செய்யவில்லையோ வென்ன அந்த வசநங்களுக்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் **अनिष्टमिष्टमिति** । हत्वापि என்பதும் प्रकरणात् धर्मयुद्धविஷயமென்கிறார் **हत्वापीति** ।

ஒருவன் सिद्धौषधத்தை ஸேவித்தானாகில் அதின் माहात्म्यத்தாலே औषधसेवोत्तरकालिकापथ्यமெல்லாம் போக்கடிக்கப்படவில்லையோ, அதுபோலே ஒருவன் प्रपत्तिயை अनुष्ठित्ताल் அதுதானே प्रपत्त्युत्तरकालिकबुद्धिपूर्वोत्तराघத்தையும் उपमर्दம் செய்யாதோ इत्यादिकुचोद्यங்களெல்லாம் ''इहैव केचिदुपक्लेशा भवन्ति'', ''अपायसंप्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत्'' ''प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत्'' इत्यादिबहुशास्त्रங்களாலே ध्वंसितமென்கிறார் **उपभुक्तौषधेति** । मन्वादिகள் बुद्धिपूर्वोत्तराघம் जीवितात्ययादिरूपापत्कालத்தில் லேபியாதென்றே व्यवस्थै பண்ணினார்களென்கிறார் **मन्वादिகளுமிति** । आदिशब्दத்தாலே व्यासருக்கு ग्रहணம்.

मन्वादिகள் சொன்னது अब्रह्मविद्विஷயமன்றோ, उत्कृष्टतरர்களான ब्रह्मवित्துக்களுக்கு उत्तराघம் अनापத்திலும் லேபியாதென்று சொல்லவேண்டாவோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **இது ब्रह्मवित्துக்குமिति** । **दृष्टान्तरूपेण साधितமாயிற்று** इति । ''तद्दर्शना'' दिति सूत्रखण्डेन ब्रह्मविदग्रेसरस्य चाक्रायणस्योषस्तेः प्राणसंशयापत्तावेव इभ्यात्कुल्माषखादनத்தை दृष्टान्तமாகக் காட்டி अब्रह्मवित्தான प्राणविद्यानिष्ठனுக்கு सर्वान्नीनत्वத்தை साधित्திருப்பதால் ब्रह्मवित्துக்கும் आपत्कालத்திலேயே सर्वान्नीनत्वம் என்பது तुल्यமென்று கருத்து. उत्तराघश्लेषनिरसनத்தை

110
111 மநுஸ்ம்ருதி 6-194.
112 ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-27.

बुद्धिपूर्वोत्तराघமொருபடிக்கும் லேபியாதென்கையுமித்தைப்பற்ற புனः प्रपदनம் வேண்டாவென்கையும் परपक्षமாம். இவ்விடத்திலே சிலர் ''व्रजे'' त्यादि-विधिகளை अन्यपरங்களாக்கி [113]''योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते । किन्तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा'', [114]''यमो वैवस्वतो राजा यस्तवैष हृदि स्थितः । तेन चेदविवादस्ते मा गङ्गां मा कुरून् गमः'', [115]''आत्मदास्यं हरेस्स्वाम्यं स्वभावश्च सदा स्मरे'' त्यादिகளில் तात्पर्यगतिகளையும் परामर्शियாதே இவற்றைக்கொண்டு शास्त्रजन्य-संबन्धज्ञानமொழிய வேறு मुमुक्षुவுக்கனுष्ठेयமாயிருப்பதொரு उपायமில்லை யென்பர்கள். இது भक्तिप्रपत्त्यादिविधिस्वारस्यविरुद्धம். रागप्राप्तश्रवणमननங்களாலே सिद्धமான शास्त्रजन्यज्ञानத்தை விதிக்கவும் வேண்டா. अविधेयज्ञानத்தை मोक्ष-साधनமாகச் சொல்லுவார்க்கு विधिविरोधादिदोषங்களும் வருமென்று साधिத்ததிறே. ஆனபின்பு सर्वविद्यानिष्ठரான मुमुक्षुக்களுக்கும் பொதுவாய் परंपर-

---

निगमिக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । **ஆகையால்** – आत्माவுக்கு पराधीनकर्तृत्वமுண்டென்று साधिக்கப்பட்டபடியாலும் निषेधशास्त्रம் कर्तृत्वमात्रावलंबियாகையாலுமென்றபடி, **ஒருபடிக்கும்** – आपத்திலோ अनापத்திலோ என்றபடி, **परपक्षமாம்** – भाष्यकारसिद्धान्तभिन्न-सिद्धान्तமாம். இங்கு சிலர் ''आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावश्च सदा स्मर'' इत्यादिகளை आपाततः ग्रहणம்பண்ணி संबन्धज्ञानमात्रமே मोक्षसाधनமாகையால் व्रज என்று मोक्षसाधनமாக வேறு ज्ञानம் विधेयமன்றென்பர். அவர்கள் மதத்தையனுவदित्तु निरसिக்கிறார் **இவ்விடத்திலே சிலரிதி** । **अन्यपरங்களாக்கி** – इममर्थञ्जानीहि என்பது போல் என்னை उपायமாகத் தெரிந்துகொள் என்று उपायत्वज्ञानबोधनपरமாக்கி, **इत्यादिகளில் तात्पर्यगतिகளையும் परामर्शियாதே** इति । இவ்வசனங்களின் तात्पर्यத்தை परामर्शिத்தால் प्रपत्तिக்கும் मूलமான संबन्धज्ञानத்தின் प्राशस्त्यம் சொன்னதாக முடியுமேயொழிய विधेयமான प्रपत्तिயை निषेधित्ததாக ஆகாதென்று கருத்து. **இது भक्तिप्रपत्त्यादिविधिस्वारस्यविरुद्धமிதி** । व्रज, शरणं श्रयेत्, तमेव शरणङ्गच्छ इत्यादिविधिस्वारस्यविरुद्धமென்றபடி. शास्त्र जन्यसंबन्धज्ञानமே இங்கு विधेयமாக லாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **रागप्राप्तश्रवणमननங்களாலே** इति । **शास्त्रजन्य-ज्ञानத்தை** – शास्त्रजन्य संबन्धज्ञानத்தை, संबन्धज्ञानம் विधेयமல்லாவிடிலும் अविधेयமான அந்த ज्ञानத்தாலேயே मोक्षம் வரலாகாதோ என்ன, வாராதென்று पूर्वमेव स्थापितமென்கிறார் **अविधेयज्ञानத்தை** इति । ''योऽन्यथा सन्तमात्मान'' मित्यादिகளுக்கும் प्रपत्त्यादिविधिகளுக்கும் विरोधமில்லை. प्रत्युत संबन्धज्ञानம் परंपरया उपकारकமென்கிறார் **ஆனபின்பு** इति । **ஆனபின்பு** –

---

[113] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 42-35.

[114] மநுஸ்ம்ருதி 8-92.

[115] விஷ்ணுதத்வம்.

योपकारकமான जीवपरमात्म संबन्धज्ञानம் शास्त्रத்தாலே பிறந்தவனுக்கு நம்முடைய स्वामिயாய் निरतिशयभोग्यனான श्रियःपतिயை प्रापिக்கைக்கு விரகெதென்கிற उपायाकांक्षै பிறந்தவளவில் இங்கே யவ்வோ अधिकारिविशेषानुरूपமாக विधिக்கப்படுகிற ज्ञानान्तरங்கள் भक्तिप्रपत्तिகள். அவற்றில் प्रपत्तिயாவது [116]"यत्संरक्ष्य-तयार्प्यत" इत्यादिகளிற்படியே सपरिकरமான स्वरक्षाभरसमर्पणம். இது संबन्धानु-सन्धानगर्भமாகவேணுமென்கைக்காக संबन्धज्ञानம் प्रपत्तिயென்று சொன்னார்களத்தனை. இப் भरन्यासरूपप्रपत्तिயின் स्वरूपपरिकराधिकारादिகளை முன்பே பரக்கச் சொன்னோம்.

சாதனமு நற்பயனு நானே யாவன்
சாதகனு மென்வசமா யென்னைப் பற்றும்
சாதனமுஞ் சரணநெறி யன்றுமக்குச்
சாதனங்களிந்நிலைக்கோரிடையினில்லா
வேதனைசேர் வேறங்கமிதனில் வேண்டா
வேறெல்லா நிற்குநிலை நானே நிற்பன்
தூதனுமா நாதனுமா மென்னைப் பற்றிச்
சோகந்தீரென வுரைத்தான் சூழ்கின்றானே. // 43 //

अविधेयமான संबन्धज्ञानमात्रம் मोक्षसाधनமாகாதானபின்பு, प्रपत्तिस्वरूपத்தை प्रदर्शिப்பிக்கிறார் **அவற்றிலிதி** । भक्तिप्रपत्त्योर्मध्य इत्यर्थः । இந்த भरसमर्पणம் संबन्धज्ञानविशिष्टமாகவே फलजनक-மாகையால் घटकமான संबन्धज्ञानத்தையே उपचारத்தாலே प्रपत्तिயென்று சொன்னார்களென்கிறார் **இது संबन्धानुसन्धानगर्भமாகவேணுமிதி** । सपरिकरात्मरक्षाभरसमर्पणம் प्रपत्तिயென்று சொன்னால் அப் परिकरादिகளையும் निरूपिக்கவேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப் भरन्यासरूपप्रपत्तिயின் स्वरूपपरिकराधिकारादिகளை** इति । **முன்பே** – प्रपत्तियोग्यपरिकरविभागसाङ्गप्रपदनाधिकारங்களிலே.

இனி கீழ்ச்சொன்ன एकशब्दத்தினுடைய ஆறு अर्थங்களையும் शरणवरणத்திலும் शोकनिवृत्तिயிலுமுபयुक्तங்களாம்படி ஒரு பாட்டாலே संग्रहिத்துக்காட்டுகிறார் **சாதனமுமிதி** । **சாதனமும்** – साधनமும், प्रापकमिति यावत्, **நற்பயனும்** – நல்ல फलமும், प्राप्य-मिति यावत्. **நானேயாவன்** – நானொருவனே யாவன், இதனால் प्राप्यस्यैव प्रापकत्वம் சொல்லப்பட்டது. **சாதகனும்** – साधकனும், प्रपत्तिக்கு साधकனான कर्ताவுமென்றபடி.

---

[116] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 52-35.

இப்படி பூர்வார்த்தாலே ஓரதிகாரிவிஶேஷத்துக்கு த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்திலே அநுஸந்தேயமாய் ஸர்வதர்மங்களுக்குமுள்ள ப்ரபாவத்தையும் அவற்றுக்கில்லாத ஸ்வாஸாதாரணப்ரபாவத்தையுமுடைத்தான ஸக்ருத்கர்தவ்யோபாயவிஶேஷத்தை அதிகாரநைரபேக்ஷ்யாதிவிவரணபூர்வகமாக விதித்து உத்தரார்த்தத்தாலே த்வயத்திலுத்தரகண்டத்தில் பலத்தை நமஶ்ஶப்தஸம்க்ஷிப்தாநிஷ்ட நிவ்ருத்திவிவரணமுகத்தாலே யருளிச்செய்கிறான். இங்கு

என் வசமாய் – நான் கொடுத்த கரணகலேபராதிகளைக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரனன்றிக்கே எனக்கு பரவஶனாய், **என்னைப்பற்றுமிதி** । இதனால் ஶரணவரணம் பண்ணுகையாலே தனக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் கழிக்கப்பட்டது. तथाचोक्तम् स्वप्राधान्यनिवारणमिति । **சரண நெறி** – ஶரணாகதி என்கிற மார்கமும், **உமக்குச் சாதனமுமன்று** – ப்ரதாநஸாதநமுமன்று, இதனால் ப்ரபத்தேர்வ்யாஜமாத்ரத்வம் சொல்லப்பட்டது. **சாதனங்கள்** – கர்மயோகஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்கள், **இந்நிலைக்கு** – இந்த ஶரணாகதிக்கு, **ஓரிடையில்** – ஒரு ஸஹகாரிஸ்தாநத்தில், **நில்லா** – நில்லாது. இதனால் "अन्योपायैरनन्वयः" என்கிற அர்த்தம் காட்டப்பட்டது. **வேதனை** – து:கத்தோடு, **சேர்** – சேர்ந்த, **வேறங்கம்** – ஆநுகூல்யஸங்கல்பாத்யதிரிக்தக்ருச்ச்ரஸாத்யங்களான அங்கங்கள், **இதனில்** – இந்த ப்ரபத்தியில், **வேண்டா** – அங்கதயா ஸ்வீகார்யங்களன்று. இதனால் ததங்கநைரபேக்ஷ்யம் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டும் ஶோகநிவ்ருத்திக்குபயுக்தங்களாகிறன. **வேறெல்லாம்** – ப்ரபத்திவ்யதிரிக்தோபாயங்களெல்லாம், **நிற்கும் நிலை** – இருக்கிற ஸ்வபாவத்தில், அதாவது — அதுகளுடைய தத்தத்புருஷார்த்தஸாதநதாஸ்வபாவத்திலே யென்றபடி. **நானே நிற்பன்** – நானொருவனுமே நிற்பன். இதனால் ஸர்வஸாத்யேஷ்வபிசாரதா சொல்லப்பட்டது. இது உபாயத்திலும் ஶோகநிவ்ருத்தியிலுமுபயுக்தமாகிறது. **தூதனுமாயித்யாதி** । தூதனென்றதால் ஸௌலப்யஸௌஶீல்யாதிகள் சொல்லப்பட்டது. நாதனென்பதால் ஸ்வாமித்வபரத்வாதிகள் சொல்லப்பட்டது. இவையிரண்டும் ஆஶ்ரயணத்திற்கும் ஶோகநிவ்ருத்திக்கும் உபயுக்தமாம். **என்னைப்பற்றி** – என்னை ஆஶ்ரயித்து, **சோகந்தீர்** – உனக்கு ஸம்பாவிதமான ஶோகங்களை யெல்லாம் விட்டுவிடு, **என** – என்று, **உரைத்தான்** – லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அர்ஜுநனுக்குபதேஶித்த க்ருஷ்ணன், **சூழ்கின்றானே** – அத்யாபி அஸ்மதாதிகளை வளைத்துக் கொள்ளுகிறான். ஜீவன்களுடைய உஜ்ஜீவநவ்யாபாரஸித்த்யர்த்தம் ஸ்வயமேவ ப்ரவர்த்திக்கிறானென்றபடி.

இப்படி பூர்வார்த்தத்திற்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணி உத்தரார்த்தத்திற்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணப்போகிறவராய் த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் சொன்ன உபாயவிவரணபரம் பூர்வார்த்தமென்றும், உத்தரகண்டத்தில் சொன்ன இஷ்டப்ராப்த்யநிஷ்டநிவ்ருத்திரூபபலங்களில் நமஶ்ஶப்தத்தாலே ஸம்க்ஷிப்தமான அநிஷ்டநிவ்ருத்திரூபோபேயவிவரணபரம் உத்தரார்த்தமென்றும் பூர்வோத்தரார்த்தத்துக்கு ஸங்கதியை யருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** இதி । பூர்வார்த்தத்தாலே அகிஞ்சனனான அதிகாரியின் க்ருத்யத்தை யருளிச்செய்தானென்றும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸ்வீக்ருதபரனான தன்னுடைய க்ருத்யத்தைச் சொல்லி ஶோகித்த அர்ஜுநனைத்

पूर्वार्धத்தாலே अधिकारिकृत्यத்தை யருளிச்செய்தான். उत्तरार्धத்தாலே शरण्य-னாய் स्वीकृतभरனான தன் कृत्यத்தை யருளிச்செய்து कृतकृत्यனான இவனைத் தேற்றுகிறான். இவ்விடத்தில் ''मोक्षयिष्यामि'' என்கிற उत्तमனாலே நானென்று தோற்றாநிற்க, மிகுதியான ''अहं'' என்கிற पदம் अर्थस्वभावத்தாலே सर्वपापविमोचनத்துக்குறுப்பான अघटितघटनाशक्त्यादिகளை विवक्षिத்து सप्रयोजनமாகிறது. अपराधம் பண்ணினவனை விலங்கிட்டுவைத்த समाधि-कदरिद्रனான நானொரு व्याजத்தாலே उल्लसितकारुण्यனாய் अपराधத்தைப் பொறுத்துவிடும்போது விலக்கவல்லாரில்லை, வேறோருவனாலே இவனை मुक्तனாக்கவுமொண்ணாதென்று இங்கு तात्पर्यம். இவ்வர்थம் [117]''मोक्षदो भगवान्विष्णुः'', [118]''पशवः पाशिताः पूर्वं परमेण स्वलीलया । तेनैव मोचनीयास्ते नान्यैर्मोचयितुं क्षमा'' इत्यादिகளிலே प्रसिद्धம். இவ்வहं என்கிற पदத்தில் सहज-कारुण्यादिகள் பேரணியாய் प्रपत्तिயடியாக வந்த प्रसादविशेषமிளவணியாய்

தேத்துகிறானென்றும் सङ्गत्यन्तरமருளிச்செய்கிறார் **இங்கு पूर्वार्धத்தாலே** इति । अधिकारिकृत्यत्यமாவது शरणवरणத்தாலே शरण्यனை वशीकरिக்கை. தன் कृत्यமாவது सर्वपापத்தில் நின்றும் विमोचनம் பண்ணுகை. இனி मोक्षयिष्यामि என்கிறவிடத்தில் उत्तमனாலேயே अहंशब्दமாक्षिप्तமாயிருக்க अहंशब्दம் पृथक्காக வேண்டுமோ என்று अहंशब्दवैयर्थ्यத்தை आशङ्किத்து प्रयुक्तமான सर्वनाम अहंशब्दத்தாலே विवक्षितமான विशेषार्थங்களெல்லாம் தோன்றுமாகையாலே அது सार्थकமென்கிறார் **இவ்விடத்தி லித்யாதினா । अर्थस्वभावத்தாலே** – प्रमाणप्रसिद्धமான तत्तदहंशब्दस्वभावத்தாலே, आदिपदத்தாலே सार्वज्ञ्यादिग्रहणம். अघटितघटनाशक्तिवाचकமான अहंशब्दத்தை सावधारणமாக்கி நானே मोक्षयिष्यामि என்றால் तात्पर्यवृत्तिயாலே अघटितघटनासामर्थ्यத்தாலே बन्धनம் பண்ணிவைத்த நானே मोचिப்பிக்கிறேனென்கிற अर्थம் கிடைக்கும், तादृशसामर्थ्यशालिயான நானே விடுவிக் கிறேன் என்றால் सामर्थ्यமில்லாத मदितरர்களாலே விடுவிக்கமுடியாதென்று अर्थமும் तात्पर्यवृत्तिயினாலே தோன்றும் என்று எண்ணி अहंशब्दतात्पर्यार्थத்தை அப்படியே காட்டுகிறார் **अपराधம் பண்ணினவனை** इति । भगवाனே बन्धमोक्षத்தில் स्वतन्त्रன் என்பதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **இவ்வர்थமிதி । मोक्षदो भगवान्विष्णुरिति ।** இங்கு विष्णुरे-वेत्यवधारणம் विवक्षितம். ''सर्वस्माच्च परो विष्णुर्न समोऽनेन कश्चन । मोक्षदोऽप्येक एवासौ भृत्यकृत्यस्य मोक्षदः'' என்கிற प्रमाणமும் विवक्षितம். **पशव इति । पशवः** – **जीवात्मानः, पाशिताः** – **कर्मरूप-**

117

118 ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் 1-2-10.

निरङ्कुश மான स्वातन्त्र्यம் सर्वविरोधिनिराकरणार्थமாக முன்னே நிற்கிறது. அதெங்ஙனேயென்னில்; सहजकारुण्यம் अल्पव्याजத்தைக் கொண்டு अनन्तापराधங்களை अनादरிக்கும்படியான प्रसादத்தை யுண்டாக்கிறது. இப் प्रसादविशेषம் कारुण्योपश्लिष्टமாய்க்கொண்டு निरङ्कुशस्वातन्त्र्यத்தை आश्रितருடைய सर्वविरोधिनि-राकणத்துக்குறுப்பாகிறது. இப்படி सर्वपापविमोचनத்துக்கபेक्षितமான सर्वाकारத்தாலும் विशिष्टனான ईश्वरனுடைய निरपेक्षकर्तृत्वतत्परமான अहं शब्दத்திலே अवधारणம் फलितம். "त्वा" என்றது "न त्वेवाहं" முதலான उपदेशपरंपरैயாலே चिदचिदीश्वरतत्वत्रयविवेकம் பிறந்து ऐश्वर्यादिपुरुषार्थங்களினுடைய अल्पत्वास्थिर-त्वादिदोषங்களைத் தெளிந்து मत्प्राप्तिरूपமான परमपुरुषार्थத்தைப் பெறவேணுமென்றभिनिविष्टனாய் இதுக்குपदिष्टமான दुष्करोपायान्तरத்திற் றுவக்கற்று प्राप्यனாய் सर्वविरोधिनिराकरणक्षमனான என்பக்கலிலே भरन्यासம்பண்ணி कृतकृत्यனாய்க்கோலின फललाभத்தைப்பற்ற இனியொரு कर्तव्यान्तरத்தில் प्राप्तिயில்லாத வுன்னை யென்றபடி.

பாशத்தாலே கட்டப்பட்டார்கள். **परमेणेति** । पुरुषेणेति शेषः । **स्वलीलया** – स्वलीलार्थம், प्रयोजने तृतीया । இனி இந்த अहंशब्दத்திற்கு सर्वविरोधिनिवर्तकமான निरङ्कुशस्वातन्त्र्यத்திலே நோக்கு என்கிறார் **இவ்வहं என்கிற பதத்திலே** என்று துடங்கி. **முன்னே நிற்கிறது** – प्राधान्येनानुसन्धेयமென்றபடி. सहजकारुण्यादिகள் அதற்கு सहकारिயாய் நிற்கின்றன என்கிறார் **सहजकारुण्यादिகள் பேரணியாய்**इत्यादिना । सर्वज्ञत्वादिகள் आदिशब्दार्थம். **பேரணி** – प्रबल-सहकारिயான मूलबलம், இளவணி – आगन्तुकसहकारि, युद्धத்தில் नासीरभटனுக்கு प्रबलसहकारि-யான मूलबलத்திற்கு பேரணி என்றும், मध्यத்தில் आगन्तुकமாக வரும் ஸேனைக்கு இளவணி என்றும் द्राविडव्यवहारம். सहजकारुण्यादिகள் பேரணியாகும் प्रकारத்தையும் प्रसादविशेषம் இளவணியாகும் प्रकारத்தையும் उपपादिத்துக்காட்டுகிறார் **அதெங்ஙனே யென்னிலி**ति । कारुण्यம் தனக்கொரு कारणान्तरத்தாலே अपेक्षैயன்றிக்கே सहजமாய் प्रधानकारणமாயிருக்கையாலும் कर्ताவுக்கும் தெரியாத यादृच्छिकादिகளைக்கொண்டு उपायादिகளை மூட்டி भगवाனுடைய प्रसादத்தை உண்டுபண்ணுகையாலும் அது मूलबलமாகிறதென்று திருவுள்ளம். उपायத்தாலே உண்டான இப் प्रसादविशेषமாगन्तुक-மாய் निरङ्कुशस्वातन्त्र्यத்திற்கு उपोद्बलமாய் நிற்கையாலே இளவணியாகிறதென்று திருவுள்ளம். இப்படி रक्षणोपयुक्तமான सर्वाकारविशिष्टपरமாகையாலே இவ்வहंशब्दம் सावधारणமாக फलितமென்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । இனி त्वा என்கிற शब्दத்திற்கு व्याख्यानமருளிச் செய்கிறார் **त्वा என்றது** इति । **न त्वेवाहमिति** । त्वा शब्दம் गीதையில்

இப்படி बन्धमोक्षशक्तனான मोक्षप्रदனையும் अशक्तனாயவன் பக்கலிலே न्यस्तभरனான मुमुक्षुவையுஞ்சொல்லி, மேல் "सर्वपापेभ्यः" என்று बन्धकங் களைச் சொல்லுகிறது. पापமாவது शास्त्रवेद्यமான अनर्थसाधनம். अनर्थமாவது, प्रतिकूलप्राप्तिயும் अनुकूलनिवृत्तिயும். இங்கு पापशब्दம் मुमुक्षुவைப்பற்றவனிष्ट- फलங்களான सांसारिकपुण्यங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. [119]"एते वै निरयास्तात स्थानस्य परमात्मनः" என்கையாலே स्वर्गादिகளும் मुमुक्षुவுக்கு नरकமாகையால் இவனுக்கு स्वर्गहेतुவோடு नरकहेतुவோடு வாசியில்லை. ஆகையாலேயிறே मुमुक्षुவுக்கு पापங்களை விடச் சொல்லுகிறாப்போலே [120]"त्रैवर्गिकांस्त्यजे- द्धर्मान्" என்று विधिக்கிறது. [121]"இரு வல்வினைகளுஞ்சரித்" தென்கிற

नत्वेवाहं என்றாரம்பித்து उपदिष्टமான चिदचिद्विवेकத்தோடு கூடினவனாய் "ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्, बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते । वासुदेवस्सर्वमिती" त्याद्युपदेशத்தாலே ऐश्वर्यादिகளில் विरक्तனாய் भगवत्प्राप्तिயில் अभिनिविष्टனாய் அதற்கு उपायமான "मन्मना भव मद्भक्तः" என்று சொன்ன भक्त्युपायத்திலशक्तனாய் प्राप्यனாய் समर्थனுமான என்னிடத்தில் शरणं व्रज என்றபடி भरन्यासம் பண்ணினவனாய் सर्वधर्मान् परित्यज्य என்னும்படி कर्तव्यान्तर शून्यனாய் अभिमुखचेतनனான அர்ஜுனனைச் சொல்லுகிறதென்று திருவுள்ளம்.

उक्तமான "अहं", "त्वा" என்கிற पदद्वयத்தினுடைய अर्थங்களை अनुवदित्துக்கொண்டு सर्वपापशब्दத்திற்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி बन्धे**ति । **पापமாவது शास्त्रवेद्यமான अनर्थसाधनமி**ति । फलान्तरसाधनங்களான पुण्यங்களும் मुमुक्ष्वपेक्षया अनर्थसाधनங்களாகையாலே அவைகளும் मुमुक्षुவுக்கு उपायங்களாமென்கிற अभिप्रायத்தாலே இந்த लक्षणம் சொல்லப் பட்டது. अनर्थமிரண்டுவிதமென்கிறார் **अनर्थமாவது** इति । **प्रतिकूलप्राप्तिरि**ति । **प्रतिकूलम्** – अनिष्टம், அதின் प्राप्तिயும், **अनुकूलनिवृत्तिயும்** – अनुकूलம் – इष्टம், तन्निवृत्तिயும். இனி கீழ்ச்சொன்ன लक्षणानुगुणமாக लक्ष्यकोटिயில் सांसारिकफलजनकமான पुण्यங்களும் प्रविष्टங் களென்கிறார் **இங்கு पापशब्दமி**ति । सांसारिकस्वर्गादिफलம் சிலர்க்கு अनुकूलமாகத் தோன்ற வில்லையோ வென்ன? அதையும் भगवत्स्थानापेक्षया निरयமாக प्रमाणம் சொல்லுகை யால் निरयहेतुவான पापத்தோடு स्वर्गादिजनकपुण्यத்திற்கு வாசியில்லை யென்கிறார் **एते वै निरया** इति । இப்படி अनर्थहेतुவாகையாலேயிறே मुमुक्षुவுக்கு त्रैवर्गिकधर्मत्यागமும் विधिக்கப் பட்டதென்கிறார் **ஆகையாலேயிறே मुमुक्षुவுக்கு** इति । இப்படி पुण्यापापங்களிரண் டையும் விட வேண்டுமென்பதில் நம்மாழ்வார் பாசுரத்தை प्रमाणமாகக் காட்டுகிறார்

119 பாரதம் சாந்திபர்வம் 196-6.
120 விஷ்ணுபுராணமென்று முன்னோர்கள்.
121 திருவாய்மொழி 1-5-10.

படியே ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களிரண்டும் முமுக்ஷுவுக்கு நிராகரணீயங்களாகவிறே ச்ருதி-ஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகிறது. இப்படி புண்யபாபரூபமான பந்தகாரணத்தை பாபசப்தத்தாலே சொல்லி பஹுவசனத்தாலே புண்யபாபங்களினுடைய வாநந்த்யத்தை விவக்ஷிக்கிறது. இனி ஸர்வசப்தத்தாலே விசேஷிக்கிறதென்னென்னில்; ப்ராப்தி-விரோதியான கர்மத்துக்குக் காரணமாயும் கார்யமாயும் வருகிற அவித்யையையும் விபரீதவாஸனையையும் விபரீதருசியையும் ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையும் பாபராசியிலே சேர்க்கைக்காக. இப்படி "ஸர்வபாபேப்ய:" என்கிற விரோதி-வர்க்கத்தையெல்லாம் [122]"மனோவாக்காயை:" என்று துடங்கி மூன்று சூர்ணிகையாலே சாப்தமாகவுமார்த்தமாகவுமருளிச்செய்தார். [123]"க்ஷபயித்வாதிகாரான் ஸ்வான் சச்வத்

இருவல்வினைகளுஞ்சரித்து இத்யாதினா । **இரு** – இரண்டு வகைப்பட்ட, **வல்** – த்ருடமான, **வினைகளும்** – ஸுக்ருததுஷ்க்ருதரூபங்களான பாபங்களையும், **சரித்து** – போக்கடித்து, **ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் சொல்லுகிறது** இதி । "தத்ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே தூநுதே" என்கிறது முதலான ச்ருத்யாதிகள் சொல்லுகிறது. இனி பஹுவசனத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி புண்யபாபேத்யாதினா** । இப்படி பஹுவசனத்தாலே அஸங்கோசந்யாயத்தாலே பாபானந்த்யம் சொல்லப்பட்டால் ஸர்வசப்தம் வ்யர்த்தமாய் முடியாதோ என்று சங்கித்து அதனாலே ஸங்க்ராஹ்யமான அர்த்தங்களைக் காட்டுகிறார் **இனி ஸர்வசப்தத்தாலே** இதி । ப்ராப்திவிரோதியான கர்மத்துக்குக் காரணமாயும் கார்யமாயும் வருகிற இத்யாதி । இங்கு பாபசப்தத்தாலே பகவத்ப்ராப்திக்கு விரோதி-களான பாபங்களே சொல்லப்படுகிறதுகள். அவைகள் ஸகாரணங்களாய் ஸகார்யங்களாய் ஸானுபந்தங்களாயுமிருக்குமாகையால் அவைகளோடே சேர்ந்தே பாபமோக்ஷணமபேக்ஷிதமாகையால் அவைகளெல்லாம் ஸர்வசப்தத்தாலே விவக்ஷிதமென்று கருத்து. காரண-மாயும் கார்யமாயும் வருகிற அவித்யை என்று அந்வயித்தால் தேஹாத்மப்ரமாதிரூபமான அவித்யை ப்ராப்தி-விரோதகர்மத்துக்கு காரணமாயிருக்குமென்றும் அந்த கர்மத்தாலே புனரபி தேஹாத்மப்ரமாதிரூபாவித்யை கார்யமாக உண்டாகுமென்றும் அர்த்தம் கொள்ளலாம். அல்லது காரணமாய் வருகிறது அவித்யை என்றும் கார்யமாய் வருகிறது விபரீதவாஸனை முதலானதுகளென்றுமந்வயித்து அர்த்தம் கொள்ளலாம். விபரீதவாஸனையாவது சப்தாதிவிஷயவாஸனை. சப்தாதிவிஷயகருசி: விபரீதருசி:, **ஸ்தூலப்ரக்ருதி:** – ஸ்தூலசரீரம், **ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதி:** – ஸூக்ஷ்மசரீரம். இந்த ஸர்வபாபசப்தார்த்தத்தை கத்யத்திலே மூன்று சூர்ணிகையாலே யருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இப்படி ஸர்வபாபேப்ய: என்கிற** இதி । ஸர்வபாபேப்ய: என்கிற சப்தத்தாலே சொல்லப்பட்ட என்றபடி. **சாப்தமாகவுமார்த்த-மாகவுமிதி** । மனோவாக்காயை: என்கிற ப்ரதமசூர்ணிகையாலே கர்மரூபபாபங்களும் "அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த

---

122 சரணாகதிகத்யம்.
123 லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-18.

कालेन भूयसा । वेधसो यत्र मोदन्ते शङ्करास्सपुरन्दराः'' என்றும், [124]''यावदधिकारमवस्थिति-राधिकारिकाणां'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே சிலர்க்கு அதிகாராவஸானத்திலே மோக்ஷமாயிருந்தது. அதிகாரிகளல்லாதார்க்கும் [125]''अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः'' என்கிறபடியே ப்ராரப்தகர்மபோகாவஸானத்திலேயாயிருந்தது. இப்படியிருக்க யிவ்விடத்தில் ஆரப்தகார்யத்தை க்ஷமிக்கையாவதென்னென்னில்; ஃபலப்ரதான-ப்ரவ்ருத்தமான கர்மத்திலும் ஜன்மாந்தர திவஸாந்தரஸ்தித்யாதிகளுக்காரம்பகமான அம்சமும் இஸ் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கநிஷ்டமாய் அத்தையும் பற்றவிவன் சோகிக்கில் அவ் வம்சத்தையும் ஈச்வரன் க்ஷமிக்கும்; அப்போதே மோக்ஷம் பெற்றன்றி தரிக்க மாட்டாத வார்த்யதிசயமுடையார்க்கு அக்ஷணத்திலே ப்ராரப்தகார்யமான கர்மத்தை

विपरीतज्ञानमात्मविषयं'' என்கிற த்விதீயசூர்ணிகையால் ஜ்ஞானரூபபாபமும் ''मदीयानादिकर्मप्रवाहप्रवृत्तां'' என்கிற த்ருதீயசூர்ணிகையாலே ப்ரக்ருதிரூபபாபமும் சொல்லப்பட்டது. ஆர்த்தமாக வாஸநாருச்யாதிகள் சொல்லப்பட்டன. நனு ''क्षपयित्वाऽधिकारान्'', ''अनारब्धकार्ये एवे'' त्यादिप्रमाணங்களில் ஆரப்த-கார்யங்களான பாபங்கள் அநுபவைகநாச்யங்களாகத் தோன்றாநிற்க கத்யத்தில் ஆரப்தகார்யங்களையும் ஸர்வபாபசப்தார்த்தமாகச் சேர்த்து आरब्धकार्यान् सर्वानशेषतः क्षमस्व என்று க்ஷமையை ப்ரார்த்தித்தது கூடுமோ என்று சங்கித்து ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டன் விஷயத்தில் அது கூடுமென் கிறார் **क्षपयित्वाधिकारान् स्वानित्यादिना ।** **अधिकारान्** – அதிகாரஹேதுக்களான, **स्वान्** – ஸ்வகீயங் களான கர்மங்களை, **क्षपयित्वा** – போகத்தாலே போக்கடித்து, **यत्र** – யாதொரு விஷ்ணுபதத்திலே. **अनारब्धकार्ये इति ।** உபாயநிஷ்பத்திக்குப் பூர்வங்களான புண்யபாபங்களை அநாரப்தகார்யங்களே நசிக்கும்; **तदवधेः**– ''तस्य तावदेव चिर'' मिति ப்ராரப்தாவஸானத்தை அவதியாகச் சொல்லியிருப்பதால். இங்கு அவதாரணத்தாலே ஆரப்தகார்யமான புண்யபாபங்கள் நசியாதென்று சொல்லப்படு கின்றன. **இஸ் ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு அநிஷ்டமாய் அத்தையும் பற்ற விவன் சோகிக்கில் அவ் வம்சத்தையும் ஈச்வரன் க்ஷமிக்கும்**இதி । யத்யபி பூர்வோக்தப்ரமாணங்களால் அநாரப்தகார்யங்களான பாபங்களையே ஈச்வரன் க்ஷமிப்பன் என்று ஏற்படுகிறது. ஆனாலும் அந்த நியமம் ''उपायभक्तिः प्रारब्धव्यतिरिक्ताघनाशिनी'', ''साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री प्रारब्धस्यापि भूयसी'' என்கிற ப்ரமாணாந்தரங்களாலே ஈச்வரன் அநாரப்தகார்யங்களையே க்ஷமிப்பன் என்கிற நியமம் பக்தவிஷயத்தில் என்றும் ஸாத்யபக்தி: என்கிற ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தியில் இழிந்தவனுக்கு ஸ்வேச்சைக் கநுகுணமாக இவன் கோலின காலத்தில் ஆரப்தகார்யமும் நசித்துப்போய்விடு மென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் கத்யத்தில் ஆரப்தகார்யத்தைப்பற்றியும் க்ஷமாப்ரார்த்தநம் உசிதம். ஈச்வரன் ''अनन्यशरणश्शरणमहं प्रपद्ये'' என்று ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டராய்ப்போந்த பாஷ்யகாரர்

[124] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-31.

[125] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-1-15.

நிஶ்ஶேஷமாக க்ஷமிக்கும். ஆகையால் ஆரப்தகார்யத்தை க்ஷமிக்கவேணுமென்ற பேக்ஷிக்கக்குறையில்லை. இவ்விடத்தில் ப்ரபத்திகாலத்துக்கு முன்புள்ளவற்றை ''க்ருதான்'' என்றெடுத்துப் பின்புள்ளவற்றை ''கரிஷ்யமாணான்'' என்று சொல் லாநின்றது. ப்ரபத்திகாலத்திலே பண்ணுவன சில பாபங்கள் காண்கிறிலோம்; இப்படியிருக்க க்ரியமாணங்களை க்ஷமிக்கையாவதென்னென்னில்; [126]''ப்ராரப்தோபரி ஸமாஸஶ்ச வர்தமான:'' என்கிற ப்ரக்ரியையாலே ப்ரபத்திக்கு முன்பே துடங்கிப் பின்பே தலைக்கட்டவேண்டும்படி சிரகாலஸாத்யமாயிருக்கு மவற்றையும் தத்க்ஷணத்தில் ப்ராமாதிகங்களையும் இங்கு க்ரியமாணங்களென் கிறது. கரிஷ்யமாணங்களாவன பின்பு துடங்குமவை. இப்படி க்ரியமாணைக தேஶங்களாயும் கரிஷ்யமாணங்களாயுமுள்ள உத்தராகத்தில் புத்திபூர்வகமல்லாதவை ஈஶ்வரன் க்ஷமிக்க ஶ்லேஷியாதேபோம். புத்திபூர்வகங்களானவை ப்ரபந்நனுக்கு

விஷயத்தில் ஆரப்தகார்யங்களையும் க்ஷமிப்பனென்று திருவுள்ளம். இப்படி ஆரப்த-கார்யங்களையெல்லாவற்றையும் கோலின காலத்தில் ஈஶ்வரன் க்ஷமிக்குமாகில் சிலர்க்கு உத்தரக்ஷணத்திலேயே மோக்ஷம் வர ப்ரஸஜ்ஜியாதோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **அப்போதே மோக்ஷம் பெற்றன்றி** இதி । மேலும் கத்யத்தில் க்ருதான் க்ரியமாணான் கரிஷ்யமாணான் என்று க்ரியமாணத்தையும் க்ஷமிக்க ப்ரார்த்தித்தது என்? க்ஷணகாலஸாத்யமான ப்ரபத்தியோடு க்ரிய-மாணமான பாபம்தான் ஸம்பாவிதமோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்தில**ித்யாதினா । **ப்ரபத்திக்கு முன்பே துடங்கி பின்பே தலைக்கட்டவேண்டும்படி சிரகாலஸாத்ய-மாயிருக்குமவற்றையுமி**தி । எவ்விடத்தில் ப்ரபித்ஸுவான ஒருவனாலே அர்த்தகாமங் களடியாக ஒரு பாகவதவிஷயத்தில் தப்பான ஒரு வ்யவஹாரம் ப்ரபத்திக்கு முன்பு ஆரம்பிக்கப் பட்டு முடியாமல் நடுவில் ஸுக்ருதவிஶேஷத்தாலே அவனுக்கு ப்ரபத்தி தலைக்கட்டி பின்பு பூர்வாரப்தமான வ்யவஹாரம் நிர்பந்தத்தாலேயோ, அந்யமுகத்தாலேயோ முடிகிறதோ, அது க்ரியமாணஶப்தார்த்தமென்று திருவுள்ளம். ப்ரபத்த்யநுஷ்டானக்ஷணத்தில் அபுத்திபூர்வகமாக ஸம்பாவிதமான மஶகாதிமர்தனாதௌ வாயுவிமோக்ஷாதிகள் க்ரியமாணஶப்தார்த்தமாகலாமென்கிறார் **தத்க்ஷணத்தில**ிதி । கரிஷ்ய-மாணங்களைக் காட்டுகிறார் **பின்பு துடங்குமவை** இதி । கரிஷ்யமாணங்களுக்குள்ளும் க்ரியமாணத்தில் நிர்பந்தத்தாலே நடந்த ப்ரபத்த்யுத்தரகாலிகமான அம்ஶமும் ப்ராமாதிகமாயிருந்தால் ப்ரபத்தியாலேயே ஶ்லேஷியாதென்கிறார் **இப்படி க்ரியமாணைகதேஶங்களாயுமி**தி । இதனாலே க்ரியமாணைகதேஶமான ப்ரபத்திபூர்வகாலிகபாபம் ப்ரபத்தியினாலே வினாஶ்யமே என்று ஸூசிதம். இப்படி கரிஷ்யமாணான் என்பதால் ஸாமான்யமாக உத்தராகங்களையெல்லாம் க்ஷமிப்பதாகத் தோன்றா

126

[127]"प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनश्शरणं श्रयेत्" என்கையாலே புனःप्रपत्तियாலே शमिக்கும். सर्वेश्वरன்றான் मोक्षந்தர நினைக்கும்போது पातकங்களும் விலக்காகாதென்னும் वार्त्तैயும் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தில் निग्रहமும் வாராது प्रायश्चित्तமும் வேண்டாவென்றபடியன்று. प्रसादनத்தாலே அவன் प्रसन्नனானால் मोक्ष-மவश्यंभाविயென்றபடி. இதுக்கிப்படி ईश्वरன் புனःप्रपत्तिயாகிற प्रायश्चित्तத்திலே மூட்டுகிறதுவும் क्षमाफलம், प्रियतमैயுடம்பிலழுக்கும் वत्सத்தினுடையவளும்பும்போலே प्रपन्नனுடைய दोषமென்கிற वार्त्तैயும் दुष्टரும் शरणागतரானால் ईश्वरன் கைவிடாதே திருத்துமென்றபடி. இங்ஙனன்றிக்கே बुद्धिपूर्वोत्तराघ-மும் ईश्वरனுக்கு भोग्यமென்று विवक्षितமாகில் प्रपन्नனுக்கிதுவே यथाशक्ति संपाद्यமாம். प्रकृति विशेषस्वभावத்தாலே अपराधங்கள் बुद्धिपूर्वकமாக வந்தாலும்

நிற்க, அதில் प्रामादिकமே श्लेषिயாதென்றால் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு गति என்? என்ன, அது புனः प्रपत्तिயாலேயே शमिக்குமென்று सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **बुद्धिपूर्वங்களானவை प्रपन्नனுக்கு** इति। இப்படி बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு புனःप्रपत्ति रूपप्रायश्चित्तம் வேண்டுமென்றால் இவன் शरणवरणம் பண்ண भगवान् मोक्षयिष्यामि என்று ஸங்கல்பிக்கும்போது बुद्धिपूर्वोत्तराघம் அதற்கு விலக்காகும் போல் தோன்றுகிறது. அப்படியாகில் அவனிவனைப் பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று என்கிற पूर्वர்களின் பாசுரம் விரோதியாதோ என்ன, அப்பாசுரத்தின் தாத்பர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் **सर्वेश्वरன் தான் मोक्षம் தர நினைக்கும்போது** इति। पातकங்களும் விலக்காகாது என்பதற்கு बुद्धिपूर्वोत्तराघம் प्रपत्तिमाहात्म्यத்தாலே प्रायश्चित्तத்திற்கு விஷயமாய்க்கொண்டு नशिத்துவிடுமாகையால் मोक्षप्रतिबन्धकமாகாது என்றभिप्रायமேயொழிய प्रायश्चित्तம் வேண்டாமென்றभिप्रायமன்று என்று திருவுள்ளம். இப்படி करिष्यमाणங்களில் बुद्धि-पूर्वोत्तराघம் प्रायश्चित्तத்தாலேயே नाश्यமென்றால் करिष्यमाणान् सर्वानशेषतः क्षमस्व என்று प्रार्थिத்தபடி करिष्यमाणங்களையெல்லாம் प्रपत्तिயினாலேயே क्षमिத்ததாக ஆகுமோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **இதுக்கிப்படி** इति। இப்படி प्रपन्नனுடைய बुद्धिपूर्वाघத்துக்கும் प्रायश्चित्तம் வேண்டுமென்றால் भगवाனுக்கு प्रपन्नனுடைய दोषம் प्रियतमैயினுடைய உடம்பிலழுக்கும் तत्कालप्रसूतமான वत्सத்தினுடைய வளும்பும். அதாவது कश्मलமும் போலே भोग्यமென்று சொல்லும் पूर्वர்களின் वाक्यத்திற்கு अभिप्रायமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **दुष्टரும் शरणागतரானாலிதி**। இப்படி अर्थங்கொள்ளாமல் यथाश्रुत-மாக केशवனுக்கு प्रपन्नदोषமெல்லாம் भोग्यமாகிறதென்றால் बाधकமருளிச்செய்கிறார்

---

[127] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-92.

புன:ப்ரபத்தி பண்ணாதார்பக்கலிலும் [128]''देवं शार्ङ्गधरं विष्णुं ये प्रपन्नाः परायणम् । न तेषां यमसालोक्यं न च ते नरकौकसः'', [129]''यस्मिन् कस्मिन् कुले जाता यत्रकुत्र निवासिनः । वासुदेवरता नित्यं यमलोकन्न यान्ति त'' इत्यादि**களிற்படியே நரகாதிகள் வாராதபடி பண்ணி** राजपुत्राद्यपराध**த்திற் போலே** लघुप्रत्यवाय**த்தாலே கண்ணழிக்கிறதுவும்** क्षमाविशेष**ம். பாபங்களுக்கு** दृष्ट प्रत्यवाय**ங்களும்** नरकादिप्रत्यवाय**ங்களுமுண்டாயிருக்க நரகாதிகளிவனுக்கில்லையென்று** विशेषवचन**ங்கள் சொன்னால்** दृष्टप्रत्यवाय**ங்களுக்கு** बाधक**ரில்லை.** वचनविरोध**த்தில்** न्याय**ம்** प्रवर्ति**யாது.**

இங்ஙனன்றிக்கே इत्यादिना । **यथाशक्ति संपाद्यமாமி**ति । அதிலும் इष्टापत्ति என்றால் पुनः प्रपत्तिविधायकशास्त्रம் व्यर्थமாமென்பதோடு प्रभावव्यवस्थाधिकारத்தில் ''अहो बत महत्कष्टं विपरीतमिदं जगत् । येनापत्रपते साधुरसाधुस्तेन तुष्यति'' என்று महर्षि निर्विण्णனானன் என்று சொன்னதே प्रत्युत्तरமென்று திருவுள்ளம். இப்படி प्रपन्नனுக்கு बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தில் प्रायश्चित्तविशेषத்தில் மூட்டுவதும் क्षमाकार्यமென்று சொல்லி, ஒருவன் कठिनप्रकृतिயாய் प्रायश्चित्तத்தை अनुष्ठिயாவிடில் அவனை यमलोकादिगुरुप्रत्यवायமன்றிக்கே लघुदण्डத்தாலே क्रोडी-करिப்பதும் क्षमाकार्यமென்கிறார் **प्रकृतिविशेषस्वभावவத்தாலே** इति । ननु पापफलங்களாகச் சொல்லியிருக்கும் यमलोकगमननरकादिகள் प्रपन्नனுக்கு இல்லையென்று शास्त्रம் சொல்லி யிருப்பதால் तुल्यन्यायத்தாலே दृष्टप्रत्यवायமும் இல்லாமல் போகவேண்டாவோ? அப்படியாகில் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு प्रायश्चित्तம் வேண்டாதொழியாதோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **பாபங்களுக்கு** इत्यादियाल். பாபங்களுக்கு ''रौरवं नरकं व्रजेत्'' என்று अदृष्ट प्रत्यवायवायம், ''इहैव केचिदुपक्लेशा भवन्ति'' என்று दृष्टप्रत्यवायமும் சொல்லி யிருப்பதால் அதில் प्रपन्नனுக்கு विशिष्य ''न तेषां यमसालोक्यं न च ते नरकौकसः'' என்று अदृष्ट-प्रत्यवायமாத்திரமில்லையென்று சொன்னால் इहैव केचिदुपक्लेशा भवन्ति, खञ्जा भवन्तीत्याद्युक्त-மான दृष्टप्रत्यवायம் வந்தே தீருமாகையால் அதற்கு निवारகரில்லையென்று கருத்து. अदृष्टप्रत्यवायाभावन्यायத்தாலே दृष्टप्रत्यवायமுமில்லையென்று கொள்ளவேண்டாவோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **वचनविरोधத்தில் न्यायம் प्रवर्तिயாது** इति । न हि वचनविरोधे न्यायः प्रभवति என்றார்களிறே शास्त्रज्ञர்கள். ननु சில प्रपन्नர்கள் बुद्धिपूर्वकமாயும் பாபங்களை लोकविदितங்களாகப்பண்ணி, பின்பு अनुतापोपरति प्रायश्चित्तादिகளையும் பண்ணாமலிருக்கச் செய்தேயும் அவர்களுக்கு काणत्वादिदृष्टप्रत्यवायமும் காணவில்லையே? அப்படியிருக்க प्रत्यक्षविरुद्धமாக அவர்களுக்கு दृष्टप्रत्यवायமுண்டென்று சொல்லக்கூடுமோவென்ன खञ्जत्वकाणत्वादिகளான சில प्रत्यवायங்கள் इतरர்களுக்கு विदितமாக உண்டாகாவிடிலும் उपक्लेशादिरूपங்களான बहुप्रकारமான प्रत्यवायங்கள் அவர்களுக்கே विदितமாயும் लोक-

---

[128] [129] வாமனபுராணம் 94-43.

सापराधருமாய் अनुतापமுமன்றிக்கே पुनःप्रपत्तियும் பண்ணாதேயிருப்பார் சில प्रपन्नர்க்கு उपक्लेशங்களாகச் சொன்ன काणत्वादि दृष्टप्रत्यवायங்கள் காணாதிரா நின்றோமென்கை मन्दचोद्यம்; அவர்களுக்கும் अपराधादितारतम्यத்துக்கீடாக नानाप्रकारतापत्रयानुभवம், उपयुक्तज्ञानमान्द्यம், இங்குள்ள भगवदनुभवरस सङ्कोच विच्छेदங்கள், भगवद्भागवतकैङ्कर्यरसविच्छेदம், भगवदपचारभागवतापचारादिகள், शिष्टगर्हाबहिष्कारादिகள், सुकृतविशेषनाशம் सात्विकानादरம், मनोरथभङ्गक्लेशம் என்றிப்புடைகளில் ஏதேனுமொரு उपक्लेशरूपமான प्रत्यवायங் காணாலாம். अकृत्यकरणकृत्याकरणादिरूपங்களான नानाविधपापங்களுக்கிப்படி नानाविधदृष्टप्रत्यवायकरत्वமும் श्रुतिகளிலும் मन्वादि धर्मशास्त्रங்களிலும் इतिहासपुराण भगवच्छास्त्रादिகளிலும் प्रसिद्धம். ஆகையால் काणत्वाद्युपक्लेश विशेषोदाहरण முபலக்ஷணமென்னுமிடம் वाक्योपक्रमத்தில் समुदायनिर्देशादिகளாலே सिद्धம். वचनबलसिद्धமாய் बुद्धिपूर्वोत्तराघफलமான उपक्लेशवर्गத்தை

विदितமாயும் உண்டாகும் என்று அவைகளை निर्देशिத்துக் காட்டுகிறார் **सापराधருமாய் अनुतापமுமன்றிக்கே** इत्यादिना । **अपराधादितारतम्यத்துக்கீடாக** इति । आदिशब्दத்தால் अनुतापादिகளுக்கு ग्रहणம். अपराधतारतम्यம்போல் अनुतापोपरतத்திற்கும் தாரதம்யமுமுண்டிறே. **उपयुक्तज्ञानमान्द्यமிதி** । பாபம் பண்ணின अधिकारि ज्ञानवानாயிருந்தால் அவனுக்கும் उत्तरकैङ्कर्योपयुक्तज्ञानसङ्कोचादिகளுண்டாகுமென்று கருத்து. **भगवदपचारभागवतापचारादिகளிதி** । ननु भागवतापचारம் स्वयंपापरूपமாயிருக்க அதைப் पूर्वपापத்திற்கு फलமாயும் उपक्लेशरूपமாயும் சொல்லலாமோவென்னில்? भागवतापचारம் पापरूपமானாலும் "एष एवासाधुकर्मकारयति तं यमधो निनीषति" என்கிறபடி पूर्वकृतपापத்திற்கு फलமாகவுமாகலாம்; पूर्वपापத்திற்கும் இது இரண்டாவதாகையால் இதனால் अनुतापादिகளையும் क्षमोन्मुखனான भगवान् உண்டுபண்ணுவானாகையால் उपक्लेशरूपமாகவுமாகலாம். இப்படி अकृतप्रायश्चित्तமான प्रपन्नனுடைய बुद्धिपूर्वापराधத்துக்கு सात्विकानादरशिष्टगर्हादिरूपानेकप्रत्यवायங்களும் संभविக்கலாமென்று சொன்னது கூடுமோ? श्रुत्यादिகளில் "खञ्जा भवन्ति काणा भवन्ति' इति विशिष्य खञ्जत्वादिகளையன்றோ प्रपन्नனுடைய बुद्धिपूर्वपापத்திற்கு फलமாக சொல்லியிருக்கிறது என்ன, அது உபலக்ஷணமென்று அருளிச்செய்கிறார் **अकृत्यकरणे**त्यादियால். उपलक्षणत्वकल्पनத்திற்கு लिङ्गமும் உண்டென்கிறார் **वाक्योपक्रमத்தில் समुदायनिर्देशादिகளாலே सिद्धமிதி** । सुमुदायनिर्देशமாவது "इहैवैषां केचिदुपक्लेशा भवन्ति" என்று उपक्लेशत्वरूपसामान्यधर्मத்தாலே खञ्जत्वादिகளெல்லாவற்றிற்கும் निर्देशம். இப்படி प्रपन्नனுக்கு बुद्धिपूर्वापराधத்துக்குப் பின் வரும் கீழ்ச்சொன்ன दृष्टप्रत्यवायங்களெல்லாம் अभ्युपगतप्रारब्धकर्मवैचित्र्यத்தாலும் வரக்கூடுமாகையால் இவைகளை बुद्धिपूर्वोत्तराघफलங்களென்றுசொல்லவேண்டுமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **वचनबलसिद्धமாயிதி** ।

प्रारब्धकर्मविशेषफलமென்று निष्कर्षिக்க விரகில்லை. இவை यथासंभवம் उभयविध-कर्मத்தாலும் வரும். ஆகையாலேயிறே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு सात्विकரஞ்சிப் போருகிறது. இங்ஙனல்லாதபோது पुनः प्रपत्तिविधायकशास्त्रமும் அப்படிக்கு शिष्टानुष्ठानமும் पूर्वसंप्रदायமும் विरोधिக்கும். अपचारानन्तरமनुतापம் பிறந்ததில்லையாகில் ज्ञानம்பிறந்ததில்லையாகக்கடவதென்று நஞ்சீயர்வார்த்தைக்கும் अनुतापம் பிறவாதாருடைய ज्ञानमान्द्यத்திலே तात्पर्यம். सोपाधिकங்களான भगवदभिप्रायभेदங்களுக்கிடாக வரும் बुद्धिपूर्वापचारம் சிலர்க்குப்பிறவாது, சிலர்க்குப்பிறந்தவை अनुतापादिகளாலே கழியும். कठिनप्रकृतिகளுக்கு अनु-तापமும் பிறவாது. ஆகையால் बुद्धिपूर्वोत्तराघம் பிறந்தால் अनुतप्तனாய் पुनः प्रपत्तिபண்ணாதபோது उपक्लेशஞ்சொல்லுகிறश्रुत्यादिகளின் கட்டளையிலே लघुप्रत्यवायத்தாலே தீரும்.

निष्कर्षिக்க விரகில்லையிதி । इहैवैषां केचिदुपक्लेशा भवन्ति என்று बुद्धिपूर्वोत्तराघकर्ताக்களை एषाமென்று निर्देशिத்து उपक्लेशங்கள் வரும் என்று வசநம் சொல்லியிருப்பதாலும், यदनन्तरन्यायத்தாலே இவனுடைய बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு अनन्तरம் उपक्लेशங்கள் संभविத்திருப் பதாலே तत्फलமாகவே சொல்லக்கூடுமாகையாலும் இவைகளை प्रारब्धकर्मफलங் களாகவே நிஷ்கர்ஷிக்க முடியாதென்று கருத்து. ஆனால் இவைகளை बुद्धिपूर्वोत्त-राघफलங்கள் என்று தான் நிஷ்கர்ஷிக்க முடியுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவை यथासंभवமுभयविधकर्मத்தாலும் வருமிதி** । இதனால் पाक्षिकबाधकत्वनिर्णयம் சொல்லப் பட்டது. बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு प्रत्यवायजनकत्वமுண்டென்பதில் सात्विकர்களுடைய तदनुष्ठानभीतिயே लिङ्गமென்கிறார் **ஆகையாலேயிறே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கு सात्विक ரஞ்சிப்போருகிறது** இதி । प्रत्यवायவாயமில்லையென்று சொன்னால் बहुविधबाधक-முண்டென்கிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** இதி । நஞ்ஜீயருடைய ''अपचारानन्तरம் अनुतापம் பிறந்ததில்லையாகில் ज्ञानம் பிறந்ததில்லையாகக் கடவது'' என்கிற வார்த்தையில் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தைப்பண்ணின பிறகு எவனுக்கு அநுதாபமுண்டாக வில்லையோ அவனுக்கு प्रपत्तिरूपज्ञानமே பிறந்ததில்லை என்று தோன்றுகையால் प्रपन्नனாய் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தைப் பண்ணி अनुतापप्रायश्चित्तादिகளில்லாத कठिनप्रकृतिக்கு खञ्जत्वादिदृष्टप्रत्यवायம் உண்டாகுமென்று சொல்லக்கூடுமோ? प्रपत्तिरूपज्ञानமே அவனுக்கு உண்டாகவில்லையே என்று சொல்லும் சிலர் शङ्कैக்கு उत्तरமருளிச் செய்கிறார் **अपचारानन्तरமித்யாதிநா** । **अनुतापம் பிறவாதாருடைய ज्ञानमान्द्यத்திலே तात्पर्यமிதி** । அநுதாபமே பிறவாவிடில் ''अनुतापादुपरमात् प्रायश्चित्तोन्मुखत्वतः । तत्पूरणाच्चा-पचारास्सर्वे नश्यन्ति पादशः'' என்று சொன்ன अपचारनिवृत्तितत्प्रायश्चित्तप्रवृत्तितदनुष्ठानोपयुक्तज्ञान-

★ विवेकिनां प्रपन्नानां धीपूर्वाघस्यनुद्यमः ।
मध्यानामनुतापादिश्शिक्षा कठिनचेतसाम् ॥ ★

ஆனபின்பு ஒருபடியாலும் भगवन्निग्रहம் வாராமைக்காக बुद्धिपूर्वापराधம் परिहरणीयம்.

पूर्त्यभावरूपज्ञानमान्द्यத்திலே தாத்பர்யம் என்றபடி. अपराधपरिहाराधिकारத்தில் சொன்ன "धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः कौटिल्ये सति । शिक्षयाप्यनघयन् क्रोडीकरोति प्रभुः" என்கிற श्लोकத்தின் अर्थங்களை क्रमமாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டு बुद्धिपूर्वोत्तराघம் पुनःप्रपत्ति-யாலேயோ, तदभावे लघुप्रत्यवायத்தாலேயோ தீருமென்று निगमिக்கிறார் **सोपाधिकங்களான भगवदभिप्रायभेदத்துக்கீடாக வருமி**त्यादियால். **सोपाधिकங்களான** – तत्तदपराधो-पाधिकங்களான, **भगवदभिप्रायभेदத்துக்கு** – भगवत्सङ्कल्पभेदத்துக்கு, **சிலர்க்குப் பிறவாது** – उपाधिरूपापराधமில்லாதார்க்கு अपचारம் பிறவாது என்றபடி.

சிலர்க்கு என்று சொன்னவर्थத்தை तत्तदधिकारिகளுடைய धर्मங்களையிட்டுக் காட்டுகிறார் **विवेकिनामिति** । प्रपन्नனுக்கு अबुद्धिपूर्वकापराधமே லேபியாது; बुद्धिपूर्वोत्तराघம் லேபிக்கும் என்கிற विवेकமுள்ளவர்களுக்கு, **अनुद्यमः** – प्रवृत्त्यभावः, **मध्यानां** – अत्यन्तविवेक-மில்லாமையாலே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தில் प्रवृत्तர்களாயும், कठिनचित्तர்களன்றிக்கே शिक्षादि-களுக்குப் பயந்தவர்களாயுமுள்ள मध्यस्थदशापन्नர்களுக்கு என்றபடி. **अनुतापादिरिति** । आदिपदத்தால் उपरत्यादिसंग्रहः । **कठिनचेतसां** – बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தையும் பண்ணி ஶிக்ஷையிலும் பயமில்லாத कठिनचित्तர்களுக்கு.

இப்படி बुद्धिपूर्वापराधம் செய்தவனையுங்கூட लघुदण्डनம் செய்து परमफलத்துக்கு बाधकமன்றியே क्रोडीकरिப்பன் என்று சொன்னால் எல்லோரும் बुद्धिपूर्वापराधத்தில் प्रवर्तिக்கமாட்டார்களோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆனபின்பு** इति । बुद्धिपूर्वापराधத்திற்கு लघुदण्डனையாவது வந்தே தீருமென்று முடிந்த பிறகு. **ஒருபடியாலும்** – लघुவாகவும், இப்படி प्रायश्चित्तरूपமான नैमित्तिककर्मத்திற்கு भगवाனுடைய निग्रहानुदयமே फलமென்று முடிந்தால் नित्यமான आज्ञाकैङ्कर्यங்களுக்கும் அதுவே फलமாய் भगवत्प्रीति फलமாகாதொழியாதோவென்னில் शेषिप्रीतिயே मुख्यफलமாக எண்ணி अनुष्ठिத்தால்

★प्रीतिमेव समुद्दिश्य स्वतंत्राज्ञानुपालने ।
निग्रहानुदयोप्यस्य नान्तरीयक एव वा ॥ ★

இப்படி यथाशक्ति अपराधங்களைப் परिहरித்துக்கொண்டு போராநின்றால் भागवतापचारமும் அதுடையாரோடு संसर्गமும் போரப் परिहरणीयம்.

★ब्रह्मवित्पापवर्गाणां अनन्तानां महीयसाम् ।
तद्वेषिसंक्रमं जानन् त्रस्येत्तदपराधतः ॥
सापराधेषु संसर्गेप्यपराधान् वहत्यसौ ।
वोढुमीश्वरकृत्यानि तद्विरोधादभीप्सति । ★

निग्रहनिवृत्ति नान्तरीयकமாக வருமென்கிறார் **प्रीतिमेव समुद्दिश्य** इति । अस्य भगवானுடைய प्रीतिயையே मुख्यफलமாக உத்தேசித்து आज्ञाकैङ्कर्यத்தைப் பண்ணுகிறவனுக்கு, **नान्तरीयक एव** – अवर्जनीयसन्निधिकः, अनुद्दिष्टமானாலும் தானாகவே सिद्धिக்குமென்றபடி. वा என்பதால் ब्रह्मविद्याफलपश्वन्नादिवत् आनुषङ्गिकமாகவும் उद्दिष्टமாகலாமென்று द्योतितமாகிறது. இப்படி परिहरणीयங்களாகச் சொன்ன अपराधங்களில் प्रधानपरिहरणीयங்களைக் காட்டுகிறார் இப்படி **यथा शक्ति** इत्यादिना । போரப் பரிஹரணீயமென்பதை सहेतुकமாக उपपादिக்கிறார் **ब्रह्मविदिति** । **तद्वेषिसंक्रमं** – ब्रह्मविद्वेषिகளிடத்தில் संक्रमத்தை, **जानन्** – அறிந்தவனாய்க் கொண்டு. ब्रह्मविदपराधिகளோடு संसर्गம் செய்தால் இவனும் अपराधिயாவான் என்கிறார் **सापराधेष्विति** । **सापराधेषु** – ब्रह्मविद्विषयத்தில் अपराधம் பண்ணினவர்களிடத்தில். இப்படி सापराधसंसर्गமும் दोषावहமாகில் அவன் விஷயத்தில் विरोधदण्डनादिகள் செய்தால் भगவானுக்கு உகப்பாகுமோவென்ன ஆகாதென்கிறார் **वोढुमीश्वरकृत्यानीति** । अपराधिக்கு दण्डनादिகளைப்பண்ணுவது ईश्वरकृत्यமாகையால் இவன் सापराधिகளை दण्डिத்தால் ईश्वरकृत्यத்தை இவன் स्वतन्त्रமாக வஹிக்க ஆசைப்பட்டதாக ஆகுமாகையால் அதுவும் கூடாது. तथाच ब्रह्मविदपराधिविषयத்தில் आनुकूल्याचरणமும் प्रातिकूल्याचरणமும் அன்றிக்கே उदासीनனாக वर्तिக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்.

தன்னினைவில்விலக்கின்றித் தன்னை நண்ணார்
நினைவனைத்துந் தான்விளைத்தும் விலக்குநாதன்
என்னினைவை யிப்பவத்தி லின்று மாற்றி
யிணையடிக்கீ ழடைக்கலமென்றென்னைவைத்து
முன்னினைவால் யான் முயன்ற வினையால் வந்த
முனிவயர்ந்து முத்திதர முன்னே தோன்றி
நன்னினைவானாமிசையுங்காலமின்றோ
நாளையோவென்று நகை செய்கின்றானே. // 44 //

நாலாம் பாதத்தில் மோக்ஷயிஷ்யாமி என்று லூட்ப்ரயோகம் பண்ணினதற்கு भावத்தை ஒரு பாட்டாலே संग्रहित्துக் காட்டுகிறார் **தன்னினைவில**ित्यादियால். **தன்னினைவில்** – தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தில், **விலக்கின்றி** – தடங்கலன்றிக்கே, अप्रतिहतसङ्कल्पனாயென்றபடி. **தன்னை நண்ணார்** – தன்னைக் கிட்டாதவர்களுடைய, **நினைவனைத்தும்** – सांसारिकभोगविषयமான ஸங்கல்பங்களையெல்லாம், **தான் விளைத்தும்** – தானே உண்டுபண்ணியும், **விலக்கு நாதன்** – விலக்குமவனான स्वामी, **இப்பவத்தில்** – இந்த ஸம்ஸாரத்தில், **என்னினைவை** – என்னுடைய ஸங்கல்பத்தை, ஸம்ஸாரவிஷயமான என்னுடைய ஆசையை என்றபடி. **இன்று** – இப்பொழுது, यादृच्छिकसुकृतादिमूलமாக उपायेच्छै பிறந்த இப்பொழுது என்றபடி. **மாற்றி** – போக்கடித்து, **இணை** – சேர்ந்ததான, **அடி** – திருவடிகளுடைய **கீழ்** – अधः प्रदेशத்திலே, **அடைக்கலமென்று** – रक्ष्यवस्तुவென்று, **என்னை வைத்து** – रक्ष्यतया निवेशिப்பித்து என்றபடி. **முன்னினைவால்** – முன்பு எனக்குண்டாயிருந்த अज्ञान-भ्रान्त्यादिகளாலே, **யான் முயன்ற** – நான் முயற்சியோடு செய்த, **வினையால்** – பாபத்தால், **வந்த** – உண்டான, **முனிவு** – निग्रहसङ्कल्पத்தை, **அயர்ந்து** – தவிர்ந்து, விட்டு விட்டு என்றபடி. **முத்தி தர** – மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காக, **முன்னே தோன்றி** – विभवादिरूपத்தோடு எனக்கு எதிரே வந்து நின்று. **நன்னினைவால்** – நல்ல எண்ணத்தோடு, **நாமிசையும் காலம்** – நாம் மோக்ஷத்தை விரும்பும் காலம், **இன்றோ** – இன்றைய தினமோ, **நாளையோ** – நாளைய தினமோ, இது देहावसानादिகளிலேயோ என்பதற்கும் உபலக்ஷணம். **என்று நகைசெய்கின்றானே** – मन्दहासம் செய்து நிற்கின்றானே. இவன் செய்த குற்றங்களையெல்லாம் பொறுத்து இவனுக்கு மோக்ஷம் கொடுப்பதாக நாம் सिद्धமாக வந்து விட்டோம். இவன் நல்ல எண்ணத்தோடு இந்த மோக்ஷத்தை अभ्युपगमம் பண்ணும் காலம் இன்றைய தினமோ, நாளைய தினமோ அல்லது देहावसानத்திலோ என்று मन्दहासம்

''मोक्षयिष्यामि'' என்றது உனக்கிஷ்டமானபோது முக்தனாக்குவன் என்றபடி. சில பாபங்களை ''न क्षमामि'' என்கையுமிங்கே ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கையும் விருத்தமன்றோ; ஆகையாலிது வுபச்சந்தனமாமத்தனையன்றோ வென்னில்; இவையிரண்டும் भिन्नविषयமாகையாலே विरोधமில்லை. ''न क्षमामि'' என்றது [130]''पद्मपत्रशतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे, उपचारशतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे'' என்றாற்போலே சொல்லுகிறபோலியான प्रायश्चित्तान्तरங்களால் க்ஷமியேன் என்றபடி. இங்கு सर्वपापप्रायश्चित्तமாக யிருப்பதொரு उपायविशेषத்தாலே யெல்லாத்தையும் க்ஷமிப்பேனென்கிறது. [131]''यदि वा रावणः स्वयं'' என்றிறே शरण्याभिप्रायமிருப்பது. இப்படி व्यवस्थितவிஷயமாக வசனங்கள் தானே காட்டுகையாலே विरोधமில்லாமையாலிது उपच्छन्दनமாத்ரமன்று.

செய்கிறான் என்றபடி. இது मोचयामि என்று சொல்லாமல் मोक्षयिष्यामि என்று லுட்ப்ரயோகத்தாலே உத் ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகிறது, இந்த भावத்தை मोक्षयिष्यामिக்கு ''உனக்கிஷ்டமான போது முக்தனாக்குவேன் என்கிற வ்யாக்யானத்தால் வெளியிட்டார்.

உனக்கிஷ்டமானபோது इति। இதனால் प्रारब्धावसानத்திலேயே மோக்ஷத்தைப் பெறுகிற भक्तனைக்காட்டிலும் இஷ்டமுள்ளபோது மோக்ஷம் பெறுகிற प्रपन्नனுக்கு வாசி சொல்லப்பட்டது. ''पद्मपत्रशतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे'', ''उपचार शतेनापि न क्षमामि वसुन्धरे'' इत्यादि वचनகளில் சில பாபங்களை க்ஷமிக்கிறேனல்லேன் என்று भगवाனே சொல்லி யிருக்க இங்கு அவனே सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்று சொன்னால் वचनद्वयத்திற்கு विरोधம் வாராதோ? ஆகையால் இது प्रपत्तिயின் उपच्छन्दनமாக அதாவது प्रीतिजननार्थ-மாகச் சொன்னது என்று கொள்ளவேண்டாமோ? என்று ஶங்கித்து विषयभेदமிருப்பதால் विरोधமில்லையென்கிறார் **சில பாபங்களை** इत्यादियால். இது – सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்கிற वचनம் भिन्नविषयत्वத்தை उपपादिக்கிறார் **न क्षमामि என்றது** इत्यादिना। **போலியான** – अल्पप्रभावமான, **இங்கு** – चरमश्लोकத்தில், **सर्वपाप प्रायश्चित्तமாகயிருப்பதொரு उपायविशेषத்தாலே** इति। இதனால் प्रपत्ति रूपोपायविशेषத்திற்கு सर्वपापप्रायश्चित्तत्वरूप-மான महाप्रभावம் சொல்லப்பட்டது. एतेन महाप्रभावவத்தான प्रपत्तिயினாலே सर्वपापविमोक्ष-ணமும், अल्पप्रभावவத்தான पद्मपत्रार्चनादिகளுக்கு कतिपयपापनिवर्तकत्वाभावமும் विरुद्धமன்றாகையாலே सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்றது स्तुतिरूपமாய் प्रपत्तिக்கு उपच्छन्दनமாகாது என்று सूचितமாயிற்று. இந்த शरणागतिरूपोपायविशेषத்தாலே सर्वपापங்களையும் க்ஷமிப்பன் என்பதற்கு ज्ञापकமுண்டோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **यदि वा रावणः स्वयमिति।**

---

130 வராஹபுராணம்.
131 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-34.

இங்ஙனல்லாதபோது भक्तिप्रपत्तिरूपमोक्षोपायங்களை विधिக்கிற शास्त्रங்களெல்லாம் अत्यन्तव्याकुलங்களாம். இங்கு पापங்களினின்றும் விடுவிக்கையாவது; अनादियान विपरीतानुष्ठानத்தாலே பிறந்த निग्रहाभिप्रायத்தை ईश्वरன்தான் விடுகை. இந் निग्रहनिवृत्तिயாலே निग्रहकार्यங்களான अविद्यादिகளெல்லாம் निवृत्तங்களாம். ईश्वरனுடைய निग्रहनिवृत्तिயாவது, ''मत्प्रसादात्'' என்கிற अभिप्रायविशेषம். ஜீவனுக்கவித்யாதிகளுடைய निवृत्तिயாவது ज्ञानविकासादिகள். இவனுக்கிப்படி पुण्यपापरूपமான संसारकारणங்கழியும் क्रमமெதென்னில்; उपायविरोधिகள்

ராவணனானாலும் शरणागतனாக வந்தால் அவனை விடமாட்டேன் என்கையால் शरणागतिயாலே सर्वपापத்தையும் க்ஷமிப்பனென்று ज्ञापितமாகிறது. இனி वचनங்களெல்லாம் भिन्न भिन्नविषयங்களாக व्यवस्थितங்களாகையால் सर्वपापेभ्यः என்றது उपच्छन्दनமாகாதென்று முடிக்கிறார் **இப்படி** इत्यादियால். अन्यथा ''सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते'' என்பதும் भक्तिக்கு उपच्छन्दनरूपமாய் முடியுமாகையாலே सर्वपापनिवृत्त्यर्थமாக भक्तिप्रपत्ति-विधायकशास्त्रங்களெல்லாம் वास्तविकமன்றிக்கே व्याकूलங்களாமென்கிறார் **இங்ஙனல்லாதபோது** इति । सिद्धान्तத்தில் ஜீவனுடைய विपरीतानुष्ठानத்தாலே உண்டான भगवद्-प्रीतिरूपनिग्रहसङ्कल्पமன்றோ पापशब्द वाच्यம்? அது जीवगतமல்லாமையாலே त्वा पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்று சொல்லக்கூடுமோ? ஜீவனுடைய विपरीतानुष्ठानरूपक्रियை பாபமென்றாலும் அது क्षणभङ्गुरமாகையாலே मोचनीयமாகாதோ என்னில், सर्वपापमोक्षण-शब्दத்திற்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் **இங்கு पापங்களினின்றும் விடுவிக்கையாவது** इति । **निग्रहाभिप्रायத்தை ईश्वरன் தான் விடுகையி**ति । यद्यपि ஜீவர்களுடைய विपरीता-नुष्ठानத்தாலே உண்டான ईश्वरனுடைய निग्रहाभिप्रायமே पापशब्दवाच्यமாகையாலே அது अपृथक्सिद्धिरूपसंबन्धத்தாலே ईश्वरனிடத்திலே இருக்கும். ஆனாலும் அது विपरीतानुष्ठानம் செய்கிற ஜீவர்களிடத்திலும் विषयतासंबन्धத்தாலே இருக்குமாகையாலே அதை ஜீவர்களுடைய பாபமாகச் சொல்லுகிறது. இந்த जीवविषयகமான निग्रहाभिप्रायத்தை ईश्वरன் விட்டுவிட்டால் அவ்வभिप्रायம் विषयतासंबन्धத்தாலே ஜீவர்களிடத்தில் நின்றும் निवृत्तமாகுமாகையால் ஜீவனை பாபத்தினின்றும் விடுவிக்கிறேன் என்று சொல்வது सङ्गतமாகுமென்று திருவுள்ளம். இப்படி निग्रहம் निवृत्तமானாலும் अविद्यादिகள் बन्धकங்களாகாதோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **இந் निग्रहनिवृत्तिயாலே** इति । कारणाभावात् कार्याभावः என்று अभिप्रायம். **ईश्वरனுடைய निग्रहनिवृत्तिயாவது, ''मत्प्रसादात्'' என்கிற अभिप्रायविशेषமி**ति । निग्रहமென்பது ஜீவனுடைய विपरीतानुष्ठानத்தாலே உண்டான दण्ड-னைக்கு ஹேதுவான सङ्कल्परूपமான கலக்கம். அதின் निवृत्तिயாவது இந்த உபாயத்தை இவன் अनुष्ठिத்தபடியால் இவனை இனி दण्डिக்கிறதில்லை என்கிற प्रसादरूपமான

முன்பே स्वहेतुக்களாலே கழிந்தால் प्रारब्धेतरங்களாய் प्राप्तिविरोधिகளாக வல்ல पूर्वपुण्यपापங்கள் उपायारंभத்திலே निश्शेषமாகக் கழியும். उत्तरங்களான पापங்களில் बुद्धिपूर्वமல்லாதவையும், देशकालवैगुण्यादिகளால் வருமவையும் ஒன்றும் லெபியாது. अनापத்தில் बुद्धिपूर्वोत्तराघங்கள் स्वाधिकारानुगुणप्रायश्चित्तविशेषத்தாலேயாதல், शिक्षार्थமான लघुफलविशेषத்தாலேயாதல் தீரும். प्रपन्नனுக்கு प्रारब्धத்திலிசைந்த காலத்துக்குள்ளே विपकமாம் कर्मांशம் अनुभवத்தாலு மவான்तरप्रायश्चित्तத்தாலும் नाश्यம். மேலுள்ளதுவும் उपायमाहात्म्यத்தாலே

अभिप्रायविशेषம் என்று திருவுள்ளம். अविद्यानिवृत्तिस्वरूपத்தைக் காட்டுகிறார் **ஜீவனுக்க - विद्यादिகளுடைய निवृत्तिயாவது ज्ञानविकासादिகளி**ति । अविद्यादीत्यत्रादिपदेन वासनारुचिप्रकृति- संबन्धपरिग्रहः । ज्ञानविकासादिகள் इत्यत्रादि शब्दத்தாலே देशविशेषप्रास्यादिसंग्रहः । सर्वपापविमोचन- क्रमத்தை प्रश्नपूर्वकமாக வருளிச்செய்கிறார் **இவனுக்கிப்படி** என்று துடங்கி. पापங்கள் उपायविरोधिகளென்றும் प्राप्तिविरोधिகளென்றும் இரண்டு विधங்களாக இருக்கும். அதில் उपायविरोधिपापங்கள் उपायनाश्यமல்லாமையாலே हेत्वन्तरங்களாலேயே கழியவேண்டு மென்கிற अभिप्रायத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **முன்பே स्वहेतुக்களாலே கழிந்தாலி**ति । **स्वहेतुக்களாலே** – यादृच्छिकसुकृतादिपूर्वकமான आचार्यप्रास्युपदेशादिகளாலே, கழிந்தமை उपायोत्पत्तिயாலே अनुमेयம். இங்கு उपायोत्तरकालिकமான पापमोचनक्रमமே मोक्षयिष्यामि என்கிற விடத்தில் निरूपणीयமாயிருக்க उपायविरोधिपापनिवृत्तिकथनம் प्रसङ्गात् सङ्गतம். उपायोत्तरकालि- कपापनिवृत्तिक्रमத்தை तत्तत्पापங்களின் स्वरूप कथनपूर्वकமாக "प्रारब्धेतरपूर्वपापमखिल" மென்கிற श्लोकोक्तरीत्या उपपादिக்கிறார் **प्रारब्धेतरங்களாயி**ति । तत्तत्पापங்களின் स्वरूपकथनத்தாலேயே அதின் विभागமும் ज्ञातप्रायமிறே. प्रारब्धेतरங்கள் फलप्रदानம் பண்ண ஆரம்பியாத सञ्चित- कर्मங்கள். "प्रामादिकश्चोत्तर" மென்பதை விவரிக்கிறார் **बुद्धिपूर्वமல்லாதவையும் देशकालवैगुण्यादिகளால் வருமவையுமி**ति । वैगुण्यादिகளால் என்கிறவிடத்தில் आदिशब्दத்தால் अवस्थावैगुण्यादिகளுக்கு ग्रहणம். இதனால் बुद्धिपूर्वकமாக देशकालावस्थावैगुण्यத்தாலே வரும் पापங்களும் प्रामादिकतुल्यங்களாகையாலே லெபியாது என்று ज्ञापितம். रोगाद्या- पद्दशैயில் बुद्धिपूर्वकமாகப்பண்ணின पापம் லெபியாதென்று சொல்லி, அந்தப் पापத்தையே अनापद्दशैயில் बुद्धिपूर्वकமாகச்செய்தால் प्रायश्चित्तத்தாலேயாதல், शिक्षा- विशेषத்தாலேயாதல் கழிக்கவேணுமென்கிறார் अनापத்திலித்यादिना । स्वाधिकारानुगुणप्राय- श्चित्तविशेषத்தாலேயாதல் என்பது मृदुप्रकृतिविषयம். शिक्षार्थமான लघुफलविशेषத்தாலே யாதல் என்பது कठिनचेतस्ஸுக்கள் विषयம். अभ्युपगतप्रारब्धांशம் अनुभवத்தாலும் प्रायश्चित्तविशेषத்தாலும் கழியுமென்கிறார் **प्रपन्नனுக்கு** इति । प्रारब्धेतरपूर्वपापनाशமும் प्रामादि- कமான उत्तराघश्लेषமும் भक्त प्रपन्नसाधारणம்; இந்த प्रारब्धांशनिवृत्ति प्रपन्नனுக்கே असाधारण-

கழியும். उभयभावनाक्रमத்தாலே வந்த बुद्धिपूर्वोत्तरपुण्यங்களில் प्रतिबन्धकமில்லாதவையும் उपासकனுக்கு विद्यानुगुणपूर्वोत्तरपुण्यங்களும் फलप्रदानத்தாலே கழியும். विद्यैக்கनुपयुक्तबुद्धिपूर्वोत्तरपुण्यங்களில் प्रतिबद्धफलங்களும் विद्योपयुक्तपूर्वोत्तरपुण्यங்களில் अनुकूलप्रतिकूलप्रबलकर्मान्तरफलங்களாலே निरुद्धावसरங்களாய் फलங்கொடுக்கப் பெறாதே மிகுதியாய் நின்றவையும் अन्तिमकालத்திலே கழியும். இவ்வர்த்தம் [132]"इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु" என்கிற सूत्रத்திலே अभिप्रेतம். भगवत्-प्रीतिमात्रமே फलமாக அनुष्ठित्त केवलकैङ्कर्यरूपसुकृतங்கள் அப்போதே दत्तफलங்களாகையாலேயவற்றுக்கு अश्लेषஞ்சொல்லவேண்டா. लोकसंग्रहार्थविधि-யாலே अनुष्ठिக்குமவையும் தனக்கப்படியே भगवदाज्ञासिद्धங்களாகையாலே

மென்று द्योतिप्पिக்கைக்காக प्रपन्नனுக்கு என்றது. **अवान्तरप्रायश्चित्तத்தாலும்** – प्रायश्चित्त-प्रपत्तियாலும், अनभ्युपगतप्रारब्धखण्डமும் न्यासरूपोपाय माहात्म्यத்தாலே கழிந்து போகுமென்கிறார் **மேலுள்ளதுவும் उपायमाहात्म्यத்தாலே கழியும**ிதி । இப்படி पापांशத்தின் निवृत्ति-प्रकारத்தைச் சொல்லி "इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु" என்கிற सूत्राभिप्रेतமான पुण्यांशनिवृत्ति-प्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **उभयभावनाक्रमத்தாலே வந்த** इति । ब्रह्मैव कुर्यां என்கிற भावनै ब्रह्मभावनै. அது सनकादिகளுக்கு உள்ளது कर्मैव कुर्यां என்பது कर्मभावनै, இது ஸம்ஸாரிகளுக்கு உள்ளது. ब्रह्म च कुर्यां, कर्म च कुर्यां என்பது उभयभावनै. இது चतुर्मुख-னுக்கு உள்ளது. भक्तिप्रपत्तिनिष्ठர்களுக்கும் उभयभावनै क्रमத்தாலே சில புண்ணியங்கள் संभविக்கும். அது प्रतिबद्धफलமல்லாவிடில் फलप्रदानம் பண்ணியே கழியும். அப்படியே உபாஸகனுக்கு उपासनोपकारकமான पूर्वोत्तरपुण्यங்களும் तत्तत्फलங்களைக் கொடுத்தே கழியுமென்று திருவுள்ளம். இப்படி विद्योपयुक्तங்களான पूर्वोत्तरपुण्यங்கள் फलप्रदानத்தாலே கழியுமென்று சொல்லி, विद्यानुपयुक्तங்களான प्रतिबद्धफलங்களான पुण्यங்களும் विद्योपयुक्तங்களிலும் प्राचीनसुकृतविशेषத்தாலேயே विद्यानिष्पत्तौ தங்களுடைய फलத்தைக் கொடுக்க அவஸரம் பெறாதவையும் अन्तिमகாத்திலே கழியுமென்கிறார் **विद्यैக்கு अनुपयुक्ते**त्यादिना । இவையெல்லாம் "इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु" என்கிற सूत्रத்திலே अभिप्रेतமென்கிறார் **இவ்வர்த்தம்**ிதி । இப்படி फलத்தைக் கொடுக்க அவஸரம் பெறாத पुण्यம் अन्तिमकालத்தில் கழியுமென்றால் अनभिसंहितफलமான नित्यनैमित्तिककर्मங்களும் फलाभिसन्धियன்றிக்கே लोकसंग्रहार्थம் செய்யும் कर्मங்களும் फलप्रदानावसरशून्यங்களாகையாலே अन्तिमकालத்திலேயே கழியுமென்று சொல்ல प्रसञ्जियாதோவென்ன அவைகள் भगवत्प्रीत्यैकफलங்களாகையாலே तत्तदनुष्ठानोत्तरकालத்திலேயே दत्तफलங்களாமென்கிறார்

---

[132] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-1-14.

யவையுமிவனுக்கு கேவலகைங்கர்யங்களாய் दत्तफलங்கள். இவற்றில் अनवधानத்தாலே सात्विकत्यागरहितமாக अनुष्ठितங்களுண்டாகில் அவையுமெல்லாம் [133]"तान्येव भावोपहतानि कल्कः" என்கிறபடியே पापतुल्यங்களாய் मोक्षयिष्यामिக்கு விஷயமாம். फलान्तरार्थமாகப் பண்ணின प्रपत्त्यन्तरங்களும் दत्तफलங்களாய்ப் போம். पूर्वप्रपत्तिக்குக் கோலின फलத்தைப் பற்ற पुनःप्रपत्ति பண்ணுகை மஹாவிश्वासத்தோடே கூட अनुष्ठित्त पूर्वप्रपत्तिप्रतिसन्धानத்தாலே கூடாது. अनेकप्रपत्तिகள் கூட एकफलसाधनமென்று நினைத்தனுஷ்டித்தாலுமுपायान्तरच्छायையாம். विद्यामाहात्म्यத்தாலே இக் कर्मங்களுக்கு विनाशமாவது; ईश्वरனிவற்றுக்குப் प्राप्तமான फलप्रदानाभिसन्धियை விடுகை. अश्लेषமாவது; இவ்வாश्रितர் திறத்தில் இக் कर्मफलप्रदानाभिसन्धि யுதியா தொழிகை.

भगवत्प्रीतिमात्रமே என்று துடங்கி. இப்படிச் செய்யும் கைङ्कर्यங்களில் अनवधानத்தாலே सात्विकत्यागरहितங்களாகச் சிலது செய்யப்பட்டால் அது எப்படி, எப்பொழுது निवर्तिக்கும் – என்னில் उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இவற்றிலி**त्यादिना । **मोक्षयिष्यामिக்கு விஷயமாமி**ति । अनवधानத்தாலே अनुष्ठितங்களாகையால் अश्लेषश्रुतिக்கு விஷயமாய் मोक्षयिष्यामिக்கு விஷயமாம் என்று கருத்து. मोक्षार्थप्रपत्त्युत्तरம் इतरफलங்களை उद्देशित्துப் பண்ணும் प्रपदनத்திற்கு निवृत्ति எப்படி என்ன வருளிச்செய்கிறார் **फलान्तरार्थமாகப் பண்ணின प्रपत्त्यन्तरங்களும் दत्तफलங்களாய்ப்போமி**ति । ஒரு फलத்தை उद्देशित्து प्रपत्तिயைப் பண்ணின பிறகு அதே फलத்தையுத்தேசித்து மறுபடி प्रपत्ति பண்ணலாமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **पूर्वप्रपत्तिக்குக் கோலின फलத்தைப்பற்ற** इत्यादिना । கூடாமைக்கு हेतुவையருளிச்செய்கிறார் **மஹாविश्वासத்தோடே கூட अनुष्ठित्त पूर्वप्रपत्तिप्रतिसन्धानத்தாலே** इति । முன்பு அநுஷ்டித்த प्रपत्ति फलप्रदமாகவே ஆகுமென்கிற विश्वासத்தோடு अनुष्ठितமென்று प्रतिसन्धानமிருந்தால் "सकृदेव" என்கிற शास्त्रविरोधத்தாலே पुनःप्रपत्ति கூடாதென்று திருவுள்ளம். पूर्वानुष्ठितप्रपत्तिக்கு प्रतिसन्धानமிருக்கச் செய்தே पूर्वத்திற்கு सहायமாக எண்ணி प्रपदनान्तरानुष्ठानத்தில் दोषமருளிச்செய்கிறார் **अनेकप्रपत्तिகள் கூட** इति । **उपायान्तरच्छायையாமி**ति । मोक्षार्थம் प्रपत्तिயை யநுஷ்டித்து तत्सहायार्थமாக उपायान्तरமான भक्तिயையநுஷ்டித்தால் அது எப்படி प्रायश्चित्तप्रपत्तिயாலே கழியுமோ, அப்படியே पुनः प्रपदनानुष्ठानமும் प्रायश्चित्तத்தாலேயே கழியுமென்று கருத்து. अश्लेष-विनाशशब्दங்களுக்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் **विद्यामाहात्म्यத்தாலே** என்று துடங்கி. **இவற்றுக்குப் प्राप्तமான फलाभिसन्धियை விடுகை** इति। ஒருவன் பாபங்களைச்

---

[133] பாரதம் ஆதிபர்வம் 1-301.

இப்படி सर्वकर्मங்களுங்கழியாநிற்க ஸுஹृத்துக்களும் द्विषத்துக்களுங் கூறிட்டுக்கொள்ளுமவையெவையென்னில்; अश्लेषविनाश विषयங்களும் बुद्धिपूर्वोत्तरपुण्यங்களில் कर्मान्तरप्रतिबद्धफलங்களும். இவற்றை ईश्वरனுपायारंभத்திலே ஸுஹृத்துக்கள் பக்கலிலும் द्विषத்துக்கள் பக்கலிலும் संक्रमिப்பியாதே अन्तिमदशैயளவும் பார்த்திருக்க வேண்டுவானேனென்னில்; இவ்वाश्रितர் பக்கல் பண்ணின வானுகூல்யத்துக்குமேல் विपरीतஞ் செய்யில் இஸ் सुकृतங்களை संक्रमिப்பியா தொழிகைக்காகவும், आश्रितர்பக்கலில் பண்ணின

செய்தால் உடனே भगवान் இவனுக்கு இந்த பாபத்திற்காக एतादृशமான फलத்தைத் தரக்கடவேன் என்று ஸங்கல்பிக்கிறான். அந்த पापिष्ठனே सुकृतवशாத்தால் प्रपन्नனாய் விட்டால் प्रपत्त्युत्तरकालம் அவன்விஷயத்தில் முன்பு ஸங்கல்பித்தபடி फलप्रदानाभि-सन्धिயையே விட்டுவிடுகையே विनाशம் என்று கருத்து. **अश्लेषமாவது இவ்वाश्रितர் திறத்தில் இக் कर्मफलप्रदानाभिसन्धि उदियाதொழிகையிதி** । भक्तिप्रपत्तिशून्यர்கள் प्रामादिकமாய் பாபங்கள் செய்தால் அவர்கள் விஷயத்தில் இவன் செய்த இந்தப் பாபத்திற்கு இந்த फलத்தைத் தரக்கடவேன் என்று फलप्रदानाभिसन्धि உண்டாகுமோ; भक्तप्रपन्नர்கள் प्रामादिकமாக அந்தப் பாபத்தையே செய்தால் அவர்கள் விஷயத்தில் அந்த फलप्रदाना-भिसन्धिயே உண்டாகாமலிருக்கை अश्लेषமென்று கருத்து.

இப்படி प्रपन्नனுக்கு पूर्वोत्तरपुण्यपापங்களெல்லாம் கழிந்துபோமென்று சொன்னால் ''सुहृदस्साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्यां'' என்று प्रपन्नனுடைய ஸுஹृத்துக்களும் द्विषத்துக்களும் अन्तिमकालத்தில் கூறிட்டுக்கொள்ளுவதாகச் சொல்லும் पुण्यपापங்கள் எவை என்று प्रश्नம் பண்ணி उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி सर्वकर्मங்களும் கழியாநிற்க** इति । **अश्लेषविஷயங்கள்** – प्रामादिकங்கள். **विनाशविஷயங்கள்** – प्रारब्धेतरங்களான सञ्चितங்கள். **कर्मान्तरप्रतिबद्धफलங்களுமிதி** । अप्रतिबद्धफलங்களாகில் फलप्रदानத்தாலேயே கழிந்து போமென்று திருவுள்ளம். ननु ''तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्यां'' என்று पुत्रादिகளிடத்திலே दायसङ्क्रमण காலத்தில் (अन्तिमகாலத்திலே) विद्यानिष्ठனுடைய साधुकृत्यங்கள் ஸுஹृத்துக்களிடத்திலும் पापकृत्यங்கள் द्विषத்துக்களிடத்திலும் संक्रमिப்பதாகச் சொல்லியிருப்பானேன்? विद्याधिगमகாலத்திலேயே पुण्यपापங்களுக்கு सुहृद्द्विषत्संक्रमणம் சொல்லலாகாதோ என்று प्रश्नம் பண்ணிக்கொண்டு विद्याधिगमகாலத்திலேயே அப்படி संक्रमियाதொழிந்ததற்கு प्रयोजनமருளிச்செய்கிறார் **இவற்றை ईश्वरன் उपायारंभத்திலே** इत्यादिना । **இவற்றை** – अश्लेषविनाशविஷயமான पुण्य பாபங்களை, **மேல் विपरीतம் செய்யில் सुकृतங்களை संक्रमियाதொழிகைக்காகவுமிதி** । विद्याधिगमகாலத்திலேயே सुकृतसंक्रमणத்தை ஸுஹृத்து ஒப்புக்கொண்டால் ஒருவன் प्रपत्त्यनुष्ठानம் பண்ணும் காலத்தில்

प्रातिकूल्यத்துக்குமேல் க்ஷமைகொள்ள அவஸரங்கொடுக்கைக்காகவுமிவ் வாश्रितருடையवन्तिमशरीरविश्लेषத்தளவுமிவர்களுடைய புண்யபாபங்களை யசல் பிளந்தேறிடா தொழிகிறான். स्वर्गाद्यर्थसुकृतம் முமுக்ஷுவுக்கு பாபமாகை யாலே யது முமுக்ஷுவான ஸுஹ்ருத்தின் பக்கல் ஸங்க்ரமியாது. ஆரேனும் பண்ணின கர்மங்கள் வேறே சிலர் பக்கலிலே ஸங்க்ரமிக்கையாவதென்னென்னில்; இக் கர்த்தாவைப் பற்ற ஈश्वरனுக்கு வரும் நிग्रहாநுग्रहங்களோடு ஸமானமாக விவனுடைய ஶத்ருமித்ரர்கள் பக்கலிலே நிग्रहாநுग्रहங்களுதிக்கை. ஆரேனு மநுஷ்டித்த கர்மங்களுக்காரேனும் பக்கலிலே நிग्रहாநுग्रहங்கள் பிறந்தாலதி-ப்ரஸங்கம் வாராதோவென்னில்; இதுவும் முமுக்ஷுவிஷயத்தில் அநுகூலப்ரதிகூலர்க்கு-

மற்றொருவன் அவனுக்கு ஸுஹ்ருத்தாக இருக்கலாம், பின்பு அவனே த்விஷத்தாகவும் ஆகக்கூடும். அந்திமகாலத்தில் த்விஷத்தாகப்போன அவனிடத்தில் வித்யாதிகமகாலிக-ஸௌஹார்தமாத்ரத்தையிட்டு வித்யாநிஷ்டனுடைய ஸுக்ருதஸங்க்ரமணம் சொல்லவேண்டிவரும். அது தாயஸங்க்ரமணகாலத்திலேயே ஸுக்ருததுஷ்க்ருதஸங்க்ரமணம் சொல்லுகிற உபநிஷதபிப்ராயவிருத்தமாகையாலும் வித்யாதிகமக்ஷணத்தில் த்விஷத்தாய் பின்பு ஸுஹ்ருத்தாய்ப்போர்ந்தவனிடத்தில் அந்திமகாலத்தில் வித்யாநிஷ்டனுடைய ஸுக்ருதஸங்க்ரமணமில்லாமலே போகவேண்டிவருமாகையாலும் பாபஸங்க்ரமணமே வரவேண்டுமாகையாலும் உசிதமன்றென்று திருவுள்ளம். **அசல்பிளந்தேறிடா தொழிகிறானிதி** । **அசல்** – அசலிலே, अन्यत्रவித்யாநிஷ்டனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட அவனுடைய ஸுஹ்ருத்த்விஷத்துக்களிடத்திலேயென்றபடி. **பிளந்து** – வித்யாநிஷ்டனுடைய ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களை அவனிடத்தில் நின்றும் பிளந்து வெளிப்படுத்தி, **ஏறிடாதொழி கிறது** – ஆரோபியாதொழிகிறது. இதனால் ஶ்ருதியிலுள்ள ஸுஹ்ருத்த்விஷச்சப்தங்கள் அந்திமகாலிக-ஸுஹ்ருத்த்விஷத்பரங்கள் என்றதாயிற்று. இப்படி வித்யாநிஷ்டனுடைய ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்கள் ஸுஹ்ருத்த்விஷத்துக் களிடத்தில் ஸங்க்ரமிக்குமென்றால் வித்யாநிஷ்டனுடைய வித்யோத்பத்தே: பூர்வமநுஷ்டிதமான ஸ்வர்காத்யர்த்தமான ஸுக்ருதங்களும் முமுக்ஷுவான அவனுடைய ஸுஹ்ருத்தினிடத்தில் ஸங்க்ரமிக்கும்படி நேராதோ? அப்படி நேருவது முமுக்ஷுவான ஸுஹ்ருத்துக்கு அநிஷ்டமன்றோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஸ்வர்காத்யர்த்தஸுக்ருதமிதி** । முமுக்ஷுவான என்றதால் அமுமுக்ஷுவிஷயத்தில் அது பாதகமன்றென்றதா யிற்று. நனு புண்யபாபங்கள் க்ரியாரூபங்களாகையாலே கர்த்தாவினிடத்திலேயே இருக்குமத் தனைபோக்கி வேறொருத்தனிடத்தில் ஸங்க்ரமிக்குமோ? மேலும் அது க்ஷணபங்குர-மன்றோவென்னில்; உத்தரமருளிச்செய்கிறார் **ஆரேனும் பண்ணின கர்மங்களிதி** । **ஸமானமாக இவனுடைய ஶத்ருமித்ரர்கள் பக்கலிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுதிக்கையிதி** । ஸித்தாந்தத்தில் ஒருவன் விபரீதாநுஷ்டானம் பண்ணினால் அவன் விஷயத்தில் அதினால் உண்டாகும் பகவந்நிக்ரஹமே பாபமென்றும், ஒருவன் ஸதநுஷ்டானம் பண்ணினால் அதினால்

पचारापचाररूपமான कर्मமடியாக வருகிறதாகையாலே अतिप्रसङ्गமில்லை. ஆகையாலேயிறே उदासीनர் பக்கல் सुकृतदुष्कृतங்களிரண்டும் संक्रमिக்கு மென்னாதொழிகிறது. फलसारूप्यमात्रத்தாலே யிங்கு संक्रमणोपचारம். இஸ் सुकृतदुष्कृतसंक्रान्ति சொல்லுகிற श्रुतिயாலே ईश्वरனுக்கत्यर्थप्रियனான ज्ञानिविषयத் திற் பண்ணின उपचारापचारங்களால் வரும் प्रीति कोपங்களினுடைய तीव्रत-मत्वம் सूचितமாயிற்று.

அவன் விஷயத்தில் भगवानுக்கு உண்டாகும் अनुग्रहமே புண்ணியமென்றும் அவைகள் द्रव्यங்களென்றும் विषयतासंबन्धத்தாலே तत्तत्कर्तாவினிடத்திலுண்டாகுமென்றும் यावत्फलप्रदानம் तत्तत्कर्तாக்களிடத்திலேயே இருப்பதென்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக் கிறது. तथाच विद्यानिष्ठர்கள் பண்ணின सद्विपरीतानुष्ठानங்களாலே அவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு விதமான अनुग्रहமும் निग्रहமும் भगवानுக்கு உண்டாயிருக்கிறது. அந்த विद्या-निष्ठனுடைய अन्तिमकालத்தில் அவனுடைய सुहृத்துக்களிடத்திலும் द्विषத்துக்களிடத் திலும் அவன் सद्विपरीतानुष्ठानத்தாலே வந்த निग्रहानुग्रहங்களுக்குத் तुल्यமான निग्रहानुग्रहங் களை भगवान् विषयतासंबन्धத்தாலே உண்டாக்கிவிடுகிறான் என்பதே संक्रमणமாகை யாலே ஒரு விதமான चोद्यத்திற்கும் अवकाशமில்லையென்று கருத்து. ननु "शास्त्रफलं प्रयोक्तरि" என்கிற न्यायத்துக்கு विपरीतமாய் ब्रह्मवित्துக்கள் विपरीतानुष्ठानம் பண்ணியிருக்க तत्फलமான भगवन्निग्रहம் तद्द्वेष्यादिகளிடத்தில் உண்டாகிறது என்று சொல்லலக்கூடுமோ? அப்படிச் சொன்னால் अकृताभ्यागम प्रसङ्गம் வாராதோ என்று शङ्किத்து ब्रह्मवित्सुहृद्द्वेषि-களிடத்திலுண்டாகும் अनुग्रहமும் निग्रहமும் ब्रह्मवित्துக்களுடைய सद्विपरीतानुष्ठानजन्य-भगवन्निग्रहानुग्रहसमानமேயொழிய ब्रह्मवित्துக்களுடைய सद्विपरीतानुष्ठान जन्यமன்றாகை யாலும், அந்த समाननिग्रहानुग्रहங்களும் मुमुक्षुக்கள் விஷயத்தில் सुहृद्द्वेषिகள் செய்த उपचारापचारफलங்களாகையாலும் "शास्त्रफलं प्रयोक्तरि" என்கிற न्यायத்துக்கு ஒருவித विरोधமுமில்லை, अकृताभ्यागमप्रसङ्गமுமில்லையென்று परिहरिக்கிறார் **ஆரேனுமनुष्ठिத்த कर्मங்களுக்கு** என்று துடங்கி. ब्रह्मविद्द्वेष्यादिகள் விஷயத்தில் भगवानுக்கு வரும் निग्रहानुग्रहங்களில் ब्रह्मविद्द्वेष्यादिகளுடைய ब्रह्मविद्विषयகமான उपचारापचारங்களே उपाधि-யென்பதை व्यतिरेकप्रदर्शनத்தாலே दृढीकरिக்கிறார் **ஆகையாலேயிறே उदासीनர்பக்க லிதி** । ब्रह्मविद्द्वेषि பக்கல் विपरीतानुष्ठानத்தாலே ब्रह्मविद्विषयத்தில் உண்டான निग्रहसदृशनिग्रह-முண்டானால் அதை ब्रह्मवित्தினுடைய पापसंक्रमणமென்று சொல்லக்கூடுமோவென்ன அது औपचारिकமென்கிறார் **फलसारूप्यमात्रத்தாலே** इति । இப்படி ब्रह्मविद्विषयத்தில் द्वेषसौ-हार्दरूपात्यल्पव्यापारத்தைப் பண்ணினவன் விஷயத்தில் ब्रह्मवित्துக்களுடைய अनन्तமாய் महिष्ठமாயுள்ள पुण्यपापवर्गத்தின் फलத்தை भगवान् கொடுத்தால் அது அவனுக்கு

"सुदुष्करेण शोचेद्यः" என்கிற श्लोकத்திற்சொன்ன योजனையில் सर्वपापेभ्यः என்றது अधिकारिயுடையவपेक्षैக்கீடாக प्राप्तिविरोधिகளையுமுपायविरोधिகளையும் प्रतिकूलानुभवहेतुக்களையும் संग्रहिக்கிறது. இங்கு प्राप्तिविरोधिயாவது; सापराधனானவிவன் நம்மை अनुभविக்கக் கடவனல்லனென்கிற भगवत्सङ्कल्पம். उपायविरोधिயாவது; நம்மையிவன் தெளிந்து वशीकरिக்கக்கடவனல்லனென்கிற सङ्कल्पம். प्रतिकूलानुभव हेतुவாவது; அவ்வோ प्रतिकूल कर्मानुष्ठानங்களாலே வந்த அவ்வோ फलप्रदान सङ्कल्पம். मुमुक्षुவைப் பற்ற सर्वनिग्रहங்களும் निवृत्तங்களானால் निग्रहकार्यங்களான अचित्संबन्धादिகள் निग्रहनिवृत्तिरूपप्रसादத்தாலே निवृत्तங்களாம். பின்பு कारणाभावத்தாலே कार्यமான प्रतिकूलங்களொன்றும் வாராது. இது [134]"अनावृत्तिश्शब्दात्" என்கிற सूत्रத்திலே

नैर्घृण्यापादकமாகாதோ என்னில்; संक्रमणश्रुतिயாலே ब्रह्मविद्विषयத்தில் பண்ணும் स्वल्पமான द्वेषसौहार्दமும் ब्रह्मवित्पुण्यपापங்களைக் காட்டிலும் तीव्रतमமென்று சூசிக்கப்படுகையால் அந்த अल्पव्यापारத்திற்கு प्रबल ब्रह्मवित्पुण्यपापलத்தைக்கொடுப்பது नैर्घृण्यापादकமாகாதென்கிறவभिप्रायத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **இஸ் सुकृतदुष्कृतसंक्रान्ति சொல்லுகிற** इत्यादिना ।

இனி "सुदुष्करेण शोचेत्" என்கிற योजனையை அநுஸரித்து मुमुक्षुவுக்கு सर्वपापशब्दवाच्यங்களை प्रदर्शिப்பிக்கிறார் **सुदुष्करेण शोचेद्यः என்கிற श्लोकத்திலி**त्यादिना । **अधिकारियினுடைய अपेक्षैக்கீடாக** इति । मोक्षத்தை उद्देशिத்து प्रपत्ति பண்ணினால் प्राप्तिविरोधिகளையும், उपासनத்தை उद्देशिத்து प्रपत्तिபண்ணினால் उपायविरोधिகளையுமென்றபடி. मुमुक्षुविषयத்தில் प्राप्तिविरोध्यादिகளின் स्वरूपத்தை அடைவே காட்டுகிறார் **இங்கு प्राप्तिविरोधिயாவது** इत्यादिना । **இங்கு** – पूर्वोक्तप्राप्तिविरोध्यादिகளில், अनुभविக்கக்கடவனல்லனிதி । भगवदनुभवமே प्राप्तिயாகையால் **अनुभविக்கக்கடவனல்லனென்கிற** सङ्कल्पம் प्राप्तिविरोधिயாகிறது. **वशीकरिக்கக்கடவனல்லனிதி** । उपायமே वशीकरणமாகையாலே वशीकरिக்கக்கடவனல்லனென்கிற सङ्कल्पம் उपायविरोधिயாகிறது. இப்படி शरणागतिயாலே सर्वनिग्रहங்களும் निवृत्तமானால் निग्रहकार्यமான अचित्संसर्गத்தின் निवृत्तिக்குக் कारणान्तरமபेक्षितமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **मुमुक्षुவைப்பற்ற सर्वनिग्रहங்களும் निवृत्तங்களானாலிதி** । **निग्रहनिवृत्तिरूपप्रसादத்தாலே** इति । यद्यपि भगवत्प्रसादம் अचित्संसर्गनिवृत्तिरूपमोक्षத்திற்குக் காரணம், ஆனாலும் भावान्तराभाववादिகளான நமக்கு निग्रहनिवृत्तिயே प्रसादமாகையால் நடுவில் हेत्वन्तरம் अपेक्षितமன்றென்று கருத்து. अचित्संसर्गरूपकारणம் निवृत्तமானால்

---

[134] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-5-22.

विवक्षितம். இந்த निष्कर्षங்களெல்லாம் भाष्यத்திலே सत्संप्रदायத்தோடே கூட चिरपरिचयம் பண்ணின महाप्राज्ञருக்கு நிலமாயிருக்கும். இப்படி "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" என்று कार्यकारणरूपसमस्तप्रतिबन्धप्रवाहनिवृत्तिயைச் சொல்ல स्वतः प्राप्तமான परिपूर्णभगवदनुभवाविर्भावஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. [135]"यथा न क्रियते ज्योत्स्ना मलप्रक्षाळनान्मणेः । दोषप्रहाणान्न ज्ञानमात्मनः क्रियते तथा ॥ यथोदपानकरणात्क्रियते न जलाम्बरम् । सदेव नीयते व्यक्तिमसतस्संभवः कुतः ॥ तथा हेयगुणध्वंसादवबोधादयो गुणाः । प्रकाश्यन्ते न जन्यन्ते नित्या एवात्मनो हि ते" என்று श्री शौनकभगवाனருளிச்செய்தான். ज्ञानद्रव्यமும் இதினுடைய सर्वविषयविकासத்துக்கு स्वरूपयोग्यतारूपैயான शक्तिயும் नित्यங்களாகையாலே யவற்றிலாविर्भावशब्दம் मुख्यம். सर्वविषयविकासமும்

अचित्संसर्गकार्यங்களான प्रतिकूलங்கள் कारणाभावन्यायத்தாலே உண்டாகாதென்கிறார் **பின்பு कारणाभावத்தாலே कार्यமான प्रतिकूलங்கள் ஒன்றும் வாராது** इति । இது सूत्रकारருக்கும் अभिप्रेतமென்கிறார் **இது** इति । கீழ்ச்சொன்ன निष्कर्षங்களெல்லாம் சிலர்க்கே ग्राह्यமாமென்கிறார் **இந்த निष्कर्षங்களெல்லாம்**இதி । சிலரை विशेषिப்பிக்கிறார் **भाष्यத்திலே** इत्यादिना । सत्संप्रदायத்தோடு इति । गुरुपरंपरैயாகக் கேட்டு परिश्रमப்படவேண்டுமேயொழிய केवलस्वबुद्धिपरिश्रममात्रம் போராதென்கிறது. அதில் सत्पदம் भाष्यकारेतरसंप्रदायத்தை व्यवच्छेदिக்கிறது. चिरशब्दம் अल्पकालपरिचयம் போராதென்கிறது. प्राज्ञशब्दம் मन्दबुद्धिகளை व्यवच्छेदिக்கிறது. महच्छब्दம் அதிலும் विष्णुचित्तवरदाचार्यादिகள் போன்றவர்களை ज्ञापिக்கிறது. **நிலமாயிருக்கும்** – सम्यक् ग्राह्यங்களாயிருக்கும். இப்படி "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" என்று अनिष्टनिवृत्तिயைப் பண்ணுவதாகச் சொன்னானேயொழிய इष्टத்தை प्रापिப்பதாகச் சொல்லவில்லையே என்ன प्रतिबन्धकமான सर्वपापनिवृत्तिயைச் சொன்ன मात्रத்தாலே அது வந்தவுடன் தானாகவே வரும் परिपूर्णब्रह्मानुभवादिरूपेष्टप्रापणமும் சொன்னப்ராயமென்று सप्रमाणமுபபாதிக்கிறார் **இப்படி सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்று** इत्यादिना । **कार्यकारणरूपे**தி । अविद्याकर्मादिகள் कार्यकारणरूपத்தாலேயிறெ இருப்பது. ननु आत्मावுக்கு नित्यधर्मங்களான अपहतपाप्मत्वादिகளுக்கன்றோ संपद्याविर्भावः इत्यादिस्थलங்களில் आविर्भावம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? ஆத்மாவுக்கு முன்பு இல்லாமல் मुक्तदशैயிலேயே உண்டாயிருக்கும் ब्रह्मानुभवरूपज्ञानविकासத்தை आविर्भूतமென்றும் प्रकाश्यते என்றும் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ज्ञानद्रव्यமும்** इत्यादियाल். सर्वविषयकत्वरूपविकासस्य आगन्तुकत्वेऽपि ज्ञाननिष्ठतदनुगुणशक्तेः ज्ञानद्रव्यस्य च नित्यतया அங்கும் आविर्भावशब्दம் मुख्यமாகலாமென்று திருவுள்ளம். ननु ज्ञानविकासस्वरूपयोग्यतारूपशक्तेः नित्यतया அங்கு

135 விஷ்ணுதர்மம் 105-55-57.

துஃखनிவ்ருத்த்யாதிகளும் ஸங்கல்பாதிகளும் கைங்கர்யங்களும் ஆகந்துகங்களாயிருக்க இவை நிவ்ருத்தப்ரதிபந்தஸ்வரூபோபாதிகங்களாகையாலே மேல் முழுக்க நடக்கும்படி தோற்றுகைக்காக விவற்றில் [136]"ஆவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜகைங்கர்யவிதய" இத்யாதிகளாலே ஆவிர்பாவசப்தம் ப்ரயுக்தமாகிறது. ஸ்வரூபயோக்யத்வத்தாலே கர்மோபாதிகமாக பஹுவிதமான ஆனுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்கள் நடந்த பகவத்விபூதியான வஸ்துக்களுக்கு மேலெல்லாம் மோக்ஷதசையிலானுகூல்யமே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே அதிலுமாவிர்பாவசப்தத்துக்கு விரோதமில்லை. ஆகையால் "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னவிவ்வநுகூலாவ-ஸ்தாந்தரம் ஸித்தமாயிற்று. ஏகசப்தத்துக்கு உபாயபலைக்யம் பொருளானபோது இவ்விஷ்டப்ராப்தியுமிச்ச்லோகத்திலே ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லிற்றாம். ஆகையால் "மாமேவைஷ்யஸி" என்று கீழில் ச்லோகத்திலே விசதமாகச் சொன்னவர்த்தம் இங்கு ப்ராப்திவிரோதியைக் கழிக்கையாலும் ஏகசப்தத்தில் விவக்ஷா விசேஷத்தாலுஞ்சொல் லிற்றாம். ஆனபின்பு இது ஸாபேக்ஷமய்க்கொண்டு கீழில் ச்லோகத்திற்கு சேஷமாகிறதன்று.

ஆவிர்பாவசப்தம் முக்யமானாலும், தாத்ருசசக்திப்ரயுக்தஸர்வவிஷயகத்வரூபஜ்ஞானவிகாஸத்திலும் துஃखநிவ்ருத்த்யாதி-களிலும் ஆவிர்பாவசப்தம் முக்யவ்ருத்ததை என்ன, அவைகள் நிவ்ருத்தப்ரதிபந்தஸ்வரூபோபாதிகளாகை யாலும் அவைகளுக்கு மேலே யாவத்காலஸத்வம் தோற்றுகைக்காகவும் கௌணமாக ஆவிர்பாவ-சப்தத்தை அவைகளில் அபியுக்தர் ப்ரயோகித்தாரென்கிறார் **ஸர்வவிஷயவிகாஸமு**மித்யாதியால். நநு பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவத்தில் உபயவிபூதியும் அநுகூலதயா தோன்றுகிறதென்றன்றோ ஸித்தாந்தம். அதில் லீலாவிபூதிபதார்த்தங்களெல்லாம் அநுகூலங்களாயும் ப்ரதிகூலங்களாயும் கர்மத்தாலே தோன்றியிருக்க முக்ததசையில் அவைகளில் அநுகூலத்வமோ அநுகூலத்வவிஷயகஜ்ஞானமோ உண்டானால் அதில் கௌணமாகவாவது ஆவிர்பாவசப்தப்ரயோகத்திற்கு உபாதியுண்டோவென்ன, பரதந்த்ரசேதனனான இவனுக்கு கர்மோபாதிதசையில் லீலாவிபூதிபதார்த்தங்கள் ப்ரதிகூலங்களாக பாஸித்தாலும் தந்நிவ்ருத்தௌ அத்யந்தாநுகூலதையே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையால் தாத்ருசஸ்வதஸ்ஸித்தானுகூலத்வமே ஆவிர்பாவ சப்தப்ரயோகோபாதியாகலாமென்கிறார் **ஸ்வரூபயோக்யத்வத்தாலே கர்மோபாதிகமாக** இதி । மோக்ஷயிஷ்யாமி என்று அநிஷ்டநிவர்த்தநம் சொன்னதாலே இஷ்டப்ராபணமும் சொன்னதாமென்பதை நிகமிக்கிறார் **ஆகையால் ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்ன** இதி । இப்படி அப்ரதானமான அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை சப்தத்தாலே வ்யக்தமாகச் சொல்லி ப்ரதானமான இஷ்டப்ராப்தியை ஆர்த்திகமாகச் சொல்லலாமோ என்ன ப்ராப்யஸ்யைவ ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிற ஏகசப்தத்தாலே உபேயபூதனான என்னையே உபாயமாகப் பற்று என்று இஷ்டனான தன்னுடைய ப்ராப்தியைச் சொல்லுகை

---

[136] அஷ்டச்லோகீ 3.

''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்ற இவ்வளவால் ''मामेवैष्यसि'' என்று சொன்ன भगवत्प्राप्ति सिद्धिக்குமோ; सर्वपाप निवृत्ति யுண்டாயே भगवत्प्राप्तिயன்றிக்கே स्वात्ममात्रानुभवरूपமான कैवल्यம் பெறுவாருமில்லையோ! भगवत्प्राप्तिயிற் காட்டில் வேறுபட்ட कैवल्यம் [137]''ऐहलौकिकमैश्वर्यं स्वर्गाद्यं पारलौकिकम् । कैवल्यं भगवन्तश्च मन्त्रोऽयं साधयिष्यति'' என்று नारदादिகளாலே சொல்லப்பட்டதிறே. ஆளவந்தாரும் [138]''ऐश्वर्याक्षरयाथात्म्यभगवच्चरणार्थिनां'' என்றும், [139]''संसृत्यक्षर-वैष्णवाध्वसु'' என்றுமருளிச்செய்தார். गद्यத்திலும் [140]''सर्वकामांश्च साक्षरान्'' என்கிற वाक्यமுபாத்தமாயிற்று. श्रीगीताभाष्यादिகளிலுமிவ்வர்थம் प्रपञ्चितம்.

யால் இந்த श्लोकத்தில் அதுவும் शब्दத்தாலே सुव्यक्तமென்கிறார் **एकशब्दத்திற்கு उपायफलैक्यம் பொருளானபோது** इति । சிலர் चरमश्लोकத்தில் अनिष्टनिवृत्तिमात्रம் मोक्षयिष्यामि-யாலே சொல்லப்படுவதாலே मामेवैष्यसि என்று इष्टप्राप्तिயைச் சொல்லுகிற भक्तिविधा-यकமான ''मन्मना भव'' என்கிற पूर्वश्लोकத்தோடே साकाङ्क्षமாய்க்கொண்டு अङ्गप्रपत्तिविधा-यकமென்று சொல்லுவர்கள். அது இந்த चरमश्लोकமே मोक्षयिष्यामिயாலே आर्थिकமாகவும், एकशब्दத்தாலே शाब्दமாகவும் इष्टप्राप्तिप्रतिपादकமாய்க்கொண்டு निराकाङ्क्षமாகையாலே सङ्गतமாகாதென்கிறார் **ஆகையால் मामेवैष्यसि என்று** इति । **ஆனபின்பு** इति । आर्थिक-மாயும் शाब्दமாயும் இந்த चरमश्लोकத்திலேயே इष्टप्राप्ति सिद्धமான பின்பு என்றபடி.

நனு सर्वपापनिवृत्ति வந்தால் भगवत्प्राप्तिயே உண்டாகுமென்று நியமமுண்டாகிலன்றோ मोक्षयिष्यामि என்றுசொன்னதால் भगवत्प्राप्तिरूपेष्टप्राप्तिயும் சொன்னதாகும். सर्वपापनिवृत्ति வந்தால் स्वात्मानुभूतिरूपकैवल्यமும் வரலாமாகையால் அந்த நியமமில்லையே. भगवत्प्राप्तिव्यतिरिक्तமான स्वात्मानुभूतिरूपकैवल्यமும் प्रमाणसंप्रदायसिद्धமாயன்றோ இருப்பது என்று ஶங்கிக்கிறார் **सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்ற இவ்வளவாலி**त्यादियाल். भगवत्प्राप्ति-व्यतिरिक्तமாக कैवल्यसिद्धिயில் संप्रदायத்தைக் காட்டுகிறார் **ஆளவந்தாருமி**त्यादिना । **ऐश्वर्याक्षरेति** । இதில் भगवच्छरणार्थिயைக் காட்டிலும்अक्षरयाथात्म्यरूपकैवल्यार्थी पृथक्காகச் சொல்லப்பட்டானிறே. **अक्षराध्वा** – कैवल्यம், இதில் श्रीभाष्यकारसम्मतिயைக் காட்டுகிறார் **गद्यத்திலுமி**ति । அங்கு साक्षात् என்கிறவிடத்தில் अक्षरशब्दமாத்மमात्रानुभवपरம். **श्रीगीता-भाष्यादिகளிலுமி**ति । ''यस्स सर्वेषु भूतेषु नश्यत्सु न विनश्यति । अव्यक्तोऽक्षर इत्युक्त'' इत्यादिश्लोकव्याख्यानத்தில் प्रपञ्चितமென்றபடி. இங்கு आदिशब्दத்தால் ''ऐश्वर्यमक्षरगतिं परमं पदं वा'' என்கிற श्रीगुणरत्न-

---

137 நாரதீயகல்பம்.

138 கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் 12.

139 சதுஸ்லோகீ 3.

140 ஜிதந்தா ஸ்தோத்ரம்.

ஆகையால் "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" என்ற सर्वपापनिवृत्ति कैवल्यத்துக்கும் भगवत्प्राप्तिக்கும் பொதுவன்றோ வென்கை मन्दचोद्यம். எங்ஙனே யென்னில்; सर्वपापங்களுங்கழிந்தால் स्वतःप्राप्तமான भगवदनुभवத்தை யிழந்து கிடக்கைக்குக் காரணமில்லாமையாலே அப்போது भगवदनुभवरहितமான आत्ममात्रानुभवம் घटியாது. ஆகையால் அவ் வவஸ்தையில் ऐश्वर्यமும் जरामरणादि दुःखங்களும் வருகைக்கிடான कर्मங்கள் கழிந்து परिपूर्णभगवदनुभवத்துக்குப் प्रतिबन्धकமான कर्मங்கழியாதே கிடக்கிறவளவிலே [141]"यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः" என்னும்படி யிருப்பதொரு स्वात्मानुभवानन्दविशेषம். [142]"आत्मार्थी चेत्-त्रयोऽप्येते तत्कैवल्यस्य साधकाः" என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்கு शक्यமா யிருப்பதொரு उपायविशेषத்தாலே सिद्धिத்த இவ்வனுபவத்தை अचिदनुभवத் தோடும் भगवदनुभवத்தோடுந்துவக்கில்லாதபடியாலே कैवल्यமென்று

कोशश्लोकसंग्रहः । இந்த चोद्यம் समीचीनமன்றென்கிறார் **என்பது मन्दचोद्यமிति** । मन्दतैயை उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**त्यादिना । सर्वपापनिवृत्ति வந்தால் स्वतःप्राप्तமான भगवत्-प्राप्तिயே नियमेन உண்டாகுமேயொழிய भगवदनुभवरहितமான आत्मप्राप्तिக்கு हेतु இல்லாமை யாலே सर्वपापनिवृत्ति வந்தால் केवलात्मप्राप्तिயும் வரக்கூடுமென்று சொன்னது मन्दமென்கிற अभिप्रायத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **सर्वपापங்களுங்கழிந்தாலி**ति । இப்படி सर्वपापनिवृत्ति வந்தால் भगवत्प्राप्तिயில்லாத केवलात्मप्राप्ति வாராதென்றால் केवलात्मानुभवरूपकैवल्यदशैயில் भगवत्प्राप्तिविरोधिயான சில पापविशेषம் आत्माவுக்கு இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டி வாராதோ? அப்படி कैवल्यदशैயிலும் आत्माவுக்கு स्वल्पपापமுண்டென்றால் அவன் केवलனாவனோ? पापसंबन्धமே இல்லாதவனன்றோ केवलன்; அவன் केवलனாகாவிடில் அவனுடைய அனுபவம் योगव्युत्पत्तिயாலே कैवल्यशब्दवाच्यமாகுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **ஆகையால் அவ்வவஸ்தையிலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – सर्वपापनिवृत्ति யுண்டானால் भगवदनुभवरहितமான स्वात्ममात्रानुभवம் घटியாதாகையால், **அவ்வவஸ்தையில்** – भगवदनुभवமில்லாத आत्ममात्रानुभवरूपकैवल्यावस्थैயில், அவ்வவஸ்தையில் கழியாத पापविशेषத்தைக் காட்டுகிறார் **परिपूर्णभगवदनुभवத்துக்கு प्रतिबन्धकமான कर्मமிति** । **त्रयोऽप्येते** – कर्मज्ञानभक्तिகள், अपिशब्दத்தால் प्रपत्तिக்கும் संग्रहம். இப்படி स्वल्पपापसहितமான आत्मानुभवத்தில் कैवल्यशब्द-प्रयोगம் योगव्युत्पत्तिயாலன்று; किन्तु परिभाषया என்று எண்ணி परिभाषैயில் निमित्तமருளிச் செய்கிறார் **இவ்வனுபவத்தை** इत्यादिना । "यदा स केवलीभूत" इत्यादिகளில் भगवत्प्राप्तिயில்

[141] கீதை 6-22.
[142] கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் 27.

பேரிட்டார்கள். भगवत्प्राप्तியில் कैवल्यशब्दம் सर्वोपाधि निवृत्तिயை நினைக்கிறது. आत्म मात्रानुभवविषयமாக [143]"स्वात्मानुभूतिरिति या किल मुक्तिरुक्ते" त्यादिகளில் प्रयुक्तமான मुक्तिशब्दமும் [144]"विगतेच्छाभयक्रोधो यस्सदा मुक्त एव स" इत्यादिகளிற்போலே निर्वाह्यம். [145]"जरामरणमोक्षाय" என்றதுவும் देवர்களுடைய अमरत्वव्यपदेशம்போலே आपेक्षिकம். क्रमेण मुक्तिपर्यन्तமாம் விஷயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி विभवव्यूहसालोक्यादिमात्रத்தில் मुक्तिशब्दமும் निर्वाह्यம். [146]"लोकेषु विष्णोर्निवसन्ति केचित्समीपमृच्छन्ति च केचिदन्ये। अन्ये तु रूपं सदृशं भजन्ते सायुज्यमन्ये स तु मोक्ष उक्तः" என்று நியமிக்கப்பட்டதிறே. இதிற்சொன்ன

சொன்ன कैवल्यशब्दம் मुख्यवृत्तமாகையாலே सर्वपापनिवृत्तिயை ज्ञापिக்கிறது என்கிறார் **भगवत्प्राप्तिயில் कैवल्यशब्दமி**त्यादिना । இப்படி स्वात्ममात्रानुभवத்தில் कैवल्यशब्दத்தை निर्वहिத்தாலும் அதில் "स्वात्मानुभूतिरिति या किल मुक्तिरुक्ता" इत्यादिகளிற்சொன்ன मुक्तिशब्दத்திற்கு निर्वाहமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **आत्ममात्रानुभवविஷயமாக** इत्यादिना । **विगतेच्छाभयक्रोधो यस्सदा मुक्त एव सः इत्यादिகளிற்போலே निर्वाह्यமி**ति । तथाच அந்த श्लोकத்தில் मुक्तशब्दம் சில पापनिवृत्तिमात्रத்தைக் கொண்டு निर्व्यूढமானாப்போலே ஆழ்வானுடைய श्लोकத்தில் आत्मानुभवमात्रத்திலே मुक्तिशब्दத்தையும் निर्वहिக்கலாமென்று கருத்து. आत्मानुभूतिमात्रத்தில் मुक्तिशब्दம் போலே मोक्षशब्दமும் देवतैகளுடைய अमरत्वம்போலே आपेक्षिकமாக निर्वाह्यமென்கிறார் **जरामरणमोक्षाय என்றதுவுமி**ति । இப்படி मोक्षादिशब्दமாபेक्षिकமென்றால் शब्दस्वारस्यभङ्गமன்றோ வென்ன निर्वाहान्तरமருளிச்செய்கிறார் **क्रमेण मुक्तिपर्यन्तமாம் விஷயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாமி**ति । केवलां द्विविधां; पुनस्संसृतिभागिகளென்றும், क्रमेणात्यन्तिकमोक्षभागिகளென்றும். அதில் पुनस्संसृतिभागिகள்விஷயத்தில் जरामोक्षादिशब्दங்கள் गौणतया निर्वाह्यங்களானாலும் क्रमेण मोक्षभागिகள் விஷயத்தில் मुख्यங்களாகவே ஆகலாமென்று கருத்து. இப்படி सर्वपापक्षयமில்லாத आत्मानुभूतिरूपकैवल्यத்தில் मुक्तिमोक्षादिशब्दங்கள் गौणங்களென்றால் "मोक्षं सालोक्य सारूप्य" मित्यादिवचनங்களில் प्रयुक्तமான सर्वपापक्षयமில்லாத सालोक्य सारूप्यादिகளில் मोक्षशब्दமும் गौणनिर्वाह्यமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி विभवव्यूहे**ति । विभवங்கள் रामकृष्णाद्यवतारங்கள். व्यूहங்கள் वासुदेवसङ्कर्षणादिகள். तेषां सालोक्यம். आदिशब्दத்தாலே सामीप्यத்திற்கு संग्रहः । இப்படி सालोक्यादिகள் गौणमोक्षங்களானால் मुख्यமான मोक्षம் எது என்ன வருளிச்செய்கிறார்

---

143 வரதராஜஸ்தவம் 81.

144 கீதை 5-28.

145 கீதை 7-29.

146 ஸ்ரீ பாகவதம்.

सायुज्यம் परमपदத்திற் சென்றவனுடைய भोगसाम्यம். केवलात्मानुभवம் नित्यமன் றென்னுமிடமும் साक्षान्मोक्षமன்றென்னுமிடமும் [147]**"चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते श्रुताः । तेषामेकान्तिनः श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः ॥ अहमेव गतिस्तेषां निराशीः कर्म-कारिणाम् । ये तु शिष्टास्त्रयोभक्ताः फलकामाहि ते मताः ॥ सर्वे च्यवनधर्माणः प्रतिबुद्धस्तु मोक्षभाक्" என்கிற वचनத்தாலே सिद्धம்.** [148]**"मुच्येतार्तस्तथारोगात् श्रुत्वेमामादितः कथाम् । जिज्ञासुर्लभते भक्तिं भक्तो भक्तगतिं लभेत्" என்கையாலே श्री गीதையில் "जिज्ञासुः" என்கிற**

लोकेषु विष्णोरित्यादि । स तु मोक्ष उक्त इति । स एव मुख्यमोक्ष इत्युक्त इत्यर्थः । இதனால் कैवल्यத்தில் भगवत्सायुज्यமில்லாமையாலே அங்கு मोक्षादिशब्दம் गौणமென்று निष्कर्षिக்கப்பட்டது. ननु सिद्धान्तத்தில் सायुज्यशब्दம் सयुजो भावः என்கிற व्युत्पत्तियாலே समानभोगवत्वத்தைச் சொல்லு கிறதன்றோ? அது सालोक्यादिसहपाठத்தாலே विष्णुलोकादिகளிலும் வரலாமோ வென்ன? मुख्यमोक्षरूपமான सायुज्यத்தை निष्कर्षिத்துக் காட்டுகிறார் **இதிற் சொன்ன सायुज्यம் परम-पदத்திற் சென்றவனுடைய** इति । परमपदத்திலीत्यनेन विष्णुलोकादिகளிலுள்ள भोगसाम्यம் सायुज्यமன்றென்றதாயிற்று. केवलात्मानुभवம் अनित्यமென்னுமிடத்திலும் साक्षान्मोक्ष-மன்றென்னு மிடத்திலும் प्रमाणங்காட்டுகிறார் **केवलात्मानुभवமி**त्यादियால். **तेषां** –அவர் களுடைய मध्यத்தில், **एकान्तिनः** – भगवाனொருவனுமே उपायமென்றும் उपेयமென்றும் निश्चयமுடைய ज्ञानिகள், இவர்களுடைய श्रैष्ठ्यத்தை उपपादिக்கிறார் ते **चैवानन्यदेवता** इति । **निराशीः कर्मकारिणां** – प्रयोजनान्तरத்தில் ஆசையன்றியே कैङ्कर्यத்தைப் பண்ணுமவர்களுக்கு, **शिष्टास्त्रयो भक्ताः** – ज्ञानिव्यतिरिक्तர்களான आर्तजिज्ञास्वर्थार्थिகளான भक्तர்கள், **फलकामाः** – नष्ट-नूतनद्रव्यकेवलात्मानुभवरूपफलங்களையாசைப்பட்டவர்கள், **च्यवनधर्माण** इति । **च्यवनம்** – நழுவுதல், **धर्मம்** – अधिकार्यपेक्षया धर्मமான फलம், च्यवनशीलங்களான फलங்களையுடையவர் களென்றபடி. **प्रतिबुद्धस्तु** – भगवाனே उपायம் उपेयமென்கிற बुद्धियையுடைய विलक्षणा-धिकारियே, **मोक्षभाक्** – मुख्यமான मोक्षத்தைப் பெறுமவன், இதனால் जिज्ञासुவின் फलமான कैवल्यம் मोक्षமன்றென்று फलिத்தது. இந்த केवलர்களிலேயே சிலர் क्रमेण मोक्षभाक्कुகளாக ஆகலாமென்பதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **मुच्येतार्त** इति । **आर्तः** – नष्टद्रव्याभिलाषी, **रोगात्** – ऐश्वर्य ध्वंसरूपरोगத்தில் நின்றும், मुच्येत । அப்படியே जिज्ञासुः । **भक्तिं लभते** – भगवद्विषयकपर-भक्तिயையடைவான், **भक्तगतिं** – भक्तர்களுக்கு प्राप्यமான मोक्षத்தையடைவன். இப்படியாகில் நம்மாழ்வார் आत्मानुभवरूपकैवल्यத்தை "இறுதிகூடா" என்று नाशமற்ற தாகச் சொன்னது. பொருந்துமோவென்ன, நம்மாழ்வாரே அந்த आत्मानुभवத்தை अस्थिरமென்று தோன்றும்படி சொல்லியிருப்பதால் नाशமில்லையென்றது अन्यपर-

---

[147] பாரதம் சாந்திபர்வம் 350-33-335.

[148] பாரதம் சாந்திபர்வம் 348-81.

வாத்மநிஷ்டனும் க்ரமேண ஜ்ஞானியாமென்றுக்தமாயிற்று. [149]"மன்னுறி"லென்று பகவதநுபவத்தை நித்யமென்கையாலும் இதுக்கு வ்யவச்சேத்யமாகச் சொல்லு-மாத்மமாத்ராநுபவம் நித்யமன்றென்னுமிடம் வ்யஞ்ஜிதம். இதுக்கு [150]"இறுதி கூடா" வித்யாதிகளில் நாஶமில்லையென்கிற பாசுரமும் சாதுர்மாஸ்யாதிகர்மபல-விஶேஷங்களில் அக்ஷய்யத்வோக்திபோலே "எனையூழி யென்கிற வதிசிரகாலஸ்தா-யித்வாபிப்ராயம். [151]"योगिनाममृतं स्थानं स्वात्मसन्तोषकारिणाम्" என்று இவ்வாத்மானு-பவஸ்தானவிஶேஷமுஞ்சொல்லப்பட்டது. இஸ் ஸ்தானவிஶேஷம் பரமபதமன்றென்னு மிடம் இப் ப்ரகரணந்தன்னிலே [152]"एकान्तिनस्सदा ब्रह्मध्यायिनो योगिनो हि ये। तेषां

மென்று ஸமர்த்திக்கப்போகிறவராய் கைவல்யத்துக்கு அஸ்திரத்வஜ்ஞாபகமான பாட்டை முதலிலே யருளிச்செய்கிறார் **மன்னுறில் என்று பகவதநுபவத்தை நித்யமென்கையாலுமிதி**। "செற்றது மன்னுறில் அற்றிறை பற்றே" என்பது பாசுரம். இதற்கு அர்த்தம்:— அது – உற்றது வீடுயிர் என்று சொன்ன கைவல்யத்தை **செற்று** – விட்டு, **மன்னுறில்** – ஸ்திரமான பகவத்ப்ராப்தியை வேண்டில், **அற்று**– கைங்கர்யத்தில் த்ருடாத்யவஸாயத்தோடு, **இறை** – ஸ்வாமியான பகவானைப் **பற்று** – ஆஶ்ரயி என்கை. இங்கு ஸ்திரமான பகவத்-ப்ராப்தியை வேண்டினாயேயாகில் என்கையால் கீழ்ச்சொன்ன கைவல்யம் அஸ்திர-மென்று வ்யவச்சேதகஸாமர்த்யத்தாலே ஸித்திக்குமென்றபடி. இப்படி கீழே நம்மாழ்வார் பாசுரத்திலேயே கைவல்யத்திற்கு அஸ்திரத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இதற்கநு-குணமாகவே ஆறாம் பத்தில் "குறுகா நீளா" என்கிற பாட்டில் இறுதி கூடா என்று கைவல்யத்திற்கு நாஶராஹித்யம் சொல்லியிருப்பது சாதுர்மாஸ்யபலத்திற்குச் சொல்லி யிருக்கும் அக்ஷயத்வம்போலே சிரகாலஸ்தாயித்வாபிப்ராயதயா நேயமென்கிறார் **இதுக்கு இறுதி கூடா** இத்யாதியால். **எனையூழி என்கிற** இதி। இந்த பதம் எத்தனையோ காலம் முடிவில்லாமையைச் சொல்லுகையாலும் நித்யத்வத்தைச் சொல்லாதாகையாலும் இதனாலேயே சிரகாலஸ்தாயித்வம் ஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறதென்று கருத்து. நநு ஸ்வாத்மானுபவஸ்தானம் பரமபதமாகில் அது நித்யமாயிருக்க ஸ்வாத்மானுபவரூபகைவல்யத்திற்கு அநித்யத்வம் சொல்லக் கூடுமோவென்ன கேவலஸ்வாத்மானுபவஸ்தானம் பரமபதானந்தர்பூதஸ்தான விஶேஷமென்று ஸப்ரமாணம் காட்டுகிறார் **योगिनाममृतं स्थानमित्यादि**யால். இது அம்ருதம் ஸ்தானமென்பதால் பரமபதமானா லோவென்னில் அருளிச்செய்கிறார் **இஸ் ஸ்தானவிஶேஷம் பரமபதமன்றென்னுமிடமிதி**।

---

[149] திருவாய்மொழி 1-2-5.
[150] திருவாய்மொழி 6-9-10.
[151] விஷ்ணுபுராணம் 1-6-28.
[152] விஷ்ணுபுராணம் 1-6-39.

तत्परमं स्थानं यद्वै पश्यन्ति सूरयः'' என்று भगवत्प्राप्तिकामனான परमैकान्तिக்கு सूरि-दृश्यமான स्थानान्तरஞ் சொல்லுகையாலே सिद्धம். पञ्चाग्निविद्यादिகளிற் சொன்ன ब्रह्मात्मकस्वात्मानुसन्धानம் பண்ணுவார்க்கு भाष्यादिகளிலே अर्चिरादिगतिயும் ब्रह्म-प्राप्तिயுஞ்சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இப் पञ्चाग्निविद्यानिष्ठர்க்கு आत्ममात्रा-नुभवरूपமானவवान्तरफलம் வந்தாலும் मधुविद्यान्यायத்தாலே ब्रह्मप्राप्तिपर्यन्तமாய் விடும். प्रकृतिसंसृष्टமாயாதல் प्रकृतिवियुक्तமாயாதலிருக்கு மாத்மवस्तुவை स्वरूपेण-

இந்த प्रकरणத்தில் सदा ब्रह्मध्यायिகளான பரமைகாந்திகளுக்கு ''सदा पश्यन्ति सूरयः'' என்று सूरिदृश्यமாகச் சொல்லப்பட்ட परमपदस्थानமென்று पृथக்காகச் சொல்லியிருப்பதால் இது பரமபதமாகமாட்டாதென்று கருத்து. மேலும் இப் प्रकरणத்தில் ''प्राजापत्यं ब्राह्म-णानां'' என்றாரம்பித்து अर्वाचीनस्थानविशेषங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகை யாலும், இந்த श्लोकव्यख्यान श्रीविष्णुचित्तीयத்தில் ''योगिनामिति । आश्रमिष्वेव ये प्रतीकोपासकाः योगिनः तेषां, अमृतमिति । विष्णुपदाख्यं, ध्रुवादुपरिस्थानं, यतो गङ्गा प्रवहतीति वक्ष्यमाणं'' என்று இந்த स्थानத்தை केवल ஜீவனை स्वरूपத்தாலேயோ ब्रह्मदृष्टिயாலேயோ उपासनம்செய்கிற प्राणविद्यानिष्ठனான प्रतीकोपासकனுக்கு स्थानமென்றும், இது गङ्गै प्रवहिக்கிற ध्रुवமண்டலத் திற்கு மேலுள்ளதென்றும் சொல்லியிருப்பதாலும் பரமபதமன்றென்று கண்டு கொள்வது. ननु ब्रह्मात्मकस्वात्मानुसन्धानरूपமான पञ्चाग्निविद्यानिष्ठர்க்கு अन्तरायமாக வரும் स्वात्मानुभवம் योगिना மென்று சொன்ன இந்த स्थानத்திலேயே என்று சொல்ல வேண்டாவோ? இது अनित्यமென்று சொன்னால் पञ्चाग्नि विद्यानिष्ठனுக்கு வரும் फलம் नित्यமென்று சொல்லுகிற सिद्धान्तம் அப்போது எப்படி सङ्गतமாமென்ன வருளிச் செய்கிறார் **पञ्चाग्निविद्यादिகளில் சொன்ன ब्रह्मात्मकस्वात्मानुसन्धानம் பண்ணுவார்க்கு** इत्यादियाल். **मधुविद्यान्यायத்தாலே ब्रह्मप्राप्तिपर्यन्तமாய்விடுமिति** । मधुविद्यानिष्ठனுக்கு वस्वादि-पद प्राप्तिरूपावान्तरफलம் अनित्यமானாலும் अनन्तरம் ''अथ तत एत्यनैवोदेत नास्तमेत एकल एव मध्ये स्थाता'' என்று சொன்ன ब्रह्मप्राप्तिरूप नित्यफलसिद्धि உண்டாகிறாப்போலே पञ्चाग्निविद्या-निष्ठனுக்கும் अवान्तरமாக வரும் स्वात्मानुभवस्थानமும் स्वात्ममात्रानुभवமும் अनित्यமானாலும் पञ्चाग्निविद्यैயில் ''अर्चिषमेव ते सर्वे गच्छन्ति, स एनान् ब्रह्म गमयति'' என்று சொன்ன ब्रह्मप्राप्तिरूप-नित्यफलம் सिद्धिக்குமாகையால் ஒருவித असाङ्गत्यமுமில்லையென்று கருத்து. இப்படி विष्णुपदाख्यकैवल्यस्थानத்தில் स्वात्मानुभवத்தைப் பண்ணும் केवलர்களில் पञ्चाग्निविद्यानिष्ठனான केवलனுக்கவ்வனுभवம் मुक्तिपर्यन्तமாமென்றால் प्राणविद्यानिष्ठர்களாய் स्वात्मानुभवம் பண்ணுகிற केवलர்களுக்கும் அது ब्रह्मप्राप्तिपर्यन्तமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रकृतिसंसृष्ट-மாயாதலीत्यादिना** । आत्मोपासनம் பண்ணுமவர்கள் ஐவர். அதில் स्वात्मविशेष्यकब्रह्मात्म-कत्वप्रकारकोपासनம் பண்ணுமவன் पञ्चाग्निविद्यानिष्ठன். இந்த पञ्चाग्निविद्यैயில் परिपूर्णமான

வாதல் ब्रह्मदृष्टியாலே யாதல் பண்ணு மனுஸந்தானங்கள் நாலுக்கும் நாமாद्युபாஸனங்களுக்குப்போலே அர்ச்சிராதிகதியும் ब्रह्मप्राप्तியுமில்லையென்னுமிடத்தை [153]"अप्रतीकालंबनान्नयतीति बादरायणः, उभयथा च दोषात्तत्क्रतुश्च" என்கிற ஸூத்ரத்திலே யருளிச்செய்தார். [154]"श्रुतोपनिषत्कगत्यभिधानाच्च" என்கிற ஸூத்ரத்திலும் ஒரு வித்யாவிசேஷத்திலுபாஸ்யன் பரமாத்மாவென்கைக்கு அர்ச்சிராதிகதி சொன்னதை ஹேது-வாகக்கொண்டு ஸாதிக்கையாலே ஜீவமாத்ரோபாஸகனுக்கர்ச்சிராதிகதியில்லை யென்னுமிடம் ஸித்தமாயிற்று. ஆகையால் ब्रह्मप्राप्तியில்லாதார்க்கிச் ச்லோகத்

ब्रह्मமே ஸ்வாத்மாவுக்கு ப்ரகாரமாகத் தோன்றுகையால் அந்த வித்யையும் ब्रह्मोपासनரூபமே. उक्तञ्च सारे । उभयेऽपि हि परिपूर्णब्रह्मोपासते मुखभेदेन इति । ब्रह्मविशेष्यकाहमर्थप्रकारकமான ब्रह्माहमस्मि என்று உபாஸிக்கும் ब्रह्मविद्यानिष्ठனுக்கும், स्वात्मविशेष्यकब्रह्मप्रकारकமான अहं ब्रह्मास्मि என்று உபாஸிக்கும் பஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டனுக்கும் உபாஸநத்தில் விசேஷ்யப்ரகாரமாறாட்டமிருந்தாலும் அவ்விருவர்களும் பரிபூர்ணப்ரஹ்மத்தையே உபாஸிக்கிறார்கள் என்பது அதினர்த்தம். इत्थञ्च பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டனும் ब्रह्मोपासகனாகையாலே அவனுக்கு ஸ்வாத்மாநுபவரூப கைவல்யம் பகவதநு-பவபர்யந்தமாகலாம். ப்ராணவித்யாநிஷ்டரான கேவலர்கள் ப்ரக்ருதிவிசிஷ்டஜீவனை ब्रह्मदृष्टியினாலேயோ ஸ்வரூபத்தாலேயோ உபாஸிப்பவர்கள் என்று இருவர்கள். அப்படியே ப்ரக்ருதிவியுக்தஜீவனை ब्रह्मदृष्टியினாலேயோ ஸ்வரூபத்தாலேயோ உபாஸிப்பவர்களென்று இருவர்கள். இந்நால்வர்களும் ஜீவமாத்ரோபாஸகர்களே யொழிய ब्रह्मोपासகர்களன்று. இந்நால்வர்களும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரதீகமான அதாவது அவயவமான ஜீவமாத்ரோபாஸகர்களாகையால் நாமாத்யுபாஸகர் கள்போல் ப்ரதீகோபாஸகர்கள். ஆகையால் ப்ரதீகோபாஸகவ்யதிரிக்தர்களான ஸாக்ஷாத்ப்ரஹ்மோபாஸகர் களையும் பஞ்சாக்நிவித்யாநிஷ்டர்களையுமே அர்ச்சிராதிகணம் ப்ரஹ்மத்தை நயிப்பிக்கிறது என்கிற "अप्रतीकालंबनान्नयतीति बादरायणः" என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி இந்நால்வர்களுக்கும் ஸ்வாத்மாநு-பவம் அர்ச்சிராதிநா ப்ரஹ்மப்ராப்தி பர்யந்தமாக முடியாது என்று திருவுள்ளம். இப்படி ஜீவமாத்ரோ-பாஸகர்கள் ப்ரதீகாலம்பனர்களாகையால் அர்ச்சிராதிகதியில்லை யென்று "अप्रतीकालंबनान्नयतीति बादरायणः" என்கிற ஸூத்ரத்தாலே ஸாதித்து, உபகோஸலவித்யையில் வேத்யமானது ப்ரஹ்மமென்று ஸாதிப் பதற்கு அர்ச்சிராதிகத்யபிதானத்தை லிங்கமாகச் சொல்லியிருப்பதால் ஜீவோபாஸகனுக்கும் அர்ச்சிராதிகதி வருமென்றால் அந்த ஹேது வ்யபிசரிதமாய் விடுமாகையாலும் கேவல-ஜீவோபாஸகர்களுக்கு அர்ச்சிராதிகதியில்லையென்று ஸித்தமாயிற்றென்கிறார் **श्रुतोपनिषत्क-गत्यभिधानाच्चेत्यादिना** । இனி ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி வந்தால் ப்ரஹ்மப்ராப்தியே வந்து தீருமே யொழிய கைவல்யம் வாராது. கைவல்யத்தில் ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியில்லாமையால் என்று ப்ரதமப்ரக்ருதத்தை

153 ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-3-14.
154 ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 1-2-17.

திற்சொல்லுகிற ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியில்லை. ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியுடையார்க்கு ப்ரஹ்மாநுபவ-ஸங்கோசமில்லை. இப்படி யிங்கு ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகையாலே கேவலாத்மாநுபவத்துக்குக் காரணமாய் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மவிஶேஷமுங் கழிகையாலே ''மாமேவைஷ்யஸி'' என்று கீழ்ஶ்லோகத்திற்சொன்ன அர்த்தமிங்கும் ஸித்தமாயிற்று ''மாமேவைஷ்யஸி'' என்கிற ப்ராப்தியாவது பரிபூர்ணாநுபவம். இப் பரிபூர்ணாநுபவஸித்திக்காக அர்ச்சிராதிகதியும் தேஶவிஶேஷப்ராப்தியுமுண்டாகிறது. இக் க்ரமத்திலே இவ்வநுபவங்கொடுப்பதாக ஸ்வதந்த்ரனநாதியாக நியமித்து வைத்தானென்னுமிடம் இக்கதிவிஶேஷாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களாலே ஸித்தம். இக்கதிவிஶேஷத்துக்கு முன்பு ஶாஸ்த்ரத்தாலே ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை யறிகிற போதும் யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற போதும் விபவலோகாதிகளில் ப்ராபிக்கும்

அந்வயவ்யதிரேகங்களைக் காட்டி நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலே ப்ரஹ்மப்ராப்தீத்யாதிநா** । இப்படி ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியைச் சொன்னதாலே அது பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவப்ரதிபந்தகமான பாபத்தோடு கூடிய கைவல்யமாகாதாகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன அந்வயவ்யதிரேகங்களாலும் பூர்வஶ்லோகத்தில் மாமே-வைஷ்யஸி என்று சொன்ன ப்ரஹ்மப்ராப்திரூபமாகவே முடியுமென்கிறார் **இப்படி யிங்கு** இத்யாதியால். **இங்கு** – சரமஶ்லோகத்தில்,இங்கு மாமேவைஷ்யஸி என்றது முக்யமோக்ஷபரமென்கிறார் **மாமேவைஷ்யஸி என்கிற ப்ராப்தியாவது பரிபூர்ணாநுபவமிதி** । ப்ரஹ்மம் விபுவாகையாலே ஸர்வபாபமும் கழிந்தவனுக்கு இவ்விடத்திலே பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவம் வரலாகாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **இப்பரிபூர்ணாநுபவஸித்திக்காக இதி** । அர்ச்சிராதிநா கமநமும் தேஶவிஶேஷப்ராப்தியும் பரிபூர்ண-ப்ரஹ்மாநுபவத்திற்குக் காரணமாகையால் அவ்விரண்டுமன்றிக்கே ஸர்வபாபநிவ்ருத்தி வந்தாலும் இவ்விடத்திலேயே பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவஸித்தியுண்டாகாதென்று கருத்து. இப்படி இவ்விரண்டும் உண்டான பிறகே பரிபூர்ணாநுபவம் ஸித்திக்குமென்பதற்கு நியாமக-மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இக் க்ரமத்திலே** இத்யாதியால். **இக் க்ரமத்திலே** – அர்ச்சிராதிகதிதேஶவிஶேஷப்ராப்தியாகிற இக் க்ரமத்தாலே, तथाच तेऽर्चिषमभि संभवन्ति स एनान् ब्रह्मगमयति सर्वं ह पश्यः पश्यति मनसैतान् कामान् पश्यन् रमते स एते ब्रह्मलोके'' இத்யாதிஶாஸ்த்ரங்கள் அர்ச்சிராதிநா தேஶவிஶேஷத்தில் ப்ரஹ்மத்தை யடைந்தவனுக்கே பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவத்தைச் சொல்லுகையால் தாத்ருஶஶாஸ்த்ரத்தாலே வேத்யமான அர்ச்சிராதியாலே தேஶவிஶேஷத்தையடைந்தவனுக்கே நம்முடைய பரிபூர்ணாநுபவத்தைத் தரக்கடவோமென்கிற भगवत्सङ्कल्पமே இதில் நியாமகமாகையால் ஒருவித சோத்யத்திற்கு மவகாஶமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி அர்ச்சிராதிநா தேஶவிஶேஷத்தை யடைந்தவனுக்கே பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமென்று சொல்லலாமோ? ஶாஸ்த்ரத்தாலே அறியும்போதும் யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்போதும் விபவலோகாதிகளில் அநுபவிக்கும்போதும் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமில்லையோ? இல்லாமைக்குக் காரணம் தானுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இக் கதி-**

போதும் பிறக்கும் प्रकाशம் सुकृताधीनமாய் करणायत्तமாய் வருகிறதாகையாலே परिमितமுமாய் विच्छेदवத்துமாயிருக்கும். मुक्तदशैயிற் பிறக்கிற प्रकाशம் सङ्कोच विच्छेदங்களுக்குக் காரணமொன்றுமில்லாமையாலே परिपूर्णविषयமுமாய் पुनर्विच्छेदरहितமுமாயிருக்கும். இவ்வனுभवपरीवाहமாய் [155]"क्रियतामिति मां वद" என்கிறபடியே शेषि யுகந்த परिपूर्णकैङ्कर्यம் வருகிறது. "पारमार्थिक" என்கிற गद्यवाक्यத்திற்சொன்ன फलपर्वपरंपरैயெல்லாம் இங்கே यथप्रमाणம் विवक्षिக்கப் படுகிறது.

இனிமேல் "मा शुचः" என்கிறவித்தாலே கீழருளிச்செய்தவர்த்தில் தீர்வு प्रकाशितமாகிறது. சிலர் "मा शुचः" என்கிற विधिயாலே प्रपन्नனான பின்பு शोकिக்கை विद्यतिलङ्घनமாய் இவனை उपायभूतனான शरण्यன் நெகிழ்ந்து

विशेषத்துக்கு முன்பு इत्यादियால். ஆனால் गतिविशेषத்திற்கு முன்பு வரும் ब्रह्मानुभवம் कीदृशமாயிருக்குமென்னில் அருளிச்செய்கிறார் **सुकृताधीनமாய் कारणायत्तமாய் வருகிறதாகையாலே परिमितமுமாய் विच्छेदवத்துமாயிருக்கு**மிதி । இனி मुक्तदशैயில் ब्रह्मानुभवம் सङ्कोच विच्छेदத்திற்கு காரணமில்லாமையால் परिपूर्णமாகவே இருக்குமென்கிறார் **मुक्तदशैயில் பிறக்கிற प्रकाशமி**தி । இப்படி सर्वपापनिवृत्ति சொன்னதால் கீழ் श्लोकத்தில் मामेवैष्यसि என்று சொன்ன भगवत्प्राप्तिरूपपरिपूर्ण ब्रह्मानुभवம் சொன்னதாக सिद्धिத்தாலும் भगवत्कैङ्कर्यरूपपुरुषार्थसिद्धि சொன்னதாக ஆகவில்லையே என்ன? அதுவும் அவ்வனு-भवजनितप्रीतिकारितया तत्परीवाहமாகையாலே சொன்ன प्रायமென்கிறார் **இவ்வனுभवपरी-वाहமாயி**தி । இப்படி परिपूर्णब्रह्मानुभवத்தைச் சொல்ல तत्परीवाहமாக शेषि யுகந்த **कैङ्कर्य**மும் विवक्षितமாகிறாப்போலே அந்த **कैङ्कर्य**த்திலே வரும் **"पारमार्थिक" என்கிற** गद्यத்திற் சொன்ன फलपर्वभेदங்களும் विवक्षितங்களாமென்கிறார் "पारमार्थिक" என்கிற इत्यादियால். फलपर्वपरंपरैயாவன:— "पारमार्थिकभगवच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरभक्त्यादिकृतत्व परिपूर्णत्व, अनवरतत्व, नित्यत्व, विशदतमत्व, अनन्यप्रयोजनत्व, अनवधिकातिशयप्रियत्व, विशिष्टभगवदनुभवजनितत्व, अनवधिकातिशयप्रीतिकारितत्व, अशेषावस्थोचितत्व, अशेषशेषतैकरतिरूपत्व, नित्यत्वविशिष्टकैङ्कर्यங்கள். **यथाप्रमाणमि**ति । गद्यभाष्योक्तप्रमाणानतिक्रमத்தாலே யென்றபடி.

இப்படி सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்று अनिष्टनिवृत्तिயையும் அதினாலேயே इष्टप्राप्तिயை யும் செய்வதாகச் சொன்னமாத்திரத்தினாலேயே தானாகவே शोकம் போகாதோ? मा शुचः என்றும் சொல்லவேண்டுமோ என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இனிமேல் मा शुचः என்கிறவித்தாலே** इति । **கீழருளிச்செய்த अर्थத்தில்** – கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட

---

155 ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 15-7.

தன் கார்யத்துக்குத் தானே கடவனாகையாகிற ப்ரத்யவாயமுண்டாமென்று சொன்னவிடம் புத்திபூர்வோத்தராகத்தையும் "ஸர்வபாபேப்ய:" என்கிறவிடத்திலே கூட்டித் தாங்களே பண்ணின வ்யாக்யானத்துக்கும், ப்ரபந்நனை ஶரண்யனொரு படியாலுங்கைவிடானென்கிற வாக்யங்களுக்கும் விருத்தமாம். ஆகையால் இவ்வுபாயத்திலிழியுமவனுக்கு ஶோகஹேதுக்களெல்லாங் கழிகையாலே ஶோகிக்கவேண்டாவென்னுமிடத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு விஶ்வாஸத்தை த்ருடீகரிக்கையிலே தாத்பர்யம்.

★बन्धुनाशादयः पूर्वं बहवश्शोकहेतवः ।
तत्तत्समुचितैस्सम्यगुपदेशैरपोदिताः ॥
सुदुष्करत्वाद्धर्माणामपारत्वाद्विरोधिनाम् ।
सिद्धः फलविलंबाच्च शोकोऽद्य विनिवार्यते ॥ ★

அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திரூபமான அர்த்தத்திலே, **தீர்வு** – முடிவு, ததாச ஸர்வபாபநிவ்ருத்தியும் பகவத்ப்ராப்தியும் வந்தால் நீ ஶோகிக்கவேண்டியதில்லை யென்ற முடிவு ப்ரகாஶிதமாகிறதென்றுகருத்து. இப்படி மா ஶுச: என்பது அநிஷ்டநிவ்ருத்தீஷ்டப்ராப்திகதநத்தாலே பலிதமான ஶோகாபாவத்தை அநுவதிக் கிறது என்பதைக்காட்டிலும் ப்ரபந்நன் ப்ரபத்த்யுத்தரகாலம் ஶோகித்தால் தன் கார்யத்திற்குத் தான் கடவனாக ஆகுமாகையால் அது பாபமாம். ஆகையால் சிலர் மா ஶுச: என்பதை விதிபரமாக்கி ஶோகியாதே என்று சொல்வது ஸ்வரஸமென்பர்கள். அது அவர்களுடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கே விருத்தமென்கிறார் **சிலர் மா ஶுச: என்கிற விதி**யாலே இத்யாதிநா । ஆனாலிது வ்யர்த்தாநுவாதமாகாதோ வென்னில்; இவ்வநுவாதத்திற்கெல்லாம் மஹாவிஶ்வாஸதார்ட்யாபாதநத்தில் தாத்பர்யமாகையால் வ்யர்த்தமன்றென்கிறார் **ஆகையாலிவ்வுபாயத்திலிழியுமவனுக்கு** இத்யாதிநா ।

ஶாஸ்த்ராரம்பத்திலேயே பந்துவதம் வரப்போகிறதென்று பயத்தாலே அர்ஜுனனுக்கு உண்டான ஶோகம் "அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம்", "க்லைப்யம்மாஸ்ம கம: பார்த நைதத்த்வய்யுபபத்யதே" இத்யாதிகளாலே நிஷித்தமா யிருக்க, மறுபடி ஶாஸ்த்ராவஸானத்திலும் மா ஶுச: என்று சொன்னால் புனருக்தமாகாதோ வென்ன? அந்த ஶோகமும் மா ஶுச: என்பதால் நிஷேத்யமான ஶோகமும் வேறுபட்டதாகையால் பௌநருக்த்யம் வாராதென்கிறார் **बन्धुनाशादय** இத்யாதிகாரிகாத்வயேந । ஆதிஶப்தத்தாலே மத்யத்தில் "मा शुचस्संपदन्दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव" என்று நிஷித்தமான ஶோகத்திற்கு ஹேதுபூதமான ஆஸுரப்ரக்ருதித்வ- ப்ரமத்திற்கு ஸங்க்ரஹம். இந்த சரமஶ்லோகத்தில் நிஷித்யமான ஶோகம் பூர்வஶோகங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பதை காரணபேதங்களைக் காட்டி உபபாதிக்கிறார் ஸுதுஷ்கரத்வாத்தர்மாணாமிதி ।

अभिमतफलத்துக்கு दुष्करसाधनமுமன்றிக்கே सर्वविरोधिनिवर्तनक्षमமுமாய் फलविलंबமுமன்றிக்கே யிருக்கிற இவ் उपाय विशेषமுபதிஷ்டமான பின்பு उपाय-दौष्कर्यादिகளடியாக வுனக்கு शोकிக்கப் प्राप्तिயில்லை. இவ்வுपायமனுஷ்டித்தால் உன் कार्यமெனக்கு भरமாய் நானே फलियுமாய் உன்னை रक्षियாதபோது எனக்கவச்யமாம்படியாயிருக்கும் दशैயிலும் धनादितुल्यனான வுனக்கு शोकिக்கப் प्राप्तिயுண்டோ வென்று திருவுள்ளம். இங்கு கழிக்கிற शोकம் यथा-वस्थितात्मोपदेशादिகளாலே கழிந்த बन्धुवधादिनिमित्तமான பழைய शोकமன்று; प्रकरणानुगुणமான शोकान्तरம். எங்ஙனேயென்னில்; ''दैवी संपद्विमोक्षाय निबन्धा-याऽऽसुरी मता'' என்று பிரித்துச் சொன்னவாறே நாம் आसुरप्रकृतिகளாகிற்

कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगरूपங்களான उपायங்களுடைய दुष्करतैயாலும் प्रतिबन्धकपापங்களுடைய आनन्त्यத்தாலும் फलविलंबज्ञानத்தாலும் உண்டான विलक्षणமான शोकமானது இந்த चरमश्लोकोपदेशसमयத்தில் निषेधिக்கப்படுகிறதென்கை.

இப்படி उपायदौष्कर्यादिகளாலுண்டான शोकம் இச் चरमश्लोकोपदेशத்தாலே எப்படி கழியுமென்று திருவுள்ளமென்னில்; அத் திருவுள்ளத்தை उपपादिக்கிறார் अभिमत-फलத்திற்கு इत्यादिना । दुष्करसाधनமுமன்றிக்கே என்றது ''सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज'' दुष्करமான सर्वधर्मங்களையும் விட்டு உனக்கு நாதனுமாய் தூதனுமாய் परत्वसौलभ्यத்தோடே கூடின என்னையொருவனையுமே शरणமடை என்று சொன்னதாலே उपायदौष्कर्यनिमित्तமான शोकம் निवृत्तமாமென்பதற்கு सूचकம். सर्वविरोधिनिवर्तनक्षमமாயென்பது सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि – सर्वपापத்தில் நின்றும் விடுவிக்கிறேன் என்கையால் विरोध्या-नन्त्यनिमित्तமான शोकம் निवृत्तமாமென்பதற்கு सूचकம். फलविलंबமுமன்றிக்கே इति । अहமென்கிற இது सर्वज्ञனாய் सर्वशक्तिயாய் அப்போதே फलप्रदனான भगवानைச் சொல்லுகையால் फलविलंबज्ञाननिमित्तமான शोकம் निवृत्तமாமென்பதற்கு सूचकமென்று திருவுள்ளம். **धनादितुल्यனான** इत्यादि । त्वा என்பது आश्रितकार्यத்தைத் தன் कार्यமாகவும் आश्रितफलத்தைத் தன் फलமாகவும் நினைத்திருக்கும் भगवानிடத்தில் समर्पितभरனாய் अतएवाचेतनधनादि तुल्यனான अर्जुनனைச் சொல்லுகையால் शोकिக்கப் प्रासिயே யில்லை யென்பதற்கு सूचकமென்று திருவுள்ளம். बन्धुनाशादयः என்கிற இரண்டு காரிகைகளாலே सङ्गृहीतங்களான अर्थங்களை विस्तरिத்துக் காட்டுகிறார் **இங்கு கழிக்கிற शोकமித்யாதினா** । இங்கு கழிக்கப்படும் शोकம் வேறென்பதை तत्तत्प्रकरणानुगुण्यத்தைக் காட்டி उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலித்யாதினா** । दैवासुरसंपत्தை विभजिத்துக் காட்டினவுடனே ''मा शुचस्संपदन्दैवीमभिजातोऽसि'' என்று निषेधिக்கப்பட்ட शोकம் बन्धुवधादि-

செய்வதென்னென்று शोकित्த अर्जुनனைப் பற்ற [156]"मा शुचस्संपदन्दैवीम-भिजातोऽसि पाण्डव" என்றாற்போலே இங்கு சீரிய फलத்தில் तीव्रसङ्गம் நடவா நிற்க चिरकालसेव्यமாய் अन्तरायबहुलமாய் अत्यन्तावहितர்க்கும் कृच्छ्रसाध्यமான उपायத்தையும் தன்னளவையுங்கண்டு நமக்கிவ்வுपायந்தலைக்கட்டி எங்கே இப்फलसिद्धियுண்டாகப்புகுகிறதென்று शोकित्த अर्जुनனுக்கு क्षणकाल-साध्यமாய் सर्वान्तरायरहितமாய் सुकरமான उपायத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து அம் मुखத்தாலே फलसिद्धियில் निर्भरனுமாய் निस्संशयனுமாம்படிபண்ணி "मा शुचः" என்று சொன்னால் இது उपायान्तरदौष्कर्यादिகளடியாகப் பிறந்த शोकத்தைக் கழிக்கிறதாமித்தனையிறே. இப் भगवद्गीतैயில் முற்பட प्रकृत्यात्म विवेकத்தை யுண்டாக்கிப் பின்பு परंपरया मोक्षकारणங்களான कर्मयोगज्ञानयोगங் களையும் साक्षान्मोक्षसाधनமாக वेदान्तविहितமான भक्तियोगத்தையும் सपरिकरமாக उपदेशित्து [157]"इति ते ज्ञानमाख्यातं गुह्याद्गुह्यतरम्मया। विमृश्यैतदशेषेण यथेच्छसि तथा कुरु" என்றருளிச்செய்தவாறே अर्जुनனுடைய मुखத்திலுறாவுதலைக்கண்ட ருளியிருக்கச்செய்தே கடுக लघूपायத்தை யருளிச்செய்யாதே [158]"परीक्षार्थ

निमित्तமான शोकத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் தனக்கு आसुरसंपदत्वभ्रमजनित-மென்று எப்படி கொள்ளவேண்டுமோ அப்படியே முதலில் "मन्मना भव" என்று दुष्करोपायத்தை உபதேசித்து அதனாலே அர்ஜுநனுக்கு உண்டான शोकத்தை इङ्गितங் களால் கண்டு உடனே ஸுகரோபாயத்தை உபதேசித்து निषेधिக்கப்பட்ட शोकம் उपायदौष्कर्यத்தாலே வந்த शोकान्तरமென்றே கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து. **தன்னளவையும்** – தனக்குள்ள ज्ञानशक्त्यादिகளின் मान्द्यத்தையும், **எங்கே** – எங்ஙனே, **அம்मुखத்தாலே** – सुकरोपायप्रदर्शनத்தாலே, **இது** मा शुचः என்று சொன்ன இது. सुदुष्करोपायोपदेशத்தாலே शोकित्த அர்ஜுநனைக் குறித்தே सुकरोपायोपदेशरूपமான இச் चरमश्लोकமவதரித்ததென்பது आदिமுதல் இக் கீதையின் परामर्शத்தாலே सिद्धமாமென் கிறார் **இப் भगवद्गीतैயில் முற்பட** इत्यादिमहावाक्यத்தாலே. **முற்பட** – द्वितीयाद्ध्यायத்தில், **प्रकृत्यात्मविवेकத்தையுண்டாக்கி** – शरीरத்திற்கும் आत्माவுக்கும் वैलक्षण्यज्ञानத்தை யுண்டாக்கி, **பின்பு** – तृतीयाद्ध्यायம் முதல் **सपरिकरமாக उपदेशित्து** इति। अष्टादशाद्ध्या-यान्तपर्यन्तமென்று शेषம். **உறாவுதலைக் கண்டருளியிருக்கச்செய்தே** – दैन्यத்தைப்

---

[156] கீதை 16-5.
[157] கீதை 18-63.
[158] विष्णुதர்மம் 74-89.

जगन्नाथः करोत्यदृढचेतसां'' என்கிற கட்டளையைக் கண்டருளி நாம் இன்னது னக்கு साक्षान्मोक्ष साधनமான परमहितம், இத்தை प्रधानமாகக் கணிசித்து இதுக் கனுरूपமாக वर्तिயென்று निगमिயாதே [159]''एष पन्था विदर्भाणामेष यास्यति कोसलान्'' என்னுமாப்போலே उपेक्षकत्वशங்கை பண்ணலாம்படி ''यथेच्छसि तथा कुरु'' என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினோம் என்று இது व्याजமாக शोकित्ता னென்று भाविத்து இன்னமொரு நிலை प्रधानமான भक्तियोगத்தை निष्कर्षித்து-पदेशिத்துப் பார்ப்போமென்று இதொரு विनोदத்தை கணிசித்தருளிப் பண்டுपदेशिத்த भक्तियोगந்தன்னையே ''सर्वगुह्यतमं भूयः'' என்று துடங்கி இரண்டு श्लोकத்தாலே अत्यादरந்தோற்ற सप्रत्यभिज्ञமாம்படி निष्कर्षித்து निगमिக்க அவ்வளவிலுமிவன் शोकமிரட்டித்துத் தோற்றினபடியைக் கண்டருளின सारथिरूपனான सर्वेश्वरன் இனியிவன் परमरहस्यமாயतिलघुவான मोक्षोपायத்தை उपदेशिக்கைக்கு पूर्णपात्रமானானென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்யப் புகுகிற சீரிய लघूपायத்துக்குப் प्रशंसारूपமாக வொரு कालक्षेपம் பண்ணாதே கடுக सकलफलसाधनமான स्वविषयशरणागतिயை उपदेशिத்து இவனுடைய मनो-रथத்துக்கும் सारथिயாய் सर्वशोकத்தையுங் கழிக்கிறானாகையாலேயிங்கு निवारिக்கிற शोकம் பழைய शोकங்களில் வேறுபட்டதென்னுமிடம் प्रकरण-परामर्शத்தாலே सुव्यक्तம்.

பார்த்திருக்கச்செய்தே, இப்படி सर्वज्ञனான भगवाன் அவன் दैन्यத்தைப் பார்த்திருந் தால் உடனே लघूपायबोधकமான चरमश्लोकத்தை उपदेशिயாதே कालविलंबம் செய்யலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **परीक्षाञ्च जगन्नाथ इति । प्रधानமாகக் கணிசித்து** – प्रधान-மாக எண்ணி, **एष पन्था विदर्भाणामिति ।** दमयन्तिயைக் குறித்து பிரியப்போகிற நளனுடைய वचनம். **இன்னமொருநிலை** – இன்னமொரு आवृत्ति, **सप्रत्यभिज्ञமாம்படி** – पूर्वं नवमाध्यायத்தில் சொன்ன भक्तियोगமே இது என்று ज्ञात्यभिज्ञातமாம்படி, **लघुவான मोक्षो-पायத்தை** – स्वतन्त्रप्रपत्तिயை, **कालक्षेपம் பண்ணாதே** – நடுவில் अर्थवादरूपமாக तत्प्रशं-सादिகளாலே कालविलंबம் செய்யாதே, **स्वविषयशरणागतिயை** – स्वविषयகமான स्वतन्त्र-प्रपत्तिயை, **मनोरथத்திற்கும் सारथिயாய்** – மனஸ்ஸாகிற रथத்திற்கு सारथिயாய், மனஸ்ஸுக்கும் प्रवर्तकனாயென்றபடி. இதனால் भगवाனே लघूपायानुष्ठानத்தில் இவன் மனத்தை प्रवर्तिப்பித்தான் என்றமை தோற்றுகிறது.

---

[159] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 50-48.

உபாயாந்தரரஹிதனானவனைக் குறித்து "मामेकं शरणं व्रज" என்று விதித்த கட்டளையிலே அशक्तனானவன் शक्तன் கையிலே भरसमर्पणம் பண்ணுகை யாலும் स्वतन्त्रकारुणिकனான शेषि भरस्वीकारம் பண்ணுகையாலும் இப் प्रपन्न-னுக்கு இச் श्लोकத்தில் पूर्वार्धத்திலே निर्भरत्वமும், सर्वशक्तिயாய் स्वीकृतभरனாய் आश्रितविषयத்தில் सत्यवादिயான शेषि "अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" என்றருளிச் செய்கையாலே न्यस्तभरனானவிவனுக்கினி आगामिनरकादिप्रत्यवायशङ्काप्रसङ्ग-மில்லாமையாலே निर्भयत्वமும், இச் श्लोकம் செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையாகையாலே निस्संशयत्वம் फलितம். ஆகையாலிங்கு உபாய विशेषश्रवणानुष्ठानங்கள் வந்தால் உபாயானுபந்தி-யாயும் வரும் शोकத்தில் प्राप्तिயில்லை யென்கிறது. இத்தாலே शोकविशेषा-विष्टன் प्रपत्तिக்கதிகாரி யென்று தோற்றாநிற்க [160]"अहं भीतोऽस्मि" என்றும்,

இனி प्रपन्नனுக்குஇச் चरमश्लोकத்தின் पूर्वार्धத்தாலே निर्भरत्वமும் उत्तरार्धத்தாலே निर्भयत्वமும் समुदितமான இதினாலேயே निस्संशयत्वமும் ஃபலித்ததென்பதை सहेतुकமாக उपपादिத்துக்காட்டுகிறார் **उपायान्तररहितனானவனைக்குறித்து** என்று துடங்கி. **अशक्त-னானவன்** – अशक्तனான அதிகாரி, இவன் भरसमर्पणம் பண்ணினாலும் भरस्वीकारம் பண்ணுகிறவன் स्वातन्त्र्यமும் दயையுமில்லாதவனாகில் இவனுக்கு निर्भरत्वம் सिद्धिக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **स्वतन्त्रकारुणिकனான** इत्यादि । निर्भयत्वहेतु-வான मोक्षयिष्यामि என்பது பழுதாகாமைக்காக सर्वशक्तिயாயித்யாதிकथनம். मोक्षयिष्यामि என்று சொன்னவன் अशक्तனாயிருந்தால் सम्यक् भरस्वीकारம் செய்யாவிடிலும் [illegible]य-वादिயாயிருந்தாலும் भरसमर्पणம் பண்ணினவனுக்கு भयம் தீராதிறே. **செம்மையுடைய** इति । **செம்மை** – आर्जवம், **தாம் பணித்த** – தாமே சொன்ன, **மெய்ம்மைப்பெரு வார்த்தை** – याथार्थ्यத்தை யுடைய பெரிய வார்த்தை, चरमश्लोकம். இப்படி उपदिष्ट-மான चरमश्लोकத்தின் श्रवणमात्रத்தாலே उपायान्तरदौष्कर्यनिमित्तமான शोकம் கழியுமோ? चरमश्लोकத்திற்சொன்ன उपायத்தை अनुष्ठिத்தாலல்லவோ அது கழியுமென்ன வருளிச் செய்கிறார் **ஆகையாலிங்கு** इत्यादिना । **ஆகையால்** – प्रकरण परामर्शத்தாலே, கீழ்ச் சொன்ன शोकங்களைக் காட்டிலும் उपायदौष्कर्यनिमित्तமான शोकनिषेधமே चरमश्लोकத்தில் सिद्धिக்கையாலும் அந்த शोकनिवर्तनोपयुक्तமான निर्भरत्वादिகள் ஃபலிக்கையாலும். **उपाय-विशेषश्रवणानुष्ठानங்கள் வந்தாலிति** । चरमश्लोकश्रवणம் उपायानुष्ठानान्तरமாக முடிந்தால் என்றபடி. उपायानुबन्धिயாக வரும் शोकம் उपायदौष्कर्यनिमित्तशोकம். फलानुबन्धिயாய் வரும்

---

[160] ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-8.

[161]"பாவீ தழுவென மொழிவதற்கஞ்சி நம்பனே வந்துன் திருவடிய டைந்தே" னென்றும் भीतனானவன் प्रपत्तिக்கधिकारि யென்றுஞ் சொல்லு கிறபடி யென்னென்னில்; கீழभिमतம் सिद्धिயாதே நின்ற நிலையைப் பார்த்து शोकமும், மேல் अभिमतத்துக்குப் प्रतिबन्धकங்களான प्रबलविरोधिகளைப் பார்த்து भयமும் நடையாடுகிறதாகையாலே मुमुक्षुவுக்கनिष्टनिवृत्तिயிலு மிष्टप्राप्तिயிலும் ஒன்றைச் சொல்லவிரண்டும் வருமாப்போலே अधिकारத் திலும் भयशोकங்களிலொன்றைச் சொல்ல விரண்டும் सिद्धिக்கும். अत्यन्ता-किञ्चनனுக்கு இப் भयशोकங்களிரண்டும் விஞ்சியிருக்கும். ஆகையால் இங்கதிशयितशोकाविष्टனான अधिकारिविशेषத்துக் கனுगुणமான उपायविशेषத்தைக்

शोकம் स्वीकृतभरனுடைய अशक्त्यादिप्रयुक्तமான शोकம். ननु चरमश्लोकावतारप्रकरणத்தைப் பார்த்தால் उपायान्तरदौष्कर्यनिमित्तशोकமே प्रपत्तिக்கு अधिकारமென்று தோற்றாநிற்க जितन्ता-स्तोत्रத்திலும், திருமங்கையாழ்வார் नैमिशारण्य பாசுரத்திலும் भीतिக்கு प्रपत्त्यधिकारत्वம் சொன்னதற்கு भावமென்னென்று ப்ப்ங்கித்து उत्तरமருளிச்செய்கிறார் இத்தாலே **शोकविशेषाविष्टनी**त्यादिயால் **பாவீ**त्यादि । **பாவீ** – पापिष्ठனே, செம்பினால் निर्मितமாய் अग्नितप्तமான स्त्रीप्रतिமையை, **தழுவு** – முன்பு परदारத்தைத் தழுவினதுபோல் आलिङ्गनம் பண்ணிக்கொள், என – என்று, **மொழிவதற்கஞ்சி** – यम भटர் சொல்லுவதற்கு भयந்து, **நம்பனே** – शरणागतனை கைவிடானென்று विश्वसिக்கத்தக்கினவனே, **உன் திருவடி யடைந்தேன்** – உன்னை शरणமாக அடைந்தேன். **கீழ் अभिमतமி**त्यादि । प्रपन्नனுக்கு प्रपत्तिயில் இழிவதற்கு முன் अभिमतமான भक्त्युपायத்தின் दौष्कर्यनिमित्तமாக शोकமும் पश्चाद्भाविயான फलविरोधिகளை நினைத்து भयமும் வரும். இவ்விரண்டும் प्रायशः கூடவே யிருக்குமாகையால் शोकம் சொன்னவிடத்தில் भीतिயும், भीतिசொன்ன விடத்தில் शोकமும் अधिकारமாக सिद्धिக்குமென்று கருத்து. उपायान्तरशक्तனுக்கும் இது विघ्नबहुलமாய் बह्वायास साध्यமாகையாலே எப்படி सिद्धिக்கப்போகிறதென்கிற शोकமும் भयமும் வருமாகையால் இதை विशेषिத்து प्रपत्त्यधिकारமாகச் சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अत्यन्ताकिञ्चनனுக்கு இப் भयशोकங்களிரண்டும் விஞ்சியிருக்குமிதி** । यद्यपि भक्तனுக்கு स्वल्पமான शोकभीतिகள் வரக்கூடும்; उपायान्तरा-शक्तனான अत्यन्ताकिञ्चनனுக்கு उपायान्तरமே தனக்கு இல்லையென்று निश्चयமிருப்ப தால் शोकभीतिகள் अधिकமாக இருக்குமாகையால் अधिकமான शोकभीतिயே अधिकार-மாகையால் அதை विशेषिத்து प्रपत्त्यधिकारமென்று சொல்லலாமென்று கருத்து. இங்கு

---

[161] திருமொழி 1-6-4.

காட்டி இவனை निस्संशयனுமாய் निर्भरனுமாய் निर्भयனுமாய், हृष्टमनाவு மாக்கித் தலைக்கட்டுகிறது. இவ்வதிशयितभयத்தைப்பற்ற [162] "அஞ்சின நீ யென்னை யடையென்றார் வந்தா" ரென்றுஞ் சொன்னோம். இப்படி कृतकृत्यனான இவனுக்கு [163] "तत्तु कर्म समाचरेत्" என்று विहितமான कर्तव्यान्तरம் कैङ्कर्यानुप्रविष्टसदाचारविशेषமென்னுமிடம் पूर्वापरग्रन्थங்களாலும், இச் श्लोकந்தன்னில் [164] "अक्रियावदनर्थाय" என்கையாலும் सिद्धம். ஆகையால் மேல் फलसिद्धिயில் संशयமில்லாமையாலும், मोक्षोपायமாகவொரு कर्तव्यशेषமில்லாமையாலும், இவனுக்குள்ள कर्तव्यம் आज्ञानुपालनरूपமான स्वयंप्रयोजन-

पूर्वार्धத்தால் निर्भरत्वமும் उत्तरार्धத்தால் निर्भयत्वமும் समुदितश्लोकத்தால் निस्संशयत्वமும் फलिக்குமாப்போலே "मा शुचः" என்பதால் हृष्टमनस्कत्वமும் फलिக்குமென்கிறார் **ஆகையால் இங்கு** इत्यादिना। अधिकமான भीतिயும் अधिकारமென்பதை திருச்சின்ன மாலையிலே சொன்னோமென்கிறார் **இவ்வதிशयितभयத்தை** इत्यनेन। **அஞ்சின நீ** – अत्यन्तம் भीतனான நீ, **என்னையடை** – என்னை शरणமாகப் பற்று. இப்படி இவன் कृतकृत्यனாய் निर्भरனாகில் "तत्तु कर्म समाचरेत्" என்று இவனுக்கு कर्तव्यतया विधिக்கிற कर्मம் எதுவென்ன அது कैङ्कर्यानुप्रविष्टமான सदाचारविषयமான साधुकर्म என்கிறார் **இப்படி** इति। இப்படி அது कैङ्कर्यानुप्रविष्टसदाचारविषयமென்பதற்கு नियामकமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **पूर्वापरग्रन्थங்களாலும் இச் श्लोकந் தன்னில் "अक्रियावदनर्थाय" என்கையாலும் सिद्धமிதி** । "क्रियमाणं न कस्मैचित् यदर्थाय प्रकल्पते । अक्रियावदनर्थाय तत्तु कर्म समाचरेत्" என்றிறே லக்ஷ்மீதந்த்ரச்லோகம். இதின் अर्थம்:– எந்தக் கர்மமானது செய்யப்பட்டதாய்க்கொண்டு फलத்தைக் கொடுக்கிறதில்லையோ, செய்யா விட்டால் अनर्थफलத்தைக் கொடுக்குமோ, அதாவது अकरणे प्रत्यवायकरமாகுமோ, नित्यமான அந்தக்கர்மத்தையே प्रपन्नன் कैङ्कर्यबुद्ध्या பண்ணக்கடவன் என்பது. இப்படி இவன் கைங்கர்யமாகவாவது சில கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றால் இவன் हृष्टमनस्कனாக ஆவனோ என்னில்; பல காரணங்களைக் காட்டி कैङ्कर्यकर्तव्யாய்க்கொண்டே हृष्टमनाவாகக் குறையில்லையென்கிறார் **ஆகையால் மேல் फलसिद्धिயிலீत्यादिना** । இப்படி प्रपन्नரெல்லாம் हृष्टमनाவாகக் குறையில்லையென்று சொல்லலாமோ? प्रपन्नருக்கும் निर्वेदம் நடையாடக் காண்கிறோமே; निर्वेदமிருந்தால் மநஸ்ஸு हृष्टமாகாதேயென்னில், இந்த निर्वेदம் विवेकिயான இவனுக்கு

[162] திருச்சின்னமாலை 8.
[163] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17.
[164] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17.

மாகையாலும், अपराधம் प्रसक्तமானாலधिकारान्तरத்திற்சொன்ன கட்டளை யிலே अनुतापादिகளாலே सुपरिहरமாகையாலு மிவன் हृष्टமனாவாகக் குறை யில்லை. இந்த हर्षம் विवेकिயுமாய் हेयமான शरीरादिகளோடே துவக்குண்டி ருக்கிற விவனுக்கு निर्वेदमिश्रமாய் நடந்ததேயாலும் இந் निर्वेदமும் இச்शोक-निवृत्तिயும் भिन्नविषयங்களாகையாலே विरोधமில்லை. "मा शुचः" என்கிற விதுவே शोक निमित्तமானவையெல்லாம் मोचनीयமாகைக்கு नियामकமாகை யாலே प्रारब्धकर्मத்தாலும் शोकनिमित्तांशமெல்லாங்கழிகையால் आर्त्यतिशय-முடையவனுக்கு அப்போதே मोक्षம் सिद्धिக்கும். "மரணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்" इत्यादिகளிற்படியே प्रारब्धकर्मத்தில் மேலுள்ளதெல்லாங் கழிந்து இச் शरीरावसानத்திலே मोक्षமென்றிசைய வேண்டியதால் இச் शरीरந்தன்னிலும் आयुश्शेष மனிஷ்டமானபோது இதுவும் प्रपत्तिवशीकृतसर्वशक्तिसङ्कल्पத்தாலே கழியக் குறையில்லையிறே.

वर्तमानशरीरविळंबादिप्रयुक्तமாகையாலும், हर्षம் फलமவश्यंभावि என்கிற निश्चयप्रयुक्तமாகை யாலும் இரண்டும் भिन्नविषयகங்களாகையால் विवेकिக்கு निर्वेदமிருந்தாலும் மநஸ்ஸு हृष्टமாகவே இருக்குமென்கிறார் **இந்த हर्षமி**त्यादिயால். मा शुचः என்கிற இது शोक-सामान्यनिषेधपरமாகையாலே शोचनीयமான कर्मसामान्यமும் मोचनीयமாகத் தோன்றுகை யால் ஒருவனுக்கு आर्त्यतिशयத்தாலே वर्तमानशरीरसंबन्धம் असह्यமாகத் தோன்றி அதுவும் கழிய प्रपत्तिபண்ணினால் அப்போதே मोक्षसिद्धिயில் संशयமில்லையென்கிறார் **मा शुचः என்கிறவிதுவே** इत्यादिயால். நනு "மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்" என்று மேலுள்ளவையெல்லாம் கழித்து शरीरावसानத்திலே मोक्षம் கொடுப் பதாகச் சொல்லியிருக்கும் भगवान् वर्तमानशरीरारंभकप्रारब्धकर्मத்தையும் கழிப்பனோ என்ன? शरीरावसानத்தில் मोक्षம் வேண்டுமென்று கோலி प्रपत्ति பண்ணினவன் विषयத்தில் शरीरानन्तरभाविजन्मान्तरादिहेतुभूतप्रारब्धங்களையெல்லாம் கழித்து எப்படி शरीरावसानத்திலேயே मोक्षம் கொடுப்பனோ அப்படியே இந்த शरीरத்திலுள்ள आयुश्शेषமே अनिष्टமாய்க்கொண்டு அதுவும் கழிய प्रपत्ति பண்ணினால் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே அதுவும் கழியுமென்கிறார் **மரணமானாலி**त्यादिயால். "दृप्तानामपि जन्तूनां देहान्तरनिवारिणी" त्यादिवचनங்கள் आदिशब्दग्राह्यங்கள்.

★प्रायश्चित्तविशेषेषु सर्वस्वारादिकेषु च ।
नात्महिंसनदोषोऽस्ति तथार्तशरणागतौ ॥
दृप्तस्य तु यथाशास्त्रं चिरं जीवितुमिच्छतः ।
प्राणरक्षणशास्त्रार्थलङ्घनं त्वपराधनम् ॥ ★

योगिகள் योगविशेषத்தாலே देहन्यासம் பண்ணுமாப்போலே आर्त्यतिशयமுடையவன் प्रपत्तियாலே देहन्यासம் பண்ணுகைக்குத் तीर्थप्रवेशादिகளிற்போலே युगविशेषनियमமுமில்லை. இவ்வார்த்तप्रपन्नனே எல்லாரிலுங்கடுக வாத்मरक्षणம்

இப்படி अपेक्षितकालத்திலேயே शरीरत्यागம் பண்ணினால் आत्महिंसनदोषம் प्रसङ्गियாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रायश्चित्तविशेषेष्वित्यादिना । प्रायश्चित्तविशेषेषु** – ''यः कामतो नरः पापं महत्कुर्यात्कथञ्चन । न तस्य निष्कृतिर्दृष्टा भृग्वग्निपतनादृते ॥ अन्त्येन सह संपर्के भोजने मैथुने कृते । प्रविशेत्-संप्रदीप्ताग्नौ मृत्युनाऽसौ विशुध्यति'' என்கிற भृगुपतनादिशरीरान्तप्रायश्चित्तविशेषங்களில், **सर्वस्वारादिकेषु** – सर्वस्वारமென்கிறது ஒரு यागविशेषம், அதில் अवभृथस्नानத்தில் अग्निயில் स्वशरीरत्यागம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது ''शुनकर्णस्तोमेन मरणकामो यजेत'', ''यः कामयेतानामयतः स्वर्गं लोकं यामीति । आत्मदक्षिणं वै सत्रं आत्मानमेव दक्षिणां नीत्वा सुवर्गं लोकं यन्ती'' त्यादिवचनसिद्धம். **तथाऽऽर्त-शरणागताविति** । आर्तशरणागतिः, ''विष्णोः कार्यं समुद्दिश्य देहत्यागो यदा कृतः । तदा वैकुण्ठमासाद्य मुक्तो भवति मानवः ॥ देवकार्यपरो भूत्वा स्वतनुं यः परित्यजेत् । स याति विष्णुसायुज्यमपि पातककृन्नरः ॥ आर्तानामाशु फलदा सकृदेव कृता ह्यसौ'' इत्यादिषु उक्ता । **दृप्तस्य तु इत्यादि** । दृप्तனாவான் ''यस्य देहान्तरकृते शोको दृप्तस्स उच्यते'' என்கிறபடி जन्मान्तरத்திற்கு भयந்து देहावसानத்தில் मोक्षம் வேண்டுமென்று प्रपत्तिபண்ணினவன். प्राणरक्षण शास्त्रार्थமாவது व्याधितனாயிருக்கிறவனுக்கு चिकित्सैயும், मरणप्रदமான साहसकार्यத்தில் நின்றும் निवृत्तिயும்; அதற்கு लंघनமாவது व्याधितனாய்க் கொண்டே चिकित्सैயை செய்துகொள்ளாமலிருக்கை; मरणप्रदமான साहसकार्यத்தைச் செய்கை. प्राणरक्षणशास्त्रமாவது ''सर्वत एवात्मानङ्गोपायेत्'' என்பது. **यथा शास्त्रमपराधनमिति** । अतिलंघनத்திற்கும் अपराधत्वம் शास्त्रसिद्धமென்றபடி.

ननु ''स्वर्गाद्यर्थं तपस्तप्त्वा सुमहत्पूर्णमानसः । तीर्थादिषु त्यजेद्देहन्नैवं कलियुगे भवेत्'' என்று कलि-युगத்தில் तीर्थप्रवेशादिகளுக்கு निषेधமிருக்கிறாப்போலே आर्तशरणागतिக்கும் कलियुगத்தில் निषेधமுண்டோ வென்ன அப்படியில்லை யென்பதை सदृष्टान्तமாக வருளிச்செய்கிறார் **योगिகளீत्यादिना** । तीर्थप्रवेशादिகளிற்போலே என்பது व्यतिरेकदृष्टान्तம். तीर्थ प्रवेशादिகள் எப்படி कलियुगव्यतिरिक्तங்களிலேயே செய்யவேண்டுமென்கிற नियमம் ''नैवं कलियुगे भवेत्'' என்கிற निषेधवचनसिद्धமோ तथा आर्तशरणागतिயில் युगनियमமில்லையென்று கருத்து.

பண்ணுகிறவன். இப்படி आर्तன் दृप्तன் என்கிற பிரிவும் இவனுக்குப் பிறந்த शोकத்தில் वैषम्यமடியாகச் சொல்லுகிறதத்தனை, ஒருவனுக்கு शोकமில்லாமையன்று. जन्मान्तरादिमात्रம் शोकनिमित्तமாய் ஏதேனுமொரு நாள் मोक्षம் பெறுவோமென்று தேறியிருக்குமவன் இங்கு दृप्तன்; அல்லது उत्कृष्टजनावमानादिहेतुவான गर्वरूपமானவனாத்மगुणத்தை யுடையவனல்லன். இச் शरीरத்தில் चतुर्मुखैश्वर्यம் பெற்றாலும் இது परिपूर्णभगवदनुभवविरोधिயான படியாலே இவ்वर्तमानदेहसंबन्धமுங்கூட महाग्निபோலே दुस्सहமாய் [165]"உடலு முயிரும் மங்கவொட்" டென்னும்படி प्रपत्त्यनुष्ठानानन्तरம் क्षणमात्रविलंबक्षम-னல்லாதவன் आर्तप्रपन्नன். அல்லது [166]"आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी" என்கிறவிடத் திற்சொல்லப்பட்டவனல்லன்.

நனு யோகம் போலே प्रपत्तिसामान्यம் मोक्षसाधनமாகையாலே आत्मरक्षणहेतुவானாலும் उत्तरक्षणத் திலே मरणहेतुவான இவ்வार्तप्रपत्ति आत्मरक्षणहेतुவாகுமோ என்னவருளிச்செய்கிறார் **இவ்வार्तप्रपन्नனே எல்லாரிலுங் கடுக आत्मरक्षणம் பண்ணுகிறவனிதி** । अनिष्टपरि-हारமிறே ரக்ஷணம். जीवनेच्छैயுள்ளவனுக்கு मरणமनिष्टமாகையாலே ரக்ஷணமாகா விடிலும் आर्तனுக்கு देहसंबन्धமनिष्टமாகையாலே तत्परिहाररूपமான மரணம் ரக்ஷண மாக குறையில்லையென்று கருத்து. आर्तदृप्तशब्दங்களால் आपाततः வரக்கூடிய अर्थान्त-रभ्रमத்தை निवर्तिப்பித்து அவைகளின் यथावस्थितार्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இப்படி आर्तன் दृप्तனி**त्यादिயால். **जन्मान्तरादि मात्रமி**தி । இங்கு मात्रशब्दத்தாலே वर्तमानशरीरம் शोकनिमित्तமன்றென்று சொல்லப்பட்டது. दृप्तशब्दத்திற்கு आपाततः தோன்றுமर्थத்தை व्यावर्तिக்கிறார் **அல்லது उत्कृष्टजनावमानादी**ति । **இச் शरीरத்தில்** – இச்शरीरस्थितिவேளையில், **உடலுமி**தி । देहத்தையும் देहத்தை आश्रयिயித்திருக்கும் प्राणனையும், **மங்க** – இப்போதே நசிக்கும்படி, **ஒட்டு** – செய்யவேண்டுமென்கை. आर्तशब्दத்தில் आपात प्रतीतार्थத்தை निवर्तिப்பிக்கிறார் **அல்லது आर्तो जिज्ञासुरि**ति ।

---

[165] திருவாய்மொழி 10-7-9.
[166] கீதை 7-16.

[167]“आर्तो वा यदि वा दृप्तः” என்கிறவிடம் अतिवादமென்பார்க்கும் இங்கிவ் वर्थस्थितियில் विवादம் பண்ணவொண்ணாது. उपायानुष्ठानத்துக்குப் பின்பு फलமாகையாலும் இது उपदेशவேளையாகையாலும் இவ்வார்த்தன்றிறத்திலும் “मोक्षयिष्यामि” என்று भविष्यन्निर्देशத்திற்குக் குறையில்லை. இவ்வார்த்तदृप्तादि-विभागங்களெல்லாம் सुकृत तारतम्यमूलமான भगवदनुग्रहतारतम्यத்தாலே வரும். [168]“प्रारब्धमात्रभुक्तत्र तत्त्ववित् सुखमाप्नुया” दित्यादि वचनங்கள் आर्तप्रपन्नविषयத்தில்

“आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः । अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यःकृतात्मना” என்கிற விடத்தில் दृप्तपदத்தை गर्वितपरமாகச் சொல்லவேண்டுகையால் அவனுக்கு रक्षितव्यत्वம் சொன்னது अतिवादமென்று சிலர் சொல்லவில்லையோ? அதுபோலே दृप्तனைக் குறித்தும் मोक्षयिष्यामि என்பதும் अतिवादமாகாதோ என்னில், “आर्तो वा यदि वा दृप्तः” என்கிற வசநத்திலுள்ள दृप्त शब्दத்தை गर्वितपरமாக்கி तद्रक्षणமतिवादமென்று சொல்லு வார்க்கும் இங்கு जन्मान्तरासहिष्णुவாய் एतद्देहमात्राभ्युपगन्ताவான दृप्तप्रपन्नன் गर्वाद्यनात्म गुण-रहितனாகையால் அவன் விஷயத்தில் मोक्षयिष्यामि என்று சொல்வது अतिवादமாகா தென்கிறார் आर्तो वेति । आर्तप्रपत्ति பண்ணினவனுக்கு அப்போதே मोक्षமாயிருக்க அவன் விஷயத்தில் मोक्षयिष्यामि என்று भविष्यत्प्रयोगம் கூடுமோவென்ன கூடுமென்கிறார் **उपायानुष्ठानத்துக்குப் பின்பு** इत्यादिना । आर्त प्रपत्ति मोक्षத்திற்கு उपायமாகையாலும் (कारणமாகையாலும்) मोक्षरूपமான कार्यம் कारणமான उपायத்துக்குப் பின்பே வரவேண்டு மாகையாலும் उपायापेक्षयापि भविष्यन्निर्देशம் கூடும். चरमश्लोकமுपदेशरूपமாகையாலே उपदेशजन्यज्ञानத்தைக்கொண்டு आर्तप्रपत्तिயை अनुष्ठित्तபிறகே मोक्षமாகையாலும் उपदेशा-पेक्षयापि भविष्यन्निर्देशம் கூடுமென்று கருத்து. ஒருவன் आर्त्यतिशयமுண்டாய் आर्तप्रपन्नனா வானேன், மற்றொருவன் आर्तिमान्द्यத்தாலே देहावसानத்தில் मोक्षापेक्षया प्रपत्ति பண்ணி दृप्तप्रपन्नனாவானேன்? இப்படி இவர்கள் विभक्तர்களாகுகைக்கு मूलकारणமென்னென வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வார்த்तदृप्तादिविभागங்களெல்லாமி**ति । ननु “प्रारब्धमात्रभुक् तत्र तत्त्ववित् सुखमाप्नुयात्” என்கிற वचनம் तत्त्ववित्தாயிருந்தாலும் प्रारब्धमात्रத்தையாவது अनुभवித்தே ब्रह्मानुभवसुखத்தை अनुभविப்பனென்று சொல்லியிருக்க आर्त प्रपन्नனுக்கு அப்போதே प्रारब्धம் கழிந்து मोक्षம் போவான் என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன? “आर्तेष्वाशुफला”, “सकृदेव कृता ह्यसौ” என்கிற वचनம் आर्तன் விஷயத்தில் आर्तप्रपत्ति அப்போதே प्रारब्धத்தை கழித்து फलத்தை கொடுக்குமென்று சொல்லியிருப்பதால் उत्सर्गापवादन्यायத்தாலே प्रारब्धमात्रभुक् என்கிற वचनம் आर्तप्रपन्नव्यतिरिक्तविषयமென்கிறார்

---

167 ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-28.
168

निरवकाशங்கள். दृप्तप्रपन्नன்றிறத்தில் उत्तरकृत्यांशத்தைப் பற்ற "मा शुचः" என்கிற वाक्यத்தின் கருத்தை "आध्यात्मिकाधिभौतिक" என்று துடங்கி [169]"अतस्त्वं तव तत्त्वतो मद्ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयस्सुखमास्व" என்றருளிச் செய்தார். இங்கு சொல்லுகிற शोकनिवृत्तिக்கு ஒருபடியாலும் सङ्कोचமில்லாமையாலே இவ் வுपायविशेषज्ञानத்தாலும் अनुष्ठानத்தாலுமாக सर्वप्रकारशोकहेतुக்களெல்லாம் கழியும்படி சொல்லிற்றாகிறது. अनुष्ठानपर्यन्तமல்லாத ज्ञानमात्रம் இவ்வுप-देशத்தாலே பிறந்தாலும் [170]"न गाथा गाथिनं शास्ति बहु चेदपि गायति । प्रकृतिं यान्ति भूतानि कुलिङ्गशकुनिर्यथा" என்கிற கணக்காய் निष्प्रयोजनமாகையாலே

प्रारब्ध मात्रेति । "दृप्तानामपि जन्तूनां देहान्तरनिवारिणी" என்கிற வசனம் दृप्त प्रपन्नனுக்கும் अनभ्युप-गतदेहान्तरप्राप्तिहेतुभूतप्रारब्धकर्मத்தைப்போக்குமென்று சொல்லுகையால் प्रारब्धमात्रभुक् என்று प्रारब्धसामान्यानुभवानन्तरமே फलமென்று சொல்லுகிற வசநம் दृप्तप्रपन्नेतरविषयமாகவே ஆக வேண்டுமென்றும் திருவுள்ளம். இப்படி आर्तप्रपन्नன் விஷயத்தில் मा शुचः என்பதால் அவனுக்கு असाधारणமான आयुश्शेषத்தைப்பற்ற வரும் शोकनिषेधம் சொல்லிற்றென்று சொல்லி दृप्तप्रपन्नன் விஷயத்தில் मा शुचः என்பதால் उत्तरकृत्यांशத்தில் வரும் शोकங்களின் निषेधம் श्रीभाष्यकारராலே गद्यத்தில் வெளியிடப்பட்டதென்கிறார் **दृप्तप्रपन्नன்-றிறத்திலி**त्यादिना । उत्तरकृत्यांशங்களாவன:– तापत्रयसहिष्णुत्वம், द्वयार्थानुसन्धानம், भगवद्ज्ञान-दर्शन प्राप्तिषु निस्संशयत्वம், उचितक्षेत्रवासादिகள். அதில் तापत्रयसहिष्णुत्वांशம் "आध्यात्मिकाधिभौति-काधिदैविकदुःखविघ्नगन्धरहितस्त्व" மென்பதால் வெளியிடப்பட்டது. द्वयार्थानुसन्धानांशம் "द्वयमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता" என்பதால் வெளியிடப்பட்டது. उचितक्षेत्रवासांशம் "यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्व" என்பதால் வெளியிடப்பட்டது. "भगवद्ज्ञानदर्शन प्राप्तिषु निस्संशयत्वांशம் "अतस्त्वं तव तत्त्वतो मद्ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयः सुखमास्व" இனி मा शुचः என்று निषेधिக்கப்படும் शोकங்கள் எவையென்ன அவைகளை सोपपत्तिकமாக विविच्य प्रदर्शनம் பண்ணுகிறார் **இங்கு சொல்லுகிற शोकनिवृत्तिக்கு** इत्यादिना । இப்படி चरम-श्लोकोपदेशத்தால் வந்த उपायज्ञानमात्रத்தாலே शोकसामान्यம் निवृत्तமாகுவோவென்ன ஆகாது என்று सोदाहरणமாகச் சொல்லி, அது अनुष्ठानத்தோடு கூடியே सर्वशोकनिवर्तकமென் கிறார் **अनुष्ठानपर्यन्तமல்லாத ज्ञानमात्रமி**त्यादिना । **न गाथेति । गाथा** – श्लोकம், शास्त्रமென்றபடி. **गाथिनं** – अभ्यस्तशास्त्रனான புருஷனை, **बहु गायति चेदपि** – अन्यர்களுக்கு उपदेशिக்கிறவ னாக இருந்தாலும், **न शास्ति** – नियमिக்கமாட்டாது. **भूतानि** – प्राणिகள் बहुशास्त्रம் தெரிந்தவர் களாயிருந்தாலும், **प्रकृतिं** – அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட स्वभावத்தையே, **यान्ति** –

---

[169] ஶரணாகதிகத்யம்.

[170] பாரதம் ஸபாபர்வம் 42-21.

ज्ञानानुष्ठानங்களிரண்டினுடையவும் फலமான शोकनिवृत्तियையெல்லாம் இங்கு विवक्षिக்கிறது. ஆகையாலுपायानुष्ठानத்தில் पूर्वापरमध्यदशैகளைப்பற்ற संभावित-மான शोकமெல்லாமிங்கே கழிக்கப்படுகிறது. எங்ஙனேயென்னில்; अधिकारविशेषத்தையும் उपायविशेषத்தையும் उत्तरकृत्यविशेषத்தையும் परिपूर्णकैङ्कर्य-पर्यन्तफलसिद्धियையும் பற்றப் பலபடியாக शोकம் संभावितம். அதில் அனுष्ठिக்கப் புகுகிற शरणागतिधर्मம் ஒரு जाति वर्णाश्रमादिविशेषनियतமல்லாமையாலே प्राप्य-रुचियும் प्रापक विश्वासமும் आकिञ्चन्यज्ञानादिகளுமுண்டானபோதொருவர்க்கும் நாமிதுக்கு अधिकारिகளல்லோமென்று शोकिக்கவேண்டா. இவ்வுपाय विशेषம் सपरिकरமாக क्षणकालसाध्यமாய் सुकरமாய் आवृत्तिनिरपेक्षமாய் उपायान्तरव्यवधानமும் दुष्करपरिकरान्तरமுமன்றிக்கேயிருப்பதாய்க் கோலின காலத்திலே अपेक्षित-फलங்களெல்லாத்தையுந் தருவதாயிருக்கையால் आकिञ्चन्यமும் फलविलंब-

---

அடைவர்கள். அறிந்து இதரர்களுக்கு उपदेशिப்பவர்களும் स्वप्रकृतिயை மாற்றிக் கொள்ளமாட்டார்களோவென்னில், மாட்டார்கள் என்பதில் दृष्टान्तமருளிச்செய் கிறார் **कुलिङ्गशकुनिर्यथेति** । कुलिङ्गமென்கிறது ஒரு பக்ஷீ. அது सर्वदा "मा साहसङ्कुरु" என்று சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும். அப்படி சொல்லாநின்றுகொண்டே, கொட்டாவி விடும் सिंहத்தினுடைய आस्यத்திலே ஸிம்ஹம் இரண்டுவாய்களையும் மூடுவதற்குள் सहसा निपत्य आस्यान्तर्गतमांसத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருகையாகிற ஸாஹஸத்தைச் செய்யுமாம், அதுபோலே என்கை. शोकसंभावनैயுள்ள दशैகளைக் காட்டுகிறார் **ஆகையால் उपायानुष्ठानத்தில் पूर्वापरमध्यदशैகளைப்பற்ற** इति । **दशैகளைப்பற்ற** – दशैகளிலே என்றபடி. ஒவ்வொரு दशैயிலும் ஒவ்வொன்றைப் பற்றிவரும் शोक-संभावनैயை प्रश्नपूर्वकமாக விவரிக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலி**त्यादिना । **अधिकार-विशेषத்தை** इति । இது पूर्वदशाविஷயம். **उपायविशेषத்தை** इति । இது मध्यदशाविஷயம். **उत्तरकृत्यविशेषத்தையும் परिपूर्णकैङ्कर्यपर्यन्तफलसिद्धिயையும் பற்ற** इति । இது अपरदशा-விஷயம். இதில் अधिकारविशेषத்தைப் பற்ற संभविக்கும் शोकம் வேண்டாமென்பதை सोपपत्तिकமாக उपपादिக்கிறார் **அதில் அனுष्ठिக்கப் புகுகிற शरणागतिधर्मமி**त्यादिना । அதில் उपपत्तिயைக் காட்டுகிறார் **प्राप्यरुचियுமி**त्यादि । இனி साध्योपायविशेषத்தைப்பற்ற संभविக்கும் शोकம் வேண்டாமென்பதை सोपपत्तिकமாக வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வுपायविशेष-மி**त्यादिना । उपायविशेषத்தைப்பற்ற வரும் शोकத்திற்கு हेतु இரண்டு. அதில் அனுष्ठिக்கப் போகிற उपायத்தில் सौकर्यादिज्ञानाभावமொன்று. अतिकृच्छ्रமான उपायத்திலேயே அலைய வேண்டிவருமோ என்பது மற்றொன்று. அதில் अनुष्ठेयமான उपायத்தில் सौकर्यங் களிருப்பதால் शोकம் வேண்டாமென்கிற **இவ்வுपायविशेषம் सपरिकरமாய் क्षणकाल-**

भयமுமுடைய நமக்கு सपरिकरமாக चिरकालानुवर्तनीयமாய் अत्यन्तावहितர்க்கும் कृच्छ्रसाध्यமாய் तथाविध परिकरान्तरसापेक्षமுமாய் फलविलंबமுடைத்தான उपायान्तरத்திலே அலையவேண்டுகிறதோவென்று शोकिக்கவேண்டா. இப்படி लघूपायमात्रத்தாலே वशीकार्यனாய் फलप्रदानம் பண்ணவிருக்கிற शरण्यன் सर्व-सुलभனாய் विश्वसनीयतमனாய் परमकारुणिकனாய் निरङ्कुशस्वातन्त्र्यனாயிருக்கையால் सिद्धोपायத்தைப்பற்ற शोकिக்கவேண்டா. இவ்வுपायानुष्ठानத்துக்குப் பின்பு आज्ञानुज्ञैகளாலே பண்ணும் सत्कर्मங்களெல்லாம் இப் प्रपत्तिக்கङ्गமல்லாமையாலே அவற்றுக்கு देशकालादिवैगुण्यத்தாலே சில वैकल्यமுண்டானாலும் उपासनத்துக்குப்போல் இதுக்கு परिकर वैकल्यம் பிறக்கிறதோவென்று शोकिக்கவேண்டா. भगवत्कैङ्कर्यादिகளுக்கनर्हதையை யுண்டாக்கும் बुद्धिपूर्व-महाभागवतापचारादिகளை விளைவித்து दग्धपटம் போலே யாக்கவல்ல प्रारब्ध-फलமான पापविशेषத்துக்கஞ்சி प्रथमप्रपत्तिकालத்திலேயாதல் பின்பொருக்கால் அதுக்காக प्रपत्तिபண்ணியாதல் निरपराधமானவुत्तरकृत्यத்தை अपेक्षिத்தால் மேலपराधप्रसङ्गத்தையும் பற்ற शोकिக்க வேண்டா. இப்படி निरपराधமான उत्तरकृत्यத்தை अपेक्षिயாதார்க்கும் மேல் बुद्धिपूर्वापराधம் வந்தாலும் [171]“न त्यजेयं

साध्यமாய் என்றாரம்பித்து अपेक्षित फलங்களெல்லாத்தையுந் தரவற்றாயிருக்கையால் என்கிற पर्यन्तம். आकिञ्चन्यமும் फलविलंबभयமுமுடைய நமக்கு என்றாரம்பித்து उपायान्तरத்திலே அலையவேண்டுகிறதோ என்கிற पर्यन्तம் अतिकृच्छ्रமான उपायத்தில் அலையவேண்டி வருமோ என்கிற शोकம் வேண்டாமென்கிறது. सिद्धोपायத்தைப் பற்றியும் शोकिக்கவேண்டாமென்கிறார் இப்படி लघूपायेत्यादिना । वशीकार्यனாய் इत्यादि-गुणकथनத்தாலே वशीकार्यत्वाद्यभावे செய்வதென் என்று வரும் शोकங்கள் निवृत्तங்களாமென்று सूचितம். उत्तरकृत्यानुष्ठानத்தில் अङ्गवैकल्यादि प्रयुक्तशोकनिवृत्तियைக் காட்டுகிறார் இவ்வுपायानुष्ठानத்துக்குப் பின்பு इत्यादिना । प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்திலேயோ पृथक्काகவோ बुद्धिपूर्वक पापारंभकपापத்திற்குமஞ்சி प्रपत्ति பண்ணினால் प्रपत्त्युत्तरकालத்தில் बुद्धिपूर्वोत्तराघம் நேர்ந்தால் செய்வதென் என்றும் शोकिக்கவேண்டாமென்கிறார் भगवत्कैङ्कर्यादिகளுக்கு इत्यादिना । இப்படி निरपराधமாக उत्तरकृत्यापेक्षैயாலே पापारंभकपापத்துக்கு அஞ்சி प्रपत्त्यनुष्ठानம் பண்ணாதார்க்கு उत्तरकालத்தில் बुद्धिपूर्वकपापம் நேர்ந்தால் पुनः प्रपत्तिயாகிற प्रायश्चित्तம் இருப்பதால் शोकिக்கவேண்டாம் என்றும், அதைச் செய்து கொள்ளாத कठिनप्रकृति-களுக்கும் கோலின காலத்துகுள்ளே लघुशिक्षैயாலே அந்த பாபம் கழிந்துவிடு

---

[171] ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-3.

कथंचन'' என்றிருக்கக்கடவ अशरण्यशरण्यன் இவனுக்கनुतापத்தையுண்டாக்கி पुनःप्रपत्तियாகிற प्रायश्चित्तविशेषத்திலே மூட்டியும், அதுவுங்கைதப்பும்படி யான कठिनप्रकृतिகளுக்கு शिक्षारूपங்களான उपक्लेशमात्रங்களைக் காட்டி மேல पराधம் பண்ணாதபடி விலக்கியும் फलங்கோலின कालத்துக்கு முன்பே கண்ணழிக்கையாலே प्रपन्नனுக்கு மின்னொளிப்போலே தோற்றி நிலை யில்லாதே போகிற बुद्धिपूर्वापराधलेशங்களாலே नरकादिमहाक्लेशங்கள்வரில் செய்வதென்னென்று शङ्कित्तு शोकिக்கவேண்டா. आर्तप्रपन्नனுக்கப்போதே फलसिद्धियுண்டாம்படியிருக்கையாலே [172]''देहे चेत् प्रीतिमान् मूढो भविता नरकेऽपि सः'' என்னும்படி नरकतुल्यமான இச் शरीरமनुवर्तिக்கிறதோவென்று शोकिக்க வேண்டா. कर्मयोगம் முதலான निवृत्ति धर्मங்களெல்லாம் [173]''नेहाभिक्रमना-शोऽस्ती'' त्यादिகளிற்படியே யிட்ட படை கற்படையாகையாலும் இச் शरणागतனைப் பற்ற विशेषित्तு ''न त्यजेयं कथं च न'' என்கையாலும் दृप्तप्रपन्न-னுக்குங்கோலின காலத்தளவும் विलंबित्ताலும் फलसिद्धियில் संशयமில்லா மையாலே [174]''यज्ञोऽनृतेन क्षरति तपः क्षरति विस्मयात् । आयुर्विप्रपरीवादाद्दानश्च परिकीर्त-ना'' दित्यादिகளிற்படியே सुकृतनाशकங்களாயிருப்பன சில दुष्कृतங்களாலே இப் प्रपत्तिरूपமான सुकृतம் नशित्तு फलங் கிடையாதொழியில் செய்வதென் னென்று शोकिக்கவேண்டா. இச் शरीरानन्तरம் मोक्षம் பெறவேணுமென்று कालங்குறிக்கையாலே जन्मान्तरादिहेतुக்களான प्रारब्धकर्मविशेषங்களாலே நமக்கு

மாகையால் மேலே यमलोकादिகள் வாராதாகையால் शोकिக்க வேண்டாமென்றும் அருளிச்செய்கிறார் இப்படி निरपराधமான उत्तरकृत्यத்தையபேக்ஷியாதார்க்குமித்यादिना । இனி आर्तप्रपन्नனுக்கு அப்போதே மோக்ஷம் सिद्धिக்கையால் दुस्सहமான शरीरத்தின் अनुवृत्तिக்கு शोकिக்கவேண்டாமென்கிறார் आर्तप्रपन्नனுக்கு इति । दृप्तप्रपन्नனுக்கு फलं देहा-वधिविलंबित्ताலும் ஒருபடியாலும் प्रपत्तिக்கு प्रच्यवनसंभावனையே இல்லையாகையால் शोकिக்கவேண்டாமென்கிறார் कर्मयोगம் முதலான निवृत्तिधर्मங்களெல்லாமித்यादिना । दृप्तप्रपन्नன் जन्मान्तरத்துக்கஞ்சி देहावसानத்திலேயே மோக்ஷம் வேண்டுமென்று प्रपत्तिயைப் பண்ணியிருப்பதால் அவன் जन्मान्तरம் வருகிறதோ என்று शोकिக்கவேண்டாமென் கிறார் இச் शरीरानन्तरமிதி । अनन्यप्रयोजनனான இப் प्रपन्नனுக்கு प्रयोजनान्तरம் நடுவில் வர

---

[172] விஷ்ணுபுராணம் 1-17-62.
[173] கீதை 2-40.
[174] மனுஸ்ம்ருதி 4-237.

जन्मान्तरங்கள்வரில் செய்வதென்னென்று शोकिக்க வேண்டா. अनन्यप्रयोजन-னாய் प्रपन्नனான இவனுக்கு प्रतिबन्धकங்களான सर्वपापங்களுங்கழிகையாலே केवलात्मानुभवादिகளான अन्तरायங்களாலே परमफलத்துக்கு विळंबம் வருகிற தோவென்று शोकिக்கவேண்டா. இப்படி सर्वप्रकारशोकहेतुக்களுங் கழியும் படி எனக்கनुग्रहविषयभूतனான நீ இனி शोकिக்கையாவது முன்பு निग्रहविषय-भूतனாய் நின்ற दशैயில் शोकियाதாப்போலே अनिपुणकृत्यமாய் இவ் उपायविशेष-वैलक्षण्यத்துக்கும் रक्षणभरமேறிட்டுக்கொள்ளுகிற सिद्धोपायभूतனான வென் प्रभावத்துக்கும் என் பக்கலிலே सर्वभरन्यासம் பண்ணி कृतकृत्यனாயிருக்கிற வுன்னிலைக்குந் தகுதியன்றென்று திருவுள்ளம். இப்படி चरमश्लोकத்தில் सारतमமான "मा शुचः" என்கிற चरमवाक्यத்தில் तात्पर्यத்தைத் தங்கள் चरम-दशैயிலே आचार्यர்கள் सच्छिष्यர்களுக்குபदेशिப்பர்கள்.

இச் श्लोकத்தில் पदங்களிலடைவே अधिकारविशेषம், आकिञ्चन्यपुरस्कारம், दुष्करपरिकरान्तरनैरपेक्ष्यம், अशक्यप्रवृत्त्यनौचित्यம், दुष्कराभिनिवेशवैयर्थ्यம், उपायविशेषத்தின் சுணையுடைமை, मुमुक्षुவுக்கு शरण्यविशेषம், शरण्यனுடைய सुलभत्वसुशील-

---

प्रसक्तिயே இல்லையாகையால் पञ्चाग्निविद्यानिष्ठனுக்கு अन्तरायமாக நடுவில் आत्मानुभवादिகள் வருமாப்போலே நமக்கும் अन्तरायம் வருமாகில் செய்வதென் என்று शोकिக்க வேண்டாமென்கிறார் **अनन्यप्रयोजनனாய் प्रपन्नனான இவனுக்கு** इति । இனி शरणागत्य-नुष्ठानानन्तरமும் शोकिக்கை तत्पूर्वம் शोकियाதாப்போலே अनिपुणकृत्यமாய் இவ்வுपायविशेष-वैलक्षण्यத்திற்கும் न्यस्तभरனான உன் स्वरूपத்திற்கும் स्वीकृतभरனான என் प्रभावத்திற்கும் தகுதியாகாது என்பது मा शुचः என்கிற वाक्यத்தை யருளிச்செய்தவன் திருவுள்ள மென்கிறார் **இப்படி सर्वप्रकारशोकहेतुக்களும**ित्यादिना । இந்த चरमश्लोकத்தின் चरमवाक्यம் अत्यन्तरहस्यமாகையாலே இதை आचार्यர்கள் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு चरमदशैயில் उपदेशिப் பார்களென்கிறார் **இப்படி चरमश्लोकத்திலி**ति ।

இனி இச் चरमश्लोकத்தில் पदங்களில் शब्दशक्तिயாலும் अर्थस्वभावத்தாலும் வருமर्थங் களை क्रमமாகச் சொல்லத் துடங்குகிறார் **இச் श्लोकத்திலீ**त्यादियाल். அதில் முந்துற सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதற்கு "अतोऽशक्ताधिकारत्व" मित्यादि श्लोकங்களால் सङ्गृहीतமான क्रमத்திலே अर्थமருளிச்செய்கிறார் **अधिकारविशेषமीति** । இது अनुवादपक्षத்தில் சொன்ன आकिञ्चन्यरूपाधिकारविशेषம். **आकिञ्चन्यपुरस्कारம்** – आकिञ्चन्यத்தினுடைய पुरस्करणம், அதாவது आकिञ्चन्यानुसन्धानात्मककार्पण्यरूपाङ्गविधानமென்றபடி. இது विधिपक्षத்தில், **दुष्करपरिकरान्तरनैर-पेक्ष्यமीति** । "अनङ्गभावो धर्माणा" मितुक्त दुष्करपरिकरान्तरनैरपेक्ष्यமென்றபடி. **अशक्यप्रपत्त्यनौचित्यமीति** ।

-वादिगुणपूर्णत्वம், हिततमोपदेशित्वம், प्राप्यனே प्रापकனானமை, निरपेक्षसर्वविषय-निष्प्रत्यूहकर्तृत्वம், व्याजमात्रप्रतीक्षत्वம், उपायान्तरव्यवधाननिरपेक्षत्वம், परिकरान्तरनिरपेक्ष-प्रसाद्यत्वம், सर्वफलार्थिशरण्यत्वம், शरण्यान्तरपरिग्रहासहत्वம், शरण्यवैशिष्ट्यம், उपायान्तर-स्थाननिवेश्यत्वம், भरस्वीकर्तृत्वம், भरन्यासरूपसाध्योपायविशेषம், அதின் परिकरங்கள்

अशक्यारंभवारणமென்றபடி. **दुष्कराभिनिवेशवैयर्थ्यமிति** । तत् – प्रत्याशाप्रशमनமென்றபடி. **उपाय-विशेषத்தின் சுணையுடமை** – उपायान्तरासहिष्णुत्वरूपातिशयமுடைமை, ब्रह्मास्त्रन्यायसूचन-मिति यावत् । இவை ஆறும் सर्वधर्मपरित्यागशब्दार्थங்கள். मुमुक्षुவுக்கு என்றாரம்பித்து हिततमोपदेशित्वம் என்று சொன்ன மூன்றும் सर्वनामமான मां शब्दத்திற்கு अर्थங்கள். प्राप्यனே प्रापकனானமை என்றாரம்பித்து शरण्यवैशिष्ट्यமென்கிற पर्यन्तமாகச் சொன்ன எட்டும் एकशब्दार्थங்கள். **प्राप्यனே प्रापकனான மை इति** । முன்பு சொன்ன காரிகையில் இது प्राप्यस्यैव प्रापकत्वமென்பதினர்थம். **निरपेक्षसर्वविषयनिष्प्रत्यूहकर्तृत्वமிति** । இது स्वप्राधान्यनिवारणத்திற்கு हेतुकथनம். **व्याजमात्रप्रतीक्षत्वமிति** । இது प्रपत्तेर्व्याजमात्रत्वமென்பதாலே फलितம். **उपा-यान्तरव्यवधाननिरपेक्षत्वமிति** । இது अन्योपायैरनन्वयः என்பதாலே सिद्धமான अर्थம். **परिकरान्तर निरपेक्षत्वसाध्यत्वமிति** । இது तदङ्गैरप्यसंबन्धः என்பதால் फलितம். **सर्वफलार्थिशरण्यत्वமிति** । இது सर्वसाध्येष्वभिन्नत्वरूपம். शरण्यान्तरपरिग्रहासहत्वம் शरण्यवैशिष्ट्यமென்கிற இரண்டும் एकशब्दத்தில் आर्थिकமாகக் கிடைக்குமர்थங்கள். शरण्यवैशिष्ट्यமாவது शरण्यனுக்கு श्रीवैशिष्ट्यம். उपायान्तर-स्थाननिवेश्यत्वம் भरस्वीकर्तृत्वமிரண்டும் शरणशब्दार्थங்கள். भरन्यासरूपसाध्योपायविशेषமென்றாரம்பித்து प्रारब्धनिवर्तनक्षमत्वமென்கிற पर्यन्तம் व्रजधातुவில் शाब्दமாகவும் आर्थமாகவும் கிடைக்குமர்थங்கள். अधिकारिயினுடைய पराधीनकर्तृत्वம் शास्त्रवश्यत्वம் இவ்விரண்டும் मध्यमனினர்थங்கள். रक्षकனுடைய परमकारुणिकत्वம் முதலான ஆறு अर्थங்கள் अहं शब्दத்தில் विवक्षितங்கள். அதில் परमकारुणिकत्वத்தாலே सुप्रसन्नत्वமும் अवसरप्रतीक्षत्वமும் निरङ्कुश-स्वातन्त्र्यத்தாலே दुर्निवारत्वமும் परानपेक्षत्वமும், शरणागतனுடைய कृतकृत्यत्वம் முதலான மூன்று अर्थங்கள் त्वा पदத்தில் विवक्षितங்கள். त्रैकालिकविरोधि என்பது पापशब्दप्रकृत्यर्थம். भूयस्त्वமிति बहुवचनार्थம். विरोधिवर्गवैचित्र्यமிति सर्वशब्दार्थம். அவற்றினுடைய ईश्वरसङ्कल्पमात्र-निवर्त्यत्वமென்றாரம்பித்து अपुनरावृत्ति என்கிற पर्यन्तம் मोक्षयिष्यामि என்பதினர்थங்கள், அதில் முதல் மூன்று अनिष्टनिवृत्तिरूपங்கள். आत्मकैवल्यव्यावृत्तयथावस्थितस्वरूपाविर्भावம் முதலான நாலும் इष्टप्राप्तिरूपம். முன்பு शोकहेतुप्राचुर्यமென்றாரம்பித்து निरपराधकैङ्कर्यरसिकत्वமளவான எட்டும் मा शुचः என்கிற वाक्यத்தில் विवक्षितமான अर्थங்கள். ஆக प्रधानங்களான ஐம்பத்துமூன்று अर्थங்களும் அதற்கபேக்षितங்களான अर्थங்களும் शब्दशक्तिயினாலேயும் अर्थस्वभावத்தாலேயும் अनुक्रमेण शासितங்களென்றபடி. இந்த चरमश्लोकம் மூன்று अवान्तर-वाक्यघटितமாயிருந்தாலும் अनुसन्धानसौकर्यार्थமாக இதில் ஒரு महावाक्यार्थத்தைக் காட்டு

सर्वाधिकारत्वம், सकृत्कर्तव्यत्वம், सुकरत्वம், अविळंबितफलप्रदत्वம், प्रारब्धनिवर्तनक्षमत्वம், अधिकारियिஞுடைய पराधीनकर्तृत्वம், शास्त्रवश्यत्वம், रक्षकஞுடைய परमकारुणिकत्वம், सुप्रसन्नत्वம், निरङ्कुशस्वातन्त्र्यம், दुर्निवारत्वம், परानपेक्षत्वம், अवसरप्रतीक्षत्वம், शरणागतஞுடைய कृतकृत्यत्वம், परिगृहीतोपायतत्फलங்களைப்பற்ற कर्तव्यान्तरத்தில் प्राप्तियில்லாமை, भगवदत्यर्थप्रियत्वம், त्रैकालिकविरोधिभूयस्त्वம், विरोधिवर्गवैचित्र्यம், அவற்றிஞுடைய ईश्वरसङ्कल्पमात्रनिवर्त्यत्वம், प्रपन्नेच्छानियतமான विरोधिनिवृत्तिकालம், विरोधिनिवृत्तिस्वरूपं, आत्मकैवल्यव्यावृत्तयथावस्थितस्वरूपाविर्भावं, परिपूर्णभगवदनुभवம், सर्वविधकैङ्कर्यம், अपुनरावृत्ति, முன்பு शोकहेतुप्राचुर्यம், பின்பு शोकिக்கப் प्राप्तियில்லாமை, विमर्शकालமெல்லாம் निस्संशयत्वம், शोकनिवृत्ति निर्भयत्वம், हर्षविशेषம், शरीरपातकालप्रतीक्षत्वம், निरपराधकैङ्कर्यरसिकत्वம், என்றிவை प्रधानமாய் மற்றுமிவற்றுக்கபेक्षितங்களெல்லாம் शब्दशक्तियாலுமर्थस्वभावத்தாலுமनुशिष्टங்கள். अल्पज्ञனாய், अल्पशक्तियாய், परिमितकालवर्तियாய் विळंबक्षमஞுமன்றிக்கேயிருக்கிற வுன்னாலே யறியவுமनुष्टिக்கவுமரிதாய் फलविळंबமுமுண்டாயிருக்கிற उपायान्तरங்களிலலையாதே सर्वसुलभனாய், सर्वलोकशरण्यனாய், शरण्यत्वोपयुक्तसर्वाकारविशिष्टனான வென்னை யொருவனையுமே उपायமாக अध्यवसिத்துக்கொண்டு अङ्गपञ्चकसंपन्नமான आत्मरक्षाभरसमर्पणத்தைப்பண்ணு. இப்படி अनुष्ठितोपायனாய், कृतकृत्यனாய், எனக்கடைக்கலமாய், अत्यर्थ प्रियனான வுன்னை परमकारुणिकனாய், सुप्रसन्नனாய், निरङ्कुशस्वान्तंत्र्यனாய், स्वार्थप्रवृत्तனான நானே யென் सङ्कल्पमात्रமே துணையாகக்கொண்டு बहुप्रकारமாய் अनन्तமாய், दुरत्ययமான सर्वविरोधिवर्गத்தோடும் பின்துடர்ச்சியில்லாதபடி துவக்கறுத்து என்னோடொக்க வென்னுடைய आत्मात्मीयங்களை யெல்லாமनुभविக்கையாலே तुल्यभोगனாக்கி परिपूर्णानुभवपरीवाहरूपமான सर्वदेशसर्वकाल सर्वावस्थोचित सर्वविधकैङ्कर्यத்தையுந்தந்துகப்பன். நீ யொன்றுக்கும் शोकिக்கவேண்டாவென்று चरमश्लोकத்தின் திரண்டபொருள்.

கிறார் अल्पज्ञனாயीत्यादिमहावाक्यத்தாலே. अल्पज्ञனாயीत्यादि अनुवादपक्षलब्धार्थங்கள். उपायान्तरங்களிலலையாதே என்பது सर्वधर्मान् परित्यज्य என்பதின் अर्थம். सर्वसुलभனாயीत्यादि मां என்பதினर्थம். ஒருவனையுமே என்பது एकशब्दार्थம். उपायமாக अध्यवसिத்து என்பது शरणं व्रज என்பதினर्थம். இப்படி अनुष्ठितेत्यादि त्वा शब्दार्थம். அடைக்கலமாவது रक्ष्यवस्तु। परमकारुणिकेत्यादि अहं शब्दार्थம். நானே என்றதால் अहं शब्दம் सावधारणமென்று தோன்று

★एकं सर्वप्रदं धर्मं श्रिया जुष्टं समाश्रितैः ।
अपेतशोकैराचार्यैरयं पन्थाः प्रदर्शितः ॥ ★

குறிப்புடன் மேவுந் தருமங்களின்றி யக்கோவலனார்
வெறித்துளவக்கழல் மெய்யரணென்று விரைந்தடைந்து
பிரித்த வினைத்திரள் பின்றுடராவகையப்பெரியோர்
மறிப்புடை மன்னருள் வாசகத்தான் மருளற்றனமே. (45)

கிறது. இந்த अवधारणफलितार्थம் என் सङ्कल्पमात्रமே துணையாக கொண்டு என்பது. बहुप्रकारेत्यादि सर्वपापशब्दार्थம். துவக்கறுத்து என்பது मोक्षयिष्यामि என்பதினர்த்தம். என்றோ டொக்க इत्यादि अर्थसिद्धமான इष्टप्राप्तिயை சொல்லுகிறது. मा शुचः என்பதினர்த்தம் நீயொன்றுக்குமித்யாதி । **திரண்ட பொருள்** – महावाक्यार्थம்.

இந்த चरमश्लोकव्याख्यानमार्गமானது என்னுடைய बुद्धिशक्तिविशेषத்தாலே கல்பிக்கப் பட்டதன்று. किन्तु திருக்கோட்டியூர் நம்பி, உடையவர் முதலான संप्रदायपरंपरैயாலே चरमश्लोकार्थத்தைக் கேட்டு அதில் விதித்தபடி सर्व धर्मस्थानापन्नமாய் सनातनधर्मமான कृष्ण-னிடத்தில் सर्वभरन्यासம் பண்ணி அதில் சொன்னபடி शोकங்களை யெல்லாம் விட்ட वादिहंसाम्बुवाहाचार्यராலே காட்டப்பட்டதென்கிறார் एकमिति । एकं धर्मं என்றது सर्वधर्मान् என்பதின் प्रतिनिर्देशம். **सर्वप्रदं** – सर्वसाध्येष्वभिन्नம், सर्वफलप्रदमिति यावत् । एतादृशगुणवத்தைக்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **श्रिया जुष्टमिति** । पुरुषकारभूतैயாயும் उपायभूतैயாயுமுள்ள லக்ஷ்மியினாலே सेवितமென்றபடி. धर्मं – सनातनधर्मத்தை, समाश्रितैः – शरणङ्गतैः, अत एवापेतशोकैराचार्यैरयं पन्थाः प्रदर्शितः ।

இனி चरमश्लोकार्थத்தை स्वानुसन्धानज्ञापकமான ஒரு பாட்டாலே வெளியிடுகிறார் **குறிப்புடனித்யாதி** । **குறிப்புடன்** – महावधानத்தோடு, **மேவும்** – அநுஷ்டிக்கவேண்டிய தான, **தருமங்களின்றி** – सर्वधर्मங்களையும் விட்டு, அகிஞ்சனனாயென்றபடி. **அக்கோவலனார்** – प्राप्यனாயும் प्रापकனாயும் நின்ற அந்த கோபாலனுடைய, **வெறித்துளவக்கழல்** – பரிமளம் மிகுந்த துலஸியினாலே अलङ्कृतமான திருவடி களை, **மெய்யரணென்று** – सत्यமான उपायமென்று, **விரைந்து** – विश्वासத்தைப் பண்ணி, **அடைந்து** – शरणமாக வடைந்து, **பிரித்த** – பிரிக்கப்பட்ட, मोचितமான என்றபடி. **வினைத்திரள்** – पापसमूहங்கள், மறுபடி என்று शेषம். **பின் துடராவகை** – பின்பற்றிவாராதபடி, பண்ணிய इति शेषः । **அப்பெரியோர்** – महान् प्रभुर्वै என்று श्रुतिயில் प्रसिद्धனான புருஷோத்தமனுடைய, **மறிப்பு** – வளைத்துக்கொள்ளுகை, वशीकरिக்கை யென்றபடி. **உடை** – உடைத்தான, वशीकारத்தைப்பண்ணுவதான, **மன்னருள்** –

व्यासाम्नायपयोधिकौस्तुभनिभं हृद्यं हरेरुत्तमं
श्लोकं केचन लोकवेदपदवी विश्वासितार्थं विदुः ।
येषामुक्तिषु मुक्तिसौधविशिखा सोपानपङ्क्तिष्वमी
वैशंपायनशौनकप्रभृतयः श्रेष्ठाश्शिरःकम्पिनः ॥ ६८ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
चरमश्लोकाधिकार एकोनत्रिंशः
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
पदवाक्ययोजनाभागस्तृतीयः ॥

द्दमान कृपैயினாலே உண்டான, कृपाप्रवाहமான என்றபடி. வாசகத்தால் चरमश्लोक-रूपवाक्यத்தாலே, **மருளற்றனமே** – अज्ञानம் தீரப்பெற்றோமே. अज्ञानமும் அதினாலுண்டான शोकமும் भीतिயும் தீர்ந்து सन्तुष्टராகப் பெற்றோமே என்றபடி.

இனி चरमश्लोकத்தை महर्षिகளாலும் கொண்டாடக்கூடிய दिव्यसूक्तिகளையுடைய भगवत्प्रसादलब्धज्ञानभक्तिवैराग्यादिகளையுமுடைய நம்மாழ்வார் नाथमुनि यामुनमुनिभाष्यकारादि-கள் लोकத்திலும் वेदத்திலும் विश्वसिக்கப்பட்ட शरणागतिरूपमहार्थप्रतिपादकமென்று தெரிந்து अनुष्ठिத்தார்களாகையால் அதுவே நமக்கு उपादेयமென்று श्लाघिத்துத் தலைக்கட்டு கிறார் **व्यासाम्नायेति । केचन** – भगवत्प्रसादத்தாலே लब्धமான ज्ञानभक्तिवैराग्यादिகளையுடைய நம்மாழ்வார் नाथमुनि यामुनमुनि भाष्यकारादिகள், **व्यासाम्नायः** – महाभारतம். அதுவாகிற समुद्रத்திற்கு **कौस्तुभनिभं** – कौस्तुभस्थानीयம், अत एव हरेः हृद्यमिति । எப்படி क्षीरसमुद्रத்தில் ऐरावतादिகள்

உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்ரீகௌஸ்துபமே பகவானுக்கு உபாதேயமாய் ஹ்ருத்யமாயிருக்குமோ அப்படியே பாரதத்தில் வேதாந்தார்த்தப்ரதிபாதகங்களான அனேகஸ்தலங்களிருக்கச்செய்தேயும் அவைகளுக்குள் ''वेदेषु पौरुषं सूक्तं पुराणेषु च वैष्णवम् । भारते भगवद्गीता धर्मशास्त्रे च मानवम्'' என்று ஶ்லாகிக்கப்பட்ட பகவத்கீதையிலும் ஸாரதமமான சரமஶ்லோகமே பகவானுக்கு ஹ்ருதயங்கமமாயிருக்கு மென்று கருத்து. उत्तमं ஶ்லோகம் – ஶ்ரேஷ்டமான சரமஶ்லோகத்தை, लोकेति । லோகத்திலும் வேதத்திலும் अमोघतया अनुभवஸித்தமான ஶரணாகதிரூபார்த்தயுக்தமாக. லோகத்தில் अमोघतया प्रसिद्धिः पामराणामपि आश्रितसंरक्षणसंरம்பத்தாலே தெரிகிறது. வேதத்தில் ''देवा वै त्वष्टारमजिघांसन्, सपत्नीः प्रापद्यत'' என்றாரம்பித்து தேவதைகள் த்வஷ்டாவைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்து ஸம்ரம்பப்பட்டதாயும் அவன் தேவபத்னிகளை சரணமடைந்ததாயும் அவர்கள் அவனை தேவதைகளுக்குக் காட்டிக்கொடுக்கவில்லையென்றும் ஆகையாலே வத்யனா யிருந்தாலும் மஹான்கள் न प्रति प्रयच्छन्ति । (காட்டிக்கொடுக்கிறார்களில்லை) என்று ப்ரஸித்தமிறே. यद्वा लोक्यते अनेनेति व्युत्पत्त्या लोकशब्दம் स्मृतिपरம். लोकपदवी – श्रुतिमार्गः, कपोत-वृत्तान्तம் முதலான श्रुतिमार्गः पूर्वोक्तः । विदुः என்றது अनुष्ठानपर्यन्तமான वेदनपरம். அறிந்து நம்பி अनुष्ठित्तார்களென்றபடி. ஶடகோபப்ரப்ருதிகள் அறிந்து அனுஷ்டித்த ஶரணாகதியை ப்ரதி-பாதிக்கிறமாத்ரத்தாலே இது ஶ்லாக்யமாகுமோ? அவர்கள் அப்படிப்பட்ட மாஹாத்ம்யமுள்ள வர்களோ என்ன? அவர்கள் மஹர்ஷிகளாலும் ஶ்லாகிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திஶாலிகளென் கிறார் **येषामुक्तिषु** इत्यादिना । **येषां** – ஶடகோப யாமுனாசார்ய பாஷ்யகாராதிகளுடைய, **मुक्तिसौधविशिखा-सोपान पङ्क्तिषु** – மோக்ஷமாகிற உப்பரிகைக்கு வீதியில் நின்றும் ஏறும்படியான படிகளின் பங்க்தி போலிருக்கிற, **उक्तिषु** – அர்ச்சாவதாரத்தில் ஸத்யஶ்சித்தரஞ்ஜகதமங்களான ''எங்ஙனேயோ அன்னமீர்காள்'', ''கங்குலும் பகலும்'', விபவாவதாரத்தில் ஸத்யஶ்சித்தரஞ்ஜகதமங்களான ''பிறந்தவாறும்'', கற்பாரிராமபிரானையல்லால்'', சரமஶ்லோகவிஹிதஶரணாகதிப்ரதிபாதகங் களான ''புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே'', ''நாகணை மிசை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கு'' என்பது முதலான திருவாய்மொழி ஸ்ரீஸூக்திகளிலும், ''नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये'', ''त्वत्पादमूलं ஶரணं प्रपद्ये'' इत्यादिகளான स्तोत्ररत्न-ஸ்ரீஸூக்திகளிலும், ''अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्दयुगळं ஶரணमहं प्रपद्ये'' इत्यन्तமான गद्यஸ்ரீஸூக்திகளிலும், **श्रेष्ठाः** – உத்க்ருஷ்டர்களான, **अमी** – வக்ஷ்யமாணர்களான, **वैशंपायनेति** । வைஶம்பாயனர் ஸாக்ஷாத்வேதவ்யாஸருடைய ஶிஷ்யர். இதிஹாஸபுராணப்ரவசனகர்த்தாவாகையாலே விபவாவதாரவிஷயத்தில் நிரதிஶயபக்திபரிதர். ஶௌனகர் ''शौनको वै महाशालः'' என்று ஶ்ருதிப்ரஸித்தர், ருக்வேதாசார்யரான ஆஶ்வலாயனர்க்கும் ஆசார்யர். ''शौनकोऽहं प्रवक्ष्यामि नित्यं विष्ण्वर्चनं परं'' என்று அர்ச்சாவதாரார்ச்சனாதிகளைச்சொல்லி ''सुरूपां प्रतिमां विष्णोः प्रसन्नवदनेक्षणां । कृत्वात्मनः प्रीतिकरीं सुवर्णरजतादिभिः ॥ तामर्चयेत्तां प्रणमेत्तांयजेत्तां विचिन्तयेत् ।

विशत्यपास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीं'' इत्यादिகளாலே अर्चारूपियான भगवानை ध्येयனென்றும் प्राप्यனென்றும் निष्कर्षித்து तदेकभक्तராய்ப்போந்தவர். प्रभृतिशब्दத்தால் शुकादिகளுக்கு संग्रहம். शिरःकंपिनः – இவர்களுடைய चरमश्लोकविहितशरणागत्यनुष्ठानप्रकारवैखरिகளை நினைத்து आनन्दभरितர்களாய் அவைகளை श्लाघिத்து सर्वदा शिरः कम्पनशीलர்களாக, भवेयुरिति शेषः । अथवा ज्ञानदृष्टियாலே शठकोपादिகளின் श्रीसूक्तिகளை அறிந்து सर्वदा शिरः कम्पनशीलர்களாக ஆகிறார்களோ என்றாவது योजனை.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
चरमश्लोकाधिकार एकोनत्रिंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे आचार्यकृत्याधिकारः ॥

अधिजिगमिषुराद्यं धाम दिव्यं त्रिधाम्नः
श्रुतविविधपरीक्षाशोधिते क्वापि पात्रे ।
अनघगुणदशायामाहितस्नेहमार्यः
प्रदिशति निरपायं संप्रदायप्रदीपम् ॥ ६९ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिन्यां

आचार्यकृत्याधिकारः ॥

पदयोजनभागस्य व्याख्यां कृत्वा मनोहराम् ।
सह पत्न्या विशालाक्ष्या सन्तुष्टहृदयो भृशम् ॥
संप्रदाय प्रक्रियाख्य भागस्य च नृकेसरी ।
अतः परं वितनुते व्याख्यां श्री सारबोधिनीम् ॥

கீழில் पदवाक्ययोजनारूपतृतीयभागத்தை யருளிச்செய்து संप्रदाय प्रक्रियाभागरूपமான चतुर्थभागத்தை அருளிச்செய்யக் கருதி आचार्यकृत्याधिकार शिष्यकृत्याधिकार निगमनाधिकाररूपाधिकारत्रय घटितமான இந்த பெட்டிகையில் முதலில் आचार्यकृत्यங்களைச் சொல்லப்போகிறவராய் प्रथमश्लोकத்தால் सत्संप्रदायप्रवर्तनமே ஆசார்யனுக்கு प्रधानकृत्यமென்று रूपकोक्तिயாலே विशदமாகவருளிச்செய்கிறார் **अधिजिगमिषुराद्यमिति ।** **त्रिधाम्नः** – ''अंभस्य पारे भुवनस्य मध्ये नाकस्य पृष्ठे'' என்று श्रुतங்களான மூன்று स्थानங்களையுடையவனாய், अत एव त्रिधामा என்று பேர்பெற்றவனுமான भगवाனுடைய, **आद्यं** – முதலான, अत एव श्रेष्ठமான, **दिव्यं** – अप्राकृतமான, **धाम** – परम धामத்தை, परमपदத்தையென்றபடி. **अधिजिगमिषुः** – அடைய வேண்டுமென்று இச்சையுடைய, இங்கிருந்து शास्त्रवश्यனாய், सङ्कुचितज्ञानனாய்ப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தில் अलंबुद्धिயையுடையவனாய் ज्ञानविकासத்தோடு परमपदத்தில் निरपराधமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தில் அதிக ஆசையாலே परमपदप्रेप्सुவான என்றபடி. **आर्यः** – ஆசார்யனானவன், **श्रुतेति ।** श्रुत – ''संवत्सरं तदर्धं वा मासत्रयमथापि वा । परीक्ष्य विविधोपायैः कृपया निःस्पृहो वदेत्'' इत्यादिशास्त्रங்களிற் சொல்லப்பட்ட **विविधपरीक्षा** –

இப்படி [1]''गुरुर्गरीयान्'' என்றும், [2]''तमिमं सर्वसंपन्नमाचार्यं पितरं गुरुम्'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே परमाचार्यனான सर्वेश्वरன் முதலாக सदाचार्यसंप्रदायसमागतங் களாய், सिंहीस्तन्यம்போலே विजातीयர்க்கு ரஸந்தெரியாத रहस्यत्रयार्थங்களை संग्रहेणசேர்த்துத் தாங்களுமநுஸந்தித்து [3]''यो गोपायत्ययोग्यानां योग्यानां संप्रयच्छति ।

नानाविधपरीक्षै, அதாவது प्रजापतिविद्यैயில் ब्रह्मा इन्द्रனைக் குறித்து ''वसापराणि द्वात्रिंशतं वर्षाणि'' என்று बहुकालयापनம் பண்ணி शिष्यனுக்கு उपदेशिக்கப்போகிற विद्यैயில் விடாமுயற்சி யிருக்கிறதாவென்று பரீக்ஷித்தாற்போலவும், प्रश्नोपनिषத்தில் सुकेशादिகளை பிப்பிலாதர் ''तान् ह स ऋषिरुवाच भूय एव तपसा ब्रह्मचर्येण श्रद्धया संवत्सरं वत्स्यथ यथाकामं प्रश्नान् पृच्छथ यदि विज्ञास्यामो सर्वं ह वो वक्ष्याम इति'' என்று संवत्सरकालयापनेन அவர்களுடைய तपोब्रह्मचर्यादिनिष्ठैயை பரீக்ஷித் தாற்போலவும், முதலில் शिष्यனுக்கு कालयापनपरीक्षैயும் பின்பு समिज्जल पुष्पाहरणहोमधेनुपरि- रक्षणादिपरीक्षैகளும். **शोधिते** – இவைகளாலே अविकृतमनस्कतया ஶோதிக்கப்பட்ட, **कापि** – दुर्लभமான ஒரு, **पात्रे** – पात्रभूतனான शिष्यனிடத்திலே, रूपकोक्तिயாகையாலே ஶைதில்ய- மில்லாமலிருக்கிறதா அழுக்கன்றிக்கேயிருக்கிறதா என்று பார்த்து ஶோதிக்கப்பட்ட दीपपात्रத்திலே என்றும் अर्थம் கொள்வது. **अनघगुणदशायां** – रजस्तमஸ்ஸுகலசாத सत्वोन्मेष दशैயில், अन्यत्र शुद्धமான सूत्ररूपமான திரியில், **आहितस्नेहं** – विहितप्रेम यथा तथा; निरतिशयप्रीति- யோடே என்றபடி. अन्यत्र निहिततैलம், எண்ணெயைச் சேர்த்து என்றபடி. **निरपायं** – नाशरहितம், प्रवाहतो नित्यமென்றபடி. இது लौकिकदीपव्यावृत्तம் विशेषणம். **संप्रदायप्रदीपं** – संप्रदायமாவது परमाचार्यனான भगवानைத் துடங்கி विच्छेदமின்றியே परंपरया उपदेशिக்கப் படுகிற मन्त्रविशेषமும் शास्त्रविशेषமும். அதுவாகிற प्रदीपத்தை, अज्ञानान्धकारनिवर्तनத்தாலும் सम्यक्पदार्थप्रदर्शनத்தாலும் संप्रदायத்திற்கு प्रदीपत्वेन रूपणம். **प्रदिशति** – प्रदिशेत् । ''पात्रस्थमात्मज्ञा- नन्तु कृत्वा पिण्डं समुत्सृजेत् । नान्तर्धाय स्वयं याति जगद्बीजमबीजकृत्'' என்று संप्रदायத்தை पात्रத்திலு पदेशिத்தே போகவேண்டுமென்கையால் प्रदिशति என்கிற லட்டை प्रदिशेत् என்று विधिपरமாகவே கொள்ளவேண்டும்.

இப்படி आचार्यனுக்கு विहितமான संप्रदायप्रदानத்தின் प्रकारத்தை विशदமாக வருளிச் செய்கிறார் **இப்படி गुरुर्गरीया** नित्यादिना । संप्रदाय प्रदानத்திற்கு முன் செய்யவேண்டிய आचार्यனுடைய कृत्यத்தை காட்டுகிறார் **सिंहीस्तन्यம் போலே** என்றாரம்பித்து **தாங் களுமநுஸந்தித்து** என்னுமளவால். **विजातीयர்க்கு** – अस्मत्सिद्धान्तबहिर्भूतருக்கு, ரஸமாவது याथार्थ्यம் भगवच्छेषत्वादि । **தெரியாத** – ज्ञातமாகாத, **रहस्यत्रय** – மூன்று रहस्यங்களுடைய

[1] கீதை 11-43.
[2] பாரதம் ஸபாபர்வம் 41-21.
[3] ஸாத்யகிஸம்ஹிதை 25-375.

इममर्थं समान्यो मे स्वस्ति वोस्तु व्रजाम्यहं", [4]"इदन्ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योभ्यसूयति ॥ य इमं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति । भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयम्", [5]"नावेदनिष्ठस्य जनस्य राजन् प्रदेयमेतत्परमं त्वया भवेत् । विवित्समानस्य विबोधकारकं प्रबोधहेतोः प्रणतस्य शासनम् ॥ न देयमेतच्च तथानृतात्मने शठाय क्लीबाय

सिंहीस्तन्यं – सिंहियின் வயிற்றில் பிறந்த सिंहக்குட்டிக்கன்றி इतरர்களுக்கு அறிய முடியாதாப்போலே, நம் सिद्धान्तिகளுக்கன்றி इतरர்களுக்குத் தெரிந்து கொள்ள முடியாத शेषत्वादिरसங்களையுடைய रहस्यत्रयங்களுடைய என்றபடி. आचार्यனுக்கு रहस्यार्थोपदेशार्हपात्रங்களையும் तदनर्हपात्रங்களையும் प्रमाणங்களாலே प्रदर्शनம் பண்ணு கிறார் **यो गोपायतीत्यादि** । இதினர்த்ம் – யாவனொருவன் இந்த रहस्यार्थங்களை अयोग्यர் களுக்கு उपदेशिக்காமல் रक्षिக்கிறானோ, शिष्यगुणपूर्तियுள்ள पुत्रशिष्यादिகளுக்கு நன்றாக उपदेशिக்கிறானோ அவன் எனக்கும் पूज्यனாவான். இதைக்கேட்ட உங்களுக்கு मङ्गलமுண்டாகக்கடவது நான் போகிறேன் என்பது **इदन्ते इति** । இதினர்த்ம் — **इदं** – உனக்குपदिष्टமான இந்த गीताशास्त्रம், **ते** – உன்னாலே, **अतपस्काय** – सदाचार्यपर्यन्तமான तपः पूर्तिरहितனுக்கும், **न च वाच्यं** – उपदेश्यமன்று. **अभक्ताय** – तपः पूर्तिயிருந்தாலும் देवतैயான என்னிடத்திலும் उपदेशिக்கையால் आचार्यனான உன்னிடத்திலும் "यस्य देवे परा भक्तिः" என்று சொன்ன परभक्तिயில்லாதவனுக்கு ஒரு காலத்திலும் उपदेश्यமன்று. **अशुश्रूषवे** – அப்படி भक्तனாயிருந்தாலும் श्रवणेच्छैயில்லாதவனுக்கும் गुरुशुश्रूषारहितனுக்கும் उपदेशिக்கத்தக்கதன்று. **न च मामिति** । என்னைக்குறித்து எவன் असूयैப்படுகிறானோ (என்னுடைய सद्गुणங்களிலேயே दोषத்தை आरोपिக்கிறானோ) அவன் பொருட்டு முपदेश्यமன்று. இங்கு अभ्यसूयवे என்று சொல்லாமல் पृथग्वाक्यமாகச் சொன்னது असूयालுக்கு अत्यन्तानर्हताद्योतनार्थம். இங்கு प्रत्येकं नञ् प्रयोगத்தாலே प्रत्येकத்திற்கே उपदेशानर्हतै द्योतितமாகிறது. **य इममिति** । இதினர்த்ம்:– யாவனொருவன் மிகவும் மறைக்கக்கூடிய தான இந்த गीताशास्त्रத்தை என்னிடத்திலும் उपदेष्टाக்களிடத்திலும் भक्तिயுள்ளவர் களுக்கு उपदेशिக்கிறானோ அவன் என்னிடத்தில் परभक्तिயை யடைந்து अन्ततः परमपद- निलयனான என்னையே யடைவான், அதில் संशयமில்லையென்கை. **नावेदनिष्ठस्येत्यादि** । இவ்வசனங்கள் भारतத்தில் शान्तिपर्वத்தில் वसिष्ठकरालसंवादத்திலுள்ளவை. **विवित्समानस्य** – ज्ञानத்தை யுண்டு ज्ञानसंपादनத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கு, शुश्रूषोः என்றபடி. **विबोधकारकं** – ज्ञानத்தை யுண்டு பண்ணக்கூடியது. **प्राबोधहेतोः** – विशेषज्ञानसंपादनार्थம், **प्रणतस्य** – प्रणिपतनம் பண்ணிவனுக்கு, **शासनं** – भगवदाज्ञानिर्णयजनकமான शास्त्रம், **अनृतात्मने** – असत्यस्वभावाय, **शठाय** – गूढமாக

---

[4] கீதை 18-67, 68.

[5] பாரதம் சாந்திபர்வம் 313-32 முதல் 38 வரை.

न जिह्मबुद्धये । न पण्डितज्ञाय परोपतापिने देयं त्वयेदं विनिबोध यादृशे ॥ श्रद्धान्वितायाथ गुणान्विताय परापवादाद्विरताय नित्यम् ॥ विशुद्धयोगाय बुधाय चैव क्रियावतेथ क्षमिणे हिताय ॥ विविक्तशीलाय विधिप्रियाय विवादभीताय बहुश्रुताय । विजानते चैव तथा हितक्षमादमाय नित्यात्मसमाय देहिनाम् ॥ एतैर्गुणैर्हीनतमे न देयमेतत् परं ब्रह्म विशुद्धमाहुः । न श्रेयसा योक्ष्यति तादृशे कृतं धर्मप्रवक्तारमपात्रदानात् ॥ पृथ्वीमिमां यद्यपि रत्नपूर्णां दद्यान्न देयन्त्विदमव्रताय । जितेन्द्रि-

விப்ரியத்தைப் பண்ணுகிறவன்பொருட்டும், **क्लीबाय** – जन्मान्तरத்தில் கொடிய பாபம் பண்ணி கர்மघनர்ஹனாய்ப் பிறந்த नपुंसकனின் பொருட்டும், **जिह्मबुद्धये** – कुटिलबुद्धिயை அதாவது सर्वार्थங்களையும் विपरीतமாக ग्रहिக்கும் तामसबुद्धिயை யுடையவனின் பொருட்டும், **पण्डितज्ञाय**– தன்னையே पण्डितனாக எண்ணுமவன்பொருட்டும், **परोपतापिने** – பிறர்களுக்கு उपतापத்தைச் செய்கிறவன் பொருட்டும், **न देयं** – उपदेश्यமன்று. இப்படிअनुपदेश्यपात्रத்தைச் சொல்லி இனி उपदेश्यपात्रங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார் **देयं त्वयेदमिति** । **श्रद्धान्विताय** – रहस्यार्थश्रवणத்தில் त्वरैயுடையவன் பொருட்டும், **गुणान्विताय** – शमदमादिगुणமுடையவன்பொருட்டும், **परापवादाद्विरताय** – परापवादத்தில் நின்றும் सर्वदा विरतனானவனின் பொருட்டும், **विशुद्धयोगाय** – अनन्यமான भक्तिயுடையவனின் பொருட்டும், **बुधाय** – उपदिष्टार्थ ग्रहणधारणक्षमனின் பொருட்டும், **क्रियावते** – अनुष्ठानशीलனின்பொருட்டும், **क्षमिणे** – अनुष्ठानादिजनितश्रमத்தை ஸஹித்துக்கொள்ளுகிறவனின் பொருட்டும், **हिताय** – लोकहिताय, **विविक्तशीलाय** – एकान्तवासத்தையே स्वभावமாகவுடையவனின்பொருட்டும், **विधिप्रियाय** – शास्त्रத்தில் சொன்ன कर्मविधानத்தில் प्रीतिயுள்ளவனின் பொருட்டும், அதாவது शास्त्रविहितமான கர்மத்தை यथाशक्ति அநுஷ்டித்தே தீரவேண்டுமென்கிற प्रीतिயுள்ளவனின் பொருட்டும், **विजानते** – कृतज्ञाय, **हितेति** । ஹிதங்களான क्षमादमங்களை உடையவனின் பொருட்டும், **नित्यात्मसमाय देहिनां** – देहिகளுக்கு सर्वकालத்திலும் प्रियत्वेनात्मतुल्याय, सर्वदेहिகளுக்கும் सर्वकालத்திலும் आत्मवत् प्रियனாயிருக்கிறவனின் பொருட்டும், सर्वभूत सुहृदे इति यावत् । **एतत्** – இந்த रहस्यம், **विशुद्धं परं ब्रह्माहुः** – हेयप्रतिभटமான परब्रह्मप्रतिपादकமென்று சொல்லுகிறார்கள். மஹான்கள் इति शेषः । ஆகையாலே இது पूर्वोक्तமான गुणங்களில்லாதவனுக்கு उपदेशिக்கத் தக்கினதன்று. அப்படி उपदेशिத்தால் அந்த उपदेशமானது उपदेष्टाவான ஆசார்யனை श्रेयஸ்ஸோடே சேர்க்காது. அப்படி उपदेशिக்கிறவனுக்கு श्रेयஸ்ஸு உண்டாகாதென்று கருத்து. ஏனென்றால், **अपात्रदानात्** – गुणहीनனான अपात्रத்திலே रहस्यத்தை उपदेशिத்ததால், **पृथ्वीमिति** । காடும் மேடுமாயுள்ள இந்த பூமியை ரத்நங்களாலே परिपूर्णமாகப் பண்ணிக்கொடுத்தாலும் கொடுக்கலாம்; இந்த रहस्यமானது व्रतहीनனுக்குக் கொடுக்கத்தக்கினதன்று. இந்த उत्कृष्टமான रहस्यமானது ஜிதேந்த்ரியனாயிருக்கிற

यायैतदसंशयन्ते भवेत् प्रदेयं परमं नरेन्द्र ॥ कराळ मा ते भयमस्तु किञ्चिदेतत्परं ब्रह्म श्रुतं त्वयाद्य । यथावदुक्तं परमं पवित्रं विशोकमत्यन्तमनादिमध्यं'', [6]''विद्ययैव समं कामं मर्तव्यं ब्रह्मवादिना । आपद्यपि च घोरायां न त्वेनामिरिणे वपेत्'', [7]''मूर्खाश्च पण्डितम्मन्या अधर्मा धार्मिका इव । धर्मयुक्तान् प्रबाधन्ते साधूनां लिङ्गमास्थिताः ॥ एकतस्त्वपवर्गार्थमनुष्ठानादिकौशलम् । लोकानुसारस्त्वेकत्र गुरुः पश्चादुदीरितः ॥ भवन्ति बहवो मूर्खाः क्वचिदेका विशुद्धधीः । त्रासितोऽपि सदा मूर्खैरचलो यस्स बुद्धिमान् ॥ न विश्वासः क्वचित्कार्यो विशेषात्तु कलौ युगे । पापिष्ठा वादवर्षेण मोहयन्त्यविचक्षणान् ॥ गोपयन्नाऽऽचरेद्धर्मन्नापृष्टः किञ्चिदुच्चरेत् । पृष्टोपि न वदेदर्थं गुह्यं सिद्धान्तमेव च ॥

பாத்திரத்தின் பொருட்டு ஸம்ஶயமன்றிக்கே அவஶ்யமாகக் கொடுக்கத்தக்கினது. கராळ என்கிறது ஜனகவம்ஶியரான கராளராஜாவிற்கு ஸம்போधनம். **एतत्परं ब्रह्म** – பரப்ரஹ்மப்ரதிபதகமான இந்த ரஹஸ்யம், பரமமித்யாதிகள் பரப்ரஹ்மத்துக்கு விஶேஷணங்கள். ஸத்பாத்ரம் லபியாவிடில் செய்வதாவது என் என்னில் சொல்லுகிறது **विद्ययैवेति** । இது மனுஸ்ம்ருதிவசனம். ப்ரஹ்மவாதிகள் ஸத்பாத்ரம் கிடைக்காதபோது ப்ரஹ்மவித்யையோடு கூட மரித்தே போக வேண்டுமேயொழிய கோரமான ஆபத்திலும் ப்ரஹ்மவித்யையாகிற பீஜத்தை, இரிணே – அபாத்ரமாகிற ஊஷரக்ஷேத்ரத்தில் விதைக்ககூடாது. அபாத்ரத்தில் ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேஶிக்கக் கூடாது என்றபடி. ஊஷரவாசகமான இரிணஶப்தத்தாலே ரூபிதர்களைக் காட்டுகிறார் **मूर्खाश्चेति** । **साधूनां लिङ्गमास्थिता इति** । ஸாதுக்களுடைய வேஷத்தை தரித்தவர்களாய்க்கொண்டு தர்மிஷ்டர்களையும் பாதிப்பார்கள். ஆகையால் அவர்களோடு ஸஹவாஸம் கூடாதென்றுகருத்து. ஆனாலும் சில ஆசார்யர்கள் ஒரு பக்கத்தில் மோக்ஷார்த்தமான அனுஷ்டானத்தில் குஶலர்களாய் ஒரு பக்கத்தில் லோகானுஸாரத்தாலே பண்டிதம்மன்யர்களோடும் ஸஹவஸித்துப்போகிறார்களே என்னில்? அந்த ஆசார்யர்கள் பின்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்படுகிறார்களென் கிறார் **एकतस्त्विति** । **पश्चादुदीरितः** – அதமராகச் சொல்லப்பட்டவர். இப்படி லோகானுஸாரமின்றிக்கே கேவலாபவர்கார்த்தம் அனுஷ்டிக்கும் ஆசார்யர்கள் கிடைப்பர்களோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **भवन्ति बहवो मूर्खाः क्वचिदेको विशुद्धधीरिति** । இங்கு ஏகஶப்தத்தாலும் க்வசிச்சப்தத்தாலும் அப்படிப்பட்ட ஆசார்யனுக்கு தௌர்லப்யம் ஸூசிதம். அப்படி ஒருவனிருந்தால் பலபேர்களான மூர்க்கர்களுக்கு பயந்து தன் அனுஷ்டானத்தில் நின்றும் நழுவ நேரிடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **त्रासितोऽपि सदा मूर्खैरचलो यस्स बुद्धिमानिति** । எவனொருவன் மூர்க்கர்களாலே பயமுறுத்தப்பட்டாலும் அபவர்கார்த்தமான அனுஷ்டானத்தில் நின்றும் சலிக்கிற தில்லையோ அவனே புத்திமானான ஆசார்யன்; விஶுத்ததீः என்றபடி. நனு ஶிஷ்யர்களுக்கு உபதேஶிப்பதன்றோ முக்யமான ஆசார்யக்ருத்யம். அந்த ஶிஷ்யர்கள் வாதகுஶலர்களாய் ஸித்தாந்த-

[6] மநுஸ்ம்ருதி 2-113.
[7] சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 4-251 முதல் 258 வரை.

आश्रितायातिभक्ताय शास्त्रश्रद्धा पराय च । न्यायेन पृच्छते सर्वं वक्तव्यं शौचयोगिने ॥ आत्म पूजार्थमर्थार्थं डंभार्थमपि खिन्नधीः । अयोग्येषु वदञ्छास्त्रं सन्मार्गात् प्रच्युतो भवेत् ॥ ऊषरे निवपे-द्बीजं षण्डे कन्यां प्रयोजयेत् । सृजेद्वा वानरे मालां नापात्रे शास्त्रमुत्सृजेत्'', [8]''न नास्तिकायानृजवे नाभक्ताय कदाचन । नैव हिंसाभिरुचये न लुब्धाय विशेषतः । दातव्यो मन्त्रराजोऽयम्मन्त्रोऽयं हि न तादृशः । ऋजवे गुरुभक्ताय वैष्णवाय विशेषतः ॥ सर्वप्राण्यनुकूलाय दातव्यो देशिकेन तु'' ॥

विरुद्धवादங்களைச் சொல்லி आचार्यனையே மோஹிப்பித்தார்களாகில் செய்வதென் என்ன? எக்காலத்திலும், விசேஷமாக கலியுகத்தில் ஒருவனிடத்தில் விச்வாஸத்தைப் பண்ணி உபதேசிக்கக்கூடாதென்கிறார் **न विश्वास इति** । இப்படி ஒருவனை விச்வஸித்து உபதேசிக்கக்கூடாதென்று சொல்லி, அவ்வாசார்யனுக்கே சில कर्तव्याकर्तव्यங்களை சொல்லு கிறார் गोपयन्निति । अपवर्गार्थமான धर्मத்தை மறைத்தே அனுஷ்டிக்கக்கடவன். அதை அப்ருஷ்ட-னாய்க்கொண்டே ஒருவனுக்கும் சொல்லக்கூடாது. சிலர்களால் கேட்கப்பட்டாலும் रहस्यार्थங்களையும் सिद्धान्तार्थங்களையும் சொல்லக்கூடாது என்கை. இப்படி ஒருவனையும் விச்வஸித்து உபதேசிக்கக்கூடாதென்றால் आचार्यकृत्यத்திற்கே லோபம் வாராதோ வென்னை? பரீக்ஷிதர்களான சில சிஷ்யர்களுக்கே உபதேசிக்கலாமென்கிறார் **आश्रितायाति-भक्तायेति** । **आश्रिताय** – सम्यगुपसन्नाय, **न्यायेन पृच्छते** – ''तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया'' इत्याद्युक्त-न्यायத்தாலே ப்ரச்னம் பண்ணுகிறவன் பொருட்டு, **शौचयोगिने** – करणत्रयशुद्धियुक्ताय, **सर्वं वक्तव्यं** – अनुष्ठेयமான धर्मங்களும் गुह्यங்களான सिद्धान्तार्थங்களும் அவச்யமாக उपदेश्यங் களென்கை. இப்படி सच्छिष्यர்களுக்கே उपदेश्यமென்று நியமமிருந்தாலும் ஒருவன் वृत्तिकर्शितனாய் खिन्नमनस्कனாயிருந்தால் அந்த தசையிலும் தன்னுடைய अर्थलाभादिகளை உத்தேசித்து उपदेशानर्हர்களுக்கு शास्त्रத்தைச்சொன்னாலும் அவனுக்கு सन्मार्गத்தில் நின்றும் प्रच्युतिயுண்டாமென்கிறார் **आत्मपूजार्थमर्थार्थमिति** । இப்படி ஆபத்தசையிலும் अपात्रத்தில் शास्त्रத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று சொல்லி அதை சில अकृत्यங்களைச் செய்தாலும் செய்யலாம்; अपात्रத்தில் शास्त्रத்தைச் சொல்லக்கூடாதென்று சொல்லி த்ருடீகரிக்கிறார் **ऊषरे निवपेदिति** । இப்படி अयोग्यர்களின் பொருட்டு सामान्यமாக शास्त्रத்தை உபதேசிக்கலாகா தென்றும் योग्यர்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லி ''तद्विष्णोः'' என்கிற प्रपत्तिकरणमन्त्रமான मन्त्रराजविशेषம் उपदेशायोग्यர்களுக்கு உபதேசிக்கலாகாதென்றும் योग्यர் களுக்கே उपदेश्यமென்றும் சொல்லும் सात्यकितन्त्रश्लोकங்களை உதாஹரிக்கிறார் **न नास्ति-कायेत्यादि** । **अनृजवे** – करणत्रयसारूप्यமில்லாதவனின் பொருட்டு, **अयं हि मन्त्रः** – तद्विष्णोः என்கிற இந்த मन्त्रமானது, **न तादृशः** – अयोग्यர்களுக்கு உபதேசிக்கத் தக்கினதன்று. ऋजु-வாயும் गुरुभक्तனாயும் विष्णुभक्तனாயும் सर्वप्राण्यनुकूलனாயுமுள்ளவனுக்கே இந்த मन्त्रம்

---

[8] ஸாத்யகிதந்த்ரம் .

[9]"தொண்டர்க்கமுதுண்ணச்சொன்மாலைகள் சொன்னேன்", [10]"அந்தாதி மேலிட்டறிவித்தேனாழ் பொருளைச் சிந்தாமற் கொள்மினீர் தேர்ந்" தென்று श्रीसात्वतभगवद्गीतावसिष्ठकरालसंवादशाण्डिल्यस्मृति सात्यकितन्त्रादिகளிற் சொல்லுகிறபடியே शरण्यனநுமதிபண்ணும்படிக்கீடான सात्त्विकतास्तिक्यादि குணங்களையுடையவராய், [11]"अभयं सत्वसंशुद्धिर्ज्ञानयोगव्यवस्थितिः । दानं दमश्च यज्ञश्च स्वाध्यायस्तप आर्जवम् ॥ अहिंसा सत्यमक्रोधस्त्यागश्शान्तिरपैशुनम् । दया भूतेष्वलोलुप्त्वं

आचार्यனாலே उपदेशिக்கத்தக்கினது. இப்படி रहस्यार्थங்களை योग्यர்களுக்கே சொல்ல வேண்டுமென்பதிலும் अयोग्यர்களுக்குச் சொல்லாமல் रक्षिக்கவேண்டுமென்பதிலும் நம்மாழ்வாருடையவும் திருமழிசைப்பிரானுடையவும் श्रीसूक्तिகளை प्रमाणीकरिக் கிறார் **தொண்டர்க்கமுதுண்ண** इति । **தொண்டர்க்கு** – कैङ्कर्यपरர்களான भगवद्भक्तர் களுக்கே, **அமுதுண்ண** – अमृतம்போன்ற भगवदनुभवத்தைப் பண்ணுகைக்கு, **சொன்மாலைகள்** – மாலைபோலே भगवानுக்கு हृदयङ्गमமான सूक्तिமாலைகளை, சொன்னேனென்கை. **அந்தாதிமேலிட்டு** इति । अन्तादिरूपமான (पूर्वगाथान्तिमपदोप-क्रमोत्तरगाथारूपமான) प्रबन्धத்தை, **மேலிட்டு** – व्याजமாகக்கொண்டு, **ஆழ்பொருளை** – अतिगूढமான रहस्यार्थங்களை. **அறிவித்தேன்** – பாமரர்களும் எளிதில் தெரிந்து கொள்ளும்படி சொன்னேன், நீர் – நீங்கள், **தேர்ந்து** – இந்த அந்தாதியின் वैभवத்தை परामर्शिத்து, **சிந்தாமல்** – இதை अयोग्यர்களுக்கு उपदेशिயாமல். **கொள்மின்** – ग्रहिத்துக் கொள்ளுங்கோள். सात्यकितन्त्रादीत्यत्रादिपदத்தாலே पूर्वोक्त திருவாய்மொழிக்கும் திருவந்தாதிக்கும் ग्रहणம். उपात्तवचनங்களில் சொல்லப்பட்ட असदुपदेशराहित्यसदुपदेश-निरतत्वादिगुणங்கள் शरण्यனभ्यनुज्ञैக்கு योग्यமான सात्त्विकतास्तिक्यादिगुणத்துக்கு उपलक्षणமென் கிறார் **शरण्यனநுமதி பண்ணும்படிக்கீடான** इति । आस्तिक्यादीत्यत्रादिपदத்தால் शमादिகளுக்கு ग्रहणம். இப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடைய आचार्यர்கள் रहस्यार्थங்களை दैवप्रकृतिகளுக்கே उपदेशिத்தும் आसुरप्रकृतिகளுக்குமறைத்தும் महाधनத்தை रक्षिப்பதுபோல் रक्षिத்துப் போருவார்களென்கிறார் **अभयमिति** । आगामिदुःखहेतुदर्शनத்தாலே யுண்டாகும் दुःखம் भयம், तदभावः अभयम्. **सत्वसंशुद्धिः** – सत्वगुणத்திற்கு संशुद्धिः, सत्वोद्रेक इति यावत् । अथवा सत्वस्य – अन्तःकरणस्य, **संशुद्धिः** – रजस्तमोगुणरहितत्वம், **ज्ञानयोगव्यवस्थितिः** – प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपसंशीलनம், **दानं** – न्यायार्जितமான धनத்தை सत्पात्रத்தில் अर्पणம், **दमः** – மனஸ்ஸுக்கு विषयोन्मुख्य-निवृत्तिயை योचिக்கை, **यज्ञः** – सात्त्विकत्यागयुक्तமான भगवदाराधनपञ्चमहायज्ञाद्यनुष्ठानம், **स्वाध्यायः** – எல்லா वेदங்களும் सविभूतिकமான भगवानையும் तदाराधनத்தையும் प्रतिपादिக்கிற

---

[9] திருவாய்மொழி 9-4-9.

[10] நான்முதன் திருவந்தாதி 1.

[11] கீதை 16-1, 2,3.

मार्दवं ह्रीरचापलम् ॥ तेजः क्षमा धृतिश्शौचमद्रोहो नातिमानिता । भवन्ति संपदं दैवीमभिजातस्य भारत" என்றும், [12]"द्विविधो भूतसर्गोऽयं दैव आसुर एव च । विष्णुभक्तिपरो दैवः" என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட दैवप्रकृतिகளுக்கு [13]"संवत्सरं तदर्धं वा मास त्रयमथापि वा । परीक्ष्य विविधोपायैः कृपया निस्स्पृहोवदेत्", [14]"यदृच्छयोपसन्नानां देशान्तरनिवासिनाम् । इष्टोपदेशः कर्तव्यो नारायणरतात्मना" मित्यादिகளிற்சொன்ன परीक्षादि मूलगुणनिश्चयपूर्वकமாக

தென்றெண்ணி வேதாப்யாஸத்தைச் செய்தல், **तपः** – க்ருச்ச்ராசாந்த்ராயணாத்யநுஷ்டாநத்தாலே காயக்லேசம் பண்ணுதல், **आर्जवं** – மனோவாக்காயங்களுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு ஐகரூப்யம், **अहिंसा** – ஸுகோதர்க்கமில்லாத பரபீடாவர்ஜநம், **सत्यं** – பூதங்களுக்கு ஹிதமான யதாத்ருஷ்டார்த்தவசநம், **अक्रोधः** – அயலார்க்கு கஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய சித்தவிகாரமில்லாமை, **त्यागः** – தன்னுடைய ஹிதத்திற்கு விருத்தங்களையெல்லாம் விடுகை, **शान्तिः** – பஹிரிந்த்ரியங்களுக்கு விஷயப்ராவண்ய நிவ்ருத்தியை பரிசயம் பண்ணிவைக்கை, **अपैशुनं** – பராநர்த்தகரமான வாக்யத்தை அந்யனுடைய காதில் சொல்லாமை, **भूतेषु दया** – பூதங்களுடைய து:கத்தை ஸஹிக்காமல் அதைப் போக்கடிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணம், – **अलोलुप्त्वं** – விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை, **मार्दवं** – கடினனல்லாமலிருக்கை, ஸாதுஜநஸம்ச்லேஷார்ஹ-னாயிருக்கை. **ह्रीः** – தப்பு நேர்ந்தால் லஜ்ஜிக்கை, **अचापलं** – ஸ்ப்ருஹணீயமான விஷயமானது தானாக ஸந்நிஹிதமானாலும் சஞ்சலனாகாமை. **तेजः** – தன் அநுஷ்டானவிரோதிகளான துர்ஜநங்களாலேயும் இந்த்ரியங்களாலேயும் அபிபவிக்கக் கூடாமை. **क्षमा** – இதரர்களால் பீடிக்கப்பட்டாலும் அவர்களிடத்தில் கோபமின்றியே ஸஹித்துக்கொள்ளுகை. **धृतिः** – தைர்யம்; அதாவது பெரிய ஆபத்து நேர்ந்தாலும் தனக்கு விஹிதமான க்ருத்யங்களைச் செய்தே தீரவேண்டுமென்கிற த்ருடாத்யவஸாயம். **शौचं** – பாஹ்யாந்தரகரணங்களுக்கு சாஸ்த்ரவிஹிதமான கர்மார்ஹதாபாதநம். **अद्रोहः** – இதரர்களுடைய ஸ்வச்சந்தவ்ருத்தியைத் தடைசெய்யாமலிருக்கை. **नातिमानिता** – தனக்கு உசிதமல்லாத கர்வமற்றிருக்கை. **द्विविध इति** । இதற்கு அர்த்தம். **अयं** – உலகத்தில் காணப்படும் பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டி தைவமென்றும் ஆஸுரமென்றும் இரண்டுவகைப்பட்டது. அதில் தைவமென்பது விஷ்ணுபக்தியிலேயே ஆஸக்தியுள்ளதாகியிருக்கும் என்கை. இப்படிப்பட்ட தைவப்ரக்ருதிகளுக்கும் ஸநியமமாக உபதேசிப்பார்களென்கிறார் **संवत्सरमिति** । மேல் மேல் அல்பகாலத்தைச் சொன்னது பரீக்ஷையின் ஆவச்யகத்வத்யோதநார்த்தம். **विविधोपायैः** – முன் வ்யாக்யாதமான காலயாபநஜலாஹரணாதி-களான உபாயங்களாலே, **निस्स्पृहस्सन्** – க்யாதிலாபபூஜாதிகளில் ஆசையற்றவனாய்க்

[12] விஷ்ணுதர்மம் 109-74.
[13] சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 1-116.
[14] ஸாத்வதஸம்ஹிதை 21-45.

[15]''श्रुतादन्यत्र सन्तुष्टस्तत्रैव च कुतूहली'' என்னலாமவஸ்தையிலே அஷட்கர்ணமாக வெளியிட்டு, [16]''डंभो दर्पोऽतिमानश्च क्रोधः पारुष्यमेव च । अज्ञानश्चाभिजातस्य पार्थ! संपदमासुरीम्'' என்றும், [17]''विपरीतस्तथासुरः'' என்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வாஸுர-ப்ரக்ருதிகளுக்கு மறைத்து சீரிய தனமுடையார் சேமித்து வாழுமாப்போலே சரிதார்த்தராய் வர்த்திப்பார்கள் பூர்வாசார்யர்கள்.

கொண்டு, वदेत् – ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சொல்லக்கடவன். **यदृच्छयेति** । தேசாந்தரநிவாஸிகளாய் யாத்ருச்சிகமாக வந்து உபஸந்நர்களானவர்கள் நாராயணரதர்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு இஷ்டமான அர்த்தங்களை சிரகாலபரீக்ஷையில்லாமலே உபதேசிக்கலாமென்கை. **श्रुतादिति** । भावेक्तः । தனக்குக் கேட்கவேண்டியதான ரஹஸ்யங்களுடைய ஶ்ரவணத்தைக் காட்டிலும் வேறு விஷயங்களில் அல்பபுத்தியையுடையவனாய் (வேறு விஷயத்தில் ஆசையற்ற வனாய்) கேட்கவேண்டிய ரஹஸ்யார்த்தஶ்ரவணத்திலேயே குதூஹலத்தை யுடையவனாய், அதிலேயே உத்கடேச்சையை உடையவனாய் என்கை. **அஷட்கர்ணமாக** – ஆறு காதில்லாத படி, ஶிஷ்யாசார்யவ்யதிரிக்தமான மூன்றாவது மனிதன் கேளாதபடி என்று தாத்பர்யம். இதனால் ''कथयामि यथापूर्वं दक्षाद्यैर्मुनिसत्तमैः । पृष्टः प्रोवाच भगवानब्जयोनिः पितामहः ॥ तैश्चोक्तं पुरुकुत्साय'' इत्यादिவசநங்களில் ஒரு ஆசார்யன் பஹுஶிஷ்யர்களுக்கும், அநேக ஆசார்யர்கள் ஒரு ஶிஷ்யனுக்கும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசித்ததாகச் சொல்லியிருப்பதும், அத்ய யாவத் ஒரு ஆசார்யன் பஹுஶிஷ்யர்களுக்கு ஏககாலத்தில் ரஹஸ்யார்த்தங்களை உபதேசித்துப் போருவதும் விருத்தமாகாது என்று ஜ்ஞாபிதமாயிற்று. **डंभ इति** । **डंभः** – தன்னை தார்மிகன் என்றுசொல்ல வேண்டுமென்று எண்ணி தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கை. **दर्पः** – க்ருத்யாக்ருத்யங்களைத் தெரியாதபடி பண்ணும் அதிஸந்தோஷம். **अतिमानः** – தன் வித்யைக்கும் ஆபிஜாத்யத்துக்கும் அநுகுணமில்லாத சித்தஸமுந்நதி: । **पारुष्यं** – ஸாதுக்கள் வெறுக்கும்படியான ஸ்வபாவம். **अज्ञानं** – பராவரதத்த்வத்தைப் பிரித்து அறியாமை, இவைகள் ஆஸுரஸம்பத்தில் அபிஜாதனுக்கு உண்டாகும். **विपरीत-स्तथासुरः** – விஷ்ணுபக்திபரமான தைவப்ரக்ருதிக்கு விபரீதமான (அதாவது) விஷ்ணுத்வேஷமுடையதான ஸ்ருஷ்டியானது ஆஸுரமென்கை. **மறைத்து** – ஆச்சாதநம் பண்ணி, **சீரிய தனமுடையார்** – ஶ்லாக்யமான தனமுடையவர், **சேமித்து வாழுமாப்போலே** – ஸமயம் நேர்ந்தபோது உசிதமாக செலவு செய்யலாமென்றெண்ணி நிக்ஷேபித்து வைத்து வாழுமாப்போலே, **சரிதார்த்தராய் வர்த்திப்பார்கள்** – க்ருதார்த்தராக எண்ணி இருப்பார்கள். இதனால் அஸதுபதேசம் கூடாதென்பதிலும் ஸதுபதேசம் செய்யவேண்டுமென்பதிலும் ஶிஷ்டாசாரரூபப்ரமாணம் காட்டப்பட்டது.

15

16 கீதை 16-4.

17

இவர்கள் देहेन्द्रियादिव्यतिरिक्तனாய் नित्यனாயிருப்பானொரு आत्माவுண்டு. இச் चेतनाचेतनங்களிரண்டுமொழிய இவற்றுக்கन्तर्यामिயாய் शेषिயாயிருப் பானொரு परमात्माவுண்டு. இப் परमात्माவையொழிய இவ்வாत्माவுக்குத் தானும் பிறரும் रक्षकராகமாட்டாரென்று तत्त्वத்தையும், अनादिकालமந் தாதியாக संसरिத்துப்போந்த வடியேனுக்கு இனியொரு गर्भवासादिक्लेशம் வாராதபடி திருவடிகளைத் தந்து रक्षिத்தருளவேண்டுமென்று आचार्यன் प्रसादिத்த गुरुपरंपरा पूर्वकद्वयத்தாலே श्रीமானான नारायणன் திருவடிகளை शरण- மாகப்பற்றி आत्मात्मीयங்களையும் அவற்றைப் பற்ற வருஞ் சுமைகளையும் அங்கே समर्पिப்பதென்று हितத்தையும், सदाचार्यன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்ட வெம்பெருமானினி நம்மை யொருபடிக்குங் கைவிடா னென்கிற தேற்றத்தோடே யிங்கிருந்த காலம் अपवर्गपूर्वरङ्गமான निरपराधा- नुकूलवृत्तिயோடே நடப்பதென்றுत्तरकृत्यத்தையும் संग्रहरुचिகளுக்குச் சுருங்க வருளிச்செய்வர்கள்.

இப்படி சீரிய विद्यैயையுடைய ஆசார்யகள் परमास्तिकனாய் अल्पश्रुतனான शिष्यனும், तथाविधர்களான தன்னையாश्रयித்த स्त्रीशूद्रர்களும் நன்றாக அறியும்படி उपदेशिப்பர் களோவென்ன, அவர்களுடைய उपदेशप्रकारத்தை द्राविडवाक्यங்களாலும் ஒரு श्लोकத் தாலும் अनुवदिத்துக் காட்டுகிறார் **இவர்கள் देहेन्द्रियेत्यादि**யால். **இவர்கள்** – ஆசார் யர்கள், இவர்கள் तत्त्वத்தையும் ஹிதத்தையும் उत्तरकृत्यத்தையும் சுருங்கவருளிச் செய்வார்கள் என்றந்வயம். **देहेन्द्रियादीति** - अचेतनतत्त्वोपदेशம். नित्यனாயிருப்பானொரு आत्माவுண்டு என்று चेतनतत्त्वोपदेशம். अन्तर्यामिயாய் शेषिயாயிருப்பானொரு परमात्माவுண்டு என்று ईश्वरतत्त्वोपदेशம். **அந்தாதியாக** – पूर्वशरीरத்துக்கு அन्तமான सूक्ष्मशरीरத்தின் अंशங் களை उत्तरशरीरத்திற்கும் ஆदियாகப் பற்றி ரக்ஷித்தருளவேணும் என்பது उत्तरखण्डार्थம். **शरणமாகப்பற்றி** – उपायமாக अध्यवसिத்து, அங்கே समर्पिப்பதென்பது प्रपत्तियினர்थம். **अपवर्गपूर्वरङ्गமான** इति । पूर्वरङ्गம் उत्तरत्र நடக்கப்போகிற रङ्गத்திற்கு அதாவது नर्तनத்திற்கு शेषமாய் तद्घटकமானாற்போலே उत्तरकृत्यம் अपवर्गத்திற்கு पूर्वभाविயாய் तदुपकारकமாம் என்று கருத்து. निरपराधानुकूलवृत्तिயோடே நடப்பது என்பது उत्तरकृत्योपदेशம். **சுருங்க** – அவரவர்கள் बुद्धिக்குத் தகுந்தபடி संग्रहமாக.

प्रत्येयस्तु (प्रत्यग्वस्तु) विलक्षणः प्रकृतितस्त्राता पतिस्तत्पर-
स्तस्मिन्नात्मभरार्पणं हिततमं तच्छेषवृत्तिः फलम् ।
इत्थं तत्त्वहिते पुमर्थ इति नस्त्रेधा विभक्तं धनं
दायत्वेन दयाधनास्स्वयमदुर्दत्तात्मनां देशिकाः ॥

இனி तत्त्वहितपुरुषार्थங்களைச் சுருங்க அருளிச்செய்யும் प्रकारத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே தமக்கு ஆசார்யர்கள் उपदेशिத்தார்களென்கிறார் प्रत्येयस्त्विति । இங்கு ''प्रत्यग्वस्तु विलक्षणं'' என்கிற பாடமே समीचीनம். देहेन्द्रियादिव्यतिरिक्तனாய் नित्यனாயிருப்பானொரு आत्माவுண்டு என்கிற கீழ் श्रीसूक्तिக்கும் अनुगुणம் என்று தோன்றுகிறது. प्रत्यग्वस्तु – स्वस्मै स्वयंप्रकाशமான ஆத்மவஸ்து, प्रकृतितः – देहेन्द्रियादिरूपेण परिणतமான प्रकृतिயைக் காட்டிலும், विलक्षणं – விலக்ஷணமானது. त्राता पतिः – रक्षकனாய் शेषिயான भगवान्, तत्परः – रक्ष्यமாய் शेषமான चेतनाचेतनங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன். இதனால் तत्त्वம் சொல்லப்பட்டது. तस्मिन् – रक्षकனாயும் शेषिயாயுமிருக்கிற அந்த भगवानிடத்தில், आत्मभरार्पणं – आत्मभरसमर्पणமானது, हिततमं – अत्यन्तहितம். இதனால் ஹிதம் சொல்லப் பட்டது. तच्छेषवृत्तिः फलं – அந்த भगवानிடத்தில் उत्तरकालத்திலும் दिव्यदेशप्राप्त्यनन्तरமும் செய்யும் கைங்கர்யமானது फलம். இதனால் पुरुषार्थம் சொல்லப்பட்டது. इत्थं – இப்படி சுருக்கமாக, இதற்கு अदुः என்பதோடந்வயம். तत्त्वहिते पुमर्थ इति – तत्त्वமென்றும், ஹிதமென்றும் पुरुषार्थமென்றும், त्रेधा विभक्तं – மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்ட, धनं – संप्रदायधनத்தை दत्तात्मनां – शेषமாக समर्पिக்கப்பட்ட ஆத்மஸ்வரூபத்தையுடைய, नः – நமக்கு, दयाधनाः – दयाधनர்களான ஆசார்யர்கள், स्वयं – தாங்களே, दायत्वेन – ஒரு பிதா தனக்குள்ள ஸொத்தை பலவகையாகப் பிரித்து ''मनुः पुत्रेभ्यो दायं व्यभजत्'' என்கிறபடி கூறுள்ள ஸொத்தாக எப்படிக் கொடுப்பனோ, அப்படியாக अदुः – க்ருபையோடு उपदेशिத்தார்கள் என்கை.

இப்படி रहस्यत्रयத்தைப்பற்றின கீழும்மேலுமுள்ள பாசுரங்களெல்லாம் वेदान्तोदयनसंप्रदायமான மடப்பள்ளி வார்த்தையை आचार्यன் பக்கலிலே தாங்கேட்டருளினபடியே கிடாம்பி யப்புள்ளாரடியேனைக் கிளியைப் பழக்குவிக்குமாப்போலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ளத்திலிரக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளியப் प्रकाशिப்பித்து மறவாமற்காத்துப் பிழையறப் பேசுவித்த பாசுரங்கள்.

நனு रहस्यत्रयங்களும் तत्प्रतिपादकங்களான तत्त्वहितपुरुषार्थங்களும் ஆசார்யனால் उपदेशिக்கப்பட்டிருந்தாலும் तदनुबन्धिகளாய்க் கீழும் மேலும் சொல்லப்பட்ட अर्थங்களெல்லாம் आचार्योपदिष्टங்களன்றே? அவைகளும் उपदिष्टங்களென்னில் उपदेशकालத்திலேயே அவைகள் கசடறத் தெளிந்ததோ? அப்போது தெளிந்திருந்தாலும் பிறகு மறந்து போயிராதோ? மறவாமலிருந்தாலும் विशकलितமாகக் கேட்ட அவைகளையெல்லாம் ஒரு ग्रन्थरूपமாகச் சேர்த்துப் பேசினால் பிழைகள் संभावितங்களன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி रहस्यत्रयத்தைப் பற்றின** इत्यादिना । **கீழும் மேலுமுள்ள பாசுரங்களெல்லாம்**இதி । ''दायत्वेन दयाधनाः स्वयमदुः'' என்கிற வரையில் கீழுள்ள பாசுரங்கள். இப்படி என்பதற்கு மேல் ''शरण्यदंपतिविदां सम्मतस्समगृह्यत'' என்கிறவரையிலுள்ள आचार्यकृत्य शिष्यकृत्य निगमनाधिकारங்களிலுள்ள பாசுரங்கள் மேலுள்ள பாசுரங்கள். **वेदान्तोदयनர்** – ஸ்ரீभाष्यकारருடைய माहानसिकராய், भाष्यकारரிடத்திலேயே समस्तसंप्रदायार्थங்களையும் பலதடவை கேட்ட கிடாம்பியாச்சான். இவரை न्याय-शास्त्रप्रणेताவான उदयनाचार्यரைப்போலே நம் वेदान्तदर्शनத்திற்கு उदयनரென்று உலகத்தில் சொல்லுவார்கள். **மடப்பள்ளி வார்த்தையை** – மடப்பள்ளியிலே கேட்ட வார்த்தையை, यतीन्द्रमाहानसिकரான கிடாம்பியாச்சான் பக்கல் அவர் குமாரரான கிடாம்பி ராமானுஜாசாரியர் மடப்பள்ளியிலேயிருந்து காலக்ஷேபம் செய்கையால் அவருபदेशத்தை மடப்பள்ளி வார்த்தை யென்கிறது. **आचार्यன் பக்கலிலே** – தனக்குத் தகப்பனாராயும் ஆசார்யராயுமுள்ள ஸ்ரீரங்காசாரியர் பக்கலிலே. **கிடாம்பியப்புள்ளார்** – वादिहंसांबुवाहர். **கிளியைப் பழக்குவிக்குமாபோலே** इति । இந்த दृष्टान्तத்தாலே रहस्यत्रयसारवाक्यங்களுக்கு माधुर्यமும் अन्यत एव श्रुतत्वமும் सूचितமாகிறது. **இரக்கமடியாக** – दयையை मूलकारणமாகக்கொண்டு, **பெருமாள்** – हयग्रीवன், **தெளிய प्रकाशिப்பித்து** इति । இதனால் ஹயக்ரீவனே आचार्योपदिष्टமான अर्थங்களையெல்லாம் நன்றாக प्रकाशिப்பிக்கையால் उपदिष्टार्थங்களில் தெளியாதது ஒன்றுமில்லையென்றதாயிற்று. **மறவாமற் காத்து** इति । ''मत्तः स्मृतिर्ज्ञानं'' என்று சொன்ன भगवानே रक्षकனாகும்போது विस्मरणத்துக்கு प्रसक्तिயேயில்லையென்று கருத்து. **பிழையறப் பேசுவித்த** – தப்பில்லாதபடி என்னைக்கொண்டு சொல்லுவித்த, **பாசுரங்கள்** – सर्वोत्कृष्टமான வார்த்தைகள்.

பாட்டுக்குரிய பழையவர் மூவரைப் பண்டொருகால்
மாட்டுக்கருடரு மாயன் மலிந்து வருந்துதலால்
நாட்டுக்கிருள் செக நான்மறையந்தி நடைவிளங்க
வீட்டுக்கிடைகழிக்கே வெளிகாட்டு மிம்
மெய்விளக்கே. (46)

இப்படி रहस्यत्रयसाररूपமான परमार्थप्रबन्धத்தை श्रीहयग्रीवனே என்னையனுप्रवेशித்துப் பிழையறப்பேசுவித்தான் என்பது நம்பத்தக்கினதோ? भगवान् भक्तர்களை அனு-प्रवेशித்து प्रबन्धங்களைச் செய்திருக்கிறான் என்பதில் अनन्यथासिद्धமான प्रमाणமுண்டோ வென்ன? द्वापरान्तத்தில் பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வார் என்கிற முதலாழ்வார்களை அனுप्रवेशித்துத் திருக்கோவலூரில் ஒரு गृहदेहलियில் (ரேழியில்) நெறுக்கியதால் உண்டான திருவந்தாதிகளை प्रकाशिப்பித்ததே अनुरूपदृष्टान्तமென்றெண்ணி அந்த वृत्तान्तத்தை ஒரு பாட்டாலே संग्रहித்து அருளிச்செய்கிறார் **பாட்டுக்குரிய** इति । **பாட்டுக்கு** – भगवत्प्रतिपादकமான द्रमिडगाथैகளுக்கு, **உரிய** – योग्यர்களான, द्रमिडगाथैயாலே भगवானை स्तोत्रம் பண்ண समर्थர்களான என்றபடி. **பழையவர்** – द्वापरத்திலேயே அவதரித்து प्राचीनர்களான, **மூவரை** – முதலாழ்வார்கள் மூவரை, **பண்டொருகால்** – முன்பொரு कालविशेषத்திலே, द्वापरान्तத்திலே என்றபடி. **மாட்டுக் கருள் தருமாயன்** – மாடு– धनம்; அதாவது विभूति. स्वविभूतिभूतரான चेतनர் विषयத்திலே கிருபையைக் கொடுக்கும், **மாயன்** – आश्चर्यचेष्टितனான கண்ணன், **மலிந்து** – அதிகமாக, **வருந்துதலால்** – उपमर्दிக்கையால், **வீட்டுக்கிடைகழிக்கே** – ஒரு வீட்டினுடைய देहलिயிலே, திருக்கோவலூர் என்று प्रसिद्धமான गोपुरத்திலே ஒரு வீட்டின் ரேழியிலே என்றபடி. **மெய்விளக்கு** – सत्यार्थप्रकाशकமான திருவந்தாதியாகிற விளக்கானது, सत्यार्थप्रकाशकत्वात् திருவந்தாதியை दीपत्वेन रूपणம் பண்ணினது. **நாட்டுக்கிருள்செக** – लोकங்களுக்கு अज्ञानமாகிற अन्धकारம் नशिத்துப்போகும் படிக்கும், **நான்மறை** – நான்கு वेदங்களுடைய, **அந்தி** – முடிவில், वेदान्तங்களில் प्रतिपाद्यங்களான, **நடை** – भक्तिप्रपत्तिरूपसन्मार्गங்கள், **விளங்க** – प्रकाशமாம்படிக்கும், **வெளிக்காட்டும்** – प्रकाशத்தை யுண்டுபண்ணும். முன்பு ஒரு कालविशेषத்திலே பொய்கைமுனி பூதத்தார் பேயாழ்வாரென்கிற முதலாழ்வார்கள் पण्णानदीतीरத்தில் मृकण्डुतपोवनத்தில் देहलीशனென்று சொல்லப்படும் ஆயனாருடைய क्षेत्रத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்பொழுது ஒரு நாள் கோடைகாலத்து மழையினால் பீடிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு தங்க இடமில்லாமல் போகப் பொய்கை யாழ்வார் ஒரு வீட்டின் ரேழியிலே வந்து சேர்ந்தார். அதன் பிறகு பூதத்தாழ்

மருளற்ற தேசிகர் வானுகப்பாலிந்த வையமெல்லாம்
இருளற் றிறையவனிணையடி பூண்டிட வெண்ணுதலால்
தெருளுற்ற செந்தொழிற்செல்வம் பெருகிச் சிறந்தவர்பால்
அருளுற்ற சிந்தையினா லழியா விளக்கேற்றினரே. (47)

வாரும் அந்த இடத்திற்கே வந்து ''எனக்குமிங்கு இடமுண்டோ'' என்று கேட்க ''உண்டு; இவ்விடத்தில் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், நீரும் வாரு'' மென்று சொல்லி இருவரும் அந்த தேஹளியிலே இருக்க, பேயாழ்வாரும் மழையினால் வருந்தி அதே இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் ''எனக்குமிங்கே இடமுண்டோ'' வென்ன இவ்விருவர்களும் ''இங்கு ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் உட்கார்ந்திருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம் ஆகையால் நீரும் வாரு'' மென்று சொல்ல, அவரும் அவ்விடத்தில் வந்து சேர்ந்தார். அப்பொழுது இப்படி भगवद्भक्तர்களான மூவரின் சேர்க்கையால் லோகத்திற்கு விலக்ஷணமான ஒரு உபகாரத்தைப் பண்ணி வைக்கவேண்டுமென்று भगवान் ஸங்கல்பித்துத் தானும் அந்த தேஹளியிலே அவர் களுக்குத் தெரியாதபடி புகுந்து அவர்களாலுண்டாகும் उपमर्दத்தை ஸஹித்துக் கொண்டு அவர்களை उपमर्दिக்க, அவர்கள் ज्ञानयोगத்தாலே அவனையறிந்து லோகோ-पकारार्थமாக ''வையந்தகளியாய் வார் கடலே நெய்யாக வெய்ய கதிரோன் விளக்காக'' என்றும், ''அன்பே தகளியாய் ஆர்வமே நெய்யாக இன்புருகு சிந்தை யிடு திரியாக நன்புருகி ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு'' என்றும், ''திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்'' என்றும் மூன்று திருவந்தாதி களாகிய விளக்கை ஏற்றி லோகங்கள் भक्तिप्रपत्ति மார்கங்களிலே ஸஞ்சரிக்கும்படி செய்தார் களென்பது ஆழ்வார்களுடைய दिव्यचरित्रத்திலே ஸித்தம்.

இனி ஒரு பாட்டாலே अधिकारार्थத்தை संग्रहिத்துக் காட்டுகிறார் **மருளற்ற தேசிகரிதி**। **மருள்** – अज्ञानம், **அற்ற** – இல்லாத, **தேசிகர்** –ஆசார்யர்கள், **வான்** – பரமபதத்திலே, **உகப்பால்** – தமக்குண்டான आशाविशेषத்தினால் தாங்கள் பரமபதம் போய் भगवाனுடைய திருவடித்தாமரைகளை शिरसाவஹிக்கவேண்டு மென்று எண்ணுதல் மாத்திரமன்றிக்கே **இந்த வையமெல்லாம்** – இந்த ஜகத் தெல்லாம், **இருளற்று** – अज्ञानம் नशिத்து, **இறையவன்** – स्वामिயான भगवानு டைய, **இணையடி** திருவடி த்வந்த்தை, **பூண்டிட** – आश्रयिத்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி. **எண்ணுதலால்** – எண்ணுகையால், ल्यब्लोपे पञ्चमी। எண்ணி என்றபடி. **தெருளுற்ற** – ज्ञानத்தோடு கூடின, **செந்தொழில்** – செவ்வையான नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानமாகிற, कर्मानुष्ठानத்திற்குச் செவ்வையாவது सात्विक्यागयुक्ततया भगवदाराधनवेषत्वம். **செல்வம்**

निरवधिदयादिव्योदन्वत्तरङ्ग निरङ्कुशै-
र्नियमयति यश्शिष्यान् शिक्षाक्रमैर्गुणसंक्रमैः ।
अचरमगुरोराज्ञापारंपरी परवानसौ
न परमिह तांस्तल्लक्षेण स्वमप्यभिरक्षति ॥ ७० ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
आचार्यकृत्याधिकारस्त्रिंशः
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

பெருகி – ஸம்பத்து அபிவ்ருத்தமாகி, **சிறந்தவர் பால்** – ஶமதமாதிகுணங்களாலே உத்க்ருஷ்டர்களான ஶிஷ்யர்கள் பக்கலிலே, **அருளுற்ற சிந்தையினால்** – க்ருபையோடு கூடின மனஸ்ஸினாலே, **அழியா விளக்கு** – நிரபாயமான ஸம்ப்ரதாயமாகிற விளக்கை, **ஏற்றினரே** – ஏற்றினார்கள். இதனால் ஸச்சிஷ்யர்களுக்கே உபதேஶிக்கையாகிற ஆசார்ய-க்ருத்யம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநபூர்ணர்களான ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை உபதேஶிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி அவ்வளவு மாத்திரமின்றிக்கே உபதிஷ்டார்த்தர்களான ஶிஷ்யர்களுக்கு "வேதமநூச்யாசார்யோऽந்தேவாஸிநமநுஶாஸ்தி" என்கிற கணக்கிலே குணாவஹங்களான சில பரிக்ஷைகளைச் செய்யவேண்டுமென்றும், அதனால் சிஷ்யர்களை ரக்ஷிப்பது மாத்திரமன்றிக்கே தங்களையும் ரக்ஷித்துக்கொள்ளுவார்கள் என்றும் ஒரு ஶ்லோகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **நிரவதிதயேதி** । **யः** – யாதொரு ஆசார்யன், **நிரவதி** – எல்லையில்லாத, **தயா** – தன்னுடைய தயையாகிற, **திவ்யோதந்வத்** – திவ்யஸமுத்ரத்தினுடைய, **தரங்க** – அலைகள் போலே, **நிரங்குஶைः** – தடங்கலற்றதுகளாயும், **குணஸங்க்ரமைः** – குணாநாம் ஸங்க்ரமோ யைः, குணங்களை ஸங்க்ரமிப்பிக்கிறதுகளாயுமுள்ள, **ஶிக்ஷாக்ரமைः** – கர்தவ்யாகர்தவ்யங்களுடைய ஶாஸ்த்ர-க்ரமங்களாலே ஶிஷ்யான் நியமயதி । **அசரமகுரோः** – பரமாசார்யனான பகவானுடைய, **ஆஜ்ஞா பாரம்பரீ** – ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிஸதாசாராதிரூபமான ஆஜ்ஞாபரம்பரைக்கு, **பரவாந்** – பரவஶனாயிருக்கிற, **அஸௌ** – – இந்த ஆசார்யன், **இஹ** – இந்த உலகத்திலே, **தாந் பரம்** – ஶிஷ்யர்களை மாத்திரம்,

नाभिरक्षति । तल्लक्षेण – அந்த शिष्यशिक्षा व्याजத்தாலே, स्वमप्यभिरक्षति – தன்னையும் ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகிறான். अन्यथा शिष्यपापं गुरोरपीत्युक्त दुर्विदग्धशिष्यवक्ताकृतप्रत्यवायம் வருமாகையாலே स्वस्वरूपம் ஸித்திக்காதென்று கருத்து.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
आचार्यकृत्याधिकारस्त्रिंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे शिष्यकृत्याधिकारः ॥

अशिथिलगुरुभक्तिस्तत्प्रशंसादिशीलः
प्रचुरबहुमतिस्तद्वस्तुवास्त्वादिकेऽपि ।
गुणवति विनियोक्तुङ्गोपयन् संप्रदायं
कृतविदनघवृत्तिः किन्न विन्देन्निधानम् ॥ ७१ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिन्यां

शिष्यकृत्याधिकारः॥

पूर्वाधिकारत्तில் आचार्यன் संप्रदायार्थங்களை सत्पात्रத்திலேயே उपदेशिக்கவேண்டு மென்று नियमित्तார். இனி पात्रभूतனான शिष्यனுக்கு வேண்டிய गुणங்களையும் कर्तव्य-विशेषங்களையும் शिष्यकृत्याधिकारத்தில் சொல்லப்போகிறவராய் முதலில் அவனுக்கு வேண்டிய गुणங்களை ஒரு श्लोकத்தாலே संग्रहित्तுக்காட்டுகிறார் – **अशिथिल गुरुभक्ति-रिति । अशिथिल** – குறைவில்லாமலிருக்கிற, गुरुभक्तिः – गुरुभक्तिயை யுடையவனாய், இதுவே सर्वश्रेयஸ்ஸுக்கும் आदिकारणமாகையால் प्रथमமுपात्तமாயிற்று. भक्तिயின் कार्यத்தைக் காட்டுகிறார் **तत् प्रशंसादि शील इति । तस्य** – அந்த गुरुவினுடைய, **प्रशंसा** – गुण-कीर्तनத்தையே, आदिपदத்தாலே शुश्रूषादिகள் ग्रहिக்கப்படுகிறதுகள். **शीलः** – स्वभावமாக வுடையவனாய், இதனால் गुरुभक्तिக்குக் குறைவற்றமை द्योतितமாகிறது. **तद्वस्तुवास्त्वादि केऽपीति । तत्** – அந்த आचार्यனுடைய, **वस्तु** – पुत्रक्षेत्रपूजास्थानादिகளென்ன **वास्तु** – गृहமென்ன आदिपदத்தால் ग्रामादिसंग्रहம். இவைகளிடத்திலே, **प्रचुरबहुमतिः** – अधिकமான बहुमानத்தோடே கூடினவனாய், ''तेनैष पूर्वमाक्रान्त आश्रमः श्रमनाशनः । मयापि भक्त्या तस्यैव वामनस्योप भुज्यते ॥ ब्राह्मणोऽसीति पूज्यो मे विश्वामित्रकृतेन च । विश्वामित्रः पूजनीयस्तदीयस्त्वं द्विजोत्तम'', ''गुरुवद्गुरुवर्गश्च द्रष्टव्यो नित्यमेवहि । शयनासनयानाद्यं तदीयमपि वन्दये'' दित्यादि प्रमाणங்களிங்கभिप्रेतங்கள். **गुणवति** – गुणवानான शिष्यனிடத்திலே, **विनियोक्तुं** – प्राप्तसमयத்திலே उपदेशिப்பதற்காக, **संप्रदायं** – संप्रदायागतமான अर्थத்தை, **गोपयन्** – रक्षिயாநின்றுகொண்டு, असत्तुक्कளுக்கு उपदेशि-யாமல் மறைத்துவைத்துக்கொண்டு என்றபடி. **कृतवित्** – आचार्यனாலே कृतமான उपकारादिகளை सर्वदा स्मरिக்கிறவனாய், कृतज्ञனாயென்றபடி. **अनघवृत्तिः** – निरपराधமான

இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் மிடியனுக்கு அகத்துக்குள்ளே மஹாநிதியைக் காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே வெளியிடுகையாலே மஹோபகாரகனான வாசார்யன்றிறத்தில் ஶிஷ்யன் க்ருதஜ்ஞனாயிருக்கவேணுமென்றும், த்ரோஹம் பண்ணாதொழியவேணுமென்றும், ஶாஸ்த்ரங்கள் சொன்னவிடம் இரண்டு விபூதியும் விபூதிமானும் இவனைச் சீச்சீயென்னும்படியுமாய், ஹிதஞ் சொன்ன ப்ரஹ்லாத விபீஷணாதிகளுக்கு ப்ரதிகூலரான ஹிரண்யராவணாதிகளோடு துல்யனுமாய், [1]"विद्याचोरो गुरुद्रोही वेदेश्वरविदूषकः । त एते बहुपाप्मानस्सद्यो दण्ड्या इति श्रुतिः" என்கிற படியே தண்ட்யனுமாகாமைக்காகவத்தனை; ப்ரத்யுபகாரஞ் சொன்னபடியன்று. [2]"शरीरमर्थं प्राणं च सद्गुरुभ्यो निवेदयेत्" என்றும், [3]"सर्वस्वं वा तदर्धं वा तदर्धार्धार्धमेव वा ।

ஆஜ்ஞானுஜ்ஞாத்யனுஷ்டானங்களை யுடையவனாயுமுள்ள ஶிஷ்யன், **निधानं** – ப்ரதிநியதரமாஸந்நிதானத் தையுடைய கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான பரப்ரஹ்மபூதமஹாநிதியை, **न विन्देत् किं** – அடையமாட்டானா, விந்தேதேவேத்யர்த்த: । இப்படி குணபூர்த்தியுள்ள ஶிஷ்யனுக்கு பகவத்ப்ராப்தியில் ஸந்தேஹமில்லை யென்று கருத்து.

நநு மஹோபகாரகனான ஆசார்யன்விஷயத்தில் ஶிஷ்யனுக்கு "सर्वस्वं वा तदर्धं वा तदर्धार्धार्ध-मेव वा । गुरवे दक्षिणान्दद्याद्यथाशक्त्यपि वा पुनः" என்றும், "न प्रमाद्येत् गुरौ शिष्यः" என்றும், சில ப்ரத்யுபகாரங்களைச் சொல்லியிருப்பதாலே ஶிஷ்யகுணமத்யத்தில் ப்ரத்யுபகாரஶீலத்வத்தையும் சொல்லவேண்டாவோவென்ன? அவைகளெல்லாம் ஶிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபரக்ஷணார்த்தம் விஹிதங்களே யொழிய ப்ரத்யுபகாரமன்றென்கிறார் **இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாமி**த்யாதினா । **இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம்** – தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தரூபமான மந்த்ரார்த்தங்களையெல்லாம், **மிடியனுக்கு** – பரமதரித்ரனுக்கு, **அகத்துக்குள்ளே** – ஸ்வக்ருஹத்திலேயே, **மஹாநிதியை** – மஹத்தான ஹிரண்யநிதியை, **காட்டிக்கொடுக்குமாப்போலே** – நிதிக்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் ஸுலபமாகக் காட்டிக் கொடுக்குமாப்போலே, **ஶாஸ்த்ரங்கள்** – "तस्मै न द्रुह्येत्, कृतमस्य जानीहि" त्यादिகள், **சீச்சீ யென்னும்படியுமாயி**தி । சீச்சீ என்றது த்ராவிடபாஷையில் நிந்தாவசனம். நிந்த்யனுமாயென்ற படி. **विद्याचोरः** – ஆசார்யாநுமதியன்றிக்கே பக்கத்தகத்தில் நின்று சுவர் புறத்திலே வித்யையை க்ரஹிக்குமவன், **सद्यो दण्ड्याः** – விசாரணாம் விநா த்ருஷ்டமாத்ரத்திலேயே தண்டிக்க வேண்டியவர்கள். இப்படி த்ரோஹாபாவமும் க்ருதஜ்ஞதையும் ப்ரத்யுபகாரமாகாதாப்போலே "शरीरमर्थं प्राणञ्च सद्गुरुभ्यो

1

2 விஹகேச்வரஸம்ஹிதை.

3

गुरवे दक्षिणां दद्याद्यथाशक्त्यपि वा पुनः'' என்றுமிப்புடைகளிற் சொல்லுகிற வையும் प्रणिपाताभिवादनादि களைப்போலே இவனுக்குச் சில कर्तव्यங்களைச் சொல்லிற்றத்தனை போக்கி, [4]''कृपया निःस्पृहो वदेत्'' என்னும்படியிருக்கிற अनन्यप्रयोजनனான आचार्यனுக்கு प्रत्युपकारஞ் சொன்னபடியன்று. भगवान् பக்கலில் போலே आचार्यன்பக்கலிலே वर्तिப்பானென்றும், அவனுக்கு நல்லனானாற்போலே आचार्यனுக்கும் நல்லனாயிருப்பான் என்றும் वेदान्तங்களிற்சொன்னதுவும் [5]''न प्रमाद्येद्गुरौ शिष्यो वाङ्मनःकायकर्मभिः। अविभज्यात्म-नाऽचार्यं वर्तेतास्मिन् यथाच्युते, [6]'देवमिवाचार्यमुपासीत'' என்றும் शाण्डिल्यापस्तंबादिகள் சொன்னதும் आचार्यனுக்குப் प्रत्युपकारஞ்சொன்னபடியன்று. शास्त्रचक्षुஸ்ஸான விவன் விழிகண்குருடனாகாமைக்கும் भगवदनुभवம் போலே विलक्षणமான இவ்வனுபவத்தை जन्मभिक्षुவான விவனிழவாமைக்குஞ் சொல்லிற்றத்தனை.

निवेदयेत्'' इत्यादिகளில் சொன்னதும் प्रत्युपकारமாகாதென்கிறார் **शरीरमर्थमिति । प्रणिपाताभि-वादनादिகளைப்போலே** इति । எப்படி प्रणिपाताभिवादनங்கள் தன் प्रीतिக்குப்போக்குவீடா கவும் स्वरूपத்திற்கநுगुणங்களாயுமுள்ள अवश्य कर्तव्यங்களே யொழிய प्रत्युपकारங் களன்றோ, அப்படியே ''शरीरमर्थं'', ''सर्वस्वं वे'' त्यादिகளில் சொன்னவையும் தன் स्वरूपத்திற்கநுगुणங்களான अवश्य कर्तव्यங்களே யொழிய प्रत्युपकारங்களன்று என்று கருத்து. श्रुतिस्मृतिகளிலே कर्तव्यतया சொல்லியிருக்கும் शिष्यனுடைய कृत्यங்களும் प्रत्युपकारமாகாதென்கிறார் **भगवान् பக்கலில் போலே** इति । **वेदान्तங்களிலே** इति । ''यथा भगवति एवं वक्तरि वृत्ति''रिति रहस्याम्नायब्राह्मणம். ''यस्य देवे परा भक्तिः यथा देवे तथा गुरौ'' इति श्वेताश्वतरोपनिषत् । **நல்லன்** – प्रियன், भक्तिमान् என்றபடி. **गुरौ** – आचार्यனிடத்திலே, **शिष्यः** – शिष्यன், **वाङ्मनःकायकर्मभिः** – वाङ्मनःकायकर्मங்களாலே, **न प्रमाद्येत्** – अनवधानத்தாலு மபராதம் செய்யக்கூடாது, **आचार्यं** – आचार्यனை, **आत्मनाऽविभज्य** – आत्माவினிடத்திலே எப்படி प्रीतिமானோ அப்படிப்பட்ட प्रीतिயாலே अपृथक्सिद्धனாக எண்ணி अच्युतனிடத் தில்போலே வர்த்திக்கக் கடவன். இது शाण्डिल्यवचनம். देवमिवेति आपस्तंबवचनம். **விழி கண்குருடன்** – விழித்துக்கொண்டிருக்கச்செய்தேயே अन्धனானவன், அவனுக்குக் கண் விழிக்கப்பட்டிருந்தாலும் உள்ளே चक्षुरिन्द्रियமில்லாமையால் எப்படி अर्थங்கள் प्रकाशिக்காதோ அப்படி श्रुतवेदान्तனாயிருந்தாலும் आचार्यभक्तिயில்லாமையாலே

[4] சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 1-116.
[5] சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 1-118.
[6] ஆபஸ்தம்பதர்மம் 2-6-13.

இப்படி இவ்விஷயத்தில் प्रत्युपकारமில்லையென்னுமிடத்தை [7]"ब्रह्मविद्या-प्रदानस्य देवैरपि न शक्यते । प्रतिप्रदानमपि वा दद्याच्छक्तित आदरात्" என்று शाण्डिल्यभग-வானருளிச்செய்தான். இதில் यथाशक्तिदानஞ்சொன்னதுவும் தன்னாदर-த்துக்குப்போக்கு வீடாகச்சொன்னதத்தனை. இவ்வளவைக் கொண்டு प्रत्युपकारம் பண்ணினானாகத் தன்னை நினைத்திருக்கப்பெறான்.

இப்படி प्रत्युपकाररहितனான இவனுக்குச் செய்யவடுப்பதென்? என்னில்; இவனுपदेशित्தवर्थங்களை [8]"कपालस्थं यथा तोयं श्वदृतौ च यथा पयः । दुष्टं स्यात् स्थानदोषेण वृत्तहीने तथा श्रुतम्" என்கிறபடியே தன் विपरीतानुष्ठानங்களாலே कपालस्थतोयादिகளைப்போலே अनुपजीव्यமாக்காதொழியவும், [9]"यच्छ्रुतं न विरागाय न धर्माय न शान्तये । सुबद्धमपि शब्देन काकवाशितमेव तत्" என்கிறபடியே

यथावस्थितार्थம் प्रकाशिயாது. அப்படியாகாமைக்காக என்றபடி. **जन्म भिक्षुவான** – जन्मம் முதல் भिक्षुकனான, जन्मம் முதல் भगवदाचार्यानुभवरसமாகிற धनமில்லாதவனான என்றபடி. **ब्रह्मविद्येति** । ब्रह्मத்திற்கே प्रापकமான ब्रह्मविद्यையைக் கொடுத்ததற்கு तुल्यமான वस्तुप्रदानம் देवतैகளாலும் செய்யமுடியாது. ஏனென்றால், ब्रह्मविद्येतरத்தான ஒரு वस्तुவும் ब्रह्म-प्रापकமாகாதாகையாலே. ஆனாலும் प्रत्युपकारம் शक्यமன்றென்று வெறுமையிருக்கக் கடவனல்லன். किन्तु தன் आदरவுக்குப் போக்குவீடாக यथाशक्ति दानம் பண்ணக்கடவ னென்கை. यथाशक्ति दानமும் अन्ततः प्रत्युपकारமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வளவைக் கொண்டு** इति । यथा शक्ति दानத்தைக் கொண்டென்றபடி.

இப்படி आचार्यன் திருவுள்ளமுகக்கும்படி செய்யக்கூடிய प्रत्युपकारமில்லை யாகில் सच्छिष्यனுக்கு இங்கிருந்தகாலத்தில் செய்ய प्राप्तமாவதெது என்னில், सद्द्रव्यங் களை பலர் பலபடியாக अपात्रங்களில் विनियोगिப்பதை दृष्टान्तமாகக் காட்டி அப்படி ब्रह्मविद्यैயை अपात्रங்களில் பலபடியாக विनियोगिக்காமலிருக்கையே प्राप्तமென்கிறார் **இப்படி प्रत्युपकाररहितனான** इत्यादि । **कपालस्थं** – नरशिरः कपालस्थம், **श्वदृतौ** –நாய்த்தோலிலே, **पयः** – क्षीरம், जलं वा, **वृत्तहीने** – आचारहीने, **श्रुतं** – शास्त्रம், तथा दुष्टமென்றபடி. वैराग्यादिप्रयोजक-மல்லாமையாலே निष्प्रयोजनत्वத்தில் दृष्टान्तம் यच्छ्रुतமென்பது. எந்த शास्त्रமானது वैराग्यத்தின் பொருட்டும் धर्मानुष्ठानத்தின்பொருட்டும் इन्द्रियजयादिகளின்பொருட்டும் ஆகிறதில்லையோ, அது व्याकरणानुगुणशब्दத்தோடே கூடினதாயிருந்தாலும் काकத்தின்

---

[7] சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 1-117.
[8] பாரதம் சாந்திபர்வம் 35-42.
[9] இதிஹாஸஸமுச்சயம் 14-43.

கற்கையே प्रयोजनமாக்காதொழியவும், இவற்றைக்கொண்டு वान्ताशिயாகாதொழியவும், இவற்றையெல்லாம் [10]''पण्डितैरर्थकार्पण्यात् पण्यस्त्रीभिरिव स्वयम् । आत्मा संस्कृत्य संस्कृत्य परोपकरणीकृत'' इत्यादिகளிற் பரிஹஸிக்கிறபடியே गणिकालங்காரமாக்குதல், விலைச்சாந்தாக்குதல், அம்பலத்திலவல் பொதியாக்குதல், குரங்கின் கையில் பூமாலையாக்குதல் செய்யாதொழியவும், அடியிலே विद्यैதான் [11]''शेवधिष्टेऽस्मि रक्ष माम्'' என்று ब्राह्मणனை अपेक्षित्தபடியிலே முன்பே असूयादिகளைக்கைப்பிடித்துவைப்பார் கையிற் காட்டிக்கொடாதே रक्षित्துக்கொள்ளவும் பிறவிக்குருடனான தன்னை அயர்வறுமமரர்கள் परिषத்துக்கर्हனாம்படி திருத்தின परमोपकारकனுக்குச்

शब्दம்போல் निष्फलமென்கை. वाशितं – तिर्यक्குகளுடைய शब्दம், विद्यैயை अपात्रத்திலே கக்கி (उपदेशित्து) அதைக்கொண்டு ஜீவிக்கலாகாதென்கிறார் **இவற்றைக்கொண்டு वान्ताशिயாகாதொழியவுமி**ति । ''ये यथा वान्तमश्नन्ति बाला नित्यमभुक्तये । एवन्ते वान्तमश्नन्ति स्ववीर्यस्योपभोजनात्'' என்கிற सनत्सुजातवचनம் शतदूषण्यां अलेपकमतभङ्गवादத்திலுपात्तमिह भाव्यம். இதினர்த்தம்:– **नित्यं** – नित्यமாக, **अभुक्तये** – भोजनाभावத்தின் பொருட்டு ஆகிறதோ, अभोज्यமோ என்றபடி. **तादृशं वान्तं**– வாயிலிருந்து கக்கின அவ்வஸ்துவை, **बाला यथा अश्नन्ति** – बालர்களானவர்கள் எப்படி சாப்பிடுவார்களோ, एवमिति । அப்படியே தன் पराक्रमத்தையும் विद्यैயையும் அயலானுக்குச் சொல்லி அதனாலே ஜீவிக்கிறவர்களென்கை. प्रयोजनान्तरार्थமாகாமைக்கு प्रमाणம் **पण्डितैरि**ति । **अर्थकार्पण्यात्** – अर्थलोभத்தலே, **पण्यस्त्रियः** – गणिकाः, **விலைச்சாந்து** – விற்கிற चन्दनம், **அம்பலத்திலி**ति । **அம்பலம்** – பாமர ஸமாஜம், अत्यन्तानर्हताप्रदानத்திலே दृष्टान्तம் **குரங்கின் கையில் பூமாலையாக்குதலி**ति । **அடியிலே** – முதலிலே, ब्रह्मविद्यै இவனுக்கு प्राप्तமானபோதே, **शेवधिष्टेऽस्मि रक्ष मामि**ति । ''नास्तिकाय शठायापि मद्भक्तिरहिताय वा । असूयकाय मां मादाः'' என்பவை முன் पादங்கள். ஓ ब्राह्मणனே ते – உனக்கு, (நான்) புதையலாக ஆகிறேன். என்னை नास्तिकादिகளுக்குக் கொடுக்காமல் ரக்ஷிக்கக்கடவாயென்பது இதினர்த்தம். **முன்பே** इत्यादि । முன்பே असूयादिகளை पाणिग्रहणம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பவர் கையிலென்றபடி. विद्यै असूयादिகளைத் தனக்கு ஸபத்நிபோல் विरुद्धமாக நினைக்குமென்றபடி. **பிறவிக்குருடன்** – பிறந்தபோதே குருடன், जात्यन्धனென்றபடி. **एकान्तीति** । परमैकान्तिயானவன் தன்னைச் சொல்லிக்கொள்ளும்போது ग्रामத்தாலேயோ कुलादि-

---

10

11 மநுஸ்ம்ருதி 2-114.

செய்யலாம் प्रत्युपकारமில்லை என்னுமிடத்தைத் தெளிந்து, [12]"एकान्ती व्यपदेष्टव्यो नैव ग्रामकुलादिभिः । विष्णुना व्यपदेष्टव्यस्तस्य सर्वं स एव हि" என்கிற நிலை யிலுங்காட்டில், [13]"वसिष्ठव्यपदेशिनः" என்கிறபடியே शरण्यனானபெருமாள் वंशक्रमागतமாகப்பிறந்து படைத்துக் கைக்கொண்ட நிலை இந்நிலை யென்று परिग्रहित्து [14]"என்னைத் தீ மனங்கெடுத்தாயுனக்கென் செய்கே" னென்றிருக்கவும் प्राप्तம்.

தானிப்படிப்பெற்ற रहस्यत्रयसारार्थமான महाधनத்தை முன்னிலதிகாரத்திற் சொன்னபடியே उचितस्थानமறிந்து समर्पिக்கும்போது [15]"कथयामि यथापूर्वं दक्षाद्यैर्मुनिसत्तमैः । पृष्टः प्रोवाच भगवानब्जयोनिः पितामहः ॥ तैश्चोक्तं पुरुकुत्साय भूभुजे नर्मदा-

---

களாலேயோ சொல்லிக்கொள்ளக்கூடாது. ஒரு परमैकान्तिயை व्यपदेशिக்கும்போதும் ग्रामकुलादिகளாலே அவரை व्यपदेशिக்கக்கூடாது. किन्तुविष्णुवाचकशब्दத்தாலேயே व्यपदेशिக் கவேண்டும். हि – யாதொரு காரணத்தாலே, **तस्य** – அந்த एकान्तिக்கு, **सर्वं** – सर्वप्रयो- जनமும், सर्वबन्धुவும், **स एव** – அந்த विष्णुவே, **என்கிற நிலையிலுங்காட்டில்** – विष्णुவினாலே व्यपदेष्टव्यत्व நிலையைக்காட்டிலும், (उत्कृष्टமென்றெண்ணி) இதற்கு वंशक्रमागतமாக इत्यादिயோடன்வயம். **वसिष्ठव्यपदेशिन** इति । இது बालकाण्डத்தில் दशरथரை குறித்து विश्वामित्रवाक्यம், "सदृशं राजशार्दूल तवैतद्भुवि नान्यथा । महावंशप्रसूतस्य" என்பவை முன் पादங்கள். **பிறந்து** – अवतरित्து, **படைத்து** – फलமாக அங்கீகரித்து, **கைகண்ட நிலை** – परिग्रहित्த நிலை, **இந்நிலை** – आचार्यसंबन्धத்தாலே व्यपदेश्यत्वநிலை, **என்னை** – क्रूरனாய்போந்த அடியேனை, **தீமனம்** – क्रूरमनस्कतैயை, मनःप्रातिकूल्यतैயை, **கெடுத் தாய்** – போக்கினாய், **உனக்கு** – இப்படி महोपकारகனான உனக்கு, **என் செய்கேன்** – என்ன प्रत्युपकारம் செய்யப்போகிறேன், **என்றிருக்கவும்** – என்றெண்ணி नित्य ऋणिயாக இருக்கவும்.

இவ்வளவாலே सच्छिष्यனுக்கு सत्संप्रदायத்தை असत्पात्रங்களில் विनियोगिக்காம லிருக்கையே प्राप्तமென்று சொல்லி, இனி सत्पात्रத்தில் विनियोगिக்கவேண்டிய प्रकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **தானிப்படிப்பெற்ற रहस्यत्रयसारार्थமான महाधनத்தை** इति । **முன்னிலதிகாரத்தில் சொன்னபடியே** – आचार्यकृत्याधिकारத்தில் "अनघगुणदशायामाहित-

---

[12] விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை.

[13] ராமாயணம் பாலகாண்டம் 19-2.

[14] திருவாய்மொழி 2-7-8.

[15] விஷ்ணுபுராணம் 2-8-9.

तटे । सारस्वताय तेनापि मम सारस्वतेन च'' என்று ஶ்ரீ पराशरब्रह्मर्षि मैत्रेयभगवाனுக் கருளிச்செய்தாற்போலே गुरुपरंपरैயைप्रकाशिப்பித்துக்கொண்டு தன் कृत-ज्ञதையும் அர்த்தின் சீர்மையுந்தோற்ற उपदेशिக்கவேணும். अध्यात्मरहस्यங் களைச் சொல்லுமவன் संप्रदायமன்றிக்கேயிருக்க ஏடுபார்த்தாதல், சுவரேறக்கேட்டாதல் சொல்லுமாகில் களவுகொண்டாभरणம் பூண்டாப் போலே கண்டாற்கெல்லாம் தானஞ்சவேண்டும்படியாம். [16]''यदृच्छया श्रुतो मन्त्रश्छन्नेनाथच्छलेन वा । पत्रेक्षितो वा व्यर्थस्स्यात् प्रत्युतानर्थदो भवे'' दित्यादिகளிற்

स्नेहमार्यः प्रदिशति निरपायं संप्रदायप्रदीपम्'' इत्यादिகளிற் சொன்னபடியே, **कथयामीति । तैश्चोक्तं** – दक्षाद्यैरुक्तம். இங்கு ஒருவரான ब्रह्मा दक्षादिகளான பலபேர்களுக்கு உபதேசித்தார் என்றும், दक्षादिகளான பலர் ஒருவனான पुरुकुत्सराजனுக்கு नर्मदातीरமான ஒரு देशத்திலே உபதேசித்தார்களென்றும் சொல்லுகையால் பலருக்கு ஒருவர் உபதேசிப்பது போல் ஒருவனுக்குப் பல ஆசார்யர்களுபதேசிப்பதும் सांप्रदायिकமென்று காட்டப் பட்டது. **श्रीपराशरब्रह्मर्षि मैत्रेयभगवाனுக்கருளிச்செய்தாப்போலே गुरुपरंपरையை प्रकाशिப்பித்துக்கொண்டு** इति । இதனால் தான் सच्छिष्यர்களுக்கு रहस्यार्थங்களை कालक्षेपकालத்தில் உபதேசிக்கும்போது भगवान् முதல் स्वाचार्यपर्यन्तமாக गुरुपरंपरையை प्रकाशिப்பித்துக்கொண்டே உபதேசிக்கவேண்டுமென்றேற்படுகிறது. उक्तं चात्रैव सारास्वादिन्यां – ''गुरुपरंपரையை इति । भगवन्तमारभ्य गुरुपरंपரையை என்றபடி. இதனாலே ஆசார்யனுக்கு रहस्योपदेशकालத்திலே भगवन्तमारभ्य இன்னார் இன்னாருக்கு உபதேசித் தார்களென்று क्रमமாக गुरुपरंपराप्रकाशம் कर्तव्यமென்றும் தான் स्वयமாக रहस्यत्रयार्थानुसन्धान-रूपविमर्शकालத்தில் गुरुपरंपरासारोक्तक्रमமாக स्वाचार्यमारभ्य भगवत्पर्यन्तம் गुरुपरंपरानुसन्धानம் பண்ண வேண்டுமென்று கருத்து வெளியிடப்பட்டது'' इति । **कृतज्ञதையும் அர்த்தின் சீர்மையும் தோற்ற** इति । गुरुपरंपराप्रकाशத்தாலே தன் कृतज्ञतै शिष्यனுக்குத் தோற்றும். गुरुपरंपரையில் घटकர்களான ஆசார்யர்களின் प्रभावத்தை நினைத்தால் அர்த்தின் சீர்மையும் தோற்றுமிறே. वेदान्तरहस्यங்களை संप्रदायமன்றிக்கே சொல்லில் दृष्टादृष्टप्रत्य-वायம் வருமென்கிறார் **अध्यात्मरहस्यங்களையித்யாதினா । संप्रदायமன்றிக்கேயிருக்க** – गुरूपदेशपूर्वकமாக ஆசார்யனிடத்தில் கேளாமலிருக்க, **ஏடு** – புஸ்தகம், **சுவரேறக் கேட்டாதல்** – சுவருக்குப் பின்புறத்திலேயிருந்து கேட்டாதல்; **களவுகொண்டா भरणமிति** । ஒருவன் திருடி ஆभरणத்தைப் பூண்டிருந்தால் எப்படி எவரைக்கண்டாலும் இவன் இந்த ஆभरणத்துக்கு உடையவனோ என்று भयப்படுவனோ அப்படியே

[16] பாத்மஸம்ஹிதை சர்யாபாதம் 23-49.

படியே प्रत्यवाय पर्यन्तமுமாம். கேட்டுச் சொல்லச்செய்தே [17]''तद्विद्धि प्रणिपा-तेन परिप्रश्नेन सेवया'', [18]''प्रणिपत्याभिवाद्य चे'' त्यादிகளிற் சொல்லுகிற முறை யொழியக் கேட்டுச் சொல்லுமாகில் காலன்கொண்டாभरணம் பூண்டாற் போலே கண்டாரெல்லாருந்தன்னையருவருக்கும்படியாம். [19]''यश्चाधर्मेण विब्रूते यश्चाधर्मेण पृच्छति । तयोरन्यतरः प्रैति विद्वेषं वाधिगच्छति'' என்கிறபடியே अनर्थावहமுமாம். यथान्यायம் கேட்டுச் சொல்லச்செய்தே சொல்லும்போது குருவை प्रकाशிப்பியாதொழியுமாகில், இவன் சொல்லுகிற अर्थங்கள் வேரில்லாக் கொத்தான் போலே யடியற்றவையோவென்று शिष्यனுக்கு-

---

குருமுखமாகக்கேளாதே वेदान्तविद्यैயை व्यवहரித்தால் இது संप्रदायविरुद्धமோ என்று अल्पज्ञரைக் கண்டாலுமஞ்சவேண்டிவருமென்று கருத்து. இது दृष्टप्रत्यवायம். अदृष्टप्रत्यवायத்தில் वचनம் காட்டுகிறார் **यदृच्छयेति** । **मन्त्रः** – வேதாதியான मन्त्रம், இது रहस्यங்களான मन्त्रार्थங் களுக்குமுபலக்ஷணம். **यदृच्छया** – போகச்செய்தே வரச்செய்தே, **छद्मेन** – कुड्यादिव्य-वहितेन, **छलेन** – परीक्षादि व्याजத்தாலே, **पत्रेक्षितः** – पत्रं – तालपत्रादि, **प्रत्युत** – व्यर्थமானது மாத்திரமன்றிக்கே, **கேட்டுச்சொல்லச்செய்தே** – आचार्यனிடத்தில் यथान्यायம் கேட்டுशिष्यனுக்குச் சொல்லச்செய்தேயும், **முறையொழியக் கேட்டுச் சொல்லு மாகில்** – शिष्यன் செய்யவேண்டிய प्रणिपतनाभिवादन தனியன் पद्यपठनादि रूपமுறையில் லாமல் கேட்டுச் சொல்லுமாகில், **காலன் கொண்டு** इत्यादि । காலபுருஷனை தானம் வாங்கி அந்த द्रव्यத்தைக்கொண்டு आभरणादिகளைச் செய்து பூண்டாற்போலே என்றபடி. **அருவருக்கை** – நிந்திக்கை. **यश्चाधर्मेण विब्रूते** – எவன் शिष्यனுக்கு अधः स्थितனாய்க்கொண்டு முறை தப்பிச் சொல்லுகிறானோ, **यश्चाधर्मेण पृच्छति** – आचार्यனுக்கு ऊर्ध्वासनத்திலிருந்து முறை தப்பிக்கேட்கிறானோ, அவர்களில் ஒருவன் மரித்துப் போவான் அல்லது இருவர்களும் द्वेषத்தை யடையவார்களென்கை. **यथान्यायம் கேட்டுச் சொல்லச்செய்தே** – आचार्यन் தம்மாचार्यர்களிடத்தில் प्रणिपातादिपुरस्सर-மாகக் கேட்டு प्रणिपाताभिवादनादिகளைப் பண்ணி தனியன் முதலானதுகளைச் சொல்லிக் கேட்ட शिष्यனுக்குச் சொல்லச்செய்தேயும், குருவை **प्रकाशிப்பியாதொழி யுமாகில்** – स्तोत्रादिகளாலே குருவை प्रकाशிப்பியாதொழியுமாகில், **வேரில்லாக் கொத்தான்** – பூமியில் போகும் வேரன்றிக்கே ஆகாயத்திலே படரும் பூண்டு விசேஷம். **அடியற்றவையோ** – இவர் சொல்லுவதெல்லாம் குருமுखமாகக்

---

17 கீதை 4-34.
18 விஷ்ணுபுராணம் 1-1-1.
19 பாரதம் சாந்திபர்வம் 335-5.

மதிஶங்கை பிறக்கும்படியா யனாதரவிஷயமாம். [20]''स्वगुरूणां स्वशिष्येभ्यः ख्यापनं चाकृतं तथा'' என்று द्वात्रिंशदपचारवर्गத்திலே குருவை ப்ரகாஶிப்பியாதொழிகை யும் பठிக்கப்பட்டது. அப்போது [21]''गुरुं प्रकाशयेद्धीमान् मन्त्रं यत्नेन गोपयेत् । अप्रकाशप्रकाशाभ्यां क्षीयेते संपदायुषी'' என்கிறபடியே ஜ்ஞானவைஶத்யபூர்வகமான பகவதனு-பவஸம்பத்தும் ஆத்மாவுக்கு ஸத்தானுவ்ருத்திஹேதுவான ஶேஷத்வானுஸந்தானபூர்வகஸ்வநிஷ்டையுங் குலையும் படியாம். குருவை ப்ரகாஶிப்பியாநிற்கச்செய்தே அவன்பண்ணின ஶாஸ்த்ரீயோ-பதேஶத்துக்கு விருத்தஞ்சொல்லுமாகில் விப்ரலம்பகனென்று பேருமாய் [22]''ज्यौतिषं व्यवहारं च प्रायश्चित्तं चिकित्सकम् । विना शास्त्रेण यो ब्रूयात् तमाहुर्ब्रह्मघातकम्'' என்கிற படியே பாபிஷ்டனுமாம். ஸச்சிஷ்யனுக்கு ப்ராப்தदशैயிலுபதேஶத்தைத் தவிருமாகில் லுப்தனென்றுபேருமாய் [23]''पात्रस्थमात्मज्ञानं च कृत्वा पिण्डं समुत्सृजेत् । नान्तर्धाय स्वयं याति जगद्बीजमबीजकृत्'' என்கிற பகவந்நியோகத்தையுங்கடந்தானாம். ஆகையால்

கேட்டு வந்ததன்றோ. ஶிஷ்யனுக்குத் தன் ஆசார்யனுடைய குணங்களைச் சொல்லி தனியன்களையும் சொல்லிவைத்து ப்ரகாஶிப்பியாமல் போனால் அது द्वात्रिंशदपचारத்தில் ஒன்றாக பठிக்கப்பட்டதென்கிறார் **स्वगुरूणामिति** । இப் ப்ரகரணத்தில் ''क्षीयेते संपदायुषी'' என்பதற்கு அர்த்தம் மருளிச்செய்யப்போகிறவராய் ''गुरुं प्रकाशयेत्'' என்கிற ஶ்லோகத்தை உதாஹரிக்கிறார் **गुरुं प्रकाशयेदिति** । **ஜ்ஞானவைஶத்யபூர்வகமான பகவதனுபவஸம்பத்துமிதி** । விஶதமான பகவதனுபவமென்றபடி. **ஆத்மாவுக்கு ஸத்தானுவ்ருத்திஹேதுவான** इत्यादि । இது ஆயுஶ்ஶப்தார்த்தம். குருவை ஶிஷ்யர்களுக்கு ப்ரகாஶிப்பியாநின்றாலும் அவன் உபதேஶித்த ஶாஸ்த்ரீயார்த்தத்திற்கு விபரீதமாகச் சொல்லில் வஞ்சகனாவானென்கிறார் **குருவை ப்ரகாஶிப்பியாநிற்கச்செய்தேயுமிதி** । ஶாஸ்த்ரீயோபதேஶத்திற்கு என்றதால் ஆசார்யனாலே கதாசித் ப்ரமாதத்தாலே அஶாஸ்த்ரீயார்த்தம் சொல்லப் பட்டிருந்தால் அதைச் சொல்லாமல் தத்விருத்தமாக ஶாஸ்த்ரீயார்த்தத்தையே சொல்லில் தோஷமில்லை யென்று ஸூசிதம். **ज्यौतिषमिति** । ஜ்யௌதிஷாதிகளை ஶாஸ்த்ரமன்றிக்கே சொன்னால் ப்ரஹ்மகாதுகனாவானென்றால் ப்ரஹ்மவித்யையை ஶாஸ்த்ரமன்றிக்கே சொன்னால் ப்ரத்யவாயம் கைமுதிகந்யாயஸித்தமென்று திருவுள்ளம். ஸத்பாத்ரம் கிடைக்கில் உபதேஶம் பண்ணாவிடில் ப்ரத்யவாயமுண்டாகு மென்கிறார் **ஸச்சிஷ்யனுக்கு ப்ராப்தदशैயிலி**त्यादिना । **ஸச்சிஷ்யன்** – ஸம்யகுபஸந்நனான ஶிஷ்யன், **ப்ராப்தदशैயில்** – காலகுணப்ரார்த்தநாதிகள் நேர்ந்த दशैயில், லுப்தனென்று பேருமாய் என்பதால் த்ருஷ்டப்ரத்யவாயம் சொல்லப்பட்டது. அவஶ்யதாதவ்யமான த்ரவ்யத்தை

20

21

22 சேஷதர்மம்.

23 பௌஷ்கரம்.

விளக்குபிடிக்குமவன் தன்னை ராஜா ஒரு கார்யத்துக்குப் போகச்சொன்னால் தன்கையில் விளக்கையதுக்கு ப்ராஸரானார் கையிலே கொடுத்துப் போமாப் போலே ஸத்பாத்ரமானார்க்குத் தான் சொல்லும்போது தனக்குபதேஶித்த ஆசார்யனை முற்படவெளியிட்டு பின்பு தனக்குபதிஷ்டமானவர்த்தங்களையே சொல்லவும், சில காரணங்களாலே திவ்யசக்ஷுஶ்ஶ்ரோத்ரங்கள் பெற்றுத்தானிவற்றாலே யறிந்து சொல்லுமவற்றையும் [24]“व्यासप्रसादात् श्रुतवानेतद्गुह्यमहं परम् । योगं योगेश्वरात्कृष्णात्साक्षात्कथयतः स्वयम्” ॥ என்கிறபடியே ஸதாசார்யப்ரஸாதமடியாக இவ்வர்த்தமறிந்தேன், என் கைமிடுக்காலே யறிந்து சொல்லுகிறேனல்லேனென்றிவ்வுண்மையை வெளியிட்டுக்கொண்டு சொல்லவும் பெறில் இவன் சொல்லுமர்த்தங்களெல்லாம் ஸர்வர்க்குமாதரணீயங்களுமாய், இவன் க்ருதஜ்ஞனாயிருந்தானென்று ஸாத்விகரும் ப்ரஸாதிக்கும்படியாய், ஸத்யவாதியாயிருந்-

---

தானம் செய்யாமை லுப்தத்வம். அதிஷ்டப்ரத்யவாயம் சொல்லுகிறார் **पात्रस्थमिति** । **आत्मज्ञानं** – தன்னுடையதான தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தஜ்ஞானத்தை, தாத்ருஶஜ்ஞானஸாதனமான ஶாஸ்த்ரத்தையென்றபடி. **पात्रस्थङ्कृत्वा** – ஶிஷ்யகுணபூர்த்தியுள்ள ஸத்பாத்ரத்தில் உபதேஶித்து, **पिण्डं** – ஶரீரத்தை, **समुत्सृजेत्** – தான் ஶரீரத்தோடு இருக்கும்போதே தன்னுடைய ஜ்ஞானத்தை ஸச்சிஷ்யனுக்கு உபதேஶித்து விட்டே ஶரீரத்தை விடவேண்டும். இத்தை வ்யதிரேகத்தாலே உபபாதிக்கிறது **नान्तर्धायेति** । **जगद्बीजं** – ஜகத்துக்களுடைய ஜ்ஞானத்திற்கு பீஜமான ஶாஸ்த்ரத்தை, ஜகத்துக்கே பீஜமான ஶாஸ்த்ரத்தையென்றாதல், “वेदेन नामरूपे व्याकरोत्” என்று வேதஶாஸ்த்ரம் ஜகத்திற்கே பீஜமென்று சொல்லப்பட்டதிறே. **अन्तर्धाय** – அந்தர்ஹிதமாக, தன் மனத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு, **अबीजकृत्** – ஜகத்பீஜமான ஶாஸ்த்ரத்தை ஸச்சிஷ்யர்களிடத்திலும் விதையாமல், உபதேஶிக்காமலென்றபடி. **स्वयं** – **स्वतन्त्र**னாய், **न याति** – **न यायादित्यर्थः** । இதனால் ஒரு ஆசார்யன் ஶிஷ்யனுக்கு உபதேஶிக்காமலே போய்விட்டால் ந யாயாத் என்கிற பகவதாஜ்ஞையைக் கடந்தானாமென்றதாயிற்று. ப்ரத்யவாயாந்தரம் சொல்லாவிடிலும் ஆஜ்ஞாதிலங்கனமே ப்ரத்யவாயமென்று திருவுள்ளம். உக்தார்த்தங்களை நிகமிக்கிறார் **ஆகையாலித்யாதி** । ஸச்சிஷ்யர்களுக்கு உபதேஶித்தே போக வேண்டுமென்று பகவந்நியமனமாகையால் என்றபடி. **விளக்குபிடிக்குமவனிதி** । இது ஆசார்யகம் பண்ணுமவனுக்கு அனுரூபத்ருஷ்டாந்தம். **உபதிஷ்டமான அர்த்தங்களையே சொல்லவுமிதி** । இந்த ஏவகாரத்தால் ஸ்வோத்ப்ரேக்ஷையால் விபரீதார்த்தைச் சொல்லுகை வ்யவச்சேதிக்கப்படுகிறது. **சில காரணங்களாலே** – ப்ராசீனஸுக்ருதவிஶேஷத்தாலே, மஹர்ஷிப்ராயர்களான சில மஹான்களின் அனுக்ரஹவிஶேஷத்தாலே யென்றபடி. **சொல்லவும் பெறில்** – சொன்னா

---

[24] கீதை 18-75.

தானென்றுபநிஷத்துக்களும் औपनिषदपरमपुरुषனும் தங்களோடொக்க இவனை प्रमाणभूतனென்றாதரிக்கும்படியுமாம். இப்படி कृतज्ञனாய்வஹித னான शिष्यனைப்பற்ற நாம் செய்த कृषि ஃபலித்ததென்று अचार्यனும் कृतार्थ-னாயிருக்கும்.

★साक्षान्मुक्तेरुपायान् यो विद्याभेदानुपादिशत्।
कथ्यते मोक्षशास्त्रेषु स तु श्रेष्ठतमो गुरुः ॥
आचार्यवत्तया मोक्षमामनन्ति स्मरन्ति च।
इहामुत्र च तत्पादौ शरणं देशिका विदुः ॥ ★ ॥

னாகில், **उपनिषத்துக்களுமி**ति। आचार्यवान्पुरुषो वेद'', ''आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्राप'' दित्यादिகள், **औपनिषदपरमपुरुषனுமி**ति। उपनिषत्प्रतिपाद्यனான भगवाனுமென்றபடி. **प्रमाण-भूतனென்றாதரிக்கும்படியுமாமி**ति। ''यो मामेवमसम्मूढो जानाति पुरुषोत्तमम्। स सर्वविद्भजति मां सर्वभावेन भारत'' என்று औपनिषदपरमपुरुषனும் तादृशனே सर्ववित् என்று கொண்டாடிப் போந்தானிறே. இதனால் आचार्यன் திருவுள்ளமுமுகக்குமென்கிறார் **இப்படி कृतज्ञனாயீ**त्यादि।

यद्यपि ஒருவனுக்கு बहु பேர் குருக்களாக இருக்கலாம், அவர்களெல்லோரிடத்தி லும் प्रतिपत्ति பண்னவேண்டியது आवश्यकம். ஆனாலும் साक्षान्मुक्त्युपायங்களான भक्ति-प्रपत्तिகளை उपदेशिக்கும் आचार्यரே அவர்களுக்குள்ளே मुख्यராகையால் அவரிடத்தி லேயே विशेषप्रतिपत्ति பண்ணவேண்டுமென்று अभिप्रायத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **साक्षादि**ति। **मुक्तेः** – मोक्षத்திற்கு, **साक्षादुपायान्** – अव्यवहितोपायங்களான, **विद्याभेदान्** – भक्तिप्रपत्ति-भेदாங்களை, **यः** – எந்த आचार्यன், **उपादिशत्** – उपदेशिத்தானோ **स तु** – அவனே, **श्रेष्ठतमो गुरुः** – उत्कृष्टतमனான आचार्यனாக, **मोक्षशास्त्रेषु** – वेदान्त भगवच्छास्त्रங்களிலே, **कथ्यते** – சொல்லப் படுகிறான். இப்படிப்பட்ட आचार्यवத்தையாலே मुक्तियुண்டாகுமென்று ''आचार्यवान् पुरुषो वेद'', ''आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्राप'' दित्याद्याम्नायமும், ''पापिष्ठः क्षत्र बन्धुश्च पुण्डरीकश्च पुण्यकृत्। आचार्यवत्तया मुक्तौ तस्मादाचार्यवान् भवेत्'' इत्यादिस्मृतिகளும் சொல்லுகின்றன. इहलोकத் திலும் परलोकத்திலும் आचार्यனுடைய திருவடிகளையே शरणமாக आचार्यர்கள் निश्चयिத் தார்கள். இங்கு मुक्तिக்கு முன் दशैயில் ब्रह्मविद्यैயை உண்டுபண்ணுகையாலே शरण-மென்றும் मुक्तिदशैயில் प्राप्यत्वेन शरणமென்றும் निश्चयिத்தார்களென்றபடி. उक्तञ्च स्तोत्ररत्ने यामुनाचार्यैः। ''नाथाय नाथमुनयेऽत्र परत्र चापि नित्यं यदीयचरणौ शरणं मदीय'' मिति।

ஏற்றி மனத்தெழின் ஞானவிளக்கை யிருளனைத்தும்
மாற்றினவர்க்கொரு கைம்மாறு மாயனுங் காணகில்லான்
போற்றியுகப்பதும் புந்தியிற்கொள்வதும் பொங்குபுகழ்ச்
சாற்றி வளர்ப்பதுஞ் சற்றல்லவோ முன்னம் பெற்றதற்கே. (48)

இனி ब्रह्मविद्यै யை प्रदानம் பண்ணி सर्वाज्ञानத்தையும் போக்கடித்த आचार्यविषयத்தில் प्रत्युपकारத்தை अस्मदादिகளைப்போலே सर्वज्ञனான भगवाனும் அறியவில்லையென்றும் அவன் விஷயத்தில் शिष्यன் त्रिकरणத்தாலும் செய்யும் व्यापारமெல்லாம் अत्यल्प-மென்றும் கீழ்ச்சொன்ன अधिकारसारार्थத்தை ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **ஏற்றிமனத்தெழிலி**त्यादि । **மனத்து** – अतिचञ्चलமான மனஸ்ஸிலே, **எழில்** – शोभै, ज्ञानத்திற்கு शोभैயானது विषयवैलक्षण्यकृतமென்றும் उपदेष्टृवैलक्षण्यकृतமென்றும் आश्रयवैलक्षण्य-कृतமென்றும் மூன்றுவகையாயிருக்கும். विषयवैलक्षण्यकृतशोभै ''संज्ञायते येन तदस्तदोषं नित्यं परं निर्मलमेकरूपम् । सन्दृश्यते वाप्यधिगम्यते वा तत् ज्ञानमज्ञानमतोऽन्यदुक्त'' मित्यादिகளில் சொல்லப் பட்டது. उपदेष्टृ वैलक्षण्यकृतशोभै ''आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्राप''दित्यादिகளில் சொல்லப் பட்டது. आश्रयवैलक्षण्यकृतशोभै ''पात्रविशेषे न्यस्तं गुणान्तरं व्रजति शिल्पमाधातुः । जलमिव समुद्रशुक्तौ मुक्ताफलतां पयोदस्ये'' त्यादिகளில் சொல்லப்பட்டது. இம் மூன்று शोभैயும் सच्छिष्यனுக்கு सदाचार्यனாலே उपदेशिக்கப்பட்ட ब्रह्मविषयकज्ञानத்திற்கு உண்டிறே. एतादृश शोभात्रययुक्तமான ज्ञानவிளக்கை, **ஏற்றி** इति । अतिचञ्चलமான மனதிலே ज्ञानத்தை ஏத்துவது ஊசியின் நுனியில் மலையை ஏற்றுவதுபோலிருக்கிறது இவருக்கு. **இருளனைத்தும்** – स्वपरादिविषयकज्ञानसंशयविपर्ययरूपமான இருள்களையெல்லாம், **மாற்றினவர்க்கு** – अपुनरुदयமாகப் போக்கின आचार्यர்களுக்கு, **ஒரு கைம்மாறு** – ஒருவிதமான प्रत्यु-पकारத்தையும், **மாயனும்** – आश्चर्यचेष्टितனாய் सर्वज्ञனான भगवाனும், **காண** – காண்கிறதிற்கு, **கில்லான்** – समर्थனல்லான், प्रत्युपकारமत्यन्तமாக இல்லாமையாலே யென்று கருத்து. ஆனாலும் स्तोत्रादि रूपप्रत्युपकारத்தை நாம் அறிகிறோமே என்ன வருளிச்செய்கிறார் **போற்றியுகப்பது**मिति । **போற்றி** – स्तोत्तரித்து मङ्गलाशासनம் பண்ணி, **உகப்பதும்** – सन्तोषिப்பதும், இதனால் वाचिककैङ्कर्यம் சொல்லிற்றாயிற்று. **புந்தியிற்கொள்வதும்** – हृदयத்திலே सर्वदा ध्यानம் பண்ணுவதும், இதனால் मानस-कैङ्कर्यம் சொல்லப்பட்டது. **பொங்கு** – अभिवृद्धமான, **புகழ்** – आचार्यனுடைய कल्याण

अध्यासीनतुरङ्गवक्त्रविलसज्जिह्वाग्रसिंहासना-
दाचार्यादिह देवतां समधिकामन्यां न मन्यामहे ।
यस्यासौ भजते कदाचिदजहद्भूमा स्वयं भूमिकां
मग्नानां भविनां भवार्णवसमुत्ताराय नारायणः ॥ ७२ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
शिष्यकृत्याधिकार एकत्रिंशः
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

குணங்களைச், **சாற்றி** – उद्घोषित्तु **வளர்ப்பதும்** – மேன்மேலும் अभिवृद्धिபண்ணுவதும், இதனால் वाचिकमानसकैङ्कर्यपरीवाहமான कायिककैङ्कर्यம் विवक्षितமாயிற்று. **முன்னம் பெற்றதற்கு** – முன்பு आचार्यனிடத்தில் தான் பெற்ற ब्रह्मविद्यादिरूपमहालाभத்திற்கு, **சற்றல்லவோ** – अत्यल्पமன்றோ, तुल्यமான उपकारத்தை யன்றோ प्रत्युपकारமென்பது लोकத்தில், ஆகையாலே இவைகளெல்லாம் स्वसत्तालाभहेतुक्कளான अवश्यकर्तव्यங்களத்தனை.

இனி आचार्यனைப் புந்தியிற்கொள்ளும் प्रकारத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே अनुसन्धित्तु முடிக்கிறார் **अद्ध्यासीनेति** । अद्ध्यासीनेन तुरङ्गवक्त्रेण विलसज्जिस्वाग्रमेव सिंहासनं यस्य आचार्यस्य, **आचार्यात्** – तादृशाचार्यனைக் காட்டிலும். **इह** – இந்த लीलाविभूतिயில், **समधिकान्देवतां** – सम्यक् अधिकனான देवतैயை, सर्वाधिकனான देवतैயை யென்றபடி, **अन्यां** – வேறுபட்டதாக, **न मन्यामहे** – तत्त्वतः शास्त्रार्थங்களையுமறிந்த நாம் எண்ணுகிறோமில்லை. किन्तु आचार्यனாகவே எண்ணுகிறோம். अन्यत्वाभावத்தை उपपादिக்கிறார் **यस्यासाविति । असौ** – समाधिकदेवतैயான नारायणன், अजहद्भूमा सन् – தன்னுடைய माहात्म्यத்தை விடாதவனாகவே கொண்டு, **मग्नानां** – संसारसमुद्रத்தில் முழுகிக்கிடக்கிற, **भविनां** – संसारिகளுடைய, **भवार्णव समुत्ताराय** – संसारसागरத்தில்நின்றும் समुत्तारणार्थமாக, **कदाचित्** – शिष्यனுடைய सुकृत परिपाककालத்திலே, **स्वयं** – தானாகவே, **यस्य** – யாதொரு आचार्यனுடைய, **भूमिकां** – वेषத்தை, आचार्यरूपத்தை என்றபடி. **भजते** – ''साक्षान्नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मग्नानुद्धरते लोकान्कारुण्याच्छास्त्रपाणिना'', ''பீதகவாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து'' என்கிறபடி परिग्रहिக்கிறானோ. இப்படி नारायणனே தானே अवतरित्तुம் முடியாத संसारिகளுடைய

संसारोत्तारणத்தைப் பண்ணுவதற்காகத் தன்னுடைய सर्वविधमाहात्म्यத்தையும் விடாமலே आचार्यனாக अवतरिக்கிறான் என்றால் அந்த नारायणன் आचार्यனைக் காட்டிலும் अन्यனாக ஆகுகைக்கு प्रसक्तिயேயில்லை என்றும், साक्षान्नारायणனைக்காட்டிலும் आचार्य वेषविशिष्टன் उत्कृष्टனென்றும் स्पष्टமாகிறது என்று கருத்து.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशपट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
शिष्यकृत्याधिकारः एकत्रिंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे निगमनाधिकारः ॥

करबदरितविश्वः कश्चिदाचार्यदृष्ट्या
मुषितनिखिलमोहो मूलमन्त्रादिभोगः ।
सगुणविषयसिद्धौ संप्रदायं प्रयच्छन्
सुचरितसिलहारी सूरिबृन्दाभिनन्द्यः ॥ ७३ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिन्यां

निगमनाधिकारः ॥

இனி நிगमனाधिकारத்தில் கீழ்ச்சொன்ன முப்பதோரு अधिकारार्थங்களுக்கு संग्रहेण प्रदर्शनத்தையும் असंकीर्णதையையும் சொல்லப்போகிறவராய் முதலில் भागचतुष्टयात्मகமான सारशास्त्रार्थतत्त्वज्ञனை ஒரு श्लोकத்தாலே प्रशंसिக்கிறார் **करबदरितविश्व** इति । **कश्चित्** – दुर्लभனான ஆயிரத்திலொருவன். **आचार्यदृष्ट्या** – आचार्यனுடைய कटाक्षத்தாலே, **करबदरितविश्वः** – கையில் இலந்தங்கனிபோல் பண்ணப்பட்ட, அதாவது सर्वप्रकारத்தாலும் साक्षात्कारतुल्यமான ज्ञानத்தாலே विषयीकरिக்கப்பட்ட अर्थानुशासनभागத்திற்சொன்ன सर्वपदार्थத்தையுமுடையவனாய், **मुषितनिखिलमोहः** – अपुनरुदयமாகப்போக்கடிக்கப்பட்ட, समस्तமான, सिद्धोपायविषयமாயும் साध्योपायविषयமாயும் प्रपत्ति प्रभावத்தின் ஏற்றச்சுருக்கविषयமாயுமுண்டாகும் கலக்கங்களையுடையவனாய், இதனால் स्थिरीकरणभागार्थवेदित्वம் சொல்லப்பட்டது. **मूलमन्त्रादिभोगः** – मूलमन्त्रादिகளுடைய भोगத்தையுடையவனாயும், இங்கு आदिपदத்தால் द्वयचरमश्लोकங்களுக்கு ग्रहणம். भोगமாவது अतिरसावहமான अनवरतपरिचयம். இதனால் पदवाक्ययोजनाभागार्थवेदित्वம் சொல்லப்பட்டது. **सगुण** – गुणपूर्णனான, **विषयसिद्धौ** – शिष्यरूपமான विषयத்தினுடைய सिद्धियुண்டாகுமாகில். **संप्रदायं** – भगवान्முதல் उपदेशक्रमத்தாலே अविच्छिन्नமாக வந்திருக்கிற रहस्यत्रयसारार्थங்களை, **प्रयच्छन्** – उपदेक्ष्यन्, वर्तमानसामीप्ये वर्तमानवत् प्रयोगः । अवश्यம் கொடுக்கப்போகிறவராய்க்கொண்டு, இதனால் अनुष्ठानपर्यन्तமான आचार्यकृत्याधिकारार्थवेदित्वம் சொல்லப்பட்டது. **सुचरितसिलहारी** – ''सुव्याहृतानि महतां सुकृतानि ततस्ततः । सञ्चिन्वन् धीर आसीत सिलहारी सिलं यथा'' என்கிறபடியே महान्களுடைய सुव्याहृतங்களோடு கூடின

இப்படி இஜ்ஜீவாத்மா ஸூரிகளோடொக்க भगवदनुभवरसத்துக்கு स्वरूप-योग्यனாய் வைத்து अनादिकालமிழந்து ஓரளவிலே புரிந்து सदाचार्यसंबन्ध-முண்டாய் तत्त्वहितங்களை யறியத்துடங்கினபடியும். இவையறிவிக்கும் प्रमाणங்களில் रहस्यत्रयம் सारतमமானபடியும், இவற்றைக் கொண்டறியு மர்த்தங்களில் ईशेशितव्यங்களினுடைய शरीरात्मभावसंबन्धादिகள் प्रधानप्रतितन्त्रமாய் ज्ञातव्यங்களானபடியும், இஸ் संबन्धத்தோடே கூட ज्ञातव्यமாக पूर्वाचार्यसङ्गृहीत-மான अर्थपञ्चकம் रहस्यत्रத்தில் கிடக்கும்படியும், இவ்வர்த்தपञ्चकத்துக்குள்ளே तत्त्वत्रयादिविभागचिन्तै பண்ணுவார்க்குத் தாத்பர்யமும், இத் तत्त्वत्रयத்தில் ईश्वरனாக सात्विकशास्त्रங்களிற் சொல்லப்பட்டவன் श्रियःपतिயென்னுமிடமும்,

---

सुचरितங்களாகிற ஶிலங்களை (शीर्णधान्यங்களை) ஆங்காங்கு பொறுக்கிச் சேர்த்து வைக்குமவன். அதாவது மஹான்களுடைய அநுஷ்டானங்களை ஒவ்வோரிடத் தி[illegible]ஹித்து அப்படியே அநுஷ்டிக்குமவன். இதனால் अनुष्ठानपर्यन्तமான शिष्यकृत्याधि-कारार्थवेदित्वம் சொல்லப்பட்டது **सूरिबृन्दाभिनन्द्यः** – இங்குள்ள மஹான்களாலும் பரம பதத்திலுள்ள नित्यसूरिகளாலும் अभिनन्द्यனாவான், இதனால் ''नित्यसूरिகள் திரளிற்புக் கால் வாசிதெரியாதபடியான निरतिशयपूर्तिயைப் பெற்று ....வாழ்வார்கள்'' इत्यादिகளான निगमनाधिकारार्थங்கள் सूचितங்களாகின்றன.

இனி उपोद्घाताधिकारம் தொடங்கி शिष्यकृत्याधिकारपर्यन्तத்தில் சொன்ன अर्थங்களை क्रमமாக संग्रहेण प्रदर्शनம் பண்ணி निगमिக்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **भगवदनुभवरसத்திற்கு** – भगवदनुभवरूपமான आनन्दத்திற்கு, **ஓரளவிலே** – ஒரு காலத்திலே, यादृच्छिकसुकृतादि-परिपाककालத்திலே என்றபடி. **புரிந்து** – संसारத்தில் நின்றும் निवृत्तனாய், ''तत्त्वहितங் களையறியத் தொடங்கினபடியு'' மென்னுமளவும் उपोद्घाताधिकारार्थம். ''இவையறி விக்கும்'' इत्यादि सारनिष्कर्षाधिकारार्थம். ''இவற்றைக்கொண்டறியும்'' इत्यादि प्रधानप्रति-तन्त्राधिकारार्थம். **शरीरात्मभावसंबन्धादिகளிதி** । आदिशब्दத்தாலே शरीरात्मभावव्याप्यங்களான आधाराधेयभावादिகளுக்கு संग्रहம். ''இஸ் संबन्धத்தோடே கூட'' என்றாரம்பித்து ''रहस्यत्रयத்தில் கிடக்கும்படியும்'' என்னுமளவும் अर्थपञ्चकाधिकारार्थம். ''இவ்வர்த்தपञ्च-कத்துக்குள்ளே'' என்று துடங்கி ''தாத்பர்ய'' மென்னுமளவும் तत्त्वत्रयचिन्तनाधिकारार्थம். தாத்பர்யமாவது प्रकृत्यात्मभ्रान्तिகளுடைய निवृत्ति अवश्यம் कर्तव्यமென்கிற எண்ணம், ''இத் तत्त्वत्रयத்தில்'' इत्यादि परदेवतापारमार्थ्याधिकारार्थம். ''இவ்வர்த்தங்களெல்லா'' मित्यादि मुमुक्षुत्वाधिकारार्थம். ''अधिकारविभागமும்'' என்பது अधिकारविभागाधिकारार्थம். ''இவ்வதிகாரி-களுக்கு'' इत्यादि उपायविभागाधिकारार्थம். ''இவ்வுபாயங்களிலி'' त्यादि प्रपत्तियोग्याधिकारार्थம்.

இவ் வர்த்தங்களெல்லாந் தெளிந்தவன் मुमुक्षुவாய் मोक्षोपायोन्मुखனாம்படியும், अधिकारिविभागமும், இவ்वधिकारिகளுக்கு अनुरूपமான उपाय विभागமும், இவ்வுपायங்களில் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கधिकारविशेषமிருக்குங்கட்டளையும், सकृत्कर्तव्यமான இவ் उपायத்துக்கनुरूपமாக विहितமான परिकरविभागமும், मुमुक्षुவுக்கு सपरिकरமான भरन्यासरूपप्रधानकर्तव्यத்தினுடைய सन्निवेशமிருக்கும் படியும், இப்படி साङ्गप्रपदनानुष्ठानம் பண்ணினவன் सर्वरक्षणाधिकृतன் பக்கலிலே न्यस्तभरனாகையாலே कृतकृत्यனாம்படியும், இந் निष्ठै தனக்குப் பிறந்தமை கண்டு தான் தேறியிருக்கைக்கடையாளங்களும், இவனுக்கு आर्तियில் मान्द्यத்தாலே शरीरமனுवर्तिத்தாகில் இங்கிருந்த कालத்துக்கு स्वयंप्रयोजनமாய் स्वरूपप्राप्तशेषवृत्तिरूपமான कैङ्कर्यமிருக்கும்படியும், भगवत्कैङ्कर्यத்துக்கெல்லை நிலம் भागवतकैङ्कर्यமானபடியும், शासिताவான स्वामिக்கभिमतமல்லாது कैङ्कर्य-மல்லாமையாலே यथाशास्त्रம் कैङ्कर्यமனுष्ठिக்க வேண்டினபடியும், இச் शास्त्रीय-कैङ्कर्यप्रवृत्तனுக்கு अपराधங்கள் புகாமைக்கும் புகுந்தவை கழிகைக்கும் விரகுகளும், இந் निरपराध कैङ्कर्यத்துக்கு स्थानமாக अनापத்திலுचितமாவது भागवताश्रितமான भगवत्क्षेत्रமென்னுமிடமும், இப்படியே யிருந்தவிவ்வधि-कारिக்கு शरण्यसङ्कल्पविशेषத்தாலே प्रशस्तदेशकालादि नियति निरपेक्षமாக स्थूलशरीरத்தினின்றும் निर्याणமிருக்கும்படியும், இப்படிப் புறப்பட்டால் पिता यौव-राज्यத்துக்கு முடிசூடவழைத்துவிட்ட राजकुमारன் போமாப்போலே பெரிய மேன்மையோடே परमपदपर्यन्तமாக अर्चिरादिमार्गத்தாலே போம்படியும்,

---

"सकृत्कर्तव्यமான" इत्यादियாலே परिकरविभागाधिकारार्थம் சொல்லப்பட்டது. "मुमुक्षुவுக்கு" इत्यादियாலே साङ्गप्रपदनाधिकारार्थம் சொல்லப்பட்டது. "இப்படி साङ्गप्रपदनानुष्ठानம் பண்ணினவன்" इत्यादि "कृतकृत्यனாயும்படியு" மித்यन्तம் कृतकृत्याधिकारार्थம். "இந் निष्ठै" इत्यादियால் स्वनिष्ठाभिज्ञानाधिकारार्थம் சொல்லப்பட்டது. "இவனுக்கு" इत्यादि "शेषवृत्तिरूपமான कैङ्कर्यமிருக்கும்படியு" மித்यन्तம் उत्तरकृत्याधिकारार्थம். "भगवत्कैङ्कर्यத்துக்கி" त्यादि पुरुषार्थकाष्ठाधिकारार्थம். "शासिताவான स्वामिக்கு" इत्यादि "यथाशास्त्रம் कैङ्कर्यமனுष्ठिக்க வேண்டினபடியு" மித்यन्तம் शास्त्रीयनियमनाधिकारार्थம். "இச் शास्त्रीयकैङ्कर्यप्रवृत्तனுக்கு" इत्यादि "புகுந்தவை கழிகைக்கும் விரகுகளு" மித்यन्तம் अपराधपरिहारार्थம். "இந் निरपराध-कैङ्कर्यத்துக்கு स्थानமான" इत्यादि "भगवत्क्षेत्रமென்னுமிட" மித்यन्तம் स्थानविशेषाधिकारार्थம். "இப்படி யிருந்த இவ்வधिकारिக்கி" त्यादि "निर्याणமிருக்கும்படியு" மித்यन्तம் निर्याणाधि-

இப்படிப் போனால் அங்கு பிறக்கும் स्वच्छन्दकैङ्कर्यपर्यन्तपरिपूर्णानुभवरूपமான मुक्तैश्वर्यமிருக்கும்படியும், இப்படி उक्तமான ज्ञातव्यங்களில் प्रधानமான सिद्धो-पायத்தையும், कर्तव्यங்களில் प्रधानமான साध्योपायத்தையும், இவ்வுपायनिष्ठ-னுடைய प्रभावத்தில் शास्त्रங்களிசையாத ஏற்றச் சுருக்கங்களையும்பற்றி आहारदोषहैतुकसंसर्गयुगस्वभावादिகளாலே வருங்கலக்கங்களுக்குப் பண்ணும் परिहारप्रकारங்களும், இவையெல்லாமனுसन्धिக்கைக்கு मुखமான रहस्यत्रयத்தில் पदवाक्ययोजனைகளும், இவ்வர்थங்களுக்கெல்லாம் यथाशास्त्रம் संप्रदायप्रवर्तनம் பண்ணுமாचार्यனுக்கு उपदेशादिप्रवृत्तिनिवृत्ति विषयங்களிருக்கும்படியும், இப்படி परमोपकारகனாக आचार्यன்றிறத்தில் தகுதியான प्रत्युपकारமில்லா மையாலே नित्यऋणिயான शिष्यனுக்குச் செய்யவடுக்குமவையுமெல்லாம் श्रुतिस्मृतिसूत्रसंप्रदायங்களாலும், இவற்றுக்கனுकूलங்களான समीचीनन्यायங் களாலும் अज्ञानसंशयविपर्ययங்களற यथाश्रुतं यथाहृदयமுபபாதித்தோம்.

இவ்வர்थங்களையெல்லாம் முற்பட सत्संप्रदायமுடைய सदाचार्यன் பக்கலிலே सम्यगुपसन्नனாய் [1]''शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नं'' என்று விண்ணப் பஞ்செய்து सादरனாய் विशदமாக श्रवणம் பண்ணி இவற்றுக்குपयुक्तங்களான நல்வார்த்தைகளையும் [2]''सुव्याहृतानि महतां सुकृतानि ततस्ततः । सञ्चिन्वन् धीर

कारार्थம். ''இப்படி புறப்பட்டா'' லித்யாதி ''अर्चिरादिमार्गத்தாலே போம்படியு'' மித்யந்தம் गतिचिन्तनाधिकारार्थம். ''இப்படி போனா'' லித்யாதி ''मुक्तैश्वर्यமிருக்கும்படியு'' மித்யந்தம் परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारार्थம், ''இப்படி उक्तமான'' इत्यादिना ''परिकरप्रकारங்களு'' மித்யந்தேன सिद्धोपाय साध्योपाय प्रभावव्यवस्था प्रभावरक्षाधिकारार्थங்கள். ''இவையெல்லா'' மித்யாதி ''पदवाक्य योजனைகளு'' மித்யந்தம் मूलमन्त्रद्वय चरमश्लोकाधिकारार्थங்கள். ''இவ்வர்थங்களுக்கெல்லா'' மென்றாரம்பித்து ''प्रवृत्तिनिवृत्ति विषयங்களிருக்கும்படியு'' மித்யந்தம் आचार्यकृत्याधि-कारार्थம். ''இப்படி परमोपकारகனான'' என்றாரம்பித்து ''செய்யவடுக்குமவை'' इत्यन्तம் शिष्यकृत्याधिकारार्थம். **எல்லாம்** – முப்பத்தொன்று अधिकारத்தில் சொன்ன अर्थங் களெல்லாம், **यथा श्रुतम्** – आचार्यனிடத்தில் எப்படி கேட்டோமோ அப்படியே, **यथाहृदयम्** – எப்படி हृदयத்தில் प्रामाणिकार्थங்கள் தோற்றினவோ அப்படியே.

இப்படி रहस्यत्रयार्थங்களைச் சொல்லி முடித்து அதைக் கேட்கவேண்டும் प्रकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்थங்களையெல்லாமி**த்யாதினா । **நல்வார்த்தைகள்**

---

[1] கீதை 2-7.
[2] பாரதம், உத்யோகபர்வம் 34-34.

आसीत सिलहारी सिलं यथा'' என்கிறபடியே ஆய்ந்தெடுத்து अभ्यासभूयस्त्वैயாலே தெளிந்துகொள்வது. [3]''सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेयस्सतां धर्मः प्लवङ्गम'' என்றும், [4]''धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां'' என்றும், [5]''अणीयान् क्षुरधारायाः को धर्मं वक्तुमर्हति'' என்றும் ऋषिகளுக்குங்கூட வருந்தி पदविन्यासம் பண்ணவேண்டியிருக்கிற நிலங்களில் [6]''महाजनो येन गतस्स पन्थाः'' என்றும், [7]''धर्मशास्त्ररथारूढा वेदखड्गधरा द्विजाः । क्रीडार्थमपि यत् ब्रूयुस्स धर्मः परमो मतः'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே श्रुतिस्मृतिशरणரான पूर्वाचार्यர்கள் कण्टकशोधनம் பண்ணி நடந்தவழியிலே நடக்கையாலே நமக்கு வருவதொரு தப்பில்லை. இவ்வழி நடந்தவர்

– पूर्वाचार्यர்களுடைய मुक्तकங்களான शास्त्रार्थसारங்களான भाषणங்கள், **सुव्याहृतानीति ।** **महतां** – மஹான்களுடைய, இது मध्यमणिन्यायத்தாலே व्याहृतத்திலும் सुकृतத்திலுமந் வயிக்கிறது. **सुव्याहृतानि** – शोभनமான शास्त्रार्थभाषणங்களையும், **सुकृतानि** – शोभनமான अनुष्ठानங்களையும், **ततस्ततः** – ஆங்காங்கு, **सिलहारी** – உதிர்ந்துபோன நெல்லுகளை ஒன்றொன்றாகப் பொறுக்குகிறவன், **सिलं यथा** – உதிர்ந்த நெல்லைப்போல, **सञ्चिन्वन्** – संग्रहिக்கிறவனாய், **आसीत** – वर्तिக்கக்கடவனென்பதுஇதினர்थம். **अभ्यासभूयस्त्वैயாலே** – पुनः पुनरनुष्ठानाधिक्यத்தாலே. परमर्षिகளுக்கும் दुर्ज्ञेयங்களான இந்த रहस्यत्रयार्थங்களை संग्रहित्தருளின உமக்கும் தப்பு संभावितமாகாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **सूक्ष्मः परमदुर्ज्ञेय** इत्यादिना । **सतान्धर्मः** – ஸத்துக்களுக்கும் असाधारणமான शरणागतिधर्मமானது, **सूक्ष्मः** – स्थूलदृष्टिகளாலே அறியமுடியாதது, **परमदुर्ज्ञेयः** – प्रशस्तबुद्धिमान्களுக்கும் அறியக்கூடியதன்று, **धर्मस्य तत्त्वं** – धर्मத்தினுடைய यथावस्थितस्वरूपம், **गुहायां निहितं** – अत्यन्तगुह्यமானது महाबुद्धिमान्களுக்குமறியமுடியாதது. **क्षुरधारायाः** – वपनसाधनशस्त्रத்தின் கருக்கைக்காட்டிலும், **अणीयान्** – अत्यन्सूक्ष्मமானது, धर्म इति शेषः । **வருந்தி** – கஷ்டப்பட்டு, **धर्मशास्त्ररथारूढाः** – धर्मशास्त्रத்தை आधारமாக வுடையவர்கள், धर्मप्रवचन विषयத்திலே धर्मशास्त्रத்தையே अवलंबनமாக வுடையவர்கள், **वेदखड्गधराः** – धर्मத்தில் வரும் संशयத்தினுடைய छेदनविषयத்தில் वेदமாகிற खड्गத்தையே साधनமாக உடையவர்கள், मूलप्रमाणத்தை अनुसरित्தே धर्मसंशयங்களைப் போக்குமவர்களென்கை. **நடந்த வழியிலே நடக்கையாலே நமக்கு வருவது ஒரு தப்பில்லை** इति ।

---

[3] ராமாயணம் கிஷ்கிந்தா – 18-15.
[4] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 314.
[5] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 119.
[6] பாரதம் உத்யோகபர்வம் 35-29.
[7] போதா – க்ருஹ்யஸூ 14-1-7.

களுக்கு [8]"अविश्रान्तमनालंबमपाथेयमदेशिकम् । तमःकान्तारमध्वानं कथमेको गमिष्यसि" என்றும், [9]"निष्पानीये निरालंबे निश्छाये निरपाश्रये । द्राघीयस्यशुभे मार्गे यमस्य सदनं प्रति" என்றும் महर्षिகள் நெஞ்சாறல்படும் வழிகள் காணவேண்டா. पञ्चाग्निविद्यैயிற் சொன்னபடியே பருத்திபட்ட பன்னிரெண்டும் பட்டுப்பூட்டைக் குண்டிகைபோலேயேறுவதிழிவதாக धूमादिमार्गத்திலே परिभ्रमिக்கவும் வேண்டா. [10]"त्वं न्यञ्चद्भिरुदञ्चद्भिः कर्मसूत्रोपपादितैः । हरे विहरसि क्रीडाकन्तुकैरिव जन्तुभिः" என்கிற भगवल्लीलोपकरणமான दशैகழிந்து மற்றுமுள்ள अतिशयित-फलங்கள் பெறப்போம் अधिकारिகளுடைய வழிகளிற்காட்டில் पुरुषार्थभूयस्तै-

---

नूतनவழியில் நடந்தாலல்லவோ दुर्ज्ञेयतादिप्रयुक्तமான தப்புகள் வருவதற்கு संभाव-வனையுண்டென்று கருத்து. இனி இந்த रहस्यत्रयத்தாலே प्रकाशितமான सन्मार्गத்திலே सञ्चरिப்பவர்கள் नराकादिमार्गத்திலும் धूमादिमार्गத்திலும் सञ्चारமின்றிக்கே अर्चिरादिमार्गத்தாலே परमपदத்தையடைந்து परिपूर्णब्रह्मानुभवपूर्वकமான सर्वविधभगवत्कैङ्कर्यங்களையும் பெற்று ஸந்தோஷிப்பார்களென்கிறார் **இவ்வழி நடந்தவர்களுக்கு** इत्यादि महावाक्यத்தாலே. अविश्रान्तं – विश्रान्तिस्थलरहितம், **अनालंबं** – न विद्यते आलंबो यस्मिन्, यष्ट्यादिरूपமான अवष्टंबरहितமென்றபடி. **अपाथेयं** – क्षुण्णिवर्तकवस्तुशून्यம், **अदेशिकं** – வழி காண்பிக்கும் तद्देशीयजनरहितம், **तमः कान्तारं** – இருளாலே போகமுடியாததான, **अध्वानं** – नरकमार्गத்தை, **निरपाश्रये** – आवासस्थलशून्ये, **நெஞ்சாறல்படும்** – நெஞ்சினால் நினைத்து கஷ்டப்படும், **பருத்தி பட்ட பன்னிரண்டும் பட்டு** इति । பருத்திக்குப் பன்னிரண்டு பாடாவது बीजादुत्पाटनம், उत्कर्षणம், अपकर्षणம், आकुञ्चनம், प्रसारणம், ग्रन्थिश्लथनம், संघटनம், समीकरणம், पुञ्जीभवनம், विकसनம், विमलीकरणம், चतुष्कोणकरणம், மென்பவை. அப்படியே ஜீவனுக்கும் रेतஸ்ஸோடே கூட सेचनமும், योषिदुदरगमनமும், पुरुषशब्दाभिलपनीयமான पिण्डीभावமும், जन्मமும், बाल्यமும், कौमारமும், यौवनமும், वार्द्धक्यமும், उत्क्रान्तिயும், नरकमार्गगमनமும், नरकानुभवமும், पुनर्निवर्तनமும் என்று பன்னிரண்டுபாடு உண்டிறே. **பூட்டைக் குண்டிகை** – கிணற்றில் ஜலமிறைப்பதற்காக घटीयन्त्रத்தில் பூட்டின घटविशेषம், **धूमादिमार्गம்** – पञ्चाग्निविद्याप्रकरणத்தில் "अथ य इमे ग्रामे इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते ते धूममभिसंभवन्ति धूमाद्रात्रिं" इत्यादिகளாலே சொல்லப்பட்ட मार्गம். हे हरे! **त्वं न्यञ्चद्भिः** – கீழே விழுகிறதுகளாயும், **उदञ्चद्भिः** – மேலே போகிறதுகளாயும், **कर्मसूत्रोपपादितैः** – கர்மங்களாகிற सूत्रங்களாலே संपादिக்கப்பட்ட, अन्यत्र सूत्रங்களாலே செய்யப்பட்டதுகளான, **तेभ्य** इति ।

---

[8] பாரதம் சாந்திபர்வம் 337-34.
[9] வங்கீபுரத்துநம்பி நித்யம் 24.
[10] விஷ்ணுதர்மம்.

யாலும், புனராவृत्तिயில்லாமையாலும் [11]''तेभ्यो विशिष्टां जानामि गतिमेकान्तिनां नृणाम्'', [12]''उत्क्रामति च मार्गस्थश्शीतीभूतो निरामयः'', [13]''देवयानः परः पन्थाः योगिनां क्लेशसंक्षय'' इत्यादिகளிற்படியே अत्यन्तविशिष्टமாய் [14]''आत्मा केवलतां प्राप्तो यत्र गत्वा न शोचति'', [15]''अत्यर्कानल दीप्तन्तत् स्थानं विष्णोर्महात्मनः । स्वयैव प्रभया राजन् दुष्प्रेक्षन्देव-दानवैः । यत्र गत्वा पुनर्नेमं लोकमायान्ति भारत ॥ एते वै निरयास्तात स्थानस्य परमात्मनः'' इत्यादिகளிலும் संसाराध्वाவுக்கு पारமென்று श्रुतिகளிலுமோதப்படுகிற परमपदத்தை पर्यन्तமாக வுடைத்தாய், भगवत्प्रसादावलंबनமாய், परिपूर्णமான परमपुरुषार्थத்தைப் பெறப் புகுகிறோமென்கிற सन्तोषத்தை पाथेयமாகவுடைத்தாய், [16]''तत्प्रकाशितद्वारः'' என்கிறபடியே हार्दனான ईश्वरனுடைய सौहार्दத்தாலே காட்டப்படுகிற अर्चिरादि मार्गத்தாலே அவ்வோ देवतैகள் தந்தாமெல்லைகள்தோறும் मङ्गल प्रदीपपूर्णकुंभादिகளை முன்னிட்டு सपरिकरராய் எதிர்கொண்டு सार्वभौमोपचारங்களைப் பண்ணிவழிநடத்த, कर्मलोकத்திலிருந்த நாள் இறைகொண்ட देवतैகளெல்லாங் காணிக்கையிட்டுக்

एकान्तिनाङ्गतिं – परमैकान्तिகளுடைய गतिயை, तेभ्यः – आमोदादिगतिகளைக்காட்டிலும், विशिष्टां – विलक्षणமாக, அதாவது उत्कृष्टமாக, जानामि – அறிகிறேன். उत्क्रामति च मार्गस्थ इति । ''नैव क्वचन जायते'' என்பது மேல் பாதம். शीतीभूतो निरामय इति । இதற்கு ''आत्मबुद्धिं समास्थाय'' என்பது முன் பாதம். शीतीभूतः – शीतत्वं प्राप्तः, निरामयः – संसारव्याधिरहितः, देवयान इति । क्लेशसंक्षये – प्रारब्ध कर्मजनितकर्मங்களெல்லாம் கழிந்தபிறகு, केवलतां – अज्ञानकर्मप्रकृति-संबन्धरहिततां, संसाराध्वाவுக்கு पारமென்று श्रुतिகளிலுமோதப்படுகிற परमपदத்தை इति । இந்த परमपदம் ''सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदं'' என்று संसाराध्वाவுக்கு परमपदமாக ஓதப்பட்டதிறே. पर्यन्तமாக வுடைத்தாயிதி । இதனால் अविश्रान्तமென்பதற்கு प्रतिकोटि சொல்லப்பட்டது. अनालंबनமென்பதற்கு प्रतिकोटिயைச் சொல்லுகிறார் भगवत्प्रसादावलंबनமாயிதி । अपाथेयமென்பதற்கு प्रतिकोटिசொல்லுகிறார் परिपूर्णமான इति । अदेशिकமென்பதற்கு प्रतिकोटिயைக் காட்டுகிறர் तत्प्रकाशितद्वारः என்கிறபடியே इत्यादि । இறைகொண்ட – ஆஹாரத்தை வாங்கிக்கொண்ட, अग्नयेस्वाहा, सूर्याय स्वाहा என்று

---

[11] பாரதம் சாந்திபர்வம் 358-6.
[12] பாரதம் சாந்திபர்வம் 194-27.
[13]
[14] பாரதம் சாந்திபர்வம் 196-11.
[15] பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 136-18.
[16] ப்ரஸ்மஸூத்ரம் 4-2-16.

கண்டனுவர்திக்க, அவர்களுக்குமெட்டவொண்ணாதவெல்லைகளெல்லாங்கடந்து नित्यसूरिகள் திரளிற் புக்கால் வாசி தெரியாதபடியான निरतिशयपूर्तिயைப் பெற்று, [17]"ततो महति पर्यङ्के मणिकाञ्चनचित्रिते । ददर्श कृष्णमासीनं नीलं मेराविवांबुदम् ॥ जाज्वल्यमानं वपुषा दिव्याभरणभूषितम् । पीतकौशेयसंवीतं हेम्नीवोपचितं मणिम् ॥ कौस्तुभेन ह्युरस्थेन मणिनाभिविराजितम् । उद्यतेवोदयं शैलं सूर्येणाप्तं किरीटिनम् ॥ नौपम्यं विद्यते तस्य त्रिषु लोकेषु किञ्चन", [18]"तं वैश्रवणसङ्काशमुपविष्टं स्वलङ्कृतम् । ददर्श सूतः पर्यङ्के सौवर्णे सोत्तरच्छदे ॥ वराहरुधिराभेण शुचिना च सुगन्धिना । अनुलिप्तं परार्ध्येन चन्दनेन परन्तपम् ॥ स्थितया पार्श्वतश्चापि वालव्यजनहस्तया । उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा ॥ तं तपन्तमिवादित्यमुपपन्नं स्वतेजसा । ववन्दे वरदं वन्दी विनयज्ञो विनीतवत्" என்று भारतरामायणங்களிற் சொல்லப்பட்ட अवतारासिகையாலே व्यञ्जितமான परमपद पर्यङ्कத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற सपत्नीकனான सर्वेश्वरன் தாளிணைக்கீழ் [19]"ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்ய வேண்டுநா" மென்கிற मनोरथத்தின்படியே सर्वदेश सर्वकाल सर्वावस्थोचित सर्वविधकैङ्कर्यங்களையும் பெற்று வாழ்வார்கள். இப்படி श्रियःपतिயான नारायणன் திருவடிகளிலே उपाय दशैயிலும் फलदशैயிலுமுपजीव्यங்கள்.

சொல்லி हुतமான हविर्भागத்தை स्वीकरित्तु வந்த என்றபடி **காணிக்கையிட்டு** – "सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति" என்கிறபடியே உபஹாரத்தை ஸமர்ப்பித்து. भारतरामायणादिகளிற் சொல்லப்பட்ட कृष्णरामावतारासिகைகள் போன்ற पर्यङ्कासिகை அங்குமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் – ततो महतीति । **हेम्नीवोपचितं मणिं** – स्वर्णத் தகட்டில் பதித்த நீலரத்னம் போலே, **किरीटिनं** – किरीटेन विराजमानं, त्रिषु लोकेषु किञ्चन என்கிற पर्यन्तம் द्वारकैயில் श्रीकृष्णावतारासिकाप्रदर्शनம். तं वैश्रवणसंकाशமென்றாரம்பித்து श्रीरामावतारासिகையைக் காட்டுகிறார். **सूतः** – सुमन्त्रः, **सोत्तरच्छदे** – उत्तरास्तरणसहिते, **शुचिना** – परिशुद्धेन । **परार्ध्येन** – सर्वोत्कृष्टेन, **स्वतेजसा** – தனக்கு असाधारणமான तेजोविशेषத்தால், **अवतारासिகை** – அவதாரங்களுடைய पर्यङ्कस्थितिः । **परमपदपर्यङ्कத்திலே** – "अमितौजसं पर्यङ्क" மென்று कौषीतकिब्राह्मणादिகளில் ஓதப்பட்ட पर्यङ्कविशेषத்திலே, **தாளிணைக்கீழ்** – परस्परसदृशங்களான திருவடித்தாமரைகளின் கீழே, **ஒழிவில்காலமெல்லாம்** – ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம், सर्वकालத்திலுமென்றபடி. **உடனாய்** – கூடவே, सर्वदेशத்திலுமென்ற

[17] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 44-13 முதல் 16.
[18] ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 16-8 முதல் 11.
[19] திருவாய்மொழி 3-3-1.

உறுசகடமுடைய வொரு காலுற்றுணர்ந்தன
உடன்மருதமொடிய வொரு போதிற்றவழ்ந்தன
உறிதடவுமளவி லுரலூடுற்று நின்றன
உறுநெறியோர் தருமன்விடு தூதுக்குகந்தன
மறநெறியர் முறியபிரதானத்துவந்தன
மலர்மகள் கைவருட மலர்போதிற்சிவந்தன
மறுபிறவியறுமுனிவர் மாலுக்கிசைந்தன
மனுமுறையில் வருவதோர் விமானத்துறைந்தன
அறமுடைய விசயனமர் தேரிற்றிகழ்ந்தன
அடலுரகபட மடியவாடிக் கடிந்தன
அறுசமய மறிவரிய தானத்தமர்ந்தன
அணிகுருகை நகர்முனிவர் நாவுக்கமைந்தன
வெறியுடைய துளவமலர் வீறுக்கணிந்தன
விழுகரியோர் குமரனென மேவிச்சிறந்தன
விறலசுரர் படையடைய வியத்துடர்ந்தன
விடலரிய பெரியபெருமாள் மெய்ப்பதங்களே. **(49)**

படி. **மன்னி** – नित्यமாகக்கிட்டி, सर्वावस्थैயிலுமென்றபடி. **வழுவிலா** – अपराधமில்லாமல், **அடிமை** – कैङ्कर्यத்தை, **செய்யவேண்டும்** – செய்யக்கடவோம். **வாழ்வார்களிதி** । न्यश्वद्भिः என்கிறவிடத்தில் இவ்வழி நடந்தவர்களுக்கு என்பதை विभक्तिपरिणामेन வழிநடந்தவர்கள் என்றாக்கி अनुषङ्गித்து வாழ்வார்கள் என்றந்வயிப்பது. இனி प्रबन्धத்தின் प्रधानार्थத்தை எல்லோருக்கும் நெஞ்சில் படும்படி சுருங்க उपदेशिக்கிறார் **இப்படி श्रियःपतियान** इति । श्रियःपतियान नारायणனுடைய திருவடிகளே शरणवरणदशैயிலும் कैङ्कर्यदशैயிலும் परिग्राह्यங்களென்றபடி.

இப்படி श्रियःपतियान नारायणन் திருவடிகளே उपायदशैயிலும் फलदशैயிலுமுபजीव्यங்களாகில் श्रीभाष्यकारர் गद्यத்தில் विशिष्य रङ्गनाथன் திருவடிகளே उपजीव्यங்களாகச் சொல்லுவானேனென்னில், श्रीवैकुण्ठनाथனும் विभवरूपिகளான रामकृष्णादिகளும், स्वयंव्यक्तமாய் अर्चारूपियாய்ப்போந்த रङ्गनाथனும் अभिन्नர்களாகையாலே அவர்களுடைய திருவடிகளும் ஒன்றாகையால் भाष्यकारர் विशिष्य रङ्गनाथன் திருவடிகளையே आश्रयித்துப் போந்தார் என்று சொல்லக்கருதி रामकृष्णादिகளுடைய திருவடிகளின் अपदानத்தைச் சொல்லி तदभिन्नமான பெரிய பெருமாளின் திருவடிகளை விடமுடியாத उपायोपेयங்

களென்று ஒருபாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார் **உறுசகடமுடைய** इत्यादि । **உறு** – பெரியதான, **சகடம்** – असुराविष्टமான शकटமானது, **உடைய** – உடைந்துபோம்படி, आविष्टனான असुरனோடே नशिத்துப் போம்படி, **ஒரு கால்** – தாயாரும் உதவப் பெற்றிராத ஒரு कालविशेषத்திலே, **உற்று** – सावधानமாக, **உணர்ந்தன** – जाग्रத்துக் களாக இருந்தன. இவைகளெல்லாம் प्रथम पुरुषद्विवचनங்கள். **உடன்** – கூடினது களான, यमलங்களான என்றபடி. **மருதம்** – நலகூபரமணிக்ரீவர்களென்கிற कुबेरपुत्रர் களுக்கு महर्षिशापத்தாலே शरीरமாக வந்த अर्जुनवृक्षங்கள், **ஒடிய** – ஒடிந்துபோகும்படி, **ஒரு போதில்** – ஒருகாலத்திலே, **தவழ்ந்தன** – தவழ்ந்ததுகள். रिङ्खणம் செய்ததுகள். **உறிதடவுமளவில்** – தயிரைத் திருடுவதற்காக உறிகளைத் தடவும்போது, **உரலூடு** – உரலுடைய मध्यத்திலே, **உற்று** – தாயாராலே கட்டப்பட்டு, **நின்றன** – இருந்ததுகள். **உறு** – योग्यமான **நெறியோர்** – धर्ममार्गத்தையுடைய, **தருமன்** – धर्मपुत्रன், **விடு** – விடுத்த, அனுப்பிய என்றபடி. **தூதுக்கு** – दूतकृत्यத்திற்கு, **உகந்தன** – உகந்ததுகளாயிருந்தன. **மற** – கோபத்தையே, **நெறியர்** – सञ्चारमार्गமாகவுடைய असुरराक्षसர்கள், **முறிய** – முறிந்துபோகும்படி, आत्यन्तिकமாக நசித்துப்போம்படி, **பிரதானத்து** – बृन्दावनத்திலே, **வந்தன** – सञ्चरिத்ததுகள், **மலர்மகள்** – तामरस वासिनி-யான பெரிய பிராட்டியார், **கைவருட** – கையினாலே संवाहनம் செய்ய, **மலர் போதில்** – மலர்ந்த तामरसदलங்களைக்காட்டிலும், **சிவந்தன** –சிவந்ததாயிருந்தது கள். **மறுபிறவி** – पुनर्जन्मம், **அறு** – அறவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற, வாராமலிருக்கவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிற, **முனிவர்** – मननशीलர்களான भक्तர்களுடைய, **மாலுக்கு** – परमभक्तिக்கு, **இசைந்தன** – தன்னுடைய अङ्गीकारம் தோற்ற सदृशங்களான விஷயங்களாயின. **மநுமுறையில்** – वैवस्वतमनुவினுடைய वंशपरंपरैயில், **வருவது** – வந்ததாயிருக்கிற, "आद्यं स्थलं स्वयं व्यक्तं सत्यलोके प्रतिष्ठितं" என்கிறபடி सत्यलोकத்தில் स्वयंव्यक्तமாக प्रतिष्ठितமாய் பிறகு ब्रह्माவினாலே वैवस्वतमनुவுக்கு आराध्यமாக அளிக்கப்பட்டு அந்த वंशத்தில் பரம்பரையாக आराध्यமாக வந்து கொண்டிருக்கிற, **ஓர்** – अद्वितीयமான, **விமானத்து** – रङ्गविमानத்திலே, **உறைந்தன** – नित्यवासம் பண்ணாநின்றதுகள். **அறமுடைய** – शरणागतिधर्मத்தையுடைய, "शिष्य-स्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नं" என்று शरणागतனான என்றபடி. **விசயன்** – அர்ஜுநனுடைய, **அமர்** – அமர்ந்ததான, उत्कृष्टமான என்றபடி. **தேரில்** – रथத்தில், **திகழ்ந்தன** – உஜ்ஜ்வலித்திருந்ததுகள், पार्थसारथि யென்று सौशील्यம் தோற்றும்படி आश्रितरक्षणोन्मुखங் களாக விளங்காநின்றதுகளென்றபடி. **அடல்** – पराक्रमத்தையுடைய, **உரக** – காளியனென்கிற सर्पத்தினுடைய, **படமடிய** – படங்கள் மடிந்துபோகும்படி, **ஆடி** — நர்த்தனம் பண்ணி, **கடிந்தன** – அவனை निरसिத்ததுகள். **அறுசமயம்** – सांख्ययोगकाणाद बौद्धजैनपाशुपतங்களென்கிற ஆறு சமயங்களாலே (सिद्धान्तங்களாலே),

इति यतिराजमहानसपरिमळपरीवाहवासितां पिबत ।
विबुधपरिषन्निषेव्यां वेदान्तोदयनसंप्रदायसुधाम् ॥ ७४ ॥

அறிவரிய – दुर्ज्ञेयமான, **தானத்து** – स्थानத்திலே, **அமர்ந்தன** – स्थिरप्रतिष्ठिதங்களாக இருந்ததுகள். **அணி** – भूमिக்கலங்காரமான, **குருகைநகர்** – குருகா பட்டணத்திற்கு நிர்வாஹகரான, **முனிவர்** – நம்மாழ்வாருடைய, **நாவுக்கு** – நாவிலுண்டான "சுடரடி தொழுதெழன்மனனே", "உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" इत्यादि श्रीसूक्तिகளுக்கு, **அமைந்தன** – योग्यமான விஷயங்களாயிருந்தன. **வெறியுடைய** – परिमळத்தையுடைய, **துளவமலர்** – திருத்துழாய்மலர்களை, **வீறுக்கு** – தன் वैलक्षण्यம் தோற்றுகைக்கு, **அணிந்தன** – அலங்காரமாக ஸ்வீகரித்ததுகள். **விழுகரி** – உத்தரையின் गर्भத்தில் நின்றும் द्रौण्यस्त्रविप्लुष्टமாய் விழுந்த கருவானது, **ஓர் குமரனென** – अद्वितीयனான பரீக்ஷித்தென்னும் ராஜகுமாரனாக ஆகும்படி, **மேவி** – अभिनिवेशத்தோடே स्पर्शித்து. **சிறந்தன** – सर्वोत्कृष्टங்களாய் விளங்கினதுகள். **விறல்** – शौर्यத்தையுடைய, **அசுரர் படையடைய** – असुरர்களுடைய படை முழுவதும், **வீய** – नशिத்துப்போகும்படி, **துடர்ந்தன** – துரத்திப் பின் சென்றன. மால்யவான் முதலானவர்களின் युद्धத்தில் नारायणन் அவர்களை பின்சென்றுத் துரத்தினானிறே. இப்படியெல்லாம் செய்தவை எவைகள் என்ன வருளிச் செய்கிறார் **விடலரிய** इति । விடலரிய – भक्तர்களுக்கு விடமுடியாததுகளான, दुस्त्यजங்களான என்றபடி. **பெரியபெருமாள்** – பெருமாளான ஸ்ரீராமனுக்கும் பெருமாளாகையால் பெரிய பெருமாளென்று பெயர் பெற்ற रङ्गनाथனுடைய, **மெய்ப்பதங்களே** – मृदुलங்களான திருவடித்தாமரைகளே.

இப்படி தாமருளிச்செய்த संप्रदायगतार्थமான रहस्यत्रयसारग्रन्थத்தின் रस्यतातिशयத்தை अनुभविத்து ஆனந்தமுள்ளடங்காமல் "தொண்டீரெல்லீரும் வாரீர்" என்று ஆழ்வார் அழைத்த கணக்கிலே सर्वजनங்களையும் அழைத்து देवतैகளுக்கும் सर्वदा आस्वादनीय-மான இந்த रहस्यत्रयसाररूपமான सुधैயை सर्वदा पानம் பண்ணுங்கோளென்கிறார் **इति यतिराजेति** । **इति** – गुरुपरंपरासारம் முதல் இப்படி कथितैயான, **यतिराज** – श्रीभाष्यकारருடைய, **महानस** – महानसकैङ्कर्यकर्तृतया यतिराजमहानसரென்றே व्यवहरिக்கப்பட்ட கிடாம்பியாச்சான் விஷயத்திலுண்டான, **परिमळ** – श्रीभाष्यकारருடைய पक्षपातம் அதாவது கரைபுரண்ட कृपै, அதினுடைய **परीवाह** – कृपै உள்ளடங்காமல் சொன்ன अतिरहस्यार्थोपदेशத்தாலே, **वासितां** – संस्कृतैயாயும், अत एव **विबुधपरिषन्निषेव्यां** – पण्डितपरिषத்தாலே सर्वदा सेव्यமாயுமுள்ள, अन्यत्र देवपरिषத்துக்களால் सेव्यமான வென்கை.. **वेदान्तेति** । न्यायத்தில் उदयनाचार्यரைப் போல் विशिष्टाद्वैतवेदान्तத்தில் उदयनाचार्यர் என்று प्रसिद्धரான प्रणतार्तिहराचार्यருடைய उपदेशपरंपराप्राप्तार्थமான रहस्यत्रयसाररूपமான अमृतத்தை, **पिबत** – पानம்பண்ணுங்கோள்.

कलकण्ठगणास्वाद्ये कामस्यास्त्रे निजाङ्कुरे ।
निंबवृत्तिभिरुद्गीर्णे न चूतः परितप्यते ॥ ७९ ॥

முன்பெற்ற ஞானமுமோகந்துறக்கிலுமூன்றுரையில்
தன்பற்ற தன்மையுந் தாழ்ந்தவர்க்கியுந் தனித்தகவும்
மன்பற்றி நின்றவகை யுரைக்கின்ற மறையவர்பால்
சின்பற்றியென்பயன் சீரறிவோர்க்கிவை செப்பினமே. (50)

இப்படி எல்லோரையும் रहस्यत्रयसारसुधैயை பானம் பண்ணும்படி நியமிக்கலாமோ? அப்போது சிலர் असूयाविष्टர்களாய் இப் प्रबन्धத்தை उपेक्षिத்தால் தேவரீருக்கு மனஸ்ஸில் தாபமுண்டாகாதோ வென்ன? இந்த प्रबन्धம் निष्पक्षपातिகளான மஹான்களுக்காகவே செய்யப்பட்டதாகையால் असूयालुக்களுடைய उपेक्षैயாலே நமக்கு ईषத்தும் தாபமில்லை யென்பதை अन्यापदेशश्लोकத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **कलकण्ठेति । कलकण्ठाः** – **कलः** – अव्यक्तमधुरस्वरः कण्ठे येषां, கோகிலங்கள், அதுகளுடைய கணங்களாலே, **आस्वाद्ये** – आस्वाद-नीयமான, अन्यत्र अनसूयुக்களான शास्त्रज्ञसमूहத்தாலே अत्यादरेण आस्वादनीयமான, **कामस्य** – मन्मथனுக்கு, **अस्त्रे** – अस्त्रமான, **निजाङ्कुरे** – स्वीयமான अङ्कुरமானது, இங்கு निजशब्दம் चूतपरம். अन्यत्र ''कामः कामप्रदः प्रभुः'' என்று पठितமான भगवानுக்கு अभीष्टसाधनशास्त्रம்போலே யிருக்கிற தன்னுடைய ग्रन्थமானது, **निंबवृत्तिभिः** – निंबभोजिகளான காகங்களாலே, अथवा निंबभोजिகளான उष्ट्रங்களாலே, अन्यत्रविஷயமறியாத அஸூயாளுக்களாலே, **उद्गीर्णे** – கக்கப்பட்டதேயாகிலும், अन्यत्र उपेक्षितமேயாகிலும், **चूतः** – ரஸாலமானது, **न परितप्यते** – परितापத்தை யடையாது. अन्यत्र चूतस्थानीयமான நான் निंबवृत्तिप्रायரான அஸூயாளுக்களாலே இந்த ग्रन्थம் उपेक्षिக்கப்பட்ட மாத்திரத்திலே மனஸ்ஸில் தாபத்தை யடையமாட்டேனென்கை. ''सार्धं कथञ्चिदुचितैः पिचुमन्दपत्रैरास्यान्तरालगतमाम्रदलं मदीयः । दासेरकस्सपदि संवलितन्निषादैर्विप्रंपुरा पतगराडिव निर्जगार'' என்கிற माघश्लोकம் இங்கே अभिप्रेतம். **दासेरकः** – उष्ट्रः ।

இப்படி विबुधपरिषन्निषेव्यமாயும் कलकण्ठगणतुल्यர்களான विद्वत्परिषத்தாலே आस्वाद्यமா யுமிருக்கிற இப் प्रबन्धம் ஸரளமான मणिप्रवाळநடையிலமைந்திருப்பதால் இதை विद्वान्கள் தாங்களே பார்த்து அறிந்து पुरुषार्थங்களையும் அடையலாமென்கிற எண்ணத்தோடு இதைச் செப்பினீரோ என்ன? सदाचार्यसकाशத்தில் முறைதப்பாமல் கேட்டு पुरुषार्थத்தைப் பெற इच्छैயுள்ளவர்களை उद्देशिத்தே இப் प्रबन्धம் செய்யப்பட்ட தென்கிறார் **முன்பெற்ற** इति । **முன்** – முதலிலே, **பெற்ற** – ''ईश्वरस्य च सौहार्दं'' என்று துடங்கி சொல்லப்பட்ட आचार्य प्राप्तिपूर्वकமாக आचार्यரிடத்தில் நின்றும் பெற்ற,

निर्विष्टं यतिसार्वभौमवचसामावृत्तिभिर्यौवनं
निर्धूतेतरपारतन्त्र्य निरया नीतास्सुखं वासराः ।
अङ्गीकृत्य सतां प्रसत्तिमसताङ्गर्वोऽपि निर्वापितः
शेषायुष्यपि शेषिदंपतिदयादीक्षामुदीक्षामहे ॥ ७६ ॥

ஞானமும் – अर्थानुशासनभागத்தில் சொன்ன तत्त्वहितपुरुषार्थविषयकज्ञानமும், **மோகந்துறக் கலும்** – स्थिरीकरणभागத்தில் சொன்ன सयूथ्यர்களாலே சொல்லப்பட்ட सिद्धोपायादि-विषयकமான मोहनिवृत्तिप्रकारமும், **மூன்றுரையில்** – रहस्यत्रयத்தில் சொல்லப்பட்ட, **தன்பற்ற** – अपकृष्टமான स्वातन्त्र्यान्यशेषत्वादि दोषமற்ற, **தன்மையும்** – भगवच्छेषत्वपार-तन्त्र्यादिरूपस्वस्वभावமும், இதனால் पदयोजनभागार्थம் சொல்லப்பட்டது. **தாழ்ந்தவர்க்கு** – ''शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नं'' என்று सम्यगुपसन्नர்களான सच्छिष्यர்களுக்கு, **ஈயும்** – उपदेशिப்பதற்கு हेतुவான, **தனி** – अद्वितीयமான, **தகவும்** – ''कृपया निस्पृहो वदेत्'' इत्यादि-களிற்சொல்லப்பட்ட கரைபுரண்ட कृपैயும், இங்கு தாழ்ந்தவர்க்கென்றதால் शिष्यकृत्याधिकारार्थமும், ஈயுந்தனித்தகவும் என்றதால் आचार्यकृत्याधिकारार्थமும் சூசிப்பிக் கப்பட்டன. **மன்பற்றி நின்றவகை** – மன்னென்று राजवाचकமாய் राजाधिराजனான सर्वेश्वरனைச் சொல்லுகிறது. **அவனைப்பற்றி** – शरणवरणம்பண்ணி, **நின்றவகை** – निवृत्तसर्वपापனாய் निश्शोकனாய் நின்ற प्रकारத்தை, **உரைக்கின்ற** – उपदेशिக்கிற, **மறை யவர்பால்** – वेदத்தை स्वरूपनिरूपकமாகவுடைய वेदान्तिகளான आचार्यர்பக்கலிலேயே, **சீரறிவோர்க்கு** – இந்த ग्रन्थத்தில் சீர்மையை संप्रदायமாக அறியவேண்டுமென்று इच्छैயுள்ளவர்களை उद्देशिத்தே, **செப்பினமே** – சொன்னோம். அப்படியன்றிக்கே विद्वान्கள் தான் தோன்றியாய் இந்த ग्रन्थத்தைப் பார்த்து अर्थங்களை யறிந்து पुरुषार्थங்களைப் பெறலாமென்று இருக்குமவர்களை उद्देशिத்து செப்பினோமல்லோம். **சின்பற்றியென்பயன்** – क्षुद्रार्थத்தை निरूपिப்பதால் என்ன प्रयोजनம்.

இனி स्वशिष्यர்களெல்லாம் தன்னுடைய वृत्तिशेषத்தையனுஷ்டித்தும் தம்முடைய मनोवृत्तिविशेषத்தை யடைந்து முஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்கிற எண்ணத்தாலே தம்முடைய वृत्तिविशेषத்தையும் मनोवृत्तिविशेषத்தையும் ஒரு श्लोकத்தாலே संग्रहिத்தருளிச்செய்கிறார் **निर्विष्टमिति । यतिसार्वभौमवचसां** – यतिसार्वभौमரான श्रीभाष्यकारருடைய वचोरूपங்களான श्रीभाष्यादिகளுடைய, **आवृत्तिभिः** – ''प्रवचनविधावष्टाविंशे जयध्वजपट्टिका'' என்றும், ''त्रिंशद्वारं श्रावितशारीरकभाष्यः'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே पुनः पुनः प्रवचनावृत्तिகளாலே, **यौवनं** – यौवनावस्थैயானது, **निर्विष्टं** – सुखமாக अनुभूतம், ''युवा स्यात्साधु युवाध्यायकः'' । ''स एको मानुष आनन्दः'' என்று यौवनदशैயில் प्रवचनம் मनुष्यानन्दமாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. இங்கு

செப்பச்செவிக்கமுதென்னத்திகழுஞ்செழுங்குணத்துத்
தப்பற்றவர்க்குத் தாமே யுகந்து தருந்தகவால்
ஒப்பற்ற நான் மறையுள்ளக்கருத்திலுறைத்துரைத்த
முப்பத்திரண்டிவை முத்தமிழ்சேர்ந்தமொழித்திருவே. (51)

आवृत्तिभिः என்று स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् बहुवचननिर्देशाच्च यौवनம் बहुस्त्रीகளோடே ஸுखமாக அனுபவிக்கப்பட்டது என்கிற अर्थम் ध्वनिக்கிறது. இவருக்கு यौवनात्पूर्वावस्थैயும் वेदान्तोपयुक्तமான नानाविधविद्यापरिचयத்தோடே ஸுखமாகக் கழிந்ததாகவே ''विंशत्यब्दे विश्रुतनानाविधविद्यः'' என்பதாலே निश्चितமாகிறது. இங்கும் नानाविधविद्येति स्त्रीलिङ्गनिर्देशத்தால் अर्थान्तरध्वनियுண்டு. இப்படி யौवनத்தில் प्रवचनसुखமிருந்தாலும் அது पारतन्त्र्यादिदुःखसंवलितமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **निर्धूतेतरेति** । दूरतो निरस्तமான इतरपारतन्त्र्यமாகிற निरयத்தை யுடையவைகளான, **वासराः** – यौवनवासरங்கள், **सुखं नीताः** - सुखமாகக் கழிக்கப்பட்டது கள். இதனாலும் मोदकारणமே சொல்லப்பட்டது. ''अपरप्रेष्यस्स रात्रिश्च मोदते'' என்று अपरप्रेष्यतैயை मोदहेतुவாகச் சொல்லிற்றிறே यक्षप्रश्नोत्तरத்தில். இப்படி प्रवचनसुखமும் पारतन्त्र्याभावसुखமுமிருந்தாலும் वादिदमनार्थமாக क्लेशமுமனுभूतமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अङ्गीकृत्य सतामिति** । **सतां** – ब्रह्मज्ञानத்தாலே लब्धसत्ताकர்களான वात्स्यवरदाचार्यप्रभृतिகளான மஹான்களுடைய, **प्रसत्तिं** – ''प्रतिष्ठापितवेदान्तः प्रतिक्षिप्तबहिर्मतः । भूयास्त्रैविद्यमान्यस्त्वं भूरिकल्याणभाजनं'' என்கிற आशीर्वादத்திற்கு हेतुभूतமான प्रसादविशेषத்தை, **अङ्गीकृत्य** – सविनयமாக அங்கீகரித்து, இதனால் आशिष्ठत्वरूपமான அதாவது आशीर्वादयुक्तत्वरूपமான श्रुतियில் சொன்ன आनन्दवत्वமும் அதனாலே असத்துக்களுடைய गर्वनिर्वापणத்தில் क्लेशाभावமும் सूचितமாகிறது. இப்படி वेदान्तप्रवचनத்தாலும் दुर्वादिवादनिरसनத்தாலும் यौवनமெல்லாம் सुखமாகவே கழிந்தது. மேல் वार्द्धकदशैயில் मनोरथித்திருப்பது என் என்னவருளிச்செய்கிறார் **शेषायुष्यपीति** । **शेषायुष्यपि** – இருக்கவேண்டிய आयुश्शेषத்திலும், **शेषिदंपति** – निरुपाधिकशेषिகளான लक्ष्मीनारायणरूपदिव्यदंपतिகளுடைய, **दयादीक्षां** – अन्तिमस्मृति प्रभृतिपर्यङ्काधिरोहण पूर्वकगुणाष्टकाविर्भावपर्यन्तமான फलपरंपराप्रापकैயான दयैயினாலே உண்டான मोक्षयिष्यामि என்கிற ஸங்கல்பவிசேஷத்தை, **उदीक्षामहे** – ''कदाऽहं भगवन्तं नारायणं साक्षात्करवाणि चक्षुषा, कदा मां भगवान् स्वकीययाऽतिकोमलया दृशाऽवलोक्य स्निग्धगंभीरमधुरया गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यति'' என்று मनोरथித்து उत्तानदत्तानननாய் प्रतीक्षित्துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இனி निगमनाधिकारार्थसंग्राहकமான ஒரு பாட்டாலே तत्तदधिकारार्थ संग्राहकங்களான முப்பத்திரண்டு பாட்டுக்களின் மஹிமையைச் சொல்லி இவைகளே वक्तृवचनवैलक्षण्यங்களையுடைய இந்த मणिप्रवालरूपமான रहस्यत्रयसारप्रबन्धத்திற்கत्यन्तशोभावहங்களென்கிறார் **செப்பச்செவிக்கமுதि**त्यादि । **செப்ப** – गानத்தோடு உச்சரிக்க,

आस्तिक्यवान्निशितबुद्धिरनभ्यसूयु-
स्सत्संप्रदायपरीशुद्धमनास्सदर्थी ।
सङ्केतभीतिरहितस्सतृणेष्वसक्त-
स्सद्वर्तनीमनुविधास्यति शाश्वतीन्नः ॥ ७७ ॥

செவிக்கு – श्रोताக்களுடைய காதுகளுக்கு, **அமுதென்ன** – अमृतமென்னலாம்படி, **திகழும்** – விளங்காநிற்கிற, **செழும்** – श्लाघ्यமான, **குணத்து** – शमदमाद्यात्मगुणங் களிலே, **தப்பற்றவர்க்கு** – अवगुणलेशமில்லாத सच्छिष्यர்களுக்கு **உகந்து** – सन्तोषित्து, **தகவால்** – कृपैயாலே, **தாமே தரும்** – தாங்களே தரக்கூடினதுகளாயும், उपदेशिக்கக் கூடினதுகளாயுமென்றபடி. **ஒப்பற்ற** – सदृशமல்லாததுகளான, **நான்மறை** – सशिरस्कங்களான நான்கு वेदங்களுடைய, இது स्मृतिपुराणादिகளுக்குமுபலக்ஷணம். **உள்ளக்கருத்தில்** – गूढமாயுள்ள பரமதாத்பர்யத்தில், **உறைத்து** – ஸுவர்ணத்தை உறைகல்லிலே தேய்ப்பது போல் என்னுடைய बुद्धिயை நிகர்ஷணம் பண்ணி, वेदங்களின் பரமதாத்பர்யத்தை पुनः पुनः परिचयம்பண்ணி யென்றபடி. **உரைத்த** – सावधानமாகச் சொல்லப்பட்டதாயுமுள்ள, **முப்பத்திரண்டிவை** – இந்த முப்பத் திரண்டுபாட்டுகளும், **முத்தமிழ் சேர்ந்த** – वक्तृवचनविषयवैलक्षण्यरूपங்களான மூன்று குணங்களையுடையप्रवाळம் போன்ற தமிழோடே கூடினதான, **மொழி** – श्लाघ्यवचन-रूपமான இப் प्रबन्धத்திற்கு, **திருவே** – ஸ்ரீயே, अत्यन्तशोभावहங்களே என்றபடி.

இப்படி இந்த ग्रन्थம் परमरहस्यार्थबोधकமாயும் अधिकारार्थसंग्राहकங்களான श्लोकங்களாலும் பாசுரங்களாலும் अलङ्कृतமாயும் अतिसरळமான मणिप्रवाळநடையிலே அமைந்திருந் தாலும் இதை सेविத்து இதில் சொன்ன शाश्वतமான सन्मार्गத்தை யாராவது ஆதரிப் பார்களோ வென்ன? ''उत्पत्स्यते मम तु कोऽपि समानधर्मा कालो ह्ययं निरवधिर्विपुला च पृथ्वी'' என்று महाकवि சொன்னபடி நம்போலியான ஒருவன் நம்முடைய सन्मार्गத்திலும் நடப்பானாகையலிந்த ग्रन्थம் सफलமாகவே ஆகுமென்கிறார் **आस्तिक्यवानिति** । **आस्तिक्यवान्** – वेदोक्तங்களான எல்லா अर्थங்களையும் परमार्थமென்றெண்ணமுடைய வனும், **निशितबुद्धिः** – नवनवोन्मेषशालियान प्रतिभैயையும் मेधैயையுமுடையவனும், **अनभ्यसूयुः** – सद्गुणத்தில் दोषம் சொல்ல நினைக்காதவனும், **सत्संप्रदायपरिशुद्धमनाः** – आचार्योपदिष्टமான संप्रदायार्थश्रवणத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களற்றுப்போன மனதை யுடையவனும், **सदर्थी** – सत्पदार्थங்களையே ग्रहिக்கிறவனும், **सङ्केतभीतरहितः** – सदर्थங்கள் समीचीनமென்று மனதில் பட்டிருக்கச்செய்தேயும், தப்பானாலும் நாமெல்லாரும் இப்படியே अनुष्ठिக்கக்கடவோமென்கிற पामरसङ्केतத்திற்கு भयப்படாதவனும், **स तृणेष्वसक्तः** – तृणप्रायங்களான प्रयोजनान्तरங்களோடு கூடிய असन्मार्गங்களிலே संबन्ध-

மறையுரைக்கும் பொருளெல்லா
மெய்யென்றோர்வார்
மன்னிய கூர்மதியுடையார் வண்குணத்தில்
குறையுரைக்க நினைவில்லார் குருக்கடம்பால்
கோதற்ற மனம்பெற்றார் கொள்வார் நம்மைச்
சிறைவளர்க்குஞ் சிலமாந்தர் சங்கேதத்தாற்
சிதையாத திண்மதியோர் தெரிந்ததோவார்
பொறை நிலத்தில் மிகும் புனிதர் காட்டுமெங்கள்
பொன்றாத நன்னெறியிற் புகுதுவாரே. (52)

மற்றவனுமான ஒருவன், नः – भाष्यकारप्रभृतिपरंपरया शिक्षितसंप्रदायस्थர்களான நம்முடைய, शाश्वतीं –आचंद्रार्कம் नित्यமாக இருக்கப்போகிற, **सद्वर्तनीं** – இந்த ग्रन्थத்தில் சொன்ன நல்ல मार्गத்தை, **अनुविधास्यति** – अनुसरिத்தே போகுவனென்கை.

இந்த श्लोकार्थத்தை मन्दमतिகளுமறியும்படி द्रमिडभाषारूपமான ஒரு பாட்டாலே परिवर्तनம் பண்ணிக்காட்டுகிறார் **மறையுரைக்கு**मित्यादि । **மறை** – वेदங்கள், **உரைக்கும்** – சொல்லுகிற, **பொருளெல்லாம்** – अर्थங்களெல்லாம், **மெய் யென்று** – शक्यமென்று, **ஓர்வார்** – अभ्युपगमம் பண்ணியிருக்கிறவர், श्लोकத்தில் तादृशव्यक्तिदौर्लभ्याभिप्रायத்தாலே आस्तिक्यवानित्येकवचनम். सुकृतवशத்தாலே பலரும் संभविக் கலாமென்கிற अभिप्रायத்தாலே பாட்டில் மெய்யென்றோர் என்று बहुवचनम். இது आस्तिक्यवान् என்கிற पदத்திற்கர்த்தம். இதில் எல்லா மென்றதால் कर्मकाण्डத்தில் சொன்ன अर्थங்களே सत्यங்கள். ब्रह्मமென்பது கர்மங்களில் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட ஜீவனைத் தவிர வேறில்லையாகையால் ब्रह्मकाण्डமெல்லாம் அந்த ஜீவனுக்கே स्तावकமே யொழிய जीवातिरिक्तமாக ஒரு ब्रह्मத்தைச் சொல்லுகிறதன்று. அப்படிப்பட்ட ब्रह्मமென்கிற ஒரு வஸ்துவே கிடையாதென்று சொல்லும் कबन्धमीमांसकன் அதாவது निरीश्वरमीमांसकன் वेदान्तरूपமான மறையில் சொல்லப்பட்ட ब्रह्मத்தை மெய்யென்று ஒப்புக்கொள்ளாதால் அவன் ஆஸ்திகனன்றென்றும், निर्विशेषब्रह्मமே सत्यம், कर्मकर्तृ-क्रियादिभेदबोधकமான वेदभागம் अपच्छेदन्यायத்தாலே बाध्यமென்றும், அதில் சொல்லுவ தெல்லாம் असत्यமென்றும் சொல்லுகிற राहुमीमांसकனென்னும் अद्वैतियும் ஆஸ்தி கனன்றென்றும் ज्ञापिக்கப்பட்டது. **மன்னிய** – धारणावत्தான, **கூர்** – கூர்மை யுடைய, அதாவது नवनवोन्मेषशालिनियான, **மதியுடையார்** – बुद्धियை யுடையவர்கள். இது निशित बुद्धिः என்கிற பதத்திற்கர்த்தம். **வண்** – श्लाघ्यமான, **குணத்தில்** – इतरர்களுடைய गुणத்திலும், **குறை** – குறைவை அதாவது दोषத்தை, **உரைக்க** – आरोपித்துச்

இதுவழி யின்னமுதென்றவரின்புலன் வேறிடுவார்
இதுவழியா மலவென்றறிவா ரெங்கடேசிகரே
இதுவழி யெய்துக வென்றுகப்பா லென்
பிழைபொறுப்பார்
இதுவழி யாமறையோரருளால் யாமிசை ந்தனமே. (53)

சொல்ல, **நினைவில்லார்** – எண்ணமில்லாதவர்கள். இது अनभ्यसूयुः என்பதற்கு द्रामिडार्थம். குணங்களிலே दोषारोपம் அஸூயையிறே. **குருக்கள்தம்பால்** – குருக்களிடத்திலே, **கோதற்ற** – रजस्तमोरूपமான दोषங்கள் கலசாத, **மனம்பெற்றார்** – மனத்தைப் பெற்றவர்கள், அதாவது दोषமல்லாத बुद्धिயைப்பெற்றவர்களென்றபடி. இது सत्संप्रदायपरिशुद्धमनाः என்பதற்கு द्रामिडार्थம். **நன்மை** – நலத்தையே, **கொள்வார்** – யாசித்தாகிலும் பெறுவர். இது सदर्थी என்பதற்கு द्रामिडार्थம். **சிறை** – संसारமாகிற காராக்ருஹத்தை, **வளர்க்கும்** – वृद्धि பண்ணாநிற்கிற, **சிலமாந்தர்** – சில मन्दबुद्धिகளுடைய, **சங்கேதத்தால்** – நம் संप्रदायம் தப்பாயிருந்தலும் நாமிதை விடக்கூடாதென்கிற கட்டுப்பாட்டாலே, **சிதையாத** – சிதறிப்போகாத, அதாவது चलित्துப்போகாத, **திண்** – दृढமான, **மதியோர்** – निश्चयத்தையுடைவர்கள். இது सङ्केतभीतिरहितः என்பதற்கு द्रामिडार्थம். **தெரிந்ததோராரிதி । தெரிந்து** – क्षुद्रமென்று தெரிந்து, **அது** – ख्यातिलाभ-पूजारूपक्षुद्रपुरुषार्थத்தை, **ஓரார்** – ஆசைப்படாதவர்கள். ख्यातिलाभादिகளில் सङ्गமற்றவர் களென்றபடி. இது सतृणेष्वसक्तः என்பதற்கு द्रामिडार्थம். **பொறை** – क्षमैயினுடைய, **நிலத்தில்** – सीमाभूमिயில், **மிகும் புனிதர்** – மிகவும் परिशुद्धர்களான நம் संप्रदायाचार्यர் களாலே, **காட்டும்** – காட்டப்பட்ட, **எங்கள்** – நம்முடைய, **பொன்றாத** – நசி-யாத, शाश्वतமான என்றபடி. **நன்னெறியில்** – सन्मार्गத்தில், **புகுதுவாரே** – புகுந்து நடப்பார்கள். இந்த रहस्यत्रयसारத்தில் சொல்லப்பட்ட संप्रदायागतமான நம்முடைய सन्मार्गத்தையே आश्रयித்து அதையே अवश्यமநுஷ்டிப்பார்களென்றபடி. இது सद्वर्तनीमनु-विधास्यति शाश्वतीत्नः என்பதின் द्रामिडार्थம்.

இப்படி இந்த प्रबन्धोक्तमार्गத்தில் आस्तिक्यादिगुणமுடைய சிலர் सञ्चरिப்பார்களாகை யால் இதற்கு अधिकारिदौर्लभ्यமில்லையென்று श्लोकத்தாலும் பாட்டாலும் उपपादித்து हृष्टராய் सदसद्विवेकचतुरரான நம்மாசார்யர்கள் இந்த प्रबन्धोक्तमार्गமே இனிமையான मोक्ष-साधनமென்று उपदेशித்து இந்த मार्गமே மேல்மேலும் நடைபெறவேணுமென்கிற உகப்பாலே இதில் संभावितமான मनःकालुष्यादिजनितமான दोषங்களையெல்லாம் सहித்துக்கொள்வார்களென்றும் वेदान्तिகளான நம்மாசார்யர்களுடைய कृपैயாலே இந்த मार्गமே घण्टापथமென்று நாம் இசையப்பெற்றோமென்றும் சொல்லி सन्तुष्ट-

எட்டுமிரண்டு மறியாதவெம்மை யிவையறிவித்
தெட்டவொண்ணாத விடந்தரு மெங்களம்மாதவனார்
முட்ட வினைத்திரண்மாள முயன்றிடு மஞ்சலென்றார்
கட்டெழில் வாசகத்தாற் கலங்கா நிலை பெற்றனமே. (54)

ராகிறார் **இதுவழி யின்னமுதென்றவரித்யாதி** । **இது வழியாம்** – இந்த ப்ரவந்தத்திற் சொன்ன பக்திப்ரபத்திகளே மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாம், **அல** – கேவலவாக்யஜன்யஜ்ஞானம் முதலானது மோக்ஷோபாயமன்று, **என்றறிவார்** – என்று த்ருடமாகத் தெரிந்தவர்களான, **எங்கள் தேசிகரே** – அஸ்மதாசார்யர்களான நாதயமுனயதிவராதிகளே, இங்கு அவதாரணத்தாலே அஸ்மதாசார்யவ்யதிரிக்தர்கள் இப்படி ஸதஸத்விவேகம் பண்ண சதுரர்களன்றென்று த்யோதிதம். **இது வழி** – இந்த ப்ரவந்தோக்த-மார்க்மே, **இன்னமுது** – பரமானந்தமான மோக்ஷஜனகம். **என்றவர்** – என்று உபதேசித்தவர்கள், **இன்புலன்** – அல்பஸுகமான இந்த்ரியவிஷயங்களை, **வேறிடுவார்** – தாங்களும் வேறிட்டு ஆச்ரிதர்களுக்கும் வேறிட்டுவைப்பார்கள். பரித்யாஜ்யதயா வேறிட்டுவைத் தார்களென்றபடி. **இதுவழி** – இந்த ப்ரவந்தோக்தமார்க்மே, **எய்துகவென்றுகப்பால்** – மேன்மேலும் அபிவ்ருத்த மாகவேண்டுமென்கிற (உகப்பாலே) திருவுள்ளத்தின் ஸந்தோஷத்தாலே, **என் பிழை பொறுப்பார்** – இதில் அனவதானத்தாலே ஸம்பாவிதமான ஸ்காலித்யத்தையெல்லாம் ஸஹித்துக்கொள்வர், **மறையோரருளால்** – வேதாந்தி-களான நம்மாசார்யர்களுடைய ஸ்காலித்யஸஹனபூர்வகமான இந்த வழிமேன்மேலும் அபிவ்ருத்தமாகவேண்டுமென்கிற க்ருபையாலே, **இது** – இதுவே, **வழி** – ஸன்மார்க்மென்று, **யாம்** – ஆசார்யக்ருபாபாத்ரனான யாம், **இசைந்தனமே** – அங்கீகரித்தோம். ஆசார்யர் களுடைய க்ருபையாலே ஆசார்யகளுகந்த இப் ப்ரவந்தோக்தமார்க்மே ஸன்மார்க்மென்று நாம் அங்கீகரித்தோமென்றபடி.

இப்படி இந்த க்ரந்தோக்தமான ஸன்மார்க்த்தில் நடக்க அதிகாரிகள் ஸம்பவிப்பார்களென்கிற நிச்சயத்தாலும், இந்த மார்க்ம் மேன்மேலும் வ்ருத்தியடையவேண்டுமென்கிற ஆசார்யர் களுடைய உகப்பாலும் இதுவே கண்டாபதமாகுமென்கிற நிச்சயம் தேவரீருக்கு இப்போதிருந்தாலும் அதற்கும் ஒருகாலத்தில் கலக்கம் ஸம்பவிக்குமோ வென்ன? ப்ரதமரஹஸ்யத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பெற்று த்விதீயரஹஸ்யத்தாலே உபாயத்தை யநுஷ்டித்து த்ருதீய-ரஹஸ்யமான சரமச்லோகத்தாலே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸ்திரப்ரதிஷ்டர்களாக ஆனோமாகையால் நமக்கு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் கலக்கம் ஸம்பவிக்காதென்று ஸந்துஷ்டராகிறார் **எட்டு மிரண்டுமித்யாதி** । **எட்டும்** – அஷ்டாக்ஷரத்தையும், **இரண்டும்** – த்வயாக்யமந்த்ரத்தையும், **அறியாத** – தெரிந்துகொள்ளாத, **எம்மை** – அத்யந்தாஜ்ஞானான நம்மை, எட்டுமிரண்டு மென்பதை ஸங்க்யாவாசகமாக வைத்தால் இவையறிவித்து எட்டவொண்ணாதவிடந்

வானுளமர்ந்தவருக்கு வருந்தவருமின்னிலைகள்
தானுளனாயுகக்குந்தர மிங்கு நமக்குளதே
கூனுள நெஞ்சுகளாற் குற்றமெண்ணியிகழ்ந்திடினும்
தேனுளபாதமலர்த் திருமாலுக்குத் தித்திக்குமே. (55)

தருமென்பது सङ्गतமாகாது. **இவையறிவித்து** – இவ்விரண்டு मन्त्रங்களையும் அனுष्ठानपर्यन्तமாக आचार्यमुखத்தாலே தெரியப்படுத்தி, **எட்டவொண்ணாத** – द्वयार्थानुष्ठानरहितர்க்கு எட்டுவதற்கு अशक्यமான, **இடம்** – परमपदத்தை, **தரும்** – தருகிறவரான, **எங்கள்மாதவனார்** – எங்களுடைய प्रपत्तिயாலே वशीकृतரான श्रियःपति, "एष नारायणः श्रीमान्" என்கிறபடியே மதுரையிலே யவதரித்த கண்ணன் என்றபடி. **முட்ட** – निबिडीभूतமான, **வினை** – பாபங்களுடைய, **திரள்** – கும்பலெல்லாம், **மாள** – नशित्துபோகும்படி, सर्वपापविमोचनार्थமென்றபடி. **முயன்றிடும்** – முயற்சியைச் செய், शरणवरणம் பண்ணு என்றபடி. **அஞ்சலென்றார்** – நீ ஒன்றுக்கும் भयப்பட வேண்டாம் என்று சொன்னார், मा शुचः என்றாரென்றபடி. அவருடைய என்று शेषம். **கட்டெழில் வாசகத்தால்** – सर्वतः शोभनங்களான शब्दार्थங்களுடைய கட்டாலே (சேர்த்தியாலே) प्रकाशिக்கிற चरमश्लोकरूपवाक्यத்தாலே, **கலங்கா நிலை** – கலக்கமில்லாத प्रतिष्ठैயை அதாவது अर्थनिश्चयस्थितिயை, **பெற்றனமே** – அடையப் பெற்றோம். இனி நமக்கு ஒரு प्रकारத்தாலும் கலக்கம் வர प्रसक्तिயேயில்லையென்றபடி.

இப்படி सर्वप्रकारத்தாலும் தேவரீர் हृष्टரானாலும் देवतैகளுக்கும் श्रमப்பட்டு வரக்கூடிய இப் प्रबन्धार्थத்தின் அனுष्ठानத்தைப் பண்ணி सन्तुष्टராகவேண்டாவோ? அதுவுமுண்டென்றாலும் அஸூயாளுக்களான वक्रबुद्धिகள் இந்த प्रबन्धத்தை யிகழ்ந்தால் सन्तोषம் குறைவுபடாதோ வென்ன? அவர்களிகழ்ந்தாலும் श्रियःपतिக்கு இப் प्रबन्धம் தித்திக்குமாகையால் सन्तोषத்திற்கு ஒரு प्रकारத்தாலும்குறைவே இல்லை யென்கிறார் **வானுள்** इत्यादि । **வானுள்** – परमाकाशமான परमपदத்திலும் स्वर्गத்திலும், **அமர்ந்தவர்க்கும்** – இருக்கிற नित्यसूरिகளுக்கும் देवतैகளுக்கும், **வருந்தவரும்** – श्रमப்பட்டு வரக்கூடியதான, **இந் நிலைகள்** – இந்த प्रबन्धोक्तமான परमैकान्तिधर्मங்கள், **தானுளனாய்** – ग्रन्थத்தில் எழுதுவதுமாத்ரமன்றிக்கே स्वयம் அவைகளை யுள்ளவனாய்க் கொண்டு, **உகக்கும்** – இந்த परमैकान्तिधर्मங்களை யுகக்கும்படியான, **தரம்** – ஏத்தமானது, **இங்கு** – विरोधिभूयिष्ठமான இந்த संसारத்திலேயே, **நமக்குளதே** – நமக்கு உண்டாயிருப்பதே என்று தம்முடைய स्वभावத்தினுடைய ஏத்தத்தைப் பற்றி ஸந்தோஷிக்கிறார். **கூனுளநெஞ்சுகளால்** – அஸூயாளுக்களான சில

வெள்ளைப்பரிமுகர் தேசிகராய் விரகாலடியோ-
முள்ளத்தெழுதிய தோலையிட்டனம் யாமிதற்கென்
கொள்ளத் துணியினுங் கோதென் றிகழினுங் கூர்மதியீர்!
எள்ளத்தனை யுகவா திகழாதென் னெழில்மதியே. (56)

குடிலஹ்ருதயர்களால், **குற்றமெண்ணி** – நம்மிடத்திலும் நம்முடைய ப்ரபந்தத்திலும் தோஷத்தை ஆரோபித்து, **இகழ்ந்திடினும்** – இகழப்பட்டாலும், இப் ப்ரபந்தம் அனாதரிக்கப் பட்டாலும், **தேனுளபாதமலர்** – ''விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:'' என்கிறபடி மதுஸ்யந்தினி-யான திருவடித் தாமரைகளையுடைய, **திருமாலுக்கு** – பெரிய பிராட்டியாரிடத் தில் வ்யாமுக்தனான பகவானுக்கு, **தித்திக்குமே** – அதிபோக்யமாக ஆய்விடுமே.

நிகமனத்தில் இப் ப்ரபந்தத்தை ஹயக்ரீவன் முதலில் என் நெஞ்சில் எழுத அதையே லேககஸ்தானாபன்னனான யான் ஓலையில் எழுதினேனாகையால் இதை அத்யந்த நிசித-புத்திகள் அத்யந்தஸாரமென்று அங்கீகரிக்கத்துடங்கினாலும், சிலர் அஸாரமென்று இகழ்ந் தாலும் லேககஸ்தானீயனான என்னுடைய மனஸ்ஸுக்கு ஒரு உகப்போ, வெறுப்போ உண்டாகாது; எல்லாம் ப்ரயோஜககர்தாவான அவனதே என்று முடிக்கிறார் **வெள்ளைப் பரிமுகரித்யாதி** । **வெள்ளை** – வெளுத்தவரான, ஶுத்தஸ்படிகமணிபூப்ருத்ப்ரதிபடரான. **பரிமுகர்** – ஹயக்ரீவர், **தேசிகராய்** – தான் ஹயவதனஸ்வரூபத்தோடே உபதேசிக்கப்புக்கால் ஶிஷ்யர்கள் அஞ்சி அகலுவர்களோ என்கிற எண்ணத்தாலே ஸஜாதீயரராய் ஆப்த தமரான வாதிஹம்ஸாம்புவாஹாசார்யராய் அதாவது கிடாம்பி அப்புள்ளாராய், **விரகால்** – ஆசார்யோபதேஶரூபமான ஹேதுவாலே, அதாவது உபதேஶரூபமான லேகினியாலே, **அடியோம்** – ''ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம்''என்று அத்யந்தப்ரவணனாய் நின்றவடியேனுடைய, **உள்ளத்தெழுதியது** – மனஸ்ஸாகிற மாத்ருகையிலே எழுதப்பட்டவர்த்தங்களை. ஆசார்யோபதேஶத்தாலே நெஞ்சில் பட்டவர்த்தங்களையென்றபடி. **யாம்** – லேககஸ்தானீயனான யான், **ஓலையிலிட்டனம்** – பாஹ்யமான தாலபத்ரத்தில் எழுதினோம். **இதற்கு** – ஹயக்ரீவன் நெஞ்சில் எழுதிக் கொண்டு போக நம்மால் ஓலையிலெழுதப்பட்ட இந்த க்ரந்தத்திற்கு, **என்** – என்ன தோஷமுண்டு? மனுஷ்யரான நம்மால் உத்ப்ரேக்ஷித்து எழுதப்பட்டாலன்றோ தோஷமாவது? பகவத்கர்த்ருகமான இதில் தோஷஸம்பாவனையுண்டோவென்றபடி, இப்படிப் பட்ட இந்த க்ரந்தத்தை, **கொள்ளத்துணியினும்** – புத்திமான்களான சிலர் இதின் ஸாரத்தையறிந்து அங்கீகரிக்கவேணுமென்று நிஶ்சயித்தாலும், சிலர் அஸ்மத்கர்த்ருகத்வபுத்த்யா, **கோது** – ருஜீஷம், அதாவது ஸாரமற்றது என்று எண்ணி, **இகழினும்** – அனாதரிக் கிலும், **கூர்மதியீர்** – ஸாராஸாரங்களை விவேகிக்கும் தீக்ஷ்ணபுத்தியையுடையீர்களே!

रहस्यत्रयसारोऽयं वेङ्कटेशविपश्चिता ।
शरण्यदंपतिविदां सम्मतस्समगृह्यत ॥ ७८ ॥

॥ इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
निगमनाधिकारो द्वात्रिंशः ॥

कवितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।
श्रीमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥

श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
संप्रदायप्रक्रियाभागश्चतुर्थः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारस्समाप्तः ॥

என் – என்னுடைய, **எழில்** – भगवाனே இந்த प्रबन्धத்தைச் செய்தருளினானென் கிற दृढाध्यवसायरूपशोभैயையுடைய, **மதியே** – மனஸ்ஸானது. **எள்ளத்தனை** – எள்ளளவும், **உகவாது** – परिग्रहिத்தார்களே என்று ஸந்தோஷியாது, **இகழாது** – எள்ளளவும் (ஸ்வல்பமும்) क्लेशத்தை அடையாது. யாரேனும் எழுதின प्रबन्धத்தை யாராகிலும் परिग्रहिத்தாலும் परित्यजिத்தாலும் எமக்கு सन्तोषமும் दुःखமும் உண்டா காதென்று கருத்து.

இனி ரூபகவிந்யாஸத்தாலே தம்முடைய अप्रधानकर्तृत्वத்தை द्योतिப்பித்துக்கொண்டு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலே प्रत्यक्षவிஷயமான रहस्यत्रयங்களின் सारार्थமாகவே யிருக்கிற இப்प्रबन्धம் शरण्यர்களான दिव्यदंपतिகளுடைய स्वरूपरूपगुणविभूत्यभिप्रायங்களை நன்றாகவறிந்த மஹான்களுக்கு अत्यन्त ஸம்மதமாகும்படி अतिव्यासव्यतिकरமன்றியும் अतिसङ्कोचखेदமன்றியும் எழுதப்பட்டதென்கிறார் **रहस्यत्रयसारोऽयमिति । अयं** – प्रत्यक्ष-विஷயமான, **रहस्यत्रयसारः** – रहस्यत्रयங்களுடைய सारार्थप्रतिपादकतया रहस्यत्रयसारமென்று பெயர் பெற்ற இந்த प्रबन्धமானது, **वेङ्कटेशविपश्चिता** – वेङ्कटेशரென்கிற सर्वज्ञரான विद्वानாலே, विविधं पश्यन्ति चिति यस्य विपश्चित् என்கிற व्युत्पत्तिயாலே विपश्चिच्छब्दம் सर्वविषयकज्ञानவானைச் சொல்லுமிறே. இங்கு ரூபகவிந்யாஸத்தாலே ''ब्रह्मणा विपश्चिता'' என்று சொல்லப்பட்ட सर्वज्ञனான திருவேங்கடமுடையானாலேயே இந்த ग्रन्थம் செய்யப்பட்டது என்கிற வர்थம் द्योतितமாகிறது. முன்பு ஹயக்ரீவன் நெஞ்சில் எழுத நாம் ஓலையில் எழுதினோமென்கிறார். இதில் ''वेङ्कटेशावतारोऽयं'' என்கிறபடி मदभिन्नரான திருவேங்கட முடையானாலேயே இந்த ग्रन्थம் எழுதப்பட்டதென்கிறார். ஆனால் இந்த ग्रन्थம் மஹான்களுக்கு ஸம்மதமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **शरण्यदंपतिविदां सम्मत इति ।** लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकः என்று ஸர்வரக்ஷகராகச் சொல்லப்பட்ட शरण्यदंपतिகளுடைய स्वरूपरूपगुणविभूतिகளையும் திருவுள்ளத்தையும் நன்றாகவறிந்து மஹான்களுக்கு अत्यन्ताभिमतமாக **समगृह्यत** – संग्रहिக்கப்பட்டது.

श्रीमान् लक्ष्मी नृहरिः कृत्वा मां तूलिकां स्वहस्तस्य ।
श्रीरङ्गपूर्वशठजिद्योगिवरं प्रीतिपूर्णहृदयेन ॥

यावदवसानपद्यावसानमतिगुह्यसारशास्त्रस्य ।
अतिललितां सरसार्थां व्याख्यां श्रीसारबोधिनीं व्यलिखत् ॥

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
निगमनाधिकारो द्वात्रिंशः ॥

॥ इति श्रीसारबोधिन्यां संप्रदायप्रक्रियाभागश्चतुर्थः ॥

॥ श्रीमते श्रीलक्ष्मी नृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्रीश्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रमहादेशिकाय नमः ॥

श्री सारबोधिनी व्याख्या संपूर्णा

॥ शुभमस्तु ॥